Sát Thanh

Contents

Sát Thanh **2**
1. Chương 1-1: Tiết Tử . . . 2
2. Chương 1-2: Phần 01: Ma Đêm (dạ Ma) - Người Đi Trong Đêm . . . 5
3. Chương 2: Sói Treo Ngược . . . 9
4. Chương 3: Sơn Dương Say Ngủ . . . 16
5. Chương 4: Phược Thú Chi Liên (trói Thú Bằng Xích) . . . 22
6. Chương 5: Lệch Khỏi Quỹ Đạo . . . 28
7. Chương 6: Phần 02: Hình Phạt Hoa Tường Vi (sắc Vi Hình) - Đối Mặt Tử Vong . . . 36
8. Chương 7: Chiến Tranh Dưới Tàng Cây Hạch Đào . . . 41
9. Chương 8: Sát Nhân Hoa Hồng . . . 47
10. Chương 9: Cuộc Độc Thoại Tà Ác . . . 53
11. Chương 10: Sự Lựa Chọn Bên Vách Núi . . . 60
12. Chương 11: Hương Hoa Trên Giấy . . . 67
13. Chương 12: Cây Tường Vi Máu Tanh . . . 75
14. Chương 13: Phần 03: Thâm Lam Uốn Lượn (uyển Nhược Thâm Lam) - Bắt Đầu . . . 83
15. Chương 14: Trò Chơi Đen Trắng . . . 90
16. Chương 15: Đến Từ Địa Ngục . . . 96
17. Chương 16: Cuộc Chiến Thâm Lam . . . 103
18. Chương 17: Tử Thần Xông Cửa Vào . . . 109
19. Chương 18: Ma Vương & Kỵ Binh . . . 116
20. Chương 19: Tòa Thành Giết Người . . . 123
21. Chương 20: Đến Lúc Thống Nhất Trận Tuyến . . . 129
22. Chương 21: Nụ Hôn Máu . . . 134
23. Chương 22: Vị Khách Ghé Thăm Bên Giường . . . 141
24. Chương 23: Phần 4: Căn Phòng Của Thiên Sứ - Xanh Lam Và Tím . . . 148
25. Chương 24: Tảo Trong Hồ . . . 156
26. Chương 25: Mồi Lửa . . . 163
27. Chương 26: Suối Chảy . . . 170
28. Chương 27: Quỷ Hồn Trong Ký Ức . . . 178
29. Chương 28: Cảnh Trong Mơ . . . 184
30. Chương 29: Bài Ca Phúng Điếu Của Thỏ . . . 189
31. Chương 30: Thiên Sứ Ngưng Kết . . . 198
32. Chương 31: Luân Hồi . . . 207
33. Chương 32: Phần 05: Đảo Nguyệt Thần (nguyệt Thần Đảo) - Tờ Quảng Báo Tuyệt Chỗ Phùng Sinh . . . 218
34. Chương 33: Đảo Tùng Lâm . . . 223
35. Chương 34: Người Ngụy Trang . . . 231
36. Chương 35: Dạ Oanh Và Công Tước . . . 236
37. Chương 36: Ngày Săn Bắn . . . 244
38. Chương 37: Bẩy Rập . . . 251
39. Chương 38: Thời Điểm Giao Dịch . . . 257
40. Chương 39: Cậu Lừa Tôi Gạt . . . 265

41. Chương 40: Mạch Nước Ngầm Bắt Đầu Khởi Động . . . 271
42. Chương 41: Đồ Bỏ Mạng . . . 278
43. Chương 42: Không Thể Từ Bỏ . . . 283
44. Chương 43: Trong Bóng Tối . . . 290
45. Chương 44: Vấn Đề Trên Dưới . . . 295
46. Chương 45: Ma Pháp Trong Động . . . 301
47. Chương 46: Đều Mang Ý Xấu . . . 308
48. Chương 47: Mục Tiêu Cuối Cùng . . . 315
49. Chương 48: Tẩu Hỏa Nhập Ma . . . 323
50. Chương 49: Bẫy Trong Bẫy . . . 330
51. Chương 50: Một Góc Núi Băng . . . 338
52. Chương 51: Phần 6: Ngục Long - Tiệc Chào Mừng Người Mới Ở Bạch Lâu . . . 347
53. Chương 52: Họa Trong Họa . . . 357
54. Chương 53: Mạng Lưới Trong Ngoài . . . 364
55. Chương 54: Cá Sấu Và Báo Hoa . . . 370
56. Chương 55: Sóng Gió Trong Pháp Đình . . . 381
57. Chương 56: Lưỡng Bại Câu Thương . . . 392
58. Chương 57: Không Thể Chạm Vào . . . 400
59. Chương 58: "phần Mộ" . . . 408
60. Chương 59: Dây Thép Móc Ngược . . . 415
61. Chương 60: Thành Thạo . . . 424
62. Chương 61: Đồng Minh Và Phóng Khách . . . 431
63. Chương 62: Lệnh Truy Nã Màu Xanh . . . 438
64. Chương 63: Giải Đất Màu Tro . . . 445
65. Chương 64: Hắc Ám Vãng Lai . . . 453
66. Chương 65: Bách Kế Thiên Tâm . . . 464
67. Chương 66: Phần 07: K.green - Người Báo Thù . . . 473
68. Chương 67: Tên Sát Nhân Cuối Cùng (phần 1) . . . 481
69. Chương 68: Tên Sát Nhân Cuối Cùng (phần 02) . . . 487
70. Chương 69: Tên Sát Nhân Cuối Cùng (phần 03) . . . 493
71. Chương 70: Bạo Quân Molly . . . 501
72. Chương 71: Till The End Of The Line (đại Kết Cục) . . . 509

Sát Thanh

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, trinh thám, cường cường, hỗ công, HE. Nhân vật chính: K. Green ak Sát Thanh x Rio, Lý Tất Thanh

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/sat-thanh

1. Chương 1-1: Tiết Tử

Hắn lấy dục vọng làm bẫy rập, dùng máu thịt làm mồi, dùng bề ngoài làm ngụy trang, là sài lang ẩn trong bóng đêm mà săn giết.

Là một sát nhân liên hoàn, lấy mục tiêu chính là những tên sát nhân liên hoàn khác mà hạ thủ, FBI với hắn không biết là nên yêu hay nên hận.

"Chí ít hắn đã làm được điều mà chúng ta không ai làm được: hắn làm thay chuyện của cảnh sát, nhưng lại không nhận 1 đồng tiền thưởng của chính phủ, hơn nữa cũng chưa từng thất thủ — chúng ta có nên thuê hắn luôn hay không?"

"Thôi đi, hắn làm chuyện đó xuất phát từ hứng thú, là phi chính nghĩa. Hắn cũng chẳng khác gì đám biến thái khác cả: giết người, chính là thích thú. Một ngày nào đó, tự tay tôi sẽ bắt hắn về quy án."

Hắn chẳng thèm không thèm quan tâm tranh luận của mọi người, đánh giá của truyền thông.

Hắn là sát thủ liên hoàn đứng đầu trong bảng truy nã của FBI, hắn ăn miếng trả miếng, làm theo ý mình, tự ý làm bậy.

Hắn tự lấy cho mình một danh hiệu: K.Green.**MAI_KARI**

Một sát nhân liên hoàn, lấy mục tiêu chính là các sát nhân liên hoàn khác.

Hắn lạnh lùng, hắn tàn nhẫn, hắn chính là hiện thân tử thần.

Hắn là nỗi khủng bố của những tên sát nhân liên hoàn.

Đồng thời hắn cũng là nỗi nhục của FBI.

Vì hắn không khoác lên bộ cảnh phục, nên giết chóc của hắn, là tội ác.

Vì hắn không bị luật pháp chính phủ quản chế, nên mục tiêu của hắn, là nạn nhân.

Sát nhân khác xem hắn là tử thần, nhưng liệu ai hỏi tại sao hắn lại cầm lấy lưỡi liềm chết chóc?

Cảnh sát xem hắn là một tên giết người biến thái, nhưng liệu ai hỏi tại sao hắn lại để tâm lý mình hóa đen?

Một đặc vụ liên bang, lấy mục tiêu chính là rửa sạch thành phố.

Anh lạnh lùng, anh tàn nhẫn, anh chính là hiện thân của công lý.

Anh là nỗi hận của những tên sát nhân liên hoàn.

Đồng thời cũng là niềm tự hào của FBI.

Vì anh là đặc vụ liên bang, nên giết chóc của anh, là chính nghĩa.

Vì anh bị luật pháp chính phủ quản chế, nên mục tiêu của anh, là tội phạm.

Tội phạm xem anh là kẻ chắn đường, nhưng lại chẳng thấy được phần tâm lý đầy rào chắn của anh.

Cảnh sát xem anh là tấm gương, nhưng lại chẳng thấy được phần nứt rạn của nó.

Khi một đặc vụ liên bang đối mặt với một sát thủ liên hoàn.

Khi một tâm hồn đầy nứt rạn đối mặt với một tâm lý đã hóa đen.

Khi ranh giới thiện ác chỉ còn là một đường kẻ ngang mỏng manh.

Khi chính nghĩa và tội ác chỉ là một câu từ ghi trên giấy trắng.

Một bộ truyện về cuộc ganh đua giữa một tên sát nhân liên hoàn và một đặc vụ liên bang.

Là hận, là yêu.

Là ngăn cản, là hỗ trợ.

Là cuốn hút, là đấu tranh.

Cá nhân Mai rất thích truyện trinh thám, nhưng đây là lần đầu tiên Mai thực sự chân chính bắt tay vào edit một bộ truyện trinh thám.

Điều khó khăn nhất với Mai chính là từ ngữ chuyển thể, vì một bộ truyện Đam mỹ Trung Quốc lại được viết dưới bối cảnh ở Mỹ, câu từ, nhân vật, địa danh, … toàn bộ đều phải chuyển hóa sao cho nó mang phong cách của Âu Mỹ, nên có thể nói, so với tất cả các bộ truyện khác đã từng làm, đây là bộ truyện tốn nhiều tâm huyết của Mai nhất.

Ở bộ truyện này, không chỉ có phân tích tâm lý tội phạm, không chỉ có những màn rượt đuổi, mà còn là cái tình, cái nhân ẩn sâu từng câu chữ.

Ở đây tên truyện cùng chính là biệt danh của bạn sát nhân là Sát Thanh, nhưng Mai nghĩ, tên này đặt ở bên Mỹ thì không được phù hợp cho lắm, vì thế, Mai suy nghĩ và thay đổi lại thành K.Green. Đây cũng xem như là phong cách riêng của Mai. Không cố ý thay đổi bản gốc, chỉ mong muốn đưa lại một bản dịch tốt nhất và phù hợp nhất.

2. Chương 1-2: Phần 01: Ma Đêm (dạ Ma) - Người Đi Trong Đêm

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Lạc Ý liếc mắt nhìn màn hình màu xanh lóe sáng từ chiếc radio, hiện tại đã 12g45 sáng.

Đèn ở trên con đường cao tốc Interstate (1) chiếu xuống, yên lặng kéo dài vô tận về phía trước, hai bên con đường là đồng hoang đen thẳm, thỉnh thoảng thổi qua cái bóng của rừng cây. Nếu không phải dãy phân cách màu trắng không ngừng bay vút ở phía sau lưng đôi mắt mình, hắn sẽ có ảo giác xe mình nãy giờ đang bất động.

Quá an tĩnh, an tĩnh tới mức khiến cho con người không thoải mái. Hắn đưa tay vặn nút radio 1 chút — không có bất kì thanh âm nào, cũng không biết đã hỏng từ lúc nào.

Ngay lúc hắn dự định sẽ tự mình hát, thì ở phía trước chợt xuất hiện 1 bóng người.

Tiếng phanh xe mạnh chợt vang lên đầy bén nhọn, thân thể của Lạc Ý ở ghế lái giật nảy một cái. Vì tay lái xoay quá mau, nên lực ly tâm khiến cho hắn như muốn tối tăm mặt mũi, nhưng cũng may xe cuối cùng cũng dừng lại được.

Tên khốn thiếu chút nữa gây ra tai nạn giao thông chợt hiện rõ ràng dưới ánh đèn xe, là một tên da đen cao to, mặc áo T-shirt tay dài có nón phía sau, ở trên đầy hình thù kỳ quái, nhìn qua tựa như bức tranh sơn dầu của phái trừu tượng, cẩn thận nhìn kỹ mới phát hiện đó là một đám xương khô không có tay chân chồng chéo lên nhau. Nhưng Lạc Ý lại cảm thấy so với cái quần jean phối đầy dây kim loại nhìn qua hết sức thê thảm kia, thì cái áo T-shirt này coi như tương đối bình thường.

Người nọ hai ba bước đi tới, khom lưng dán mặt ở ngoài cửa sổ xe, đưa ngón tay gõ gõ.

Lạc Ý cẩn thận hạ kính thủy tinh xuống cỡ chừng 1 bàn tay, kinh hồn chưa định mà chỉ trích: "Anh có biết làm vậy nguy hiểm lắm hay không? Nếu muốn tự sát, cảm phiền đổi chiếc khác giùm tôi, xe tôi đã sửa chữa ba lần rồi, thêm lần nữa sẽ trực tiếp quăng vào bãi phế liệu đấy!"

Người nọ ở dưới bóng đêm tựa như một con ma ẩn trong bóng tối chỉ có nụ cười hiện ra một hàm răng sáng: "Nếu tôi không đứng ngay giữa đường, thì chiếc Chevrolet của anh sẽ chạy lướt qua, bỏ mặc tôi giống mấy chiếc khác mất thôi."

Đó là bởi vì mày đứng ở bên con đường không có đèn, tựa như cục chocolate đen rớt xuống chai coca đó. Lạc Ý ở trong lòng âm thầm mắng, nhưng sự giáo dục tốt vẫn khiến hắn mang vẻ mặt ôn hòa hỏi: "Cần hỗ trợ à?"

"Đương nhiên, toàn bộ thế giới này còn có ai cần hỗ trợ hơn tôi cơ chứ — tôi bị một tên khốn uống say đuổi xuống xe, đại não đã bị trúng độc cồn của tụi nó cho rằng đó chỉ là một trò đùa, quỷ tha ma bắt, tụi nó lái xe của tôi đi mất! Mai tôi sẽ phải tới hồ hoặc giữa hai gốc cây nào đó mà tìm cái xe! Chiếc xe trước của tôi cũng hư như vậy đó! Cái đám son of bitch đó —"

Lạc Ý nhíu nhíu mày, hy vọng cửa sổ xe có thể tăng thêm công năng cản được mấy câu tục tĩu. Hiển nhiên, so với đám bạn khốn khiếp của gã, thì cái tên đang bắt đầu hùng hổ bắt đầu chửi bới đến tám đời tổ tông của người ta cũng chẳng cao thượng được hơn bao nhiêu.

Hắn rất muốn nhấn chân ga chạy luôn, chỉ là ý đồ này chưa kịp thực hiện đã bị phát hiện.

"Này này, anh bạn à, đừng thế chứ! Chỗ quái quỷ này một tiếng mới có 1 2 chiếc chạy qua, tôi cũng không muốn ở một nơi hoang vu dã ngoại này qua 1 đêm đâu … Cho tôi quá giang 1 quãng được không? Chỉ cần thấy trạm xăng hoặc motel nào cho tôi xuống cũng được." Người nọ khẩn cầu.

Lạc Ý nhìn qua cửa sổ xe, thấy khuôn mặt khôi ngô cùng chiếc áo T-shirt hơi thấp lộ ra đường cong cơ thể, do dự một chút, cuối cùng mở khóa xe.

"Thanks Satan!" Người nọ mở cửa xe, nhảy lên, ngồi thẳng vào ghế phó, tay phải vươn qua. "Quann."

Lạc Ý đưa tay, khẽ chạm vào bàn tay mang đầy nhẫn hình độc xà, xương khô, "Lee." (*)

"Người Trung Quốc? Hay người Hàn Quốc?" Quann nghiêng đầu quan sát hắn: 23, 24 tuổi, hoặc cũng cỡ trên dưới khoảng đó 1 chút, ngũ quan đoan chính, tóc đen mỏng, mặc đồ thường rất đoan chính, nhìn qua tựa như một nam sinh cấp ba mới ra trường, sạch sẽ mềm mại vậy.

"Người Trung Quốc." Lạc Ý gật đầu cười yếu ớt một chút, mang theo nét ôn hòa và nội liễm đặc biệt của người Phương Đông.

Oh, là con ngoan trò giỏi nha, một công dân biết tuân thủ pháp luật nữa chứ!Quann trào phúng cười nhe răng.

Xe một lần nữa khởi động, dần dần tăng tốc tới 80 dặm Anh (130 km/h), vượt qua tốc độ giới hạn của đường cao tốc Interstate (105 km/h).

Nó ước gì có thể nhanh chóng chạy tới được chỗ có người, sau đó đẩy mình xuống đây mà. Quann nghiền ngẫm đắc ý suy nghĩ, Nó đang khẩn trương, vì ở đây chỉ có nó và mình … Haha, nó sợ mình!

Đáy lòng dâng lên 1 sự hưng phấn đầy đen tối, Quann hít sâu một hơi sau khi trầm mặc rồi chợt mở miệng: "Lái xe đêm như vậy, chắc buồn chán lắm ha?"

"Không còn cách nào khác, công tác là chính mà." Lạc Ý trả lời.

"Người suy nghĩ như cậu cũng không còn nhiều lắm đâu, con đường này gần đây xe cộ càng lúc càng ít, vì xảy ra việc đó —" Quann ra dấu cắt cổ đầy khoa trương, thè lưỡi về phía hắn. "Này! Cậu biết chuyện này không?"

Lạc Ý cắn môi 1 chút, thoạt nhìn có chút bất an. "Truyền thông có đưa tin." Dường như hắn đang kinh sợ chuyện gì đó nên nhỏ giọng nói. "Bọn họ gọi tên đó là "Sát thủ đường đêm (Dạ lộ sát thủ)"."

" 'Dạ lộ sát thủ', biệt hiện này quá thấp, tôi cùng bạn tôi đều gọi gã là 'Dark Ghost (ak Dạ Ma)'. Tên đó là một tên khốn khá ngầu nha — giả thành một người đi đường cần hỗ trợ, đêm khuya ở bên đường cái đón xe. Ngày tiếp theo, mọi người sẽ phát hiện có một cái tên tốt bụng đầy xui xẻo bị treo ngược ở trên cây bên đường, cổ tay bị cắt hai lỗ, bụng bị mổ tung, nội tạng lủng lẳng đầy người …" Thanh âm của Quann càng lúc càng trầm thấp, thân thể hơi nghiêng tới, dường như muốn quan sát thật kỹ phản ứng của người thanh niên trẻ tuổi bên cạnh mình — Hắn vẫn đang nhìn thẳng phía trước, trên mặt không có biểu tình gì rõ ràng, nhưng liên tục nuốt nước bọt, hầu kết không ngừng cử động, đây chính là biểu hiện khi khẩn trương, lo nghĩ hoặc sợ hãi.

Quann thoả mãn nở nụ cười, tiếp tục nói tới chủ đề đầy hứng thú này: "Đã có 4 tên bị hiến tế rồi, mà cảnh sát ngay cả cọng tóc của tên đó cũng chẳng mò ra được — tên đó chính là một thiên tài xuất quỷ nhập thần."

"Hiến tế … là sao?" Lạc Ý có chút miễn cưỡng hỏi, song song khóe mắt liếc một chút tên da đen cao to bên cạnh mình: ở dưới áo T-shirt kia là một cơ thể đầy bắp thịt, cánh tay còn bự gấp 2 tay mình, trên cổ có hình xăm, phần nửa hình xăm bị ẩn trong áo, phần lộ ra tựa như một sinh vật tà ác nào đó.

Quann nhìn ra được biểu hiện này của hắn, biết rõ bạn đồng hành của mình không thích câu chuyện này, nhưng vẫn trả lời, có thể vì lễ phép xã giao phải hỏi qua đáp lại, hoặc có thể vì sự bức bách của áp lực tâm lý hoặc bầu không khí.

Câu hỏi đó khiến cho gã càng thêm hăng hái dạt dào giải thích: "Gã trói mắt cá chân của người ta, treo ngược trên cành cây, sau đó lấy máu, nhúng nước, tựa như đang làm thịt sơn dương vậy, cuối cùng ở ngay mặt đất dưới ngay thi thể vẽ một ngôi sao năm cánh ngược, ở giữa viết tên người bị hại — đây chính là nghi thức hiến ác ma theo lễ Misa đen (2) đó."

Lạc Ý ép buộc mình phải dời lực chú ý vào tay lái, nhưng nhịn không được phản bác lại: "Trên báo cũng không có kể lại chi tiết như thế, nghe qua tựa như nội dung trong một quyển tiểu thuyết tôn giáo vụng về vậy."

Quann nở nụ cười: "Oh, tất nhiên báo chí không có đăng chi tiết như thế rồi, bọn chúng đâu phải đương sự đâu."

Lạc Ý nhấn mạnh chân ga, lốp xe cà trên mặt đất phát ra tiếng két như tiếng rên rỉ. Quann không có thắt dây an toàn, đầu của gã đụng phải vách xe, kêu to 1 tiếng: "Fuck! Cậu làm gì thế?"

"Phía trước có xe gặp trục trặc." Lạc Ý quay đầu nói. "Anh không thấy đôi nam nữ đang ngoắc xe kia sao?"

Bên cạnh đường ở phía trước là một chiếc AB Volvo (3) đời mới màu đen, cầm lái là một người đàn ông tóc vàng cỡ trên dưới 30, cả người mặc một bộ âu phục màu xám tro giá trị không ít, trong tay cầm một bao công văn, tựa như một tinh anh thành phần tri thức làm việc trong mấy tòa nhà cao tầng, mang đầy ưu nhã tự tin, phong độ.

"Tôi là Olden." Y vươn tay tỏ ý cám ơn với Lạc Ý đang xuống xe, giới thiệu cô gái trẻ tuổi bên cạnh mình. "Đây là Jessyca, mới quen 3 tiếng trước. Cô ấy định đi nhờ xe tôi Lamar (4), ai ngờ lại bị kẹt ở đây."

"Có vấn đề gì thế?" Lạc Ý nhìn xe của y 1 chút. "Có thể sửa được không?"

Olden lắc đầu, "Tôi nghĩ đồng hồ báo xăng của xe có vấn đề, suốt đường đi nó cứ báo là đầy xăng, làm hại tôi bỏ lỡ hai trạm."

"Trạm xăng gần nhất còn cách … a … hơn nửa tiếng nữa, có thể dùng xe tôi kéo tới đó không?"

Hiển nhiên Olden cũng không dự định bỏ cái xe mới mua của mình quăng ở bên đường chờ tới hừng đông mới xử lý, y tiếp nhận kiến nghị này, đồng thời thân thiện hỏi qua ý kiến của cô gái đứng bên cạnh.

Jessyca nhai kẹo cao su nhún vai: "Tôi sao cũng được, dù sao đi xe ai cũng như nhau thôi." Cô là một cô gái xinh đẹp, tóc quăn màu rám nắng mê người, da hơi hanh, vành mắt lại trét phấn để che lấp bọng mắt đen, tựa như luôn bị chìm trong trạng thái ngủ không đủ vậy.

Lạc Ý lấy một sợi dây thừng dùng để kéo xe tải ở cốp sau, cột hai chiếc xe lại, bắt đầu lên đường.

Ở phía sau có thêm 2 người, cảm giác cô linh hồi nãy cũng dần giảm bớt, chí ít Quann cũng không còn tiếp tục cái chủ đề khiến người ta rợn tóc gáy hồi nãy nữa, Lạc Ý chậm rãi lái xe, tâm tình cũng dần tốt hơn.

Dọc theo đường đi ba người họ cứ câu được câu không mà nói chuyện vặt vãnh, cô gái ngồi ghế sau liên tục dụi mắt ngáp to, xiêu xiêu vẹo vẹo mà dựa vào thân người đàn ông phía sau.

Lạc Ý chú ý thấy sự xê dịch cơ thể của Olden. Dường như y có chút bài xích sự tiếp xúc thân thể của cô gái ấy, mặc dù bộ ngực của cô ta lại mềm mại căng tròn tựa như một cặp đào mật.

Cô gái nửa ngủ nửa tỉnh dường như không hài lòng với sự né tránh của y, càng tiến sát lại, hầu như nằm úp sấp trên đùi của y.

Lạc Ý thấy được biểu tình của Olden: Xấu hổ, bất đắc dĩ, cùng với sự chán ghét sinh lý mơ hồ.

Hắn nhịn không được muốn cười, nhưng chợt nhìn thấy được đường nhìn của đối phương qua kính chiếu hậu, đôi mắt màu xanh lam đầy phiêu lượng sáng rực tựa như mặt trời không mây che lấp.

Y biết mình nhìn y, y biết mình đang nghi ngờ cái gì.

Lạc Ý nhanh chóng dời ánh mắt, khóe miệng hơi cong, đưa ra một nụ cười đầy ám muội.

40 phút sau, bọn họ tới được một trạm xăng nhỏ.

Thằng nhóc mặc quần áo lao động bị đánh thức trong cơn mơ màng, sắc mặt không tốt mà tới đổ đầy xăng giúp bọn họ, vừa nói thầm: "Các anh dự định chạy suốt hay sao?"

"Đương nhiên không, tôi mệt gần chết, nằm xuống là ngủ được ngay đấy." Lạc Ý xoa cái vai đau nhức. "Gần đây có cái motel nào không? Tôi muốn nghỉ ngơi mấy tiếng."

Thằng nhóc thu tiền, vô tính giơ ngón tay về phía trước. "Ở đường đối diện, có một motel dạng từng căn." Nói xong bỏ mặc bọn họ mà quay vào trong.

Lạc Ý quay người hỏi: "Các anh thì sao?"

"Tôi không đi đường đêm." Quann nói trước.

Olden do dự một chút, quay đầu lại nhìn chiếc xe đã đầy xăng của mình, Jessyca đã chui vào ghế sau của chiếc AB Volvo, tự nhiên mà cuộn người ngủ. Y khẽ thở dài: "Quên đi, tôi cũng ngủ lại, hừng đông thì xuất phát cũng được. Dù sao cũng phải lo cho cô ta 1 chút."

Vì vậy ở ngay sảnh của motel chợt xuất hiện 4 vị khách đêm, bà chủ mặc áo ngủ đi ra làm thủ tục đăng ký, trong miệng lẩm bẩm: "Cùng nhóm à? Vậy hai người 1 phòng đi, đều là phòng hai giường cả."

"Không được, 4 phòng đi." Lạc Ý nói. "Chúng tôi … cũng không quá thân, là vừa mới gặp."

"Chỉ còn 2 phòng thôi, mấy phòng khác chưa có sửa xong." Bà chủ dừng bút lại, còn buồn ngủ mà trừng mắt nhìn hắn. "Cô gái này," Bà dùng ngòi bút chỉ chỉ vào Jessyca đang lảo đảo, hồ nghi hỏi: "Cô ta bị các cậu dụ dỗ à?"

"Tất nhiên không, đương nhiên không phải! Cô ta chỉ là đang mệt thôi." Olden đang bận rộn mà kéo đẩy Jessyca cứ dính sát vào cánh tay y, nỗ lực đánh thức cô ta.

"Hình như cô ta say thuốc thì phải?" Bà chủ lãnh đạm mà nói.

Jessyca đưa tay uốn mấy lọn tóc quăn, dường như tỉnh táo lại, phiền táo hét lên: "Tôi không có say thuốc! Tôi chỉ uống chút rượu thôi … một chút à! Chẳng phải pháp luật đã quy định trên 21 là người trưởng thành là có thể uống rượu hay sao?" Cô dùng móng tay sơn đen kịt của mình vỗ vỗ lên quầy bàn tiếp tân, bỗng nhiên khanh khách cười rộ lên: "Bà có bán rượu không —?" Cô vươn người về phía trước, cố gắng chớp đôi mắt dán lông mi giả dày cộm. "Cái loại mà có bỏ thêm thuốc ấy?"

Olden xoa xoa mi tâm cúi đầu thở dài 1 tiếng, đưa tay túm lấy cô ại, "Hai phòng thì hai phòng vậy, cô ta 1 phòng, 3 chúng ta 1 phòng."

Jessyca nắm lấy cánh tay của y, dường như hát to: "Chúng ta 1 phòng, bọn họ 1 phòng. Haha, chúng ta làm tình, bọn họ thì fuck nhau."

Lạc Ý vừa mới mua một lon nước trái cây từ máy bán nước tự động bên cạnh, uống 1 hớp liền phun ra đất, cố sức ho.

Olden rất xấu hổ mà cầm lấy xâu chìa khóa đặt trên quầy bàn tiếp tân, kéo cô gái vừa cười vừa hát đến phòng. "Được rồi, Jessyca, ngoan chút nào, cô gái ngoan, yên lặng nào … yên … Câm miệng lại, tao nói mày câm …"

Quann nhìn bóng lưng hai người họ, làm ra biểu tình rất tiếc nuối: "Tôi rất muốn cùng nhỏ đó 1 phòng nha, nhỏ đó nhất định rất ngon, có thể hút được cả linh hồn của anh ta ra luôn đó …"

Lạc Ý giả bộ không nghe thấy, cầm chìa khóa đi mở cửa phòng.

Phòng khá nhỏ, miễn cưỡng nhét vào hai giường đơn, tủ quần áo, bàn tròn cùng một cái ghế sofa, trên tường có giấy dán tường màu hơi mờ, nhưng cũng may đệm chăn coi như ngăn nắp sạch sẽ.

Quann đi theo phía sau vào phòng, thân thể cao lớn càng khiến cho không gian nhỏ hẹp tăng thêm phần bức bách, mang lại một áp lực đè nén.

Lạc Ý ngồi trên chiếc giường đặt ở sát bên gần cửa ra vào, sinh lý đã mệt mỏi rã rời chịu không nổi, hận không thể đem toàn bộ gân cốt của mình thả ra nằm dài trên giường, tựa như người bất tỉnh mà ngủ suốt mấy tiếng. Nhưng sự tồn tại của 1 người khác trong phòng khiến cho thần kinh của hắn dù thế nào cũng không thể nào thả lỏng nỗi.

Quann dường như rất thích mang lại cảm giác khó chịu cho người khác, đối phương càng thêm lo nghĩ, tâm tình của gã càng thêm khoái trá. Gã đi qua đi lại trong phòng, bên môi huýt ra một làn điệu chói tai, vừa cởi quần áo trên người chỉ còn sót lại 1 cái quần lót, lộ ra cơ thể cường kiện ngăm đen.

Trời, người này từ đầu đến chân đều là hình xăm, quả thực tựa như một cái tháp sắt bị câu lạc bộ xăm hình phá hư vậy. Lạc Ý phiền muộn suy nghĩ, có lẽ mình nên quay về xe ngủ thôi …

Ngay khi hắn chuẩn bị đứng dậy, thì cửa bị gõ nhẹ vài tiếng. Hắn đi qua mở cửa, thấy Olden đang đứng ngoài cửa, cười cười thong thả với hắn: "Có thể vào không?"

Quann mang vẻ mặt bất khả tư nghị: "Anh bỏ con nhỏ đó trong phòng 1 mình? Anh có ngốc không vậy, quái đản … chết tiệt mà, anh là gay sao?" Gã ngồi phịch xuống giường 1 cái, thở phì phì mà kéo cái chăn đơn. "Mẹ nó tôi thật muốn làm thịt anh mà."

"Đừng để ý đến gã, gã chỉ đang đố kỵ mà thôi." Lạc Ý nghiêng đầu ý bảo người đàn ông kia tiến vào. "Giường cũng không lớn lắm, chịu khó chút vậy."HẾT CHƯƠNG 01

(1) Đường cao tốc Interstate: tuyến đường cao tốc liên bang – Interstate 80 (I80). Đoạn tuyến I80 nối giữa thành phố Laramie và Rawlins chạy qua khu vực Elk Mountain thuộc Bang Wyoming. Đường cao tốcInterstate 80 (I-80) là đường dài thứ hai sau Quốc lộ Interstate 90 ở Hoa Kỳ. Con đường này nối liền trung tâm thành phố San Francisco, California đếnTeaneck, New Jersey.

(2) Thánh lễ Misa:

"Một Lễ Đen cơ bản là một sự nhạo báng (parody) lễ Misa của Giáo Hội Công Giáo La Mã, nhưng có thể nới lỏng để châm biếm bất kỳ một buổi lễ tôn giáo nào khác."

(3) AB Volvo:

(4) Lamar, Colorado là một thành phố thuộc quận, tiểu bang Colorado, Hoa Kỳ. Thành phố có diện tích km², dân số thời điểm năm 2000 theo điều tra của Cục điều tra dân số Hoa Kỳ là người.

(*) Về tên của nhân vật Lạc Ý, do bạn ý là người Trung nên Mai dùng Lạc Ý để thể hiện danh xưng, nhưng vì bạn ý đang ở Mỹ, vì thế khi bạn ấy giới thiệu bản thân với người khác thì sẽ dùng tên tiếng Anh chuyển thể là Loei Lee, gọi tắt là Lee.

3. Chương 2: Sói Treo Ngược

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Đang trong lúc mơ màng ngủ, Lạc Ý cảm thấy cậu bé của mình có chút nhột, dường như có người đang dùng chân cọ cọ vào nó.

Giường đơn trong cái motel này nằm hai người tương đối miễn cưỡng, hắn từ từ nhấm hai mắt xê dịch ra mép giường, chừa ra cho đối phương nửa không gian.

Vài phút sau, nơi riêng tư của mình bị cầm, kích thích khiến cho hắn triệt để kinh hãi tỉnh lại.

"Hư …" Một tay bịt chặt miệng hắn, tay kia từ giữa hai chân của hắn rút ra, lướt qua thắt lưng, ngón tay từ từ mở rộng nút áo tiến vào trong, vắt phần đầu ngực dần cứng, tựa như đó chính là chốt mở ngăn đối phương giãy dụa. Thanh âm trầm thấp của đàn ông nhẹ nhàng nói vào lỗ tai hắn: "Đừng đánh thức tên kia!"

"Olden …" Lạc Ý cố gắng kêu nhỏ giữa bàn tay che ngay mũi miệng mình, đè thấp thanh âm: "Anh đang làm gì vậy … bỏ tay ra đi!"

Olden không tiếng động mà cười rộ lên, Lạc Ý có thể cảm nhận được yết hầu của y đang kề sát phần gáy của mình rung động nhỏ.

"Em nghĩ sao?" Y bắt đầu chậm rãi chuyển động đầu ngón tay, đùa bỡn đầu vú nho nhỏ. Nghe tiếng hít thở gấp gáp, y thoả mãn ngậm vành tai đối phương mút vào. "Chúng ta là cùng loại, anh nghĩ là em biết mà."

Lạc Ý sự khó thở mà nói: "Tôi đoán được, nhưng không nghĩ sẽ làm chuyện này cùng anh … Anh có thể tùy tiện tìm ai lên giường cũng được, nhưng đừng có gom tôi vào trong đó."

"Khi em xấu hổ thật là đáng yêu, darling Trung Quốc của anh à, anh thích cái loại truyền thống bảo thủ này của em nhất đó … Coi như đây là bắt đầu một cuộc tình đi, thế nào?" Không biết là có phải vì thanh tuyến ép tới cực thấp hay không, mà ngữ điệu của Olden lại có sự thay đổi kỳ diệu, không còn sự nhã nhặn lễ độ, mà phảng phất mang chút dã tính phá bỏ ràng buộc và quy củ tính chất đặc biệt ẩn chứa trong bóng tối.

Đầu lưỡi ẩm ướt ấm áp dọc ngay gáy khiến cho Lạc Ý dần run rẩy, hắn gian nan mà đẩy đối phương ra 1 chút: "Dù cho yêu đương, thì tôi cũng không hy vọng nó bắt đầu từ một cái giường đơn ở trong một cái motel, huống chi trong phòng còn có người khác xem."

"Tên kia ngủ như chết rồi, ngáy còn hơn cả tiếng sấm nữa kìa. Chỉ cần không gây ra động tĩnh lớn quá, phỏng chừng gã sẽ không tỉnh lại đâu, trừ khi em thích khi lên cao trào thì la to," Olden nhẹ nhàng cởi quần của hắn ra. "Thế nhưng anh nghĩ em không phải cái dạng này đâu ha?"

Lạc Ý nắm lấy tay y: "Anh khẳng định gã đang ngủ à, không phải đang giả bộ ngáy đó chứ?"

Olden sửng sốt một chút, cười rộ lên: "Giả bộ? Cái vụ này thật lạ nha."

Lạc Ý mở to hai mắt, liếc mắt nhìn sang cái giường bên kia, trong bóng tối mờ ảo chẳng thấy rõ được gì cả. Hắn kề sát môi mình vào tai Olden, thanh âm yếu ớt nghiêm túc mà nói: "Tôi nghi ngờ gã chính là phần tử nguy hiểm, tỷ như nói … 'dạ lộ sát thủ' kia đó."

Olden kề sát thân thể hắn, hơi run lên, giật mình nói: "Gì cơ?"

"Tôi biết nói thế nghe có chút quái đản, thế nhưng … gã 1 mình đi lại trên đường, nói là bị mấy người bạn uống say đuổi xuống xe, vậy mà ngay cả chút mùi rượu cũng chẳng có; gã vẫn cứ nói với tôi chi tiết của mấy vụ án giết người đó, mà mấy thông tin này chẳng bao giờ xuất hiện trên truyền thông; gã rất quan tâm tới phản ứng của người khác với việc này, đắc ý khi thấy người khác bất an sợ hãi, thật giống như đang khoe chiến tích vậy … Anh nghĩ xem, vậy có nghĩa là gì?"

Olden rút tay mình ra khỏi quần của Lạc Ý, vô ý thức liếc mắt nhìn giường bên cạnh, ở đó có một đường viền ẩn trong bóng tối đang không ngừng phập phồng, hòa cùng tiếng hít thở ồ ồ, trong căn phòng vắng vẻ càng thêm phóng đại — nếu như Lạc Ý suy đoán đúng, thì bọn họ đang làm gì đây chứ, Khiêu Vũ Với Bầy Sói à? Cùng một tên sát nhân chung 1 phòng sao? Trời, quỷ thật mà!

"Nhưng … mấy chuyện này cũng đâu phải là bằng chứng, có thể gã chỉ là một 'fan hâm mộ cuồng nhiệt của tên sát nhân' kia thì sao, hoặc là tên tâm thần thích đoán tâm lý người khác …" Olden không dám khẳng định những câu này của mình là đang an ủi mình hay là Lạc Ý.

"Vậy chúng ta sẽ tìm bằng chứng." Lạc Ý mặc quần xong, nhẹ bước xuống giường, từ cái bàn tròn nhỏ mà sờ soạng cái bật lửa. Hắn không dám bật đèn, chỉ dùng một ngọn lửa yếu ớt rọi sáng, cầm lấy cái quần khoác lên ghế sofa của Quann.

Đút tay mò trong túi quần, tay hắn chợt chạm vào một thứ gì đó cứng, bề ngoài thì bằng phẳng, liền móc ra.

"Là một cuốn sổ." Hắn nhẹ giọng nói, đem bật lửa nhét vào tay Olden, bắt đầu lật từng tờ xe.

Cuốn sổ này vốn làm bằng da, cũng chẳng lớn hơn lòng bàn tay bao nhiêu, bên trong dùng bút máy cùng bút chì viết ngoáy đầy ra, cùng với những đường cong loạn thất bát tao, còn có không ít vết tích xoá và sửa qua. Chủ nhân của nó có lẽ khá coi trọng nó, thường xuyên lật sổ viết lên đó, nên chỉ góc cuốn sổ có chút cong.

"… Cô ta vừa lảo đảo chạy, vừa khóc gọi cứu mạng, không ngừng quay đầu lại nhìn. Cô ta rất sợ, tựa như một con dê con đang bị sói rượt đến nơi, chờ bị trói hai chân tha ngược trở lại. Tiếng thét chói tai của cô ta khiến cho người ta nhiệt huyết sôi trào …" Olden chồm đầu vào đọc cùng, cau mày thì thầm. "Nếu như đây là một cuốn tiểu thuyết, thì cách hành văn quả thật kém. Đây là gì?" Y chỉ vào một hình vẽ cong vẹo

ở dưới dòng chữ.

Lạc Ý tỉ mỉ nhìn rõ một chút. "Có phải là hình một ngôi sao năm cánh vẽ ngược không?" Đầu ngón tay của hắn dọc theo một điểm đen có hình giọt nước ở ngay trang giấy từ từ di chuyển, đến tận đầu trang — vì chỉ quan tâm đến chữ viết, nên bọn họ đã bỏ qua cái hình vẽ xấu xí đen xì kia — khi dùng ngón tay di chuyển theo đường cong đông cứng của nó, đoán được đại khái đó là một cành cây, có một cái bóng dài treo lơ lửng — là thi thể? Cái dấu chấm tròn nhỏ này chính là máu nhỏ từ thi thể treo ngược đó!

Tay Lạc Ý run lên, hầu như muốn quăng cái cuốn sổ chứa đầy máu tanh tà ác này đi!

Olden bỏ bật lửa đi, một tay cầm lấy cổ tay hắn, kéo hắn vào trong lòng mình, ôm chặt lấy: "Bình tĩnh một chút … Đừng lên tiếng, chúng ta lặng lẽ đi ra ngoài."

Lạc Ý hít sâu 1 hơi: "Cần báo cảnh sát không?"

"Chỉ vì một cuốn sổ thôi sao? Chúng ta sẽ bị đám cảnh sát cười nhạo mất, đây không phải là một bằng chứng có giá trị, tuy rằng quả thực tà môn. Hãy nghe anh nói, trước tiên chúng ta phải rời khỏi đây, em lái chiếc Chevelot tới trước cửa motel đi, anh đi gọi Jessyca, chúng ta phải đi ngay."

"… Được rồi." Lạc Ý nói. "Nghe lời anh."

Olden liền nhét chìa khóa xe vào trong tay hắn, trong bóng đêm hôn lên bờ môi của hắn: "Nhanh một chút, baby."

Qua lại hai lần, cuối cùng Lạc Ý cũng đem được chiếc Chevelot của mình cùng chiếc AB Volvo của Olden từ bãi đỗ xe nhỏ phía sau Motel đến được ven đường, thấy Olden một mình bước ra từ cửa.

"Jessyca đâu?"

"Gọi cửa hoài mà không thấy động tĩnh, sau đó anh vòng ra cửa sổ nhìn vào trong, rèm cửa sổ đang mở, cô ta không hề ở trong phòng. Anh nghĩ cô ta chắc … đi tìm chỗ nào đó uống rượu rồi." Olden nhún nhún vai, từ biểu tình bị che giấu trên mặt y chợt hiện lên, Lạc Ý mắt sắc có thể đọc ra được tâm tình rất nhỏ ẩn dấu trong đó: cảm giác chán ghét không thể hòa hợp được.

"Anh không cần có nghĩa vụ với 1 kẻ nghiện đâu." Lạc Ý an ủi vỗ vỗ tay y. "Nếu vậy cứ mặc kệ cô ta đi, chúng ta đi."

"Giống như đang bỏ trốn vậy?" Olden nắm lấy ngón tay hắn, ánh mắt nóng rực tựa như pháo hoa đột nhiên sáng bừng trong đêm.

Lạc Ý nhìn vào mắt y, sau đó chậm rãi cười rộ lên: "Đúng vậy, bỏ trốn."

Hai chiếc xe màu đen lần lượt trên con đường cao tốc tối đen không bóng người nhanh chóng phóng nhanh, chí ít cũng hơn 100 km, tựa như đang truy đuổi một thứ kích tình nào đó, băng qua cánh đồng hoang vu hai bên, rừng cây, sông, vườn trái cây, cùng với hai cái trấn nhỏ gặp thoáng qua, đều bị bọn họ không chút nào lưu luyến mà bỏ ra phía sau.

Volvo bỗng nhiên giảm tốc độ, chủ nhân của nó từ cửa sổ xe đang hạ kính nhìn thẳng vào mắt của Lạc Ý, lớn tiếng hét trong gió đêm: "Đủ xa chưa?"

Lạc Ý suy nghĩ một chút: "Hả, chắc là đủ rồi." Bọn họ nãy giờ không ngừng chạy suốt hơn cả tiếng đồng hồ, cách cái motel đang có tên ác ma ngủ say cũng hơn 100km.

Ánh mắt tha thiết của Olden nhìn chằm chằm vào hắn dường như muốn bừng cháy lên một ngọn lửa, dục vọng cấp bách ẩn trong người y bắt đầu khởi động như nước thủy triều, hiện rõ trên khuôn mặt. Y liền đảo mạnh tay lái, xe bắt đầu lệch ra khỏi con đường cái, từ bên nền đường nhẹ nhàng lướt xuống sườn núi cây cỏ, mở đường trên cánh đồng hoang vu đầy cỏ tranh cao cả đầu kia.

Lạc Ý sửng sốt một chút, quay đầu xe, theo người mở đường tiến vào chốn hoang dã cách xa nền văn minh. Hai chiếc xe vẫn chạy dọc theo con đường đầy cỏ tranh sát hai bên, đến tận sâu trong đồng hoang, mới có tiếng phanh xe vang lên.

Olden xuống xe, đi tới mở mạnh cửa xe Chevelot, cúi đầu tặng một nụ hôn dài khiến huyết mạch sôi sục cho vị tân hoan còn đang ngồi ở ghế lái. Khi cả hai bên đều phải tách ra để hít lấy không khí, y ở bên tai Lạc Ý thở hổn hển: "Ở đây?"

Lạc Ý sắc mặt ửng hồng do dự: "Hẻo lánh như thế …"

"Cho nên mới không có ai quấy rối, em có thể thỏa thích mà gọi." Olden đưa tay trái nâng ót của hắn, tay phải thì mở dây an toàn, kéo hắn từ ghế lái ra ngoài. Hai người một bên thì do dự, một bên thì dây dưa ôm hôn, dọc theo thân xe lăn 1 vòng, đến tận đầu xe.

Đặt Lạc Ý ở trên nắp xe bằng kim loại lạnh, Olden khẩn cấp xé rách nút áo áo sơmi của hắn, kéo mạnh dây lưng chết tiệt ngay quần. Con gió đêm mùa hạ ở cánh đồng hoang vu vẫn mang theo cảm giác mát ẩm ướt, đầu vú đỏ bừng của người thanh niên dưới thân dưới sự kích thích bắt đầu cương cứng lên, Olden chui vào ngực hắn, dùng đầu lưỡi mà đùa giỡn với chúng, một tay bắt được tính khí vẫn còn nửa che nửa hở trong lớp vải, bắt đầu ma sát cùng tính khí của mình, trong tai nghe được tiếng rên rỉ không ức chế được của đối phương, tựa như ánh trăng rải rác ở trên mặt hồ lam trong đêm khuya, loãn toãn tạo thành một tranh sơn dầu lãnh diễm mà mị hoặc.

Trong nháy mắt, y hầu như có rung động muốn buông tha.

Nhưng rất nhanh, dục vọng dày đặc từ phía sâu đáy lòng chợt cuồn cuộn dâng lên, nuốt sống tia rung động gầy yếu kia. Tay kia của y lén lút di động, tựa như độc xà ẩn nấp trong bụi cỏ, không tiếng động lấy ra một cây kim, hướng thẳng tới cổ họng không hề phòng bị của đối phương tựa như một con sơn dương.

Ngay trong lúc tíc tắc khi đầu kim sắp chạm vào da cổ hắn, thì một cánh tay trắng nõn mà cực kỳ hữu lực nắm lấy cổ tay y, tựa như bắt trọn được cổ của con độc xà rồi siết chặt, trong lúc chớp mắt đó, cánh tay xoay ngược lại, đâm thẳng cây kim vào thân thể của người kia.

Nét mặt khiếp sợ đọng ngay trên mặt Olden, y trừng lớn hai mắt, môi liên tục đóng mở không thể phát ra nửa điểm thanh âm, chỉ cảm thấy có một cơn tê dại khó có thể hình dung, từ dưới chỗ bị châm trúng bắt đầu khuếch tán tứ chi bách hải, nhanh chóng xâm nhập vào tim. Ngược lại một cảm giác sợ hãi lạnh buốt thấu xương tủy bắt đầu từ tim trào dâng ra, đánh nhau cùng với cơn tê dại kia, nổ thành cơn đau đớn kịch liệt phô thiên cái địa.

Y giương mắt nhìn khuôn mặt tuấn tú gần trong gang tấc — trán vẫn còn đọng lại vài giọt mồ hôi, đôi môi hồng nhuận cực kỳ mê người hơi sưng đỏ, trên gương mặt đỏ ửng chưa tan còn lưu lại dư vị kích tình, nhưng ánh mắt kia — y chưa bao giờ nhìn thấy một đôi mắt đen kịt lạnh lùng tới như vậy, tựa như một vũ trụ tối đen không một ánh sao, vắng lặng mà nuốt chửng toàn bộ tia sáng chiếu vào đó. Một chốn âm u băng lãnh, khổng lồ tới mức khiến cho người khác hít thở không thông, y vô ý thức mà muốn đưa tay bảo vệ khuôn mặt mình, nhưng lại hoảng sợ phát hiện, đại não từ lâu đã không thể chỉ huy được thân thể mình.

—- Y biết rõ, đây chính là công hiệu của Saxitoxin (1), là loại độc đã lấy ra từ trong cơ thể những sinh vật hai mảnh vỏ vùng A-la-xka tích lũy độc tố vi tảo, y chẳng bao giờ thất thủ mà dính vào, nhưng hôm nay trái lại vì nó mà mất thân.

Nhưng thứ khiến cho y thêm kinh hãi, chính là vì muốn hưởng thụ sự giãy dụa thống khổ của con mồi, nên y đã pha loãng độc tố này, khiến nó mang hiệu quả như cơ thể bị tiêm ma túy vậy, không chặn sự hoạt động của thần kinh — nói cách khác, y chẳng khác gì những con mồi khác đã từng rơi vào tay y, y sẽ từ từ mà hưởng thụ quá trình tử vong: Đau đớn, kinh khủng, tuyệt vọng, tan vỡ …

Thân thể cứng ngắc của y tựa như miếng gỗ mộc trên nền cỏ hoang. Người thanh niên mang đôi mắt đen thẳm tựa như tử thần kia, thong thả mà ngồi xổm xuống bên cạnh y, ánh mắt nhìn y chẳng khác gì nhìn một miếng gỗ mộc dính đầy rêu xanh, ngữ điệu lộ ra trào phúng khoái trá: “Yên tâm, một chỗ hẻo lánh như thế, sẽ không có ai tới quấy rối đâu. Chúng ta có thể cùng nhau vượt qua thời gian ấm áp cuối cùng này, không phải sao, sát nhân liên hoàn của tao. À, nếu có thể, tao nên gọi mày theo danh hiệu mà cảnh sát đã lập hồ sơ cho mày ha — Dạ lộ sát thủ?”

Đại não gần chết của Olden chợt xẹt qua suy đoán thình lình, lập tức hóa thành kết luận bén nhọn điên cuồng —- y rốt cục biết được đối tượng trí mạng mà tối nay mình diễm ngộ này là ai rồi! Đã từng nhìn thấy báo chí đưa tin về đối phương, lúc đó y chỉ nhìn có chút hả hê cười nhạo đám đồng loại đã thua trong tay đối phương — mọi người luôn luôn cho rằng, bản thân mình may mắn hơn người khác nhiều lắm. Hôm nay, số phận đồng dạng lại ụp xuống người y, y rốt cục cũng thấy được quả đắng khi cuồng vọng khinh địch rồi.

“K.Green!”

Tên sát nhân liên hoàn này luôn lấy mục tiêu chính là những tên sát nhân liên hoàn khác, hiện nay huyết án bị cảnh sát phanh trần ra ánh sáng đã có 7 vụ, mà y, “Dạ lộ sát thủ”, lại trở thành chiến lợi phẩm thứ 8 của đối phương.

Từng tên sát thủ liên hoàn đều có phương thức gây án của chính mình, đó chính là ký hiệu đánh dấu thân phận của họ. Còn ký hiệu của K.Green, chính là "Gậy ông đập lưng ông", dùng chính phương thức giết người của chúng mà xử lý chúng …

"Theo phong tục của nước tụi tao, số 8 là một số may mắn đó." Lạc Ý mỉm cười nói với Olden. "Vì thế tao sẽ thưởng cho mày, tự chọn một gốc cây làm phần mộ — mày thấy cây sồi bên trái kia thế nào?"

Olden đã không thể nào giãy giụa được cái cổ cứng ngắc của mình, ánh mắt tuyệt vọng mà nhìn thẳng vào bầu trời tối đen, trên đó mây đen dầy đặc, chẳng thấy được một ánh sao.

Ở cây đám rừng cây thưa thớt cách đó không xa truyền ra tiếng rít thê lương của đám quạ, tựa như tiếng gào thét của những con mồi lúc gần chết khi bị y mổ bụng vậy.

XXXXXXXXXXXX

Mấy tiếng sau, một chiếc Chevolot từ trong ở chỗ sâu trong nơi đồng hoang vượt qua đám cỏ tranh, tà tà chạy lên nền đường cao tốc Interstate. Trước hừng đông, nó có thể sẽ bị vứt bỏ trong một đáy hồ sâu nào đấy, nhưng hiện tại, nó vẫn chưa hoàn thành xong sứ mạng.

Bầu trời đêm từ từ bắt đầu lóe ra màu chàm mông lung phía chân trời, từ thâm tới nhạt, trong lằn ranh biến ảo dần hình thành tia sáng ban mai. Chiếc radio trong Chevelot không hiểu sao chợt khôi phục bình thường, tựa như lúc nó đột nhiên bị hỏng vậy, trong bài hát hoài cựu, thanh âm trầm thấp khàn khàn của John Lennon (2) bắt đầu ngân nga.

Một bức họa vẽ tay xấu xí bị gió phất bay ra ngoài cửa sổ xe, tựa như một cánh hồ điệp bị gãy tung bay giữa không trung. Những đường cong vẽ bằng bút chì, vẽ một vũng máu, ở trên vũng máu là một cái bụng bị mổ banh ra, cùng một con sói bị treo ngược trên cành cây.**HẾT CHƯƠNG 02**

(1) Độc tố saxitoxin (độc tố vi tảo tích lũy trong các sinh vật hai mảnh vỏ, một số loài cua rạn…): thuộc nhóm Độc tố gây liệt cơ PSP (Paralytic shellfish poisoning).

triệu chứng ngộ độc xảy ra trong vòng 20 phút đến 3 giờ, nạn nhân có cảm giác tê, rát bỏng ở môi và đầu lưỡi. Hiện tượng tê, rát bỏng lan dần đến chân tay, đôi lúc có kèm đau đầu, đau bụng, đau cánh tay, đi đứng loạng choạng, nôn mửa dữ dội rồi khó thở, hôn mê, hô hấp ngưng trệ do bị tê liệt… Nạn nhân có thể chết sau 30 phút hoặc 8 giờ nếu không được cấp cứu kịp thời.

Hiện chưa có thuốc giải đặc hiệu cho các trường hợp ngộ độc do độc tố saxitoxin.

(2) John Winston Ono Lennon, MBE (tên khai sinh là John Winston Lennon, sinh ngày 9 tháng 10 năm 1940, mất ngày 8 tháng 12 năm 1980) là nhạc sĩ, ca sĩ người Anh, là người sáng lập và thủ lĩnh của ban nhạc huyền thoại The Beatles – một trong những ban nhạc thành công và được ngưỡng mộ nhất lịch sử âm nhạc thế giới. Cùng với Paul McCartney, anh đã tạo nên bộ đôi sáng tác vĩ đại nhất của thế kỷ 20.

Mai_kari: Vâng, bạn ý đã chính thức hiện rõ thân phận. Bắn pháo hoa chúc mừng nào ~~~

4. Chương 3: Sơn Dương Say Ngủ

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

"Nãy giờ các người hỏi qua hỏi lại hỏi tới 10 lần rồi đó." Quann vẫn đang mặc cái áo T-shirt hình xương khô, ngồi trên ghế trong phòng thẩm vấn cục cảnh sát nhịn không được rít gào. "Lẽ nào nãy giờ tôi nói không phải tiếng Anh hay sao? Hay lỗ tai của mấy người có vấn đề hả?"

Vị cảnh sát trung niên ngồi ở phía bên kia bàn sắt sắc mặt xấu xí, nhưng vẫn nhịn xuống, không nổi xung, đem mấy tấm hình đã đổ trên bàn lần thứ hai đưa tới trước mặt gã. "Mày xác nhận không có bất kì khác lạ gì sao?"

"Tôi xin ông đó! Cái mặt của nó tôi nhìn còn chưa tới nửa tiếng, mà hiện tại đã qua gần hai ngày rồi! Người châu Á tướng mạo đứa nào cũng na ná nhau, tôi đã cố gắng nhớ rồi, các người còn muốn thế nào?" Quann nổi trận lôi đình mà đánh mạnh vào mặt bàn 1 cái.

Một cảnh sát tuổi trẻ khác đang tùy ý ngồi ở bên cạnh bàn cúi người, kéo áo của gã nâng lên, nhìn vào mắt gã mà quát: "Mày đừng có kiêu ngạo như thế, thằng quỷ, cái nội dung trong quyển sổ của mày, còn đang chờ mày cẩn thận mà giải thích kìa … Mày định làm gì hả, dự định mô phỏng người khác một cách vụng về thế này hả? Dự định trở thành Dark Ghost đời thứ hai hả?"

Đáy mắt Quann hiện lên khủng hoảng, thanh âm yếu ớt không ít, nhưng vẫn mạnh miệng nói: "Nếu như suy nghĩ chính là phạm tội, vậy toàn bộ người Mỹ đều bị đưa vào ngục hết rồi — có ai lại không muốn đem tiền trong chính phủ bỏ vào túi mình cơ chứ?"

Cảnh sát trẻ kia hừ lạnh, đẩy mạnh 1 cái, ép gã ngồi vào chỗ.

Đám câu hỏi về người thanh niên châu Á kia, từng câu nói, cử động, chi tiết nhất cử nhất động đều bị hỏi tới hỏi lui, hỏi tới lần thứ 11, khiến cho cái gã lưu manh ngoài mạnh trong yếu này nghĩ mình sắp bị bức điên luôn rồi.

Bên ngoài phòng giám thị, có hai người thanh niên mặc âu phục thâm sắc đang đứng vừa nhìn vào tình hình bên trong phòng thẩm vấn, vừa nói chuyện với nhau.

"Hình ảnh mà gã phác họa lại, so với thằng nhóc làm công ở trạm xăng dầu cùng bà chủ motel cũng không khác biệt lắm. Còn cái cô tên Jessyca kia, vì hít thuốc phiện quá liều, nên hiện tại còn đang hôn mê trong

bệnh viện."

"Lại đưa ra một phác họa khác. Ngăn kéo chúng ta có mấy tấm phác họa rồi hả Robert? Mỗi một lần phạm án, dù cho có nhân chứng, thì miêu tả cùng phác họa đều khác nhau, lẽ nào hắn có thể thay đổi tướng mạo thật hay sao?"

Robert nhíu nhíu đôi mắt lục sắc nhỏ dài của mình, bỗng nhiên cố ý đè thấp thanh tuyến, thần bí mà nói: "Nghe nói, người Trung Quốc có một võ công kỳ bí, có thể tùy ý cải biến bên ngoài thậm chí tính tình bên trong, cho dù là ông già cũng có thể trong mấy phút đã có thể biến thành thiếu nữ, gọi là gì ta, à, 'Thuật dịch dung'…"

Người đồng nghiệp của y dùng đôi mắt lam sắc thâm thúy hung hăng trừng mắt nhìn y: "Anh bị mấy cái bộ phim võ thuật kỳ quái kia làm tẩy não biến thành ngu ngốc luôn rồi hả? Mấy cái thứ xằng bậy vậy mà cũng tin? Chúng ta cũng từng học qua hóa trang, dù cho có mặc đồ khác, thì chỉ có thể thay đổi từ chiều cao cơ thể, kiểu tóc, trang phục, khí chất, ở nơi không đủ sáng lừa dối người không quá thân thiết thì còn có thể miễn cưỡng, sao có thể tựa như phẫu thuật thẩm mỹ, ngay cả ngũ quan cơ bản cũng đều thay đổi được?"

"Được rồi, Rio Laurence, lần thứ hai tôi có thể khẳng định đầu của anh hoàn toàn không có khái niệm hài hước." Robert cười mỉa một tiếng, hiển nhiên hồi nãy chỉ là đùa mà thôi, chỉ để hòa hoãn bầu không khí ngưng trọng. "Quên mất bên ngoại của anh cũng là người Trung Quốc, thế nào, với vị đồng bào mang 1/4 liên quan này có phát hiện gì mới à?"

"Hắn thuận tay trái." Rio đưa cho y một ảnh chụp của túi đựng vật chứng, trong túi có một bức vẽ, dùng bút chì than vẽ những nét hơi thô trên giấy, nhưng lại khá sống động. "Mời vừa tìm được chứng cứ xác thực, hoài nghi K.Green đã tự tay vẽ, đã tiến hành giám định bút tích, bản sao đã gửi cho phía BAU tiến hành nghiên cứu kiểm tra tâm lý phạm tội rồi."

Robert tiếp nhận, cẩn thận quan sát hình vẽ trên tờ giấy, là một con sói bị mổ bụng, treo ngược trên cành cây, liền liếm môi mà nói: "Vẽ khá đẹp đấy, cũng không phí công ha … Bộ hắn dự định từ bây giờ sẽ tăng thêm một ký hiệu mới à? Chúng ta cần phải cảm ơn vị tên Dark Ghost xui xẻo kia một chút mới được, cái chết của nó đã cho ta thêm một đầu mối để truy lùng rồi — lát tôi sẽ nói với phòng pháp y, may cái bụng của nó lại cho ngay ngắn 1 chút."

Rio không hề nói gì với vị đồng nghiệp mới hoàn toàn không đáng tin này, chỉ có thể hoài niệm người bạn đồng nghiệp già đã về hưu Kenneth — mặc dù ổng luôn nhân từ nương tay, xem cà phê như mạng sống, nhưng so với cái tên ba hoa miệng lưỡi, hoạt bát quá mức này còn tốt hơn.

"Hiện tại tôi có cảm giác đang chơi diều như hồi bé vậy." Robert trả ảnh chụp lại cho Rio, tiếc nuối nhún nhún vai, "Diều cứ bay trên trời, chúng ta cứ đuổi theo dưới đất, thế nào cũng không đuổi theo được."

"Chúng ta nhất định sẽ bắt được hắn! Tựa như mấy tên cặn bã giảo hoạt này, cuối cùng cũng sẽ bị đem ra công lý thôi." Rio nghiêm mặt, con mắt lam dưới mái tóc đen phảng phất tựa như biển sâu bắt đầu khởi sóng, nổi lên một một cơn lốc tập thiên quyển lãng.

Robert sợ nhất nhìn thấy nét mặt như không thể nào chấp nhận được có tội ác tồn tại cùng một bầu trời này của anh, khiến cho y cảm thấy khuôn mặt ngũ quan anh tuấn tựa như ngôi sao điện ảnh của anh lại ẩn giấu một sự nghiêm trọng khắc nghiệt.

Khó trách anh tới giờ vẫn chưa tìm được bạn gái … Người cộng tác không may mắn chửi thầm anh trong bụng, coi chừng không có cô gái nào muốn gả cho hiến pháp Mỹ được nhân cách hóa đâu ha, dù cho bìa mặt của nó có đẹp tới mức nào.

Nghe nói bên bộ New York có một nữ nhân viên kỹ thuật tên là 'Eve' từng sinh thiện cảm với anh, sau đó cũng buồn bã kết thúc đơn phương yêu mến. Theo tin nội bộ, nguyên nhân là do anh đã từng cùng một người tình nghi xinh đẹp tựa như một tác phẩm nghệ thuật có chút quan hệ không rõ, tuy rằng anh đã từng thề thốt phủ nhận, hai người họ cũng không thể đi tới cùng … Vấn đề chính là, người bị tình nghi đó là nam! Robert đã từng thấy qua ảnh chụp của cậu nhóc tóc vàng kia, lại được Eve xem là tình địch ẩn hình biến thành áp-phích dán trong nhà — có thể thấy rõ được đẹp quá có thể sinh ra nông nỗi cực kỳ bi thảm thế nào.

(P/s: Chuyện về anh bạn tóc vàng đẹp trai thể chất hơi phiền này cùng người bạn trai hacker xin xem "Nhền nhện")

Mai_kari: Nhền nhện là một bộ truyện khác của Vô Xạ, tác giả này viết rất nhiều tác phẩm, và đều nghiên về trinh thám. Có cơ hội sẽ giới thiệu tới các bạn tác phẩm này.

Người này thực sự là gay sao? Đến tận khi ngồi vào xe, Robert vẫn còn nói thầm trong bụng, ánh mắt lóe sáng nhìn Rio: Anh chàng đẹp con lai đang ngồi bên cạnh y dựa lưng vào ghế mà trầm tư, cái trán bằng phẳng, mũi cao ngất cùng đôi môi duyên dáng tạo thành một đường cong hài hòa, cơ thể cường tráng của người Mỹ hòa cùng làn da tinh tế của người Đông Phương, khi lông mi kia hạ xuống chạm vào con mắt lam sắc kia, thậm chí còn toát ra vài phần khí tức u buồn động nhân …

Được rồi, bản thân y vốn có thể nam nữ đều ok. Bản thân đứng ở giữa đường cũng coi như là một anh bạn đẹp trai, nhưng nếu đứng chung một chỗ với anh thì … Bi kịch ở chỗ, xuất phát từ công việc, cả hai người họ hầu như lúc nào cũng phải đứng chung một chỗ.

Khi Robert thỉnh thoảng suy nghĩ miên man, còn chìm đắm trong sự uể oải và ghét bỏ với vẻ bề ngoài của mình thì xe của họ đã chạy vào bãi đỗ xe ngầm của tòa nhà FBI ở Portland bang Oregon (1).

Lúc đi vào văn phòng, Rio cùng Robert nghe thấy có vài đồng nghiệp đang nói về huyết án mới. Tác phẩm thứ 8 của K.Green được dán đầy khắp tường công tác, trên đó có ảnh chụp của người đàn ông tóc vàng chết thảm tới mức bộ dáng coi chừng ngay cả mẹ của y còn không nhận ra được.

"Cảm thấy có tàn nhẫn không?" Một nữ điều tra viên xinh đẹp tóc vàng quăn nói với vị đàn em mới vào nhìn ảnh chụp mà miệng hơi run, trong mắt tràn đầy lửa giận lòng căm phẫn. "Đề nghị cậu em nên đi xem tác phẩm của 'Sát thủ dạ lộ', đó mới là nguyên tác. Cá nhân tôi cho rằng, cái chết thế này rất xứng với nó, Cựu Ước (2) nói rất đúng, 'ăn miếng trả miếng; đòn lại trả đòn'."

"Tia, luận điểm của cô rất nguy hiểm." Ria đi tới phái trước máy cà phê, ở trước cà phê latte khó uống cùng cà phê Macchiato càng khó uống hơn thì anh lựa chọn cái đầu, rót một ly uống. "Dù cho tội phạm có động cơ đẹp tới cỡ nào để biện luận cho mình, thì vẫn là tội phạm. Không hề nghi ngờ, 'Sát thủ Dạ Lộ' là một tên cặn bã, nhưng chỉ có pháp luật mới có thể đưa thuốc độc vào trong máu nó, còn kẻ nào khác cũng không có quyền này."

"Thôi đi, Rio. Em biết anh hận 'K.Green', hận tất cả tội phạm. Nhưng tội phạm và tội phạm cũng có khác biệt mà, nói khó nghe chút, nếu có thêm mấy sát thủ như K.Green, trị an quốc gia chúng ta sẽ tốt hơn nhiều đó." Tia không chịu thoái nhượng mà phản bác.

Một cô gái vóc dáng thấp mang kính mắt đứng bên cạnh sợ hãi nghị luận thêm vào: "Chí ít hắn cũng có một thứ mà chúng ta không ai làm được: Hắn làm chuyện cảnh sát đang làm, nhưng lại không hề nhận phần lương nào từ chính phủ, hơn nữa cũng chưa từng thất bại — chúng ta có nên thuê hắn không?"

Rio đưa tay xoa thái dương của mình: "Tỉnh tỉnh nào mấy cô! Tôi biết đem phác họa của người này treo cùng một chỗ, có thể tạo thành vòng sơ tuyển cho cuộc thi tuyển chọn Nam hậu khu vực Á châu, nhưng đừng quên, hắn là một sát thủ! Chuyện hắn làm xuất phát từ hứng thú, phi chính nghĩa. Hắn cũng chẳng khác gì bọn biến thái khác: giết người, là thích thú! Có một ngày khi hắn phát hiện không còn con mồi nào khác, thì hắn sẽ không thể khống chế được dục vọng giết chóc của mình, sẽ bắt đầu ra tay với người vô tội, tôi có thể khẳng định 100%. Cái chuyện giết người này, chỉ cần một ngày bắt đầu ra tay, thì đôi tay sẽ bị điều khiển vô ý thức, lôi kéo bản thân, từng bước từng bước đi tới đường cùng sinh mạng."

"Được rồi, thời gian tiệc trà kết thúc, ai làm việc nấy đi! Tia, chú ý tới thân phận điều tra viên cùng lập trường của mình xíu đi. Karolina, cô có thể đừng có ngây thơ nữa được không? Rio, anh là điều tra viên hình sự cho tổng bộ Washington phái tới, tôi không dám quản anh, nhưng ở địa bàn của tôi, phải dựa theo quy củ của tôi mà làm việc." Sếp của văn phòng được bọn họ gọi là 'Snake Head ak Đầu rắn', Sharman Kins vỗ hai tay đi tới, hai cái má cùng phần hàm đã được phẫu thuật thẩm mỹ tinh tế dưới câu nói của ông không ngừng nảy lên, đích xác rất giống rắn hổ mang khi tức giận thì phòng to cái cổ mình ra.

Robert thấy thế lập tức mượn cớ chạy đi: "Tôi đi qua bên khoa giám định vật chứng nhìn xem có phát hiện gì mới không."

Rio bị cướp mất lời không thể làm gì khác hơn là cũng chạy đi: "Tôi đi qua bên phòng khám nghiệm của cảnh cục, xem có quên đầu mối nào hay không." Anh bỏ ly cà phê còn hơn phân nửa của mình vào trong thùng rác, xoay người chạy đi.

"Tiếc nuối quá đi." Tia nhìn theo bóng lưng của anh mà cắn cắn đôi môi đỏ mọng căng của mình, dùng giọng mà 'Đầu rắn' không thể nghe được thì thầm nói. "Nếu không phải anh ta quá cứng nhắc chính trực tựa như cuốn sách giáo khoa, thì anh ta vừa đúng là món yêu thích của mình — mình ghét nhất chính là sách giáo khoa."

Rio đem thi thể của 'Sát thủ Dạ Lộ' xem xét từ sợi tóc đến ngón chân kiểm tra tới lần thứ ba, ngay cả DNA của hung thủ cũng chẳng có được, bỗng nhiên điện thoại di động của anh chợt vang lên.

Mới vừa bắt máy, thì tiếng nói trong bông chứa đầy kim của chị gái anh, Molly, vang thẳng đến màng tai

của anh: “Em trai – yêu dấu – của chị, đừng có nói là em quên tới sân bay đón bạn trai chị nha. Máy bay 10h đáp, em có thể nói cho chị biết bây giờ là mấy giờ không?”

“Em đương nhiên không quên. Hiện tại cách thời gian máy bay đáp xuống còn có tới —” Rio giơ tay lên xem đồng hồ, xấu hổ đáp. “50 phút … trước …”

“Ảnh ở chỗ này ngôn ngữ không thạo, cũng chẳng quen ai.” Molly ở một đại lục khác nghiến răng nghiến lợi mà cảnh cáo anh. “Nếu như trong vòng 1 tiếng nữa em còn không tìm thấy ảnh cho chị, thì chị sẽ đem chuyện xấu của em cùng cái tên bị tình nghi kia nói cho mẹ biết, rất nhanh em sẽ nhận được vô số cuộc gọi chẳng cần biết ngày đêm, mang đầy nước mắt bắt ép em kết hôn!”

Rio cảm thấy phía sau lưng chợt mát lạnh rùng mình. Anh lại phải một lần nữa cố gắng đem hết toàn lực làm rõ tính hướng của mình. “Chuyện đó hoàn toàn là bịa đặt mà …” Nhưng chị của anh chẳng chút không lưu tình chút nào cúp máy. “Hiện tại, ra bãi đỗ xe, lấy chìa khóa của em ra, lập tức … Xuất – Phát!”

Rio lần thứ hai thua ở trong tay chị mình, chỉ có thể gọi điện báo cho nhân viên pháp y biết, rồi lập tức lái xe chạy ra khỏi cảnh cục, thẳng tới sân bay quốc tế Portland. Dọc theo đường đi anh liên tục tưởng tượng, đến tột cùng là một người đàn ông thân cường thể tráng, tư duy trì độn, chẳng có lòng tự trọng đến thế nào, mới có thể xứng đôi với một Molly miệng tàn nhẫn, chân đạp chết người cùng trái tim cứng như sắt như thế?

Kết quả khi nhìn thấy người thanh niên châu Á đang ôm tấm bảng bằng giấy car-ton ngủ gà ngủ gật trên ghế trong sảnh chờ sân bay, anh không khỏi hít sâu 1 hơi. Hay là do người Đông Phương thoạt nhìn trẻ hơn hẳn mấy tuổi so với tuổi thật ta, nhưng nhìn thanh niên kia thì quá trẻ rồi đi, thậm chí có thể xem là ‘Thiếu niên’ luôn đó. Rio nhìn ra quá lắm cậu ta chỉ mới hơn 20 là cùng — mà Molly thì đã 32 tuổi rồi!

Được rồi, tình yêu chị em cũng không thể là không được đi, vấn đề là, cậu ta mang khuôn mặt thanh tú hòa cùng mái tóc ngắn nhuộm nâu nhu thuận, thân thể gầy, ngủ gật chẳng chút đề phòng nào, cùng với tấm bảng bằng giấy car-ton có viết dòng chữ tiếng Trung ‘Rio Laurence, mau tới đón tôi!’ Đến tột cùng là cái tình hình gì đây?

Ở dị quốc tha hương, sân bay người đến người đi, cậu dường như một con cừu nhỏ ngây thơ ngồi trên ghế, dựa vào cái túi du lịch ngủ tới bất tỉnh nhân sự, thậm chí ngay cả nếu lỡ gặp một tên cặn bã râu mép, hay một ông trung niên hèn mọn lỡ thấy qua, sẵn tiện sờ soạn mặt cậu ta một cái chắc cậu cũng không biết.

Rio khổ não nhíu mi, anh phải tiếp nhận hiện thực trước mắt này — cậu nhóc con tựa như bánh pút-đing sữa bò hương xoài, mềm mại, phấn nộn, khiến cho ai đều muốn cắn 1 cái này, chính là bạn trai mới của Molly.

Anh đi tới, nắm vai của đối phương dùng sức mà lắc, hướng về đôi mắt hơi mơ màng, môi khẽ nhếch dùng tiếng Hoa hỏi: “Lý Tất Thanh?”

Cậu nhóc tựa như mới tỉnh từ trong mộng ra mà gật đầu một cái, hỏi lại: “Keanu Reeves?” (3)

Rio thở dài không tiếng động, cố gắng không nghĩ tới cách dùng nước lạnh tạt vào mặt nghi phạm để khiến cho cậu triệt để tỉnh táo, rút tấm bảng đang nắm chặt trong tay cậu ra. "Tôi là Rio Laurence, em trai của Molly."

"A, Rio, xin chào." Lý Tất Thanh vẻ mặt ngái ngủ lầm bầm. "Tôi buồn ngủ quá, sai múi giờ chẳng quen tí nào …"

Rio không thể làm gì khác hơn là một tay cầm túi du lịch, một tay kéo cậu nhóc bước thẳng tới bãi giữ xe, nhét vào trong xe. Mới vừa dựa lưng vào ghế da, cậu liền thoải mái mà ngáp vài cái rồi nhanh chóng ngủ say.

Lúc trở lại phòng trọ, anh chỉ có thể ôm lấy cậu nhóc con bất tỉnh gọi thế nào cũng không tỉnh này vào trong thang máy, trên đường nhận lấy biết bao ánh mắt chứa đầy hàm ý ám muội, ngay cả cô gái sát vách thường thích đến tìm anh vừa nhìn thấy họ, cũng khó mà tin được, sau đó 'Ầm' một cái đóng cửa ngay trước mặt anh.

Tuy rằng hiện tại không có mối quan hệ nào với phụ nữ, nhưng thái độ thẳng thừng đến thế vẫn khiến cho Rio nghĩ vừa oan uổng lại bất đắc dĩ.

Sau khi ném bạn trai của Molly lên trên giường, anh lập tức rời khỏi phòng trọ, chuẩn bị trở về tiếp tục làm việc. Do ban đêm anh thường tăng ca đến muộn, nên trong tòa nhà văn phòng anh có một phòng nghỉ nhỏ, ở sofa nằm ngủ một giấc cũng không đến nỗi

Hiện trường hung án còn cần phải tiến hành khám tra lần nữa, để đảm bảo không bỏ sót bất kì chu ti mã tích nào: bài báo cáo phân tích tâm lý phạm tội đã xong, các điều tra viên tham gia phụ trách vụ án sát nhân liên hoàn này mở cuộc họp lần 2, đang tiến hành thu thập thông tin từ xe cộ nhân chứng, giấy phép cùng các camera ven đường, … Rio bận rộn ngay cả cơm cũng không ăn đúng giờ được, càng không rảnh bận tâm đến cái người chợt dư thừa trong phòng trọ của mình. Chuẩn xác mà nói, anh đã quên mất tiêu rồi, nếu như lúc đó anh mang vào phòng trọ không phải người mà là một cái bánh ngọt, lúc này tuyệt đối đã mốc meo tới nổi rêu xanh.

Chờ đến khi anh rốt cục nhớ tới người bạn trai nhỏ của Molly, thì đã qua ngày thứ năm rồi.

Tủ lạnh trong phòng trọ ngoại trừ bia thì chẳng còn gì cả, cái tên kia không có chìa khóa thì sao ra cửa, dù cho ra khỏi cửa được, thì ngôn ngữ không thông, không biết đường, lại mang khuôn mặt thanh tú rất dễ khi dễ kia, hơn nữa cùng với khí tức ngu ngốc đó … Rio bỗng nhiên ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề — nếu như cứ bỏ mặc chẳng thèm quan tâm, để cái bánh pút-đing mềm mại đó ngu ngốc mơ hồ đi qua lại trên phố lớn ngõ nhỏ, sớm muộn gì cũng có mấy tên khốn lưu manh, biến thái đói bụng nào đó, không có ý tốt một ngụm ăn tươi!

Vừa nghĩ đến hậu quả cùng với sắc mặt phẫn nộ của Molly, Rio quyết định tạm thời bỏ qua công tác trong tay, nhanh chóng chạy về phòng trọ xem thử!**HẾT CHƯƠNG 03**

(1) Portland là một thành phố nằm nơi giao tiếp của hai con sông Willamette và Columbia trong tiểu

bang Oregon. Với dân số 562.690[3] nó là thành phố đông dân nhất Oregon và hạng ba vùng Tây Bắc Thái Bình Dương sau Seattle, Washington và Vancouver, British Columbia. Khoảng 2 triệu người sinh sống trong Đại Portland, sắp hạng 23 trong danh sách các Vùng đô thị Hoa Kỳ.

Portland được thành lập vào 1851 và là quận lỵ của Quận Multnomah; nó lấn ranh một chút vào hai quận Washington và Clackamas.

(2) Cựu Ước là phần đầu của toàn bộ Kinh Thánh Kitô giáo được tuyển chọn từ phần lớn kinh Tanakh của Do Thái giáo.

Một khoản luật nữa của Cựu Ước, đó là luật của sự "ăn miếng trả miếng".

Trong bài ca man rợ mà nhân vật La-méc đã hát có câu: Cain được báo thù gấp bảy (1 trả 7 lần) thì La-méc được báo thù gấp 77 (1 trả 77 lần). Đến thời của Môisê, đã có một sự tiến bộ hơn: 1 trả 1, tức là luật "ăn miếng trả miếng", hay là luật "răng đền răng, mắt đền mắt".

Đây là giới hạn lẽ công bằng theo nghĩa chặt.

(3) Keanu Charles Reeves (phát âm là /ke nu /) sinh ngày 2 tháng 9 năm 1964, là một diễn viên Canada. Keanu nổi tiếng với vai Neo trong bộ ba phim khoa học giả tưởng Ma trận và nhiều bộ phim khác như Tốc độ, Constantine, The Lake House, Street Kings, The day the Earth stood still… Năm 2006, Keanu được bầu chọn là một trong 10 ngôi sao được yêu thích nhất tại Mỹ trên tạp chí ETonline. Vào ngày 31 tháng 1 năm 2005, anh được gắn sao trên đại lộ Danh vọng Hollywood.

Mai_kari: Hãy nhìn hình và bạn sẽ biết Rio trông như thế nào!

5. Chương 4: Phược Thú Chi Liên (trói Thú Bằng Xích)

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Lúc Rio vào cửa, phòng trọ im ắng không hề có bất kì động tĩnh gì.

"Lý Tất Thanh!" Anh từ phòng khách một đường gọi tới phòng ngủ, nhà bếp, thế nhưng vẫn không tìm thấy được thân ảnh người bạn trai nhỏ của Molly. Nhưng xuất phát từ sự nhảy cảm chức nghiệp, anh phát hiện trong căn phòng trọ này xảy ra chút thay đổi, sàn nhà đầy bụi đã trở nên sạch sẽ, mạng nhện góc trần nhà không thấy nữa, quần áo bẩn nhét trong nhà tắm đã được giặt sạch phơi ở ban công, trong bếp vẫn còn vươn lại mùi khói dầu thoang thoảng … Ngoại trừ người thanh niên người Hoa sống nhờ kia ra, anh không còn nghĩ ra được còn có ai khác có thể lẻn vào trong nhà anh giúp anh làm việc nhà.

Vấn đề là, cậu nhóc kia chạy đi đâu rồi?

Anh đi ngược lại chỗ để dép, đang định ra cửa tìm, thì chợt tay nắm cửa vang lên một tiếng, cửa mở từ phía ngoài vào, Lý Tất Thanh mặc đồ thường mang theo một cái túi siêu thị đầy đồ ăn lớn bước vào cửa.

Rio đứng mặt đối mặt với cậu, mới phát hiện đối phương cao hơn sự tưởng tượng của anh nhiều, khoảng chừng 5 thước 10 tấc (1.78m), vóc người cân xứng, hơi gầy yếu, có thể do thể hình người phương Đông trời sinh tinh tế hơn người da trắng chăng? Lý Tất Thanh lúc nhìn thấy anh thì trong nháy mắt sửng sốt một chút, sau đó lộ ra nụ cười ôn hòa ngại ngùng: "Rio, về lúc nào vậy, ăn cơm chưa?"

Có người từng đùa rằng người Trung Quốc câu đầu tiên khi gặp mặt ai đó sẽ hỏi rằng có ăn cơm hay chưa, xem ra là thật. Rio cười cười, lui về phía sau vài bước để tránh đường. "Vào đi. Cậu lấy chìa khóa ở đâu thế?"

Lý Tất Thanh đem túi thực phẩm bỏ vào bếp, vừa nói. "Tôi xem mấy bộ phim Mỹ, thấy chìa khóa dự phòng của mấy anh đều thường để ở dưới tấm thảm lót ngoài cửa, thử đi tìm, quả nhiên ở đó có giấu một bộ chìa khóa luôn. Nhưng tôi vẫn cảm thấy kỳ lạ, cách làm phổ biến như thế, không sợ trộm sẽ phát hiện ra sao?"

Rio nhún nhún vai: "Trung Quốc có câu châm ngôn, phòng quân tử không đề phòng tiểu nhân. Người tốt sẽ không tới trước cửa nhà lấy chìa khóa của cậu, còn nếu có kẻ trộm dự định vào nhà ăn trộm, thì dù khóa cả đống ổ cũng chẳng ăn thua gì. Với lại, trong nhà thường ai cũng lắp hệ thống báo động cả, bọn họ chỉ lười giấu chìa khóa khắp nơi thôi, nếu không cũng chính là bình thường quên mang."

Lý Tất Thanh phì cười, lấy đồ ăn cùng gia vị từ trong túi ra. "Sự cẩu thả của Người Mỹ, cũng nổi tiếng chẳng kém khả năng không biết toán học của họ."

"Chừa cho chúng tôi chút mặt mũi đi, nhóc Trung Quốc." Rio hai tay ôm ngực, dựa lưng vào bàn bếp, có chút hăng hái nhìn cậu rửa, cắt cà chua. Trước đó, anh cũng không nhìn kỹ cậu, nói cũng chỉ được hai câu, hôm nay bắt đầu trò chuyện, lại không ngờ có thể tự nhiên thoải mái như thế. "Sao cậu mua được mấy thứ này thế? Nghe Molly nói cậu không hiểu tiếng Anh mà?"

"Mấy từ đơn giản cũng nói được, như supermarket, where, buy. Người ở trên đường cũng rất nhiệt tình, vào siêu thị, nhân viên trong đó cũng giúp tôi, quan trọng hơn, tôi có đô la, với lại cũng nhận biết được con số Arab trên đó." Cậu rất nghiêm túc giải thích.

Rio lần thứ hai nở nụ cười. Anh phát hiện trong 10 phút qua anh cười khá nhiều, so với 5 ngày qua cộng lại còn nhiều hơn. Người thanh niên thoạt nhìn ngây thơ mơ hồ này, kỳ thực cũng không ngây thơ mơ hồ như vậy, thậm chí còn có chút hài hước ẩn chứa bên trong. Có thể tụi này ở chung cũng được đấy, anh nghĩ, so với mấy thằng bạn trai của Molly đã bị anh đánh một trận trước đây, thì người này dễ thương hơn nhiều.

"Cậu biết nấu ăn à? Món Trung Quốc?"

Lý Tất Thanh gật đầu, hạ đao như bay, tây cần màu xanh lá trên bàn biến thành từng miếng. "Cũng biết vài món đơn giản. Hôm nay dự định làm cá hương ninh cà, sườn heo dấm đường, cần tây xào, canh cà chua trứng — anh biết dùng đũa không?"

"Tôi có thể dùng đũa gắp đậu tương, khi còn bé ngoại có dạy."

"Tôi biết, anh có 1 phần huyết thống Trung Quốc. Xem ra con lai ai cũng là người đẹp hết ha, tin rằng sau này con của tôi cùng Molly cũng sẽ rất đẹp."

Rio nghe cậu nhắc tới Molly, liền hỏi thêm: "Hai người dự định khi nào kết hôn?"

"Thời gian cụ thể còn chưa xác định. Tôi cần phải đến trường học ngôn ngữ, lấy bằng, tìm được công việc chính thức, chị anh nói sau này muốn quay về Mỹ sinh sống."

Rio nhìn sắc mặt chuyên chú bình tĩnh khi cậu vừa cắt thịt vừa nói chuyện, phát hiện bản thân rất khó nhìn ra được tâm tình ẩn giấu trong khuôn mặt đó, có thể do người Đông phương ai cũng hàm súc nội liễm, là truyền thống dân tộc, nên khiến cho khả năng quan sát nét mặt người khác của anh mất đi tác dụng trên người đối phương. Thế nhưng, đồng ý rời gia đình dân tộc, tới Mỹ để cùng Molly sinh sống, ngoại trừ "tình yêu", còn có thể vì nguyên nhân gì khác đây?

Người chị luôn thông minh, xinh đẹp, tự lập, nhưng ánh mắt nhìn người luôn có chuyện của anh, lúc này rốt cục cũng tìm được một người đàn ông tương đối ổn. Rio cũng khá vui mừng.

Đến tối, bữa ăn 3 món 1 canh làm khá ngon, chí ít so với mùi vị trong mấy nhà hàng Trung Hoa ở phố người Hoa thì ngon hơn nhiều. Hai người cùng nhau đem một nồi cơm cùng đồ ăn, canh tiêu diệt không sót miếng nào, sau đó Lý Tất Thanh tự giác thu dọn chén bát đi rửa. Rio nhịn không được hỏi cậu: "Lúc ở cùng với Molly, việc nhà đều do cậu làm hết hả?"

Lý Tất Thanh gật đầu: "Trong gia đình của tôi, đều có thói quen đàn ông làm việc nhà."

"Còn phụ nữ?"

"Đi dạo phố, họp mặt tám chuyện, chơi mạt chược."

Rio tự đáy lòng cảm thán: "Có thể tưởng tượng được, cuộc sống sau hôn nhân của Molly hạnh phúc đến cỡ nào."

Sau bữa tối, Rio có được dịp không quay về văn phòng tăng ca, mà lại ngồi ở bàn làm việc trong phòng ngủ, cẩn thận xem lướt qua các tin tức về án mạng trong laptop, nỗ lực đem từng chứng vứ đã được phá thành mảng nhỏ thông qua sàng chọn và liên hệ lại, tựa như đang khâu lại thành một bức tranh, hoàn thành bức phác họa của K.Green.

Ba bức ảnh phác họa chân dung bản photo copy thể hiện ba khuôn mặt khác nhau, được dán ở trên vách tường phía sau bàn, trước khi ngủ anh sẽ liếc mắt nhìn thấy chúng cuối cùng, khi tỉnh dậy sẽ nhìn thấy chúng đầu tiên. Chúng nó mỗi đêm trong giấc ngủ của anh mà vui cười, nói, du đãng, đem tiến trình săn bắt con mồi mà một lần lại một lần tái diễn. Trong giấc mộng, anh tựa như một học đồ cứ đi theo cái bóng không rõ khuôn mặt đó, phỏng đoán từng biểu tình, quan sát từng một động tác, dưới con dao vẩy ra từng giọt máu, thực tựa như chính tay anh mới là người làm ra chuyện ác đó, thường thường khiến cho anh mồ hôi lạnh chảy ròng ròng mà giật mình tỉnh giấc.

Mỗi một vụ án đều như thế này cả … Làm thế nào mà anh có thể để những hung thủ lãnh huyết tàn nhẫn, những tên ác ôn coi thường sinh mạng này nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật được? Những vụ án qua tay anh, chỉ có sau khi hung thủ bị giết chết, hoặc sau khi bị bắt về quy án, thì khoảng thời gian đó anh mới có thể có được một giấc ngủ an bình chân chính.

"Đừng ép buộc bản thân đuổi theo hung thủ đi vào hắc ám, như vậy cậu em mới có thể có được một cuộc sống dương quang sáng lạn được." Ông bạn già Kenneth thường vỗ bờ vai của anh rồi nói vậy. Anh đã từng thử qua kiến nghị này, nhưng dù thế nào cũng không làm được.

Hắc ám bao phủ hung thủ, lãnh khốc mà che chở bọn chúng, nếu như bản thân không xâm nhập vào trong hắc ám, làm thế nào có thể bị xua tan sương mù dày đặc, làm hiển thị ra thực thế phía sau tiên huyết kia?

Rio nhắm mắt lại hít sâu 1 hơi, sau khi mở mắt ra lại, trong mắt tràn đầy cứng rắn vô pháp bẻ gãy.

Qua hơn 3 tiếng, có thể do suy nghĩ quá lâu, nên suy nghĩ của anh bắt đầu hỗn độn, anh cần phải uống thứ gì đó nâng cao tinh thần. Trong phòng trọ này mặc dù có một máy pha cà phê kiểu cũ, nhưng anh không có thời gian đun nước, nên chỉ có thể dùng gói pha sẵn, tuy rằng ngọt khó uống, nhưng so với cà phê miễn phí do nhà nước cung cấp vẫn còn đỡ hơn.

Khép lại laptop, anh dùng tay cố sức chà mặt, đứng dậy đi ra phòng ngủ. Đồng hồ treo tường biểu hiện giờ đã qua 1h khuya, đèn bàn trên cái bàn tròn trong phòng khách vẫn còn sáng đèn, có một bóng người cuộn mình tròn tại sofa. Điều này làm cho khiến cho bản năng nghề nghiệp chợt khẩn trương một chút, phản xạ có điều kiện có đưa tay chạm vào súng lục ở phía sau thắt lưng, sau đó mới phản ứng lại, hiện tại phòng mình đã có thêm một vị khách trọ rồi.

"Còn chưa ngủ à?" Rio bắt chuyện đi qua.

Lý Tất Thanh mặc bộ đồ ngủ với áo màu xanh da trời cùng quần trắng ngà, chân để trần, duỗi thẳng hai chân trên sofa, trên đầu gối đang đặt một quyển bút ký khá dày, tay phải cầm một cái bút máy, khi cậu ngẩng đầu lên nhìn ahh, thì miệng cậu còn ngậm cán bút. "Không … chỉ đang viết vài thứ thôi." Dường như cậu ý thức được động tác của mình có chút trẻ con, vội vã rút cán bút ra, bỏ vào trong quyển vở đang mở, rồi tiện tay khép lại.

Rio đi tới nhà bếp tự pha một gói cà phê hòa tan cho mình, sau đó lộ đầu ra hỏi cậu: "Uống cà phê không?"

"Không cần, cám ơn, tôi có pha hồng trà rồi."

“Hồng trà Kiểu Trung Quốc?”

“Là dạng dùng xác trà ngâm ra đó, có muốn uống thử không?”

“Cũng tốt. Dường như cà phê không còn hiệu quả với tôi nữa rồi.”

Lý Tất Thanh nghiêng người qua, bám vào tay vịn sofa tìm được bình trà đã ngâm bên bàn, dường như ngay cả chân cũng lười đặt xuống sàn. Dưới ngọn đèn mờ bao phủ lên đường cong trên lưng phập phồng dưới lớp vải, từ phía sau cổ mảnh khảnh, đến vòng eo hơi gầy, đến cái mông cong, tạo thành một đường cong mỹ hảo của một thanh niên hồn nhiên.

Rio nghĩ cậu như thế chẳng khác gì một con mèo đang duỗi người trên sofa cả. Có thể có nhiều cô gái đem tư thế này càng làm cho quyến rũ mê người, nhưng ở trên cậu, thì lại thể hiện một sự thích ý tùy tính, khiến người ta liên tưởng đến một lò sưởi trong tường đang đốt lửa, gối đầu sau khi được phơi nắng, trà bạc hà và bánh quy việt quất lúc trà chiều.

Một thứ gì đó, tràn ngập vị đạo gia đình ấm áp.

Có thể, Molly yêu, chính là cảm giác này đi, Rio nghĩ.

Khi anh bưng ly hồng trà ngồi xuống một chỗ khác trên sofa, thì phát hiện trên bàn trà có đặt vài quyển sách. Anh tiện tay lật xem, là sách bản tiếng Trung, phần lớn chữ anh không nhận ra, nhưng nhìn bìa mặt thì anh lại khá quen mắt. Cẩn thậm xem thử vài câu thì anh tin rằng mình đã từng đọc qua bằng bản tiếng Anh rồi. ” “Tiếng thì thầm trước giường”, ba tác phẩm tiêu biểu của Roy Lee, “Nhộng vỡ”, “Bướm chết”, “Cánh mỏng”, thì ra cậu thích tiểu thuyết trinh thám huyền nghi nha. Biết không, tôi khá thích tác giả này đó, đó không chỉ là một tác giả có sách bán chạy, mà còn là một nhà tâm lý học phạm tội cực kỳ vô sự tự thông, cùng với mấy tác phẩm, còn có những tác phẩm khác, nào là “Toàn tập Hitchcock”, “Sự im lặng của bầy cừu”, “Kẻ tầm xương”(1), toàn là những cuốn sách được trong ngành đề cử đó.”

“Trong ngành? Cấp trên của anh thực là biết đọc nha.” Lý Tất Thanh mở to hai mắt nhìn anh.

Rio cười cười, cũng không giải thích nhiều, ngược lại hỏi: “Có một điểm tôi vẫn chưa hiểu, có thể cậu sẽ đưa ra được lời giải thích chính xác — Ở trong “Tiếng thì thầm trước giường”, hung thủ chân chính đến tột cùng là người anh trai song sinh, hay là người em trai hai nhân cách?”

Lý Tất Thanh không nghĩ ngợi gì mà nghĩ ngợi: “Cũng không phải. Căn bản là không có gì gọi là hai nhân cách cả, người anh trai vốn dĩ cũng do chính hắn tạo ra. Đổ đường vào bình xăng nhà hàng xóm, treo cổ chó nhà họ, dùng golf đánh chết người đàn ông hàng xóm, cắt đứt đầu của người phụ nữ hàng xóm đặt ngay bệ cửa sổ để bà ta có thể nhìn thấy được cảnh con gái mình bị cường bạo … Toàn bộ mọi chuyện đều do hắn làm ra. Ngay từ đầu hắn đã có âm mưu tạo ra một người anh song sinh giả, một mình hoàn mỹ sắm cả hai vai, khiến cho người ta nhầm lẫn thành hai người anh em ở cùng nhau, thậm chí vì thế mà bóp méo lại ghi chép của bệnh viện. Hàng xóm từ ngoài cửa sổ thấy hai anh em bọn họ ngồi cùng bàn dùng cơm, kỳ thực chỉ có nhìn thấy chính diện của một người trong đó thôi, còn người còn lại chính là bóng lưng dựa theo nguyên lý ánh sáng mà tạo ra. Sau khi hung án bị phơi bày ra ánh sáng, hắn lại giả thành người

anh trai bỏ chốn, cuối cùng đã lừa gạt bồi thẩm đoàn, thuận lợi chạy trốn khỏi chế tài pháp luật."

"Thế nhưng đến cuối cùng người anh trai cũng xuất hiện đó thôi, rốt cục là xảy ra chuyện gì?"

"Có nghe qua một câu châm ngôn chưa: Nghi tâm sinh ám quỷ (đa nghi mới sinh ảo tưởng). Có một sự hư vô mờ ảo, nếu như anh tin tưởng vững chắc sự tồn tại của nó, thì sẽ có ngày nó trở thành sự thật, bởi vì anh sẽ tự mình tìm cách biến nó thành sự thật. Dùng lời nói dối sáng tạo người anh trai song sinh lừa dối người khác, đến cuối cùng cũng tự thôi miên chính mình, ở trong lòng hắn đã sinh ra một con quỷ — đó chính là người anh trai kỳ ảo đã phạm tội, đã đứng bên giường thì thầm vào tai hắn mỗi đêm."

Rio suy tư, cùng nhận định mà gật đầu: "Hắn dùng mánh khoé bịp người cao minh tránh được chế tài pháp luật, nhưng lại tự tạo ra cho mình một ám quỷ trong nội tâm, một người bắt đầu không phân rõ được hiện thực và mộng ảo, cũng không cách sự điên cuồng xa lắm."

"Điên cuồng, cũng chính là biểu tượng của sự tự hủy diệt." Lý Tất Thanh bổ sung một câu.

"Nghe cậu nói thế, tôi rốt cục cũng không cần phải lo lắng việc tên đó chưa đưa ra ánh sáng rồi." Rio thở hắt ra nói. "Cậu biết không, tôi khá hận nhiều bộ phim điện ảnh hoặc tiểu thuyết mà trong đó hung thủ bỏ trốn mất dạng, cảnh sát bất lực phải tạm ngừng điều tra, lầm đạo công chúng điển hình."

Lý Tất Thanh cười: "Cảm giác như tam quan vỡ nát (2), phải không? Nhưng khán giả lại cực kỳ yêu thích dạng phim này, bởi vì trong thâm tâm mỗi người đều cất giấu một con dã thú bị ràng buộc bởi đạo đức và pháp luật. Làm thế nào tìm kiếm được sự cân đối giữa nhân tính và thú tính, chính là vấn đề mà bất kì ai cũng phải tìm kiếm cả đời."

Vậy K.Green thì sao, là cái gì đã chém đứt xiềng xích đạo đức và pháp luật trong lòng hắn, thả ra một dã thú biết cắn chết người như thế?

Nhờ mấy bộ phim điện ảnh truyền hình Mỹ bây giờ chứa đầy những người anh hùng chính nghĩa, gì mà người nhện, người dơi, Green Arrow — không ít người cho rằng động cơ giết người của K.Green là tinh thần trọng nghĩa bị méo mó, khiến cho hắn khao khát được sắm vai 'Cảnh sát xã hội', lấy mục tiêu sát thủ liên hoàn làm mục tiêu cố định, cho nên tính nguy hại tới xã hội so với mấy tên sát nhân kia thì nhỏ hơn nhiều. Nhưng Rio chỉ cười nhạt với điều đó.

Anh nghiêng về có khuynh hướng, động cơ phạm tội của K.Green chính là đến từ sự tổn thương tâm lý cùng phản ứng chống đối sau tổn thương — người này đã từng là người bị hại của bạo lực và giết chóc, có thể là bị trong thời gian còn nhỏ, sau đó mới lựa chọn sát nhân liên hoàn làm mục tiêu hạ thủ, trên thực tế chính là dạng tâm lý báo thù. Loại tâm lý này lúc đầu còn là mũi tên bắn có đích tới, nhưng theo thời gian, mỗi một lần giết chóc sẽ khiến cho tâm lý thỏa mãn của hắn càng tăng cao, rất nhanh hắn sẽ không kiềm được mãnh thú dã tính khó thuần, cuối cùng triệt để điên cuồng trong tiên huyết và giết chóc!

Điên cuồng biểu thị cho sự tự hủy diệt, nhưng anh tuyệt đối không thể chờ tới lúc đó mới bắt hắn được, lúc đó dân chúng sẽ phải trả một giá rất lớn!

Có thể mình nên hồi tưởng lại dọc theo trục thời gian về quá khứ, tổ phân tích khoa học hành vi đoán K.Green khoảng từ 20 đến 28, cần tra cứu những huyết án liên hoàn phát sinh trong các châu lục phát sinh từ hơn 20 năm trước … Rio bắt đầu trầm tư.

Đợi khi anh phục hồi tinh thần lại, cũng không biết đã qua bao lâu, ly trà nóng đã lạnh từ lâu. Anh đứng dậy dự định vươn duỗi đôi vai cứng ngắc, phát hiện Lý Tất Thanh đã dựa đầu vào sofa, nhịn không được giục: "Sao còn chưa ngủ? Sắp 3h rồi, thức đêm không tốt cho sức khỏe đâu."

Đối phương không chút di động, cũng chẳng có phản hồi nào.

Rio nhìn kỹ, cậu cứ thế mà ôm hai tay ôm hai chân cuộn mình lại mà ngủ, mái tóc nâu sáng bóng dưới ánh đèn tùy ý rơi, mềm nhẹ bao trùm con mắt, hơi thở dài mà an tĩnh.

Là tư thế ngủ của thai nhi, là một trong những tiêu chí khuyết thiếu cảm giác an toàn trong nội tâm. Rio chợt nhớ tới câu nói của một nhà tâm lý học nào đó, trong đáy lòng chợt nảy sinh một cảm giác mềm mại khó hiểu. Anh cúi người ôm lấy Lý Tất Thanh, ôm kiểu công chúa tựa như với một đứa nhỏ đang ngủ say, để đầu của cậu thoải mái mà gối lên khuỷu tay của anh, đi vào phòng ngủ của khách, nhẹ nhàng đặt cậu xuống giường, đắp chăn.

Cậu nhóc đông phương không hề cảnh giác mà ngủ say, Rio ngồi ở bên giường nhìn cậu 1 chút, đáy mắt xẹt qua một ánh sáng nhạt đầy ước ao. Trở lại phòng ngủ của mình, anh cũng mệt mỏi rã rời nằm xuống giường, lần đầu tiên sau rất nhiều ngày trước khi ngủ không có nhìn những bức phác họa trước giường, anh liền trực tiếp tắt đèn, chuẩn bị ngủ.

Trằn trọc nửa tiếng, Rio liền xốc chăn, chân trần bước vào phòng vệ sinh, từ tủ thuốc lấy ra một lọ thuốc nhỏ màu trắng không có dán nhãn, chần chờ chốc lát, giũ ra hai viên thuốc hình elip nhét vào trong miệng nuốt xuống, sau đó lại lần nữa trở lại trên giường.

Dựa vào tác dụng của thuốc, không hề phiền nhiễu, giấc ngủ hoàn toàn hắc ám rốt cục phủ xuống trên người anh, anh chậm rãi chìm vào giấc ngủ.**HẾT CHƯƠNG 04**

(1) Bộ 3 tác phẩm của tác giả: Sir Alfred Hitchcock

(2) Tam quan bao gồm: Thế giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan. Một người cần có cả 3 phần này mới xem là nhân cách hoàn chỉnh, nhưng câu nói này có ý nghĩa là cảm nhận về thế giới hoàn toàn vỡ nát, thế giới không như mình nghĩ.

6. Chương 5: Lệch Khỏi Quỹ Đạo

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Sáng hôm sau, Rio ngủ quên, khi tỉnh lại thì kim đồng hồ báo thức đã chỉ 11h. Chuyện này đối với một người cho dù ra ngoài chấp hành nhiệm vụ cũng không cho mình cơ hội để lười biếng như anh mà nói, là một chuyện rất hiếm thấy. Từ khi trở thành người phụ trách của tiểu tổ điều tra án giết người liên hoàn, thì hành động hằng ngày của anh không cần phải báo cáo với ai cả, nhưng anh luôn nghiêm ngặt tự hạn chế, tựa như trong suy nghĩ có một cái cây thước cân đo quản lý vậy, không có phép bản thân mình lệch khỏi quỹ đạo dù cho chỉ một thước Anh. (~ 0,3048 mét)

Nhưng hôm nay lại có chút buông lỏng, anh ý thức được điều đó, nguyên nhân thì đổ hết cho thuốc. Trước đây khó lắm mới bỏ được, sau này uống nữa sẽ không tốt, hay là mình nên dành chút thời gian chạy qua chỗ bác sĩ hỏi, đổi sang loại thuốc khác coi được không nhỉ, anh nghĩ.

Nhanh chóng rửa mặt xong, anh đưa tay cầm áo khoác đang chuẩn bị xuất môn, thì một tiếng nói gọi anh từ phía sau: "Ăn cơm xong rồi đi, kịp không?"

Rio xoay người, chỉ thấy Lý Tất Thanh mang tạp dề, trong tay còn cầm một nồi cơm, hiển nhiên mới từ trong bếp đi ra, liền hướng anh cảm kích cười cười: "Tối qua lỡ ngủ quên trên sofa, là anh đưa tôi vào phòng ngủ à, cám ơn nhé."

"Tiện tay thôi." Rio trả lời. "Tôi phải đi làm."

"Tôi biết, nhưng dù sao cũng phải ăn mà, chẳng lẽ trong văn phòng cung cấp cơm trưa miễn phí à?"

"Không, góc đường có tiệm pizza và tiệm hamburger, có thể gọi đem vào."

Lý Tất Thanh lộ ra nét mặt nội tâm thụ thương: "Pizza và hamburger của họ ngon tới vậy sao? So với cơm tôi làm còn ngon hơn à?"

Rio biết rõ đối phương là đang nói đùa, nhưng vẫn thoải mái: "So với cơm cậu làm, thì mấy thứ đồ kia chính là tội phạm."

"Hoan nghênh bỏ gian tà theo chính nghĩa." Lý Tất Thanh mở hai tay làm ra bộ dạng chào mời, bỗng nhiên biến sắc. "—- A, nguy rồi, chưa tắt bếp!"

Rio nhìn bóng lưng lủi vào nhà bếp của cậu, nhịn không được nở nụ cười. Cậu nhóc phương Đông này nhìn qua thấy ngây thơ non nớt, khi tiếp xúc rồi mới phát hiện được tư duy rõ ràng, ăn nói bất phàm, là một người có chiều sâu tâm hồn, nhưng ở mấy việc nhỏ thì lại mơ mơ hồ hồ, chẳng lẽ là lù khù vác cái lu chạy? Thế nhưng, ở chung với 1 người như vậy, cũng rất là thích thú.

Dù sao cũng đã trễ rồi, anh nghĩ nghĩ, đành đi vào bếp.

Trên bàn cơm đã dọn sẵn 2 món 1 canh: thịt xào nấm hương, cá quế hạt thông cùng canh gà nấu măng, Lý Tất Thanh đặt xuống món cuối cùng là nồi cá đác chao, xấu hổ nói với anh: "Lửa tắt trễ cho nên rau không được giòn lắm."

Rio nghe mùi món ăn liền thấy ngứa tay. Sau khi múc hai chén cơm rắc mè đen xong, anh liền uống thử một ngụm nước canh gà màu vàng trong, cảm thán: "Nếu như cậu định mở nhà hàng, tôi nhất định mỗi ngày dẫn đồng nghiệp tới ăn đó."

"Cám ơn đã cổ vũ, tuy rằng trong kế hoạch của tôi thì nó không nằm trong hạng mục đầu tiên." Lý Tất Thanh gắp một đũa vào món cá đác xem kỹ, xoi mói nhíu nhíu mày: "Nói đến công việc thì tôi vẫn chưa rõ anh thuộc bộ môn nào, chỉ nghe Molly nói qua, anh là FBI?"

Rio gật đầu, "Bộ điều tra hình sự FBI. Mới vừa điều đến tổng bộ Washington, hiện nay đang phụ trách 1 án tử, cho nên phải đi khắp các bang." Nói đến câu cuối cùng thì anh tự cười giễu 1 cái. "Nói cho cậu biết luôn, các án kiện hình sự lớn ở bang này đều do bên chúng tôi quản lý."

"Cái này thì tôi có nghe qua rồi, giống như vụ án giết người liên hoàn 'Green River', còn có tên tội phạm sát nhân liên hoàn — Ted Bundy (1) nổi danh. Thế nhưng tôi có 1 phát hiện, tôi thấy mục tiêu chính ở FBI đa phần đều là các vụ bắt cóc, cướp bóc và sát nhân liên hoàn, đối tượng đa số đều là dạng vì muốn nổi tiếng mà bỏ mạng, mà không phải các tập đoàn phạm tội có tổ chức quy mô khổng lồ. Bộ có ẩn tình gì à?"

Rio buông đũa, theo thói quen mà lấy tay nâng cằm, có chút không ngờ mà nhìn cậu: "Tôi không biết là cậu lại có sức quan sát nhạy bén đến thế đó — kỳ thực đáp án rất đơn giản: Bởi vì so với tập đoàn phạm tội rắc rối khó gỡ, thì mấy tên khốn một mình dễ đuổi bắt hơn, như vậy số liệu công bố với bên ngoài sẽ tạo thành hiệu suất phá án khả quan, đồng thời, 'Ngôi sao phạm tội' đó lại có thể mang tới danh tiếng xã hội cho chúng tôi cao hơn, tạo ra hiệu ứng oanh động lớn hơn — lúc mới vào nghề, tôi đã từng hỏi qua người lãnh đạo trực tiếp của tôi như thế, ông ấy cũng chính là trả lời tôi như thế."

Lý Tất Thanh đối với cái đáp án này hiển nhiên có chút 0_0: "Thì ra là chọn quả hồng mềm mà bóp à … vậy hiện tại 'Ngôi sao phạm tội' mà các anh đang đuổi bắt là ai thế — đừng nói, để tôi đoán xem …" Cậu nhìn chằm chằm vào góc bàn ăn trắng như tuyết ngưng thần chốc lát, sau đó ngẩng đầu, khẳng định nói: "Sát thủ liên hoàn sát thủ?"

Đây là tên mà trên mạng gọi 'K.Green', là tên sát thủ lấy những sát thủ liên hoàn làm mục tiêu của mình. Rio không khỏi bắt đầu bội phục sức phán đoán của cậu, gật đầu nói: "Đoán đúng rồi, tên kia xác thực hiện tại là một trong những mục tiêu hiện tại của chúng tôi, hơn nữa còn là một mục tiêu quan trọng nhất." Nhìn ánh mắt lóe sáng tràn ngập hứng thú của cậu nhóc người đông phương, Rio nghĩ rằng là do đối phương cực kỳ hứng thú với trinh thám huyền nghi, thế nhưng bọn họ có quy định bảo mật, hơn nữa hiện tại cũng không phải lúc để nói chuyện này.

"Tôi phải đi làm đây." Rio đứng dậy cầm áo khoác đen móc ngang lưng ghế dựa, "Nếu không có việc gì thì cậu đi vòng quanh đây đi, chờ lúc tôi rảnh thì sẽ giúp cậu liên hệ với một trường ngoại ngữ."

Lý Tất Thanh cám ơn anh, lại hỏi: "Tối nay anh có về ăn không?"

“Không nhất định, có thể sẽ tăng ca, không cần chờ tôi đâu.”

“Được rồi.” Lý Tất Thanh lầm bầm. “Kỳ thực chỉ có một mình mình ăn, không có động lực làm cơm, tùy tiện làm một chén giải quyết là xong.”

Nhìn bộ dạng u sầu của cậu, Rio bỗng nhiên có chút tiếc thương, liền bổ sung: “Nếu như không có tăng ca, tôi sẽ gọi cho cậu — cậu có điện thoại di động không?”

Trên mặt Lý Tất Thanh liền hiện sự cao hứng: “Hôm nay tôi dự định sẽ đi mua một cái điện thoại cùng sim mới đó.”

“Sau khi mua rồi thì gọi cho tôi.” Rio lấy bút máy cùng bản note trong túi áo ra, viết số điện thoại của mình xong, sau đó xé tờ giấy dán lên mặt bàn ăn, rồi xoay người rời đi.

Lý Tất Thanh vươn hai đầu ngón tay thon dài của mình, kẹp lấy tờ note nhẹ nhàng, hiện ra một nụ cười mỉm ở phía sau bóng lưng anh.

Lúc nhận được tin nhắn “Tôi là Tất Thanh, đây là số mới của tôi, lúc rảnh thì gọi cho tôi nhé, tôi rảnh lắm có thể nói chuyện đó,” thì Rio đang vội vã hỏi khẩu cung của một nhân chứng mục kích mới, nỗ lực từ những lời khai cho đến miêu tả của gã mà phán đoán có phải gã đang đùa giỡn với FBI hay không, nên không có phản hồi cho cậu.

Đợi khi anh hung hăng đe dọa cái tên khốn đáng chết kia xong, đem cái tên đó tạm giam trong cảnh cục ngồi trên sàn nhà lạnh, sau đó tiến hành thăm dò hiện trường gây án thêm 1 lần nữa, thì sắc trời đã tối đen.

Ngồi ở trong chiếc Chevrolet SUV đen đợi Robert mua đồ ăn trong tiệm hamburger, Rio liền liên hệ với một trường ngoại ngữ do một xí nghiệp tư nhân mở ra, đối phương bảo đảm với anh nhất định sẽ chăm sóc sinh viên chu toàn, bảo đảm rằng trình độ ngoại ngữ của sinh viên sẽ đạt tiêu chuẩn đủ để tiến hành chương trình của đại học, còn miễn phí hướng dẫn làm đơn xin vào đại học.

Tuy rằng ý của Molly là trước khi cô về nước sẽ để cho anh chăm sóc bạn trai cô, nhưng Rio cân nhắc tới chức nghiệp đầy nguy hiểm của mình, hơn nữa sắp tới cũng không ổn định nơi ở, vạn nhất có hành động vượt bang, thực sự không tiện mang Lý Tất Thanh theo bên cạnh. Phương pháp hay nhất chính là ở đây xin cho cậu vào học ở một trường ngoại ngữ, để cho cậu vừa học vừa chờ Molly, còn về nhà trọ, thì cứ để cho cậu tiếp tục ở vậy.

Một người ở một nước khác ngôn ngữ không thông cuộc sống sẽ khá khó khăn, nhưng sau khi tiếp xúc Rio chợt phát hiện, tuy rằng Lý Tất Thanh nhìn có chút ngốc, nhưng trên thực tế khả năng lĩnh ngộ lại cực mạnh, có thể cậu sẽ nhanh chóng thích ứng cuộc sống ở đây. Sau khi hạ quyết tâm Rio liền gọi tới số điện thoại của Lý Tất Thanh, chuẩn bị báo cho cậu biết là anh sẽ tăng ca, tiện đường đem địa chỉ của trường ngoại ngữ cùng người liên hệ cho cậu.

Gọi tới 3 lần, nghe thấy tiếng thu âm "máy đã tắt", Rio cảm thấy có chút không ổn. Lật lại tin nhắn mà mấy tiếng trước đối phương gửi tới, nghiêm túc xem, rốt cục anh cũng thấy có điểm đáng ngờ. Nếu đã nói với anh rằng "lúc rảnh rỗi có thể gọi cho tôi, tôi rảnh có thể nói chuyện", thế nào sẽ ở một nơi tha hương dị quốc không quen biết, lại đem cái điện thoại mới mua tắt nguồn chứ? Anh không tin một người không hiểu tiếng Anh sẽ liều mạng chơi trò chơi trên điện thoại bản tiếng Anh chơi tới hết pin.

Lại gọi thêm 1 lần nữa, vẫn là trạng thái tắt máy. Cảm giác bất an từ đáy lòng Rio càng dâng cao. Nhưng hiện tại chỗ của anh ở cách khu nhà trọ của anh đến mấy tiếng chạy xe, ngoại trừ chạy xe đường dài trở về xác nhận là đối phương an toàn ra thì vẫn còn một phương pháp khác nhanh và tiện hơn.

Anh nhanh chóng gọi cho một dãy số, lời ít mà ý nhiều hỏi: "Karolina, tôi là Rio. Cô còn trong văn phòng không … tôi muốn nhờ cô một việc, tra giúp tôi vị trí của số điện thoại di động này." Anh nhanh chóng nói ra dãy số, sau đó dừng lại 1 chút nói. "Đúng vậy, trạng thái tắt nguồn, tôi muốn địa điểm cụ thể."

Ngồi trước bàn công tác trong khoa phục vụ tin tức tư pháp phạm tội, một cô gái mặt tàn nhang vóc dáng thấp mang kính đen, tay như bay không ngừng gõ trên bàn phím, vừa nhẹ giọng mà trả lời: "…. Đúng vậy, hiện tại tôi đang tra, chỉ mong pin của điện thoại không bị lấy ra.. Định vị được rồi, khu tây nam của thành phố, tôi sẽ chuyển bản đồ chỉ địa điểm cụ thể gửi tới cho anh."

Rio cúp máy xong liền nhanh chóng mở bản đồ ra, có một điểm đỏ rõ ràng đang lóe sáng. Chỗ được điểm đỏ đánh dấu là một con đường cách chỗ cho thuê của anh đến hơn mấy tiếng đi bộ, càng quái dị hơn, đó lại là khu đồng tính của thành phố này. Đó chính là khu được chứng nhận kết hôn đồng tính luyến ái công khai, thậm chí ngay cả thị trưởng cũng đã công khai giới tính của mình, chính sách phương diện này tự nhiên là rộng rãi, đồng tính luyến ái du lịch cùng gia đình tổ chức hằng năm, con đường những người ủng hộ đồng tính luyến ái có thể thấy ở bất kì đâu, người qua đường cũng không còn đưa ánh mắt kỳ dị nữa — Nhưng điều này chẳng có ý nghĩa gì cả, anh không nghĩ tới khả năng bạn trai của chị gái mình lại tới khu đồng tính luyến ái! Dù cho giả danh rồi tự nguyện tới đó, hay là vì ngôn ngữ không thông thạo mà bị bắt cóc tới đó — Nhớ tới bề ngoài của đối phương, khả năng phía sau có vẻ lớn hơn.

Tưởng tượng Lý Tất Thanh với mái tóc ngắn, khuôn mặt tuấn tú, da trắng nõn, vẻ mặt ngây thơ mờ mịt đi trên con đường đó, quả thực chính là một cái bánh bánh pút-đing vừa ngọt vừa mềm biết đi, không cần muỗng cũng có thể một ngụm ăn tươi, chợt anh cảm thấy cái miệng mình thật xui xẻo — Rio ảo não không gì sánh được mà đánh vào tay lái 1 cái.

Robert đang ngồi ở ghế sau cực kỳ hưởng thụ mà gặm bánh kẹp thịt chợt hoảng sợ, sau đó chợt cảm giác xe bắt đầu khởi động, đánh một vòng chạy ra ngoài, khiến cho miếng thịt theo quán tính của xe bị hất văng lên, để lại 1 dấu tròn bóng nhẩy ở trên trần xe, sau đó trực tiếp rơi xuống "— Fuck!" Robert luống cuống tay chân dùng áo sơ mi chà lau quần áo dính dầu mỡ, giận dữ kêu to. "Anh có thể trước khi khởi động báo trước cho tôi biết được không hả, để tôi có thời gian cố định bản thân trên địa cầu?"

"Xin lỗi." Anh chẳng có chút thành ý mà nói. "Tôi có chút việc gấp phải về nội thành, nếu như anh không muốn, có thể xuống xe."

"Tôi con mẹ nó không ở chỗ đất hoang này mà xuống xe đâu." Robert tức giận mà nói. "Nếu như anh chợt nghĩ tới chu ti mã tích gì liên quan tới K.Green, không cần thừa nước đục thả câu, giờ nói luôn đi."

Rio do dự một chút, nói: "Không, không có quan hệ với vụ án, chỉ là chút việc riêng cần xử lý thôi … Tôi sẽ dừng ở trung tâm 1 chút, anh có thể tự do."

"Được, tôi muốn nghỉ 1 ngày đêm." Robert phẫn nộ lược bỏ trọng điểm.

"Phê chuẩn." Rio thẳng thắn trả lời.

Cám ơn thượng đế, không cần phải vĩnh viễn tăng ca, không cần phải suốt ngày đêm ở cùng với Rio đẹp trai! Rốt cục có thể thoát được số phận làm bình hoa rồi, đi đến quán bar kiếm 1 em thôi, Robert nhất thời cảm thấy thần thanh khí sảng, ngay cả phong cảnh tối đen ngoài cửa sổ xe cũng cảm thấy nắng ấm dần lên.

Trong một con đường đầy quán bar ở trong nội thành cho Robert xuống xe, Rio tiếp tục lái ôtô chạy như bay, điểm đỏ trên bản đồ càng lúc càng gần, cuối cùng tiến sát đến bên cạnh, Chovoret SUV đậu ngay trước cửa ra vào của một công viên đèn đường âm u.

Rio nhảy xuống xe, nhìn con đường nhựa hai bên đường đầy cây cối rậm rạp cùng mặt cỏ, chẳng biết từ đâu lại có cảm giác — GPS định vị do Karolina truyền tới không thể chuẩn đến mức chỉ ra địa điểm chính xác được, nếu như muốn triệt để lục soát toàn bộ công viên này, chí ít cần phải điều tới 10 cảnh sát, lý do là gì, chỉ vì có một FBI nghi ngờ bạn trai của chị mình là Gay? Quỷ tha ma bắt đi, anh sẽ lập tức trở thành mục hot ngay đầu tờ báo ngày mai đó.

Giữa lúc Rio mệt mỏi rã rời xoa xoa mí mắt, bắt đầu cân nhắc có nên thông báo cho cảnh sát địa phương với lý do là vụ án bắt cóc hay không, (nếu nói là mất tích thì thời gian vẫn chưa đủ tiêu chuẩn), thì từ con đường nhỏ ở phía trong công viên chợt hiện ra một bóng người tập tễnh, xoa xoa cái ót đi hướng ra phía cửa công viên.

Rio nheo mắt lại nhìn cậu càng lúc càng tới gần, khuôn mặt quen thuộc kia quả nhiên vẫn mang vẻ ngây thơ mờ mịt như trong dự liệu — Lý Tất Thanh đụng vào người anh mới phát hiện được phía trước có người chặn đường, ngẩng đầu như vừa tỉnh lại trong mơ mà hỏi anh: "Rio? Tình cờ ha, ra anh cũng ở đây."

Vị đặc vụ liên bang hận không thể cái tát đánh thẳng vào mặt cho cậu nhóc này tỉnh, anh hít sâu 1 hơi dài, cố gắng chặn lại cơn lửa trong lòng, nghiến răng nghiến lợi hỏi: "Sao tự dưng cậu lại chạy tới đây? Biết đây là chỗ nào không?"

Lý Tất Thanh nhìn chung quanh 1 chút: "Công viên nào vậy ta? Khắp Portland đều có công viên mà, tôi cũng không biết chỗ này là chỗ nào. Sao tự dưng lại tới đây ta … tôi nhớ hồi trưa có ra ngoài mua điện thoại cùng sim mới, vừa vặn người bán hàng cũng là người Trung Quốc, tốt bụng giúp tôi gửi 1 tin nhắn, sau đó tôi dự định đi dạo 1 chút gần đó …"

Rio mặt âm trầm: "Đi dạo 1 chút, lại đi được một lộ trình hơn 2 tiếng mấy đồng hồ?"

Lý Tất Thanh phảng phất không có nghe câu hỏi móc của anh, như kể chuyện mà nói tiếp: "Đi không được bao lâu, thì chợt có một người đàn ông cao to chạy ào tới, đụng tôi 1 cái, cướp đi túi tiền. Tôi vừa kêu

vừa chạy đuổi theo gã, đuổi tới 1 cái hẻm nhỏ, thì chợt bị hai tên đang phục kích đánh lén, phỏng chừng là đồng bọn của gã. Anh xem đi, đầu tôi còn u 1 cục chưa xẹp này." Cậu rất ủy khuất đưa cái ót mình ra cho Rio xem.

Rio cau mày sờ sờ, dưới những lọn tóc mềm mại màu đẻ, có một khối u mang theo hơi ấm, ngón tay vừa chạm vào có thể cảm nhận được một cơn đau đớn như ngọn lửa nóng. "Quá nguy hiểm rồi, sao tự nhiên cậu lại đuổi theo cướp chứ hả? Sao không gọi 911?"

Lý Tất Thanh phiền muộn mà nói: "Sự việc đột ngột quá nên quên mất. Chờ khi nhớ tới việc phải báo cảnh sát thì điện thoại di động cũng bị lấy mất rồi."

"Sau đó thì sao, bọn chúng có làm cậu bị thương không?"

"Trong lúc ngất xỉu thì không biết, sau khi tỉnh lại thì thấy mình nằm trong công viên rồi … Tuy rằng nghe không hiểu được, nhưng hình như ba người kia dự định chơi gì đó với tôi ấy."

Sắc mặt Rio tái mét. Anh tất nhiên biết rõ chữ "chơi" từ miệng mấy cái tên khốn đầu đường này mang nghĩa gì … cố sức cắn răng kiềm nén, từ khẽ răng phát ra thanh âm dữ tợn méo mó: "Mấy tên cặn bã đáng chết!"

Mặc dù quán tính chức nghiệp thúc giục anh phải tìm hiểu chuyện đã phát sinh, như quá trình thi bạo thế nào, người bị hại làm thế nào trốn được, có ấn tượng gì với bề ngoài của kẻ bắt cóc … Nhưng Rio vẫn cắn chặt hàm răng, một chữ cũng không muốn hỏi tới. Anh 1 tay kéo tay Lý Tất Thanh đi, ngữ điệu lãnh ngạnh mà nói: "Lên xe!"

Ngồi trong chiếc xe ấm áp, Lý Tất Thanh nhẹ nhàng mà xoa cái cổ đau nhức, tựa như hoàn toàn chẳng chút để ý gì tới vị tài xế sắc mặt tái mét ngồi bên cạnh mình, thoải mái mà thở dài 1 hơi, sau đó chậm rãi tiếp tục nói: "Hồi nãy nói đến chỗ nào rồi ha … À, tụi nó nói muốn cùng tôi chơi. Đại khái chắc nghĩ tôi dễ hiếp đáp lắm ấy, ngay cả tay chân tôi cũng chẳng thèm cột, vì vậy tôi liền đạp chân 1 cái đẩy ngã được 1 tên, chạy đi, may đó là một công viên sinh thái, có thể lợi dụng chướng ngại vật để trốn. Trên đường còn bắt gặp được 1 đôi nam nam đang đánh dã chiến nữa đó, phỏng chừng tụi nó sợ bị người khác thấy, nên không dám đuổi theo, tôi đã bỏ rơi được ba cái tên biến thái ấy rồi." Nói xong câu cuối cùng, cậu nhịn không được nở nụ cười một chút, mang theo sự đắc ý tính trẻ con.

Rio nhấn mạnh thắng xe!

Ngay lúc cơ thể bị kịch chấn, thì có một bàn tay đặt ngay cổ họng của Lý Tất Thanh, thô bạo đè chặt cậu ở ngay cửa xe, cái ót đặt ngay cửa sổ xe thủy tinh, cảm giác lạnh lẽo cứng rắn khiến cho cậu phải giật mình 1 cái. Một đôi mắt màu lam tràn đầy lửa giận thiêu đốt, lúc này như ngoài khơi đêm trước khi nổi cơn giông bão, chiếm toàn bộ tầm nhìn của cậu, khuôn mặt anh tuấn gần trong gang tấc bởi vì vô cùng phẫn nộ mà méo mó, tản mát ra khí tức nguy hiểm cùng sắc bén.

Lý Tất Thanh ngạc nhiên mở to hai mắt nhìn, môi mấp máy không tiếng động phun ra hai chữ … Rio?

Thanh âm cực kỳ bén nhọn băng lãnh của Rio vang lên bên tai cậu: "Cậu cảm thấy vậy rất thú vị, phải không? Tựa như một đoạn nhạc đệm trong một cuộc sống êm đẹp, sau này có thể đem ra mà kể chuyện, phải không? Tôi thật nên cho cậu nhìn thấy ảnh chụp hiện trường của những nạn nhân bị trói, cưỡng gian, hành hạ rồi phân thây ha! Cậu có biết lần trước khi tôi tiếp nhận vụ án đó, thì đứa nhóc 17 tuổi kia chết thảm thế nào không? Cậu ta cũng là bị 3 người đàn ông bắt cóc, trói tại thân cây trong rừng rậm, bị cưỡng dâm, dằn vặt suốt 2 ngày, cuối cùng bị giết chết rồi quăng xác, lúc chúng tôi tìm thấy cậu ta, thì từ ngực đến bao tinh hoàn đều bị mổ 1 đường sâu đến mức xương chậu cũng nhìn thấy! Thủy ngân từ 1 lỗ trong xương sọ chậm rãi đổ vào, cậu có biết trước khi chết cậu ta chịu bao nhiêu đau đớn không? Nếu như hôm nay vận khí của cậu cũng kém như thế, thì cậu nghĩ tôi sẽ thấy một thi thể thế nào đây? Tên ngốc nhà cậu!"

Lý Tất Thanh triệt để ngây ngẩn cả người.

Sau khi đối phương phát tiết xong, liền buông tay khỏi cổ của cậu, thở gấp, cơn giận ẩn sâu trong bộ âu phục màu đen vẫn chưa tiêu mà phập phồng.

Lý Tất Thanh nhìn Rio, bỗng nhiên vươn tay, nhẹ nhàng vuốt lên phần ngực không ngừng thở gấp mất trật tự của anh, thấp giọng nói: "Tôi biết, tôi biết vận khí của tôi hôm nay tốt — vận khí tốt không phải lúc nào cũng có được. Tôi đảm bảo, sau này tuyệt không mạo hiểm như thế nữa, sau này đừng nói tiền bị cướp, dù cho vợ bị cướp, tôi cũng sẽ không đuổi theo."

Rio quả thực bị cậu chọc cho cười, cơ mặt giữ nghiêm nãy giờ, một hồi lâu mới khôi phục biểu tình bình thường: "Nếu như Molly bị cướp, thì cậu phải đuổi theo, bằng không tôi đánh chết cậu!"

"Được rồi, anh nói sao thì thế ấy đi." Lý Tất Thanh vuốt phần áo bị nhăn của mình, dùng giọng mũi chịu thua mà nói. "Giờ vẫn chưa về nhà ăn sao, tôi vừa mệt vừa đói."

"Khuya rồi, về nhà còn muốn nấu, thôi bỏ đi, tìm nhà hàng nào đó ghé đại đi." Rio thở dài, bỏ qua ý niệm trong đầu muốn giáo dục lại cái tên gia hỏa chẳng chút để tâm đến nhân tâm hiểm ác đáng sợ kia.

Kế hoạch đã sớm đặt ra toàn bộ đã bị hỏng, anh đã đánh giá quá cao năng lực tự gánh vác cuộc sống của đối phương rồi, nếu như đem tên này nhét vào trong thành phố, sợ rằng chưa tới mấy ngày thì trong danh sách người bị hại của cảnh sát sẽ thấy tên cậu ta quá. Đến lúc đó, đừng nói là Molly không tha cho anh, ngay cả anh cũng không tha cho mình.

Gió đêm từ ngoài cửa sổ xe lẻn vào, Rio quay đầu nhìn thoáng qua Lý Tất Thanh ngồi ở ghế phó. Dưới ngọn đèn nhỏ không ngừng lướt qua, từ phần lông mi đang rũ xuống đến phần môi mỏng của cậu mang lại một nét thanh tú lạ thường — cậu nhóc đang ngã đầu tựa lưng vào ghế ngồi, đã ngủ say mất.

Cảm giác mềm mại từ đáy lòng lần thứ hai tràn ngập tràn ngập, Rio chạy chậm lại, cởi áo khoác âu phục khoác lên người của cậu, sau đó tự nhiên mà đưa một ngón tay, nhẹ nhàng lướt qua gương mặt nhẵn mịn sạch sẽ của cậu.

Đây chỉ là một động tác vô ý thức, tựa như thương tiếc trong lòng tràn đầy, cần phải có một đụng chạm

nhỏ gì đó mới có thể phát ra được, ngay cả bản thân người đàn ông làm ra động tác này, cũng không ý thức được hành vi này với một người cùng giới — thậm chí đối phương tương lai sẽ trở thành anh rể mình — có gì đó không thích hợp.

Xe yên tĩnh ngừng một hồi, lại bình ổn phát động, từ từ dung nhập vào dòng xe cộ dưới đèn đường.**HẾT CHƯƠNG 05**

(1) Theodore Robert "Ted" Bundy (tên khai sinh Theodore Robert Cowell (sinh ngày 24 tháng 11 năm 1946, mất ngày 24 tháng 1 năm 1989) là tội phạm giết người hàng loạt, bắt cóc, hiếp dâm và ái tử thi người Mỹ khi thực hiện rất nhiều vụ án với phụ nữ và các cô gái trẻ trong thập niên 1970 thậm chí là sớm hơn. Sau hơn 1 thập kỷ chối tội, hắn cuối cùng cũng thú nhận mình là thủ phạm của hơn 30 vụ án tại 7 bang của nước Mỹ trong khoảng từ năm 1974 tới 1978.**PHẦN 01 HOÀN**

7. Chương 6: Phần 02: Hình Phạt Hoa Tường Vi (sắc Vi Hình) - Đối Mặt Tử Vong

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Một chiếc Chevrolet SUV màu đen đậu ngay bên đường.

Lý Tất Thanh mang theo một cái túi thể thao xuống xe, mờ mịt nhìn rừng cây rậm rạp cùng sườn núi xanh ngát trước mặt: "…. Công viên nào thế?"

Rio đóng cửa đi tới bên cạnh cậu: "Đại học bang Portland (1), toàn bộ trường đều xây dựng theo dạng công viên, tôi đã liên hệ cho cậu lớp ngôn ngữ học ở trong khu trường này. Ở đây cách nhà trọ chúng ta ở chỉ có 4 tiếng đi xe, giao thông công cộng đều đi ngang qua khu trường này, nên đến trường rất tiện lợi."

Thành viên của ngành ngôn ngữ học được cử tới đón tiếp sinh viên mới từ lâu đã chờ ở cổng, là một người đàn ông cỡ 40 tuổi da trắng, thân thể như một kiện tướng thể dục thể thao, khuôn mặt khôi ngô. Ông cùng Rio nói vài câu xong, nhiệt tình bắt lấy cánh tay khá bối rối của Lý Tất Thanh, dùng tiếng Hán lệch tông chạy điệu hỏi han ân cần, có thể đem được ngôn ngữ nhân loại mà thể hiện sự hoan nghênh tới trình độ cao nhất.

Lý Tất Thanh khách sáo vài câu rồi cố gắng rút tay về, quay đầu do dự nhìn Rio.

Rio cổ vũ vỗ vỗ bờ vai của cậu: "Mr.Wayne sẽ phụ trách đưa cậu vào, chiều tôi tới đón cậu. Mai cậu sẽ bắt đầu đón xe bus tới trường, được không?"

"Được." Lý Tất Thanh thấp giọng nói, ngay lúc Rio xoay người thì kéo lấy ống tay áo của anh, nhưng nhanh chóng rút tay về, vẻ mặt muốn nói lại thôi, rất giống như một đứa bé trai thấp thỏm bất an khi bị cha mẹ mình lần đầu đưa tới trường.

Cậu lơ đãng thể hiện sự ỷ lại, lại khiến trong lòng Rio phát sinh ra sự sung sướng khó hiểu, thanh âm càng thêm nhu hòa: "Đi đi, thả lỏng chút, chỉ cần là chính cậu là được rồi."

Lý Tất Thanh đưa ra một nụ cười trong trẻo với anh, tựa như vầng trăng sáng phá vỡ đi tầng mây trong đêm.

Wayne đứng bên cạnh có chút bất ngờ nhìn cảnh tượng đó, ngay lúc chiếc Cheverot SUV chạy đi rồi, mới cười cười đầy ý nghĩa với Lý Tất Thanh: "Em có một người bạn trai rất tốt đấy."

Lý Tất Thanh xấu hổ giải thích: "Không, ảnh là em trai của bạn gái em."

Wayne càng thêm xấu hổ, dọc theo đường đi chẳng nói thêm gì cả.

Cùng ngày hôm đó, sau khi chương trình học kết thúc, Lý Tất Thanh xin từ chối đề nghị tiễn ra đến cổng của Wayne, một mình đi dạo trong trường. Cậu cũng không muốn gọi điện quá sớm cho Rio, mà đi dọc quanh công viên rừng rậm tiếp giáp với khu trường của đại học bang Portland, say mê trong phong cảnh ưu mỹ.

Cậu mang túi, chậm rãi bước trên mặt đường trải đầy lá khô, dương quang xuyên thấu qua ngọn cây xanh nhạt cùng hoa đỏ, ở trên người cậu chiếu ra từng tia vết lốm đốm, gió nhẹ ngày mùa hè mang theo mùi hoa như ẩn như hiện … là mùi của hoa tường vi. Lý Tất Thanh sau khi hít sâu một hơi thì đưa ra được kết luận. Hoa hồng, Hồng Trung hoa, tường vi (2), mặc dù là cùng một loại hoa nhưng lại khá nhiều giống, mùi cũng mang sự khác biệt nho nhỏ. Vô số cánh hoa tường vi, ở dưới ánh mặt trời tỏa ra mùi thơm ngào ngạt, theo cơn gió lan tỏa ra bên ngoài, mang theo một hương vị đặc trưng.

"Thành phố hoa hồng" (3) quả nhiên là danh phù kỳ thực, cậu vừa đi vừa nghĩ.

"Hey!" Đột nhiên phía sau vang lên một tiếng bắt chuyện rõ ràng. Lý Tất Thanh vẫn không hề quay đầu lại, ở trong trường người đến người đi, mặc cho thanh âm kia gọi ai, thì cũng sẽ không gọi cậu.

Một bóng người chợt đi lên tới trước, ngang qua người cậu rồi chặn lại, che ngay phía trước. Thế này thì Lý Tất Thanh cũng không thể nào coi như không thấy được nữa, dừng chân lại quan sát người chặn đường mình.

Đây là một thanh niên khoảng 20 tuổi, mặc đồ thường, thoạt nhìn như sinh viên trong trường. Y vừa có tóc ngắn thâm sắc xoăn khá đẹp, da hơi đen, mang theo huyết thống Latino Americans (4) khá rõ, lông mi cùng mắt dài nhỏ, môi mỏng, hai má có chút gầy nên khiến gò má trông khá cao, chỉ có mũi cao ngất, không thể xoi mói. Không tính là ngũ quan xuất sắc, nhưng khi đôi môi mỏng kia nhếch lên tạo thành một nụ cười, thì lại mang một mị lực hào hiệp dã tính ập tới,.

"Hi, tôi là Reg." Y mang theo ngữ điệu nhẹ nhàng mà tự giới thiệu. "Reg Twain."

Lý Tất Thanh đối mặt với người xa lạ chủ động đến gần này, miễn cưỡng mà lên tiếng đáp lại: "Hi!"

Đối phương ngay sau đó nói vài câu, ngữ tốc rất nhanh, Lý Tất Thanh nghe không được rõ lắm, liền từ bỏ buông tay, biểu thị ngôn ngữ bất đồng.

Reg có chút giật mình, sau đó tiếc nuối nhún nhún vai: "Mới tới? Sinh viên IELP (5)?"

Câu này Lý Tất Thanh nhưng lại nghe hiểu được, IELP chính là chương trình Tiếng Anh chuyên sâu trực thuộc đại học tiểu bang này, so với hệ ngôn ngữ mà cậu đang theo học cũng không khác biệt lắm, liền gật đầu.

Ý thức được song phương khó có thể hiểu được nhau, Reg ẩn dấu dáng vẻ thất vọng, gật đầu hướng cậu nói câu tạm biệt.

Nhưng vào lúc này, điện thoại di động trong túi Lý Tất Thanh vang lên. Cậu lấy ra bắt máy, từ đầu bên kia của điện thoại di động truyền đến tiếng của Rio: "Tan học chưa? Tôi đang đợi ngoài cổng."

"Ừ, tôi đang đi dạo trong trường, chuẩn bị tới đây, chờ tôi chút nhé." Cậu cúp máy, tâm tình vui vẻ mà gật đầu chào tạm biệt người xa lạ chỉ mới biết tên kia. Trong khoảng thời gian cực ngắn mà nét mặt biến hóa từ bình thản đến mỉm cười, tựa như trên trên mặt hồ u tĩnh đột nhiên xuất hiện một đóa hoa thủy tiên kinh diễm, khiến Reg có chút bất ngờ, bước chân chuẩn bị rời đi chợt do dự.

Lý Tất Thanh không rảnh chú ý tới y, hướng thẳng tới cổng trường bước nhanh.

Hơn 10 sau, cậu thấy được chiếc Cheverot SUV.

Hôm nay trời khá nóng, gần chạng vạng vẫn chưa hạ nhiệt, Rio cởi bỏ âu phục khoác lên cánh tay, kéo cravat tháo ra luôn, chỉ còn lại một chiếc áo sơmi trắng may thủ công tinh xảo trên người, cùng quần tây màu đen thẳng tắp càng khiến cho hai chân anh trông thon dài. Anh mang kính râm lẳng lặng dựa vào thân xe, đôi chân tùy ý mà giao nhau, không cần bất kì ngôn ngữ hoặc động tác nào, cũng khiến cho người khác chú ý.

Gần đó phát ra vài tiếng ken két, như tiếng điện thoại đóng mở phát ra, bên cạnh ghế dài cũng có vài ba cô gái vòng vây cùng một chỗ, đưa điện thoại di động hướng tới phía đó mà khẽ cười nói.

"Các cô ấy tưởng anh là ngôi sao nào đó, nhưng lại chẳng dám tới đây xác nhận. Anh mà cứ tiếp tục đứng đó 1 hồi, chuẩn bị có sinh viên nữ tới đây hỏi thiệt đó." Lý Tất Thanh nói với Rio.

Rio nghiêm mặt nói: "Không nhận được sự đồng ý của đương sự đã quay chụp, chính là đang xâm phạm quyền tư ẩn của người khác."

Lý Tất Thanh đầu đầy hắc tuyến, nhưng cũng âm thầm có một chút kính ý đối với Rio: Người đàn ông không hiểu được phong tình này tựa như một bộ hiến pháp Mỹ, người có thể thật tâm yêu anh ta, 8/10 cũng là một người có sở thích cuồng nhiệt với nghiên cứu luật học.

Ngay lúc mở cửa xe, Lý Tất Thanh trong lúc vô tình ngoái đầu nhìn lại, dưới thân cây cách đó không xa thoáng qua có một thân ảnh nhìn khá quen mắt. Dường như đã từng gặp qua ở đâu, nhưng suy nghĩ 1 hồi lại chẳng thấy có chút ấn tượng gì, nhưng ngay lúc cậu muốn bỏ qua cảm giác này, thì bỗng nhiên có một cái tên xuất hiện trong não cậu: Reg Twain.

Chính là cậu sinh viên người Latino hồi ở trong rừng cây đã đến chào cậu.

Đại khái cũng chuẩn bị tan học về nhà, vừa lúc đi tới cổng trường, cậu nghĩ như thế, nên rất nhanh đem cái người bình thủy tương phùng kia quăng qua sau đầu.

XXXXXXXXXXX

Ngày tiếp theo, Lý Tất Thanh tự mình dậy sớm, lên chuyến xe bus miễn phí chạy tới đại học tiểu bang, tiện đường làm quen một chút lộ tuyến. Đến sáng ngày thứ ba, khi cậu đang ngồi ở trong xe bus trường thưởng thức phong cảnh ngoài cửa sổ, thì chợt có một thanh niên mới vừa lên xe nhìn quanh trong xe rồi trước mắt sáng ngời, đi tới chỗ bên cạnh cậu nói: "Hi, còn nhớ tôi không?"

Lý Tất Thanh ngẩng đầu nhìn y, lễ phép nở nụ cười: "Reg Twain."

Thanh niên Latino kia nhếch lên môi mỏng mỉm cười, mắt đen nhỏ dưới hàng lông mi dài cong lên: "Tôi biết tiếng Anh của cậu không tốt," Y cố gắng nói chậm, từ trong ba lô lấy ra một máy phiên dịch, đem microphone mini tới trước mặt Lý Tất Thanh. "Thế nhưng có cái này rồi, hẳn là có thể giao tiếp được rồi ha."

Người này thật đúng là nhiệt tình hiếu khách, Lý Tất Thanh không khỏi bật cười nói: "Sao tự dưng lại muốn giao lưu với tôi?" Trong máy phiên dịch truyền ra một giọng nam thuần hậu êm tai, không mang dấu hiệu của máy móc, xem ra là một sản phẩm hàng hiệu đây.

"Tôi thấy cậu thuận mắt." Reg trả lời, máy phiên dịch cũng mang lại một hiệu quả. "Tôi vẫn luôn muốn tìm một language partner, cùng nhau học tập ngôn ngữ đối phương."

"Được thôi, cậu vừa lúc chính là người bạn đầu tiên tại Mỹ của tôi, hợp thì nói thôi."

"Không thử sao biết?"

Giao thông công cộng đến bến thì dừng lại, Reg đem máy phiên dịch nhét vào tay Lý Tất Thanh: "Giữ lại cái này, tôi nghĩ nó hữu dụng với cậu đó." Nói xong thẳng thắn xoay người rời đi, nhảy xuống xe nghênh ngang đi.

Lý Tất Thanh cầm máy phiên dịch xuống xe, nhìn thân ảnh đối phương dần biến mất trong rừng cây. Tự tin, lưu loát, vui vẻ thể hiện mình, mang chút hơi hướng độc hành, cậu đưa ra phán đoán sơ bộ với phần tính cách của người thanh niên người Latino này, là một người thú vị, xem ra có thể hợp đấy.

Khi đã biết nhau thì số lần gặp gỡ chợt tăng lên, Lý Tất Thanh luôn có khả năng ở một ngôi trường to như thế này lúc nào cũng ngẫu nhiên thấy được Reg, lúc thì y đi 1 mình, lúc thì y đang đi chung với 1 đám

bạn. Chỉ cần gặp, Reg sẽ luôn cùng cậu nói chuyện, thời gian dài ngắn đối ngược với số người chung quanh. Chưa tới 1 tuần, thì hai thanh niên tuổi trẻ đã bắt đầu nói chuyện, có đôi lúc họ sẽ vứt cả máy phiên dịch, dùng hình ảnh cùng tứ chi giao lưu, đến tận khi cả hai ông nói gà bà nói vịt mà hai người họ không thể không cười thì mới chịu thôi.

"Nếu muốn mau chóng biết được một ngôn ngữ mới, thì cậu cần phải mở miệng nói nhiều, đừng có xấu hổ, tôi thề sẽ không cười nhạo ngữ pháp cùng phát âm của cậu. Cậu cũng có thể dạy tôi tiếng Trung mà, nói không chừng mấy tháng sau, chúng ta có thể giao lưu không gì cản trở được đó." Reg cổ vũ cậu, chuẩn bị phát huy tác dụng của một language partner đến 10 phần.

Sau vài ngày huấn luyện cường hóa, Reg không thể không thừa nhận, Lý Tất Thanh chính là sinh viên thông minh nhất, chăm chỉ nhất, ngộ tính cao nhất trong số những người mà y từng gặp — năng lực khẩu ngữ của cậu tiến bộ cực nhanh, trí nhớ kinh người, một từ đơn nghe qua hai ba lần là có thể nhớ được cách vận dụng, tốc độ tiến bộ thế này đủ để sinh viên học ở hệ ngôn ngữ phải xấu hổ.

Trong khoảng thời gian này, Lý Tất Thanh hầu như đã đi dạo được khắp toàn bộ khu trường này, cũng có lúc tiếp cận tới gần công viên rừng rậm Portland được nối liền với nơi đây — nói là công viên, không bằng nói đó chính là một khu rừng hoang dại có diện tích năm nghìn héc-ta, nhiều lắm chỉ có thể đi ngao du bên ngoài, muốn đi vào trong, trong một thời gian ngắn thì tuyệt không đủ.

Có một lần Wayne thấy cậu đi bộ trước công viên rừng rậm, hảo tâm mà chỉ vào một hướng: "Đi tới bên kia tầm nửa tiếng, sẽ có một bãi đất toàn là bụi rậm, em tốt nhất không nên tới gần đó."

"Vì sao?" Lý Tất Thanh không giải thích được hỏi.

Wayne nét mặt thần sắc nghiêm túc giải thích: "5 tháng trước, ở đó phát hiện một thi thể bị mưu sát, người bị hại là một sinh viên của trường. Chuyện này lúc đó cực kỳ nóng hổi, cảnh sát điều tra thật lâu, đến bây giờ vẫn chưa phá được án. Trong trường cũng khủng hoảng 1 trận, đến giờ phần lớn mọi người đều đã lãng quên. Tuy rằng hiện trường đã dọn dẹp sạch sẽ, nhưng thầy đề nghị em, không nên tiếp cận là tốt nhất."

Lý Tất Thanh gật đầu, thái độ rất thành khẩn: "Em biết rồi, cám ơn thầy."

Wayne thoả mãn cười cười: "Em luôn được hoan nghênh mà, từ trước tới giờ thầy chưa thấy du học sinh nào dễ thương như em đâu."

Lý Tất Thanh xấu hổ cúi đầu, lỗ tai đỏ bừng.

"Thanh niên Trung Quốc dễ xấu hổ, thực sự là quá dễ thương mà! Thầy phải đi rồi, nếu không sợ rằng nhịn không được sẽ cắn em mất." Wayne cười lớn, vui vẻ mà rời đi.

… Đây là trêu chọc à? Chắc là vậy quá, thế nhưng mấy người Mỹ này, dường như cái gì cũng có thể nói ra được hết, có thể trắng trợn được đến thế không thể tin được, Lý Tất Thanh nghĩ chính mình cũng phải nhập gia tùy tục, thích ứng cách nói của họ thôi.

"Đây là trêu chọc! Cậu có thể tố cáo ổng quấy nhiễu tình dục." Một bóng người từ phía sau cây thụ cao to bước ra, khuôn mặt bình tĩnh nói.

"Quên đi, thầy chỉ nói giỡn thôi." Lý Tất Thanh lơ đểnh khoát khoát tay, hỏi người bạn mới của mình. "Cậu còn chưa tới giờ tan lớp mà?"

Reg nói: "Hôm nay hoạt động của đội vừa lúc hủy bỏ. Nào, tôi cùng cậu đi dạo."

Hai người sóng vai đi dạo quanh khu rừng, câu được câu không mà nói chuyện. Đến gần một nơi hẻo lánh thấp thoáng rừng cây, Lý Tất Thanh đột nhiên dừng lại bước chân, cố sức ngửi trong không khí: "… Cậu ngửi thấy không?"

"Gì cơ?"

"Mùi kỳ quái nha, tôi không thể hình dung được …" Cậu từ trong túi lấy ra máy phiên dịch, dùng tiếng Hán nói. "Một loại mùi cổ dị, là mùi hoa tường vi hỗn hợp với thứ gì đó, khiến người khác muốn nôn …"

Reg ngửi ngửi chung quanh, nhíu mi nói: "Hình như là có mùi gì lạ thiệt …"

Y hiếu kỳ mà kéo Lý Tất Thanh đi tới nơi toát ra mùi kỳ quái đó. Hai người bước lên bãi lá khô, đẩy ra những cành lá rủ xuống, vượt qua một khu tường vây đất đỏ, thình lình thấy được một cảnh tượng khiến người khác mao cốt tủng nhiên.

Một thi thể trần truồng, mặt ụp vào trong vũng máu, trên thân thể đầy ngập vết thương, lại có vẩy lác đác cái gì đó, nhìn kỹ lại, rõ ràng là cánh hoa dính máu. Vết máu đã hóa đen khô trên thi thể, nhưng lại không che giấu được vết thương khắp người, chúng chính là do một phương thức bạo hành thảm liệt dã man mà tạo ra — từng cành hoa bị bẻ gẫy, khô kiệt dơ bẩn, cắm lung tung trên cơ thể đó, vừa nhìn qua tựa như từ cơ thể mọc ra những ký sinh vật dài ngoằng.

Lý Tất Thanh mạnh mẽ xoay người, một tay chống ở thân cây phía sau, một tay bịt miệng.

Reg chân tay luống cuống cầm lấy cánh tay cậu, từ trong cổ họng phát ra tiếng "A a", một hồi lâu mới thản thốt mà kêu: "Điện thoại di động! Điện thoại di động! Gọi 911 đi!" Y cuống quít mà sờ loạn khắp người, nhưng nhất thời không tìm được chỗ để điện thoại di động, dưới tình thế cấp bách bắt đầu lục tìm túi tiền của Lý Tất Thanh, lấy ra điện thoại di động nhấn một dãy số.

Sau khi lộn xộn mà báo án xong, hai người họ chạy như bay ra khỏi hiện trường.

Hơn 10 sau, tiếng còi chói tai vang vọng phá tan sự tĩnh lặng của trường đại học tiểu bang Portland, tăng thêm vài phần âm lãnh cho sắc trời từ từ âm trầm. Ngay khi áng mây ở bầu trời dần dần thả xuống, mang theo một tiếng sấm rền, thì cơn mưa đầu hè rốt cục cũng rơi xuống sau buổi trưa.HẾT CHƯƠNG 06

(1) Thành lập năm 1946, Đại học Portland (Portland State University) nằm ở trung tâm thành phố Portland, bang Oregon. Trường có hơn 28.000 sinh viên, trong đó có 1,750 sinh viên quốc tế từ 93 quốc gia trên thế giới. Đại học Portland là một trường công lập đào tạo hệ đại học, thạc sĩ và tiến sĩ. Toàn bộ chương trình giảng dạy được thực hiện qua các trường: cao đẳng nghệ thuật và khoa học, cao đẳng công vụ và đô thị, trường cao học sư phạm, cao đẳng kỹ thuật và khoa học máy tính, quản trị kinh doanh, trường nghiên cứu mở rộng, trường mỹ thuật và biểu diễn nghệ thuật, và trường công tác xã hội.

(2) Sự khác biệt giữa hồng Trung Quốc và hoa tường vi:

Hồng Trung Hoa, hồng Trung Quốc, hường Trung Quốc, tường vi Trung Hoa, nguyệt quý hoa (danh pháp hai phần: Rosa chinensis) là một loại cây có hoa thuộc chi Hoa hồng, loài bản địa của một số tỉnh miền Trung Trung Quốc như Quý Châu, Hồ Bắc và Tứ Xuyên.

Tường vi (danh pháp khoa học:Rosa multiflora) hay còn nhiều tên gọi khác như tầm xuân nhiều hoa, hồng nhiều hoa, tường vi Nhật, dã tường vi là loài thực vật có hoa trong họ Hoa hồng.

(3) Thành phố hoa hồng: Portland nằm trong vùng khí hậu duyên hải miền Tây, ấm vào mùa hè và có mưa nhưng mùa đông thì ôn hòa. Thời tiết lý tưởng cho trồng hoa hồng và hơn một thế kỷ qua Portland được mệnh danh là Thành phố Hoa hồng vì có rất nhiều vườn hoa hồng – đặc biệt nổi tiếng là Vườn Thí Nghiệm Hoa Hồng Quốc tế.

(4)

Intensive English Language Program (IELP – Ch ơng Trình Anh Ngữ Cấp Tốc) giúp sinh viên gia tăng kỹ năng Anh Ngữ nhanh chóng để có thể bắt đầu theo học những lớp học chính thức các trường đại học. Chương trình IELP gồm 4 cấp: giảng dạy tổng hợp về đọc, phát triển ngữ vựng, viết, các kỹ thuật nghiên cứu, văn phạm, nghe, nói và phát âm trong mỗi lớp.

8. Chương 7: Chiến Tranh Dưới Tàng Cây Hạch Đào

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Trong phòng thẩm vấn cảnh cục Portland, hai người thanh niên cả người ướt sũng đang khoanh hai tay vào nhau ngồi trên ghế.

Một nữ cảnh sát trung niên cầm lấy hai tấm khăn khô tới khoác lên người họ, lại bưng tới hai ly cà phê nóng. "Thằng nhóc kia thật đáng thương, toàn thân thì ướt đẫm, lại bị dọa 1 trận chết khiếp." Bà dùng giọng nói đầy thương cảm nói với đồng nghiệp mình. "Kiên trì với tụi nhỏ chút đi, Trevia."

"Kiên trì luôn là sở trường của tôi mà." Cảnh trưởng da đen cao lớn vạm vỡ trả lời bà. "Amanda, tách tụi nó ra, tôi muốn hỏi từng đứa."

Bà tiến lên, hòa khí mà đưa cậu nhóc lai mỹ kia đi qua phòng khác — tóc y vì mưa biến thành một màu đen nhánh, càng thêm cong lại mà dính sát trán, nước đọng tới đuôi tóc mà nhiễu xuống, mang lại một cảm giác vừa ngây ngô vừa gợi cảm phóng đãng, đó là một loại quyến rũ rất hấp dẫn tạo cảm giác muốn ôm ấp yêu thương của mẫu tử, có thể thấy được ánh mắt của bà cảnh sát nhìn y tràn đầy yêu thương.

"Được rồi," Trevia kéo lấy cái ghế đối diện ngồi xuống, bắt đầu hỏi cậu nhóc châu Á còn lại. "Nói đi, lúc đó sao cậu lại phát hiện được hiện trường, cùng với tình hình lúc đó nhìn thấy, nói rõ ràng cho chúng tôi biết. Đừng có bỏ qua bất kì chi tiết nào, cũng đừng có tự ý thêm thắt, là nhân chứng đầu tiên phát hiện hiện trường, lời chứng của cậu đóng góp rất quan trọng tới quá trình phá án đó."

Thái độ của ông là nói việc chung, nhưng không nghiêm khắc, Lý Tất Thanh uống 1 ngụm cà phê, chậm rãi dùng tiếng Anh mà nói. Nhưng trong đó dùng rất nhiều từ đơn, mà cậu phát âm cũng khó khăn, cũng không cách nào đem các từ gom chung biến thành một câu hoàn chỉnh, càng nóng lòng muốn nói, thì càng nói lắp bắp, nói được vài câu, thì bắt đầu dùng Hán ngữ loạn cả lên, tới cuối cùng, dùng toàn bộ đều là tiếng Hán.

Trevia nhíu mày, hỏi lại vài câu, khẳng định đối phương quả thực ngôn ngữ bất đồng, chứ không phải giả bộ, ông đứng dậy đi ra khỏi phòng thẩm vấn lớn tiếng gọi: "Đàm ở đâu? Gọi y tới đây phiên dịch coi."

Một cảnh sát Hoa kiều trung niên bỏ xấp tư liệu xuống đi tới nói: "Thượng cấp, em chỉ biết tiếng Quảng Đông thôi."

"Dù sao cũng là tiếng Trung, cậu nói với nó cũng tiện hơn." Trevia nghiêng người để y vào cửa. Cảnh quan Đàm nói liên miên một hồi, không ngờ đối phương lại khó khăn mà đáp trả. "Hay là các anh nói tiếng Anh với tôi đi, chí ít tôi còn có thể hiểu được chút gì đó, nói tiếng Quảng tôi không hiểu được chữ nào cả."

"Quỷ nó, Quảng Đông không phải tiếng Hoa sao?" Cảnh trưởng da đen căm tức lầm bầm. "Quốc gia của các cậu rốt cục có bao nhiêu tiếng hả?"

"Chắc khoảng 129." Lý Tất Thanh nghiêm túc trả lời.

Trevia trừng mắt nhìn cậu nhóc không giống như đang nói giỡn này, sản sinh một cảm giác vô lực sâu sắc.

"Hay là để chúng tôi hỏi đi." Cửa phòng thẩm vấn chợt được mở ra, hai người đàn ông mặc âu phục thâm sắc đi vào, trước khi Trevia kịp nổi giận liền đưa ra giấy chứng nhận khiến cho ông chợt hoảng hốt. "FBI, bộ điều tra hình sự, Rio Laurence, cùng với partner của tôi, Robert Simon."

"Đây là án mạng trong bang, chúng tôi có thể tự mình giải quyết, có cần phải kinh động tới cục điều tra liên bang không vậy?" Trevia có chút bất mãn.

"Đích xác hiện nay còn chưa nằm trong phạm vi chúng tôi quản lý, thế nhưng, chúng tôi có thể cung cấp 1 chút hỗ trợ." Đặc vụ liên bang tóc đen mắt lam mặt không biểu tình nói với ông, thuận lợi kéo ghế ngồi xuống, sau đó đổi thành một câu tiếng Hoa đầy lưu loát. "Giống như nói chuyện, là một phương thức câu thông rất tốt."

"Được rồi," Trevia nhún nhún vai. "Do các người hỏi nó, nhưng tôi muốn một biên bản được phiên dịch sau đó."

"Không thành vấn đề." Rio quay đầu nhìn cậu nhóc người Hoa đang bọc mình trong tấm chăn, trong mắt tràn đầy an ủi: "Tất Thanh, có sao không, có bị kinh hãi lắm không?"

"Không sao, lúc đó có chút kích thích 1 chút, hiện giờ tốt hơn rồi." Lý Tất Thanh hai tay cầm chặt lấy ly cà phê, ngón tay trong khi nói chuyện thì liên tục xoắn vào nhau, thấp giọng nói. "Sao lại xảy ra việc này chứ, ý tôi là, dùng cách thức tàn nhẫn như thế giết chết 1 người …"

"Đừng nghĩ nhiều như vậy, coi như đây là 1 bộ phim điện ảnh đi, đem toàn bộ hình ảnh trong trí nhớ phát lại 1 lần nữa, nếu có chỗ nào nghĩ không ra, hoặc không muốn nói ra thì cũng không sao." Rio ôn nhu nói.

Lý Tất Thanh lắc đầu, "Không có việc gì, tôi không có yếu đuối như thế đâu." Sau đó cậu bắt đầu kể lại từ lúc gặp Wayne, từng chút một mà nói rõ từng chuyện. Đương nhiên, cái chuyện bị "Trêu chọc" thì cậu đã tỉnh lược.

Rio vừa nghe vừa ghi chép, Trevia còn lo lắng, gọi người cầm lấy 1 cái máy ghi âm tới ghi âm. Robert không có việc gì ngồi ở bên cạnh, rất khó chịu nhìn từng cử động của người cảnh trưởng da đen.

Sau khi Lý Tất Thanh nói xong, hít sâu 1 hơi, thả cái ly cà phê chỉ còn lại một ít nước.

Rio đưa bản ghi chép cho Trevia. "Anh cứ xem đi, nếu không còn vấn đề gì, thì tôi muốn đưa cậu ta đi."

Trevia tiếp nhận rồi cẩn thận xem qua 1 lượt, vừa vặn Amanda từ phòng sát vách đi ra, cũng đưa tới biên bản ghi chép, sau khi đối chiếu hai bản, phát hiện lời chứng đều hoàn toàn ăn khớp, lời khai của cả hai không có bất gì khác biệt.

"Hai cậu nhóc này chỉ là xui xẻo phát hiện hiện trường giết người thôi, vụ án này chắc không có liên can gì tới hai tụi nó đâu." Amanda thấp giọng nói bên tai Trevia.

Trong lòng Trevia cũng có chút đồng cảm, chỉ là chợt có hai người bên FBI tùy ý nhúng tay vào vụ án thuộc phạm vi chức trách của ông, khiến ông có chút bất mãn, thế nhưng, xem xét việc đối phương cũng có hỗ trợ, thì ông cũng không tính toán làm gì. Sau khi nhận xong hai biên bản, thái độ của ông với Rio cũng khách khí hơn, thậm chí còn đưa ra một nụ cười lễ tiết nói. "Cám ơn đã hỗ trợ, hai người họ có thể đi, nhưng không được rời khỏi bang, tùy thời chờ hỗ trợ điều tra."

"Đương nhiên." Rio đáp, gật đầu với Lý Tất Thanh, ý bảo cậu đứng dậy cùng mình đi.

"Tôi có thể hỏi thêm không, có cần phải đưa bọn họ tới bên chỗ các anh không?" Amanda nhịn không được mở miệng.

"Không, không cần." Rio nói, nhìn qua vị nữ cảnh sát tốt bụng. "Tôi chỉ muốn đưa cậu ấy về nhà."

"Vậy thuận tiện tiễn Reg luôn đi được không?" Lý Tất Thanh thỉnh cầu.

"Được." Vị đặc vụ liên bang kéo lấy một góc khăn ở bên hông cậu, giúp cậu chà lau phần tóc ướt sũng, động tác dịu dàng, nét mặt chuyên chú.

XXXXXXXXXXXXXXX

Chiếc Cheverot SUV màu đen đậu ở trước cửa cảnh cục gào thét chạy đi. Trevia nói với Amanda. "Cô hiểu chưa?"

Amanda không phản ứng nói: "Cái gì?"

"Dù sao tôi vừa nhìn là biết: Thằng nhóc kia là người của anh ta."

Nói xong, Trevia quay người về văn phòng, chỉ để lại một mình Amanda đứng ở trên hành lang, suy xét một lời hai ý trong câu này, hiểu thêm ý khác.

XXXXXXXXXXXXXXX

"Tôi đã từng gặp anh, lúc ở trước cổng trường của bang, khi đó anh lái xe tới đón Tất Thanh, các người rất thân sao?" Reg ngồi ở ghế sau nhịn không được hỏi vị đặc vụ đang lái xe.

"Câu này phải là tôi hỏi cậu mới đúng, cậu ấy mới nhập học được hơn 1 tuần, các cậu rất thân sao?" Ánh mắt Rio xẹt qua kính chiếu hậu nhìn phía sau, nhìn kỹ y.

Lý Tất Thanh nghĩ bầu không khí có chút không thích hợp, bận rộn hoà giải thay bọn họ giới thiệu: "Reg, là người bạn tôi mới quen trong trường. Còn đây là Rio, em trai của bạn gái tôi."

Robert kêu lên: "Cái gì? Chị gái Rio? Đang nói tới Molly đó hả, cậu chính là … Nên hình dung sao đây, năm ngoái tôi có gặp cô ta 1 lần, thật là ấn tượng khắc sâu nha, ha … bạn trai của Nữ vương bệ hạ? Thật khó tưởng tượng nha, thì ra Molly thích cái dạng này ha." Đầu lưỡi của y hơi nhếch lên, lộ ra kính nể hài hước.

"Nếu như cậu có định kiến với con mắt chọn lựa chọn người bạn trăm năm của Molly, lần sau có thể nói thẳng trước mặt chị ấy, hay là muốn tôi chuyển lời giùm?" Rio lạnh lùng chỉnh y 1 câu, đồng thời đưa cho Lý Tất Thanh 1 cái ánh mắt. "Tên này bị điên, không cần chú ý."

"Không không, tôi không hề có ý kiến gì cả." Robert lập tức đổi giọng, nhanh chóng chuyển câu chuyện sang khí trời.

Ngoại trừ câu hỏi dành cho Rio kia ra, suốt dọc đường đi Reg luôn trầm mặc, ngay khi ba người kia nói chuyện, thì y bất động thanh sắc dùng ánh mắt quan sát họ. Lúc xe dừng lại trước một khu dân cư, Reg nói với Lý Tất Thanh 1 câu "Mai gặp" rồi vội vã xuống xe.

Sau khi trở lại dưới khu nhà trọ, Rio dặn Robert. "Sáng mai 8h tới đón tôi", sau đó cùng Lý Tất Thanh vào thang máy. Robert từ cửa sổ xe lộ ra đầu, nghi hoặc nhìn bóng lưng bọn họ. "Ở chung? Vụ gì đây …"

Sau khi đứng dưới vòi sen thống khoái mà tắm rửa, lau khô mình tới mát mẻ xong, Lý Tất Thanh mặc quần áo ở nhà đi vào phòng khách. Rio đang ngồi xem một quyển sách tên là Heartsick (tác giả Chelsea Cain) (1), một quyển tiểu thuyết trinh thám huyền nghi, thấy cậu vào, liền buông sách xuống chỉ vào cái hộp. "Pizza Capricciosa (2), có lẽ hợp khẩu vị của cậu đó."

Lý Tất Thanh mở hộp, lấy ra một miếng cắn. "Cũng không tệ." Cậu ngồi xếp bằng xuống sofa, vừa cầm cái hộp vừa nói. "Vụ án này, FBI các anh sẽ nhúng tay à?"

"Theo tình hình chung thì không, trừ khi cảnh trưởng kia xin giúp đỡ từ phía chúng tôi, hoặc là trong quá trình điều tra phát hiện có ẩn tình khác, ví dụ như hung thủ liên tục giết người, khi đó tính chất vụ án không còn giống như bình thường nữa rồi."

Lý Tất Thanh như có chút suy nghĩ, một lát sau lại hỏi: "Anh nghĩ vụ này động cơ là gì? Vì tình? Vì báo thù? Hay là phẫn nộ nhất thời …"

"Đây là trách nhiệm của cảnh sát, cậu không cần cân nhắc nhiều tới vậy đâu, chú ý an toàn cho bản thân đi." Rio cắt đứt lời của cậu, hiển nhiên không hy vọng cậu dính dáng tới mấy tên xấu xa kia. "Nếu không tôi giúp cậu đổi sang trường khác?"

"Không cần, tôi sẽ không vì chuyện này mà ảnh hưởng." Lý Tất Thanh ăn xong miếng cuối cùng, bỏ cái hộp lại rồi duỗi thắt lưng vào phòng ngủ. "Thực sự là một ngày đầy biến cố nha … 11h rồi, tôi phải đánh răng ngủ đây, mai còn phải đi học."

"Ngủ ngon." Đặc vụ liên bang ở chung nói, sau đó cũng đi vào phòng mình. Sau khi ở trong phòng vệ sinh tắm rửa xong, anh cả người ướt sũng đứng trước gương, mở cánh tủ ở trên vách tường ra, theo thói quen mà lấy ra một bình thuốc nhỏ màu trắng, ngón cái bật nắp đổ vào lòng bàn tay.

Bình thuốc trống không.

Rio sợ run một chút, lúc này mới nhớ, tối hôm qua đã uống hai viên thuốc cuối cùng, dự định hôm nay tan tầm sẽ đi mua, nhưng vì vụ án mạng tại trường đột phát mà quên mất.

…. Bỏ đi, không uống thử 1 lần vậy, dù sao uống hoài cũng không tốt. Anh đưa ra quyết tâm lần thứ N, bỏ cái bình thuốc trống rỗng vào thùng rác.

Khi anh nằm xuống giường, thì bức phác họa K.Green ở trên bức tường lại nhìn chằm chằm anh. Rio nghiêng thân đi, đầu gối lên cánh tay, nói với 3 khuôn mặt tuấn tú khác nhau kia. "Hoan nghênh tiếp tục tới quấy rầy giấc mộng của tôi, anh bạn."

XXXXXXXXXXXXXX

Sau khi phát sinh án giết người ở trong trường đại học bang, rõ ràng hơn phân nửa sinh viên bắt đầu khẩn trương bất an, có vô số lời đồn đại giữa các sinh viên truyền tai nhau. Mọi người dường như chỉ trong 1 đêm, liền nhớ tới vụ án giết người vẫn không tìm ra hung thủ cách đây 5 tháng, có vài người bắt đầu liên hệ hai vụ đó lại, cố ý xây dựng nên một bầu không khí khủng hoảng, thỏa mãn tâm lý thích cái lạ của họ, thậm chí còn lấy lý do vì hiện trường gây án đều có hoa hồng chung quanh, nên liền đặt tên hiệu cho hung thủ là "Sát thủ hoa hồng".

Là một trong hai nhân chứng phát hiện ra hiện trường vụ án, Reg nhận được khá nhiều sự quan tâm của các sinh viên khác, dù cho y đi tới đâu, đều bị người khác vây quanh, hỏi y những thông tin liên quan. Kỳ thực Lý Tất Thanh cũng bị người khác quan tâm tới, nhưng do cản trở ngôn ngữ với lại là người mới, nên ở trong trường so với y thì bị mấy ánh mắt chỉ trỏ cùng mấy lời bàn tán ít hơn nhiều.

Vào giờ nghỉ trưa ngày thứ ba kể từ khi phát sinh vụ án, ở dưới gốc cây hạch đào trong rừng cây, Lý Tất Thanh thấy Reg đang bị 5 nam sinh viên vây quanh, chiếm một vòng lớn, đang nhiệt liệt thảo luận gì đó, từ vị trí ngồi xem ra, thì cậu thanh niên mỹ lai kia hiển nhiên chính là nhân vật trung tâm của vòng tròn đó.

"Hi, Tất Thanh!" Reg mắt sắc vừa nhìn liền thấy người bạn mới của y, đứng dậy ngoắc ngoắc cậu. "Lại đây, đến đây nào!"

Lý Tất Thanh căn bản không muốn đi tới đó, nhưng lại ngại làm ảnh hưởng tới mặt mũi y, nên đành phải đi tới đó.

"Nghe nói hai người cùng nhau phát hiện hả? Vậy thi thể đó …" Một cậu nhóc mũi tràn đầy tàn nhang tóc hồng lập tức hỏi cậu, trong mắt chớp động nhiệt quang tìm kiếm cái lạ.

Lý Tất Thanh vô cùng không tình nguyện tham dự chuyện buồn chán này, làm ra bộ dáng ngôn ngữ bất thông, mạc danh kỳ diệu nhún nhún vai, đồng thời đưa ánh mắt tràn đầy khiển trách hướng tới người khởi xướng.

"Cậu ta nghe hiểu đó, chỉ là không thích nói thôi." Reg dường như với sự phiền nhiễu của người bạn mới này mang một tâm tính thích đùa dai, hướng cậu nhíu mày cười cười, hình như muốn nói: tôi phiền chết đi được, cậu đừng mong thoát dễ dàng.

Cậu nhóc tóc hồng thấy cậu không tiếp lời, cũng mất hứng, ngược lại hướng qua một cậu nhóc da đen cao to tìm hiểu: "Quentin, nghe nói hôm qua mày có lén xem báo cáo khám nghiệm tử thi mà phải không? Sao rồi, tên đó chết vì nguyên nhân gì thế?"

"Đúng vậy, ngay trong văn phòng ba tao luôn đó." Quentin dùng cái miệng khoe khoang nói. "Biết không, cái tên nhóc xui xẻo kia chết rất là thảm nha, hẩu như cả người đều là máu. Chuyện này cũng không tính là gì đi, trên người nó bị cắm 11 cành hoa hồng, ngực, bụng, sau thắt lưng, đùi, chỗ nào cũng có, đáng thương nhất chính là chỗ ở mông cũng bị đâm tới thủng ruột … Pháp y kết luận là, nó là bị người ta dùng cành cây đâm chết, nói cách khác, cái này là hành hạ đến chết, cuối cùng nguyên nhân chết là do vỡ nội tạng dẫn đến mất máu quá nhiều."

Chung quanh ồ lên, líu lưỡi, Quentin đắc ý dào dạt thở 1 ngụm, tựa như đang tận hưởng cảm giác được mọi người chú ý.

"Cậu nói thử xem nếu ông ba nghiêm túc của nó mà biết chuyện này, có khi nào xử lý nó không?" Reg bên tai Lý Tất Thanh thấp giọng hỏi.

"Nếu như là cảnh quan Trevia, thì có thể." Lý Tất Thanh trả lời.

Lần này tới Reg kinh ngạc. "Cậu biết?"

"Nhìn bộ dáng của cậu ta thôi, quả thực mang dáng dấp của một Trevia còn trẻ đầy lỗ mảng."

Reg cười to, "Quả thực rất giống! Hơn nữa cụm từ 'Còn trẻ đầy lỗ mảng' này cậu dùng rất đúng nha, xem ra khả năng tiếng Anh của cậu tiến bộ lắm nha."

Đang trong lúc nói giỡn, thì một đám sinh khác đi tới, dẫn đầu là một thanh niên da trắng tóc vàng mắt bích, tướng mạo có thể nói anh tuấn, nhưng mang theo vẻ mặt ác ý khiêu khích, ngạo mạn đứng trước mặt Reg, trên cao nhìn xuống mà nói với cái đám sinh viên đang ngồi trên ghế nói. "Tụi mày còn dám ở đây nói chuyện phiếm, không phải đáng lẽ nên trốn trong phòng mà sợ hay sao, chui vào chăn mà run à? Chẳng lẽ không biết, cái tên chết hôm kia, cùng cái tên chết 5 tháng trước, đều là loại chó hoang (chỉ người da đỏ), quỷ đen, heo vàng tụi mày hay sao? Không bao lâu nữa đến phiên tụi mày đó."

"Clayder, con chó điên mày, chết một trăm lần cũng không đủ, cái tên phần tử Đảng Quốc Xã, loại cặn bã phân biệt chủng tộc như mày nên xuống địa ngục đi! Chạy về cùng mẹ mày làm tình để bảo trì huyết thống thuần khiết đi!" Cậu nhóc tóc hồng hùng hổ nhảy dựng lên, chỉ vào mũi gã mà hét gầm lên.

Gã tóc vàng mắt bích cười lạnh, ác độc mà đáp trả: "Mông mày ngứa rồi à, muốn tìm cành cây đâm vào sao, Colin? Có cần kêu cái tên 'Sát nhân hoa hồng' kia tới thỏa mãn mày không? À, chắc mày không biết ha, hai thằng đoản mệnh kia đều là homo đó, thật đúng là thay trời hành đạo, đem toàn bộ đám dơ bẩn bụi bặm chồng chất như tụi mày thanh lý sạch sẽ, ngay cả ô nhiễm không khí toàn cầu cũng có thể giảm bớt lại!"

Cái cụm từ "Homo" đầy vũ nhục này cuối cùng cũng khiến cậu nhóc tóc hồng triệt để tức giận, Colin rít gào một tiếng, nắm chặt nắm tay hướng về phía gã.

Clayder không cam lòng tỏ ra yếu kém đánh trả, hai đám người bắt đầu mắng chửi bậy bạ nhau rồi đánh lộn, nhanh chóng loạn thành tràng diện bạo lực hỗn loạn.

Lý Tất Thanh lui ra sau vài bước, muốn thoát khỏi cái vòng chiến giữa chủ nghĩa chủng tộc và chủ nghĩa phân biệt chủng tộc, đồng tính luyến ái cùng phản đối đồng tính luyến ái này, chuyện này vốn chẳng liên hệ gì tới cậu cả, cần gì chui vào góp vui. Đáng tiếc trời phụ lòng người, da vàng biến cậu trở thành một trong những mục tiêu chính để đám kia ra tay, vì thế trong lúc hỗn loạn có một nắm đấm hướng thẳng tới mặt cậu, cậu vội vã nghiêng người tránh thoát, lập tức đưa chân lên đá thẳng vào tiểu phúc đối phương. Tên da trắng bất hạnh trúng chiêu khom lưng ôm lấy chỗ hiểm liên thanh kêu thảm thiết, nước mắt nước mũi đều chảy ra.

"—- Bảo vệ tới!" Chẳng biết có ai đó rống lên, cả đám người đều kiêng kỵ mà ngừng chiến chạy tán loạn. Lúc gần đi, Clayder cực kỳ không cam lòng ra dấu hiệu cắt cổ với Colin. "Chờ đi, người tiếp theo chính là mày đó!"

Colin trừng mắt đưa ngón giữa lên với gã.

Reg 1 tay kéo Lý Tất Thanh, một tay kéo Colin, dưới còi thổi của đám bảo vệ đang ùa tới mà thuận lợi thoát ra khỏi hiện trường. Ba người nhanh chóng chạy ra ngoài, thở hồng hộc dừng lại bước chân, Colin hai tay chống nạnh, cúi người vừa thở vừa nói: "Mẹ nó, ngày nào đó tao sẽ đem tên chó điên đó đánh tới đầu nở hoa.."

"Được rồi, đừng nóng giận nữa, với loại người đó không đáng đâu." Reg thoải mái y.

"Nó uy hiếp tao đó, mày nghe thấy không? Nó dám uy hiếp tao đó! Mẹ nó, tao đi tìm người hiếp nó!" Colin mặt đỏ lên, ngay cả mũi cũng rung lên, y bắt đầu lên kế hoạch trả thù. "Giả mạo danh nghĩa nữ sinh dụ nó ra ngoài, sau đó tụi mình hiếp nó, quay phim chụp hình rồi lan truyền lên internet, thế nào, làm không?"

Reg thật muốn đánh y cho tỉnh ra, cố sức vỗ đầu y: "Lý trí chút đi Colin, mày tìm một đứa tự nguyện rồi thích làm thế nào thì làm, hiếp dâm là phạm pháp đó, mày muốn vì một tên cặn bã mà ngồi tù sao. Với lại, đừng có dính tới tao, tao không đứng nổi với đàn ông đâu."

Colin bị trúng 1 cú đánh từ y, dường như có chút nhục chí, oán hận mà nói: "Tao tuyệt đối không tha cho nó đâu.. Chờ xem..!" Y đá mạnh một cú xuống đất, rồi thờ phì phò rời đi.

Reg nhìn theo bóng lưng y không tiếng động thở dài, quay đầu xin lỗi Lý Tất Thanh: "Xin lỗi, thiếu chút nữa liên lụy tới cậu rồi, tụi nó cứ xung động như thế, nhất là Colin!"

Vừa rồi đánh hung hăng nhất chính là cậu mà. Lý Tất Thanh âm thầm nói, nhưng miệng vẫn khách sáo nói: "Không có việc gì, tôi không bị thương, chỉ hơi bất ngờ mà thôi!"

Reh nghe xong càng thêm hổ thẹn: "Tụi tôi bị cảnh cáo xử phạt nhiều lần lắm rồi, nếu như bị bắt thì càng thảm đó, có thể bị đuổi khỏi trường mất … Tôi chưa bao giờ … muốn kéo cậu dính vào cái vụ này đâu, đừng giận nhé."

Lý Tất Thanh khoan dung cười rộ lên: "Nói gì thế, việc nhỏ mà, cần phải để trong lòng, dài dòng quá."

Reg cố sức nhấp hé miệng, nhất thời không nhịn được tâm tình kích động, đột ngột ôm lấy cậu 1 cái, vui mừng vỗ vỗ ngay lưng cậu 1 cái, sau đó không hề quay đầu cứ thế đi thẳng.

"Thực sự là tai bay vạ gió." Nhớ tới vụ hỗn chiến kinh lịch vừa rồi, Lý Tất Thanh nghĩ chính mình chính là cá trong chậu chợt bị hại, may mà quyền đó không trúng ngay mặt cậu, bằng không tối nay mang cái khuôn mặt bầm 1 bên mắt về nhà, không biết phải giải thích với đặc vụ liên bang kia thế nào đây.HẾT CHƯƠNG 07

(1) Heartsick

(2) Pizza Capricciosa

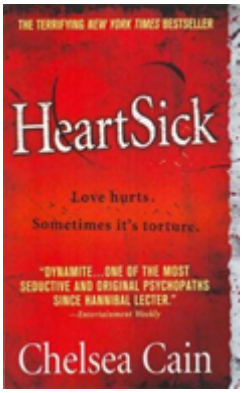

9. Chương 8: Sát Nhân Hoa Hồng

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Vụ việc ẩu đả hội đồng ở dưới táng cây hắc hồ đào, cuối cùng cũng chẳng bắt được ai tham dự vào việc đó nên cũng chẳng giải quyết được gì, đương nhiên, vụ giết người trong vườn trường khiến cho thầy cô trong trường này bận tới sứt đầu mẻ trán cũng không rảnh mà đi quản một vụ việc không lớn không nhỏ như thế.

Hiện tại tiêu điểm quan tâm đã không còn nằm ở trên người Reg nữa rồi, mà toàn bộ tập trung ở Quentin, đứa con trai duy nhất của vị cảnh sát trưởng đã không ngại cực khổ để trở thành người phát ngôn tin tức không chính thức, lợi dụng thân phận của mình để dò hỏi chi tiết quá trình điều tra vụ án đó, sau đó bắt đầu thông báo ra ngoài từng chút một.

"Cảnh sát đã có đủ căn cứ xác nhận, nghi ngờ vụ này cùng vụ án cách đây 5 tháng trước ở công viên có liên quan lớn tới nhau, hung thủ có khả năng là cùng 1 người."

"Hiện trường của vụ giết người trong công viên đều có hoa hồng bay tán loạn, cùng với hoa hồng lưu lại ở hiện trường vụ án này, đều là dấu hiệu riêng mà hung thủ cố tình lưu lại — tụi mày biết đó, có rất nhiều sát nhân liên hoàn đều thích để lại hiện trường sát nhân hoặc trên người nạn nhân dấu hiệu của chính mình, giống như tên dấu hiệu ngôi sao 5 cánh ngược của tên "Sát nhân dạ hành" Rirchar."

"Liên hoàn? Hiện nay chỉ mới phát hiện có 2 nạn nhân, so sánh với tiêu chuẩn gây án của cảnh sát, tên 'Sát nhân hoa hồng' kia chưa được tính là một sát thủ liên hoàn hợp cách đâu, nhưng nếu còn chưa bắt nó, nhất định nó sẽ ra tay lần nữa cho coi, chờ đến khi nạn nhân vượt qua con số 3, thì nó mới có thể quang vinh thăng cấp."

"Mục tiêu hạ thủ của nó à? Căn cứ theo phân tích tâm lý tội phạm của chuyên gia, thì hiện nay hung thủ đều lựa chọn mục tiêu chính là người da màu và đồng tính luyến ái, phương thức giết người mang khuynh hướng căm hận và cho hả giận, vì vậy nó rất có thể là một người thuộc chủ nghĩa chủng tộc cực đoan và phản đối đồng tính luyến ái."

"Nói đến vụ này," Bỗng nhiên trong đám đang nghe chợt có một nam sinh lên tiếng. "Hôm qua Clayder cùng Colin không phải đánh nhau 1 trận hay sao? Hai người họ nếu gom vào trong khung hung thủ cùng người bị hại thì hợp lắm đó nha, nói không chừng có thể làm nên 1 bộ phim ngược luyến hận cực sinh yêu đó, giờ đang thịnh hành cái này lắm."

Mọi người vì trào phúng không tốt này mà cười vang không ngớt.

Chỉ có Reg nhíu mày, nói thầm với Lý Tất Thanh: "Trong phong tục Latin, có những thứ không nên nói lung tung, sợ rằng sẽ mang tới vận rủi."

Lý Tất Thanh thấp giọng nói: "Ở nước chúng tôi cũng có một câu nói — nhất ngữ thành sấm." *(Lời tiên đoán mang ý hung, không lành).* Câu nói đó là cậu dùng tiếng Hán mà nói, Reg nhìn cậu 1 cái, dường như cũng biết được phần nào ý tứ của nó.

Sự thực chứng minh, đây không chỉ là một dự cảm bất tường, mà sau khi vụ án giết người phát sinh 4 ngày sau, thì ở trong khuôn viên trường lại tiếp tục phát sinh một vụ án giết người làm chấn động cả bang Portland.

Hiện trường gây án hiện tại chỉ có duy nhất một người phát hiện, cũng là nhân chứng đầu tiên, đó là một nữ sinh thích chạy bộ sáng, ngay lúc cô đang chạy bộ quanh ven hồ trong công viên trường, thì thấy một thi thể đang trôi trên mặt nước khiến cô sợ tới trực tiếp hôn mê bất tỉnh. Sau khi cảnh sát nhận được tin, liền đi tới vớt thi thể lên, trải qua xác định thân phận, phát hiện đây là một học sinh trong đại học bang Portland.

Trong thời gian cảnh cục khám nghiệm tử thi, thì pháp y mở tủ đông lạnh lấy ra một túi tử thi, đặt trên bàn khám nghiệm, kéo khóa túi, lộ ra một thi thể thanh niên mang mái tóc màu hồng, một cái nhãn dán ngay phần ngón chân cái, ở trên dùng một cây viết lông đen viết tên người chết cùng ngày sinh "Collin Milla Jovovich, 1/5/1993."

"Thằng nhỏ đáng thương, nó chỉ mới qua sinh nhật tuổi 20." Cảnh sát Amanda viền mắt phiếm hồng.

Trong phòng có hai đặc vụ liên bang mang huy hiệu FBI đang đứng, đồng thời cũng có thêm một nữ đặc vụ tóc quăn xinh đẹp màu vàng Tia nói với cảnh sát trưởng Trevia sắc mặt âm trầm nói: "Đây là nạn nhân thứ 3 — chúng tôi có lý do tin rằng, kế tiếp với Dark Ghost, bang Oregon lại có thêm một tên sát nhân liên hoàn."

Cảnh trưởng Trevia thần sắc tiều tụy, dường như chỉ trong vòng nửa tháng mà già đi vài tuổi. Ông nhìn chăm chú vào khuôn mặt vẫn còn mang nét trẻ thơ kia hiện tại lại không còn chút máu, thở dài: "Tôi biết thằng nhỏ này, nó là bạn cùng lớp với Quentin con trai tôi, tụi nó là bạn thân … Doug, nói phát hiện của anh đi."

Pháp y trung niên mang kính mắt gật đầu nói: "Cũng giống như thi thể trước đó, chết do vỡ tan nội tạng khiến mất máu quá nhiều. Ngực, bụng, thắt lưng sau, đùi đều bị vật sắt đâm vào, quá trình vết thương không có quy tắc, tạo thành trước khi chết, trong đó vết thương sâu nhất chính là ở hậu môn, bị một cành cây đường kính 3 tấc Anh, dài 1.2 thước Anh, được tước gọt nhọn đâm vào, xuyên qua dạ dày. Điều khác với nạn nhân trước đó, chính là yết hầu người chết này bị cành cây thô đâm vào, đầu lưỡi cùng thực quản đều bị xuyên thủng. Hiện trường phát hiện hoa hồng rải quanh, trải qua giám định sơ bộ, là đồng nhất với hiện trường phát hiện vụ án trước đó."

“Có đối tượng hiềm nghi hay không?” Tia hỏi Trevia.

“Có một người, cũng là sinh viên trong đại học bang Portland, gọi là Clayder. Trước khi xảy ra vụ án, thì có không ít người chứng kiến nó cùng với Collin phát sinh xung đột nghiêm trọng, còn công khai uy hiếp Collin rằng người tiếp theo chết chính là nó.”

“Nó có từng gây vụ nào chưa?”

“Trộm xe, uống rượu, ẩu đả, nhưng không có ghi lại trong hồ sơ. Ngoài ra, căn cứ theo phản ứng của sinh viên và thầy cô trong trường, thì bình thường nó hay phát biểu những câu nói mang tính chủ nghĩa chủng tộc cực đoan và phản đối đồng tính.”

“Rất tốt, chủ nghĩa chủng tộc, kỳ thị giới tính, hơn nữa còn là một đứa thích bịa chuyện, nó rất có tư cách đi tranh cử nghị viên quốc hội đó!” Tia châm chọc. “Sao còn chưa bắt nó đi?”

Cảnh trưởng da đen kia do dự một chút, nói: “Nó chính là con trưởng của gia tộc Brandy, là người thừa kế chính thức của tập đoàn tài chính Brandy. Cha của nó chính là nghị viên tham nghị viện, mấy hành vi trái pháp luật trước đây của nó, cũng là nhờ sự can thiệp của nghị viên Brandy mà xóa đi đó.”

“Cho nên cảnh sát các người mới lùi bước, đúng không? Bởi vì cha của người bị tình nghi chính là người nộp hơn tỷ dolla Mỹ thuế thu nhập vào kho thuế chính phủ bang này, đúng không?” Tia khinh miệt nâng cằm. “Các người không dám, thì để FBI làm.” Cô ta quay đầu dặn dò trợ thủ. “Bắt nó! Đừng quên trước đó đọc quyền lợi của nó cho nó nghe!”

Việc Clayder Brandy bị bắt đã nảy sinh lên một con nước lớn cuộn trào mãnh liệt của dư luận xã hội, các đài truyền hình, ký giả đều biến nó thành tin đầu đề trong mục phát tin cùng báo chí. Người bị hại xuất thân từ giai cấp tư sản dân tộc, đối lập rất rõ ràng với người bị tình nghi thuộc gia tộc hàng tỉ phú ông, rất nhanh đã khiến chiều gió dư luận nghiêng hẳn về một bên, kêu gào phải trừng phạt nghiêm khắc với tên phú quý nhà quan thích làm xằng làm bậy, cảnh sát tuyệt đối không được khuất phục trước quyền quý, ngàn ngôn luận không ngừng rần rần tựa như mặt trời mọc.

Dù cho người bị tình nghi trẻ tuổi kia có tự mình chứng minh mình vô tội thế nào, công kích cảnh sát không làm tròn trách nhiệm, thì trước cơn sóng triều dư luận cũng dần trở nên mềm yếu vô lực, thậm chí ảnh hưởng nghiêm trọng đến danh dự và địa vị trong hội viện của Brandy. Trong quá trình xử lý vụ án, truyền thông đã nhanh chóng định tội cho Clayder Brandy, gọi gã là “Sát thủ liên hoàn trong trường”, “Sát nhân hoa hồng”.

XXXXXXXXXXXX

Trong nhà trọ, Lý Tất Thanh buông tờ báo trong tay, muốn nói lại thôi nhìn đặc vụ liên bang đang uống hồng trà kế bên, người này dường như gần đây khá thích uống dạng nước thế này.

“Muốn nói gì?” Rio hỏi.

Lý Tất Thanh do dự, nhỏ giọng nói: "Tôi nghĩ … Clayder không có khả năng là hung thủ."

"Vì sao? Cậu có chứng cứ?" Rio thả tách trà.

"Không có, thế nhưng …"

"Nói chung, bằng chính trực giác phải không?" Rio cười. "Tòa án sẽ không nhận một chứng cứ phát sinh từ "trực giác" đâu, nhóc con."

Lý Tất Thanh có chút nhụt chí cất báo qua 1 bên. "Tôi sẽ sớm tìm ra được chứng cứ."

"Tôi không cho phép cậu nhúng tay vào vụ án giết người này, Lý Tất Thanh!" Rio cảnh cáo cậu.

"Dựa vào cái gì? Đâu phải tôi chưa trưởng thành, anh cũng không phải trưởng bối trong nhà tôi, với lại …" Cậu nhóc người Hoa này không có hảo ý nở nụ cười. "Với tư cách là anh rể, trái lại hình như tôi mới là trưởng bối của anh mới đúng đó?"

"Dựa vào việc tôi là cảnh sát," Rio bất vi sở động trả lời. "Nếu như cậu dám làm bừa, tôi lập tức ngừng việc học của cậu lại, bắt nhốt cậu trong nhà trọ."

"Được rồi, anh thắng." Lý Tất Thanh giơ hai tay giả bộ đầu hàng. "Tôi đảm bảo không xen vào việc của người khác."

"Chỉ mong đảm bảo của cậu hữu hiệu." Rio nói. "Bằng không tôi sẽ lập tức báo cho Molly — cậu có biết hôm qua chị ấy gọi điện cho tôi, tìm hiểu xem cậu có thích ứng với cuộc sống ở đây hay không? Hầu như cách hai ba ngày thì lại gọi điện tới, tôi chưa từng thấy chị ấy quan tâm tới ai như thế, nếu cậu dám làm chị ấy đau lòng, tôi nhất định bắn 1 viên đạn vào tim cậu — tôi rất nghiêm túc đó!"

"— Tuy rằng tính khả thi không cao, nhưng tâm tính tôi quả thực nghiêm túc." Lý Tất Thanh chịu thua nói. "Tôi thề rằng đảm bảo đó hữu hiệu."

"Nhóc ngoan."

Người em vợ tương lai lớn hơn vài tuổi dùng tư cách trưởng bối mà khen ngợi cậu.

XXXXXXXXXXX

Trong lúc đặc vụ liên bang cho rằng chuyện này đến đây là kết thúc, thì một dãy số quen thuộc gọi tới di động của anh, khi đó anh đang cùng Robert và một vài đồng nghiệp trong phân bộ FBI bang Oregon, dùng cơm trong một quán cơm Nhật Bản ở nội thành bang Portland.

“Anh đang ở đâu vậy, tôi có việc quan trọng cần tìm anh!” Lý Tất Thanh gọi tới thảo luận.

Rio sau khi nói địa chỉ ra thì hỏi: “Chuyện gì khẩn cấp à, có cần tôi tới tìm cậu không?”

“Chờ tôi chút nhé.” Đối phương vội vã nói xong rồi cúp máy.

Hai mươi phút sau, thân ảnh cậu nhóc người Hoa xuất hiện trong cửa tiệm, Robert thấy cậu, vui vẻ mà ngoắc: “Này, Tất Thanh, ở đây, Rio vừa dùng tiếng Trung Quốc bắt máy thì tôi đã đoán là cậu rồi, tới đây ăn cùng chúng tôi đi — này, thêm một chỗ nữa!”

Ngồi xuống cái nệm mới được đưa thêm, cậu nhóc người Hoa bình ổn hơi thở 1 chút, rất lễ phép mà bắt chuyện với vị đặc vụ đã từng được giới thiệu trước đó, Robert. “Xin chào, lần đầu gặp, xin giúp đỡ.”

“Chuyện gì, cần nói riêng không?” Rio hỏi.

“Không, không cần ra riêng.” Lý Tất Thanh lấy trong túi ra 2 cái túi plastic nhỏ trong suốt, đặt trên bàn cơm. Trong túi plastic chứa mấy cánh hoa khô bị hỏng.

“Đây là gì?” Rio hỏi. “Nhìn giống hoa hồng.”

“Không phải hoa hồng, mà là tường vi.”

Robert xen mồm: “Có gì khác nhau sao, như nhau mà.”

“Không, khác nhau đó, đây là loại hoa hồng Multiflora.” Lý Tất Thanh dùng tên khoa học của nó mà giải thích. “Nó cùng một dòng với tường vi, nhưng thực tế là giống khác nhau.”

“Thì sao?” Chuyên gia tâm lý học phạm tội ngồi đối diện cậu, vị bác sĩ Montcresson đầu đầy tóc bạc kiên trì chờ cậu nói.

“Chúng nó là từ hai hiện trường vụ án giết người, cái túi này.” Cậu chỉ một cái túi plastic chứa hoa khô. “Là tôi nhặt được trong lúc phát hiện hiện trường vụ án đầu tiên, còn túi này …” cậu chỉ một cái túi chứa hoa nát. “Là tôi vớt lên từ trên mặt hồ chỗ phát hiện thi thể của Collin.” Cậu dừng lại 1 chút, thấy sắc mặt Rio đang biến sắc dần nói nhanh. “Tôi không biết hiện trường vụ án đầu tiên trong công viên có phải cũng thuộc hoa này hay không, nhưng tôi chắc chắn, đây chính là vật chứng quan trọng trong hai vụ án này, chính nó đã tạo nên sai lầm trong phán đoán của cảnh sát.”

“Tôi vẫn chưa rõ nha.” Robert vẻ mặt không giải thích được. “Giết người rồi để lại hoa hồng hay hoa tường vi thì có quan hệ gì? Đối với mấy vụ phá án và bắt giam này chẳng phải là râu ria hay sao, với lại người bị tình nghi đã bị bắt rồi.”

"Tôi không biết phải biểu đạt thế nào, tiếng Anh của tôi không tốt lắm …" Lý Tất Thanh lựa chọn từ ngữ. "Đây là một dạng, à, tựa như trong văn họ dùng những hình tượng khác nhau xây dựng nên tình cảnh khác nhau vậy … Nó có thể phản ánh được tâm lý bất đồng của hung thủ … Nói đơn giản — có thể nói thế này không phù hợp cho lắm, nhưng tôi không nghĩ ra cách ẩn dụ khác — hoa hồng là đại biểu thuần âm, còn hoa tường vi thì đại biểu vừa dương vừa âm, nếu như lấy người làm ẩn dụ, thì hoa hồng là mỹ nữ, còn tường vi chính là mỹ niên thiếu."

Con mắt thâm thúy của bác sĩ Montcresson ở sau mắt kính dần nhíu lại, tựa như thần kinh đột nhiên chạm đến một điểm nhạy cảm.

"Ha, nói thế thật mơ hồ nha, nhưng hình như không tính là lý luận khách quan thì phải?" Robert không cho là đúng cười rộ lên. "Rất thú vị nha, nhóc con, tiếp tục chơi trò phá án và bắt giam đi."

Lý Tất Thanh lộ ra thần tình uể oải, cậu cũng biết, lý giải này quá mức gượng ép, hơn nữa chỉ hiểu mà không thể diễn đạt bằng lời, thực sự không tính là chứng cứ hữu lực, có thể chính minh hung thủ gây án không chỉ vì căm hận.

"Không, cách nói của cậu ấy, khiến tôi phát sinh một chút linh cảm.. chờ chút đã, tôi phải nắm chắc chúng!" Bác sĩ Montcresson lẩm bẩm nói. "Phản ánh tâm lý hung thủ …" Ông đột nhiên vỗ bàn đứng dậy. "Tôi phải quay về phòng giám định chứng cứ phạm tội."

"Làm gì?" Robert hỏi bóng lưng đang vội vã rời đi của ông.

"Tiến hành phân tích quang phổ lần nữa toàn bộ hung khí." Bác sĩ Montcresson không quay đầu mà bỏ lại câu nói rồi đi.

Mấy đặc vụ khác cùng nhau đưa mắt nhìn 1 hồi, Robert mạc danh kỳ diệu mà nói: "Mặc kệ ổng đi, chúng ta ăn tiếp. Rio —"

Partner của y đứng dậy, kéo cậu nhóc người Hoa đi: "Các người từ từ ăn, chúng tôi có chút việc phải về trước."

Hầu như là bị kéo túm lấy kéo về trong xe, Rio mặt giận dữ mặt giận dữ ép hỏi: "Cậu muốn làm gì? Lý Tất Thanh, tôi nhớ tôi đã cảnh cáo cậu —"

"Đúng vậy, tôi cũng từng đảm bảo, thế nhưng đã nuốt lời, là tôi sai." Cậu nhóc người Hoa thành khẩn thừa nhận sai lầm. "Nhưng tôi không thể cứ thế mà khoanh tay đứng nhìn được. Collin là người tôi quen, tuy rằng không tính là bạn, nhưng chúng tôi đã từng nói chuyện cùng nhau, tôi còn nhớ rất rõ biểu tình lúc còn sống của y, ánh sáng trong mắt lúc y nói chuyện, sau đó bỗng nhiên y trở thành một khối thi thể lạnh bằng, ngàn thương trăm lỗ hỏng, —- Tôi phải làm gì đây, Rio, tuy rằng tôi biết bản thân tôi không có sức lực gì để làm chuyện gì to lớn — nhưng tôi vẫn muốn làm gì đó, Rio, anh có hiểu được cảm giác này của tôi không?" Cậu mở to đôi mắt nâu, dùng ánh mắt tựa như năn nỉ mà nhìn vị đặc vụ liên bang. "Nếu như anh có thể hiểu được, vậy có thể hiểu được nỗi đau suốt mấy đêm liền không thể ngủ được của tôi hay không …"

Rio ngây ngẩn cả người. Trong suốt cuộc nói chuyện, anh mờ hồ có thể cảm nhận được sự bi thương ẩn giấu sâu trong linh mẫn, nhất là câu cuối cùng, khiến anh đồng bệnh tương liên mà bắt đầu đau đớn.

Anh chậm rãi buông tay, nét mặt có chút buồn bã. "Nhìn mắt của cậu là biết, quả là một người cứng đầu …" Anh cười khổ một chút. "Giống tôi."

Lý Tất Thanh thở phào nhẹ nhõm, lần thứ hai bảo chứng. "Tôi biết anh lo cho an toàn của tôi, tôi đảm bảo nhất định sẽ có chừng mực, nhất định không để mình gặp nguy hiểm."

"Độ đảm bảo trong lời hứa của cậu đã suy giảm khá lớn rồi, tôi không tin nữa đâu." Đặc vụ liên bang tóc đen bất vi sở động mà nói. "Như mong muốn của cậu, bác sĩ Montcresson đã đi kiểm tra hung khí lại lần nữa rồi, tôi không biết vì sao ông ấy lại vì câu nói của cậu mà đả động, cũng không biết ổng sẽ tra ra được chỗ nào đáng ngờ, nhưng hành động nguy hiểm của cậu lập tức phải ngừng lại, ngay tại lúc này — tôi không muốn nhốt cậu lại, nếu còn tiếp tục như thế, tôi có thể lấy tội danh cản trở người thi hành công vụ, nhốt cậu trong cục cảnh sát, tôi thề!"

Lý Tất Thanh từ câu nói lãnh cứng rắn đó của anh, biết rằng đây không chỉ là đe dọa suông. Rio đã nói thì sẽ làm. Đối mặt với áp lực cường đại đến từ vị nhân viên chấp pháp quốc gia này, cậu không thể làm gì khác hơn là tuân theo gật đầu: "Được rồi, tôi không nhúng tay nữa."

10. Chương 9: Cuộc Độc Thoại Tà Ác

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

"Biết tôi phát hiện được gì từ hung khí không?" Bác sĩ Montcresson bước vào văn phòng, vừa vào liền lập tức hỏi Tia cùng Rio đang thảo luận vụ án. Ông cười tủm tỉm chờ đợi xem có ai tò mò mà hỏi ông gì đó hay không, nhưng sau khi không nhận được đáp án mong muốn, chỉ có thể tức giận mà tự nói: "Được rồi, tôi biết toàn bộ các người đều tin rằng cái tên ăn chơi trác táng nhà Brandy chính là hung thủ, nhưng các người đều sai hết rồi!"

Ông lấy vài văn kiện từ túi hồ sơ ra: "Xem đi, đây chính là tư liệu sau khi phân tích quang phổ hung khí mà tôi có được, phát hiện được vài thứ từ cành cây đâm vào hậu môn của nạn nhân, tinh dịch bị máu che mất, rất khó phát hiện, có thể bị lượng máu lớn hòa tan. Tuy rằng số lượng rất ít, nhưng có thể chứng minh, nhóc nạn nhân kia trước khi chết đã bị xâm hại, có lẽ là sau khi chết — tôi chỉ người chết thứ hai đó, nhưng trên người Collin lại không có, mà nạn nhân đầu tiên thì cách quá xa, rất khó điều tra."

Điều này khiến cho Tia cực kỳ kinh ngạc, không thể tin được mà lật xem tài liệu: "Không thể nào nha, một người đối với đồng tính luyến ái tràn ngập chán ghét và căm hận, sẽ không làm tình với người đồng tính đâu … Trừ khi hai vụ án đó có hai hung thủ khác nhau, nhưng từ thủ pháp gây án đến chi tiết xem xét ra, thì xác thực là cùng một người mà."

"Cho nên có thể nói, đó chính là điều đáng ngờ nhất. Vì vậy tôi đã từ phần tinh dịch bị phá hỏng kia lấy ra được DNA, khá khó khăn đấy, cuối cùng phải dùng cách Magtration 6GC (1), rốt cục cũng thành công, trải qua đối chứng, thì tên nhóc Brandy không phải là hung thủ." Bác sĩ Montcresson khẳng định nói với nữ đặc vụ. "Tia, bên cô bắt sai người rồi."

Tia nắm chặt báo cáo, chân mềm nhũn ngồi xuống ghế.

"Không phải là Clayder Brandy thì là ai?" Rio cau mày lẩm bẩm, trong đầu xẹt qua câu nói do dự mãi mới có thể nói ra trước đó của Lý Tất Thanh. "Tôi nghĩ … Clayder không phải là hung thủ."

"Hiện tại tôi rốt cục có thể cảm nhận được tâm tình thực tế của hung thủ rồi. Hung thủ chính là một người đồng tính luyến ái, hoặc có gần gũi với người đồng tính luyến ái, nhưng vì nguyên nhân tâm lý nào đó, mà không thể hoạt động tình dục bình thường, chỉ có thể giữa máu thịt cùng thi thể của người đồng tính mới thể khiến cho người đó sản sinh phấn khởi cường liệt, cho nên hung thủ lựa chọn hành hạ đến chết, để thỏa mãn dục vọng của mình." Bác sĩ Montcresson nói với Rio. "Tôi không thể không bội phục trực giác của cậu nhóc châu Á kia nha, chính cây tường vi của cậu ta mới khiến tôi nảy sinh linh cảm, xin thay tôi chuyển lời cám ơn tới cậu ta. Nếu có cơ hội, tôi muốn nói chuyện với cậu ta, chẳng biết cậu ta có đồng ý hay không?"

"Tôi nghĩ cậu ta sẽ rất thích đó, bác sĩ." Rio tâm tình phức tạp mà trả lời.

"Còn một vấn đề tôi vẫn chưa nghĩ ra, vì sao trên người Collin không có dấu vết xâm phạm? Tôi tốt nhất phải kiểm tra thêm lần nữa mới được …" Bác sĩ Montcresson tự nói thầm 1 mình, rồi sải bước ra khỏi văn phòng.

XXXXXXXXXXX

Buổi tối, khi Rio về phòng trọ, thì thấy Lý Tất Thanh cong hai chân ngồi trên sofa, đầu gối đang kê một quyển notebook, chăm chú viết gì đó — dường như cậu rất thích dùng tư thế này để viết. Nghe tiếng Rio trở về, cậu ngẩng đầu chào một câu rồi tiếp tục cúi đầu viết.

Thấy đối phương mang dáng dấp hờ hững, Rio bắt đầu suy nghĩ có phải mình đối với cậu nhóc này đã quá nghiêm khắc rồi hay không, nhất là trong giọng nói của mình. Anh biết rõ bản thân thường đối mặt với những tên bỏ mạng, nên lúc nói chuyện sẽ bất giác toát ra cảm giác áp bách lãnh khốc sắc bén vô cùng, đây không phải là thứ mà một cậu nhóc mới qua 20 tuổi bình thường có thể chịu được. Ngay cả Molly cũng từng phê bình anh: "Rio, nếu như em định dùng cách nói này với người bạn gái tương lai của em, thì chắc chắn em không cách nào có bạn gái."

Anh không quan tâm mình có thể sẽ đắc tội với người bạn gái tương lai của mình hay không — chí ít hiện nay không cần quan tâm, nhưng với cậu nhóc sạch sẽ nhu hòa này, thì anh không muốn khiến cậu khó chịu.

Rio ngồi xuống sofa khác, chần chừ 1 chút, cuối cùng mở miệng: "Xin lỗi, vì thái độ của tôi với cậu ngày hôm qua."

"Tôi tiếp nhận lời xin lỗi của anh." Lý Tất Thanh rầu rĩ mà trả lời. "Nhưng tôi vẫn không thể nhúng tay vào, đúng không?"

"Đúng vậy." Trước khi đối phương đứng dậy trở về phòng mình, Rio bổ sung thêm 1 câu. "Nhưng cậu có thể chen miệng vào."

"… Cái gì?" Lý Tất Thanh dừng lại động tác nhìn anh.

"Bác sĩ Montcresson nói, muốn nói chuyện với cậu, tôi nghĩ là về vụ án này."

Cậu nhóc Hoa Kiều lập tức nở nụ cười kinh hỉ: "Thật sao? Rio, đây chính là bồi thường của anh sao? Cám ơn … Tôi không cần câu xin lỗi của anh nữa, trả lại cho anh đó."

Rio bật cười: "Không cần trả lại. Ngày mai sau khi tan học, có muốn đến tòa nhà FBI tham quan một chút không?"

Tựa như không biết phải biểu đạt tâm tình cực kỳ vui sướng của mình thế nào, Lý Tất Thanh chạy nhanh từ sofa tới thẳng chỗ anh, ở trước ngực anh cố sức đánh 1 quyền: "Quá tuyệt vời, tôi đã sớm muốn tới đó xem thử 1 lần rồi!"

Lúc mà cậu chạy ào tới chỗ anh, Rio phản xạ có điều kiện mà muốn đưa chân đá ra, nhưng lập tức kiềm lại. "Tấn công cảnh sát!" Anh giả bộ nghiêm mặt nói.

"Vậy anh bắt tôi đi!" Lý Tất Thanh vươn hai cổ tay, đắc ý dào dạt mà phản kích. "Hình phạt thế nào, đặc vụ?"

Rio nhịn không được nở nụ cười: "Phạt một giờ phục vụ công ích xã hội — địa điểm, nhà bếp."

"Yes, sir." Lý Tất Thanh nhảy dựng lên mang dép, chạy nhanh vào bếp.

XXXXXXXXXXXXXX

Ngày kế tiếp, buổi chiều, sau khi tan học, Rio quả nhiên giữ lời mà lái xe tới trước cổng trường, đưa Lý Tất Thanh tới văn phòng làm việc của FBI trong bang. Ở trong tòa nhà người đến người đi nhưng ngay ngắn có trình tự, cậu nhóc Hoa kiều tuy rằng vẫn theo khuôn phép, nhưng vẫn không thể nhịn được tâm tình hiếu kỳ, nhìn quanh mọi nơi, trong mắt lóe ra tia sáng có hứng thú.

Sau khi vào văn phòng Rio, Lý Tất Thanh còn chưa kịp nhìn thấy rõ những hình ảnh, câu viết tràn đầy khắp tường thì đã bị đặc vụ liên bang kia nhanh chóng kéo vào trong một cái bảng.

"Ảnh chụp gì thế?" Cậu hiếu kỳ hỏi.

"Liên quan tới vụ án đang nằm trong tay tôi." Rio hàm hồ trả lời.

"Vụ của K.Green?"

"Ừ." Rio nhíu nhíu mày, hiển nhiên không muốn đề cập tới chuyện này với cậu. Cũng may ngay lúc này, thì bác sĩ Montcresson đầu bạc trắng đẩy cửa ra, bước chân tựa như ngông cuồng mạnh mẽ bước thẳng tới chỗ Lý Tất Thanh rồi vươn tay: "Cậu tới thật nha, nhóc, Rio có chuyển lời cám ơn của tôi tới cậu không?"

Lý Tất Thanh bắt tay ông, rất cung kính nói: "Con cũng không làm chuyện gì đáng để phải cám ơn cả, bác sĩ. Là một chuyên gia đứng đầu phương diện tâm lý học phạm tội, ngài chính là người khiến cho bất kì người nghiệp dư có hứng thú mà không có tri thức phải ngưỡng mộ."

"Nói rất hay, lời khen rất êm tai." Bác sĩ Montcresson sang sảng mà cười, vỗ vỗ bờ vai của cậu. "Ngồi xuống thôi, chúng ta nói chuyện nào."

Lý Tất Thanh có chút câu nệ ngồi xuống sofa, Rio mượn cớ ra ngoài lấy đồ uống, muốn để lại không gian riêng cho hai người họ nói chuyện, lại bị ông gọi lại: "Rio, phiền cậu khi mang cà phê tới, thì đưa luôn partner của cậu cùng Tia tới đây luôn, chúng ta cùng nhau nói chuyện."

Vì vậy, ba vị đặc vụ bộ điều tra hình sự, một chuyên gia tâm lý học phạm tội đức cao vọng trọng cùng một cậu nhóc Hoa kiều đang học khoa ngôn ngữ tại trường đại học, lại tập trung trong văn phòng của phân bộ FBI, triển khai cuộc nói chuyện liên quan tới vụ án sát nhân liên hoàn trong trường và bắt giam hung thủ — đương nhiên, cuộc nói chuyện này chủ yếu chính là muốn phác họa rõ ràng hung thủ chân chính để có thể khiến người đó sa lưới.

Sau khi nói sơ qua những thông tin liên quan tới vụ án cho Lý Tất Thanh xong, thì bác sĩ Montcresson cười tủm tỉm hỏi: "Được rồi, nhóc, tôi thấy cậu nãy giờ cứ một mực trầm tư. Nói suy nghĩ của cậu thử đi, ý niệm trong đầu cực mạnh trực tiếp nhất, tựa như pháo hoa đầu tiên nổ tung trong não, bắt lấy ánh sáng nhất trong nháy mắt — đó chính là linh cảm. Einstein đã từng nói, nó còn quan trọng hơn 99% mồ hôi đó."

Lý Tất Thanh chần chờ, nhỏ giọng nói: "Con sợ bản thân đưa ra đáp án sai, khiến mọi người đưa ra phán đoán sai lầm …"

"Không không không." Bác sĩ Montcresson vươn một ngón tay trỏ đong đưa. "Đừng đánh giá cao ảnh hưởng của mình với người khác, chúng tôi cũng có đủ sức để phán đoán mà, tất cả những gì mà cậu sắp nói chỉ là ý kiến chủ quan cá nhân, không mang tính tham khảo luôn đó."

"Được rồi, tuy rằng nghe có chút xấu hổ, nhưng nói thế cũng khiến con yên tâm hơn." Lý Tất Thanh từ trong túi lấy ra một cái máy phiên dịch, tuy rằng tiếng Anh của cậu so với trước đây cũng tiến bộ hơn rất nhiều, nhưng nếu muốn nói những thuật ngữ chuyên nghiệp cùng mấy từ hiếm gặp hay mang tính vùng miền thì cậu không thể không dùng tới nó.

Cậu hít sâu 1 hơi, ý nghĩ nhanh chóng lướt qua, dùng âm giọng bình ổn mà bắt đầu nói: "Hiện tại, tao chính là sát thủ liên hoàn vườn trường kia —"

Câu này ngay cả cụm từ "Giả như" cũng lược bỏ đi, dùng ngay ngôi thứ nhất, khiến Rio bất giác nhíu mày, nhưng ở trong ánh mắt được giấu sâu cặp mắt kính của bác sĩ Montcresson thì bắt đầu lóe ra ánh sáng nhạt.

"Trước khi tìm hiểu về tính cách hiện tại của tao, thì cần phải tìm hiểu thời điểm khi tao còn nhỏ: tao có 70% khả năng chịu sự ngược đãi từ sự đa nghi, 40% khả năng từng chịu đựng sự ngược đãi về mặt thân thể, cha mẹ có 50% khả năng bị bệnh tâm thần hoặc phạm tội. Tao được nuôi dưỡng từ một người mẹ có sự kiềm chế dục vọng rất mãnh liệt, bà từng trừng phạt nghiêm khắc khi tao phạm sai lầm, giống như đái dầm, trốn học, v.v… dùng tát hoặc dây lưng đánh đập tao, hay bỏ tao vào tầng ngầm tối đen. Chuyện này trực tiếp dẫn tới sự sợ hãi với phụ nữ của tao từ hồi nhỏ, không cách nào tiến hành giao lưu bình thường với người khác giới, càng không thể sinh ra cảm giác yêu đương. Bị mất tình thương của cha, hoặc là say rượu, tính tình táo bạo, thờ ơ với tao, khi tao bị thằng nhóc nhà bên quấy nhiễu tình dục, ổng không chỉ không hỗ trợ tao, mà trái lại còn đánh chửi cười nhạo tao là bà mợ, giật dây kêu tao phải dùng bạo lực mà lấy lại thể diện, bằng không không tính là đàn ông — mặc dù lúc đó tao chỉ mới có 8 9 tuổi.

Lúc đó bất luận tao có dọn nhà đi đâu, thì tình hình đó cũng không thay đổi được, vì vậy tao bắt đầu phản sinh tính nghịch phản, tâm lý thác loạn, tao phản cảm phụ nữ, tuy rằng tao có xung động với cơ thể nam giới, nhưng đồng thời cũng cảm thấy sự uy hiếp vô hình tựa=từ phía chúng, làm tình bình thường vẫn không thể khiến tao khống chế cảm giác sợ hãi này, vì vậy tao bắt đầu tìm kiếm khoái cảm từ máu thịt khi bị thương cùng thi thể của đối phương — bắt đầu có thể chỉ là chim chóc, chó mèo hoang, tao cố ý bắt chúng rồi làm chúng bị thương, dùng cành cây chọc thủng tụi nó, cuối cùng cắt bỏ đầu chúng. Sau khi cha mẹ tao phát hiện thì chẳng thèm để ý, cho rằng đó chỉ là một dạng trò chơi của tụi nhỏ.

Ở trong trường tao không cách nào ở chung với đám bạn học, bọn chúng nghĩ tao rất quái dị. Tình hình này cũng kéo dài tới 7 8 năm, mới dần được cải thiện được, vì tao phát hiện ra, người không thể tự mình sinh hoạt trong thế giới của chính mình được, phải cùng người khác giao lưu. Khi tao thử mang cái lốt rộng rãi, nhiệt tình, tự tin, thì mọi người rõ ràng thân mật hơn với tao rất nhiều, thậm chí có khá nhiều nữ sinh cùng nam sinh biểu lộ cảm tình với tao. Tao đã thử quen với một đứa trong số chung, nhưng điều không ổn chính là, tao vẫn không cách nào phát sinh quan hệ bình thường với nó.

Tao bắt đầu nếm thử các loại phương thức khác người, trói, SM, nhưng vẫn chưa đủ, thực sự chưa đủ, cảm giác trống rỗng dù thế nào cũng không đạt được cao trào khiến người ta phát điên! Rốt cục có một ngày, tao đã đưa ra được một quyết định mang tính bức phá — tao tập kích một thằng nhóc đang hẹn hò, dùng cành cây đâm bị thương nó, máu từ vết thương chảy ra cùng tiếng kêu la thống khổ của nó khiến tao cảm giác một sự phấn khởi trước nay chưa có. Tao tiếp tục tổn thương nó, dằn vặt nó, tựa như đối với mấy con thú nhỏ vô lực phản kháng mà hồi nhỏ tao từng ngược đãi. Ở thời điểm khi nó đang hấp hối thì làm tình với nó, điều này làm cho khiến tao cảm thấy có thể khống chế tất cả an toàn và thỏa mãn, ở thi thế nóng hổi của nó mà bắn vào trong nó, cuối cùng dùng một cành cây nhọn đâm thẳng vào chỗ mà tao mới vừa đi vào của nó, nói lời cảm ơn với tình yêu hoàn mỹ này …"

Những lửa lân tinh dường như không ngừng lay động phát sáng dưới đáy mắt của cậu nhóc Hoa kiều, chiếu rọi ra vẻ mặt hưng phấn âm trầm. Âm hồn hung thủ phía sau màn u tối phủ xuống, chi phối thân thể của cơ thể, từ ánh mắt, nụ cười nhạt, từng câu nói thì thầm đều tràn ngập hắc ám, điên cuồng và tà ác, bao phủ toàn bộ gian phòng

Một người đã nhiều năm trong nghề cũng bị cảm giác áp bách mà hít sâu 1 hơi, Tia bất tri bất giác sờ vào cây súng bên thắt lưng, mồ hôi lạnh làm ướt nội y của cô.

Robert đứng bên cạnh vô ý thức lui về phía sau hai bước, bàn tay đặt lên mặt bàn bằng gỗ đào cứng rắn, ở phía dưới, là một cái nút cảnh báo màu hồng được che giấu.

Rio bảo trì tư thế thả lỏng hai chân, không chợp mắt nhìn thẳng vào người đang nói kia, khuôn mặt vô tình như được điêu khắc, nếu như lúc này có ai chạm vào bờ vai của anh, sẽ phát hiện cơ thể anh đang căng cứng, tựa như dây cung được căng ra chờ bắn.

Chỉ có Bác sĩ Montcresson là thong thả mà nhấp 1 ngụm cà phê, chậm rãi thưởng thức.

Cuộc độc thoại tà ác vẫn còn tiếp tục: "Lần đầu tiên nếm thử tư vị cao trào, sau đó, tao vừa hưng phấn lại sợ hãi, lo lắng cảnh sát lúc nào đó sẽ phá cửa xông vào. Nhưng mấy tháng trôi qua, vẫn không có việc đó xảy ra. Cuối cùng tao cũng thả lỏng, dưới sự thúc giục của dục vọng mà quyết định làm thêm 1 lần nữa, sau đó vẫn rải lên đó cánh hoa tướng vi đã được chuẩn bị — linh cảm này là từ lần hẹn hò trước khi tao mang hoa theo, tên ẻo lả kia lại nói không thích. Kết quả tao phát hiện, chủ ý cũng tốt, thi thể đầy hoa tường vi dính máu, tựa như hoan hô cùng tiếng vỗ tay sau lời cảm ơn, rất thích hợp, không phải sao?"

Sóng mắt cậu nhóc tà tà liếc qua, tựa như động vào từng người, lãnh khốc, tàn nhẫn, nhưng tràn ngập mị hoặc, đó chính là mỹ cảm đến từ linh hồn hắc ám khiến người ta sợ run, giống như cây tường vi đẫy máu mọc ra từ bia mộ âm trầm thối nát.

Trong thời điểm Rio đứng vụt dậy, Bác sĩ Montcresson ôm chặt lấy cánh tay anh, kéo anh ngồi xuống sofa.

"Quả thật không sai … có thể nói, cậu ở phương diện tâm lý học phạm tội có thiên phú vượt quá xa xa dự liệu của tôi." Ông lão đầu đầy tóc bạc vỗ tay. "Tôi vốn tưởng muốn về chỗ mình, lấy báo cáo nghiên cứu tâm lý phạm tội của vụ án liên hoàn này cho cậu xem, nhưng giờ thì không cần nữa rồi — quan điểm của hai ta, độ tương đồng lên tới 70%. Đương nhiên, tôi có thể nghiêm cẩn nhiều hơn cậu, nhưng so với sự tưởng tượng tràn ngập can đảm của cậu, chỉ có sức sống thanh niên mới có thể tạo ra được một kiệt tác sáng tạo như thế."

"Rio, cậu đã mang tới cho tôi một mầm non đáng giá đấy." Ông cao hứng vui mừng vỗ vỗ vai đặc vụ tóc đen kia, quay đầu hỏi Lý Tất Thanh. "Nhóc, sau khi làm xong bài tập, nếu như cậu còn có hứng thú với vấn đề này, tôi có thể viết một thư đề cử cho cậu, để cậu cùng tôi làm việc, sao nào?"

"Cầu còn không được." Lý Tất Thanh ngại ngùng nở nụ cười một chút. Trong vài giây sau khi cậu hoàn thành bài độc thoại kia, cậu tựa như mới phảng phất thoát ly ra khỏi trạng thái vong ngã. Ở giữa khuôn mặt ôn hòa thanh tú, làn da trắng nõn cùng mái tóc nâu nhu thuận, hắc ám khí tức tựa như thủy triều cấp tốc thối lui, không còn vết tích nào, quả thực với người hồi nãy như hai người khác biệt. Đồng thời với sự chấp thuận lời mời của bác sĩ, cậu có nhìn thoáng qua Rio, lộ ra nụ cười cùng nét mặt nghịch ngợm. *"Tôi đâu có nhúng tay, là các người tự động mời tôi mà."*

Rio thần sắc phức tạp nhìn cậu, trong đầu một đống ý niệm trong đầu loạn thất bát tao không ngừng qua

lại, tựa như đèn tín hiệu giao thông toàn bộ đều bị ngừng khiến cả con đường kẹt cứng. Cậu nhóc Hoa kiều đang cùng anh ở chung, bạn trai của Molly, từ thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy, trong ấn tượng của anh luôn là một dáng dấp mơ hồ nhuyễn nộn. Đối phương quả thực còn quá trẻ, khiến cho anh khi ở chung cùng cậu, bất tự giác mang tâm tính bảo vệ của một người lớn tuổi và trưởng thành, hình thức ở chung của họ, nếu nói là em vợ cùng anh rể, thì chẳng thà nói là anh trai bảo vệ đứa em ngây thơ thì đúng hơn.

Mà cho đến giờ Rio mới phát hiện, thì ra cậu nhóc này còn có mặt cơ trí sắc bén như thế, sự chêch lệch quá lớn này tựa như mức nước chênh lệch của lòng sông so với mặt biển, khiến cho anh trong lúc nhất thời không biết phải làm sao … Dùng đầu ngón tay xoa xoa phần mi tâm đau nhức, Rio quyết định tạm thời gác lại toàn bộ suy nghĩ, chờ suy nghĩ của mình thông thuận trở lại rồi tính tiếp, sau đó anh thở dài 1 hơi rồi cầm lấy ly cà phê đã lạnh.

"Cậu vừa … làm tôi giật cả mình đấy, thiếu chút nữa tôi rút súng rồi." Robert thấp giọng lầm bầm với Lý Tất Thanh.

"Xin lỗi, tôi chính là như thế, vừa vào trạng thái là không thể khống chế được." Cậu nhóc thẹn thùng mà nói.

"Còn hai vấn đề, tôi muốn nghe ý kiến của cậu 1 chút." Bác sĩ Montcresson dùng câu nói giải cứu tâm tình ngượng ngùng của cậu. "Một, tại sao trên người Collin không có dấu vết xâm phạm?"

Lý Tất Thanh suy nghĩ một chút, nói: "Bởi vì y không phải mục tiêu đầu tiên của hung thủ. Theo khuynh hướng suy nghĩ của cá nhân con, sau khi vụ mưu sát vườn trường thứ hai tạo ra sóng to gió lớn, hung thủ cảm thấy bất an, từ lời đồn, người đó cảm nhận được hướng phát triển của dư luận nên lợi dụng nó, vì vậy người đó quyết định lựa chọn một đối tượng hạ thủ thích hợp, để có thể giá họa cho người khác."

"Người bị giá họa, chính là Clayder Brandy, còn đối tượng đã được hung thủ cẩn thận lựa chọn, chính là người đã từng phát sinh xung đột dữ dội trước đó với gã, Collin." Tia bừng tỉnh đại ngộ mà nói.

Lý Tất Thanh gật đầu.

"Vấn đề thứ hai, cậu nghĩ lúc nào là lúc thích hợp để thả Clayder Brandy?"

Lần này Lý Tất Thanh trả lời rất thẳng thắn: "Nếu là chủ quan của con mà nói, thì qua vài ngày nữa nên thả. Nếu như vẫn giam cầm, thì trong thời gian này hung thủ sẽ không ra tay nữa, đợi khi sau khi có phán quyết 2 3 năm sau, khi tên Clayder Brandy xui xẻo đã bị dư luận cuộn trào mãnh liệt áp tới cả đời cũng không ngoi lên được, trong thời hạn thi hành án dài đằng đặc, thì hung thủ đổi sang bang khác, đổi thân phận, lần thứ hai ra tay."

"Nếu như có thể dùng chứng cứ không đủ để thả Clayder Brandy, sẽ khiến hung thủ khẩn trương, để tiến thêm 1 bước giá họa, thì hung thủ có thể trong thời gian ngắn ra tay thêm lần nữa, con phỏng chừng mục tiêu kế tiếp cùng loại với Collin, đều là người từng phát sinh xung đột nghiêm trọng với Clayder. Cảnh sát có thể âm thầm quản chế những người này, ở thời điểm hung thủ ra tay thì bắt — đương nhiên, biện pháp này cũng có lợi và hại, lợi chính là chứng cứ vô cùng xác thực, chắc chắn, hung thủ dù có tìm một luật sư

sắc sảo biện hộ cùng vô ích, hại ở chỗ, chính là nếu như cảnh sát không thể tiến hành bảo vệ chặt chẽ, thì có thể dẫn tới thương vong cho 1 người vô tội." Sau đó cậu bất đắc dĩ mà thả tay: "Con cũng từng nghĩ như thế, cuối cùng xử lý thế nào, phải chờ phía cảnh sát thôi."

Bác sĩ Montcresson gật đầu nói: "Cám ơn ý kiến của cậu. Cuộc nói chuyện hôm nay dừng ở đây thôi, thực sự là một buổi trà chiều đầy thú vị." Ông buông tách cà phê, đứng dậy đi tới cửa văn phòng, quay đầu lại nói 1 câu. "Rio, đưa cậu nhóc này về nhà, sau đó chúng ta sẽ họp."**HẾT CHƯƠNG 09**

(1) Cách Magtration 6GC: Từ hạt ngọc trai lấy ra được chất thử DNA, nó là một dạng sản phẩm kỹ thuật mới hợp nhất cao cấp giữa khoa học là sinh vật và khoa học DNA, là đột phá lớn nhất trong kỹ thuật thuần hóa và kỹ thuật tách biệt DNA.

11. Chương 10: Sự Lựa Chọn Bên Vách Núi

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

"Anh muốn lập tức thả Clayder Brandy?" Trong phòng họp của tòa nhà FBI bang, đặc vụ Tia đề cao thanh âm, khuôn mặt xinh đẹp tràn ngập không ủng hộ.

"Nếu gã vô tội thì chúng ta không thể tiếp tục giam giữ gã." Hai tay Rio đặt trên mặt bàn kim loại, lãnh tĩnh trả lời.

"Thế nhưng, theo lời Tất Thanh đã nói, nếu thả gã ra, thì hung thủ rất có khả năng trong thời gian ngắn tiếp tục ra tay."

"Vậy thì cứ người bảo vệ mục tiêu đi. Chúng ta có thể tập trung mục tiêu lại cùng 1 chỗ, như vậy có thể tăng cường sự bảo vệ, đồng thời gia tăng độ an toàn cho mục tiêu."

"Sao mà tập trung?"

"Ví dụ như, tôi có thể cho Clayder Brandy một ám chỉ, nói là ở trong trường của gã có 1 tên không ưa gã đã đi mật báo cho cảnh sát. Tên công tử ăn chơi trác táng kia mang lòng căm tức, khi được thả ra nhất định sẽ đi người đó trút giận, tạo ra xung đột mãnh liệt, đường nhìn của hung thủ cũng vì vậy mà hoàn toàn tập trung đến người đó."

"Anh chính là … muốn lấy một công nhân vô tội làm mồi, dẫn dụ hung thủ mắc câu sao?" Tia không thể tin được mà nhìn Rio, dường như đến tận lúc này mới nhìn rõ được con người anh. "Anh có nghĩ tới hậu quả của việc này sẽ nghiêm trọng đến thế nào không? Nếu vòng bảo hộ của chúng ta xuất hiện lỗ hổng, thì

dù chỉ là một cú chích thì cũng có thể khiến sinh mạng người đó gặp nguy hiểm đó."

"Vậy thì triệt để bảo hộ an toàn cho người đó đi! Trên người đó nhất định phải lắp đặt tín hiệu định vị cùng máy nghe lén, 24/7 nghiêm mật giám chế, khi bắt người thì dùng đạn cao su, nói chung, phải dùng hết tất cả những cách mà chúng ta có thể nghĩ ra được." Rio có chút phiền táo mà lấy tay vò tóc. "Đây chính là một cơ hội cực tốt, bỏ lỡ lần này, thì cái tên sát thủ sát thủ vườn trường kia có thể bỏ trốn mất dạng trước mắt chúng ta, sau khi ngủ đông một thời gian thì lại tiếp tục ra tay, đến lúc đó thì người bị hại sẽ không ngừng lại ở 1 người nữa đâu."

"Tôi đương nhiên biết đây chính là cơ hội tốt, nhưng không có nghĩa là nhất định phải dùng cơ hội này! Chúng ta vẫn còn cách để bắt được tên cặn bã kia, không nhất định phải lấy an toàn của một người vô tội để đặt cược!" Tia hùng hổ rít gào, quay đầu quát Robert. "Vì sao không sử dụng quyền biểu quyết của anh đi hả? Chúng ta 2 thắng 1, đem cái đề nghị của Rio đi gặp quỷ đi!"

"À, thực ra…" Robert do dự nói. "Tôi nghĩ phương pháp của Rio cũng có tính thuyết phục cao …"

"— Hai người các anh chính là một đôi khốn khiếp cấu kết với nhau làm việc xấu!" Tia phẫn nộ đập bàn, phát sinh tiếng vang lớn. "Rio, tôi không hề nghĩ thì ra anh chính là người như thế! Tôi cứ tưởng rằng anh chính là một sách giáo khoa chính trực cứng nhắc, hôm nay xem ra, anh chính là một tên khốn không từ thủ đoạn! Khốn khiếp!"

Rio dùng đôi mắt lam sắc bình tĩnh đến lạnh lùng nhìn cô, chậm rãi nói: "Tôi chính là không từ thủ đoạn, chỉ cần có thể đạt được mục tiêu duy nhất — chính là đem toàn bộ tội phạm ra công lý. Nếu như cô có thể đưa ra ý kiến mang tính xây dựng, mà không phải đứng đó rít gào, thì tôi sẽ cân nhắc thử xem có thể thay đổi quyết định của mình hay không, hiện tại, cô nói đi!"

Tia phảng phất bị thứ gì đó làm nghẹn họng, nhất thời không thể phát ra tiếng. Cô đưa ánh mắt cầu xin sự giúp đỡ nhìn vị thám viên nhiều tuổi nhất. "Bác sĩ …"

Người đàn ông đầu đầy tóc bạc kia ngẩng đầu từ tư liệu, đưa tay đỡ phần kính ngay chóp mũi: "Tôi đã nói rồi, tôi chỉ là nhân viên kỹ thuật, chỉ là cung cấp ý kiến tham khảo từ phương diện kỹ thuật, còn việc quyết định hành động thì phải do các người. Nếu không, ba người bỏ phiếu đi?"

"Không cần!" Tia phẫn nộ mà nói. "Tôi từ bỏ phản đối, nhưng vẫn giữ lại quyền lợi báo cáo và tố cáo với tổng bộ!"

"Tôi đồng ý." Rio kiên quyết nói.

Ra khỏi phòng tạm giam của cục cảnh sát bang Portland, Rio cảm giác như có một tiếng gầm gừ như nhị thế tổ còn không ngừng quanh quẩn bên tai anh. Anh trực tiếp đi tới chiếc SUV Cheverot màu đen, nổ máy. Robert ở ghế phó đã tranh thủ hoạt động vài cái, cuối cùng vẫn không nhịn được hỏi: "Nhất định phải dùng thằng nhóc đó sao … Ý của tôi là, bên phía cảnh sát nhất định sẽ cực lực phản đối đó."

Rio nói: "Tôi vốn cũng không mong là nó, liên lụy đến gia đình của cảnh sát thì rất phiền. Nhưng cậu cũng thấy đấy, chỉ mới ám chỉ 1 chút, thì Clayder đã lập tức đem toàn bộ đầu mâu chỉ thẳng Quentin, ngay cả quá trình hoài nghi cũng đều tỉnh lược bớt, trực tiếp đưa ra kết luận, có thể thấy giữa tụi nó đã sớm phát sinh mâu thuẫn trọng trọng, tràn ngập căm thù. Hiện tại dù tôi muốn dời mục tiêu, thì cái tên ăn chơi trác táng cực đoan kia cũng không tin đâu."

Robert thở dài thật sâu: "Tôi không dám tin sau khi cảnh sát trưởng Trevia biết xong sẽ phản ứng thế nào, nghe nói ổng cực kỳ cưng đứa con một này, nhất là sau khi bà vợ ổng đi ra nước ngoài nghỉ phép, trở về liền đưa ra tờ giấy ly hôn."

"Vậy thì đừng để ông ta biết, nếu sự tình xong hết rồi tính." Rio mang kính râm, nên không thể nhìn ra được biểu tình trên mặt anh. "Trở lại điều động 1 đội đặc biệt, tôi cần ít nhất 10 người, hai người giám sát trong xe, 3 người theo dõi bảo hộ, 24 tiếng thì đổi ca. Trước buổi sáng Clayder Brandy được thả, thì toàn bộ tín hiệu định vị GPS cùng máy nghe lén phải được đặt xong xuôi, phải giám sát chặt chẽ Quentin cho tôi, không được có bất kì sai sót nào."

"Sau khi về tôi sẽ sắp xếp." Robert gật đầu.

Thời điểm khi Clayder Brandy được thả ra thì truyền thông lại tạo ra thêm 1 làn sóng mới nữa, còn về phần cảnh sát có phải vì làm việc thiên tư trái pháp luật hay không, con trai của nghị viên có phải thực sự vô tội hay không, thì ở trên báo chí có thể tùy ý xem, còn đài truyền hình thì không ngừng phát ra các tin Brandy nhỏ dưới sự hộ vệ của bảo tiêu, từ cửa cảnh cục đi ra, không ngừng bị vô số phóng viên oanh tạc mà phỏng vấn.

"Tôi đã nói người không phải tôi giết." Tên phú gia tóc vàng mắt bích kia khi nhìn thấy lại ánh mặt trời, vẫn là mang dáng dấp thần thái phi dương. "Nhưng đây cũng không làm trở ngại đến lời chào của tôi đến tên sát thủ hoa hồng: Này, làm hay lắm, fellow! Come on!" Y không hề không kiêng nể gì cả mà đưa ra thủ thế bắn súng về phía màn ảnh máy chụp ảnh.

Trên màn hình của quán bar cùng tủ kính bên đường, các khán giả đang dừng chân xem đài đều phát ra tiếng phẫn nộ.

Ngày thứ hai sau khi Clayder Brandy được thả ra, thì trong khu trường đại học bang Portland lại phát sinh sự kiện ẩu đả giữa sinh viên, là con trai của cảnh sát trưởng cùng con trai của nghị viên mang theo bạn bè tới đánh hội đồng, song phương thế lực ngang nhau, nếu không phải nhờ bảo vệ đúng lúc chạy tới, thì chí ít phải có một bên bị đánh tới đầu rơi máu chảy.

Lúc này giáo viên không thể tiếp tục đứng nhìn như vậy nữa. Để tránh cho nhân tâm trong trường rung chuyển vì vụ giết người vừa qua, thì người dẫn đầu của hai nhóm đánh nhau đều bị xử phạt, nghỉ học ba ngày, gọi người nhà tới mang về vườn trường giáo dục tư tưởng.

Ngày thứ tư, Quentin sau giờ tan học, cùng bạn bè đến quán bar gần đó tìm vui. Nhóm sinh viên 7 đứa gồm cả Reg đều uống đến say mèm, trong đó có 1 tên từ ghế ói thẳng đến đại sảnh. Reg từ bỏ đầu tiên, vừa ồn ào đòi về nhà, vừa đầu óc choáng váng ngã xuống cửa sổ thủy tinh, bạn bè của y chỉ có thể kêu taxi, đem y đang nói mê sảng nhét vào trong đó, sau đó báo địa chỉ nhà y cho tài xế.

Dưới ngọn đèn mê ly điên cuồng cùng cô em giãy dụa chừng hơn mấy tiếng, Quentin nhận được 1 cuộc gọi, sau đó bước thấp bước cao mà đi ra ngoài cửa quán bar.

"Chuyện gì vậy, Quentin?" Một đứa bạn còn xem là tỉnh táo gọi y từ phía sau. Thằng nhóc da đen đưa ngón tay lắc lắc giữa không trung, trả lời câu gì đó, thanh âm đã bị tiếng nhạc bạo tạc của quán bar nuốt chửng.

"Chắc nó muốn ra ngoài ói đó!" Một tên nam sinh khác say chuếnh choáng nói. "Không có gì đâu, chúng ta tiếp tục …"

"Mục tiêu đang rời khỏi quán bar, leo lên 1 chiếc xe, chạy thẳng đến trường đại học bang Portland." Trong một chiếc xe bán bánh mì cỡ lớn, một đặc vụ FBI đang mang tai nghe, nhìn nhìn chằm chằm màn hình giám sát báo cáo. "Trước khi rời đi nó có tiếp một cú điện thoại, thế nhưng thanh âm chung quanh quá lớn, máy nghe lén không được rõ."

"Giám sát chặt nó." Trong tai nghe truyền đến thanh âm Rio. "Shadow, bảo trì cự ly nhất định, nhưng đừng làm mất dấu, tùy thời báo cáo."

"Yes, sir." Mấy thanh âm khác đồng thời truyền ra từ trong tai nghe.

Đến nửa đêm, xe taxi dừng lại trước cửa trường, Quentin chui ra khỏi xe, mùi rượu dưới cơn gió đêm cùng dần phai tán đi nhiều. Y đi tầm 20 phút, qua một bãi cỏ rộng, tiến vào một sân vận động tắt đèn.

"Mục tiêu đang bước vào khu C10."

"Theo vào. Cảnh giác tình huống đột phát, chuẩn bị chiến đấu."

"Received."

Đi vào khu nghỉ ngơi của sân vận động, thanh niên da đen kia lục lọi tìm công tác đèn trên tường, phát hiện hệ thống chiếu sáng dường như xảy ra vấn đề. Y lấy điện thoại di động trong túi ra, lợi dụng đèn pin mini chiếu sáng chung quanh. Trong căn phòng sâu bên trong nhất truyền ra một tiếng vang rất nhỏ. "Này!" Hiển nhiên có người đang đứng đó chào y, ý bảo y đi qua.

Máy nghe lén truyền 1 đoạn đối thoại tới thiết bị giám sát ở xe bên ngoài.

"Tao cứ nghĩ mày đã về nãy giờ rồi chứ. Chuyện gì thế, sao lại gọi tao ra đây vội vậy?" Một tiếng ầm vang lên, ngay sau đó chính là thanh âm oán giận của tên thanh niên da đen. "Quỷ nó mà, chỗ này cả đèn cũng không có, muỗi cả đống!"

"Đừng đập muỗi, rất nhanh tụi nó sẽ không bao giờ làm phiền mày nữa đâu. Nghe này, chúng ta có một

việc rất vui đang chờ đó, còn thú vị hơn đi tìm gái ở quán bar đó." Đây chính là tiếng nói của nam, nghe qua khá trẻ, Rio cảm thấy có chút quen tai, nhưng hoàn toàn không nhớ ra đã từng nghe ở đâu.

"Mày muốn nói gì?"

"Mày biết không, hôm nay tao giả mạo danh nghĩa đội trưởng đội cổ động viên, để lại cho Clayder 1 tờ note. Đúng rồi, chính là con nhỏ tóc vàng Boba đó đó, tao dám cá thằng Clayder nằm mơ cũng muốn chết trong bộ ngực cúp G của nhỏ."

"Tao dự cảm có trò hay đó, rồi sau đó?"

"Sau đó nó hẹn tao thời gian hẹn gặp ở đây, chuẩn bị một cuộc hẹn hò dục tiên dục tử — mày có nghe thấy tiếng gõ gõ cửa ở phòng thay quần áo không, tao đoán nó chờ không nổi nữa rồi."

"Woa! Mày nhốt nó ở trong phòng thay quần áo hả? Partner à, mày chính là thiên tài nha! Tao từ lâu đã muốn tìm cơ hội cho thằng khốn này một trận rồi!"

"Hiện tại cơ hội này tới rồi — mày có nói cho ai nghe vụ này không vậy?"

"Đương nhiên không có, không phải mày nói cần phải giữ bí mật trong điện thoại hay sao?"

"Thật tốt. Đến đây, che mặt của tụi mình trước đã, lấy khăn trùm đầu trong ba lô bên ghế dài đi."

Sau đó chính là tiếng bước chân, tên thanh niên da đen đi đến ghế dài bên tường, xoa người kéo khóa của ba lô —

Một tiếng báo động trước bén nhọn xẹt qua trong óc, trái tim của Rio căng ra, nhanh chóng cầm lấy tai nghe quát lớn: "Hành động! Lập tức!"

Ba đặc vụ mặc quần áo thường ở phía sau cửa cùng ẩn ở tủ quần áo lập tức ào ra, giơ súng lục lớn tiếng quát: "Đứng im! FBI!"

Trong nháy mắt các đặc vụ chuẩn bị hành động, thì bóng người phía sau Quentin cũng làm ra một chuyện khiến cho y bất ngờ không phòng bị, dùng cánh tay trái rắn chắc từ phía sau siết chặt cổ họng y. Tay phải nắm chặt hung khí dưới ngọn đèn pin chiếu sáng thình lình hiện hình — đó là một cành cây được gọt nhọn mũi, chính là một cành cây to cỡ gậy bóng chày, mũi nhọn cứng rắn lợi hại chĩa thẳng vào cổ họng Quentin mang không khí trầm lặng.

Dưới làn đạn cao su từ cây súng phát ra, tuy rằng tia sáng ảm đạm, nhưng tầm bắn gần cũng có ít nhất 4 5 viên đạn song song trúng mục tiêu mà cũng không làm tổn hại gì tới người bị hại. Tứ chi phảng phất như bị một cây côn lớn đánh thẳng vào, đau nhức đánh mất lực hành động của tên đó, khiến tên đó trong

nháy mắt tê liệt, ngã xuống đất phát ra tiếng kêu đau đớn.

Rio hai tay bắt chéo hai tay của tên đó ra sau lưng, ngăn chặn tên đó, còng tay, nhanh chóng kết thúc 5 ngày chiến đấu căng thẳng.

Dưới ánh sáng đèn pin, đặc vụ liên bang nhìn thấy rõ mặt tên đó.

"Là cậu … Reg Twain?" Rio rõ ràng phun ra tên của y, hàn quang trong mắt màu lam sắc lạnh thấu xương. "Chính là thủ phạm của án sát nhân liên hoàn vườn trường?"

Dù bị mái tóc rối bời che khuất gương mặt, thì mặt mày dài nhỏ của thanh niên Mỹ lai này vẫn lộ ra giữa những lọn tóc, y chịu đựng cơn đau đớn đưa ra một nụ cười cương quyết bất tuân với vị đặc vụ liên bang, không chút nào tỏ ra yếu kém mà nói: "Tối tốt lành, Rio, các anh đến sớm nửa tiếng rồi."

"Quả thật là đáng tiếc mà, tôi luôn là một người rất đúng giờ." Rio lạnh lùng nói, dặn thủ hạ. "Đọc Miranda Warning (1) cho nó nghe, sau đó mang ra xe." Khi đi ngang qua cậu thanh niên da đen hầu như bị dọa choáng váng, anh bỏ thêm 1 câu. "Đưa nó trả về cho cảnh trưởng Trevia bên cục cảnh sát, nói cho ổng biết, FBI cám ơn sự hỗ trợ của ông ta."

"…. Thả tao ra! Tao có chứng sợ giam cầm …" Khi một đặc vụ mở cửa phòng thay quần áo bị khóa trái trong khu nghỉ ngơi, thì có một thanh niên tóc vàng đang đập cửa kêu khóc chạy ào ra. "Chết tiệt, tao phải giết sạch đám tạp chủng tụi mày …"

Rio kéo vạt áo của y lên: "Nhóc con, suy nghĩ kỹ 1 chút: Nếu FBI không bố trí mai phục, thì trong khi Quentin bị hành hạ đến chết trong phòng nghỉ sân vận động, lúc mọi người mở cửa phát hiện ra thi thể vô cùng thê thảm kia, thì mày lại tỉnh dậy giữa mặt đất đầy máu … Màn này có kích thích hay không?"

Clayder Brandy rùng mình, tựa như lúc này mới ý thức được: Ngay vài phút trước, gã mới vừa chạm trán với nguy hiểm nhất, cái bẫy trí mạng này đủ để đưa gã lên ghế tử hình chờ tiêm độc.

"Nếu lần giáo huấn này có thể giúp mày học cách kiềm chế 1 chút, thì nhớ kỹ tiếp theo nhớ nhờ nghị viên Brandy gọi luật sư tốt nhất cho mày." Rio khinh miệt buông cổ áo của tay ăn chơi kia, xoay người ra khỏi phòng.

XXXXXXXXXXX

Cục cảnh sát Portland.

"… Mày là tên chết tiệt, khốn kiếp!" Cảnh sát trưởng người da đen phẫn nộ méo mó cực độ nghiêng người, không kể hậu quả hướng thẳng 1 quyền tới Rio.

Rio tay mắt lanh lẹ nắm lấy cổ tay của ông, hai đặc vụ FBI lập tức xông lên, ngăn chặn tên cảnh sát trưởng mất đi lý trí bắt đầu rút súng. Trevia ra sức giãy dụa, tức giận không thể kiềm mà rít gáo: "Mày dám, dám lấy con trai tao ra làm mồi, bắt nó nhét vào dưới dao mổ của tên sát thủ biến thái! Mày con mẹ nó, đồ kỹ nữ, tao muốn làm thịt mày!"

Ánh mắt Rio hơi hạ xuống, nhìn chằm chằm vào da giày sáng loáng cảnh sát hay dùng, đầu giày phản xạ ra tia sáng tái nhợt từ đèn huỳnh quang trên trần nhà, tựa như một cảnh nhỏ trong thảm xót xa. Đối mặt với sự quát mắng của đồng nghiệp, khuôn mặt nghiêm túc mà anh tuấn không hề động dung của anh, anh dùng ngữ điệu bình tĩnh mà nói: "Rất xin lỗi vì trước đó đã không báo cho anh biết, nhưng đây chính là cơ hội tốt nhất để bắt hung thủ, tôi không thể bỏ qua được, đồng thời cũng là người chấp pháp, tôi nghĩ anh có thể hiểu được. Với lại tôi đã cử người bảo hộ chặt chẽ, đảm bảo cho con anh có thể an toàn, nó chỉ bị kinh hãi 1 chút, nghỉ ngơi rồi sẽ không sao đâu."

"Bỏ con mẹ nó cái bảo hộ của mày đi!" Trevia nghiến răng nghiến lợi. "Đó là con tao, tao tuyệt đối không thể để nó bị uy hiếp sinh mạng dù là nhỏ nhất! Đổi lại nếu là mày, mày sẽ đưa người nhà của mày đứng ở bên cạnh vách núi hay sao?"

"Nếu có thể làm vậy, mà cứu được nhiều sinh mạng của hàng trăm người vô tội khác — đúng vậy." Rio không hề suy nghĩ mà trả lời.

"You son of bitch!" Cảnh sát trưởng người da đen bộc phát ra chửi bới khắc cốt ghi xương. Dưới sự giãy dụa rồi nhào tới lần thứ hai của ông, cuối cùng ông bị một đám cảnh sát kéo đi vào trong một phòng khách rồi khuyên giải.

Robert nhìn bóng lưng của anh, nét mặt luôn mang sự láu cá tản mạn lúc này có chút sầu lo: "Tôi nghĩ, nếu cách nói của anh có thể uyển chuyển một ít, phản ứng của ổng có lẽ không mạnh tới như thế!" Y khẽ nói với partner của mình. "Chúng tôi đều biết, anh không còn sự lựa chọn nào khác — chúng ta phải thả Clayder Brandy, sớm hay trễ vài ngày cũng như nhau. Mà nó cùng với Quentin là có xung đột không thể tránh, nếu không phải hôm nay, thì cũng sẽ phát sinh vào lúc nào đó không lâu sau này. Quentin vốn dĩ là người có khả năng cao nhất trở thành mục tiêu kế tiếp của hung thủ, chỉ là anh lợi dụng chuyện này trước khi nó bắt đầu, bắt được hung thủ, đồng thời một mình cố gắng hết sức bảo vệ thằng nhóc kia. Từ khách quan, lý tính mà nói, thì anh không hề sai. Thế nhưng Rio, phải biết rằng có rất nhiều người — phải nói là đa số người, đều không có khả năng vĩnh viễn khách quan lý tính mà giải quyết vấn đề, nhất là khi nó liên quan tới những thứ mà cực kỳ quan trọng với bản thân mình."

Ngay khi anh tìm được thứ đó, khi đối mặt với đề bài lựa chọn giống như vậy, thì sẽ không giống hôm nay không hề nghĩ ngợi gì đã đưa ra câu trả lời khẳng định như thế đâu. Ở trong lòng Robert bổ sung thêm câu này, sau đó thoải mái mà vỗ vỗ vai partner của mình.

Rio nhìn y 1 cái, đáy mắt hiện lên ánh sáng nhạt hoang mang, rất nhanh biến mất ở màu lam thâm trầm: "Tôi muốn tới phòng thẩm vấn để hỏi cung tên kia, anh đi không?" Anh vẫn theo phép mà hỏi.

"Tôi cho rằng trước tiên nên khui 1 chai champagne chúc mừng đã, cũng phải nghỉ ngơi cho tốt 1 tối —" Robert phiền muộn mà nói. "Để tự khen thưởng cho chúng ta đã bắt được một tên sát nhân liên hoàn."

“Anh biết căn cứ tổng bộ đã tính ra hiện nay, toàn bộ nước Mỹ có biết bao nhiêu sát thủ liên hoàn không?”

“Bao nhiêu?” Robert hỏi.

“Khoảng chừng hơn 300.” Rio trả lời. “Anh có biết trong lúc chúng ta nghỉ ngơi, thì có nhiêu người bị hại đang tuyệt vọng kêu cứu hay không?”

“Được rồi được rồi, chúng ta không cần nghỉ ngơi, đi nạp đầy pin là được rồi mà ha.” Robert ủ rũ giơ lên hai tay, lần thứ hai ngã vào dưới quang hoàn chính nghĩa của đặc vụ tóc đen.**HẾT CHƯƠNG 10**

(1) Theo luật Hoa Kỳ, người bị bắt giữ, trước khi thẩm vấn, phải được cho biết rõ ràng rằng người ấy có quyền giữ im lặng, và bất cứ điều gì người ấy nói sẽ được dùng để chống lại người ấy ở tòa án.

Ở Hoa Kỳ, lời cảnh báo Miranda (tiếng Anh: Miranda warning) là một lời cảnh báo được cảnh sát thông báo cho nghi phạm hình sự ngay lúc bị bắt giữ, hay khi đang ở tình trạng giam giữ, trước khi nghi phạm hình sự bị thẩm vấn hoặc lấy cung liên quan đến sự phạm tội, hay trong một tình trạng quyền tự do đi lại của nghi phạm bị cản trở dù người đó không bị bắt giữ.

12. Chương 11: Hương Hoa Trên Giấy

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Tên bị tình nghi trẻ tuổi còn láu cá hơn trong dự liệu của Rio. Anh cùng Robert đã thay phiên thẩm vấn y tròn 1 ngày 1 đêm, dưới cơn đói, buồn ngủ cùng sự thế tiến công tâm lý cường đại, sắc mặt của thằng nhóc Mỹ lai này bắt đầu u ám, tinh thần từ từ tiều tụy, nhưng cái miệng vẫn cứng như đá sỏi trên sa mạc, cường ngạnh như cũ.

“Tôi không nhận tội.” Hai tay của Reg bị còng vào thanh kim loại trên mặt bàn, thân thể hơi lệch, nét mặt tự nhiên mà bắt chéo chân. “Các anh không cần phí lời đâu, cứ để chính phủ kêu 1 luật sư tới cho tôi đi.”

“Mày bị chúng tao phát hiện ngay tại hiện trường, chứng cứ xác thực, dù cho có mời một luật sư nổi tiếng nhất cũng chẳng giúp được mày đâu! Tao khuyên mày tốt nhất nên thức thời 1 chút, đừng có mong mỏi sẽ thoát tội. Chủ động nói ra hành vi phạm tội của mày, tranh thủ giảm được hình phạt, nếu như thái độ nhận tội tốt, nói không chừng có thể ít lại được vài năm đó.” Robert lại một lần nữa cưỡng bức lợi dụ.

“Chứng cứ vô cùng xác thực?” Reg dùng ngữ khí đùa cợt hỏi lại. “Hành động truy bắt của các anh, chỉ có thể chứng minh được tôi có ý đồ tạo thương tổn cá nhân đối với Quentin mà thôi, hơn nữa vẫn chưa thành công, không phải nó còn sống rất tốt đó sao? À, nhiều lắm thêm 1 tội nhốt người trái phép 2 tiếng.”

Robert vỗ mặt bàn: "Từ vụ giết người thứ hai, trong cơ thể người bị hại đã kiểm nghiệm ra được DNA, sau khi so sánh đối chiếu thì hoàn toàn trùng khớp với mày! Chỉ cần chứng cứ này thì cũng đủ phán mày tội mưu sát rồi!"

"Vậy cũng chỉ có thể chứng minh được rằng trước khi nó bị sát hại đã từng làm tình với tôi thôi, thế nhưng đó là hai bên tình nguyện mà, với lại tôi có thể khẳng định nó đã đủ 16 tuổi, chắc không tính là cưỡng gian đâu ha?"

"Trong ba lô của mày phát hiện hung khí cùng hoa tường vi, đều là bằng chứng, đủ để chứng minh mày chính là hung thủ của 3 vụ án sát nhân liên hoàn kia."

"Vậy xác thực có thể chứng minh được rằng tôi là một người sùng bái tên sát nhân hoa hồng thôi, chuẩn bị mô phỏng theo thủ đoạn gây án của người đó, nhưng ý đồ không thành — nhưng kế hoạch đó còn chưa tạo sự thương tổn cho người nào mà." Reg khiêu khích mà nói. "Dựa theo pháp luật Mỹ, cố ý thương tổn chưa đủ tội để bị bắt đâu, các anh có thể phán tôi được bao nhiêu năm? 8 năm? 10 năm? Hay là chỉ cần đưa ra 100.000 đô là có thể bão lãnh, đúng không?"

Y đặt hai tay trên mặt bàn kim loại, hai tay chống cằm, đưa ra một nụ cười tràn ngập ác ý với vị đặc vụ liên bang.

Sắc mặt Robert tái mét, không muốn tốn hơi thừa lời, đẩy mạnh cái ghế, đứng dậy rời khỏi phòng thẩm vấn.

Partner của y đang cầm cà phê đứng ở bên ngoài phòng giám thị, Robert cầm lấy ly cà phê chỉ còn phân nửa uống sạch 1 ngụm rồi quát lớn: "Cái thằng khốn đó chính là — như cái câu tục ngữ Trung Quốc mà anh từng nói đó —- lợn chết không sợ nước sôi."

Nét mặt hổn hển của y cũng không có ảnh hưởng gì tới Rio, đặc vụ tóc đen vẫn hơi hơi cười nhạt một chút: "Vô dụng thôi. Dù nó có cố chống chế thế nào, thì chỉ cần đem toàn bộ chứng cứ cùng trình tự thẩm vấn chính thức này nộp lên tòa án, thì 3 vụ mưu sát cấp 1 cùng 1 vụ mưu sát chưa thành cũng đủ bắt nhốt nó lại rồi, thủ đoạn hung tàn, ảnh hưởng ác liệt với người dân, nó 100% phải lên ghế tử hình rồi. Dù có không nhận tội, thì cũng chỉ có thể kéo dài thời gian thẩm lí và phán quyết mà thôi."

"Tôi biết, chỉ bất quá thái độ thằng khốn đó quá kiêu ngạo ương ngạnh, thực sự làm cho người ta tức giận, nếu như quy định cho phép, tôi thật muốn đánh nó 1 trận — cho dù quy định không cho phép, thì tôi cũng rất muốn làm như thế!" Robert thở phì phì mà nói. "Tôi dám dám khẳng định, nó cũng chẳng khác gì đám phạm tội trước đây, dùng nhân quyền mượn cớ đùa bỡn và lợi dụng trình tự pháp luật, ở toà án chống đối với bên khống, nhiều lần kháng án lãng phí tiền nộp thuế nhân, thậm chí còn kêu gọi thống đốc bang cùng tổng thống hành chính can thiệp tuyên bố giảm hình phạt, đại xá hoặc tạm dừng chấp hành tử hình, cuối cùng có thể giảm được 7 8 năm thậm chí 10 năm hình phạt — nói không chừng đến lúc đó bang Oregon đã chính thức bãi bỏ chế độ tử hình. Cứ nghĩ như thế, tôi chỉ hận không thể trực tiếp đem thằng khốn đó bắn thẳng 1 viên, xong chuyện!"

"Đây là pháp luật — có thể anh không hài lòng, nhưng phải tuân theo." Rio tổng kết, sau đó cầm lấy cái ly của mình, uống sạch đống cà phê còn sót lại. "Đương nhiên, nếu như nó phối hợp nhận tội, quá trình thẩm

lí và phán quyết sẽ đơn giản hơn nhiều. Nhưng hiển nhiên ý định của nó chính là định giày vò chúng ta một trận: Nếu kết quả cuối cùng vẫn là đưa lên bàn tử hình, cần gì chiều theo ý chúng ta làm chi? Không bằng cố sức làm ra một trận gà chó không yên. Tên đó 8/10 chính là đang nghĩ như thế."

Đối mặt với mấy thủ đoạn đanh đá như thế, Robert chỉ phải bất đắc dĩ, nói: "Chí ít ta còn có thể làm được 2 chuyện hả giận, 24 tiếng không cho nó ăn bất kì thứ gì, cùng với hạ nhiệt độ xuống 10 độ ở trong phòng thẩm vấn."

Rio nhịn không được lộ ra tiếu ý, vỗ vỗ bờ vai của y: "Lần này tôi hoàn toàn ủng hộ anh."

XXXXXXXXXXXXX

Hai tiếng sau, một đặc vụ đi ra từ phòng thẩm vấn, nói với Rio và Robert đang ăn bữa tối ở bên ngoài: "Tên nhóc kia lạnh tới chịu không nổi rồi, nói là nếu có thể thỏa mãn được điều kiện của nó, thì nó sẽ nhận tội."

Robert buông nửa cái hamburger đang ăn, đứng dậy hỏi: "Điều kiện gì?"

"Nó muốn gặp 1 người, gọi là Lý Tất Thanh."

Rio đang dùng khăn tay lau ngón tay trầm mặt lại: "Cậu đi nói lại cho nó biết hai chữ: Không được."

"Chờ đã!" Robert gọi người đó lại, quay đầu nói với partner của mình. "Chỉ là gặp mặt thôi mà, chắc không sao đâu ha? Nó bị trói rồi, ở đây lại là cục cảnh sát, không có nguy hiểm nào đâu."

Rio hỏi lại y: "Tôi nhớ anh có 1 đứa em trai đang học ở cấp 3, gọi là Sevilla, anh sẽ cho nó một mình đi gặp tên sát nhân liên hoàn sao?"

Robert bị anh hỏi liền nghẹn giọng, ngượng ngùng mà nói: "Chí ít tôi cũng sẽ hỏi ý nguyện của nó, chứ không phải tự tiện đưa ra quyết định nào giùm nó cả."

Rio trầm mặc chốc lát, từ trong túi lấy ra lấy điện thoại, gọi 1 dãy số.

"Đúng vậy, tôi muốn gặp y! Các anh đang ở cục cảnh sát sao? Tôi sẽ lập tức tới." Điện thoại di động truyền tới thanh âm của thiếu niên Hoa kiều đầy khẩn trương.

Rio cúp máy, giận chó đánh mèo mà trừng mắt nhìn partner của mình.

Robert trêu chọc bĩu môi nhìn anh: "Anh bạn à, bộ dạng hiện tại của anh chẳng khác gì một con gà mái bọc trứng hết á. Tất Thanh là một người trưởng thành, cậu ta hoàn toàn có năng lực cùng quyền lợi đưa

ra quyết định hành vi cho chính bản thân mình. Tôi không nghĩ có thanh niên 21 tuổi muốn có 1 ông ba lớn hơn mình 8 tuổi đâu nha."

"… Đây không phải là chuyện liên quan tới anh!" Rio ngữ khí đông cứng mà trả lời.

"Chỉ là nhắc nhở thiện ý mà thôi," Robert nhún nhún vai. "Nếu như anh muốn cùng cậu ta phát triển thêm một bước, thì loại tâm tính này không tốt đâu."

Cái gì gọi là "Phát triển thêm một bước" chứ hả? Rio đang muốn hỏi thì Robert đã rất thức thời lẻn đi mất.

Nửa tiếng sau, thiếu niên Hoa kiều thở hồng hộc mà chạy tới cục cảnh sát, vừa nhìn thấy Rio liền nói: "Reg, Reg chính là hung thủ sát nhân liên hoàn sao? Trời đất, các anh không bắt sai người chứ?" Cậu nắm chặt cánh tay của Rio, dùng nét mặt khổ sở mong muốn câu nghi vấn được phủ định nhìn vị đặc vụ liên bang.

"Có nhớ kỹ đề nghị của cậu không? Chúng tôi theo dõi Quentin, ở ngay tại hiện trường bắt được y." Rio trực tiếp trả lời.

Nét mặt Lý Tất Thanh nhất thời âm u, có chút thất hồn lạc phách cắn cắn môi môi: "Đúng vậy, kỳ thực tôi đã sớm nổi lòng nghi ngờ trong tiềm thức với y rồi, chỉ là bản thân không muốn thừa nhận mà thôi … Dù sao chúng tôi cũng là bạn …"

"Cho nên tôi nghĩ cậu không nên gặp nó thì tốt hơn."

"Không, tôi muốn gặp y." Lý Tất Thanh kiên trì nói. "Dù thế nào, thì chúng tôi hiện tại vẫn là bạn."

Rio ngưng mắt nhìn cậu vài giây, sau đó ngầm đồng ý xoay người đi tới phòng thẩm vấn

Lý Tất Thanh đi theo phía sau anh, vào cửa phòng thẩm vấn. Reg đang bị trói tay vào thanh sắt bàn kim loại vừa nhìn thấy cậu, thì trong đáy mắt đột nhiên phóng xuất một tia sáng, khóe miệng hơi mỏng nhếch lên 1 nụ cười lạnh lẽo, tựa như đây là lần đầu tiên tiên họ gặp mặt vậy: "Hi!"

"Hi!" Lý Tất Thanh ngồi xuống ghế đối diện bàn, nét mặt u buồn mà nhìn y. "Khí sắc của cậu nhìn qua khá xanh … cậu rất lạnh à?"

"Vừa lạnh vừa đói. Thế nhưng gặp được cậu, tôi cảm thấy tốt hơn rồi." Reg vươn đầu, dùng ánh mắt gần như tham lam mà nhìn cậu, bỗng nhiên quay đầu đưa ra yêu cầu với vị đặc vụ liên bang đang đứng bên cạnh. "Tôi muốn nói chuyện riêng với cậu ta."

"Không được!" Rio kiên quyết cự tuyệt. "Đừng có được 1 bước lân đằng đầu."

"Vậy tôi không có gì để nói cả, các anh tiếp tục hạ thấp nhiệt độ xuống đi." Reg lạnh lùng nói.

Robert kéo Rio ra ngoài cửa, thấp giọng nói: "Tôi nghĩ, tên này hiện tại tựa như một con ác ma đầy tội lỗi rốt cục tìm thấy được vị linh mục ở giáo đường muốn được sám hối vậy, chỉ muốn nói hết ra mọi tội lỗi của mình với người đó. Nếu như Tất Thanh chính là người có thể giải trừ được khúc mắc trong lòng nó, thì nó sẽ đem hết toàn bộ hành vi phạm tội của mình, tựa như dòng socola nóng chảy được đổ ra khỏi miệng bình kín, sao chúng ta không thử 1 lần?"

"Nó đã dùng thủ đoạn rất tàn nhẫn giết chết 3 người rồi đó!" Rio cau mày, nghiêm khắc nhìn chằm chằm partner của mình, "Mà anh lại muốn tôi đồng ý, để Tất Thanh cùng cái tên tâm lý biến thái này một mình nói chuyện riêng trong phòng? Bộ anh nghĩ tôi bị điên à, đem sinh mạng của cậu ta đổi lấy cơ hội có thể lấy được lời thú tội của một tên sát thủ hay sao? Nếu như anh thật sự nghĩ như vậy, thì với tôi nó có nhận tội hay không cũng không quan trọng."

Robert đành phải buông lỏng tay: "Được rồi, anh vô kiên bất tồi, cố chấp đã giành thắng lợi."

"Tôi muốn nói chuyện riêng với y." Một tiếng nói vang lên. "Tôi van anh, cho tôi nửa tiếng thôi, không, 20 phút cũng được."

Rio thấy Lý Tất Thanh chẳng biết đã ra ngoài cửa từ khi nào. Ánh mắt của thanh niên Hoa kiều kiên quyết nhìn thẳng anh, khuôn mặt thanh tú nhu hòa viết rõ ràng *"Tôi đã quyết định rồi, cho dù anh có cường liệt phản đối thì tôi cũng không bỏ cuộc đâu"*. Dưới dự bảo trì trầm mặc của đặc vụ tóc đen, cậu nói tiếp. "Tôi sẽ rất an toàn mà, nếu như các anh còn lo lắng, có thể còng thêm 1 chân của y. Thế nhưng tôi nghĩ cũng không cần đâu, Reg chỉ là muốn tìm người nói chuyện thôi, nhưng không hy vọng người đó là cảnh sát."

Rio lại trầm mặc chốc lát, miễn cưỡng mở miệng: "Vậy 20 phút — nếu như nó nói gì đó khiến cho cậu có cảm giác khó chịu, thì cứ đi ra. Biết không, tôi đã từng gặp qua 1 ví dụ rất rõ ràng: một tên phạm nhân mới vừa vào ngục, lại chọc giận tên hành xóm tù kế bên, bị cái tên biến thái kia đùa bỡn nhân tâm đến mức tinh thần tan vỡ, ngay đêm hôm đó tự sát trong ngục — cả hai bên chỉ nói chuyện chưa đầy nửa tiếng đó."

Lý Tất Thanh gật đầu: "Tôi sẽ chú ý, anh yên tâm đi."

Để ngăn chặn giám thị cùng nghe trộm của cảnh sát, Reg yêu cầu chuyển địa điểm nói chuyện sang văn phòng của cảnh sát trưởng Trevia — không có bất kì cảnh sát nào dám lắp đặt máy nghe trộm trong văn phòng cảnh sát trưởng. Hơn nữa để tránh việc nhìn thấy Rio nhịn không được ra quyền đấm thẳng vào mặt đối phương, nên cảnh sát trưởng Trevia đã cố ý nói có chuyện đi ra ngoài, tất nhiên sẽ không biết chuyện có người lấy văn phòng của mình sử dụng.

Sau khi cánh cửa gỗ nặng nề của văn phòng đóng lại. Hai tay Rio bỏ vào trong túi quần tây, dựa vào tường gần cửa, nhìn như không nhúc nhích, nhưng ngón tay trong túi quần không ngừng cọ quậy, tựa như đang gõ theo một tiết tấu để giấu diếm lo nghĩ. Thỉnh thoảng anh ngẩng đầu nhìn nhìn đồng hồ ở bên trên vách tường đối diện, đến cuối cùng khi còn 1 phút nữa là đến thời hạn, rốt cục nhịn không được đi tới trước cửa văn phòng, đưa tay để lên cửa.

Cánh cửa vô thanh vô tức mà mở ra từ phía trong, Lý Tất Thanh lại xuất hiện trước tầm mắt của anh. Rio cẩn thận nhìn kỹ thần sắc của cậu, lo lắng hỏi: "Y có nói gì với cậu không?"

Thanh niên Hoa kiều chậm rãi triển khai một nụ cười đạm nhiên đến hầu như trong suốt, nhẹ giọng nói: "Một ít việc tư thôi, tôi nghĩ y không muốn người khác biết."

Robert cũng tiến lên hỏi: "Nó đồng ý nhận tội chứ?"

"Đúng vậy, nhưng phải chờ tới mai, giờ y nói y mệt muốn chết rồi, cần phải nghỉ ngơi một chút."

Robert thở dài 1 hơi, nói: "Tụi anh đã bồi nó hơn 1 ngày rồi, chờ thêm 1 tối cũng chẳng có gì." Y dặn dò một tên cảnh sát ở bên cạnh. "Cậu cho nó ăn chút gì đi, bỏ vào phòng giam, trông coi cho kỹ. Ngày mai chúng ta sẽ cùng công tố viên tới thẩm vấn."

"Yes, sir." Cảnh sát vừa mới tốt nghiệp này cung kính lớn tiếng trả lời.

Lái xe đưa Lý Tất Thanh vẻ mặt mệt mỏi đuổi về nhà trọ, một bầu không khí uể oải cũng bao trùm Rio.

"Thật sự không muốn nói gì với tôi sao?" Cuối cùng anh cũng hỏi đối phương, vẫn nhận được sự từ chối ôn hòa mà kiên định. "Tôi không sao, Rio, người bên cạnh mình xảy ra chuyện này, dù cho ai cũng sẽ thấy tâm tình nặng nề mà phải không. Tôi chỉ cảm thấy mệt, muốn ngủ 1 giấc mà thôi."

"Được rồi, vậy cậu nghỉ ngơi đi." Đặc vụ liên bang dùng một nụ cười đặc biệt ôn nhu hiếm thấy nói với cậu. "Mai sẽ không cần đi học đâu, tôi xin nghỉ 1 ngày giúp cậu."

"Ngủ ngon." Lý Tất Thanh cười cười với anh, rồi vào phòng ngủ của mình, đưa tay đóng cửa phòng. Cậu bước tới trước bồn rửa mặt, mở vòi nước, để nước lạnh tát vào mặt, sau đó đem toàn bộ mặt mình vùi vào trong nước

Dưới nước gợn sóng, thanh âm âm lãnh của Reg vẫn còn quanh quẩn bên màng tai của cậu, dưới mái tóc thâm sắc hơi xoăn, là hai mắt dài nhỏ tràn ngập dục vọng giết chóc muốn giết chết con mồi của dã thú, chúng nó tựa như con rắn không ngừng liếm ngang qua từng tấc da thịt của cậu: *"Tất Thanh, bạn yêu của tôi ơi, cậu biết không, mục tiêu vốn dĩ của tôi không phải là Conllin … mà là cậu! Cậu mới chính là người, mà tôi muốn dùng từng cây từng cây đâm vào trong máu thịt, nghe tiếng kêu cùng tiếng rên rỉ mê người, thưởng thức hoa văn mỹ lệ đầy máu trên da thịt … Tôi muốn làm cái thi thể ấm áp nghe lời của cậu, đến tận khi thỏa mãn mà bắn ra …"*

Trước khi hít thở không thông, Lý Tất Thanh mạnh mẽ ngẩng đầu ra khỏi mặt nước, khiến những giọt nước văng ra ở bên cạnh. Trong gương chiếu ra một khuôn mặt đầy nước đang không ngừng thở dốc, cậu nhìn thẳng vào trong đó, thật lâu, đến tận khi nước từ tóc chảy xuống khiến cậu không còn nhìn rõ nữa.

XXXXXXXXXXX

Sáng ngày tiếp theo, từ cục cảnh sát truyền tới một tin không hay: Reg, cái tên người bị tình nghi lớn nhất trong vụ án sát nhân liên hoàn của trường đại học bang Portland, đã bỏ trốn mất dạng.

Biện pháp vượt ngục của y lại đơn giản tới mức thần kỳ, nhưng lại cực kỳ có hiệu quả. Ngay hừng đông khi có nhóm cảnh sát thay ca, trong đó có Amanda, chẳng biết y đã dùng biện pháp nào đó đả động được tới lòng tốt của nữ cảnh sát trung niên này — rất có thể là lợi dụng lòng thương cảm bất tự giác sinh ra với y. Amanda đã từng có 1 đứa con trai cỡ tuổi y, hiển nhiên là một thanh niên tóc xoăn đầy mị lực đã kích phát được tình mẫu tử đã sớm chết non trong lòng bà, khiến bà sản sinh cảm giác bản thân cần phải bảo hộ y — y thuyết phục được bà mở cửa bước vào trong, sau đó tập kích bà, đặt bà xuống mặt đất, cướp chìa khóa, vào phòng thay quần áo thay một bộ cảnh phục, rồi cứ thế công khai trốn ra.

Lúc Rio nhận được điện thoại, đã lái ô tô tới thẳng cảnh cục, không bao lâu Robert cũng vội vã chạy tới. Nữ cảnh sát vừa phạm lỗi lớn kia cũng đã tỉnh, đang dưới sự an ủi của đồng nghiệp không ngừng khóc than.

"Để nước mắt thương cảm đó của chị dành cho lúc tử hình nó đi, còn giờ thì phải hành động thôi!" Rio không lưu tình chút nào nói. "Đi điều động toàn bộ camera quản chế giao thông của những con đường gần đây, xem có thể chụp lại được gì hay không, lập tức lục soát nhà nó, tìm kiếm toàn bộ các chu ti mã tích có thể làm lộ ra được hành tung của nó, thăm dò toàn bộ thân thuộc của nó tại bang này, xem họ có thể cung cấp được địa điểm lẫn trốn của nó hay không, để cảnh sát giao thông ở nội thành tiến hành kiểm tra các cửa trong nội thành."

Với từ mệnh lệnh được tuyên bố cũng là các cảnh sát cùng đặc vụ nhất nhất chấp hành, Rio thì đi cùng Robert, dẫn đội chạy tới nơi mà Reg đã từng sống. Đó là một căn nhà hai tầng ở một vùng ngoại ô, được sơn màu trắng gạo, trong vườn trồng một vườn hoa tường vi, cánh hoa màu đỏ thẫm dưới dưới ánh mặt trời tỏa ra hương thơm ngào ngạt.

Cảnh sát gần như lục tung nát cả căn nhà này, ở giữa phòng ngủ của Reg tìm thấy được không ít "Vật kỷ niệm giết chóc", bao gồm cọc gỗ bén nhọn dính đầy máu đỏ đen, cái bật lửa kỷ niệm … thậm chí còn có cả bộ phận cơ thể của người bị hại, trong đó lâu đời nhất chính là một cái nhẫn bằng xương người, nó chính là bằng xương đốt sống lưng thứ bảy tạo ra, mặt bên trong có khắc tên viết tắt, có lẽ đó là tính danh của người bị hại — theo thứ này thì, những vụ án bị hành hạ tới chết ở trong các công viên, rất có khả năng là do tên sát nhân liên hoàn này gây ra, ở những góc âm u mà cảnh sát chưa từng phát hiện, thi thể hư thối, xương cốt khô mục, oan hồn còn đang bồi hồi rống khóc.

Ở trong một ngăn kéo kín, Rio tìm thấy được một cái hộp kim loại nhỏ bằng đồng không ngừng lóe sáng, có thể thấy được chủ nhân của nó rất hay mở. Anh mở nắp ra, lẳng lặng nhìn đống ảnh chụp bên trong.

Rio lấy ảnh chụp ra, từng tấm 1 để lên tay, toàn bộ có 7 tấm, những khuôn mặt thanh niên tuổi trẻ mà tuấn mỹ dào dạt thanh xuân trong các tấm ảnh. Rio ngừng thở, từng tấm mà xem kỹ, đến tấm thứ 5, thì anh nhận ra, đây chính là cậu thanh niên đã chết trong công viên rừng rậm kia; tấm thứ 6, chính là nam sinh viên đã bị phát hiện tử vong ở chỗ hẻo lánh ở trong trường trước đó; tấm thứ 7 …

Đó chính là bức ảnh có mặt cỏ đầy lá rụng làm nền, ánh sáng xuyên thấu qua từng ngọn cây xanh nhạt và cánh hoa đỏ thẫm, tạo nên từng vết lốm đốm trên cơ thể người đó, trong ảnh chụp, thanh niên châu Á đang ngửa đầu, tựa như đang ngưng mắt nhìn một mảnh lá xanh mới nhú ở trên cây, khóe miệng hiện ra một mỉm cười điềm đạm. Sợi tóc của cậu lay động trong gió, thậm chí trong cơn gió đang mang theo một

hương thơm hoa tường vi của mùa hè.

Khuôn mặt đầy quen thuộc của thanh niên đó khiến cho Rio cảm thấy hàn lãnh thấu xương.

Trái tim của anh cảm giác một cơn gió lạnh đông đến đau, biến thành một khối băng, ngay cả máu trong người cũng đóng băng — anh nghĩ bản thân mình cả người đều đã đông cứng.

Tất Thanh … Tất Thanh! Trong lòng anh không ngừng kêu to, nhưng đôi môi cứng ngắc không thể phát ra thanh âm, đến tận khi Robert ở sau anh kêu 1 tiếng, dường như phá được ma pháp cấm cố thời gian, đẩy anh thoát ra khỏi hình ảnh đó, thì tiếng nói mới phá tan cổ họng anh —

"— Tất Thanh!"

Robert ngây ngẩn cả người, y chưa bao giờ nhìn thấy trên gương mặt luôn lãnh tĩnh của partner mình lại xuất hiện thần tình cuồng liệt như thế, đó chính là phẫn nộ và sợ hãi cực hạn.

"Anh nói gì cơ?" Y không khỏi run giọng hỏi.

Rio vừa chạy nhanh ra ngoài, vừa cầm lấy điện thoại không ngừng nhấn số, sắc mặt tái nhợt cùng ngón tay run rẩy của anh khiến Robert ý thức được, có chuyện cực kỳ khủng bố sắp phát sinh — hoặc là đang phát sinh rồi! Y vội vã chạy theo sau, ngay trước khi chiếc xe phóng như bay đã kịp mở cửa nhảy vào ghế phó mà ngồi.

"Rốt cục xảy ra chuyện gì?" Y lần thứ hai hỏi.

Ánh mắt đặc vụ tóc đen nhìn thẳng vào thủy tinh phía trước, sắc mặt như xanh xám cùng cơ thể căng thẳng như cung tên. "Là Tất Thanh! Nó đã sớm có mục tiêu từ trước rồi, không phải Collin, mà là Tất Thanh."

"Gì cơ?" Robert giật mình. "Anh là nói Reg … Trời đất, nó vừa trốn ngục đó!"

"Chúng ta đều cho rằng nó sẽ bỏ trốn, hoặc là che giấu tung tích, thay đổi họ tên rồi rời khỏi bang Portland, thậm chí chạy qua bang khác. Nhưng lại quên mất rằng —" Thanh âm trầm thấp thuần hậu của Rio lúc này lại khô khốc như giấy ráp. "Loại sát nhân kiệt ngạo bất tuân như nó, dưới tuyệt cảnh sẽ không trốn chết, mà liều lĩnh xuất thủ lần thứ hai, tạo nên áp lực cho phía cảnh sát, đánh trả lại 1 đòn."

"Mà lúc này mục tiêu mà nó lựa chọn, tất nhiên sẽ không vì lợi ích cá nhân nữa, mà chính là muốn thỏa mãn dục vọng nóng bỏng chân thực nhất trong lòng!" Robert rốt cục hiểu được sự sợ hãi của Rio, sắc mặt tái nhợt mà nói: "Chúa ơi, phù hộ cho chúng ta cản nó lại trước khi …" Nửa câu sau, y không dám nói ra lời.

"Tôi không thể gọi điện được." Rio nhét ngược điện thoại vào trong. "Anh gọi cho Karolina, kêu cô ta tra tìm dãy số này."

Robert luống cuống tay chân nhấn số gọi. Chân ga dưới chân Rio càng nhấn mạnh, chiếc SUV Cheverot màu đen tựa như mãnh thú rít gào không ngừng luồn léo trên đường, gào thét thẳng tới nội thành Portland.

13. Chương 12: Cây Tường Vi Máu Tanh

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

10 phút sau, bên Karolina truyền đến 1 tin không tốt: Không tìm được vị trí của điện thoại di động, có thể do điện thoại di động hoàn toàn hư hao, hoặc pin đã bị rút ra.

Tin tức xấu này khiến cho sắc mặt Robert ngưng trọng, nhưng Rio lại ngoài dự liệu của y, không hề lộ ra biểu tình thất bại hoặc trầm thống, khiến cho y cảm giác như partner của y hiện tại như một cây cung đang bị kéo căng tới mức tận cùng, là một khối nham thạch đang bị nung nóng tới đến cực hạn, nếu như không giữ được sức kéo đến cuối cùng hoặc không có một thùng đá nào dội vào, thì sẽ duy trì trạng thái MAX này đến điểm cực hạn — điều này khiến cho y rất lo lắng, có khi nào tới phút giây cuối cùng, anh có thể vì quá độ mà khiến bản thân nổ tung hay không.

Trong căn nhà trọ cho thuê không có bóng ai, Rio cùng Robert dùng thang máy từ tầng 17 xuống thẳng phía dưới, tranh thủ thời gian chạy thẳng tới đại học bang Portland.

Hôm nay giáo sư đang đứng lớp môn ngôn ngữ học vừa lúc lại là Wayne, Rio vừa vào đã lập tức hỏi, khiến thanh âm của ông cũng có chút khẩn trương: "Tất Thanh? À, hôm nay em ấy có tới lớp, dù tới hơi muộn 1 chút, nhưng hôm qua có xin nghỉ rồi, nên tôi cứ tưởng hôm nay em ấy không tới … Giờ á? Tôi không biết … Các bạn, có bạn nào biết bạn học Lý Tất Thanh đang ở đâu không?" Ông quay đầu nhìn lớp học có hơn 10 sinh viên đang mấy chục sinh viên đang khe khẽ xì xầm nói chuyện.

Một lát sau, có một nam sinh người Hoa lười biếng giơ tay lên: "Hồi nãy em có thấy cậu ta tiếp một cuộc gọi, sau đó mang cặp đi ra ngoài rồi."

"Lúc nào?" Rio hỏi.

"Có lẽ… hơn 1 tiếng trước chăng, tôi không nhớ rõ."

"Vậy có nghe cậu ta nói chuyện gì trong cuộc gọi đó không?"

“Hey, sao tôi biết được chứ? Bộ tôi nhìn giống kẻ thích tò mò chuyện riêng của người khác hay sao?” Nam sinh kia bất mãn mà kêu la.

“Bộ mày hổng phải hả, bà tám.” Đứa ngồi cùng bạn lập tức thừa cơ công kích.

Trong lớp học chợt vang lên tiếng cười lớn.

Rio chạy ra ngoài, chẳng thèm nói câu cám ơn với Wayne, chỉ còn lại một người da trắng cao to đứng phía sau anh xấu hổ lắc lắc ngón tay: “…. Không cần khách sáo.”

“Giờ sao?” Robert chạy theo Rio hỏi.

Rio ép buộc đại não đau nhức của mình phải mau chóng tỉnh táo, để ý đến phần tâm tư phân loạn như tê dại: “Giả thiết, người gọi điện cho Tất Thanh chính là Reg, thì nó sẽ nói gì? Nhất là khi thân phận kẻ sát nhân từ người bị tình nghi sang được chứng thực? Tất Thanh không phải là một người không biết phải trái, vậy thì nó nhất định phải có một lý do gì đó cực kỳ có lý, mới có thể khiến cậu ta đi theo, mà không lập tức báo cảnh sát.”

“À, kiểu như ‘Kỳ thực tôi vô tội, hung thủ là một người khác’ chăng?” Robert nỗ lực suy tư nói. “Không, chứng cứ vô cùng xác thực, Tất Thanh cũng đã nghe rõ từng câu, cậu ấy sẽ không tin tưởng cái lý do đó đâu. Vậy thì là gì … Chẳng lẽ giả bộ đưa ra một thông báo thật tình trước khi tự sát để đả động tình cảm của cậu ấy, khiến cậu ấy không màng nguy hiểm mà chạy tới gặp mặt nó lần cuối?”

“Shit! Cái suy đoán kiểu gì vậy hả?” Rio khó có dịp nói tục.

“Đó chẳng phải lý do chính đáng hay sao? Đừng nói với tôi anh không nhìn ra được thằng quỷ đó có tình ý với Tất Thanh nha.”

“Vô nghĩa, cho nên nó mới đem cậu ấy biến thành mục tiêu hạ thủ!”

“Không, không, tôi nói không phải chỉ có phần dục vọng biến thái, mà còn là một … tình cảm được ẩn giấu trong đó, phải không ta? Có thể với nó, thì Tất Thanh chính là một trong những mục tiêu mà nó lựa chọn, nhưng đến cuối cùng vẫn không giống với những mục tiêu khác …” Robert dùng hết toàn bộ năng lực của mình để có thể biểu đạt quan điểm cá nhân để không kích thích Rio.

Nhưng cuối cùng y vẫn đã kích thích trúng điểm nhạy của partner tóc đen của mình, khiến cho anh dùng ánh mắt bình thường chỉ dùng để nhìn bọn phạm nhân cùng hung cực ác trừng y, hầu như nghiến răng nghiến lợi: “Gì mà không giống với những người khác? Đem thi thể bố trí tinh ranh hơn tí đúng không? Đáng chết, nếu như anh còn nói mấy câu như thế nữa, tôi sẽ đập anh 1 trận đó, tôi thề!”

“Là lỗi của tôi!” Robert lập tức đưa tay ra đầu hàng. “Chúng ta trở lại vấn đề chính, vậy nó sẽ đưa Tất Thanh đi đâu?”

Rio cắn răng trầm mặc, hành động của họ đang lâm vào cục diện bế tắc của bước khó khăn nhất.

Hey, Rio, đoán thử tôi sẽ đi đâu? Một cậu nhóc người Hoa mặc đồ ở nhà bỏ dép, ngồi xếp bằng trên sofa, tay cầm laptop, bút máy bên tay phải đưa lên miệng rồi ngặm lấy. *Này, đừng có biểu hiện cái mặt khó đoán như thế chứ, được rồi, giảm độ khó lại nha, tôi sẽ gợi ý cho anh …*

Rio nhắm hai mắt, tùy ý để cho bóng người hư huyễn trong đầu nói cười, tựa như chân thực đang hiện ra trước mắt vậy. *Cậu sẽ gợi ý gì cho tôi đây, cậu đang ở đâu, Tất Thanh?*

Anh mở mắt, xoay người chạy vội ngược lại dãy phòng học, vọt với trước dãy bàn mà hồi nãy Tất Thanh ngồi, kiểm tra bàn của cậu từ trên xuống dưới, Wayne thật vất vả lắm mới có thể chỉnh đốn lại trật tự lớp học giờ lại nháo nhào nữa.

Tìm được rồi! Tay anh chỉ vào một chỗ bàn có dấu vết bút, ở đó có dùng bút đen viết ra câu tiếng Anh: "Dưới cây hạch đào đen".

Rio lần thứ hai nhào ra khỏi phòng học tựa như 1 luồng gió. Hoàn toàn chẳng để ý đến Wayne cũng không nói gì chỉ nhìn theo bóng lưng anh, biểu tình ngượng ngùng: "… Lần này cũng không cần khách sáo."

Vùng Tây duyên hải Hoa Kỳ vốn dĩ thừa thải loại cây hạch đào đen, do hơn mười năm qua phần lớn cây đã bị chặt, số lượng giảm mạnh tới mức đạt tới trình độ cần phải bảo vệ. Trong trường đại học bang này cũng còn 1 chút, trong đó cây lớn nhất chính là ở phía Đông vườn trường, gần với chỗ công viên rậm rập.

Hai người đàn ông mặc âu phục thâm lam sắc chạy nhanh về phía khu trường học, suốt đường đi khiến người khác chú ý không ngừng, cũng không ít nói: "Hey, tao thấy hai người này rồi, ở bên cạnh cảnh giới hiện trường gây án đó, bọn họ là FBI đó!" "Lẽ nào trường mình lại có chuyện gì xui xẻo xảy ra nữa hả?" Họ cứ khe khẽ nói nhỏ với nhau như thế.

Hơn mười phút sau, Rio cùng Robert thở hồng hộc đi ngang qua hết toàn bộ khu trường học, tìm được một gốc cây hạch đào đen lớn, dưới tàng cây vắng vẻ không có ai cả. Chắc chắn đây chính là trạm trung chuyển, họ đã từng đứng ở đây nói chuyện khá lâu, Rio biết rất rõ, anh chỉ hy vọng Tất Thanh vì cẩn thận có thể lưu lại thêm đầu mối khác. Anh đi vòng quanh gốc cây, cẩn thận kiểm tra tìm kiếm.

"Hey, tôi tìm được rồi!" Giầy của Robert chạm được một vật cứng dưới đám bụi cỏ, nhặt lên thì thấy đó chính là một cái điện thoại mới tinh đời mới nhất, vỏ phía sau cùng pin đều rơi gần đó. Y ngồi chồm hổm trên mặt đất, ngẩng đầu nhìn cành lá rậm rạp, suy đoán: "Chắc là cậu ấy đã để máy này ở giữa đám cây kia, sau đó nó bị rớt xuống … Có thể do Reg đã dùng thủ đoạn sức mạnh để khống chế cậu ấy không để cậu ấy liên lạc với bên ngoài, cậu ấy vừa dẫn dụ lực chú ý của đối phương, vừa lén giấu điện thoại đi."

"Rất hợp lý." Rio nói, cầm lấy điện thoại lắp lại, khởi động máy thử. May là, dòng blackberry chịu được cú rớt, nên trong điện thoại anh nhanh chóng lướt qua, tìm được một đoạn ghi âm cách đây 1 tiếng 25 phút trước. Đoạn ghi âm này chỉ có 90 giây, Rio không cần suy nghĩ đã lập tức nhấn nút Play.

"… Alô, tôi không muốn thương tổn cậu, chỉ muốn gặp cậu nói chuyện thôi."

"Vậy cậu nói đi!"

"Đây sao? Không, tôi không muốn bất kì ai quấy rối chúng ta cả, chúng ta tới chỗ nào đó yên tĩnh, thích hợp hơn đi."

"Reg, tôi không muốn đi cùng cậu tới đâu cả, hơn nữa sau khi nhận được cuộc gọi của cậu tôi đã muốn báo cảnh sát rồi, nếu không phải cậu uy hiếp tôi chỉ cần báo cảnh sát, thì sẽ ném nữ sinh đang hôn mê kia xuống lầu."

"Chỉ là trò đùa thôi mà, tôi sẽ không làm vậy đâu, đương nhiên, tôi cũng tuyệt đối sẽ không thương tổn cậu, tôi thề. Chỉ là hiện tại trong đầu tôi rất loạn, vô số ý niệm trong đầu tựa như đao càn quấy bên trong, khiến tôi thống khổ bất kham … Ngoại trừ tìm cậu, tôi không thể tìm ai để có thể giúp tôi cả, nếu không tôi sẽ thế này mà điên mất."

"Cậu có thể tìm cảnh sát!"

"Không, không … phải, đúng vậy, tôi sẽ tự thú, giống như lúc chúng ta nói chuyện với nhau — Tất Thanh, tôi xin cậu, cho tôi một cơ hội để nói hết được không, đừng đem cánh cửa cuối cùng đóng lại trước mắt tôi như thế, cầu cậu đó."

Trầm mặc chốc lát.

"Đi đâu?"

"Đến đó đi, trước đó cậu không phải nói muốn tìm ai đó đi xem thử sao, nhưng chưa thực hiện được, hôm nay tôi đi cùng cậu, đi thôi."

Cuộc ghi âm tới đó ngừng.

Robert thở dài, lo lắng hỏi: "Đó là ở đâu? Đáng chết, câu cuối cùng quan trọng nhất lại chẳng nói!"

"Tôi biết. Có vài lần cậu ấy kêu tôi đi cùng cậu ấy, nhưng luôn trùng hợp những lúc tôi đang bận …" Rio tiện tay nhét điện thoại vào túi, mã bất đình đề chạy tới chỗ giữ xe. "Là Viện kiểm nghiệm hoa hồng quốc tế."

Do không phải cuối tuần, nên viện kiểm nghiệm hoa hồng quốc tế ở phía Tây Nam Portland du khách rất thưa thớt, vườn hoa đầy khắp núi đồi đắm chìm trong ánh sáng bầu trời xanh, từng đóa hoa nở thoảng ra mùi thơm ngào ngạt, khiến cho người khác say mê.

Hoa hồng, hồng Trung hoa, cây tường vi, chẳng thèm quan tâm nó thuộc giống gì, lúc này với Rio chẳng khác gì một đám thảm thực vật vướng chân, chướng mắt, anh cùng Robert ở gò núi, khe, trong rừng cây tìm kiếm bôn ba, đội ngũ tiếp viện đang trên đường tới.

Khi bọn họ đi ngang qua một khe núi bí mật, thì ngửi được trong không khí có một mùi mơ hồ, ở nơi không có mùi hoa che đậy càng thêm tỏa ra bốn phương tám hướng

… "Mùi máu tươi!" Robert tựa như con cú mèo chợt bị người ta siết cổ, bén nhọn kêu to.

Cả người Rio run lên, cánh tay phá vỡ tường hoa cây tường vi gai rậm rạp chen vào, chẳng hề phát hiện ở trên cổ đã có một vết xước đến chảy máu.

Ngay ở phía sau chỗ cây tường vi rậm rạp, ở dưới đó có một khối thi thể xích lõa huyết nhục không rõ, toàn thân bị hơn 10 cành cây cây tường vi mới bị bẻ gãy xuyên thủng, máu ở dưới thi thể đó lan rộng ra khắp nơi, đất thổ nhưỡng màu mỡ ở dưới rừng hoa kia tham lam hấp thu máu, khiến cho mặt đất nhuộm thành một màu ám nâu âm hối bất tường.

Dưới chân Rio lảo đảo, gần như ngã quỵ về phía trước, may mà Robert kéo cánh tay anh lại kịp thời, nhưng sau đó lại bị anh dùng lực đẩy ra. Lúc này anh chẳng thể thấy gì cả, quên mất đi partner của mình, thậm chí chẳng thèm bận tâm gì tới quy định bảo hộ hiện trường phạm tội —- quăng bỏ mẹ nó hết toàn bộ mấy thứ đó đi! Hiện tại anh chỉ muốn biết, người đó có phải Tất Thanh hay không?

Anh liều lĩnh nhào tới bên cạnh thi thể kia, mạnh mẽ lật ngược lại —

Không phải cậu nhóc của anh!

Cám ơn trời đất, không phải cậu nhóc của anh!

"Là Reg! Y chết rồi!" Robert chạy hai ba bước tới nơi. "Loại kiểu chết này … Ăn miếng trả miếng, ăn miếng trả miếng, là thủ pháp của 'K.Green!'! Thi thể còn ấm, phỏng chừng vừa mới chết cách đây nửa tiếng, K.Green có thể chưa đi xa, chúng ta cần phải nhanh chóng thông báo cho đội đặc cần lùng bắt hắn!"

"Tất Thanh hẳn là còn ở gần đây … Mau tìm cậu ấy!" Rio không hề nghe thấy điều đó, chỉ đưa con mắt đỏ đậm nhìn Robert, trong nháy mắt đó, lại khiến cho cảm nhận đó là con mắt của một con thú đang bị vây hãm trong tuyệt cảnh, liều mạng chống lại.

Trong lòng vị đặc vụ liên bang mắt xám kia chợt nhận ra 1 điều: lúc này, trong lòng partner của y, khát vọng đuổi bắt 'K.Green' còn thua xa mong muốn tìm kiếm cậu nhóc kia. Nếu như không tìm được Tất Thanh, hoặc là nói xui xẻo là tìm được thi thể của cậu ấy, thì dây thần kinh đã bị kéo căng đến cực hạn của Rio, chuẩn bị "Phụt" 1 tiếng, triệt để đứt đoạn! Đến lúc đó tình hình sẽ biến thành dạng gì đây, Robert cũng không dám khẳng định, hiện tại y chỉ có thể ở bên Rio, lấy thi thể của Reg làm tâm điểm, chia ra bốn phía tìm kiếm.

Vài phút sau, ở phía sau bụi cây cách đó không xa, bọn họ rốt cục tìm thấy 1 người đang nằm ở dưới tàng cây.

"Tất Thanh! Tất Thanh!" Rio chạy tới, quỳ cạnh cậu, ngón tay run rẩy để lên chỗ động mạch cổ của cậu: Ấm áp, còn đập! Cậu nhóc của anh vẫn còn sống, chỉ là đang hôn mê mà thôi! Rio cẩn thận nâng phần nửa thân trên của cậu lên, ôm vào ngực, lớn tiếng gọi lớn những cảnh sát đang chạy từ xa tới: "Gọi xe cứu thương! Mau, xe cứu thương!"

XXXXXXXXXXX

Ở bệnh viện trực thuộc đại học y bang Oregon, một bác sĩ ngoại khoa mang kính mắt mở cửa phòng khám, Rio cùng Robert đang chờ ở ngoài hành lang lập tức chạy tới hỏi: "Bác sĩ, cậu ấy thế nào rồi?"

Bác sĩ da trắng mặc áo blouse với bệnh nhân do đích thân FBI đưa tới cũng có chút để tâm, nên lật bảng báo cáo khám bệnh trả lời: "Ý thức của cậu ấy đã hồi phục rồi, nhưng có triệu chứng đau đầu, ghê tởm, mê muội, không còn sức lực nào, hoài nghi não chấn động, còn chỗ này —" ông chỉ chỉ vào phần xương chẩm của mình rồi nói. "Đã bị đánh qua."

"Nghiêm trọng không? Phải điều trị thế nào?"

"May mắn là sau khi chụp CT thì không phát hiện tổn thương phần não bộ, tỷ như hơi bị sưng hay triệu chứng gì khác, nên cũng không có vấn đề gì lớn. Tôi đã tiêm cho cậu 1 liều thuốc giảm đau rồi, nằm viện 3 ngày, nếu không có phản ứng nào bất thường thì có thể xuất viện, hiện tại cần phải nằm trên giường nghỉ ngơi, tránh hoạt động trí óc và chân tay."

"Có thể vào thăm cậu ấy không?" Rio hỏi.

Bác sĩ gật đầu, lúc anh mở cửa thì bổ sung thêm 1 câu: "Được rồi, cậu ấy có thể có triệu chứng quên tạm thời với những ký ức gần, không có hồi ức với quá trình khiến mình bị thương, nếu như anh định hỏi cậu ấy vấn đề này, thì tốt nhất nên để qua thêm 1 khoảng thời gian nữa —- tôi không hy vọng người bệnh của tôi dưới sự giằng xéo của FBI các anh khiến bệnh càng nặng thêm, cám ơn."

Sau khi Rio nói lời cảm ơn thì đi vào phòng bệnh, cậu nhóc người Hoa kia vẫn nằm trên giường, từ chiếc chăn màu trắng lộ ra mái tóc màu nâu ấm áp nhu hòa. Thuốc giảm đau có tác dụng, tạm thời khiến cậu không còn cảm giac đau đầu mê muội, đang kiệt sức mà ngủ say. Rio kéo cái ghế ngồi xuống bên cạnh, lại nâng người dịch lại chăn cho cậu.

Sau đó anh cứ lẳng lặng mà chăm chú nhìn cậu, tựa như một pho tượng người thủ hộ không chút sứt mẻ, một lúc lâu sau mới đứng dậy rời đi.

XXXXXXXXXXXXX

"Hey, little baby, cậu thấy sao rồi?" Nữ đặc vụ tóc quăn màu vàng kim ôm một bó hoa bách hợp đi vào phòng bệnh, cúi người hôn lên má phải của người bệnh.

"Không có việc gì nữa, bác sĩ nói hôm nay em có thể xuất viện rồi." Lý Tất Thanh cười cười, dường như vô ý thức đưa tay lên để lên chỗ má phải, cảm thấy xấu hổ.

"Thật đáng yêu! Nếu như chị thay đổi khẩu vị chọn đàn ông, thì cậu cũng khá tốt đó nha." Tia hăng hái nhìn bộ dáng ngượng ngùng của cậu nhóc người Hoa, dường như trong sự trêu chọc cậu cũng tìm được niềm vui. "Tên Rio khốn khiếp kia hai hôm nay có đến thăm cậu không?"

"Có tới 2 lần." Lý Tất Thanh nói, sau đó giải thích giùm đối phương. "Anh ấy bận nhiều việc mà."

"Đừng có dễ dàng tha thứ cho anh ta như thế, honey à, cho cậu 1 lời khuyên: đối mặt với một cái trống không ra tiếng, thì dùng búa đập vào." Tia trừng mắt nhìn cậu. "Tin tưởng phán đoán của chị đi, anh ta chính là dạng đàn ông như vậy đó — ở phương diện nào đó đã đạt tới trình độ trì độn khiến người ta tức phát điên đó."

"Hả …" Lý Tất Thanh mạc danh kỳ diệu suy nghĩ nửa ngày, bỗng nhiên ý thức được. "Chị, còn có Robert — y cũng từng nói qua chuyện này, chắc mọi người không phải đang hiểu lầm gì đó chứ? Kỳ thực em cùng Rio chỉ là —"

"— Chị biết, chị biết." Tia cười tủm tỉm mà ngắt lời. "Tình hình vẫn chưa rõ ràng mà, loại chuyện này thời gian sẽ sớm chứng minh thôi." Trước khi đối phương kịp giải thích, cô đã lưu loát duỗi thẳng bàn tay. "Yên tâm, chị sẽ không nói tới chuyện này nữa."

Cô cởi ra ví đầm nữ khoác trên vai, tìm kiếm 1 chút, lấy ra một quyển sách đưa cho người bệnh trên giường: "Đây là thứ phát hiện trong nhà của Reg đó. Di vật của y đa phần đều bị đem tới khoa pháp chứng để tiến hành kiểm nghiệm rồi, một phần thì gửi cho người nhà y, còn quyển sách này ở trên đó có viết dòng chữ di ngôn, 'Tặng cho 'Betring Lee – Lý Tất Thanh', dựa theo trình tự bình thường thì phải giao cho cậu, nhưng lại bị Rio giấu đi, nếu không phải trong lúc vô tình tìm thấy trên bàn làm việc của anh ta, thì chị sợ nó bị xé nát hoặc bị quăng vào xe rác rồi — chị có nói với cậu chưa nhỉ, có một tên khốn nào đó dám tự tiện làm theo ý mình mà chẳng bao giờ thèm để ý đến cảm thụ của người khác cả."

Lý Tất Thanh tiếp nhận quyển sách, trên phía sau hai chữ 'Tâm ma' ở trên bìa mặt quỷ dị băng lãnh, là một khối kim loại vàng nhạt bị một lưỡi dao sắt bén cắt ngang qua, lộ ra nửa khuôn mặt lãnh diễm.

"Heartsick", đây là một trong những cuốn tiểu thuyết huyền nghi kinh dị mà Rio đã từng ngồi ở sofa đọc. Cậu muốn mua bản tiếng Trung, nhưng không mua được ở đây, cậu nhớ đã từng nói chuyện này với Reg, lúc đó hắn chỉ lơ đểnh nở nụ cười, thuận miệng nói: "Tôi có người bạn Đài Loan, để tôi hỏi nó có thể mua rồi gửi qua đây 1 cuốn hay không?"

Không thể ngờ, Reg hiển nhiên còn nhớ rõ việc này.

Càng không nghĩ tới, đến tận trước lúc hắn chết, thì di chúc của hắn, hoặc theo hàm nghĩa nào đó mang ý nghĩa là vật di ngôn, đưa tới trước mặt mình.

Nét mặt của Lý Tất Thanh phức tạp mà vuốt ve bìa mặt trơn truột kia, sau một lát, thanh âm trầm thấp tự đáy lòng nói với nữ đặc vụ: "Cám ơn chị, Tia."

Như hiểu được tâm tình không thể diễn tả bằng lời của đối phương, Tia săn sóc tạm biệt, trước khi đi rồi hôn thêm 1 cái lên má trái của cậu.

Lý Tất Thanh ngồi ở trên giường bệnh, an tĩnh mở cuốn sách, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua các trang sách, tựa như có một một tia rung động dần chạm vào phần đầu tim mình … Cho đến khi lật tới tờ cuối cùng, cậu mới giật mình, từ giữa hai trang sách có một phiếu đọc ở giữa —- đó là một cánh hoa cây tường vi héo khô đỏ thẩm, trên cánh hoa đã mất hết hơi nước khô mỏng vẫn còn vương lại cảm giác nó từng tươi tắn trẻ trung.

Ở phía dưới trang sách có một chỗ trống, có một bức ảnh phác họa dùng bút máy, đường cong giản đơn, nhưng trông rất sống động: cánh cửa đóng kín, bên trên cánh cửa có rất nhiều dây leo tua tủa bọc quanh cửa, tựa như một chiếc lưới, khiến cánh cửa không thể mở ra được. Ở giữa cánh cửa, giữa những dây leo dài lớn, đang trói buộc một người đàn ông xích lõa, vết máu trên người người đó nở ra một cây tường vi hồng sắc thê lương đẹp đẽ.

Bên tai truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ mà quen thuộc, Lý Tất Thanh vuốt ve dòng chữ phía dưới bức ảnh, cũng không ngẩng đầu lên hỏi: "Anh có biết hai dòng chữ này không, nó viết gì vậy?"

"Đó là chữ Latin." Vị đặc vụ liên bang tóc đen đứng ở bên giường bệnh, thấp giọng trả lời: *"Trong lòng tôi có 1 ác ma, xin hóa thân thành dây cây tường vi đâm vào nó, vĩnh viễn ràng buộc nó."*

Lý Tất Thanh ngẩng đầu nhìn anh, trong viền mắt phút chốc tuôn ra dòng lệ lung lay sắp đổ. "Đây chính là thư mà y viết cho tôi! Là khẩn cầu của y với tôi! Trời ơi, nếu tôi có thể sớm 1 chút … sớm 1 chút …" Cậu nghẹn ngào, dường như không thể nói thành lời.

Rio đứng ở trên cao nhìn xuống cậu, ánh mắt ôn nhu mà lãnh khốc: "Tôi muốn kể cho cậu nghe 1 câu chuyện có thực. FBI đã từng đuổi bắt 1 tên sát nhân liên hoàn, sở thích lớn nhất của gã, chính là đem xương sườn người bị hại thành làm thành Phong Linh (chuông gió), treo dưới mái hiên, tổng cộng có 27 Phong Linh. Khi chúng tôi dựa theo đầu mối tìm được gã, thì gã chợt biến mất, sau đó sau đó không lâu gửi cho chúng tôi 1 bức thư, nói trong lúc đi săn mồi tìm thấy được cô gái định mệnh của mình, bọn họ đã kết hôn. Vì yêu người đó, gã nguyện ý chậu vàng rửa tay, buông dao mổ. Cậu đoán kết quả thế nào?"

"Gã dưới lệnh truy nã của các anh vĩnh viễn biến mất?" Lý Tất Thanh mang theo giọng mũi dày đặc hỏi.

"Không, trong khoảng 1 năm rưỡi sau đó, gã lại ra giang hồ, mới vừa tìm được mục tiêu mới thì bị chúng tôi bắt được. Lúc chúng tôi tiến hành lục soát căn nhà nhỏ ở gần sa mạc của gã, ở dưới mái hiên nhà gã, trên hành lang có treo một Phong Linh khiến người ta hết hồn — số lượng Phong Linh lúc đó đã lên đến con số 28, cậu có biết, chuỗi Phong Linh cuối cùng đó, là của ai không?"

Lý Tất Thanh lộ ra thần sắc khó có thể tin: "… Trời đất, là vợ của gã sao? Là người con gái mà gã yêu sao?"

Rio không có phủ nhận, trầm giọng nói: "Chỗ đáng sợ nhất của sát nhân liên hoàn, không phải chúng dùng thủ đoạn nào để giết người, giết bao nhiêu người, mà chính là ở mục đích của chúng, giết người. Bọn chúng là bọn biến thái, không để ý đến cảm thụ thống khổ của người khác, không hề cảm thấy hối hận với hành vi của mình, không có phản ứng với hình phạt, trong tâm lý chúng vốn dĩ không có cụm từ áy náy, chỉ có dục vọng vĩnh viễn không có chừng mực.

Thỉnh thoảng, ở dưới tình huống đặc biệt, bọn chúng tưởng rằng mình đã tìm thấy được cứu vớt cùng tinh lọc, sản sinh ý niệm thiện ý trong đầu, nhưng cũng chỉ là giả thôi — đạo đức và pháp luật, hai thứ này dùng để trói buộc nội tâm thú tính của con người đã bị chúng cắt đứt từ lâu, tựa như một mãnh thú ăn thịt người rít gào, dù cho có đâm thêm bao nhiêu bụi gai cũng vô nghĩa, dù cho bụi gai đó có tên gọi là "Yêu" cũng vô ích.

Không cần thấy hổ thẹn, Tất Thanh, đây không phải chuyện cậu có thể tự ý điều khiển, chỉ có thượng đế mới có khả năng cứu vớt linh hồn y." Rio đưa tay đặt lên vai cậu nhóc người Hoa. "Nhớ kỹ, chúng là sát nhân liên hoàn, từ lúc hai bàn tay kia bắt đầu dính máu người, thì cũng không còn đường lui nữa rồi."

"Đúng vậy …" Lý Tất Thanh cúi mắt, thì thào mà nói. "Từ khi hai bàn tay bắt đầu dính máu người, thì đã không còn đường lui." Cậu ngẩng đầu nhìn phía Rio, khóe môi hiện lên mỉm cười cực đạm. "Tôi đã không cần quyển sách này nữa, anh cứ tùy ý xử lý đi."

"Tôi sẽ thiêu hủy nó, làm vật bồi táng cho ác ma, được không?" Rio hỏi.

Lý Tất Thanh gật đầu, trong lòng bàn tay bóp nát cánh hoa cây tường vi héo rũ kia.**HẾT CHƯƠNG 12**

PHẦN 02 HOÀN

14. Chương 13: Phần 03: Thâm Lam Uốn Lượn (uyển Nhược Thâm Lam) - Bắt Đầu

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Ánh chiều tà xuyên thấu qua hai tấm màn mỏng chiếu vào bên trong, dưới lớp đá cẩm thạch màu thâm lam ở gần cửa sổ bao phủ một tầng ánh sáng mơ hồ. Ở giữa bàn ngay giữa phòng có đặt 1 chiếc bàn cờ vua, hắc bạch đối kháng, đang phân tranh. Vua, Hậu, Xe, Tượng, Mã, Tốt *(*)* đều đang được đặt ngay ngắn ở vị trí của mình, lặng lẽ chờ đợi trận chiến bắt đầu.

Bàn cờ được làm từ thủy tinh, chế tác cực kỳ tinh xảo, so sánh với quân cờ đã có nhiều thô ráp, quân trắng mang một màu xám trầm lặng, nhìn kỹ ở dưới từng quân còn có vài vết rạn bất quy tắc, còn quân đen thì dưới đáy có thêm một lớp nâu đậm, tựa như có một tầng rỉ sắt ở trên nền trắng vậy.

Từ bóng tối ở phía bên trái vươn ra một bàn tay đen, trong ngón cái có vết chai khá dày, ngón tay khớp xương tráng kiện cầm lấy quân Tốt trắng, đi thẳng về phía trước 2 bước –Tốt trắng, E4.

Tựa như tấm màn che sân khấu dần được kéo ra, bắt đầu!

Từ bóng tối ở phía bên phải cũng vươn ra một bàn tay trắng, mu bàn tay lộ ra vết bỏng dữ tợn, vết bỏng kéo dài đến tận trong tay áo, ngón tay có những móng tay rạn nứt đẩy Tốt đen tiến về trước 1 bước –Tốt đen, C6.

Tốt trắng, D4.

Tốt đen, D5.

Hai bên chính diện tấn công.

Mã trắng nhảy đến C3.

Tốt đen D5 đi một bước, đưa tay ăn con Tốt trắng E4.

Con Tốt xám trắng kia bị nắm chặt trong lòng bàn tay, từ trong bóng tối kia truyền ra một tiếng đàn ông trầm: “Game Start!”

XXXXXXXXXXXXXX

Chicago, Bang Illinois (1)

Một chiếc máy bay loại hình nhỏ có dấu hiện FBI trên thân đáp xuống quốc tế quốc tế O’Hare (2). Khoang cửa vừa mở ra, chưa kịp bước xuống cầu thang mạn thì nhiệt độ cao tháng 8 đã đập vào mặt.

“Tôi hận nhất cái thời tiết mà chia đủ 4 mùa rõ ràng đó, nhất là ở mấy cái thành phố mà mùa hè tới tận 40 độ.” Robert vừa cầm lấy khăn tay lau đi phần mồ hôi chảy từ trên cổ xuống, vừa dùng sức mà oán hận với cộng sự của mình. “Đúng rồi, bao gồm cả Chicago, nhiệt độ ở đây lên xuống thất thường như mặt của mấy nhỏ tiếp viên trong quán bar á.”

Tiếp viên hàng không đang đứng ở cửa khoang thuyền cười tủm tỉm trả lời: “Người trong thành phố này mà nghe anh nói vậy sẽ khóc mất. Kỳ thực ai cũng có thể mang khuôn mặt tươi cười ra đón anh bất kì lúc

nào mà —- chỉ cần trong túi anh có tiền là được. Được rồi, hoan nghênh hai anh tới Hog Butcher for the World, The City of Big Shoulders! (3)"

Rio đi ra cửa khoang thuyền, do không khí bên ngoài thật sự rất cao, phỏng chừng chí ít cũng 38 độ, anh không có mặc bộ đồng phục là âu phục thâm sắc như bình thường nữa, mà chỉ là một chiếc áo sơmi trắng ngắn tay cùng quần tây thường phục màu xám tro, ngay cả cravat cũng không mang.

Lý Tất Thanh mặc bộ đồ thường ngắn tay đi theo sau anh xuống cầu thang mạn, xi măng ở sân bay phản xạ tia sáng gay gắt khiến cậu không thoải mái phải nhíu mày lại, lập tức kéo cái mũ trùm đầu ở phía sau áo ra đội lên. Vị đặc vụ liên bang tóc đen kia bắt tay chào vị đồng nghiệp thuộc phân bộ Chicago được cử tới đây đón mình, nói vài ba câu, liền cũng cầm lấy kính râm mà mang. "Có thể đưa chúng tôi tới chỗ trọ không?"

"Không thành vấn đề, sir." Vị đặc vụ Maines người da đen trẻ tuổi lai người da trắng, chiếc mũi cao cùng môi dày, mang màu da chocolate nói. "Chỗ ở được sắp xếp ngay tại trung tâm thành phố, là một căn biệt thự hai tầng, ở gần ngay bên cạnh hồ Michigan (4), hy vọng ngài sẽ thích."

Rio gật đầu, lại hỏi: "Gần đây có trường đại học nào không, thuộc về trường dạy ngôn ngữ cho du học sinh ấy?"

Maines với vấn đề này có chút bất ngờ, nhìn cậu nhóc người Hoa còn trẻ đang đứng bên cạnh anh 1 hồi, liền hiểu rõ mà nói: "Ở gần đây có trường đại học Tây Bắc Chicago, trường nằm ngay nội thành, thuận tiện đi lại, đồng thời cũng có cung cấp dạy bổ túc vào buổi tối cùng đào tạo chuyên sâu vào cuối tuần."

"Có thể giúp tôi đăng ký một suất vào khoa ngôn ngữ học trường đó được không, tư liệu của sinh viên ngày mai tôi sẽ gửi cho cậu."

"Yes, sir, cho tôi hai ngày là xong ngay thôi."

Theo tiêu chuẩn phân phối của FBI thì một chiếc Chevelot Suburban chạy thẳng tới khu chung cư an tĩnh, đậu lại ngay trước mặt một căn nhà hai lầu màu tím nhạt ở dưới tầng cây cối thấp thoáng. Đây là chính là một căn nhà kiểu Mỹ thời tiên phong, xây từ năm 1898, dù lịch sử lâu đời nhưng vẫn nhìn qua như mới. Phòng ở rất lớn, có toàn bộ tới 7 phòng ngủ, 4 phòng vệ sinh, 1 phòng khách, thư phòng, nhà bếp, phòng ăn, trong phòng ngủ chính còn có cả phòng thay quần áo cùng phòng tắm riêng, đứng ở lầu 2 có thể quan sát được công viên gần đó cùng hồ Michigan dập dờn bồng bềnh gợn sóng. Ở lò sưởi âm tường trong phòng tiếp khách, thang lầu có thể kéo, phòng gia đình sáng sủa cùng toàn bộ dụng cụ trong nhà mang cảm giác kinh điển hoài cựu đều khiến người ta líu lưỡi, dưới tầng hầm ngầm là hầm rượu có lưu trữ không ít vang đỏ, trong vườn đang nở rộ hoa hướng dương cùng hoa hồng Mỹ xanh.

Robert huýt sáo 1 tiếng đầy khen thưởng: "Đây chính là đãi ngộ cao nhất từ trước tới giờ tôi từng hưởng qua đó nha — Câu hỏi nãy tôi thu lại, tôi yêu Chicago!"

"Căn biệt thự này đã từng thuộc về gia tộc Vierling." Maines vừa dẫn họ đi vào trong vườn, vừa giới thiệu. "Sau đó bị chính phủ tịch thu."

"Vierling? Là cái tên Vierling đã từng buôn bán súng ống đạn được làm giàu, cuối cùng cả 3 đời đều bị bắn nát sọ đó hả?"

"Chính là tên Vierling đó. Thế nhưng các anh cứ yên tâm, ở đây đã dọn dẹp sạch sẽ rồi." Maines thoải mái nói.

Vị đặc vụ liên bang mắt xám nhìn Rio cùng Lý Tất Thanh một chút — nét mặt hai người bình tĩnh, dường như không hề có sợ hãi gì với căn nhà có thể có ma này, nên y chỉ đành thở dài nói. "Được rồi, tôi chỉ biết thật ra ông trời cũng không phải lúc nào cũng công bằng."

Đem hành lý giản đơn bỏ vào trong phòng ngủ tự chọn, Rio nói với Lý Tất Thanh: "Cậu ở đây chờ tôi trước, tôi muốn cùng Robert đến phân bộ, nếu như tối nay tăng ca, thì tôi sẽ gọi cho cậu."

"Ở đây phát sinh vụ án gì nghiêm trọng sao?" Cậu nhóc người Hoa hiếu kỳ hỏi. "Án sát nhân liên hoàn?"

Rio nhíu nhíu mày, rất không muốn cậu dính tới công tác của mình.

Nhưng Robert không hề cố kỵ mà trả lời: "Trong vòng nửa tháng, chết 3 người, đều là cảnh sát."

Rio ho khan một chút, trầm giọng nói: "Chúng ta nên xuất phát thôi."

Robert nhún nhún vai, đưa 1 ánh mắt cho Lý Tất Thanh *'Tên này chính là cố chấp như th ế, em hiểu mà.'*, rồi cùng anh rời đi.

Trong căn nhà vắng vẻ chỉ còn lại 1 người, Lý Tất Thanh thong thả đi dạo vườn hoa rồi sau đó sắp xếp lại phòng mình, rồi lấy một tấm bản đồ Chicago ra, nằm dài trên sofa mềm mại bắt đầu tìm kiếm siêu thị gần đó.

XXXXXXXXXXXXX

Phân bộ FBI Chicago.

Một đặc vụ tuổi cỡ 50, mặt dài cùng mũi hơi to nhiệt tình vươn tay, lần lượt bắt tay với Rio cùng Robert, sau đó tự giới thiệu: "Tôi là Alfred Sally Bergman, tổ trưởng tổ chuyên án 'Giết người liên hoàn Chess'."

"Rio Laurence, điều tra viên hình sự tổng bộ, cộng sự của tôi, Robert Simon."

"Hoan nghênh, hy vọng các anh có thể hỗ trợ giúp chúng tôi phá vụ án này."

"Nói lại vụ án xem nào." Rio cùng Robert ngồi xuống sofa tiếp khách trong văn phòng chuyên dụng.

Alfred Sally Bergman mở một tập hồ sơ ra, đem từng tấm ảnh chụp hiện trường, báo cáo khám nghiệm tử thi đặt lên mặt bàn thủy tinh ở trước mặt họ. "Vụ án thứ nhất phát sinh trên ngay con phố phía Nam thành phố, một giao cảnh đang kiểm tra một chiếc xe hơi vượt quá tốc độ, thì bị tên lái xe đó một dao cứa ngang cổ, chết ngay tại chỗ. Từ máy giám sát ghi hình bên bộ giao thông, thì tên đàn ông đó mang mũ lưỡi trai, dường như đã nắm chặt được toàn bộ các góc đặt máy quay trên đường, nên khuôn mặt không hề lộ ra chút nào. Cảnh sát vốn cũng tưởng chỉ là một vụ án mạng thông thường, không ngờ hai ngày sau đó, trước cửa cảnh cục lại xảy ra một vụ án giết người khác, một cảnh sát đang đi ra cửa chính chuẩn bị đi ăn trưa, thì một phát súng bắn ngay tim cự ly gần, hung thủ thừa dịp tình huống hỗn loạn mà bỏ trốn, không để lại chút đầu mối nào, lúc này cảnh sát mới nhận ra được tính nghiêm trọng của vấn đề, cầu xin FBI giúp đỡ. Chúng tôi sau khi kiểm tra di vật lưu lại ở hiện trường ở vụ án thứ nhất, thì phát hiện ra một thứ đã bị bỏ quên."

Ông đem túi di vậy giơ lên trước mặt Rio, trong chiếc túi plastic trong suốt đựng một con cờ trắng thuộc bộ cờ vua, là một con Tốt.

Rio tiếp nhận, cẩn thận xem xét.

"Trong túi của người cảnh sát ở vụ án thứ hai, cũng phát hiện một con cờ vua, là một con Tốt đen. Điều này khiến chúng tôi cảm giác được hai vụ án này có liên quan tới nhau, hung thủ có thể là một người. Trong vòng 1 tuần, lại xuất hiện 1 vụ án thứ ba, người chết là cảnh ngục, hắn đang thường trực ở tháp trạm canh gác trong ngục giam, thì bị một tên dùng súng bắn nổ đầu ở cự ly xa, sau đó từ một thư nặc danh được ký gửi cho hắn cũng phát hiện một con Tốt đen." Alfred Sally Bergman lại đưa thêm hai túi vật chứng. "Căn cứ báo cáo khám nghiệm tử thi của pháp y, hai phát súng đều trúng ngay chỗ hiểm, chính là dùng súng lục Winchester Magnum loại đạn 9mm Pistol Cartridge, súng ngắm bắn Barrett Model 33, còn dao thì cắt ngang khí quản, dây thanh cùng cổ động mạch, do đó suy đoán hung thủ là tay già đời, có kinh nghiệm sát nhân phong phú, hoài nghi có bối cảnh xã hội đen."

Rio đưa tay dặn dò Robert: "Bao tay." Sau khi mang vào một cái bao tay cao su trắng mỏng, anh cầm lấy quân cờ ra, trước tia sáng mà chuyên chú quan sát chốc lát, sau đó hỏi vị đặc vụ kia. "Có giám định qua thành phần của quân cờ này chưa?"

Alfred Sally Bergman sửng sốt một chút, nói: "Không có, chỉ có lấy dấu vân tay, nhưng không có thu hoạch gì cả — nhìn qua hình như làm từ ngà voi?"

"Không," Rio lắc đầu. "Tôi nghi ngờ nó làm từ xương, của người."

Sắc mặt Alfred Sally Bergman khẽ biến, lập tức nói: "Tôi sẽ lập tức đưa nó đến khoa giám định!"

"Tôi có một cảm giác bất an." Khi ông đi rồi, Robert cảm thán với Rio. "Lúc này thứ chúng ta phải đối mặt, không chỉ là một tên biến thái thích thu thập chiến lợi phẩm, song song chính là một tên sát thủ giết người chuyên nghiệp."

Rio không có phản bác dự cảm của y, mà sắc mặt ngưng trọng đứng dậy. “Đi thôi, chúng ta tới hiện trường nhìn qua. Maines, cậu có thể dẫn đường không?”

“Yes, sir.” Cậu nhóc da đen kia tích cực đáp lại.

XXXXXXXXXXXX

Ngay trong lúc Rio đang bận rộn điều tra hiện trường các vụ án, thì ba ngày sau đó, vụ án thứ 4 lại tiếp tục gây chấn động thành phố Chicago. Trong Cơ quan phòng chống ma túy (5) Cục quản lý Thực phẩm và Dược phẩm Hoa Kỳ (6), chủ quản văn phòng phân cục Chicago, bị giết ngay trong văn phòng của mình, hung khí chính là một cây bút máy được cắm trong ống đựng bút ở bàn công tác, nó chuẩn xác ghim thẳng vào cổ động mạch chủ rồi rút ra, máu phun ra văng tới tận vách tường cách đó 2 thước. Trên sàn nhà bên cạnh người chết, là một con tượng trắng được đặt ngay ngắn trong vũng máu.

Trong lúc nhất thời, án sát nhân liên hoàn oanh động truyền thông và báo chí các thành phố khác, các phóng viên kết thành bè phái chạy tới cảnh cục cùng phân bộ FBI, “Sát thủ cờ vua — ai là nước cờ thua kế tiếp”, “Bàn cờ ma tái hiện nhân gian”, “64 ô cờ, 64 sinh mạng —“, các tiêu đề bay loạn khắp bầu trời, khiến nhân tâm hoảng sợ. Mà những tên tư duy quỷ dị, hứng thú méo mó với mấy cái vụ “Người sùng bái sát nhân liên hoàn” số lượng không ít, thậm chí trên mạng còn sáng lập diễn đàn fan hâm mộ, trong hiện thực còn thành lập câu lạc bộ fan hâm mộ, lấy một thần tượng hắc ám mà vui mừng khôn xiết.

Đặc vụ tổ chuyên án cùng điều tra viên hình sự do FBI tổng bộ phái tới, càng được phóng viên quan tâm, cho nên lúc Rio đi ra cảnh cục, thì không thể không mang kính râm để che khuôm mặt lạnh lùng thể hiện rõ 4 chữ ‘không thể phỏng vấn’, đẩy đoàn người kia ra tiến đến chỗ xe. Chiếc SUV Cheverlot ở dưới ngàn tia sáng không ngừng chớp nháy kia chạy đi, Robert ngồi ở ghế sau cũng như trút được gánh nặng mà thở phào nhẹ nhõm. “Con mẹ nó, quá hung hãn rồi, tôi thà rằng đuổi bắt 1 tá tên sát nhân, cũng không muốn đối mặt với phóng viên vô khổng bất nhập này.”

“Đối phó với cái đám ruồi ngửi được chút mùi thịt thì tuyệt đối không bay đi này, biện pháp duy nhất chính là chặt đứt cánh nó.” Rio vừa lái xe vừa nói.

“Chết tiệt, mấy ngày rồi tôi không có thời gian riêng đó, hôm qua khó khăn lắm mới đặt được một bàn ăn ở nhà hàng Spiaggia, cái mông còn chưa nóng, thì chẳng biết từ chỗ nào chui ra một tên phóng viên hai mắt tỏa ánh sáng nhào tới.” Robert phẫn uất oán giận, “Mẹ nó, còn không cho người khác ăn nữa.”

Cộng sự của y hài hước nói. “Vậy hôm nay anh cứ thành thật ngồi trong xe ăn thức ăn nhanh đi!”

“Vậy còn anh sao không ăn thức ăn nhanh?” Robert không phục hỏi lại.

“Tôi chỉ cần lái xe thêm 5 phút, là có thể thưởng thức mỹ thực Trung Quốc, hơn nữa còn ở ngay trong nhà ấm áp thư thích, không bị quấy rối, vậy cớ gì phải ăn thức ăn nhanh?”

Robert mở to hai mắt nhìn: “Gì cơ … vậy mà anh không nói cho tôi biết nha, tên nhóc Trung Quốc kia là

tay đầu bếp cừ khôi sao? Rio, anh quả thực ích kỷ nha, cẩn thận coi chừng xuống địa ngục đó!"

Rio nở nụ cười "Vậy tôi sẽ khiến anh bị tội đó — tham ăn là một trong những tội lớn của con người mà, chẳng phải sao!"

"Chết tiệt!" Vị đặc vụ mắt lục cười mắng.

"Đời này anh nghĩ cũng đừng nghĩ!" Vị đặc vụ tóc đen nghiêm trang mà nói.

Thực đơn tối hôm đó gồm tôm kho dứa, thịt xào hẹ, cá hồi hấp cùng canh đậu hũ, do có nhiều người, nên có thêm một món gà chưng Quảng Đông, đồ uống là một chai rượu nho Cabernet Sauvignon của Pháp được lấy từ trong hầm rượu.

Robert ăn lang thôn hổ yết, hình tượng cực kỳ bất nhã, vài lần thiếu chút nữa cắn trúng đầu lưỡi, ở trên bàn ăn nhiều lần quyết tâm trừ khi phải tăng ca ra thì mỗi ngày nhất định phải quay về đây ăn tối. Sau khi cơm no rượu say, y cầm một chén trà chính sơn tiểu chủng nằm dài trên sofa, như một con mãng xà do no nê đỡ quá mức mà lười biếng không muốn nhúc nhích, nhìn thân ảnh đang vội vàng dọn dẹp trong bếp, phát ra tiếng rên rỉ thỏa mãn: "Rio, tôi nhất định phải lấy một người vợ Trung Quốc."

Vị đặc vụ tóc đen ở phương diện nào đó cực kỳ trì độn không hề phát hiện ra ý ám chỉ trong câu nói của y, hồi đáp: "À, anh có thể hỏi Tất Thanh có cô gái nào hợp giới thiệu cho anh hay không, nhưng tôi cho anh lời khuyên, tốt nhất đừng tìm người nhà của cậu ta."

"Sao thế?"

"Vì sau đó, người bận rộn trong bếp chính là anh đó."**HẾT CHƯƠNG 13**

(*) Tên gọi các quân trong cờ vua.

Tòa Thành hay còn được gọi là quân Xe.

Kỵ Sĩ hay còn được gọi là quân Tượng.

Giáo Sĩ hay còn được gọi là quân Mã.

Tiểu Binh hay còn được gọi là Tốt.

(1) **Illinois** là tiểu bang thứ 21 của Hoa Kỳ, gia nhập liên bang năm 1818. Illinois là tiểu bang đông dân nhất vùng Trung Tây nước Mỹ và đứng thứ năm toàn liên bang về dân số. Chicago nằm ở phía đông bắc là thành phố lớn nhất và trung tâm kinh tế hàng đầu tại Illinois. Đây cũng là thành phố lớn thứ ba nước Mỹ,

chỉ sau thành phố New York và Los Angeles. Thủ phủ của tiểu bang đặt tại thành phố nhỏ Springfield.

(2) **Sân bay quốc tế O'Hare** (tiếng Anh: O'Hare International Airport) (IATA: ORD, ICAO: KORD, LID FAA: ORD) là sân bay tọa lạc tại Chicago, Illinois.

nhiều nhất chính là "Thành phố lộng gió" và "Thành phố thứ nhì".

Trong đó, **The City of Big Shoulders và Hog Butcher for the World** là tên gọi được trích ra từ bài thơ "Chicago" của Carl Sandburg's 1914.

"Hog butcher for the world,

Tool maker, stacker of wheat,

Player with railroads and the nation's freight handler;

Stormy, husky, brawling,

City of the big shoulders."

(4) **Hồ Michigan** là một trong 5 Hồ Lớn của Bắc Mỹ, và là hồ duy nhất trong 5 hồ nằm hoàn toàn bên trong Hoa Kỳ. Nó tiếp giáp với, từ tây qua đông, các tiểu bang sau: Wisconsin, Illinois, Indiana, và Michigan. Từ "Michigan" có ban đầu được sử dụng để nó đến bản thân hồ, và người ta tin rằng nó có gốc từ một từ In điêng Ojibwa mishigami, có nghĩa là "đại hồ."

(5) **DEA (Drug Enforcement Administration) – Lực lượng chống ma túy:**Thành lập từ năm 1973, có trụ sở tại Arlington, Virginia. Nhiệm vụ chính là chống lại các mạng lưới buôn bán, vận chuyển và tiêu thụ ma túy. Là cơ quan theo dõi việc sản xuất, mua bán, lưu hành và sử dụng dược phẩm trong danh sách cần kiểm soát (controlled substances) như thuốc chống đau có chất opiate, thuốc an thần, thuốc có chất steroid.

(6) **Cục quản lý Thực phẩm và Dược phẩm (tiếng Anh: Food and Drug Administration, viết tắt FDA hay USFDA)** là cơ quan quản lý thực phẩm và dược phẩm của Hoa Kỳ, thuộc Bộ Y tế và Dịch vụ Nhân sinh Hoa Kỳ. Trụ sở đóng tại Washington DC, Hoa Kỳ. Cục được lập năm 1906.

15. Chương 14: Trò Chơi Đen Trắng

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Trong phòng họp của phân bộ FBI Chicago, máy chiếu vừa phát xong toàn bộ hiện trường hung án và tư liệu vật chứng, căn phòng tối đen dần chìm vào trầm mặc.

Ngọn đèn phòng được bật lên, tổ trưởng tổ chuyên án 'Giết người liên hoàn Chess', Alfred Sally Bergman dùng ngữ điệu không lưu loát phá vỡ bầu không khí nghiêm trọng: "Toàn bộ đầu mối mà hiện tại chúng ta có được trong tay, thực sự cực kỳ ít ỏi, thậm chí còn không đủ để cấp cho BAU tin tức nguyên vẹn."

Robert mở miệng: "Nếu như là trên đường tối khuya đột ngột tập kích, cùng với một súng bay từ ngoài vào trong ngục giam thì còn có thể xem là vô tung tích, nhưng vụ án phát sinh trong phòng DEA (*) lại không có bất kì ai chứng kiến cùng máy móc ghi hình lại, thật không cách nào tưởng tượng được."

(*) Giải nghĩa nằm ở mục 5 chương 13 phần 3.

"Không có nhân chứng, không có tư liệu hình ảnh, không có bất kì di vật nào lưu lại để giúp chúng ta khám phá ra thân phận của hung thủ, không có bất kì chu ti mã tích nào giúp chúng ta truy tìm hung thủ, hung thủ trước đó đã tính toán kỹ lưỡng, thủ pháp thẳng thắn lưu loát, hiệu suất cực cao chẳng khác gì một cỗ máy giết người …" Vị đặc vụ da đen tuổi trẻ Maines kia càng nói càng lộ sự uể oải, âm lượng cũng nhỏ, đến cuối cùng không còn tiếng động.

"Đừng có yểu xìu như thế, đồng nghiệp à, chưa đánh mà đã ngôn bại rồi sao?" Rio dùng ngón tay gõ gõ vào mặt bàn, đề cao thanh âm để cổ vũ sĩ khí. "Thế giới này làm gì có vụ án mưu sát nào thiên y vô phùng, chỉ cần do người làm, thì tất nhiên sẽ có kẽ hở. Phải biết rằng, chỗ then chốt nhất trong lúc phá án nằm ở chỗ sợi tóc nhìn qua nhỏ bé đến không đáng kể đó. Cẩn thận điều tra lại một lần nữa, hiện trường, vật chứng, hung khí, xe cộ, người liên quan, nhân chứng có khả năng, cho dù chỉ là nửa đầu mẩu thuốc lá bên khe đường cũng phải chú ý —- nói chung tất cả những chỗ đã nghĩ tới và chưa nghĩ tới, đều phải điều tra triệt để! Còn phía bên chuyên gia phân tích hành vi, thì nhắc bọn họ phải ghi chép cẩn thận, dù chỉ là đường viền mơ mơ hồ hồ cũng tốt."

Alfred Sally Bergman lập tức phấn chấn tinh thần, vừa thu dọn tư liệu vừa nói: "Tôi sẽ dẫn theo vài người đi xem hiện trường vụ án, Maines, cậu đi qua khoa giám định vật chứng, xem có phát hiện gì mới hay không. Rio, BAU thì nhờ bên các anh rồi."

Đến tận 12h khuya, Rio cùng Robert mới một thân đầy mồ hôi trở lại biệt thự ven hồ. Hai người mệt ngay cả cơm tối đều không muốn ăn, sau khi chúc nhau ngủ ngon, liền tắm đại rồi trở về phòng mình nghỉ ngơi.

Rio trên giường trằn trọc hơn nửa tiếng đồng hồ, như trước vẫn khó lòng mà chìm vào giấc ngủ. Bức họa vẽ "K.Green" trong vali của anh theo anh thiên lý xa xôi đồng hành từ Portland đến đây, lúc này lại trước sau như một mà dán trên vách tường phía sau, nghiêng người liền đập vào ánh mắt. Ánh sáng của mặt trăng từ ngoài cửa sổ tiến vào trong phòng, ba khuôn mặt tuấn tú khác nhau trên 3 bức ảnh, yên tĩnh mà tà mị, dường như quỷ thú trong rừng rậm hắc ám, bao hàm thâm ý mà theo dõi anh, tựa như lúc nào cũng có thể mở miệng nói.

K.Green, vì sao lần nào mày cũng đều nhanh hơn chúng tao, tìm được tên tội phạm sát nhân liên hoàn trước tiên? Bởi vì tụi mày là cùng loại, nên có thể ở giữa biển người mà ngửi được mùi máu tươi trên người đối phương hay sao? Hay là, theo đuổi con mồi là bản năng săn người của mày? Rio không tiếng động mà hỏi.

Bức họa trên tường dùng lặng im đáp lại.

Lúc này Rio đã không còn thấy buồn ngủ, liền ngồi dậy mà vào nhà bếp dự định tìm lon bia uống. Lúc đi ngang qua phòng của Lý Tất Thanh, phát hiện cửa phòng vẫn còn ánh lên ngọn đèn. *Đã gần 1h sáng, còn chưa ngủ? Dường như cậu có thói quen thức khuya …* Rio không đồng tình mà nhíu mày, gõ nhẹ cửa phòng.

Cửa phòng không có khóa trái, nên lúc anh đẩy cửa vào trong, thì chủ nhân không ngờ đã hừng đông mà còn có khách ghé thăm khá ngạc nhiên, quay đầu nhìn anh.

Đối diện là tường một mặt trống trải, tường nguyên bản tuyết trắng đã bị rất nhiều trang giấy chiếm lĩnh, chữ viết khắp nơi, đều là được cắt từ các trang báo xuống, màu bút màu hồng cùng lam không ngừng xoay vòng cùng vẽ những đường dài trên đường.

Rio cảm thấy hình ảnh này có chút quen mắt. Anh lập tức nhớ ra: Đây giống như đang ở trong văn phòng khoa tội phạm hình sự FBI, ở đó cũng có một cái bảng đen lớn hoặc tường rộng, dán đầy toàn bộ ảnh chụp và tư liệu về các vụ án liên quan.

Cậu nhóc người Hoa đang cầm bút lông dầu đánh dấu ký hiệu trên một mặt báo vừa cắt, thấy anh bước vào, liền lộ ra biểu tình bất ngờ không phòng bị, mơ hồ có chút hoảng loạn, "… Rio, anh chưa ngủ à?"

"Câu này tôi phải hỏi cậu mới đúng, mai không phải đi học hay sao?" Rio đến gần bức tường đầy giấy kia — ở trên đó toàn bộ đều là tin tức liên quan tới vụ án sát nhân liên hoàn tại Chicago, không khó nhận ra, người thu thập nó có hứng thú đến cỡ nào. Hiển nhiên, tính thích điều tra phá án trong cậu lại tái phát rồi, anh bất đắc dĩ mà suy nghĩ, nhưng lại đồng thời dùng giọng nói nghiêm túc cảnh báo: "Tôi nói rồi, đừng có nhúng tay vào trong chuyện của cảnh sát, đây không phải trách nhiệm của cậu. Cách xa vụ án này của tôi ra 1 chút, Tất Thanh!"

Lý Tất Thanh không cam lòng phản bác: "Vì sao? Tôi đâu có quấy rầy tới việc phá án của các anh. Đây đúng không phải trách nhiệm của tôi, nhưng là hứng thú của tôi, anh không thể không có đạo lý mà tước đoạt nó! Với lại, anh không phải đã từng nói, tôi có thể xen mồm vào hay sao?"

"Tôi có đồng ý qua, nhưng lúc đó là do cậu chính là mục tiêu ra tay của tội phạm sát nhân liên hoàn! Cậu không phải cũng đã từng hứa với tôi, không khiến bản thân mình tự thâm nhập nguy hiểm sao? Kết quả thế nào? Nếu không phải có "K.Green" theo sau, đúng lúc giết Reg, thì thi thể đầy máu và đất trong bụi hoa kia chính là cậu đó! Lúc đó cậu biết rõ hung thu chính là một tên sát nhân đầu óc không bình thường mà cậu còn đi theo hắn, có nghĩ đó là hành vi ngu xuẩn hay không, có biết hậu quả của việc cậy mạnh là gì không?" Trong mắt Rio từ từ hiện lên tức giận, dường như trong biển khơi kia dần tỏa ra chút ánh lửa, lại tựa như đang nhộn nhạo tâm tình tối tăm và mâu thuẫn trong đáy lòng. "Thời điểm lúc cậu thích làm theo ý mình như thế, lẽ nào không hề cân nhắc tới sự lo lắng của những người bên cạnh mình hay sao? Vạn nhất cậu xảy ra chuyện gì, cậu muốn tôi — chị gái Molly của tôi thương tâm đến chết phải không?"

Lý Tất Thanh cúi đầu, sau đó thấp giọng nói: "Xin lỗi, tôi đã nuốt lời … Thế nhưng, tôi không thể cứ ngồi đó không chịu làm gì cả, Rio, anh hiểu cảm giác này mà phải không, ngay khi khát vọng trong anh muốn anh làm gì đó, thì toàn bộ tư duy, tâm tình, thậm chí máu của anh cũng đang phát sinh tiếng gọi thúc giục mạnh mẽ — Phải làm nó! Phải làm nó! Anh không cách nào mắt điếc tai ngơ với những thanh âm này, trừ khi anh vốn dĩ tâm như tro nguội!"

Rio trầm mặc, phiền muộn nói: "Tôi hối hận lúc trước hứa với Molly chăm sóc cậu. Cậu biết rõ công việc của tôi có bao nhiêu nguy hiểm, nếu như sự chăm sóc này có thể uy hiếp đến sinh mạng của cậu, thì tôi nên để cậu đi thì hơn."

"Anh sai rồi, cho dù tôi từng đối mặt với nguy hiểm, thì cũng không phải vì anh. Dù cho không quen biết anh, thì tôi cũng có thể vì chuyện gì đó mà tình cờ gặp Reg, hoặc là một tên khốn nào đó biến thái xấu xa — nói thật, trước đây tôi cũng đụng khá nhiều với dạng người này, bọn chúng luôn cho rằng tôi là thằng yếu đuối, lúc nào cũng có thể bắt nạt, lẽ nào trên mặt tôi viết 4 chữ 'rất dễ ăn hiếp' hay sao?" Lý Tất Thanh ngẩng đầu nhìn anh, nét mặt có chút mê man, thở dài, khiến cho cậu nhìn qua tựa như miếng bánh gạo nếp vừa được nấu chín, thuần lương vô hại, già trẻ đều hợp.

Ý niệm muốn rời xa cậu trong đầu Rio lần thứ hai tan vỡ.

Dù thế nào đi nữa, đuổi cậu ta đi chỉ sợ hậu quả càng thêm nghiêm trọng, chí ít hiện tại, anh còn có thể cố gắng bảo hộ cậu, nếu như để cậu ta một mình lưu lạc đầu đường, lúc đó lỡ gặp nguy hiểm thì cầu xin ai giúp đỡ đây?

"Nếu như hứng thú của cá nhân mang tới phiền phức lớn cho anh đến vậy, thì tôi sẽ đi, tìm một trường, vào ký túc xá, sau đó học cho xong chương trình đại học ở đó. Nếu như lúc đó bác sĩ Monteresson còn viết thư đề cử tôi, thì tôi sẽ đồng ý tiếp nhận ý tốt của ông mà giúp đỡ, cùng ông ấy làm việc." Lý Tất Thanh quyết tâm mà nói.

Câu cuối cùng của cậu chính là uy hiếp Rio.

Không! Tôi tuyệt đối không muốn trở thành đồng nghiệp cùng cậu, cho dù không cùng một bộ môn! Vị đặc vụ liên bang thất bại xoa mi tâm, thở dài. "Được rồi, cậu thắng rồi. Tôi sẽ không cản hứng thú của cậu nữa, chỉ cần nó không can thiệp vào công tác của tôi — Nhớ kỹ, cậu chỉ có thể xen mồm, không thể nhúng tay!"

"Không thành vấn đề!" Cậu nhóc người hoa kia trong nháy mắt chợt sáng bừng, ôm lấy cánh tay của anh, kéo anh tới chiếc bàn học bên cạnh.

Rio lúc này mới phát hiện, trên mặt bàn có để 1 bàn cờ vua, từng quân cờ trắng đen đều đang đứng yên ở vị trí của mình.

"Mấy tin trên báo tôi nghiên cứu mấy ngày rồi, có chút vấn đề vẫn muốn nói cho anh biết, nhưng anh cứ bận rộn miết." Lý Tất Thanh hăng hái kêu anh ngồi xuống ghế, bắt đầu tuyên bố báo cáo nghiên cứu độc nhất vô nhị, câu nói đầu tiên thôi đã khiến cho Rio giật mình: "Tôi nghĩ, hung thủ không phải có 1 người."

"… Nói rõ 1 chút."

"Căn cứ vào 4 vụ án giết người, 4 quân cờ vua, tôi phát hiện có 1 quy luật, 2 vụ án bắn chết người, hiện trường để lại là cờ đen, mà vụ án đâm cổ họng, lưu lại là quân trắng — trong đó phải có ý nghĩa gì chứ? Vì sao hung thủ lại lựa chọn hai phương án giết người khác nhau như thế? Phải biết rằng với một tên sát nhân liên hoàn mà nói, thì phương thức giết người phải luôn cố định, phương thức đó cùng đồ án và chữ viết mà chúng để lại cũng như nhau, đều đang tự mình khẳng định tiêu chí cùng niềm tự hào do tự mình tạo ra. Một tên mạnh nhất chính là dùng lực lượng của bàn tay lại bỏ dao dùng súng, mà một tên có thể thành thạo dùng súng lại bày ra vụ án cần tới vũ khí khác, mà quan trọng hơn nữa lại là dùng bút máy làm vũ khí cơ chứ?"

Lý Tất Thanh một hơi thở nói đến đây, bổ sung không khí mới mẻ. Thấy Rio nhìn chằm chằm vào bàn cờ trước mặt suy nghĩ sâu xa, cậu liền nói: "Liên tưởng tới tính đối kháng trong bộ môn cờ vua, tôi không khỏi đưa ra suy đoán như vậy: hung thủ có thể nào là hai người hay không? Một tên bắt quân đen, một tên bắt quân trắng, dùng phương thức giết người mình am hiểu nhất mà thi đấu, chọn mục tiêu thế nào, trước đó cũng đã đặt ra phạm vi và hạn chế từ trước."

Vụ đặc vị liên bang kinh nghiệm phong phú lập tức bắt được vấn đề then chốt: "Nếu nói vậy, thì phạm vi và hạn chế mục tiêu, tôi nghĩ cũng có liên quan tới quân cờ để lại, phải không? Ba tốt, một tượng."

"Đúng, đó chính là điều tôi muốn nói tiếp theo." Lý Tất Thanh từ bàn cờ lần lượt lấy ra các quân cờ, lần lượt để trước mặt anh. "Ba tốt — giao cảnh, thị cảnh, cảnh ngục; một tượng – chủ quản DEA; từng quân cờ thể hiện giai tầng mà nó đại biểu; cũng từ đây có thể chứng minh được, đây không phải là một vụ án giết người liên hoàn bình thường, mà là trò chơi giữa quân trắng và quân đen; là sự phân cao thấp giữa vũ khí lạnh và vũ khí nóng; hai tên sát thủ lấy thành phố này làm bàn cờ, mạng người chính là quân cờ!"

Rio nhíu chặt mi. Mặc dù đây chỉ mới là suy đoán hoặc muốn nói chỉ mới là giả thuyết, nhưng giả sử Lý Tất Thanh kết luận chính xác, thì lúc này FBI gặp phải khó khăn cực kỳ lớn, chính là tên hung thủ mà họ phải truy lùng: có kiến thức giết người chuyên nghiệp, có kinh nghiệm giết người phong phú, có thủ đoạn sắc bén, thậm chí còn có ánh mắt chẳng thèm nhìn sinh mạng người, cùng trái tim cực lãnh ngạnh như băng cứng. Chênh lệch giữa những tên sát thủ này với bọn giết người do say rượu phê thuốc cực kỳ lớn, quả thật như trận chiến giữa mèo hoang và hổ Bangladesh, mặc dù đều là động vật giống mèo, nhưng tính công kích và độ nguy hiểm lại cách biệt một trời. Phiền toái nhất chính là, số lượng lên tới 2.

Cậu nhóc người Hoa đứng bên cạnh ghế chỗ anh ngồi vẫn thao thao bất tuyệt mà tiếp tục trình bày quan điểm cá nhân: "Ngoài ra dựa vào khoảng cách thời gian phát sinh án mạng, tôi cũng cảm thấy có vài chỗ khó hiểu, vụ án thứ hai phát sinh ngay ngày kế tiếp kể từ vụ thứ nhất; vụ thứ ba lại phát sinh sau vụ thứ hai đến 8 ngày, 3 ngày sau đó là vụ thứ 4 — 1,8,3, ba con số này chỉ là ngẫu nhiên thôi sao? Có quy luật gì đó mà chúng ta chưa phát hiện ra hay không? Chỉ tiếc trong tay tôi tư liệu còn quá ít!" Cậu dùng ánh mắt tiếc nuối và khát vọng mà nhìn chăm chú vào vị đặc vụ liên bang tóc đen, cúi người đưa tay nắm lấy bờ vai anh. "Tôi cần phải tới hiện trường thăm dò, báo cáo khám nghiệm tử thi, phân tích vật chứng, các chi tiết trong hồ sơ bảo mật mà bên ngoài không cách nào biết được, mà không phải là mấy mánh lới tin tức phỏng đoán cùng nói bốc nói phét tràn ngập TV, báo chí."

Cậu kề sát người anh quá gần, hầu như cảm nhận được hơi thở của cậu, khiến trái tim Rio trong nháy mắt phát sinh cảm giác không gian cá nhân bị xâm lấn. Anh không quen với cảm giác này, anh có thể hoàn toàn dựa hẳn vào lưng ghế phía sau, hoặc là bất động thanh sắc mà đẩy đối phương ra, nhưng chẳng biết

vì sao, anh lại không làm như thế. Lòng bàn tay trên vai tựa như dính sát vào da thịt anh phát tán từng đợt nhiệt, cảm giác nóng rực ấy như điện lưu truyền thẳng vào ngực anh, khiến ngực anh co quắp lại, lại như có một móng vuốt nhỏ bén nhọn mà mềm mại, trong lòng không ngừng ngứa ngáy … Hầu kết của anh không tự chủ được mà trượt vài cái, chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi khô, trong cổ họng bỗng nhiên bốc cháy lên ngọn lửa cơ khát.

Cậu nhóc người Hoa kia lại hết lần này tới lần khác gần trong gang tấc còn đang lửa cháy đổ thêm dầu — cậu nắm lấy bờ vai của anh mà lắc lắc, dùng ánh mắt đầy khẩn cầu như đứa em trai đang van xin anh mình mua cái cái bao tay bóng chày nói: "Rio, anh có nghe tôi nói không? Điều tôi nói, anh có thể làm mà, đúng không? Đưa tôi đến văn phòng của các anh cho tôi xem các tư liệu liên quan vụ án, giống như lần trước ở Portland vậy, tôi thề sẽ không mang lại phiền phức cho anh, với lại, tôi sẽ cho anh rất nhiều thu hoạch không tưởng được …"

Rio rốt cục nhịn không được rời khỏi ghế, để bờ vai mình trượt khỏi bàn tay của cậu, trong nháy mắt cảm thấy giữa hai người không còn tiếp xúc nhiệt độ nào nữa, anh như trút được gánh nặng mà thở phào nhẹ nhõm, nỗ lực bình phục cảm giác khác thường trong ngực, thế nên trong lúc nhất thời quên đưa ra câu trả lời.

"Rio?" Lý Tất Thanh nghi hoặc hỏi.

"…. Cho tôi bài báo cáo, tôi sẽ đưa cho chuyên gia phân tích hành vi, nếu như có thể nhận được đồng tình của họ … Tôi sẽ dẫn cậu tới đó." Vị đặc vụ liên bang sau khi do dự thì trả lời.

"Aha!" Lý Tất Thanh kinh hỉ cười rộ lên. "Không thành vấn đề! Tôi nhất định điều chỉnh xong rồi gửi cho anh –" sau đó cậu luống cuống tay chân mà chạy đi lấy bút.

"Chờ đã!" Rio kéo lấy tay cậu. "Không phải bây giờ, trước hết cậu phải đi ngủ, ngày mai có thời gian rồi hãy viết."

Ngữ điệu kiên quyết của anh khiến đối phương cố nén cấp thiết mà nhún vai: "Được rồi, tôi đi ngủ. Mai không có đi học, tôi sẽ viết cho anh."

Rio lúc này mới buông tay, nói: "Lên giường, tắt đèn, sau đó tôi mới đi."

Tâm lý mong muốn tranh thủ cơ hội của cậu đã bị anh dập tắt, Lý Tất Thanh không thể không tuân theo tắt đèn leo lên giường, chui vào chăn, chỉ chừa lại ngọn đèn nhỏ đầu giường: "Ngủ ngon, Rio." Cậu chần chờ một chút, còn nói. "Gần đây có phải anh không ngủ được hay không?"

Một sự xúc động hiện lên trong ánh mắt, Rio dường như không có việc ấy hỏi lại: "Thì sao?"

"Bọng mắt của anh đen. Anh quả thực bận rộn quá rồi." Lý Tất Thanh đồng tình nhìn anh. "Dù thế nào, sức khỏe mới là quan trọng nhất, ngủ ngon 1 giấc, đừng tạo nhiều áp lự cho mình quá."

Rio khẽ gật đầu, đưa tay giúp cậu tắt đèn giường rồi đóng cửa: "Ngủ ngon, nhóc con."

"Dù cho tuổi của anh có lớn hơn tôi, thì tôi vẫn là anh rể của anh …"

Anh chợt nghe thấy giọng nói thầm vang ra trong ổ chăn, muốn cười nhưng cười không nổi.

Xoay người rời khỏi phòng, thì chợt nghe thấy tiếng ngũ ngon mềm nhẹ: "Ngủ ngon nhé, Rio, nhớ mơ đẹp." Bước chân của anh chợt sựng lại, sau đó mới đưa tay đóng cửa.

Trở lại phòng ngủ của mình, Rio khẳng định, trạng thái tinh thần hiện nay của anh, cho dù trên giường nhắm mắt tới tận hừng đông cũng không cách nào đi vào giấc ngủ. Dù cho buồn ngủ đến cực điểm thì anh cũng chỉ có thể chợp mắt khoảng 3-5 tiếng là cùng, nhưng cuối cùng cũng bị lo nghĩ, khẩn trương, ác mộng không ngừng tới khiến anh giật mình tỉnh giấc —- hai năm trước, anh đã từng thoát ra khỏi bệnh trạng chết tiệt này, nhưng cuối cùng, giấc ngủ an ổn chỉ kéo dài được 1 năm, giằng co rồi cũng biến mất, tới tận giờ, cũng chính là nhiều lần phải dùng tới những viên thuốc đã hạ quyết tâm bỏ. Nhưng hiện tại, dược hiệu của thuốc với anh cũng dần yếu đi, mà anh thì lại quá bận rộn tới mức thời gian đi tái khám cũng không có.

Chờ vụ án này kết thúc, anh phải xin nghỉ vài ngày, đi gặp bác sĩ, anh tự nhủ như vậy, sau đó mở ngăn tủ thuốc trên bồn rửa mặt, mở bình thuốc trắng ở giữa lấy ra hai viên thuốc rồi nuốt xuống, do dự một chút, lại uống thêm 2 viên, nuốt vào.

Sau khi nằm xuống giường, cơn mệt mỏi hỗn loạn bắt đầu phủ xuống. Trước khi bắt đầu một ngày làm việc bận rộn, anh muốn có giấc ngủ say đủ 8 tiếng, cưỡng ép thần kinh buộc chặt của mình phải nghỉ ngơi đủ, dù cho có là "K.Green" khiến cho anh nhớ mãi không quên, các hung thủ cần phải truy bắt hay là tiếng khóc than của oan hồn nhiều năm về trước, cũng chẳng thể nào len vào giấc mơ của anh được nữa.

Đến khi tỉnh ngủ, sẽ trở thành một vị đặc vụ liên bang FBI tinh thần chấn hưng, mạnh mẽ vang dội, quả cảm, chính trực, tinh anh chấp pháp trừng gian trừ ác.

16. Chương 15: Đến Từ Địa Ngục

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Tầng ngầm B2 của tòa nhà FBI phân bộ Chicago.

Tiếng súng mãnh liệt không ngừng vang lên, trong không gian kín mít càng thêm quanh quẩn. Hình nhân người không ngừng xuất hiện từ trong góc tối, nhanh chóng di chuyển, trong tiếng súng liên tục, trên mỗi hình người xuất hiện chưa kịp 3s kia, ngay phần hồng tâm giữa trán đều xuất hiện một lỗ nhỏ, rồi ngã

xuống phía sau.

Ở sau tấm màn che đột nhiên đồng thời xuất hiện 5 hình người, mang tốc độ khác nhau cùng quỹ tích khác nhau mà di chuyển, nhưng lúc này xạ thủ lại vừa vặn hết đạn, trong thang đạn chỉ còn lại viên cuối cùng, ngay trong lúc chớp mắt đó, anh liền đưa tay đẩy băng đạn rỗng kia văng ra ngoài, tay trái từ bên hông lấy ra một băng đạn mới nhét vào trong hộp đạn, toàn bộ quá trình liền mạch lưu loát, chỉ mất có 0.5s! Lập tức bắn hạ được 5 hình người kia, tựa hồ là không kịp nhắm mà tiện tay bắn, nhưng đều ngay giữa hồng tâm, 5 hình người di động kia hầu như cùng thét lên rồi ngã gục.

Tiếng súng vừa dứt, thì một giọng nữ điện tử vang lên đọc báo cáo: "Kết thúc huấn luyện bia ẩn hiện di chuyển. Loại hình: Huấn luyện xạ kích chống bọn bắt cóc con tin. Sân tập: 1. Độ khó: Cấp A. Số mục tiêu bắn trúng: 38. Xác suất bắn trúng mục tiêu: 100%. Thời gian phản ứng trung bình: 1.39s. Điểm tổng hợp:A+."

Toàn thân căng thẳng của Rio chậm rãi thả lỏng, buông súng lục, tháo tai đeo cách âm. Trên bàn kim loại hình trụ rất cao cách đó 1 thước, chính là máy vi tính mini có lưu trữ bảng thành tích của anh, trên bảng thành tích đó sẽ hiện lên thành tích mới nhất tốt nhất của anh. Rio không để tâm mà nhấn nút "Xóa", sau đó cất súng quay người.

"Hey!"

Tiếng kêu lớn của một người đàn ông vang lên phía sau. Thanh âm này cực kỳ hùng hồn kháng lãng, tựa như trong lòng ngực đánh hơn trăm nghìn hơi rồi phá tan cổ họng phát ra, mang theo tiếng ồn như vang vọng.

Âm sắc của người đó, thực sự là … *Chết tiệt, quá quen!* Rio giả bộ như không nghe thấy mà hướng thẳng phía trước đi, cố ý gia tăng bước chân.

"Hey, hey! Tôi khẳng định em nghe được đó, ngựa chiến của tôi, ngựa chiến xinh đẹp, mạnh mẽ của tôi ~~~" Thanh âm kia vẫn không ngừng vang phía sau anh.

Rio không thể không dừng lại bước chân, mặt như sương lạnh xoay người, lạnh lùng nhìn người đàn ông đầu bóng lưỡng cơ thể vạm vỡ — 1.96m, 102kg, tựa như tháp sắt mà đứng sừng sững tại đó, cả cơ thể ẩn chứa lực đả kích và sức bật đáng sợ. Nhưng so với lực mạnh đáng sợ đó, thì y còn sở hữu kỹ thuật tay không đánh nhau kịch liệt mà có thể giết người, cặp chân một giây đá ra 4 cú, một cú có thể đá nát một cái chân thép đường kính 2.7 tấc Anh, trong trận thi đấu quyền anh ở chợ đêm đẳng cấp thế giới đá nát 157 cái xương sọ.

Anthony Quirot, người Mỹ gốc Brazil, xuất thân trại huấn luyện Siberia, tên hiệu "Chiến xa Tử vong", đã từng trong những cuộc thi đánh nhau "Vô quy tắc, vô hạn chế" ở chợ đêm nổi tiếng tròn 8 năm đứng ở vị trí dẫn đầu, chiến tích 199 trận thắng 198 trận, trong đó có 157 trận đánh chết đối thủ. Lần duy nhất cũng là lần cuối cùng thua, khiến cho hai tay, xương quai xanh, 3 cái xương sườn bị gãy cùng chấn động não mạnh. Lúc đó khi y hấp hối, ông chủ chợ đêm kia cho rằng y không còn giá trị nữa, thiếu chút nữa tự tay giết y, may là trong lúc đó được vài FBI tình cờ cứu thoát, mới may mắn nhặt được cái mạng, sau đó đưa vào bệnh viện tốt nhất điều trị. Cảnh sát hy vọng y có thể mở miệng khai ra con đường để phá nát hệ

thống thi đấu chợ đêm kia, đáng tiếc y chỉ là một đấu sĩ, dù cho y có là quyền vương, thì y cũng không biết nhiều chuyện nội tình bên trong, cuối cùng chỉ có thể hỗ trợ phá được một lưới ở ngoài cùng của cả lưới bắt này thôi. Anthony dựa vào cơ thể mình cùng ý chí mà khôi phục nhanh chóng, dựa vào hiệp nghị của bộ tư pháp, nhờ khả năng phi thường của y cùng với kỹ thuật phong phú, liền được đưa vào phân bộ FBI New York trở thành huấn luyện viên bên thuật cận chiến.

Rio 3 năm trước khi vào tổng bộ, chính là ở ngay tại sân huấn luyện cận chiến của phân bộ New York, bị vị huấn luyện viên quyền anh xã hội đen này dằn vặt đau khổ. Kỳ thực cũng chẳng phải chuyện lớn, phải biết toàn bộ những đặc vụ đã từng giao thủ cùng y, thậm chí có những đặc công đã được huấn luyện, không ai không bị đánh thảm, quan trọng là, cái tên này là gay, hơn nữa vẫn luôn thể hiện "Thú tính" khác thường dành riêng cho Rio.

Sau khi vươn móng heo sờ soạn anh trong một lần huấn luyện, y đắc ý mà nói với Rio: "Không thoải mái phải không? Đáng tiếc, để có thể hoàn thành được chương trình học thuật cận chiến theo quy định, em chỉ có 2 lựa chọn, một, đánh bại tôi, hai, như một đứa đàn bà đi tìm sếp khóc lóc kêu gào bảo tôi quấy nhiễu tình dục. Em chọn cái nào?"

Kết quả của sự kiện quấy nhiễu tình dục đợt đó, chính là học viên bị đánh đến nứt ống xương chân, còn huấn luyện viên bị đá sưng một cục ngay mặt.

Hôm nay tên này lại xuất hiện ngay trên sân huấn luyện tầng hầm của FBI phân bộ Chicago, tuy rằng 8/10 là ngẫu nhiên, nhưng Rio vừa liếc thấy y, thì liền có xung động muốn đá mạnh một cước vào cái đầu sáng bóng kia của y.

Anthony dùng ánh mắt tràn đầy khiêu khích, nhìn từ khuôn mặt anh tuấn đầy phong tình của vị đặc vụ lai tóc đen, đến phần ngực rắn chắc cùng thắt lưng cân xứng dưới chiếc áo T-shirt ngắn tay bó sát người, sau đó đến quần quân cảnh dù cho rộng cũng không thể che giấu được cái mông căng tròn cùng đôi chân thon dài, rất "Cố sức" mà nhìn xuyên thấu 1 hồi, sau đó đầu lưỡi chậm rãi liếm môi: "Ba năm không gặp, em đã biến thành một Rio trưởng thành, càng thêm nóng bỏng … Đến đây đi, để tôi coi ngoại trừ bề ngoài nhìn đẹp ra kia, em có gì khác tiến bộ hay không?" Y hướng ngón trỏ thô to ngoắc về hướng Rio, bày ra tư thế khiêu khích "cưỡi ngựa tới đây" …

Rio diện vô biểu tình mà nói: "Thật tiếc, anh đã không còn là huấn luyện viên của tôi, mà tôi cũng không có nghĩa vụ làm hình nộm để thể hiện giáo trình theo chương trình học thuật cận chiến ở phân bộ Chicago nữa rồi." Nói xong anh rất thẳng thắn mà quay đầu đi, ngay trong thời điểm vừa xoay người, thì đùi phải tung ra một cú, mang theo tiếng gió thổi đánh thẳng đến huyệt Thái Dương của Anthony.

"— Đánh bất ngờ, chiêu này dùng hay đó!" Anthony vừa nói vừa ngã người ra phía sau, đơn giản tránh khỏi cước đá mạnh đó.

Rio một kích chưa trúng, theo quán tính cơ thể mà xoay một vòng ngay sau đó đùi phải nâng lên đá góc, hướng thẳng về phía trái của đối phương mà xuất chiêu — cú này nếu thực sự đá thật, cho dù là một người đàn ông cường tráng như Anthony cũng phải gãy mất hai ba cái xương sườn. Y không thể không chéo hai cổ tay, chặn lại trước cú đá đó, sau đó lập tức quỳ gối về phía sau, thắt lưng, cúi người ra phía sau né qua chân trái đá ra của Rio.

Ngay khi vặn người chuẩn bị phản kích, thì đối phương liên tiếp như điện sấm đánh không ngừng tới, khiến cho Anthony không kịp thở dốc phải lần thứ hai khom lưng về phía trước né tránh, cuối cùng phải ngã xuống dưới ngay mặt đất mà lăn, mới có thể né được cú đá ở phía dưới. Công kích và phòng thủ liên tiếp này, trước sau chỉ có 5s, Rio đã ra liền 5 cú, phạm vi công kích từ phần đầu đến chân, bằng những cú đá kỹ thuật như mưa rền gió dữ của y.

"Tốt lắm!" Anthony hét lớn một tiếng, cơ bụng cường tráng co rút lại, bắn người lên, còn Rio vì phải cúi người đá phần dưới của y, hai tay chống trên mặt đất còn chưa kịp thu hồi. Y cực kỳ đanh đá chua ngoa mà bắt được nửa giây trống đó, một quyền đầy lực đánh thẳng hàm dưới của đối phương. Quyền đánh ra khá hời hợt, nhưng Rio có thể cảm giác được phần xương của mình truyền đến một cơn đau nhức, anh liền lảo đảo hai bước, xoang mũi đau xót, khiến anh nước mắt lưng tròng hầu như tràn mi.

Phản kích của huấn luyện viên quyền anh kia cũng không chỉ một quyền, y nhảy người lên, từ đầu đến chân ở không trung tạo một đường thẳng, xoay tròn 360 độ, thân thể khổng lồ mang động năng thật lớn, đôi chân dài như phủ thiết mà nhắm thẳng tới mặt của Rio! Khó có thể tưởng tượng Anthony to con như vậy, lại có thể sử dụng chân pháp tinh diệu hoàn mỹ như thế — cả người y xoay trong không trung đá ra, lần thứ hai trúng ngay hàm dưới bên trái của Rio.

Một bụm máu phun ra, mặt Rio bị đá nghiêng hẳn qua 1 bên, trong miệng tuôn ra mùi máu tươi, dưới chân thất tha thất thểu lui về phía sau vài bước, đến tận khi thắt lưng chạm vào cái bàn kim loại đặt ở bên sân huấn luyện bắn súng.

Anthony nâng người lên, tựa như cao thủ võ lâm mà nhảy lên, chân trái đạp thẳng vào ngực trái của anh, mũi chân phải hướng thẳng cằm anh, mượn lực lộn ngược ra sau một vòng, vững vàng đáp xuống sàn nhà.

Một cước đó chỉ là nhẹ, không có tạo thành thương tổn gì lớn với Rio, nhưng ý tứ hàm xúc uy hiếp tràn đầy trong đó. Không hề nghi ngờ, nếu người đàn ông đầu bóng lưỡng thực sự đá, thì với lực đùi 560kg của y, thì đối thủ nếu không lập tức bị mất mạng, thì chí ít cũng bị chấn động não lớn.

"So với trước đây kiên trì hơn 9s rồi." Ngón tay Anthony lướt qua phần máu tươi chảy ra từ miệng của Rio, đưa đến bên môi dùng đầu lưỡi liếm, ánh mắt tràn ngập tính xâm lược mang khoái cảm phát tiết bạo lực, không ngừng dao động trên người vị đặc vụ tóc đen: "Đừng chán nản, con ngựa chiến nhỏ của tôi, đây là thành tích rất tốt rồi. Phải biết rằng, lúc trước Jakobson được xưng "Máy xay thịt", dưới chân tôi 53s thì đã nấc cục, cho dù là "Quái vật" Horen, cũng chỉ kiên trì được có 15'42s."

Mu bàn tay Rio cố sức gạt vết máu ngay khóe môi, lạnh lùng trả lời: "Vậy cũng thật tốn thời gian rồi, ai chẳng biết anh dưới tay 'Ma vương' Elam chỉ kiên trì được có 18'54s đã bị thua, đúng không?"

Người đàn ông đầu bóng lưỡng kia lập tức trầm sắc mặt. Trận đánh mà y lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng thua đó, chính là vết sẹo cùng sỉ nhục lớn nhất trong lòng y. Tổn thương nhất là y muốn quay trở lại sàn đấu để cùng Elam lần thứ hai quyết chiến, thì cái tên 'Ma vương' quyền anh luôn am hiểu lợi dụng sai lầm nhỏ bé của đối phương mà chiến thắng, sau 2 năm lại bị chính cái thủ đoạn đó của mình quật lại, bị cái tên hiệu là 'Chiến hổ', Alex hạ gục.

Có thể đây chính là số mệnh của tay đấm bốc quyền anh chợ đêm —- vượt mọi khó khăn gian khổ mà huấn

luyện đem bản thân rèn thành một cỗ máy giết người, không ngừng đá nát đầu người khác, dùng sinh mạng để làm tiền đặt cược cho chiến thắng cùng tài phú, sau đó đợi một ngày nào đó — có thể ngày tiếp theo của chiến thắng, cũng giống như bại tướng dưới tay mình, biến mình thành một thi thể huyết nhục không rõ.

Thừa dịp y thất thần, Rio liền bỏ mặc y mà xoay người rời đi, lại bị một cánh tay cứng rắn tựa như sắt thép đúc kim loại mà kìm chặt ở phía sau.

Cánh tay kia không dùng sức, Rio cũng không cần giãy dụa vô ích, tùy ý dựa vào thân thể đàn ông khôi ngô cường tráng phía sau, cảm nhận hơi thở nóng hổi phà ngay vào ót anh.

"199, đây là số liệu ghi nhận thi đấu chính thức, nhưng chúng nó chỉ chiếm 1/3 toàn bộ trận đấu của tôi. Em có biết, trong suốt 8 năm tôi làm tay đấm bốc đã buôn bán lời được bao nhiêu không … hơn 1.060.000.000 dolla Mỹ, hiện đang ở trong tài khoản ngân hàng Thụy Sĩ. Còn tiền lương một năm của em là bao nhiêu? 700 triệu? 800 triệu? Sau khi trừ thuế chắc cũng cỡ này đi? Sao nào, cân nhắc đề nghị của tôi chút đi, tôi sẽ đem 1/3 — không, 1/2 tiền gửi ngân hàng đó cho em." Đầu lưỡi Anthony nhấm nháp phần mồ hôi ngay cổ của anh, tràn ngập ý tứ hàm xúc tình dục mà chậm rãi liếm, thanh âm trầm thấp hùng hồn quanh quẩn bên màng tai anh: "Suy nghĩ lại đi nào, 800 triệu đô la, em có thể tiêu xài thoải mái, cuộc sống còn hơn cả một vương tử …"

Rio biết đề nghị của y là gì. Nhưng thề có chúa Jesus ở trên, cho dù đối phương đem toàn bộ 1.060.000.000 đô để trước anh, làm cả sàn nhà biến thành một hầm vàng sáng chói, thì anh cũng không hề hứng thú với cái đề nghị chết tiệt này, thậm chí vừa nghĩ tới đã thấy phản cảm. Cũng không phải do tính hướng của Anthony, mà chính là bản thân anh — anh không thể chấp nhận vụ giao dịch tình cảm khinh nhờn tôn nghiêm thế này, cho dù sau này một nửa còn lại của anh không phải dị tính mà là đồng tính, thì cũng tuyệt đối không thể là tên đồ tể tay đầy máu tanh này!

Khuỷu tay ở phía sau thúc mạnh, Rio giãy thế nào cũng không thoát ra khỏi gông cùm xiềng xiếc này, liền quay đầu lại trả lời lạnh lùng: "Đem toàn bộ 1.060.000.000 đô của anh xuống địa ngục hết đi!"

"Xuống địa ngục sao?" Ánh mắt Anthony thoáng chốc trở nên dày đặc mà thâm trầm, phảng phất tựa như nhớ tới tầng băng lạnh cùng gió lạnh gào thét ở Siberia, nhất là trại huấn luyện ma quỷ cực đoan máu tanh tàn khốc kia. Một đám thanh niên đến từ khắp nơi trên thế giới, từ ngày đầu tiên gia nhập vào trại huấn luyện đó, thì đã lập tức đối mặt với tuyệt cảnh không đường về, làm sản phẩm của trại huấn luyện, ngày nào mà không đạt được đạt tiêu chuẩn khảo hạch sẽ lập tức bị phá hủy. Bọn họ dùng tay không mà đánh đấm với bạn bè mình, cùng bầy sói, gấu xám, dã thú mà ẩu đả, cùng huấn luyện viên cầm trong tay vũ khí mà đánh nhau, dưới nhiệt độ thấp đến mức âm kia, bản thân đã trải qua huấn luyện địa ngục, không ngừng tranh đấu, không ngừng bị thương, không ngừng chết đi. Chỉ có 1/3 người ở đó mới có thể còn sống mà ra khỏi trại đó, mà họ, chính là những con dã thú lãnh khốc hung mãnh nhất, cũng chính là cỗ máy giết người hiệu suất nhất.

"Không cần phải tới đó, tôi chính là từ đó mà ra …" Anthony hờ hững nói nhỏ, nhìn theo bóng lưng Rio biến mất ở ngay thang máy.

XXXXXXXXXXXX

Tắm nước lạnh rồi, thay bộ âu phục quân phục xong, tâm tình kích động của Rio mới dần dần bình tĩnh trở lại.

Lúc trước dưới sự kích thích của huấn luyện viên đấm bóc kia, bản thân anh đối với thuật cận chiến bằng tay không đã luyện được một kỹ năng khá tốt. Nhưng sau đó không lâu sau, anh liền nhanh chóng ý thức được, dù cho thuật đánh nhau hay Anthony, cũng không phải một phần trong cuộc sống của anh, nhiều lắm cũng chỉ là dùng để tăng cường thể năng cùng kỹ xảo vật lộn, sau đó thì lướt qua xem như người đó chưa từng tồn tại, không đáng vì người đó mà tiêu hao thời gian. Tập trung cho công việc là được rồi.

Vuốt cây súng Glock 18, đường kính 9mm, 17 viên đạn đen bóng trơn tuột, mang theo xúc cảm nhẹ nhàng cùng tính năng ổn định, hỏa lực mạnh, hình thức tự động 1 phút 1200 viên, tốc độ bắn tương đương với tiêu chuẩn của súng tự động … Một cảm giác thân thuộc trổi dậy trong lòng: "Bayby, mày đáng tin hơn bất kì thứ gì khác." Đặc vụ tóc đen nói xong, nhét súng vào trong bao ngay bên hông.

Trở lại văn phòng trên lầu, vừa đẩy cửa ra nhìn thấy người đang ngồi trên sofa, Rio giật mình, theo thói quen mà nhíu mày hỏi: "Cậu sao lại ở đây?"

Lý Tất Thanh thu hồi bàn tay trên bàn cờ vua, nhìn anh cười: "Báo cáo của tôi viết xong rồi, đem tới đây đưa anh."

Rio đảo mắt nhìn Emily: "Cô rất rảnh?"

"Không không, tôi chỉ đến đây đưa cà phê thôi …" Cô thiếu nữ người da đen phụ trách cần vụ luống cuống tay chân mà đứng dậy, trên khuôn mặt xinh đẹp mắt to và cằm nhỏ tràn đầy bất an, sau đó cúi đầu lướt qua người anh mà đi ra ngoài.

"Cậu lên bằng cách nào?" Rio hỏi.

"Ở dưới tôi gặp Robert." Thanh niên người Hoa có chút buồn bực nói. "Anh đừng có dùng khẩu khí như đang thẩm vấn tội phạm được hay không, tôi bất đầu khẩn trương rồi này …"

Rio đáy lòng mềm nhũn, vô ý thức mà hòa hoãn ngữ khí: "Xin lỗi, thói quen nghề nghiệp." Anh đi tới bên cạnh sofa, cầm lấy ly cà phê còn dư vẫn còn ấm lên uống, dường như đang che giấu nét mặt không được tự nhiên chợt thoáng qua, sau đó cầm lấy tờ giấy mỏng mà Lý Tất Thanh đưa qua. "Tôi sẽ đưa cái này tới văn phòng điều tra phân tích hình sự, cậu chờ đây một chút đi … Nếu cần ăn gì uống gì thì tự mình đi lấy đi, đừng có bắt chuyện với mấy cô gái ở đây."

"Vì sao?" Lý Tất Thanh mang con mắt ngây thơ mê man hỏi.

"Cô ta là song tính luyến, hơn nữa cùng với tiền nhiệm trước đây đã từng dây dưa không rõ. Tôi nghĩ cậu sẽ không mong bỗng nhiên xuất hiện một tình địch là nữ sĩ quan cao to hộ pháp, tính tình nóng nảy phải không? Hôm qua cô ta đã từng chạy thẳng vào văn phòng chúng tôi nháo loạn đó."

Lý Tất Thanh rút cổ lại, lập tức tỏ thái độ: "Tôi cùng cô ta chỉ là quan hệ người nhận cà phê và người rót cà phê thôi, chuyện khác chẳng hề có quan hệ gì cả."

"Vậy thì được rồi." Rio khẽ gật đầu, cầm lấy bài báo cáo phân tích tâm lý phạm tội của cậu đi ra khỏi văn phòng.

Lý Tất Thanh thở dài 1 hơi, một lần nữa ngồi xuống sofa, bắt đầu đưa trận đánh dang dở trên bàn vào tàn cục.

Robert đi ra từ phòng vệ sinh cá nhân sau bàn làm việc ra, hai tay lau nước, lộ ra nét mặt cực kỳ đồng tình cùng Lý Tất Thanh: "Tôi quên mất không nhắc cậu, tên kia có tham vọng kiểm soát người khá mạnh đó, nhất là với người mà anh ta đặc biệt coi trọng."

Lý Tất Thanh suy xét phân lượng thực tế của "người mà anh ta đặc biệt coi trọng" trong câu từ của y, một lát sau lần thứ hai ngây thơ mê man trả lời: "Có sao? Tôi nghĩ anh ấy chỉ là có ý thức của việc bảo vệ người nhà mà thôi, đương nhiên, sau này tôi sẽ là anh rể của anh ta đó."

Một quyền đánh thẳng vào cây bông mềm mại, cảm giác bị đè nén khiến Robert hầu như muốn thổ huyết, vô lực mà nói: "Được rồi, tôi sai rồi, tôi không nên xen vào chuyện của người khác."

Thiếu niên người Hoa kia mạc danh kỳ diệu nhìn y 1 cái rồi lại hỏi: "Anh biết chơi cờ vua không?"

"À, cũng chút."

"Thật tốt, vậy chơi cùng tôi đi!" Lý Tất Thanh kéo y tới sofa, hăng hái bừng bừng mà dọn quân cờ ra.

"Kỳ nghệ của anh tệ lắm, sợ rằng chưa được vài bước đã bị thu tướng đó." Robert có chút thẹn thùng.

"Không sao, dù sao cũng chỉ là chơi cho vui mà —" Lý Tất Thanh đột nhiên ngừng nói, ngay sau đó nói: "Vài bước? Vài bước … Đúng vậy, sao lúc đó mình lại không nghĩ ra chứ! 1,8,3, thì ra là ý này!" Miệng của cậu lẩm bẩm những từ ngữ không ai nghe hiểu được, ôm lấy cánh tay Robert. "Văn phòng điều tra phân tích hình sự ở đâu? Tôi muốn tìm Rio!"

"Ở tầng 8." Robert nhìn bộ dạng bức thiết của cậu, nhịn không được đứng dậy nói. "Có chuyện khẩn cấp à? Anh đi cùng em."

Ngay lúc chuẩn bị mở cửa văn phòng ra, thì Lý Tất Thanh bỗng dưng chần chờ, chậm rãi rụt tay lại. "Không được, vậy vẫn chưa rõ ràng, xác suất chắc chắn còn chưa được 50%, còn phải tiếp tục phân tích lại nữa …" Cậu tự mình nhắc nhở, ánh mắt nhìn thẳng vào bàn cờ bất động đang nằm yên trên bàn.

"Chờ gì cơ?" Robert không giải thích được hỏi.

"Chờ quân cờ tiếp theo, một quân, hay là hai quân.." Lý Tất Thanh lẩm bẩm nói.

Robert nhìn bàn cờ trắng đen kia, quân cờ nhiễm máu nằm trong túi đựng vật chứng hoảng động trước mắt y, mang theo kinh khủng của con ngươi chết không nhắm mắt của người bị hại … Y bỗng nhiên nhận ra được ý tứ của đối phương: cũng như giữa điểm này và điểm kia trên con đường, phải tìm cho ra được quy luật của nó, điểm càng nhiều, thì đường nét càng hoàn thiện, quy luật càng thêm rõ ràng. Nhưng điểm này không phải quân cờ, hay là số liệu, mà lại một mạng người. Lý Tất Thanh muốn đợi người bị hại, hoặc là hai người bị hại nữa, như vậy mới có thể vạch rõ ra được quy luật của biểu đồ này, tiếp cận được chân tướng sự thật — phán đoán phân tích lý tính mà lãnh tĩnh như thế, quả thực đã đạt tới lý tính tuyệt đối, lãnh tĩnh tới mức lãnh khốc luôn rồi!

Y kinh ngạc mà nhìn người thanh niên người Hoa trẻ tuổi trước mặt mình, nỗ lực tìm kiếm từ khuôn mặt thanh tú cùng cử chỉ nhã nhặn của đối phương, cùng với khí tức ngôn ngữ băng lãnh khiến người khác sợ hãi đó điểm tương đồng, nhưng y thất bại rồi, khuôn mặt đang rơi vào trầm tư của đối phương trước sau như một vẫn ấm áp mà mềm mại, không có chút bóng ma, tựa như đang suy nghĩ tới một đề toán không quan hệ tới cuộc sống, bình thản mà thuần lương.

Ngay trong nháy mắt này, phảng phất có một cảm giác khiến người khác khó chịu thoáng qua, bướm đêm bay khắp trời, tựa như vậy mà khẽ run, chờ y muốn bắt, trong đầu lại biến thành một tàn ảnh rồi hoàn toàn tiêu thất vô tung, không để lại chút gì. Đây là gì, ảo giác chăng? Kỳ quái, không rõ, ngắn ngủi lại khiến người khác mờ mịt.

Robert chớp chớp mắt cùng nhíu lại lông mi cong của mình, không tự giác mà lắc đầu, y khẳng định là do tối qua do "High" quá mức ở trong quán bar, nên tới hôm nay khiến cho tinh thần có chút hoảng hốt. Chỉ là vụ án trong tay đã khiến y phiền muốn chết rồi, mắc gì lại đi tìm thêm phiền toái cho bản thân mình làm gì? Y nhanh chóng bỏ qua cảm giác không hài lòng này, hỏi: "Có phải em phát hiện được điểm gì có liên quan đến hung thủ hay không?"

"Vẫn chưa rõ. Chỉ là đang suy đoán thôi." Lúc này điện thoại di động trong túi liền vang lên, Lý Tất Thanh cầm lấy lấy điện thoại cầm tay ra ra nghe xong hai câu, sau đó đưa ra cho Robert một khuôn mặt tươi cười: "Rio gọi cho tôi xuống kia, phỏng chừng rất thú vị đấy."

Robert giật mình một chút, tựa như bị nụ cười đột ngột của cậu ập tới, càng khẳng định cảm giác hồi nãy là di chứng say rượu, liền có chút hổ thẹn gãi gãi tóc: "À, đương nhiên, ngay cả bác sĩ cũng khen ngợi cậu ở phương diện này có thiên phú mà, huống chi cái đám gà mờ chỉ qua được 1 đợt huấn luyện BAU ở dưới kia. Đi thôi, tôi đưa cậu tới đó."

17. Chương 16: Cuộc Chiến Thâm Lam

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Trong văn phòng phân tích điều tra hình sự, Kensen không hề giấu diếm mà đưa ra hết những tư liệu mà mình có được, nhiệt tình cùng Lý Tất Thanh thảo luận, cực kỳ khoan dung với cậu nhóc người Hoa chỉ có thể lắp ba lắp bắp tiếng Anh vẫn còn mang khẩu âm Trung Quốc. Trong lúc đó ông còn nhiều lần mời đối phương tham gia vào việc phân tích vụ án, cuối cùng còn lưu luyến không rời mà lấy số điện thoại di động. Hai người bắt tay cáo biệt, thì Robert nhìn thoáng qua Rio, quả nhiên trên mặt cộng sự của mình ẩn dấu kiêu ngạo và phiền não.

"Ngay lúc tôi phát hiện cô bạn gái của Seaver là một sexy girl hàng đầu, thì cũng chính là mang tâm tình này đó." Y cảm động mà vỗ vai Rio. "Vừa vui vẻ, vừa lo lắng, rất mâu thuẫn phải không? Cũng may tôi không bị dính vào brother complex, đứng giữa hai đầu, đối với anh mặt nào cũng khó khăn, cộng sự của tôi ơi!"

Rio giận tái mặt đẩy tay y ra: "Tôi không có! Tôi chỉ hy vọng cậu ta không bị dính vào quá sâu thôi, hiểu không? Cậu ta chỉ là một sinh viên bình thường, đi học, chơi PDA, hoặc là quen bạn gái tới quán xá ăn uống gì đó, đó mới là cuộc sống của cậu ta, chứ không phải giống chúng ta, suốt ngày đuổi theo truy bắt mấy tên sát nhân biến thái, cả đời nhìn huyết nhục không rõ, đối mặt với tình cảnh đạn súng, cuối cùng nhận về chỉ có bi thống, tuyệt vọng, cừu hận, nguyền rủa! Đây là chiến trường của chúng ta, tôi không muốn kéo cậu ta vào!"

Robert không cho là đúng mà nói: "Cậu ta cũng không phải là một con búp bê không có tư tưởng, tùy ý để anh đưa đẩy. Anh nghĩ đây là chiến trường của anh, nhưng với cậu ta lại có thể trở thành một sân khấu để cậu ta phát huy thiên phú và tài hoa thì sao. Nếu như lấy lý do "Vì muốn tốt cho cậu" mà tùy ý can thiệp và lập kế hoạch cho cuộc sống của người khác, đó là ích kỷ bản thân đấy, Rio, tương lai anh sẽ hối hận đó!"

Rio sắc mặt tối tăm, không có hé răng.

"Tôi biết kỳ thực anh hiểu rõ, chính là vẫn không buông bỏ được phải không? Được rồi, cố chấp không phải chuyện xấu, nhưng nếu đã tới mức chuyện đúng mà vẫn cố chấp thì anh nên đi tìm bác sĩ tâm lý đi." Robert nói giỡn lấy điện thoại di động ra. "Tôi có quen một bác sĩ rất xuất sắc, có khá nhiều nghiên cứu với mấy bệnh tâm lý cùng cản trở tâm lý, còn kiêm luôn nhà tư vấn tình yêu nữa đó, cần lấy số không?"

"Tới địa ngục đi!" Rio đánh y một quyền, nhịn không được nở nụ cười.

Trong lần nói chuyện này, Rio đưa cho Lý Tất Thanh một thẻ ra vào, lấy thân phận thực tập sinh có thể ra vào tòa nhà làm việc của phân bộ FBI, đương nhiên, quyền hạn không cao, những tầng thuộc về khu bảo mật thì không thể can thiệp được. Cho dù vậy, thì thanh niên người Hoa này vẫn vui vẻ tột định, ánh mắt cảm kích lóe sáng nhìn kỹ vị đặc vụ, khiến anh không tự chủ mà nóng bừng lên.

Chương trình học ngôn ngữ được sắp xếp học vào buổi sáng và buổi tối, sau khi ăn trưa xong thì Lý Tất Thanh đương nhiên đi nhờ xe của Rio, toàn bộ buổi chiều đều chui vào khoa phân tích điều tra hình sự cùng Kensen — ông ta tựa như nhặt được chí bảo vậy, đi đâu cũng mang trợ thủ này theo cả, nụ cười nhộn nhạo kia của ông khiến Rio có cảm giác rất muốn đem ông ta tới sân huấn luyện thuật cận chiến tập luyện một phen.

Ngày đầu tiên sau vụ án giết người trong phòng DEA, thì người thứ năm đã bị sát hại ngay trên bậc thang

ngoài cửa lớn pháp viện. Đó là một cảnh sát toà án chấp hành vận chuyển tù phạm, trong dãy người đông đúc, cảnh sát toà án đó bị một người cách 200m bắn súng, viên đầu tiên nhắm thẳng vào ngực y, ngay khi y ngã người về phía sau thì có thêm hai viên nhắm thẳng vào phần bụng, tử vong tại chỗ. Trong túi áo trong của y, vẫn giống như cảnh sát ở cửa cảnh cục lần trước, có một con tốt màu đen, cũng không biết hung thủ bỏ vào lúc nào, làm thế nào mà bỏ vào.

Cảnh sát còn chưa kịp thở, thì ngày kế tiếp lại có thêm người sáu — một vị tuần cảnh ban đêm, bỗng nhiên xe máy bị một dây xích từ đâu quăng ra làm ngã té, y còn chưa kịp đứng dậy thì đã bị vặn gãy xương cổ. Hung thủ ra lực khá lớn, có thể đem đầu của y toàn bộ về phía sau xoay 180 độ, mặt để ngược sau lưng, tựa như phim kinh dị vậy. Hiện trường cũng có một quân cờ vua, là tốt màu trắng.

Trong lúc nhất thời quần chúng sôi trào, hung thủ ra tay quá tàn nhẫn, thái độ quá kiêu ngạo, nhất là mục tiêu hạ cục cực kỳ châm chích, khiến cho toàn bộ hệ thống chấp pháp phải phẫn nộ. Sự nghi vấn phê phán của truyền thông cùng hỏi han trách móc đốc xúc của nội bộ cao tầng, biến thành một loại áp lực, đặt lên vai của những người ở tổ chuyên án, Rio cũng nhận được điện thoại của tổng bộ FBI, ra lệnh cho anh phải mau chóng hỗ trợ cho cảnh sát nơi đó bắt hung thủ, ngăn chặn chuyện xấu càng thêm lan xa.

Vì thế Rio suốt 3 ngày không có được một giấc ngủ đàng hoàng, ngay cả Robert luôn mang bộ dáng cà lơ phất phơ, nét mặt luôn hiền hòa cũng mang sự nghiêm trọng trên nét mặt. Ghê tởm nhất là, vết tích có thể truy tìm hung thủ lại quá ít đến thương cảm, viên đạn 5.56mm của loại súng trường do NATO chế tạo lấy từ vị cảnh sát toà án cũng có phạm vi sử dụng rất lớn, ngoại trừ dùng trong quân dụng, thì còn được sử dụng ở các súng trường vận động đường kính nhỏ, cũng là dạng đạn dùng trong lúc thi đấu bắn súng ở các đại hội thể dục thể thao, vì vậy không thể tra ra được loại súng mà hung thủ đã sử dụng. Còn hiện trường chỗ cảnh sát tuần tra thì phát hiện ra dấu chân, từ vân giày thì biết được đây là một loại giày bình thường hàng thông thường, từ vết dấu chân sau khi chia ra thì nhân theo công thức x 6.876 (1), đo lường tính toán ra hung thủ cao khoảng 6 thước 2 tấc Anh (1.88 m), căn cứ chiều sâu vết chân đối lập, suy đoán thể trọng khoảng 200 bảng Anh (91 kg).

Nhưng phía bên chỗ Lý Tất Thanh thì lại đưa ra một suy đoán cực kỳ quan trọng. Lúc Rio nhận được điện thoại của cậu, thì anh đang một mình chạy chiếc SUV Chevorlet, chạy thẳng đến ngục giam. Bởi vì khi cảnh sát ở gần chỗ ngục giam tìm tòi thì phát hiện được một chỗ có thể xạ kích hư hư thực thực.

Hàng rào điện tầng ở tường ngoài ngục giam cao 4.5m, tháp trạm canh gác lại cao tới 8,9m. Sử dụng đạn của súng ngắm bắn Barrett Model 33 chứ không phải Barrett Model 82 hay Barrett Model 107, tầm sát thương 1850m, có khả năng vượt tới 2100m, ở trong phạm vi này, căn cứ vào đường đạn cùng góc đạn trong người, tìm ra được góc đứng bắn, sau đó lựa chọn trong các địa điểm có thể đứng xạ kích, thì cũng không phải một chuyện quá khó khăn, nhiều nhất chỉ là hơi tiêu hao thời gian, phải từng chút từng chút mà lục soát rồi loại trừ. Cảnh sát lục soát ở khu vực trong phạm vi 800m ở phía bên kia con sông Mississippi (2) gần ngục giam, ở một cây đại thụ cao 12m phát hiện vết tích leo lên, hoài nghi hung thủ chính là ẩn thân ở trên ngọn cây này mà nổ súng.

Rio vẫn tiếp tục lái xe, chuyển sang tai nghe, nghe giọng Lý Tất Thanh ở trong tại điện thoại di động nói với anh: “1,8,3,11,1, biết là gì không?”

“Khoảng thời gian diễn ra các vụ án?” Rio rất quen trả lời.

“Đồng thời cũng là số bước để ăn quân.”

“Ăn quân?”

“Đúng, quân binh trắng bị ăn đầu tiên thì không nói tới, quân binh đen bị ăn thứ hai cách quân tốt trước 1 bước, sau đó 8 bước thì tốt đen bị ăn, 3 bước sau thi mã trắng bị ăn, 11 bước nữa thì ăn con tốt đen tiếp, 1 bước tiếp nữa là con tốt trắng.”

“Nếu vậy, hung thủ căn cứ vào bàn cờ để ăn quân, lựa chọn thời gian cùng mục tiêu để giết người?”

“Hoàn toàn chính xác. Hơn nữa, tôi nghĩ đây không phải là một ván cờ bình thường, vì vậy tôi đã lấy trình tự này, tra cứu trong bách khoa toàn thư sách dạy đánh cờ vua, quả nhiên tìm được một ván cờ ăn khớp trình tự này — đây gọi là ván cờ ‘Cuộc chiến Thâm Lam’ cực kỳ nổi tiếng.”

“Cuộc chiến gì cơ?” Rio cũng không tìm hiểu nhiều gì về cờ vua cả, nên không hiểu hỏi lại.

Lý Tất Thanh giải thích: “11/5/1997, đại tướng cờ vua Kasparov trong một cuộc thi quốc tế, trận thứ 6 là trận đối kháng giữa người và máy tính “Thâm Lam” – IMB siêu cấp (3). Trong ván cờ then chốt này, năng lực tính toán cường đại của máy tính đã thắng được trí tuệ con người, khiến cho Kasparov triệt để bại trận. Hai tên hung thủ đó lựa chọn cuộc chiến lịch sử này, đưa ra làm đối kháng, có thể nói là hàm nghĩa khắc sâu, chúng ta có thể nghĩ rộng 1 chút: cuộc chiến giữa não người và máy vi tính, cuộc chiến giữa thiên nhiên cùng con người — cuộc chiến giữa vũ khí lạnh và vũ khí nóng, cuộc chiến giữa đánh nhau bằng dao sắc cùng máy móc hỏa lực. Phát hiện được điểm tương đồng chưa?”

Rio lập tức bắt được then chốt: “Cho nên ở những vụ án bắn súng để lại quân đen, do quân trắng đã ăn sạch nó rồi, hung thủ đi quân trắng dùng vũ khí nóng biểu hiện thủ đoạn và năng lực của con người, còn hung thủ đi quân đen thì thích dùng vũ khí lạnh giết người. Hai người họ quan niệm bất đồng, cho nên cùng nhau phân cao thấp: ‘Đây không phải chỉ là một vụ giết người liên hoàn bình thường, mà là trò chơi giữa hai quân trắng và đen, là sự phân tranh giữa vũ khí lạnh và vũ khí nóng, là bàn cờ của hai tên sát thủ, lấy mạng người làm quân cờ để đánh’, hiện tại tôi rốt cục cũng hiểu ý của cậu rồi!”

“Chính là ý này đó. Vấn đề hiện tại là, cuộc chiến còn chưa kết, căn cứ theo sách dạy đánh cờ của trận đánh đó, thì tiếp theo còn có thêm ba quân bị ăn nữa, lần lượt là tượng trắng, hoàng hậu đen cùng vua trắng, nếu như hung thủ không thay đổi cách đánh, thì quân kế tiếp bị ăn chính là tượng trắng, cách quân tốt trắng 4 bước, tính toán thời gian, vừa trùng ngay hôm nay!”

Rio nhấn mạnh chân ga, trong tiếng thắng xe chói tai đó suýt nữa giựt cả người mình vào bánh lái, anh cắn răng nói: “Hôm nay! Người thứ bảy bị giết! Sẽ là ai?”

“Thật đáng tiếc, chuyện này tôi không đoán ra được.” Điện thoại di động chợt truyền tới tiếng yểu xìu của Lý Tất Thanh.

“Cậu đã làm tốt lắm rồi.” Rio an ủi. “Không cần suy nghĩ làm thế nào để ngăn cản, chuyện bắt hung thủ

cứ giao cho chúng tôi, cậu chỉ cần tiếp tục phân tích, suy đoán là được rồi."

"Ừ." Cậu thanh niên người Hoa dùng giọng mũi dịu dàng lên tiếng, sau đó thêm một câu. "Rio.. cẩn thận 1 chút."

"Yên tâm, tôi biết mà." Cảm nhận được sự thân thiết trong giọng nói của đối phương, vị đặc vụ liên bang ôn nhu trả lời, sau đó cúp máy, tiếp tục nổ máy xe.

Sau khi chạy thêm vài phút, thì từ phía sau xe chợt truyền ra 1 tiếng "oanh", Rio lập tức cảm giác thân xe run run qua trái qua phải, hầu như không điều khiển được tay lái.

Nổ lốp xe, chuyện này ở vùng hoang vắng thật đúng là quỷ mà. Trong lòng anh thầm mắng 1 câu, dưới chân cố đạp thắng, cố gắng giảm tốc độ xe rồi thong thả dừng ở ven đường, mở cửa xe xuống kiểm tra tình hình.

Quả nhiên bánh xe phía sau bên phải bị nổ lốp, anh cúi người xuống kiểm tra săm lốp xe, ngay lúc nhìn thấy một cái đinh hình tam giác ghim thẳng vào bánh xe cao su, thì trong lòng chợt đập mạnh: *Đây không phải sự cố bất ngờ!* Một cảm giác nhận được nguy hiểm chợt phát triển, ngay trong lúc tíc tắc đó, tay anh lập tức đưa tay vào trong áo khoác, nhấn nút mở túi đựng súng, lấy súng ra — nhưng vẫn muộn 1 bước, mắt chân tựa như bị một cương kiềm kẹp chặt, kéo mạnh về phía sau, khiến cho toàn bộ người anh ngã thẳng về phía mặt đất.

Ngay trong lúc ngã xuống đó, trong đầu Rio nhất thời tình cảnh tiếp theo: Một thanh dao sắt, đưa từ phía sau tới, đâm thẳng xuống, tách ra xương sườn trực tiếp đâm vào lá phổi anh, anh ngay cả hét thảm một tiếng cũng không kịp, sau đó ngã ngay xuống bên xe.

Trước lưỡi dao tử thần, ngay khi sát khí đến sát bên xương, thì da thịt trên lưng anh hầu như cảm giác được đao phong băng lãnh, sự sợ hãi từ dưới chân thẳng đến cột sống. Ngay giây phút sinh tử đó, anh chống cẳng tay trái chống đỡ mặt đường đầy đá vụn, đồng thời dùng hết sức mà kẹp chặt đùi, hai chân xoay nhanh cổ chân nhắm thẳng vào kiềm chế đó, xoay mạnh người lại, đường nhìn còn chưa kịp điều chỉnh tiêu cự kịp, thì tay phải nhắm thẳng vào hướng có người không do dự mà nhấn cò súng.

Một ánh sáng lạnh xám trắng xẹt qua trước mắt anh, va chạm vào thân súng Glock 18 cứng rắn vang ra tiếng vang, ngay sau đó thì tay cầm súng bị đá mạnh khiến súng văng ra ngoài. Rio cầm lấy phần cổ tay phải bị đá tới đau đớn kia, liên tiếp xoay người xuất ra vài ba cước đá thẳng vào người đó.

Anh chặn được 1 dao trí mạng của kẻ tập kích, nhưng lại mất đi vũ khí phòng thân duy nhất. Vốn mắt cá chân còn có một cây súng lục bỏ túi XR9 dự bị, đáng tiếc ngay phút bị kiềm hồi nãy đã bị bạt đi.

Bất quá anh nhờ vậy mà nhìn rõ được dáng dấp kẻ tập kích, tuy rằng đối phương mang nón trùm, chỉ có thể thấy rõ được con mắt thật nhỏ đầy ánh sáng lạnh, trong mắt lộ ra sát ý độc xà khiến người ta cực sợ, nhưng có thể nhìn rõ ra được đó là một người đàn ông da trắng, dựa vào thân cao cùng thể trọng, thì cũng không sai biệt với tư liệu cung cấp từ vết chân để lại ở hiện trường hung kia — người này, rất có thể là hung thủ để lại quân trắng!

Thì ra người bị hại thứ bảy được lựa chọn hôm nay, chính là mình! Ngay lúc đối phương chém dao tới lần nữa, thì Rio nằm ngửa hai tay chống đỡ hai chân đá thẳng vào xương ống chân đối phương. Lực lượng đá chân khi đang ở tư thế này của anh lên tới 350kg, dù cho ai bị đá trúng chẳng thấy dễ chịu gì, thậm chí có khi trực tiếp gãy xương. Nhưng khi cẳng chân kết rắn của Rio chạm vào cái chân nhỏ của đối phương, lại cảm giác như đá trúng vào một cây thiết, khiến cho chân anh đau nhức đến tê dại.

Hung thủ che mặt nhân cơ hội một đao xẹt qua chân nhỏ của anh, khiến chân của anh xuất hiện một đường máu, nếu không phải Rio nhanh chóng rút về, sợ rằng dây chằng đã bị dao đó cắt đứt.

Đây là một cao thủ đánh nhau cận chiến! Rio nhịn đau mà cố gắng nhảy lên, đùi phải đá mạnh vào cổ tay cầm dao của đối phương, đúng lúc cánh tay đơn giản né qua. Đối phương trong nháy mắt khi anh bị lạc chân thì muốn nhào lên, cầm lấy lưỡi dao hàn quang lạnh thấu xương đâm thẳng vào vị trí thận ở bên phải của anh. Tốc độ dao này quả thực nhanh, lúc này đành phải thả chân xuống, Rio không thể không tránh, chỉ đành thân xoay phần eo, ở phía sau lưng trúng mạnh 1 dao, âu phục bị lưỡi dao sắc bén 1 nhát chém nát, khiến máu trong phút chốc nhiễm đầy vải vóc thâm đen.

Hai dao liên tiếp, tuy rằng vết thương không sâu, cũng không có thương đến chỗ hiểm, nhưng máu không ngừng chảy cùng đau đớn nghiêm trọng ảnh hưởng lớn tới tốc độ và thể lực của anh, tâm trạng Rio càng vẻ sợ hãi: Thân thủ đối phương, cho dù cùng giao đấu với chuyên gia đấm bóc Anthony, thì cũng không có nhiều cơ hội. Đây không phải kẻ mà anh có thể đối thẳng mặt để thi đấu được.

Mắt thấy ánh đao lần thứ hai cắt không khí mà xuyên tới, sự tuyệt vọng từ đáy lòng thẳng vọt lên, tựa như cột nước cao áp từ lỗ thủng băng tầng mà phun ra, hầu như đông cứng đại não Rio. Bản năng sinh tồn của Rio giờ khắc này lại kiên quyết xuất kích, lòng bàn tay đang đè trên mặt đất nắm lấy một vụn đá vụn, nhắm thẳng đối phương mà ném.

Hung thủ che mặt vô ý thức mà giơ hai tay lên để chắn, Rio thừa dịp cơ hội thoáng qua tíc tắc này, đem toàn bộ cơ thể tựa như lò xo mà bắn mạnh ra, trong chớp mắt thoát ly khoảng 3 ~ 4 m, thẳng tới chỗ cây súng Glock nằm giữa bụi cỏ. Ngay lúc đối phương nhào tới, anh dùng một giây tíc tắc chiếm ưu thế đó mà nổ súng trước. Bảo hiểm cò súng không cần mở, tay anh nhấn chóng nhấn cò, nghiêng người bắn liền 3 phát.

Trong lúc Rio cướp được súng lục, hung thủ che mặt phán đoán ra đại thế đã mất, nguyên tưởng rằng có thể một đao thì có thể đánh bất ngờ dễ dàng khiến anh mất mạng, ai ngờ lại bị một tên đặc vụ liên bang nhìn qua như tiểu bạch kiểm lại có xương cứng tới thế. Gã quyết định thật nhanh, ngay trước khi tiếng súng vang ra, thì đã ngã người qua 1 bên, lăn tròn vào ruộng cây bắp cao hơn người kia.

Con đường đá vụn ở cũng không xa trấn Thomsom (4), tuy rằng yên lặng không người, nhưng ven đường vẫn có không ít ruộng đồng tốt tươi, cây bắp mùa hè đã trổ bông, ruộng đồng xanh tươi mượt một mảnh khắp nơi, liếc mắt không thấy được đầu người. Thân ảnh hung thủ che mặt cử động vài cái, rất nhanh đã biến mất trong ruộng bắp mênh mông đó, ngay sau đó Rio bắn thêm vài phát súng, nhưng chỉ còn lại trống không giữa đồng không mông quạnh.

Sự khô nóng và vắng vẻ một lần nữa phủ xuống con đường sỏi đá này, nòng súng Rio tản ra khói thuốc súng, Rio hít sâu 1 hơi, trái tim đang đánh trống reo hò kịch liệt phát ra thanh âm chậm rãi điềm tĩnh lại, phần vải ở sau lưng cùng phần chân đã bị máu và mồ hôi nhiễm ướt.

Đại não do bị mất máu mà trở nên mê muội, anh cởi áo khoác âu phục, xé mở tay áo cột vào phần thắt lưng hai vòng, băng lại vết thương sau lưng, ở mắt cá chân cũng cột lại 1 vòng, đứng dậy khó khăn mà thay bánh xe sau, sau đó ngồi vào ghế lái, nổ máy xe.

Vị trí hiện nay của anh cách nội thành Chicago chừng 230km, quay xe lại cũng không có khả năng chữa trị kịp, chỉ có thể tiếp tục chạy về phía trước, tới trấn nhỏ chỗ ngục giam Thomsom — chỉ mong ở trong thôn trấn chưa tới 600 người kia có thể một phòng khám bệnh có thể khâu lại vết thương cho anh.

20 phút sau, một chiếc SUV Chevorlet đậu lại trước một một tòa nhà trệt ở con đường chính trong trấn Thomsom, Rio liếc mắt nhìn tấm bảng hồng thập tự bắt mắt, kéo cái chân yếu ớt của mình đẩy cửa kính, cả người đầy máu đứng trước một vị bác sĩ mặc áo blouse, ở ngay trước mặt đối phương đang quá sợ hãi kia mà lấy ra giấy chứng nhận: "FBI, tôi cần anh hỗ trợ …"**HẾT CHƯƠNG 16**

(1) Phán đoán những đặc điểm của người để lại dấu vết (cỡ giày, dép, chiều cao tương đối, giới tính…). Cụ thể, chiều cao tương đối được xác định như sau: Bạn hãy đo chiều dài dấu vết bàn chân từ ngón chân đến gót chân (không mang giày dép) theo đơn vị mm. Nhân kết quả đo được với 6840 rồi chia cho 1.000.000 sẽ được chiều cao tương đối của người để lại dấu vết.

Ngoài ra, còn có thêm cách nhận biết khác dựa vào dấu vết ở trên mặt đất tại hiện trường,

(2) Sông Mississippi là một con sông ở Bắc Mỹ. Theo ngôn ngữ cổ Ojibwe, tên "Mississippi" từ misi-ziibi, có nghĩa là 'sông lớn'. Sông có chiều dài là 3.733 kilômét (2.320 dặm) từ hồ Itasca đến Vịnh Mexico. Một con sông khác ở Bắc Mỹ dài hơn là sông Missouri, với chiều dài 3.767 km (2.341 dặm) từ ngã ba của sông Jefferson, sông Madison và sông Gallatin đến sông Mississippi. Các sông nối tiếp nhau Jefferson, Missouri và Mississippi hình thành nên hệ thống các sông lớn nhất ở Bắc Mỹ.

Nếu đo từ nguồn của sông Jefferson đến Vịnh Mexico, chiều dài của hệ thống sông Mississippi-Missouri-Jefferson là khoảng 6.275 km (3.900 dặm), tạo nên hệ thống sông dài thứ 3 trên thế giới.

(3) Máy tính "Thâm Lam" – IMB siêu cấp: Hay còn được gọi tên tiếng anh là DEEP BLUE, là một chiếc máy tính chơi cờ vua của hãng IMB.

Tìm hiểu thêm về "Cuộc chiến Thâm Lam" và chiếc máy tính này

(4) Trấn Thomsom: Cách Chicago về phía Tây khoảng 220km

18. Chương 17: Tử Thần Xông Cửa Vào

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Trong bóng đêm tối đen, một chiếc SUV Cheverot chạy thẳng vào bãi đỗ xe ngầm của cao ốc FBI phân bộ Chicago. Rio tắt máy, rút chìa khóa, sờ sờ phần thắt lưng đã được băng bó tốt, nhưng vẫn nóng hổi, ẩn ẩn còn cảm nhận vết thương đau nhức, mở cửa chậm rãi xuống xe.

Chỗ bị đâm đã được bác sĩ trong phòng khám tư nhân ở trấn Thomsom khâu lại chỉnh tề, cánh tay bị đá vụn cà trầy sướt, chỗ bị trầy cũng đã được xử lý, đồng thời tiếp thêm 400cc máu, thể lực anh cũng hồi phục lại phần nào. Từ đầu tới chân liền thay đổi sang một bộ quần mới, ngoại trừ chỗ vết thương thỉnh thoảng truyền đến đau đớn vô pháp khiến người khó mà bỏ qua thì bản thân anh cảm thấy mình khá hơn rồi.

"Tới tới tháng *(^x^)*, ngựa chiến của tôi, toàn thân em hiện tại đều là mùi máu tươi đó." Một thanh âm hùng hồn trầm thấp chợt vang phía sau anh.

Rio tâm tình ác liệt xoay người, đối với tên đàn ông người vạm vỡ đầu bóng lưởng lạnh lùng mà nói: "Tốt nhất anh nên cầu khẩn cả đời mình đều ở FBI đi, nếu không một ngày nào đó tôi nhất định nhét khẩu súng vào miệng của anh."

Khóe miệng Anthony hiện ra một nụ cười khẽ đầy hạ lưu, một lời hai ý trả lời: "Tôi không ngại em đem 'súng' của mình nhét vào miệng tôi, thực tế, bản thân tôi rất mong em làm như thế."

Rio cảm thấy chỗ vết nứt vết thương mới vừa khâu lại dường như lại bắt đầu đau đớn. Anh không nói một tiếng nào nữa mà xoay người đi, nói thêm với người đó, đều bị y làm cho biến chất.

Anthony nhưng lại bước nhanh tới trước cản lại, chặn lối đi của anh. "Hey, đừng có lạnh lùng như thế, bất quá tôi chỉ là quan tâm cậu thôi mà. Bị thương sao? Mùi máu nghe rất mới đó nha." Y say sưa mà hít sâu, sau đó đánh giá. "Mùi thật là tốt nha."

Rio cảm thấy cái tên khốn này còn biến thái cùng bạo lực hơn mấy tên tội phạm, sát nhân mà anh đã từng bắt được trước đây, hết lần này tới lần khác phải nghĩ tới thân phận của y hiện tại là đồng nghiệp của mình, cảm thấy ghê tởm, quan trọng hơn nữa là mình không đánh lại y.

Nhớ tới tên sát thủ có kỹ năng đánh nhau đụng phải hôm nay, tâm tình Rio càng thêm ác liệt, mặt âm trầm nói: "Đúng, tôi bị thương, thiếu chút nữa bị một tên sát nhân chơi trò 'chó điên' lấy mất cái mạng này rồi. Sẵn nói luôn, phong cách đánh tay đôi của gã cũng giống với anh đó, ngay cả ánh mắt cũng màu vàng y như anh, chắc không phải là anh đội mũ trùm đầu đi đột kích tôi chứ hả?"

Anthony sửng sốt một chút, "Chiến thuật đột kích bằng đao 'Chó điên'? Kỹ năng đánh tay đôi giống tôi? Tròng mắt màu vàng? Chết tiệt thật, em làm tôi nghĩ tới cái tên khốn chết tiệt năm xưa — Tôi hận không thể đá nát cái đầu nó như đá quả dưa hấu, đem toàn bộ bộ óc màu đỏ đó của nó văng khắp tường cùng trần nhà! Còn gì nữa? Có phải cánh tay phải của gã có dấu vết bị bỏng không?"

Rio giật mình mà mở to đôi mắt tròng lam của mình: "Dấu bị bỏng! Trên mu bàn tay phải của gã quả

thực có một vết bỏng lớn, hình dáng tựa như con dơi, trên cánh tay có hay không thì tôi không thấy … Lẽ nào, anh thật sự biết gã?"

Trong miệng Anthony huyên thuyên toát ra liên tiếp chửi bới, hỗn loạn dùng cả tiếng Bồ Đào Nha cùng tiếng Nga, cho dù Rio không hiểu mấy từ đơn này, cũng có thể từ những từ ngữ đó cảm nhận được cừu hận và phẫn nộ khắc cốt ghi xương. Đợi cho tên đàn ông to lớn đầu bóng lưởng nổi gân xanh thống khoái mắng một hồi xong, rốt cục mới chuyển lại tiếng Anh: "Ma Vương Elam! Tôi lấy đầu mình ra đảm bảo nhất định là cái tên khốn khiếp đó! Hai năm trước gã bị tên "Chiến hổ" hạ gục rớt đài, bị thương không nhẹ, rất sợ kẻ thù tìm tới cửa, nên không biết đã trốn tới chỗ nào rồi, sau đó thì biến mất chẳng thấy bóng dáng. Tôi không cam lòng, rất tức giận mà đi tìm gã vài lần, cuối cùng nghe nói gã chạy tới Siberia, nếu không phải tôi căm hận khí trời quỷ quái lạnh tới muốn chết ở đó, thì tôi tuyệt đối không dễ dàng tha cho cái tên đê tiện khốn kiếp đó đâu! Mẹ Kiếp!"

Lỗ tai của Rio tự động loại trừ mấy câu từ khó nghe đó, nét mặt nghiêm túc mà nói với Anthony: "Nào, đi tới văn phòng tôi, chúng ta cần phải nói rõ chuyện này."

Anthony lần thứ hai ngây ngẩn cả người, lộ ra ánh mắt khó tin: "Em — mời tôi đến văn phòng em? Thực sự là mưa máu rớt xuống nha … Chẳng lẽ em nguyện ý cân nhắc một chút tới 'đề nghị' của tôi hay sao?"

"Để cái 'đề nghị' của anh đi gặp quỷ đi! Cái tên vô liêm sỉ tinh trùng thượng não nhà anh!" Rio rốt cục nhịn không được mắng. "Tôi muốn cùng anh nói chuyện chính sự, về vụ án sát nhân liên hoàn này, con mẹ nó anh đứng đắn chút cho tôi đi."

Anthony bị anh mắng nhưng không giận mà cười: "Không thành vấn đề, tôi nhất định nói cho em nghe hết những gì mà em hứng thú, còn thù lao, em phải nói cho tôi biết giá tiền cùng màu sắc của quần lót hiện tại em đang mặc."

Rio không thể nhịn được nữa mà đưa ra một quyền nhắm thẳng vào phần dạ dày không hề được đề phòng của y, dưới tiếng kêu đau của y mà xoay người đi vào thang máy.

XXXXXXXXXXXX

Saviola Elam, 36 tuổi, người Mỹ gốc Israel, xuất thân trại huấn luyện Siberia, đã từng là 'quyền vương' ở chỗ đấm bóc quyền anh chợ đen, tên hiệu 'Ma Vương', hiện nay được xem là 1 trong hai tên tình nghi cho án sát nhân liên hoàn Chess tại Chicago.

Sau khi liên bang phát lệnh truy nã, Robert không ngờ lại thở dài 1 hơi, nói với Rio vẫn trước sau cau mày như một: "Thả lỏng chút đi, cộng sự của tôi, chí ít chúng ta cũng đã có được người tình nghi rồi."

"Nếu không bắt được gã, thì gã vĩnh viễn chỉ là một kẻ tình nghi." Đặc vụ tóc đen trả lời. "Còn 1 người nữa."

"Chỉ cần bắt được gã, tên kia cũng chạy không thoát, bọn chúng không phải cặp bài trùm hay sao?" Robert

tiện tay cầm lấy ly cà phê nóng mà anh vừa mua, uống 1 hớp lớn. "Cà phê không tốt cho vết thương của anh đâu, anh nên uống nước trái cây thôi."

Cửa hành lang chợt bị đẩy vào, Lý Tất Thanh chạy ào liền hỏi: "Anh bị thương? Nghiêm trọng không? Thương ở đâu vậy? Vết thương thế nào rồi? Sao anh còn chưa chịu về nhà nghỉ ngơi?"

"Hey hey, nhóc, chậm chút nào, hỏi từng câu một thôi được không?" Bên mép Rio khó có lúc hiện lên một nụ cười bỡn cợt, hòa tan đi sự nghiêm trọng trầm ổn luôn túc trực trên mặt, khiến nhìn anh càng thêm tuổi trẻ và tuấn mỹ.

Lý Tất Thanh ý thức được mình có chút thất thố, hơi xấu hổ mà cười cười —- bình thường hiếm khi nào cậu lại vội vàng xao động như thế, hôm nay lại khác lạ. Đi tới bên cạnh Rio, cậu nhẹ nhàng sờ sờ phần băng vải băng bó sau thắt lưng của anh, sau đó chợt hít sâu 1 hơi, tựa như người bị chém 1 đao lớn trên người chính là bản thân mình, hiện tại đang cảm nhận nỗi đau đó, "Đau không?"

"Không sao." Rio nghĩ tới chỗ được cậu chạm vào, sự ấm áp cách 1 tầng băng vải vẫn có thể tiến vào tim anh, quả thực so với hiệu quả giảm đau của morphine còn tốt hơn.

"Trước khi vết thương lành anh nên nghỉ ngơi nhiều 1 chút, ít làm việc lại đi."

"Tôi biết, cậu yên tâm đi."

"Tối nay tôi sẽ làm canh cá lóc cho anh uống, Trung Y bảo nó sẽ giúp vết thương mau lành đó."

"À, Trung Y … có phải là cái loại bỏ vỏ cây kỳ quái gì đó vào nấu không?" Rio thể hiện nét mặt khó coi, nhưng trong mắt chớp động tình quang khoái trá.

"Yên tâm, vị rất ngon, trước đây tôi đã từng nấu cho Molly ăn rồi, cô ấy rất thích." Lý Tất Thanh chắc chắn mà trả lời.

Ánh mắt Rio chợt thu lại, bỗng nhiên trầm mặc. Một lát sau mới khách khí mà nói: "Cám ơn."

Lý Tất Thanh dường như thấy tâm tình của anh có chút khác lạ, lại nghĩ không ra chỗ nào không ổn, đành lúng ta lúng túng mà trả lời lại: "Không cần cảm ơn …"

Robert quay đầu không muốn nhìn cảnh ngu ngốc của 2 người họ nữa, lộ ra biểu tình vô cùng thê thảm.

Lúc này tổ trưởng tổ chuyên án Alfted Sally Bergman đi vào, dùng ngữ khí tràn ngập quan tâm và an ủi nói với Rio: "Có ổn không? Không nghĩ tới hai tên khốn đó lại đi theo cậu."

"Vết thương ngoài da thôi, không có vấn đề gì." Rio bình tĩnh cười cười.

"Điều tôi lo lắng, bọn chúng một kích không thành, sẽ còn chuẩn bị bước tiếp." Alfted Sally Bergman lo lắng mà nói, về công lẫn tư, ông đều không hy vọng một điều tra viên hình sự của tổng bộ lại trong vụ án mà ông phụ trách xảy ra chuyện không hay. "Cậu cần phải được bảo vệ, Rio, tôi sẽ gia tăng số người cho cậu, 24 tiếng ở suốt bên cạnh cậu."

"Không, cám ơn, tôi không cần bảo vệ." Rio từ chối. "Bản thân tôi còn chưa yếu tới mức độ này, hơn nữa, tôi còn có Robert mà."

Cộng sự mắt lục lập tức tỏ thái độ: "Chúng tôi sẽ hành động cùng nhau, đến tận khi vụ án này kết thúc."

"Thế nhưng, chỉ có 2 người chẳng phải ít quá hay sao?" Alfted Sally Bergman nỗ lực thuyết phục bọn họ. "Nếu không tăng thêm 1 người thôi, vừa vặn có người tự tin tự mình (1) đề cử muốn thêm vào đợt hành động này, huấn luyện viên Anthony của phân bộ chúng tôi chuyên về đánh tay đôi, quyền cước không thể chê, nghe nói chiến thuật đao cùng súng ống chẳng ai qua được."

Sắc mặt Rio trầm xuống, "Phiền anh nhắn lại với y: *Con mẹ nó anh cút xa tôi ra một chút*!"

Robert chặc lưỡi, hướng Alfted Sally Bergman chớp chớp mắt: "À, xem ra có người đã đắc tội anh đẹp trai bên chúng tôi rồi nha! Tôi ở cùng anh ta 1 năm, chưa từng thấy anh ta oán khí tận trời với ai như thế bao giờ."

Vị đặc vụ lớn tuổi tóc hoa râm có chút xấu hổ mà giải thích: "Tôi nghe nói cậu cùng Anthony trước đây ở phân bộ New York có từng cộng tác qua, còn tưởng …" Nhìn sắc mặt Rio càng thêm âm trầm, ông lập tức lãng sang chuyện khác. "Mặc kệ y đi ha, để Maines theo các cậu vậy, thằng nhóc đó cũng thông minh, để nó đi theo 2 cậu học tập cũng tốt."

Rio với vị đặc vụ da đen lai trẻ tuổi kia ấn tượng cũng tốt, nên đồng ý. Thấy kim đồng hồ treo tường trên vách tường đã chỉ tới 10h, anh vỗ vỗ cánh tay Lý Tất Thanh giục: "Cậu phải về!" Sau đó quay đầu nói với Alfted Sally Bergman. "Có thể phiền ông cho người tiễn cậu ta hay không?"

"Không thành vấn đề."

Lý Tất Thanh hỏi: "Vậy anh cùng Robert đi đâu?"

"Chúng tôi tạm thời không trở về nhà trọ đâu." Rio lời ít mà ý nhiều trả lời.

Lý Tất Thanh lập tức hiểu ra phần cố kỵ mà anh cố ý không đề cập tới: Tên sát nhân liên hoàn kia chắc chắn không dễ dàng bỏ qua mục tiêu mà mình đã tỉ mỉ tuyển định, nhất là một tên sát thủ chuyên nghiệp thân thủ tự ngạo như Elam, tập kích hôm nay không thành, rất khả năng sẽ tấn công lai. Rio sợ nguy hiểm tới người bên cạnh anh.

Cậu liền nắm chặt mu bàn tay của vị đặc vụ tóc đen, đưa ra trong ánh mắt ôn nhuận tựa như nai con, tràn đầy lo lắng mà nói: "Rio … anh sẽ không sao hết, đúng không?"

Người đó liền cho cậu 1 nụ cười trong sáng ôn nhu: "Đương nhiên, tôi nhất định cẩn thận gấp đôi."

"Anh thề đi!" Ánh mắt của cậu nhóc người Hoa tràn ngập lo sợ nghi hoặc mà nóng bỏng theo dõi anh. "Anh thề với tôi, còn có Molly nữa, anh thề rằng anh sẽ bảo vệ tốt chính mình, không được để mình bị thương nữa."

Ánh mắt của cậu khiến sâu trong tâm linh sâu của Rio cảm thấy một cơn đau rõ ràng, nếu không phải còn có 2 người khác ở đây, anh nhất định muốn ôm chặt lấy cậu nhóc này vào lòng, ghé vào lỗ tai cậu mà an ủi, nhưng hiện tại, anh chỉ có thể dùng một nụ cười hợp tình hợp lý nhất, tự nhiên mà nói: "Đúng vậy, tôi thề, thề trước cậu cùng chị gái tôi, Molly."

Biết rõ anh chỉ là đang thoải mái mình cho có, nhưng Lý Tất Thanh vẫn cảm thấy an tâm không ít, tựa như trong lời nói của đối phương có ma lực đặc thù, khiến cậu không tự chủ mà tin tưởng, ủng hộ anh. "Được rồi, vậy đi làm chuyện mà anh cần làm đi, có gì cần thì gọi cho tôi, tôi sẽ mở máy 24/24."

Rio không tiếng động gật đầu, đưa tay cầm lấy lòng bàn tay của cậu.

"Thật hy vọng thằng bạn trai của con gái tôi hiểu chuyện cùng có khả năng bằng nửa cậu nhóc này. Rio, cậu nên vì người thân của mình mà thấy may mắn đi …" Alfted Sally Bergman thấp giọng cảm thán.

"Tôi lại nghĩ Rio không cho là như thế …" Robert dùng thanh âm nhỏ giọng cảm thán.

XXXXXXXXXXXXX

Suốt mấy ngày sau đó, Lý Tất Thanh cũng không có ở bên ngoài cao ốc phân bộ mà gặp Rio và Robert. Hai vị đặc vụ đó tưởng như tính toán rất kỹ, tránh được khoảng thời gian cùng không gian có thể tiếp xúc với cậu. Chuyện này khiến cho cậu hoàn toàn không có khả năng thể hiện khả năng nấu bữa tối của mình, tối nào cũng chỉ đành ăn gì đó đại để ứng phó, đợi tới trưa thì làm cơm mang tới văn phòng Rio, sau đó nhìn anh cầm lấy đồ giữ ấm mà lấy đồ ăn, khiến Robert lần thứ hai đưa đôi mắt trông mong mà gào khan: "Tôi muốn kết hôn với một người vợ Trung Quốc biết nấu ăn!"

Đáng tiếc buổi trưa ấm áp không có duy trì liên tục, đã bị một cú điện thoại khẩn cấp cắt đứt. Rio cúp máy, đứng dậy nói với Robert: "Một cảnh sát ở khu Nam nhận được cử báo của người dân, nói là ở gần Englewood (2) thấy qua người trên lệnh truy nã, lái một chiếc Evoque màu thủy ngân, chạy tới phía Đông Nam. Đi nào, chúng ta đi gặp nhân chứng."

Robert lập tức cùng anh đi ra khỏi văn phòng, Maines nghe thấy tin cũng chạy tới, ba người ngồi trên chiếc SUV Cheverlot chạy nhanh từ bãi đỗ xe ngầm ra.

Rất nhanh, bọn họ chạy ra khỏi trung tâm thành phố Chicago, thẳng vào khu phía Nam mà thường có bọn bạo lực đầu đường cùng xã hội đen hay đánh đấm. Khi chạy qua quảng trường rách nát của Englewood, thì một đám nhóc da đen đang kêu la, tranh đấu bên đường dưới cơn nóng mùa hè mà phát tiết phẫn nộ, trên khung cửa cửa hiên có một cô bé tóc bím quăn tít đang nước mắt giàn giụa mà cất tiếng cười to. Cheverlot màu đen đóng kín cửa che chắn kỹ lưỡng cũng không thể ngăn cách hoàn toàn với cái khu giết người, hít thuốc phiện cùng cách xa chốn xã hội này, chúng nó cứ nương theo cuộc sống ầm ĩ nghèo khó tầng dưới chót, không chỗ không có mặt.

Một quả bóng rổ từ góc đường bay tới thẳng tới kính thủy tinh, phịch một tiếng rồi tung ra, Maines dường như đã sớm có chuẩn bị, vẫn ổn định nắm tay lái, đôi môi ngặm chặt đầy căng thẳng, dường như muốn khóa chặt đi thương cảm, oán giận và thất vọng.

Nhưng Robert ngồi ở ghế phó lại thần hồn nát thần tính càng hoảng sợ, suýt nữa rút ra súng lục, nhìn thấy đó chỉ là một trò đùa dai thì căm tức mà lầm bầm nói: "Cái đám khu người da đen chết tiệt …" Ý thức được tới màu da của vị đặc vụ đang ngồi kế bên mình, sau khi y nói xong liền bận rộn bất điệt mà giải thích: "Hey cộng sự của tôi, tôi có thể phát thề dưới tộc mộ của tôi là tuyệt đối tôi không có kì thị chủng tộc nha, chỉ là cảm thấy vấn đề trị an của vùng này thực sự …"

"Tôi biết …" Đặc vụ da đen tuổi trẻ cứng rắn mà trả lời. "Tôi sinh ra ở đây, nếu không phải 11 năm trước đám xã hội đen dùng binh khí đánh nhau khiến đạn lạc bắn đứt chân trái của mẹ tôi, thì hiện tại tôi chỉ là một tên khốn đầu đường mà thôi."

Robert trầm mặc chốc lát, thấp giọng nói: "Tôi rất tiếc … đồng thời cũng rất kính phục sự phấn đấu của cậu."

Maines chuyển tay lái, giật khóe môi, dường như muốn nói gì, nhưng câu nói đó vĩnh viễn đã không có cơ hội ra khỏi miệng.

"Phanh!" Tiếng nổ giòn vang lên, cửa sổ xe thủy tinh ngay chỗ ghế lái đã biến thành vỡ vụn. Dọc theo đường thẳng vô hình, thì bên huyệt Thái Dương bên trái của cậu xuất hiện 1 lỗ tròn đen cỡ ngón tay, mà khi viên đạn đó xuyên thẳng vào trong xương sọ thì nổ tung. Toái cốt, óc và máu hỗn tạp văng ra khắp nơi, thân thể Maines có chút chấn động, sau đó ngã gụy xuống trên người Robert.

Robert phát ra tiếng một tiếng thét kinh hãi, nửa người trên dựa thẳng lên cửa xe. Khi vị đặc vụ da đen kia ngã xuống thì buông tay lái, đầu xe Cheverlot nghiêng quá bên, đâm thẳng vào kiến trúc bên cạnh đó, đâm văng cửa sắt, thẳng vào bức tường xi măng của nhà kho bị bỏ hoang, rồi cứ thế đâm nát các bức tường dưới bụi khắp bầu trời vung lên.

"— Thắng lại!" Bị quán tính tác động, Rio trước khi ngã về phía trước đã hô lên.

Đầu Robert đập vào vật cứng, trước mắt biến thành màu đen. Tiếng kêu Rio phảng phất như tia chớp cắt màn đêm, nổ vang trong đầu y. Y nằm úp sấp trên ghế lái, đem hết sức mà ôm lấy chân nhỏ của Maines nghiêng lệch qua 1 bên, cố gắng áp xuống, khó khăn lắm mới phanh lại được.

Thân xe SUV Cheverlot khổng lồ rung động hầu như muốn long trời lở đất, dưới đống kim loại không chút kiên nể nào đâm thẳng, tựa như con dã thú bị trọng thương, hơi nước thở dốc mà tiến thẳng vào đống đổ nát mà chui rúc trong đó.

Trong suốt quá trình cực động đến cực tĩnh, ngắn tựa như tận thế đã tới trong nháy mắt, bạo tạc và sóng xung kích hủy thiên diệt địa, là hắc ám, tĩnh mịch bụi bậm lạc định.

Trong sự tĩnh mịch đó, hôn mê tựa mấy giây lại dài như đêm thâu.**HẾT CHƯƠNG 17**

(1) Nguyên gốc của cụm này là: – Mao Toại tự tiến

Ý nghĩa: người tự tin vào khả năng của mình, cho rằng mình có thể đảm trách được trách nhiệm quan trọng mà tự mình đề cử.

Tích truyện: Khi quân đội nước Tần bao vây nước Triệu, Bình Nguyên Quân nước Triệu phải đi cầu cứu nước Sở. Môn đệ Mao Toại của ông tự đề xuất được đi cùng. Ở đó, may nhờ tài năng của Mao Toại mà Bình Nguyên Quân mới thu được thành công như ý muốn

(2) Englewood: Vùng lân cận ở Chicago, Illinois

19. Chương 18: Ma Vương & Kỵ Binh

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Ngay khi ý thức của Rio dần hồi phục lại, thì trong mông lung nghe thấy tiếng rên rỉ của Robert.

"… Anh có sao không?" Anh khó khăn hỏi.

"… Không tốt lắm, tôi nghĩ thế," Hàng ghế trên truyền tới tiếng trả lời với hơi thở mong manh, thanh âm khô khốc tựa như nham thạch đang ma sát, "Tôi trúng đạn rồi … một súng xuyên qua Maines, ghim vào xương bả vai của tôi, trên mặt cùng người tôi toàn bộ đều là máu thịt của cậu ấy … Bọn chó đó, dám giết cậu ấy! Một giây trước cậu ấy còn nói chuyện với tôi, hiện tại lại chỉ còn 2/3 đầu! Cái bọn chó chết, mẹ khiếp, bọn cặn bã phải xuống địa ngục! Tôi muốn bắn nát đầu của chúng nó! A ~~~ Chết tiệt, chết tiệt …" Robert tựa như người bị tâm thần không ngừng nói từ đó.

"Bình tĩnh chút đi, Robert! Bình tĩnh một chút …" Rio khẽ quát một tiếng, nói với Robert, cũng là nói với chính mình. Anh cố gắng đem hết toàn bộ sức lực đã mất đi mà dồn hết lên não để suy nghĩ: Maines là

vì anh mà chết! Nếu không phải anh không thể lái xe do vết thương vẫn còn đau, thì Maines cũng không cần phải đổi vị trí với anh. Một súng chết người đó vốn dĩ là anh chịu, chứ không phải là cậu nhóc da đen bước ra từ xóm nghèo, luôn mang mộng tưởng có thể đổi mới cuộc đời kia! Ý nghĩ này anh cố gắng áp chế, nghiền nát, thời gian lúc này rất quý giá, anh không thể lãng phí 1 giây phút nào để hổ thẹn được!

"Anh còn có thể cử động không, Robert?"

"Ngoại trừ cánh tay trái cùng vai ra, thì chỗ khác không sao … Nhưng cửa xe bị kẹt rồi."

Rio cố nén cảm giác mê muội trong đại não, đẩy phần cửa xe ở phía sau ra xuống xe, trên mặt đất nhặt lấy một cây sắt tới trước kính thủy tinh phía trước xe, đập nát, rồi kéo Robert nằm dưới thi thể Maines ra. Máu trên vai trái của y không ngừng chảy, khiến nửa người của y tất cả đều là máu cùng thịt, trên mặt bị phần xương sướt qua làm trầy vài đường.

"Gọi điện yêu cầu trợ giúp thôi! Phía sau nhà kho này chắc chắn có cửa sau, anh lập tức từ cửa sau chạy đi đi, tìm một chỗ kín rồi cầm máu!" Rio rút khẩu súng Glock 18 ra, dùng thân xe che chắn cho cộng sự của mình, nòng súng hướng thẳng tới bóng đen đang di chuyển trên tường nhà kho. Tia sáng chỗ đó bỗng nhiên có thân hình cao lớn che khuất đi, hiển nhiên có người đang ẩn ở sau tường.

"Chúng ta cùng nhau đi!" Robert ôm chặt phần vết thương đang máu chảy không ngừng kia.

Rio thoáng nhìn bóng cây súng trên tay tên đó, không hề nghĩ ngợi mà nổ súng, đối phương lập tức liền đưa nòng súng vào mà bắn trả, đầu súng không hề do dự mà liên tục nổ đạn, bắn thẳng vào thân xe SUV Cheverlot, khiến nó không ngừng xuất hiện lỗ nhỏ trên đó. Rio cúi đầu núp toàn thân sau xe, thấp giọng nói: "Tôi sẽ yểm hộ cho anh! Nhanh đi!" Thừa dịp đối phương bắn xong loạt đạn đầu tiên, anh liền lộ ra nửa mặt mà bắn trả, đạn bắn thẳng vào tường xi măng, khiến thân ảnh người đó lập tức ẩn vào phía sau tường. "Đi!" Sau đó anh quát vào mặt Robert vẫn do dự.

Robert cắn răng một cái, rút toàn bộ đạn đề phòng trong người ra để bên chân Rio, sau đó ẩn thắt lưng mà biến mất vào giữa khe núp các thùng hàng.

Một loạt đạn nữa rất nhanh bắn tới, Rio ngón cái nhấn khe rút băng đạn, tay trái trong chớp mắt thay đổi băng đạn mới, tay phải không ngừng nhấn cò. Sau khi bắn xong loạt đạn đầu tiên, anh đánh giá Robert hẳn là đã ra khỏi nhà kho này, liền không dùng cách bắn loạn xạ để yểm hộ nữa, xoay người giấu mình phía sau xe, đem toàn bộ đạn dự phòng để vào bên hông, sau đó nín hơi lắng nghe động tĩnh bốn phía.

Mồ hôi ướt nhẹp trán anh, thấm đẫm phía sau lưng, thấm ướt băng vải, khiến miệng vết thương càng thêm đau đớn, không biết có phải vì ướt mồ hôi hay do vận động mạnh không mà vết thương lần thứ hai rách ra. Rio dựa lưng vào thân xe ngồi chồm hổm, không tiếng động mà hít thở, thần kinh căng thẳng nghe được tiếng bước chân rất nhỏ từ xa đến gần, trong lòng tính toán phương hướng và cự ly …

Hơn 10s sau, anh lấy từ phía bên hông trang phục tác chiến lấy ra một bao lựu đạn mini. Đây là lựu đạn có tính tiến công, bán kính sát thương trong khoảng 5m, khi nổ cũng không phát ra mảnh văng, chủ yếu là dùng sóng xung kích đả thương người. Anh dùng hổ khẩu đè chặt miếng bảo hiểm, kéo ra, sau đó thả

miếng bảo hiểm, trong lòng đếm 3 tiếng rồi ném …

Tiếng nổ mạnh đinh tai nhức óc vừa biến mất, thì Rio từ sau xe nhảy ra, cong thắt lưng tiến vào một chỗ sâu của nhà kho, cực kỳ mẫn tiệp mà xuyên qua đám đồ vật đặt lung tung kia, hướng vào cửa sắt loang lổ ẩn trong góc âm u mà chạy …

Robert trước đó đã kẹp một cây thiết chắn ngang phần cửa sắt, để tránh nó đóng lại, ánh sáng mặt trời ở bên ngoài rọi vào một tia sáng, tựa như một cầu thang hẹp dài an toàn và tự do. Tim của anh không tự chủ mà đập nhanh hơn, hướng thẳng về cửa sắt vươn tay ra …

Phía sau chợt có một lực đánh mạnh tới, Rio cả kinh, vội vã nghiêng người né tránh. Cây thiết chắn ngang kia rớt xuống đất, tiếng đóng cửa mạnh vang lên rần.

Có phục kích! Chỉ mong Robert đã kịp chạy trước … Trong đầu Rio chợt có suy nghĩ đó.

Giữa bụi bậm khắp trời chợt hiện ra một thân ảnh, một cú đá chân mạnh như hổ hướng thẳng tới huyệt Thái Dương của anh, lực đạo khủng bố tới mức đủ để nát xương sọ, Rio trong trong nháy mắt đưa ra phản ứng chính xác, né tránh nửa người ra phía sau để né đòn đó, nhưng vẫn không thể tránh việc tác động tới vết thương, đau đớn bén nhọn khiến cho cơ thể anh bất giác ngừng lại.

Kẽ hở này tuy nhỏ nhưng với kẻ tập kích mà nói, thì lại chính là cơ hội không thể bỏ qua, thế chân càng không ngừng tựa như roi quất tới, hung hăng đá mạnh vào phần vết thương ngay sau lưng của Rio.

Đau nhức khiến trong cổ họng Rio bức ra một tiếng kêu rên, lảo đảo về phía trước hầu như muốn ngã xuống. Kẻ tập kích lại không cho anh có cơ hội hồi sức, ngay sau đó một quyền thẳng tới xương hàm anh. Đau đớn toàn thân dường như theo dòng máu chảy thẳng tới đại não. Rio phun ra máu loãng cùng một chiếc răng, trong tai tựa hồ nghe ra tiếng đầu khớp xương vỡ vụn. Quyền tiếp theo hướng thẳng tới bụng anh, toàn thân anh mềm xuống, dạ dày tựa như bị một quyền đó xuyên thủng, toàn bộ thân thể đau nhức khiến phản xạ thần kinh căng lại, tựa như tượng đá cứng ngắc, sau đó trầm trọng ngã xuống đất.

Trong cơn mưa bão quyền cước không ngừng phủ xuống trên người Rio, tư duy của anh toàn bộ đã bị đau đớn nuốt hết, chỉ còn có thể đưa tay theo bản năng ôm lấy thân thể tha thiết cuộn tròn lại, bảo vệ chỗ hiểm, dùng hết lực lượng bé nhỏ mà chịu đựng tất cả bạo lực áp đảo đối kháng.

Kẻ tập kích rốt cục ngừng tay nghỉ ngơi, biết đau đớn đã nhồi vào hệ thần kinh đối phương, trong khoảng thời gian ngắn anh không thể phản kích được, liên nâng đùi phải đè chặt lên sau thắt lưng đã chảy máu, tràn ngập ác ý mà cố sức nghiền một cái, hưởng thụ cảm giác cơ thể dưới chân mình run kịch liệt cùng nôn khan, gã đưa tay kéo khăn trùm đầu, hưng phấn mà cười quái 1 tiếng: “Ha, rất đau phải không? Đau thì kêu to lên. Nghẹn thế thì có ý nghĩa gì chứ? Không phải mày phát lệnh truy nã tao hay sao? Tao đang ở đây này, tới bắt tao đi, tới còng tay tao này, tới đây!”

“Chết tiệc, thiếu chút nữa bị nổ điếc! Đồ phải gió!” Một người đàn ông da đen dùng gậy chống bước, bước chân có chút tập tễnh, toàn thân nhất là mặt trái tất cả đều là vết thương — thoạt nhìn dọa người, trên thực tế bị thương cũng không tính là quá nghiêm trọng, máu chảy cũng không nhiều. Trong lúc quả bom

nổ y đã chuyên nghiệp mà lựa chọn một tư thế an toàn nhất, bảo hộ đầu cùng ngực bụng của mình. Vết thương phía sau chủ yếu là do mấy mảnh sắt vụn bị sóng xung kích nổ tung linh văng trúng, cà sát da thịt, có vài mảnh vụn thậm chí tiến vào thân thể gã, cho dù phẫu thuật cũng khó lấy ra.

Gã đàn ông người da đen thân hình cao lớn to lớn, khoảng 30 tuổi này, hùng hùng hổ hổ mà mà đem tay trái hướng phía sau vai, nhịn đau mà hít sâu 1 hơi, rút ra một cái đinh ốc ghim vào phần da thịt của mình, vứt lên mặt đất, tay phải cầm lấy nòng súng M468 hướng thẳng vào ót đặc vụ liên bang: "Vì mày mà lão tử nửa đời sau không ngồi được hàng không dân dụng nữa đó! Để hồi đáp, tao tặng mày một viên 6.8x43mm, không cần cám ơn."

"Cứ thế thì tiện cho nó quá rồi!" Elam một quyền gõ súng của y. "Với lại, lúc này là lúc của tao — vừa rồi súng của mày bắn không trúng nó, không phải sao, kỵ binh"

Tên đàn ông người da đen được xưng là "Kỵ binh" phẫn nộ quát lớn: "Tao bắn trúng! Ai biết trước đó tụi nó đổi chỗ ngồi cho nhau chứ?"

"Dù sao mày cũng không có lần thứ hai tiếp tục đâu, chuyện đó có phải là lỗi của tao đâu. Đừng quên quy tắc trò chơi, một kích không trúng, phải đổi người!" Elam nói.

'Kỵ Binh' tức giận cắn răng, cực kỳ không cam lòng mà phun một ngụm nước bọt, sau đó thu lại nòng súng, "Được rồi, hiện tại nó là của mày, 'Ma Vương'. Để tao coi 1 màn thú vị đi, đừng có dùng mới vài quyền đã đánh chết người nha, tuy rằng mày am hiểu nhất chính là nó."

Elam nâng giầy mình lên 1 chút, sau đó đạp thẳng xuống, nhìn cơ thể thống khổ co quắp của đặc vụ liên bang mà cười lớn: "Không thành vấn đề, lúc này tao chợt có một chủ ý cực kỳ, cực kỳ thú vị, mới có thể xứng với con mồi sinh mãng như thế chứ! Thế nhưng hiện tại, chúng ta phải rời khỏi đây trước, nghe thấy không, xe cảnh sát từ phía quảng trường đang chạy tới đó, chúng tôi cũng không muốn bị đám FBI đó đột kích vào nhà kho này mà phải không?"

"Bắt nó theo!" 'Kỵ Binh' giáng một súng vào sau cổ Rio. Elam cúi người khiêng vụ đặc vụ liên bang hôn mê lên vai, tựa như vác bao tải đặt lên vai mình, hai người từ cái lỗ lớn do chiếc SUV đụng vào tường mà tạo ra hồi nãy, rời khỏi không gian âm u tràn ngập khói thuốc súng, bụi và mùi máu tươi.

XXXXXXXXXXXXX

20 phút sau, 12 chiếc xe cảnh sát mang tiếng còi thê lương gào thét mà đến, các đặc vụ FBI mặc trang phục tác chiến, áo chống đạn, cầm trong tay súng tự động nhảy xuống xe, tựa như lâm đại địch mà vây quanh nhà kho bỏ hoang vắng vẻ.

Ở phía sau khu vực bị phong tỏa, một chiếc xe màu đen bình thường chạy tới, sau đó đậu lại bên cạnh một tòa nhà cũ cách đó 100m. Người đàn ông ngồi ở ghế lái mặc bộ quần áo vận động màu xám đậm, chiếc mũ vành rộng kéo sát che gần nửa khuôn mặt, khiến cho khuôn mặt người đó chìm vào bóng ma hối muội bất minh.

Hắn lấy điện thoại ra, nhấn 1 dãy số. Sau khi vang chuông, thấy bên kia nhận máy, hắn liền hạ giọng nói: "BL Spiders, người bạn tôi chưa từng gặp, anh lại có khách tới cửa này … Tôi cần định vị chuẩn xác của 1 người, phía Nam Chicago, Englewood, một nhà kho cũ có tên hiệu là 'nhà xưởng xử lý sắt thép vụn Renoir', anh ta hẳn là bị hai người đàn ông bắt cóc, phương tiện giao thông có thể là một chiếc Evoque màu thủy ngân, thời gian khoảng chừng 20 phút trước … Này, đừng có giả bộ! Tôi biết anh hai năm trước ở DHS (Bộ an ninh nội bộ Hoa Kỳ) (1) dám ra tay với 'Mạng lưới an ninh nội địa', toàn bộ hơn 1.000.000 thăm dò quản chế khắp các khu công cộng ở các thành phố đều nằm trong tầm tay của anh … Đừng có nói với tôi anh đã hủy nó nha, anh muốn tôi tin một siêu cấp hacker đứng thứ 3 thế giới, sẽ không giữ lại một 'ngõ sau' với phần mềm mình lập trình nha? Đây là chuyện khẩn cấp, đúng vậy, cực kỳ gấp, anh cứ chuyển hết toàn bộ thông tin cho tôi, tôi không quản nó thiệt hay giả, cứ chuyển hết qua cho tôi … Được rồi, cứ nói giá, anh nói bao nhiêu thì là bấy nhiêu … Được! Trong vòng ngày mai sẽ chuyển qua tài khoản anh! Nhưng tôi muốn anh phải dùng tốc độ nhanh nhất, chờ hồi âm của anh!" Hắn cúp máy, bỏ máy vào chỗ tay có thể chạm đến nhanh nhất, sau đó nắm chặt tay lái bắt đầu lo lắng mà kiên trì đợi.

Hơn 5,6 phút sau, điện thoại di động lần thứ hai vang lên, hắn vừa nghe xong một chuỗi địa chỉ liền đồng thời nổ máy xe, trong tíc tắc đã biến mất trong dòng người gây rối trên đường. Vị trí 'người bị truy tung' đang nằm trên di động, nhưng không sao, đây là nơi công cộng dưới sự khống chế của cơ quan quốc gia, con mắt giám thị không đâu không có.

(Note của tác giả: Cốt truyện giữa hacker BL cùng anh chàng đẹp trai phiền phức nhà hắn sẽ được đề cập trong 'Spiders – Con nhện')

XXXXXXXXXXXXXXXXX

Khi ý thức không rõ bắt đầu ngưng tụ, Rio cảm giác chính mình như vữa xi măng đọng lại bị cạy ra mạnh mẽ, mê muội và buồn nôn chiếm hết đại não, đau đớn truyền đến từ các chỗ bị thương gặm nhấm thần kinh của anh, rõ ràng nhắc nhở cho anh thấy tình cảnh tù nhân của mình hiện tại.

Anh phát hiện bản thân đang nằm trên nền đất xi măng lạnh lẽo, bị dây lính dù trói lại, dùng cách thức trói buộc của quân đội, từ vai, cánh tay, bộ ngực đến hông đều bị cột đến nghiêm kín, nhất là hai tay bị trói quặt ra phía sau, tuyệt không thể có khả năng tay không tháo ra được. Dây thừng thô ráp thậm chí luồn qua phần dưới háng của anh, ôm siết lấy phần mông căng tròn của anh, nếu như giãy dụa thì chỗ nơi riêng tư có thể cảm nhận được sự đau đớn do ma sát của dây thằng thô.

Cái dây chết tiệt thật! Rio ở trong lòng chửi bới, vẫn duy trì tư thế hôn mê bất động, mí mắt hơi hơi giơ lên nhìn trộm hai tên đàn ông vạm vỡ trước mặt mình.

'Kỵ Binh' đang ngồi trên một cái ghế không có lưng dựa, đang cầm một cây MOD Trident (2) cắt đi cánh tay áo T-shirt dài tay kia, lộ ra thân thể ngăm đen võ sĩ nhưng trăm lỗ thương, cắn răng dùng mũi đao bỏ đi mấy dị vật ghim trong cơ thể mình. Từng miếng kim loại được cậy ra, trên mặt đất chợt phát sinh tiếng vang nhỏ, chỉ có tên đó từ đầu tới đuôi không hề phát ra tiếng rên nào, chỉ là không ngừng hít hơi khí lạnh.

Dựa theo góc nhìn, Rio có thể thấy rõ, ở hai bên tay của gã có hai hình xăm, cánh tay trái là một lợi kiếm có hai cánh dài, mũi cánh hướng lên trên, nâng một bộ xương khô không có cằm, mũi kiếm phía dưới thì cái khiên có hình tia chớp. Cánh tay phải thì là một dãy băng vải, ở giữa có một nhóm chữ bằng máu: " Rangers Lead The Way."

— Tên này có khả năng là quân xuất ngũ từ "Du kỵ binh"! Là tinh nhuệ của bộ đội đặc chủng lục quân gần với vùng châu thổ, thảo nào lại có năng lực giết chóc chuyên nghiệp như thế, xem ra lần này gặp trắc trở cũng không uổng rồi, Rio cười khổ.

"Mày nhìn tựa như miếng phô mai Thụy Sĩ đầy lỗ vậy!" Elam ôm hai tay đứng ở bên tường cười trêu nói.

'Kỵ Binh' xử lý xong vết thương, run rẩy cổ tay vung lên, chiếc MOD Trident mang theo răng cưa xuyên qua không khí, thẳng tới ghim vào tường ngay kế bên mặt gã: "Lúc rãnh thì bớt lời lại, không bằng tới giúp tao lấy chúng ra đi!"

Elam mặt không đổi sắc mà rút đao ra, đi tới phía sau y, lấy mũi dao nhọn hoắc khượi ra từng mảnh kim loại bị ghim ở phần sau lưng của y.

Lúc này tên 'Kỵ Binh' không nén nữa, nhe răng trợn mắt mà mắng: "Có thể làm chính xác 1 chút hay không? Chết tiệt, bộ coi tôi là miếng phô mai thiệt đó hả? Con mẹ nó mày cố ý phải không, trả thù lần trước tao đánh vỡ chỡ xương nối lệch để nối lại cho thẳng đó hả? Ê ~~~ Tên khốn khiếp chết tiệt, Ma Vương!"

"Nếu như chửi có thể giúp mày bớt đau thì cứ chửi đi, tao không ngại mày tốn nước bọt đâu." Elam có chút hả hê mà tiếp tục đưa dao vào sau lưng y.

"Tên khốn, tao muốn đem nòng súng Light Fifty cắm vào lỗ của mày!" 'Kỵ Binh' khàn giọng uy hiếp, nhưng ở dưới mũi dao của đối phương lại chẳng dám cử động.

Elam không chút khách khí phản bác: "Giữ lại cây Bareet Model M82A1 yêu dấu của mày mà tự sướng đi nha, đừng quên mang áo mưa cho nó, đồ cuồng súng!"

(Note của tác gải chú: "Light Fifty thị nick name của súng ngắm Barret Model 82 trong nội bộ quân Mỹ.)

Đáp lại gã chính là tiếng cười mắng thô lỗ hạ lưu của 'Kỵ Binh'.

Hơn 10 phút sau, những miếng thiếc mắt thường có thể thấy được đều đã được gỡ bỏ sạch sẽ, chỉ còn lại một số ít ghim quá sâu hoặc quá nhỏ, cho dù có đi mổ lấy ra cũng khó mà lấy sạch toàn bộ, tựa như 'Kỵ Binh' đã nói, chỉ cần y bước ngang qua cửa kiểm soát của sân bay, thì máy báo sẽ lập tức kêu vang liên tục, dù cho y có lấy thân phận là lính xuất ngũ để che giấu, cũng không tránh được việc bị thẩm tra, nhờ cái thứ dính trong người thì y có thể chào từ biệt triệt để với máy bay hàng không dân dụng luôn rồi.

Elam đồng tình vỗ vỗ vai 'Kỵ Binh', lực đạo khiến cho y kêu lên một tiếng đau đớn: "Lên đỉnh tháp đi, tao giúp mày xoa chút thuốc cầm máu, khâu lại mấy vết thương lớn, thuận tiện tiêm cho mày 1 mũi TIG (3)."

"Cái thứ đó làm sao đây?" 'Kỵ Binh' hướng cằm về phía Rio đang nằm trên mặt đất.

Elam cười lạnh nói: “Bị tao đánh 1 trận như thế, nếu là người thường đã sớm chết rồi, nó đã qua huấn luyện, cũng chỉ còn lại nửa cái mạng thôi, để nó đây đi không có việc gì đâu.”

Xuất phát từ sự cẩn thận được tôi luyện ở trên chiến trường, ‘Kỵ Binh’ đứng dậy, dùng lính dù trói hai chân của Rio thêm vài vòng nữa, đem mắt cá chân bẻ ra phía sau, buộc lại ở chỗ cách cổ tay 30cm, sau đó xách một cái túi lớn đặt trên mặt đất — trong đó có đựng trang bị vũ khí, điện thoại di động, các thiết bị thông tin được lục soát từ người Rio ra — cùng Elam rời khỏi phòng.

Lúc cửa phòng trầm trọng đóng lại, Rio mở mắt. Hiện tại quả là cơ hội khó có được, anh phải trước lúc hai tên đó quay lại, thoát khỏi dây buộc, chạy ra khỏi chỗ này mới được.

Gian nan hoạt động tứ chi, anh cố gắng lấy ngón tay nhét vào ống quần — nơi giấu vũ khí phòng ngừa, giày tác chiến dũng sĩ trên chân đã bị tên kỵ binh kia tháo bỏ. May mắn chính là, sau khi bị tập kích anh đã không còn mặc âu phục bó tay bó chân, mà đổi tay một bộ tác chiến phục CQB đen do công ty Black Hawk sản xuất (4). Trong lai quần tác chiến, anh có may kèm với một mảnh hắc diệu thạch đã được mài bén, còn bén gấp 10 lần so với đao kim loại thép, mà cũng chẳng thể bị máy dò kim loại phát hiện.

Lúc đầu ngón tay càng lúc càng đến gần, anh cảm giác vết thương phía sau lưng tựa như một cái khăn lau mặt bị dày vò, lúc này lại bị cố sức khom chặt lại, đau đến trước mắt biến thành màu đen, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng: “Cố lên, Rio, cố lên, mày có thể làm được mà …” Anh thì thầm tự nói với mình, cố gắng khom lưng lại, ngón tay phải tiến vào trong ống quần cố sức xé ra, cầm lấy lưỡi dao cứu mạng.

Cơ thể căng thẳng phút chốc buông lỏng, tựa như dỡ xuống gánh nặng quân=ngàn cân, anh từng ngụm từng ngụm thở phì phò, mồ hôi rơi xuống thấm ướt mặt sàn xi măng thấm ra được hình người.

Quá đau nhức! Vết thương bị xé rách, còn có xương gãy. Trên mặt tuyệt đối đã bị gãy xương, phía sườn bên trái đau đớn khó nhịn, có khả năng hai căn xương sườn cũng bị gãy, chỉ mong không muốn đâm vào nội tạng khiến cho xuất huyết, nếu như đâm ra phía ngoài xuyên qua thân thể thì càng hỏng bét, lồng ngực phụ áp một ngày biến mất, thì phổi sẽ bị trũng xuống, toàn bộ nội tạng đều có thể lệch vị trí. Lúc này anh cảm thấy bản thân chẳng khác gì con rối bị đập vỡ vụn, dùng mấy sợi dây thô này mà cột lại thành người, giờ chỉ cần dùng chút lực thì có khả năng khiến cho cả người tan nát.

Nhưng anh không thể ngồi đây chờ chết được.

Cho dù cơ thể có thể bị hành động quá độ mà khiến thương tổn không thể lành, thì anh cũng tuyệt đối không cho phép mình chịu khuất nhục mà chết dưới tay kẻ địch.

Anh dùng lưỡi dao diệu thạch cắt đứt phần kết nối của dây lính dù, con mắt màu lam của Rio do quá đau mà trở nên ảm đạm, rồi từ sâu trong đó vẫn lóng lánh một ánh sáng nhạt vĩnh viễn không thể bị tắt.

Chỗ bị buộc chặt phía sau lưng bỗng nhiên cảm thấy thư giãn ra, anh biết có một sợi dây đã bị cắt đứt. Thở hổn hển dành dụm thể lực gầy còm, anh dùng tay phải đã có thể cử động 1 chút bắt đầu cắt đứt sợi dây khác.

Dùng thể năng cực hạn nghiền ép giằng co gần 20 phút, đợi được triệt để thoát khỏi ràng buộc, thì anh đã mệt tới ngay cả đầu ngón tay cũng không muốn nhúc nhích. Cơ thể bị thương kêu gào cần phải nghỉ ngơi, nhưng ý chí lại ngoan cường phản kháng, Rio không ngừng hít sâu, tựa như tuyển thủ quyền anh bị bại trên đài, thống khổ mà chờ đếm giây, trước lúc con số 10 được đếm, anh dùng hai tay chống lên mặt đất, chậm rãi đứng lên.

Lấy tay giữ lấy phần phía trái, phát hiện chỗ gương xãy cũng không quá nghiêm trọng, Rio thở phào nhẹ nhõm, từ góc tường nhặt lấy giày tác chiến của mình mang vào, đi lên mở cánh cửa gỗ, bước chân tập tễnh mà ra khỏi căn phòng xi măng vẽ loạn, trống trải đơn giản này.**HẾT CHƯƠNG 18**

(1) DHS: The Department of Homeland Security – Bộ An Ninh Nội Địa Hoa Kỳ (Department of Homeland Security) hay DHS là một Bộ thuộc Nội các thuộc Chính phủ Liên bang Hoa Kỳ, được thành lập nhằm đáp trả Sự kiện 11 tháng 9 và với trách nhiệm chính là bảo vệ Hoa Kỳ và thuộc địa của nó (bao gồm cả nước được bảo hộ) khỏi và phản ứng trước khủng bố, tai nạn nhân tạo và thảm họa tự nhiên. Bộ An ninh Nội địa, mà không phải Bộ Nội vụ, tương đương với các Bộ Nội vụ của các nước khác.

(2) MOD Trident:

(3) TIG: globulin miễn dịch chống uốn ván của người hay còn có tên gọi khác là Huyết thanh trung hòa độc tố uốn ván.

(4) Tham khảo các mẫu trang phục đó ở đây:

20. Chương 19: Tòa Thành Giết Người

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Lối đi nhỏ âm u, chật chội mà dài dằng dặc, trên đầu là một loạt bóng đèn kiểu cũ, hai bên tường dán những tờ giấy áp phích hoa văn dơ bẩn, các cánh cửa phòng tạo hình hoàn toàn tương đồng, cứ một khoảng thì có một cánh, đều là khóa kín không thể mở ra, nắm tay rỉ sét nhìn qua còn kiên cố hơn. Đây là chỗ quỷ quái nào vậy hả, quả thực tựa như một khách sạn cổ kỹ của những thập niên 20, 30 của thế kỷ 20… Rio đỡ bức tường ẩm ướt mốc meo mà tiến về phía trước, nỗ lực tìmkiếm thang lầu đi xuống, anh không biết hiện tại mình đang ở lầu mấy, nhưng từ tên 'Ma Vương' Elam kia nói, chí ít biết được tầng này không phải là tầng cao nhất.

Cái nắm tay ở một cánh cửa của phía bên tường dường như có chút lỏng, Rio cố sức lay động vài cái, mở ra được một đường, bên trong là một căn phòng trống trải mà cổ quái, tường, sàn nhà bao quát trần nhà, màu hoàn toàn là xám trắng, lúc bước vào, anh có cảm giác lòng bàn chân bị trũng xuống, thì ra bốn vách tường đều có trang bị miếng lót mềm, tựa như phòng bệnh dành cho mấy bệnh nhân tâm thần vậy, dùng để phòng ngừa khi bệnh nhân phát bệnh sẽ tự làm hại bản thân mình. Xem ra đây là một căn phòng dùng để nhốt mấy người muốn tự sát.

Anh rời khỏi căn phòng đó, tiếp tục đi về phía trước, lại có thêm vài cánh cửa phòng được lục tục mở ra, phương tiện và công dụng bên trong khiến người ta nhìn thấy mà giật mình — hồ axit sunfuric, bàn giải phẫu, lò vôi, phòng hành hình đầy hình cụ, phòng khí than, phòng thiêu — Con mẹ nó rốt cục đây là chỗ nào? Thấy kiến tạo cùng người sử dụng đống vật kiến trúc này Người tạo ra và sử dụng chỗ này căn bản là một tên biến thái thích hành hạ dằn vặt người ta cho đến chết, lấy nó làm niềm vui! Rio nhìn mấy căn phòng lộ ra máu tanh âm trầm cùng ý tứ hàm xúc khủng bố, da đầu vừa tê dại, trong lồng ngực dấy lên một ngọn lửa phẫn nộ. Nếu như ở đây thật sự dính đầy máu thịt người bị hại, thì anh nhất định phải đem tên khốn này ra công lý, ném vào ngục giam hoặc phòng tử hình!

Sàn nhà cũng không san bằng, lúc thì lên như sườn núi, lúc lại trũng xuống, lối đi nhỏ không ngừng mà quằn quẹo, tựa như dải Mobius (1) đầu đuôi nối liền, vĩnh viễn không tới được điểm cuối cùng. Thể lực liên tục bị xói mòn cùng vết thương đau đớn khiến bước chân Rio càng ngày càng trầm trọng, bàn chân đau nhức chết lặng hầu như vô pháp giơ lên. Anh dựa lưng vào một cánh cửa nghỉ ngơi, cánh tay không biết đụng tới vật gì đó nhô ra, bỗng nhiên vang lên tiếng kẽo kẹt của răng cưa, tựa như phát đồng hồ quả lắc.

Lỗ tai anh nghe thấy được một tiếng vang nặng nề, ù ù, càng ngày càng gần, càng ngày càng gần …

Đó là cái gì? Một quả cầu kim loại đen kịt, đường kính hơn 1 thước, khổng lồ hầu như kín cả hành lang này, tựa như quả boling to lớn đang lăn trên đường ray, ầm ầm mà lăn tới chỗ anh đang đứng!

— Quỷ nó! Cảnh này tựa như trong một bộ phim kinh dị thời xưa! Nhưng sự thật chính là diễn ra trước mắt, cho dù hiện tại bản thân anh có dính sát vách tường, cũng không tránh được việc kết cục bụng mình bị cà sát vào lưng!

Rio điên cuồng loạng choạng lắc mở mấy cánh cửa phòng, hy vọng trong đó có cánh cửa nào có thể buông lỏng, nhưng sau khi vô vọng, anh liền xoay người chạy cuồn cuộn, vừa chạy vừa túm từng cánh cửa — anh nhớ kỹ có một cánh cửa có thể mở ra ở cách chỗ này không xa, nhưng tiếng vang từ phía sau nhắc nhở anh một hiện thực tàn khốc — dù thế nào, anh cũng không chạy kịp cho đến đó!

Sợ hãi tuyệt vọng như đao nhọn khoét vào đại não của anh, lúc anh đang cho rằng mình chạy trời không khỏi nắng, thì trên đỉnh đầu vang lên tiếng một người đàn ông: “Nắm lấy tay tôi — nhanh!”

Bản năng sinh tồn giục anh, không chút do dự nhảy lên, bắt được cánh tay đang vươn xuống từ phía trần nhà.

Một bàn tay mang bao tay lộ ra các ngón tay, cánh tay cường kiện hữu lực vững vàng nắm lấy cổ tay của anh, nhanh chóng kéo anh lên phía đường ống thông gió. Rio rất phối hợp mà dùng hai cẳng tay nắm chặt lấy tấm kim loại ngay đường ống, ra sức trèo lên đó mà bấu víu, dưới sự trợ giúp của đối phương mà thân thể đang lơ lửng giữa không trung nhanh chóng được kéo vào trong ống thông gió hình vuông.

Quả cầu kim loại lớn lăn ngang qua dưới chân anh, mặt cầu kim loại trượt ngang qua đế giày cao su vang lên âm hưởng chói tai.

Rio dựa vào đường ống thông gió mùi khó nghe há mồm thở dốc, cảm giác sợ run tuyệt lộ phùng sinh từ đáy lòng nổi lên, khuynh động adrenalin truyền khắp toàn thân, khiến cho cơ thể anh không tự chủ được mà run nhẹ.

“Thả lỏng chút đi, không có việc gì nữa đâu!” Bên tai vang lên tiếng nói.

Rio định thần nhìn người đã cứu một mạng của anh ngay lúc khẩn cấp — gần như mặt đối mặt với anh, khom người gần như vừa vặn với đường ống thông gió, tóc đen, mắt đen, người da vàng, thoạt nhìn rất tuổi trẻ, chưa tới 28, dung mạo rất anh tuấn nhưng khuyết thiếu đặc sắc, thấy thì kinh diễm, nhưng qua đi thì sẽ ấn tượng không rõ, tựa như mấy tấm hình photo trên mấy trang bìa của một tạp chí thời trang vậy. Người đó nói tiếng anh hơi khẩu âm Oxford, người dạy ngôn ngữ cho hắn nhất định 8/10 đến từ phía Nam nước Anh.

Đây là một khuôn mặt xa lạ mà trước giờ anh chưa từng thấy qua. Nhưng khi đối diện với cặp mắt đen kia, anh không khỏi nhớ tới một chiến đao lạnh lẽo, phản quang của lưỡi dao che giấu dưới từng tầng đen tối kia, khiến người ta quên đi sự sắc bén trí mạng của nó, tựa như móng tay sắc bén của dã thú được giấu dưới lớp lông dày. Phần da thịt lộ ra ngoài của hắn khiến cho anh cảm thấy một loại nghiêm nghị bị xâm tước.

Phảng phất linh quang chợt hiện, lại tựa như nghi thức xối nước lên đầu, Rio giờ khắc này bỗng nhiên biết được thân phận đối phương. Anh giật giật môi khô ráo tróc da của mình, một cái tên, chuẩn xác nói ra một danh hiệu, từ sâu trong não bộ mà vang lên:

"K.Green! Mày chính là K.Green!"

Người thanh niên đó nhìn anh, cự ly gần tới mức nghe thấy cả hơi thở, khóe miệng chậm rãi hiện ra một tiếu ý tà khí mười phần: "Xin chào, Rio, người truy đuổi kiên nhẫn!"

Rio không tiếng động mà mở to mắt. Tròn một năm đuổi bắt, bản thân anh đã từng vô số lần nghi hoặc, phẫn nộ và cảm khái, đã từng vô số lần suy nghĩ sau khi bắt được hắn thì sẽ thẩm vấn hắn thế nào, nhưng giờ này khắc này một chữ cũng chẳng thành lời. Chuyện này bất ngờ xảy ra, mà lại gặp gỡ gần trong gang tấc, khiến tư duy của anh biến thành một chậu cát hỗn tạp, được kết dính lại một chỗ thành đống bùn, trong tay không có dao nĩa, không biết phải cắt từ đâu.

Cuối cùng K.Green đã mở miệng đầu tiên: "Đến đây đi, theo tôi, chúng ta rời khỏi đây bằng đường ống thông gió. Ở đây khắp chốn đều là bẫy rập, có vài cái đã không còn hoạt động, nhưng có vài cái vẫn còn hoạt động được, phòng ngủ ở trên đỉnh tầng chính là phòng tổng điều khiển, tôi nghĩ chắc anh không định một thân một mình đi đối mặt với hai tên sát thủ chuyên nghiệp đâu ha?"

Hắn bắt đầu dùng giầy cọ xát rồi bắt đầu lùi về phía sau. Tim của Rio tim đập mạnh và loạn nhịp một lát sau, rốt cục tìm được ngôn ngữ, trong rất nhiều nghi vấn dây dưa không rõ, rút ra được phần then chốt nhất ngay trước mặt: "Chỗ này là chỗ nào?"

"Tòa thành khủng bố của Holmes — từng nghe qua chưa?"

"Sherlock Holmes?"

"Không, không phải vị đại trinh thám nổi tiếng đó đâu. Là H.H.Holmes (2)."

Hắn vừa nói như thế, Rio lập tức biết được ngay: Henry Howard Holmes, tên sát nhân liên hoàn đầu tiên trong lịch sử tội phạm nước Mỹ, cũng là tên sát thủ liên hoàn bị chứng tâm thần phân liệt đầu tiên. Không thẹn với biệt hiệu "Dr.Henry Howard Holmes", gã lợi dụng mưu sát lừa gạt tiền bảo hiểm, chiếm được sản nghiệp, tích lũy một gia tài kếch sù, sau đó xây dựng một khách sạn mang tên "The World' s Fair Hotel", chờ người bị hại chui đầu vào lưới. Trong hơn 100 căn phòng đó, mỗi phòng một vẻ, mang toàn bộ những phương tiện và công dụng đầy máu tanh mà gã đã từng thấy qua. Cả một tòa thành trải đầy những cái bẫy chết người, trước khi tên Holmes đó chạy trốn, đã tự tay thiêu hủy nó, nhưng cảnh sát từ phế tích khai quật hơn 200 thi thể, quả thực là một tòa thành địa ngục.

Trong quá trình giam giữ, cái tên bác sĩ giết người không nhân tính này, còn viết thư biện bạch bản thân mình vô tội, những tên sùng bái gã dưới phế tích trùng kiến một khách sạn khác, gọi là "Tòa thành khủng bố của Holmes", mở ra làm nơi tới du ngoạn, nhưng rất nhanh bị người nhà của những người bị sát hại tức giận tới san bằng. Tên Holmes đó bước lên đài tử hình, nhưng linh hồn của tên sát nhân vẫn còn quanh quẩn bên phế tích tro tàn kia, được bồi dưỡng dưới tâm hồn tàn ác của người đời, khiến khách sạn đó lần thứ hai được trùng kiến, không ít người thích ham cái lạ, cuồng nhiệt tới đây tham quan, cúng bái, đến tận khi chính phủ ra lệnh phong bế nó hoàn toàn.

Một thế kỷ qua đi, tòa thành giết người này dù đã được trùng kiến nằm bên cạnh hồ Michigan đã trở thành thành hoang chẳng ai ghé tới, không nghĩ tới hai tên sát thủ kia lại lấy làm nơi trú thân.

"Một chỗ cực kỳ gây go …" Rio vừa theo sát K.Green bò sát trong đường ống thông gió, vừa lẩm bẩm nói.

"Không thể nói thế được, cũng giống như con nhện vậy đó, chỉ biết ngồi chờ con mồi tới cửa, chẳng phân biệt già trẻ lớn bé toàn bộ đều giết, chẳng có chút ý nghĩa gì cả." K.Green nói.

Quả nhiên, suy nghĩ của cảnh sát và tên sát nhân tuyệt đối không hề chung đường! Rio cắn răng khẳng định, cơ thể vừa đau vừa mệt ngay cả tức giận cũng không nổi. "Vì sao lại cứu tao?" Anh mịt mù hỏi. "Chúng ta vốn dĩ phải đối đầu đến chết mới đúng."

"Chúng ta quả thực đối đầu tới chêt, nhưng mục đích lần này của tôi cũng không phải tới cứu anh." K.Green khẽ cười 1 tiếng.

—- Đương nhiên, là vì giết người. Rio ở trong lòng âm thầm bổ sung nửa câu sau.

"Vị đặc vụ hàng khuyến mãi kèm theo à, tôi không nghĩ cần anh báo đáp ân cứu mạng, chỉ phiền anh một việc thôi: Đừng có làm cản trở công việc của tôi." Động tác đang bò của K.Green chợt ngừng lại, nghiêng mặt, ngữ khí băng lãnh mà nói. "Nếu không tôi sẽ khoanh tay đứng nhìn chúng đem con kỵ sĩ trắng đặt lên xác anh đấy."

Khuôn mặt nhìn nghiêng của hắn vô cùng tuấn tú, cũng không mấy lãnh đạm, khiến trái tim của Rio chợt đập mạnh, nói không rõ đó là thống hận hay là tiếc nuối, hay cả 2 cảm xúc đó đều có cả, anh thậm chí ở lúc này bắt đầu sản sinh ý niệm muốn đưa cái con người này tiến vào con đường đúng đắn. "Mày … Cậu nói 'công việc'? Đây không phải công việc của cậu, càng không phải trách nhiệm của cậu. K.Green, là của tôi." Anh chân thành nói. "Tôi biết cậu thống hận chúng, nhưng cậu cũng đang dần biến thành chúng đó, tin tưởng tôi, cậu sẽ không muốn khi nhìn vào gương, liền muốn một tay giết chết chính mình đâu."

"Anh muốn khuyên tôi bỏ gian tà theo chính nghĩa à, trở lại dưới sự bảo vệ của pháp luật à, sir? Đáng tiếc nàng ốc còn không mang nổi mình ốc, một đống chính khách, tham quan, gian thương, xã hội đen, từ lâu đã đem nàng ấy phá hư thành một con kỹ nữ mang bệnh AIDS thời kỳ cuối rồi, cô ta căn bản là chẳng thể quan tâm đến cái thân thể gầy còm của mình lại gánh lấy cái tội giết người. Phải nhớ, sát nhân dù cho nỗ lực thế nào, cũng chỉ có thể giết từng người một, còn chính khách chỉ cần động mồm mép, thì đủ khả năng tàn sát hàng loạt người đó." K.Green xì 1 tiếng rồi cười rộ lên, mang theo châm chọc.

Hắn đang thay đổi đề tài, muốn đổi khái niệm, Rio thầm nghĩ.

"Hơn nữa, tôi đang giúp các anh tiết kiệm không ít tiền thuế của dân đó. Anh xem, chính phủ hàng năm chi cho mấy vụ tử hình tội phạm hơn 1 tỷ đô, mấy tên tù phạm trong ngục giam hàng năm tiêu phí hơn 30.000, nhân dân dùng mồ hôi và máu cung cấp nuôi dưỡng mấy tên cặn bã vốn phải xuống địa ngục từ sớm. Quy trình tư pháp rườm rà tựa như vải bố quấn chân, điều khoản pháp luật lỗ thủng có nhiều như sao trên trời — làm một người chấp pháp, chẳng lẽ anh không cảm thấy bất đắc dĩ cùng xấu hổ sao? Còn không cám ơn tôi thấy các anh khổ cực mà giải quyết mấy thứ lãng phí cùng phiền phức này sao? Trên thực tế, tôi còn nghĩ mình chưa đủ mạnh, dù sao một mình lực cũng có hạn, chỉ có thể dùng hết sức mình, bắt được tên nào giải quyết tên đó thôi." K.Green trầm thống mà nói cuối cùng phát ra thở dài tựa như rất sầu thảm.

Rio quả thực bị hắn chọc cho cười, một người có thể đem lý niệm của bản thân quán triệt thực thi đến loại tình trạng này, cũng xem là rất giỏi đi, mặc dù hiện tại hắn xem ra chính là đang lời lẽ sai trái cực đoan. Thế nhưng, anh có thể cảm giác được … trong những lời bộc bạch này, đang tận lực dùng ngụy trang che giấu được sự thật bên trong, tựa như khuôn mặt của K.Green vậy, bạn hoàn toàn không biết khuôn mặt thật của hắn đâu là thật đâu là giả. Người thanh niên này đã đem linh hồn của hắn ẩn sâu vào trong những lớp mặt nạ hay thay đổi, nỗi lòng của hắn còn trơn trượt hơn cả cá trạch, khiến cho Rio đã từng đối phó qua vô số phân tử phạm tội, am hiểu sâu chiến thuật tâm lý cũng sinh ra cảm giác cảm giác vô lực.

Không cần phải biện luận cùng hắn, trực tiếp bắt hắn là được rồi, có một chút đạo lý nhân sinh, khi hắn một mình đối diện với 4 bức tường nhiều năm sau sẽ tự động nghĩ thông rồi đó. Rio chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

"Được rồi, đừng cố gắng khuyên tôi cải tà quy chính nữa, đặc vụ liên bang à, tôi biết rất rõ bản thân mình muốn gì. Anh có thể tiếp tục truy bắt tôi, tôi cũng có thể tiếp tục chạy trốn, chúng ta thể hiện bản lĩnh của mình đi." K.Green lơ đểnh mà nói.

"Tôi sẽ bắt được cậu!" Rio kiên định trả lời. "Cho dù không phải hôm nay — một ngày nào đó, tôi sẽ bắt được cậu, đưa cậu đến nơi đang chờ cậu!"

"Ngục giam liên bang phải không? Thật đúng là chỗ tốt mà." K.Green sẩn cười. "Có thể một ngày nào đó tâm huyết dâng trào tôi sẽ vào đó du ngoạn một phen, nhưng không phải vì bị anh bắt được, mà là do tôi muốn đi vào." Hắn bỗng nhiên dừng động tác bò sát, từ trong túi móc ra cái vặn vít, mở cái bản kim loại ở dưới thân mình, sau đó từ cái lỗ đó dễ dàng nhảy xuống.

Rio cũng theo hắn mà nhảy xuống. Lúc nhảy xuống, thì vết thương đã bị xé rách lần thứ hai bị động, anh hai tay chống đỡ một chút không đứng dậy nổi, cả người một trận lạnh giá, mồ hôi không ngừng chảy xuống.

K.Green đưa tay đỡ sau lưng anh, thấy cả bàn tay mình đầy máu, nhíu nhíu mày nói: "Anh bị mất máu khá nhiều đó, nếu tiếp tục vậy sẽ lên cơn sốc đó."

Rio lúc hắn đưa tay mở quần áo của mình thì cảnh giác bắt lấy tay đối phương: "Làm gì?" Anh tuy suy yếu vẫn sắc bén hỏi.

"Còn làm gì nữa, giúp anh xử lý vết thương." Trong câu nói của K.Green nghe qua có chút ẩn nộ và nôn nóng. "Yên tâm, hiện tại anh mặt mũi bầm dập tựa như đầu heo vậy, dù là người có thẩm mỹ quan bình thường cũng không có ý tà gì nổi đâu! Hay là nói, đây chính là một thủ đoạn dục cự hoàn nghênh (muốn mà còn làm cứng), trong lòng anh đang chờ mong gì vậy, đặc vụ?"

Rio bị ám chỉ của hắn khiến cho tức giận — anh chỉ đang dựa theo tính chức nghiệp bình thường mà phòng bị sự tiếp xúc thân mật với kẻ khác, nhưng đối phương sản sinh liên tưởng không chịu được như thế. Ngay khi K.Green dùng nội dung hoàn toàn không xứng với khẩu âm trang nhã nói ra một câu châm chọc ác độc thì anh nhất thời có một cảm giác như khổ cực nuôi trồng một bồn hoa suốt 1 năm, sau khi hoa nở mới phát hiện đã gieo lộn cây nấp ấm lầm trở thành phong tín tử (3), đó chính là thẹn quá hoá giận.

"… Tên khốn chết tiệt!" Vị đặc vụ tóc đen mắt lam nhịn không được nói tục.

K.Green không quan trọng mà nhún vai, vừa chặn anh lại để kéo khóa vạt áo, xé đi phần trang phục tác chiến đã đẫm máu, xóc lên phần dây lưng lực đàn hồi bên trong. Một vết thương đã bị chà đạp đến vô cùng thê thảm xuất hiện ở ngay sau thắt lưng vị đặc vụ, hòa cùng với đường chỉ may chưa tan, kéo da thịt xé rách huyết nhục không rõ, không tạo thành hình.

"Quỷ nó!" K.Green lẩm bẩm nói, nhanh chóng kéo khóa quần áo vận động màu tối của mình, từ áo lót lấy ra một phấn cầm máu hiệu quả nhanh, rắc vào vết thương, sau đó lại kéo băng dính co dãn như da của chỉ may, lợi dụng co rút lại của băng dính mà kéo hai phần da thịt đang tách rời kia hợp cùng một chỗ.

Vết thương rốt cuộc miễn cưỡng hợp lại, K.Green kiểm tra phía bên trái bầm xanh của anh, lấy tay nhẹ nhàng kìm lại. "Xương sườn số 9, 10 gãy rồi, hiện tại tôi không có gì để cố định được cả, nhưng nếu không chạm vào nó, thì không có vấn đề gì." Sau đó lại nâng mặt của anh lên cẩn thận kiểm tra vị trí lệch xương cùng tính lợi hại của nó. "Hoài nghi xương hàm trên bị gãy, anh nên đi chụp CT đi, nếu như vị trí lệch quá nguy hại, có khả năng phải tiến hành giải phẫu để cố định nó lại về vị trí cũ đó, khôi phục lại khả năng cắn, rồi phải dùng răng cùng lê trạng dùng nối xương tiến hành cố định."

"Nghe có vẻ nghiêm trọng đấy." Rio bị hắn nâng cằm, mơ hồ không rõ mà nói.

"Anh cần phải sớm được trị liệu." K.Green buông tay ra, chỉ chỉ về một góc phía trước. "Chỗ đó có thang đi xuống. Chỗ này là lầu 2, xuống tới lầu 1, anh cứ theo tuyến đường này, rất nhanh sẽ tìm thấy cửa chính." Hắn lấy một cái cây bút lông từ trong túi ẩn ra, kéo lấy tay của Rio, ở trong lòng bàn tay của anh vẽ ra một bản đồ giản dị, chỉ ra bộ phận then chốt cần né tránh trên đường. "Cửa chính bị khóa trái, từ bên ngoài khó mà mở được, nhưng bên trong mở ra thì dễ lắm."

"Cậu biết kết cấu nội bộ ở đây?" Rio hỏi.

"Có vết tích để lại mà, chỉ cần nắm được phương pháp, không có gì không tra ra được cả, thời đại internet cũng có chỗ tốt mà." Cuối cùng K.Green lấy ra một điện thoại di động, bỏ vào túi tiền áo khoác của Rio. "Sau khi rời khỏi đây anh có hai lựa chọn, một là, đi con đường dài đến 1 tiếng 50 phút trở lại xã hội văn minh —- xét thấy tình hình bị thương của anh, tôi không kiến nghị anh làm thế. Hai, tìm một chỗ bí mật, 1 tiếng sau, điện thoại này sẽ tự động khởi động mở nguồn, sau đó anh có thể tìm cách liên hệ với tổ chức của anh, cho họ cử người tới đón anh!"

"Vì sao cần tới 1 tiếng? … Đây là thời gian gây án tốt nhất cho cậu sao?" Rio ngẩn ra, trong mắt tinh quang chợt sáng, cố né khuôn mặt bị gãy xương khiến cho việc ăn nói bị cản trở, cố gắng muốn thuyết phục đối phương. "Quỷ nó, cậu định 1 mình đối phó 2 tên sát thủ chuyên nghiệp sao? Cậu có biết chuyện của hai gã đó không? Bọn chúng một tên đã từng là quán quân đấm bóc trong chợ đêm, một tên là du kỵ binh xuất ngũ, cậu nghĩ cậu có thể đánh thắng được liên thủ của chúng? Điều đó không có khả năng, bỏ đi, K.Green, để việc này cho chúng tôi xử lý đi, tôi thề, hai tên cặn bã đó nhất định sẽ nhận được nghiêm phạt xứng đáng —"

“Im!” K.Green dùng ngón trỏ tay phải để lên bờ môi của anh, từ đôi bao tay chiến thuật màu đen lộ ra một đầu ngón tay trắng noãn. “Đừng có hao phí thể lực nữa, làm ảnh hưởng vết thương. Tôi hy vọng anh có thể một mình đi, Rio, chứ không phải bắt tôi đánh anh bất tỉnh rồi khiêng ra ngoài.”

“Đáng chết, cậu ngoan cố tới mức khiến người tức chết rồi!”

“Như nhau thôi.” K.Green giơ 1 con dao lên trước mặt anh. “Anh có 3s để cân nhắc đó.”

Rio cắn răng một cái, kéo thân thể đau nhức xoay người đi về phía thang lầu.

Lúc này suy nghĩ của anh cực kỳ thanh tỉnh: với tình trạng cơ thể hiện tại của anh, hoàn toàn không cách nào ngăn được K.Green, cũng không cách nào đối kháng ‘Ma Vương’ cùng ‘Kỵ Binh’, biện pháp tốt nhất hiện tại, chính là mau chóng liên hệ cảnh sát để họ phái ra đặc công và đội đột kích đến đây bao vây tiễu trừ.

K.Green nhìn chăm chú bóng lưng của Rio đến lúc nó biến mất ở góc hành lang cầu thang, ánh mắt phức tạp chớp động, trên mặt cũng trở nên đạm mạc thiếu sức sống. Đầu ngón tay sờ sờ da mặt co dãn, mềm mại, quả thực là một ô dù hoàn mỹ, giúp cho hắn hoàn toàn cách xa khỏi nguy hiểm của việc lộ ra tâm tình.

Sát nhân liên hoàn là kẻ địch của hắn, cảnh sát cùng FBI cũng là kẻ địch của hắn, ở thời điểm tứ cố vô thân này, tình cảm dư thừa chỉ tăng thêm gánh nặng.

Hắn đứng đó vài phút, phỏng chừng Rio đã đi ra cửa chính, liền theo thang lầu xuống tới lầu 1, động tác mau lẹ mà sờ soạn phòng điện. Trong tòa thành đã bị bỏ hoang từ lâu đã không có đường dây điện, hoàn toàn dựa vào hệ thống cung cấp điện động cơ, chỉ cần phá hỏng nó, ánh sáng tự phát bên trong sẽ thiếu thốn, nhờ bóng đêm hỗ trợ cho hành động của hắn.

Hoàng hôn bao phủ tòa thành hoang vắng ven hồ Michigan, bóng đêm dần phủ xuống.HẾT CHƯƠNG 19

(2) Herman Webster Mudgett (16 tháng 5, 1861 – 8 tháng 5, 1896), nổi tiếng với biệt danh Dr. Henry Howard Holmes, là một kẻ giết người hàng loạt. Tại Chicago vào thời điểm tổ chức hội chợ thế giới 1893, Holmes đã mở một khách sạn do y tự thiết kế và xây dựng nhằm mục đích giết người, và cũng là nơi thủ ác của ông ta. Trong khi ông ta thú nhận 27 vụ giết người, và chỉ có 4 vụ được xác nhận, số lượng nạn nhân của ông có thể lên đến 200.

Các thông tin liên quan đến tòa thành giết người Holmes:

(3) Phong tín tử: hay tên gọi khác là Hyacinthus orientalis

Cây nắp ấm:

Mai_kari: Cuối cùng thì hai bạn ấy cũng đã gặp nhau rồi đó, tung bông bắn pháo

~~Nói chứ chợt nhận ra, kiên trì theo đuôi một tên giết người liên hoàn, có khi khiến nó cảm động mà bất chợt xuất hiện cứu mình khi mình bị lọt vào tay của một tên giết người liên hoàn khác đấy. Tin Mai đi, chúng không để bạn chết vào tay người khác đâu. Nên, Rio có thể coi như mặt dày thành công theo đuổi được K.Green!

21. Chương 20: Đến Lúc Thống Nhất Trận Tuyến

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

K.Green lẳng lặng ẩn dấu trong bóng đêm.

Đối với hắn, bóng tối chính là người bạn tốt nhất, đương nhiên, cũng có lúc nó sẽ phản bội hắn, biến thành sự trợ lực cho nguy hiểm, cái này còn phụ thuộc vào bản thân hắn có đủ năng lực và đủ mãnh mẽ hay không. Bản thân hắn luôn cho rằng trên thế giới này chỉ chia thành hai loại người — thợ săn và con mồi, giới hạn của hai bên lại chẳng rõ ràng như nước và lửa, vì dù cho trên thế giới ban đầu bạn có là con mồi, cũng không chắc chắn là suốt đời bạn không thể trở thành thợ săn. Sự tình vốn chính là như thế. Thế giới này tựa như một đồng tiền xu đang điên cuồng chuyển động giữa không trung, mặt trái và mặt phải chỉ là tương đối cho đến khi cuối cùng rớt xuống mà thôi.

Hiện tại, hắn ẩn mình vào bóng đêm mà tính toán, tiếp theo bản thân nên đứng ở mặt trên hay mặt dưới đây.

Sau khi phát hiện hệ thống chiếu sáng có vấn đề, con mồi của hắn nhất định sẽ đi xuống phòng cấp điện, kiểm tra máy phát điện xem có vấn đề gì trục trặc hay không, một tên hoặc là cả hai tên — hắn hy vọng chỉ có một. Xét thấy tên 'Kỵ Binh' đang có thương tích trên người, khả năng tên 'Ma Vương' đi xuống sẽ cao hơn. Hắn phải trước khi tên còn lại bắt đầu sinh nghi thì phải mau chóng giải quyết cái tên đấm bốc chợ đêm tiền nhiệm kia.

Hắn cũng chẳng phải đợi lâu, khoảng chừng 7,8 phút gì đó, cửa sắt phòng cấp điện đã mở ra, chiếu vào trong là một ngọn đèn hình trụ sáng, lướt qua lướt lại vài vòng, thì tên Elam mới bước vào. Gã một tay cầm đèn pin, một tay cầm con dao "Chó điên", bên hông mang một cây FN57, lúc bước vào mang đầy sự đề phòng và sẵn sàng tiến công bất kì lúc nào.

Sau khi cẩn thận kiểm tra trong phòng không có vấn đề gì khác thường, Elam mới bước tới trước dàn máy phát điện, ngồi xổm xuống kiểm tra, phát hiện có một dây cáp điện đã bị cắt đứt, nhìn qua như vết ngặm cắn của động vật nhỏ vậy. "Đám chuột chết tiệt!". Gã vừa mắng vừa đi tìm một dây cáp điện mới.

Trong lúc đó, K.Green vẫn không hề cử động mà ẩn thân trong bóng tối, nhìn gã từ từ thả lỏng, vì phải đi thay dây cáp mới mà bỏ "Chó điên" cắm vào túi bên chân.

Đến tận khi ngọn đèn sáng rực lại một lần nữa, do kích thích từ bóng đêm chuyển sang sáng đột ngột, khiến Elam phải nhíu mi lại —- K.Green ngay lúc này ra tay!

Một cú chớp xám trắng, không tiếng động lướt qua không khí, chỉ ở ngay võng mạc lưu lại một tàn ảnh mảnh khảnh thẳng tắp, một vết cắn ngoan độc, quyết tuyệt, tựa như một vết cắn của một con rắn độc.

Vết cắn đó thiếu chút nữa trúng ngay chỗ hiểm của tên Alan — nếu không phải do bản thân gã đã được huấn luyện từ trại huấn luyện địa ngục Siberia ra, tạo nên phản ứng bản năng cùng mẫn cảm cực độ trước sát khí nguy hiểm, khiến cho gã ngay lúc đầu ngón tay tử thần chạm tới thì liền giật ngược cơ thể lại, trước khi gã kịp rơi xuống cái hố địa ngục đã chực chờ chờ gã từ lâu.

Kết quả cánh tay của gã thay thế cho phần tim, trúng chiêu.

Lưỡi dao sắc bén đầy góc cạnh đâm xuyên qua cánh tay trái của gã, ba mặt đầy rãnh lấy máu xuyên qua không khí, lúc rút ra cũng không giống như những lưỡi dao bình thường sẽ bị dính chặt vào trong cơ thể đối phương, dễ dàng được rút ra như một cây đũa ghim trong mỡ bò.

Máu tươi phun ra như suối. Elam kêu to một tiếng, rút "Chó điên" bên chân ra, ngay lúc ngọn đao chém xuống liền đưa dao mình ra đỡ lấy.

Tia lửa xẹt ra, hai chiến đao đứng đầu thế giới bị phản lực quá mạnh khiến cho bị đánh bay, Elam cũng thừa dịp đó thấy ra được dáng dấp của kẻ tập kích. "Sanleng thorns!" (1) Gã ôm lấy cánh tay không ngừng

chảy máu, rít gào tựa như con dã thú đối với tên đàn ông mặc đồ đen đang đứng trước mặt mình. "Người Trung Quốc! Tao hận nhất người Trung Quốc!"

K.Green thấy gã tức giận mà vọt tới chỗ mình, mang thanh thế đoạt nhân, một cú đá mạnh tựa như thiết nhắm thẳng vào huyệt Thái Dương của hắn, mang theo tốc độ và lực đạo kinh người.

Không ai có thể trúng đòn đó mà có thể khỏe mạnh bình thường tiếp tục sống được, não bộ bị hao tổn nghiêm trọng dẫn đến tử vong là chuyện hiển nhiên. K.Green không thể không tránh cú đá đó, liên tục tránh trái tránh phải trước một đá lại một đá của đối phương không ngừng ép sát vào mình.

Kỹ xảo đánh nhau kịch liệt của bọn đấm bóc chợ đêm kỳ thực rất đơn điệu, dùng chân đá chiếm hơn 90%, đẳng cấp giết người của bọn chúng hầu như đều nằm ở kỹ năng đá chân, phần lớn nhất nằm ở độ lớn của góc cùng thế phát động tiến công trí mạng, cùng với cự ly gần. Như mấy cái cú đá này, đá nhanh, đá góc, bay lên đá trên không, càng trực tiếp thì lực càng phi phàm, chỉ cần kề sát một chút, tuyệt đối sẽ khiến gãy xương, thậm chí xuất huyết não.

Mà phong cách đánh của K.Green chính là tiếp cận đối phương ở cự ly gần, bắt lấy các đốt ngón tay của người đang công kích, huyệt đạo cùng chỗ hiểm, khiến đối phương sản sinh đau nhức mà giảm đi sức chiến đấu — dù sao hai bên cũng có chênh lệch về hình thể, bạn không thể trông cậy vào việc hai người kém nhau 20kg có thể như hai chiếc xe tăng cứ thế đụng mạnh vào nhau được, so thử xem thân thể của ai mạnh và hữu lực hơn.

Điểm khác biệt giữa hình thể và lực lượng, khiến cho kỹ xảo bị áp chế không có chỗ phát huy.

Danh hào "Ma Vương" cũng không phải là hư danh, năng lực phản kháng của Elam hầu như mạnh tới mức không phải của con người nữa, liều mạng mà tấn công không ngừng, chỉ cần có thể tới gần đối phương hơn. Mà trong lòng K.Green lại biết rất rõ, với thể chất của hắn, chỉ cần bị đối phương đá trúng chỗ hiểm 1 lần thì sẽ mất ngay nửa cái mạng.

Đối phương có thể phạm sai lầm, có thể lộ kẽ hở, nhưng hắn không thể mảy may thư giãn.

Đây là chính là một trận tranh đấu cực khổ nhất mà hắn từng phải trải qua.

Ngay lúc đối phương dưới đòn bẻ đốt ngón tay, phân cân thác cốt, tư vị điểm huyệt tiệt mạch khiến cho đau đớn kêu to lên, thì thể lực của hắn cũng chống đỡ hết nổi mà trúng vài cú đá, khiến cả cơ thể bị bầm tím, cánh tay, chân bị nứt xương, suýt chút nữa bị gãy vài cái xương sườn.

Mồ hôi lạnh ướt sũng phía sau lưng, khiến lớp vải màu xám tối bị nhuộm thành màu đen, hô hấp của hắn từ từ mỏng lại, trong tai nghe rõ tiếng tim đập bang bang, trước mắt dần tối đen, cháng váng đầu muốn nôn. Hắn biết đây là do vận động quá mạnh, khiến bản thân bị hư thoát.

Mà cái tên đàn ông da trắng khỏe mạnh như sắt thép kia, giữa tiếng kêu gào thê thảm thống khổ, lại vẫn như trước như con tàu cũ kỹ chẳng chịu báo hỏng, điên cuồng mà chạy ào tới chỗ hắn.

Ý thức lãnh tĩnh của hắn bảo hắn phải tránh đi, nhưng thân thể không còn chút sức lực nào lại khiến chân hắn nặng trịch, K.Green thở hổn hển miễn cưỡng nghiêng người, đột nhiên thấy một ngọn lửa đỏ nóng rực thiêu đốt, tựa như quả bóng rổ, mang theo tiếng gió thổi xẹt qua giữa không trung, thẳng vào ngay bụng của Elam.

Lửa cháy mạnh mang đến sợ hãi đau đớn nhất, khiến cho vết thương bị bỏng ngay cánh tay phải như muốn xé toạc ra, trong nháy mắt chiếm trọn đại não của Elam — Lửa! Đốt cháy! Đau nhức! Tử vong! Ngọn lửa quấn lấy gã, nuốt lấy gã, địa ngục mở ra một cái vực sâu, khiến cho gã phải giãy dụa, rồi rơi xuống chìm vào trong nham thạch nóng chảy sôi trào kia …

Nếu như bác sĩ tâm lý của gã có mặt ở đây, thì sẽ nói cho gã biết ảo giác lúc này của gã kỳ thực chỉ là một cản trở tâm lý phản sinh sau khi bị chấn thương, nhưng đáng tiếc, gã đã không còn cơ hội gặp lại bác sĩ tâm lý nữa rồi.

Một thân ảnh đen, ở giữa không trung tạo thành một đường thẳng tắp, bay nhanh xoay tròn 360 độ, chân dài nhắm thẳng vào ngay mặt Elam — một cú đá xoay tròn hoàn mỹ trong không trung! Elam máu cùng nước bọt hỗn tạp phun ra, gã thất tha thất thểu lui về phía sau, chân đá trúng một đám đồ vật hỗn tạp.

Bóng đen nâng người lên, mang võ nghệ cao cường mà một lần nữa nhảy lên, chân trái đạp thẳng vào ngực gã, mũi giày chân phải đá mạnh vào cằm gã. Giữa tiếng máu loãng phụt ra hòa cùng tiếng xương gãy rõ ràng, bóng đen mượn lực lộn ngược ra sau một vòng, lúc đáp xuống đất thì bước chân có chút bất ổn, lảo đảo ngã trên mặt đất.

Elam bị hai cú đá mạnh liên hoàn như thế bị té xuống mặt đất.

K.Green tận dụng mọi thứ, nâng người nhảy lên, khúc cánh tay đưa ra một chiêu đánh khửu tay bén nhọn, mang hết lực toàn thân nhắm thẳng vào huyệt Thái Dương của gã.

Elam bị hắn đè dưới thân co quắp kịch liệt, từ xoang mũi, khóe miệng, bên tai liền ồ ồ chảy ra máu đỏ. "A, đau …" Từ cổ họng của gã phát ra hai âm tiết, trong ánh mắt màu vàng tràn đầy không tin được cùng tuyệt vọng, sau đó ánh mắt dữ tợn mà tuyệt vọng cứ như vậy đọng lại trên khuôn mặt gã.

Thần kinh của K.Green vẫn còn căng chặt như ban đầu, đối mặt với một tên sát thủ như quái vật thế này, thì hắn không dám có chút sơ suất nào, hai tay ôm chặt lấy đầu của đối phương, phát ra thêm một lực vặn nữa. Tiếng xương gãy răng rắc vang lên, đầu của Elam bị xoay tới một vị trí mà người bình thường tuyệt không cách nào đạt được —- mặt hướng thẳng ra phía sau lưng, xương cổ bị bẻ gãy triệt để.

Cảnh tượng này quả thực nhìn rất quen mắt …. Vị đặc vụ liên bang đang té trên mặt đất chấn động nhớ tới, vị tuần cảnh cưỡi xe trực đêm lần trước, cũng chính là bị vặn cổ y như thế này …

Tên "Ma Vương" Elam hiểu đá nát đầu người, vắt cổ người khác, rốt cục cũng bị người khác đá nát đầu cùng vặn cổ đến chết.

Đây chính là đòn trả lại đòn, ăn miếng trả miếng sao?

Rio kinh ngạc nhìn K.Green. Cái tên sát nhân liên hoàn này lấy nhiệm vụ chính là giết chết sát nhân liên hoàn, đang ngồi ngay trên xác con mồi đã chết, chậm rãi bình phục hơi thở, khôi phục thể lực.

Một lát sau hắn đứng lên, thu hồi thanh dao gâm tam lăng 56 đầy máu tươi, bỏ vào trong tay áo. Sau đó đi tới trước mặt Rio, đưa tay nâng anh lên. "Tuy rằng anh không nghe lời tôi khuyên, tự ý chạy về khiến tôi rất không hài lòng, thế nhưng, cám ơn … Anh đã cứu tôi được một lần, chúng ta coi như huề nhau."

"Cậu đã giết gã rồi." Rio nói, âm giọng tựa như đang kể lại một câu chuyện khiến người ta vừa nghe liền lạnh giá.

K.Green cười cười với anh. "Là chúng ta. Anh xem, là sự thật thế này, anh là người chấp pháp, nên giết người là vô tội. Còn tôi vì thiếu một cảnh phục, mà giết người chính là có tội. Pháp luật chính là một con kỹ nữ, mặc quần áo vào là một bộ mặt, mà cởi quần áo ra thì lại mang một bộ mặt khác, ai xem ả là nữ thần, thì chính là đứa ngốc?"

Rio nhếch môi, sắc mặt âm lãnh muốn đóng băng.

Tiếng chuông bỗng nhiên vang lên trong túi của xác chết, K.Green khom lưng lấy điện thoại di động của Elam, nhìn thoáng qua màn hình điện thoại biểu hiện một cái tên, liền nhấn nút nghe. Khi hắn mở miệng thì lại hoàn toàn là thanh âm của Elam, mang theo khẩu âm Hebrew (2) rõ ràng: "… Không có việc gì, dây cáp điện bị đứt. Không phải sửa xong rồi sao, thật con mẹ nó phiền hà mà, việc nhỏ vậy mà cũng hỏi … Thiếu bị thao chính là mày đó, 'Kỵ Binh', chờ lão tử tới đá nát mông mày đi!"

Hắn dùng lực tắt nút điện thoại, quay đầu nhìn ánh mắt vừa ngạc nhiên vừa có chút suy nghĩ của anh, thở dài nói: "Tôi hiện tại dù kêu anh rời đi chắc cũng không thể nào rồi. Nếu vậy, cùng lên đó thao gã không?"

Rio do dự một chút, trầm giọng nói: "Y phải tiếp nhận thẩm lí và phán quyết của công lý, phải trả giá cho hành vi của y. Y cần phải sám hối, phải chuộc tội, chứ không thể nào cứ thế không chút thống khổ nào chết dưới 1 viên đạn được."

"Woa, nói nghe thật êm tai đi. Ngắn gọn chính là không muốn tôi giết y chứ gì, để anh có thể còng tay y, sau đó tựa như con chó được mang ra phiên tòa, phải không?" K.Green đùa cợt bĩu môi. "Anh thật cho rằng một tên bỏ mạng như y sẽ ngoan ngoãn đưa tay chịu trói sao?"

"Nếu y nhận thức được y đã cùng đường mà đầu hàng, tôi không cho phép cậu giết y."

"Nếu y dựa vì cùng đường mà càng chống lại thì sao?" K.Green dường như khiêu khích mà hỏi.

Rio diện vô biểu tình trả lời: "Đánh gục y."

"Vậy tốt rồi, tôi nghĩ chúng ta có chung một trận tuyến thống nhất rồi đó." K.Green mỉm cười nói. "Nói cách khác, tôi tạm thời an toàn rồi, không cần lo lắng anh sẽ hướng nòng súng ở phía sau lưng tôi rồi hét 'Freeze' (đứng yên), đúng không?"

"Trước khi tôi bắt được 'Kỵ Binh', đúng vậy." Vị đặc vụ liên bang cẩn thận hứa hẹn.

K.Green từ bên hông Elam rút ra khẩu súng FN57, mở băng đạn ra nhìn rồi đưa lại cho anh. "Cầm đi, so với cây súng Glock mà chính phủ cấp thì dùng tốt hơn đó, lực xuyên thấu hay lượng đạn, đạn dùng trong quân đội, có thể xuyên qua được cả áo chống đạn tiêu chuẩn đấy. Được rồi, biết đám xã hội đen gọi nó là gì không?" Hắn dừng lại 1 chút, khóe miệng câu dẫn ra một nụ cười mỉm. "—- 'Sát thủ cảnh sát'."

Vị đặc vụ tóc đen cầm súng, lạnh lùng nói. "Đương nhiên biết, tôi có hai đồng nghiệp chính là chết dưới loại súng này."

Trong ánh mắt lạnh lẽo của anh, nụ cười của K.Green dần thu lại, quay trở lại thi thể của Elam cắt lấy ngón tay cái bên tay phải của gã, rồi xoay người đi ra khỏi phòng phối điện.

Rio lặng lẽ đi theo phía sau hắn, dọc theo đường đi hai người không ai nói chuyện với nhau.

Bọn họ leo lên tầng cao nhất, đi tới trước một cánh cửa kim loại lớn đóng chặt, cạnh cửa có một khu ấn phím lấy khóa vân tay làm mật mã. K.Green từ trong túi lấy ra một ít ánh huỳnh quang thả xuống bàn phím, dùng một cây bút tử ngoại chiếu vào, những phím có lưu lại mẫu vân tay có thể thấy rõ ràng được, sau đó lấy mấy giải mã bỏ túi, vài giây sau đã có thể phá được khóa. Sau đó hắn lấy ngón tay của Alan ra đặt lên chỗ lấy mẫu vân tay, cửa chính dần mở ra hai bên.

Hai người đồng thời lùi ra hai bên cánh cửa để xem xét, dò xét đại sảnh rộng lớn bên trong. K.Green từ phía bên người lấy ra một cây M9, tay trái cầm súng, lòng bàn tay phải thì vẽ một hình số 8 ở trên đỉnh đầu mình, liếc mắt nhìn Rio.

Đó chính là thủ ngữ SWAT (3), "Yểm hộ tôi," Rio hiểu rồi gật đầu cùng hắn. Hai người một trước một sau, dựa vào các vật che chắn mà bắt đầu lặng yên không một tiếng động tiến vào trong căn phòng.

Bọn họ cả hai đều đề cao tinh thần cảnh giác mà tìm tòi toàn bộ căn phòng, nhưng lại chẳng thấy tên 'Kỵ Binh' đâu. Dưới phía trước cửa sổ lụa trắng tung bay kia, trên mặt bàn đá cẩm thạch đang đặt một ván cờ vua đang chơi được nửa bàn, ác chiến hắc bạch đã ngừng lại. Vốn dĩ con bạch kỵ sĩ ở F5 đã bị hắc binh ăn tươi, quân cờ làm bằng xương người màu xám trắng hôm nay vẫn đang âm hiểm đứng một bên ở bên cạnh bàn cờ, tựa như đang mong chờ cuộc chiến thắng lợi rồi sẽ đưa nó tới thi thể mục tiêu để nếm đủ tiên huyết.

Rio căm ghét mà nhìn chằm chằm quân cờ đó, tựa như đang nhìn một con gián đang run run râu ở trên bàn bếp nấu ăn. Hai lần trước, chính anh là người đã tiếp cận với kỵ sĩ trắng tượng trưng cho tử vong, thế nên hôm nay một lần nữa nhìn thấy nó, vẫn sản sinh cảm giác bức bách tìm được đường sống trong chỗ chết — loại tâm tình này khiến anh thấy bất mãn mà bất giác nhíu mày.

Có người nhẹ nhàng nắm vai anh một chút, mang theo ý trấn an cùng cổ vũ. Rio quay đầu nhìn gương mặt giả tạo mà tuấn dật của K.Green, lần đầu tiên phát hiện trong đôi mắt đen thẳm kia của hắn một tình cảm ấm áp nhu hòa, mặc dù chỉ thoáng qua tựa như một tia ảo giác.

Rio bỗng nhiên có một cảm giác, anh có quen biết với tên sát nhân liên hoàn mà anh đuổi bắt suốt tròn 1 năm qua —- Đúng vậy, anh có quen hắn, không phải từ những bức tranh vẽ phác họa, từ bài phác họa tâm lý, không phải trong những giấc mộng khiến anh trằn trọc lo nghĩ, cũng không phải là những bức ảnh chụp hay dòng chữ viết trên bảng trong văn phòng làm việc. Hắn từng xuất hiện trong cuộc sống của anh, có thể chính là một người đứng mua cơm phía trước anh, có thể là một người đi ngang qua đường vô tình chạm vào anh rồi nói tiếng xin lỗi, cũng có thể là người chạy bộ buổi sáng lướt ngang qua người anh thì nói vài ba câu —

Anh nghĩ bản thân mình nhất định đã từng ở đâu đó gặp qua người này, thậm chí có sự tiếp xúc ở một trình độ nào đó rồi, nhưng lúc này anh lại chẳng có bất kì manh mối nào cả.

Cái này gọi là "Tức thị cảm", người có lúc không cần ký ức chân thật, ở nội bộ đại não tự nhiên sẽ tạo ra một cảm giác quen thuộc, khiến cho bạn tái hiện lại một phần ngày cũ đã từng biết tới, để đôi tình nhân chưa từng gặp mặt nhau kiếp trước tái tục uyên minh kiếp này.

K.Green, đến tột cùng là chúng ta đã từng gặp nhau ở đâu?

Anh chỉ mới rơi vào sự hoảng hốt khoảng nửa phút, thì bên tai đã vang lên một thanh âm trầm thấp đánh thức: "Tỉnh lại, Rio, anh không thể đờ người ra ở đây được, chúng ta phải nhanh chóng tìm cho ra tên 'Kỵ Binh'."

Rio đột nhiên giật mình tỉnh giấc, trong lòng dâng lên cảm giác xấu hổ, anh lại ở ngay trong giây phút quan trọng mà đờ người ra sao? Để che giấu nét mặt không được tự nhiên của mình, anh quay đầu tìm những trang bị trong cái túi dưới gầm bàn mà hồi nãy mình bị tịch thu, từng cái từng cái mang lại vào người. "Cậu có nghĩ y trốn rồi không?" Anh thuận miệng hỏi.

"Hồi nãy trò chuyện tôi không hề lộ ra kẽ hở nào cả, hẳn là y không phát hiện ra đâu." K.Green chần chờ một chút, hiển nhiên cũng không đưa ra được khẳng định 100%. Hắn suy nghĩ 1 chút rồi nói. "Còn có một khả năng, y đi xuống lầu kiểm tra tù binh. Rất nhanh y sẽ phát hiện trong phòng trống không, tôi nghĩ y hẳn sẽ tức giận, rồi sẽ gọi lại cho 'Ma Vương', đương nhiên địa ngục không có điện thoại —-" Hắn nhìn thoáng qua đặc vụ tóc đen, trong mắt viết rõ: Chúng ta đã mất đi thời cơ.

Đúng lúc này, đèn bỗng dưng tắt ngúm.

Bóng tối đột ngột ập tới, khiến cho hô hấp cùng tiếng tim đập đều có thể nghe rõ ràng. Hai người phản xạ có điều kiện mà lần lượt ẩn mình ở phía sau một vật che chắn, nắm chặt cây súng đã lên đạn.

"Y tắt máy phát điện rồi?" Rio hạ giọng hỏi.

"Không, tôi nghĩ y chỉ tắt thiết bị chiếu sáng mà thôi." K.Green nói. "Y nắm rõ chỗ này như lòng bàn tay, khả năng còn có thiết bị nhìn trong tối. Hiện tại chúng ta không chỉ phải đối phó với một đám rắn độc chẳng biết được bắn lén từ đâu ra, còn có địa hình phức tạp như một mê cùng, cùng với một đống bộ phận then chốt dùng để giết người từ thời xưa. Thực là may quá đi."

"Chúng ta không thể tiếp tục ở lại đây, nếu y thấy ngón tay của Elam nhất định sẽ đoán ra được chuyện gì xảy ra. Chúng ta nhất định phải xuống dưới." Rio nói.

"Hai mắt bị bịt rồi còn đòi đi? Xuống địa ngục à?"

"Cậu có thể mở đèn pin chiếu sáng mà, cậu cứ đi trước một đoạn rồi tôi theo sau."

"Hey, đặc vụ, anh còn âm hiểm hơn nhiều so với ấn tượng của tôi đó, muốn lấy tôi làm bia đỡ đạn hấp dẫn đạn của kẻ địch sao, sau đó ngồi ngư ông đắc lợi hả?"

"Nếu quả thực như vậy, hôm nay chính là ngày may mắn nhất của tôi!"

"F*ck you!"

"Nếu như ngay cả giới tính của cậu cũng là giả, thì tôi sẽ cân nhắc việc có nên tiếp thu việc đó hay không?" (*) Rio không nghĩ ngợi mà nói, sau đó bản thân run lên 1 chút, trên mặt chợt nóng lên không hiểu được. Thật tốt, nhờ bóng tối đã che giấu tất cả.

"… Đồ lưu manh!" Mắng anh lại một thanh âm con gái, tuổi trẻ, mềm mại, dịu dàng.

Rio hầu như muốn cười ra tiếng: Thiên phú mô phỏng tiếng người của tên K.Green này quả thực quá mạnh.

Nói chuyện 10s ngắn ngủi, nhưng giảm bớt đi không ít phần bối rối và khẩn trương giữa hai người họ nãy giờ, hai người họ không hẹn mà cùng câm miệng lại, dựa vào ấn tượng hồi nãy hình thành lúc mới bước vào, sau đó chậm rãi sờ soạn bước ra cửa.HẾT CHƯƠNG 20

(1) Sanleng thorns (tên tiếng Trung là Dao gâm tam cạnh, tên tiếng Việt là dao 3 mặt)

(2) Khẩu âm Hebrew: khẩu âm của người Do Thái.

(3) Thủ ngữ SWAT: Là loại ký hiệu được ra dấu bằng tay giữa các thành viên SWAT trong các tình huống nguy hiểm hoặc bất ngờ.

22. Chương 21: Nụ Hôn Máu

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Đợi khi võng mạc từ từ thích ứng hoàn cảnh u ám, dựa theo ánh sáng từ ánh trăng chiếu vào từ khung cửa sổ, thì đường viền vật thể bắt đầu hiện lên trước mắt bọn họ.

Cảm giác này thật không xong, hình như chính mình biến thành con mồi, thời khắc đề phòng tên bắn lén từ trong bóng tối bắn ra. Rio cảnh giác, không hài lòng suy nghĩ. Khi anh muốn giết K.Green cũng chính là cái cảm giác này — từ mặt ý nghĩa nào đó mà nói, thì bọn họ nguyên bản đều là kẻ đi săn.

Lúc đi xuống lầu thang tầng 3, thì Rio không cẩn thận đá phải một thứ màu đen gì đó, đại khái chắc là mấy lon đồ uống bỏ không mà hai tên sát nhân bỏ lại, phát sinh một tiếng loảng xoảng nhẹ.

Đáng chết! Trong nháy mắt một ý niệm hiện lên trong đầu, anh lập tức cuộn người lại thành một đoàn, từ trên thang lầu lăn nhanh xuống dưới. Vết thương ở sau thắt lưng do va chạm với bậc thang khiến anh đau muốn chết, nhưng anh vẫn cảm thấy may mắn, bởi vì đạn liên tiếp bắn ra vang lên, quanh quẩn trong không gian kín kẽ, ngọn lửa lóng lánh trong bóng tối cực kỳ bắt mắt.

K.Green ở phía sau lập tức nhấn cò súng hướng về phía phát ra ngọn lửa, liên tiếp bắn ra 5 phát.

Tiếng súng và ánh lửa bỗng nhiên biến mất. Rio núp phía sau một pho tượng hình người ở góc thang tầng 3, suy đoán tên 'Kỵ Binh' đã bị trúng đạn hay chưa. Từ tiếng súng vừa rồi, anh nghe ra được đối phương dùng chính là MP5 của công ty H&K, đại hỏa lực, tốc độ bắn cao, cao độ chặt chẽ, đạn cấp tốc, còn thể có thể tiến hành áp chế hỏa lực súng đối thủ, là một cây súng tự động thích hợp cho CQB (chiến đấu cận) (1). Là một quân nhân xuất ngũ, 'Kỵ Binh' đối với phương diện súng ống đích thật là thuận buồm xuôi gió, căn cứ nhu cầu xạ kích khác nhau, tính toán ra y đã thay đổi qua 5 khẩu súng: Súng lục, súng trường ngắm bắn, súng trường phổ thông, súng carbine và súng tự động, quả nhiên là một tên cuồng súng.

Không có thanh âm vật nặng ngã xuống, Rio suy đoán tên 'Kỵ Binh' vẫn còn sống, khả năng là bị thương, bằng không đã sớm tiến hành bắn phá hỏa lực với K.Green rồi. Mà trong tíc tắc y bỏ qua việc phản kích, thì cũng đủ cho K.Green thay đổi vị trí.

Vị khói thuốc súng phảng phất như nhựa cao su đọng lại trong không khí, song phương đều đang âm thầm rình rập, tính toán, dường như mãnh thú đang nấp trong khu rừng sâu chờ bắt con mồi, tìm kiếm cơ hội xuất thủ thích hợp nhất.

Rio tận lực nhẹ nhàng điều chỉnh hô hấp, ngón tay mò lấy cái bọc nhỏ bên hông chiến phục tác chiến CQB — bọc nhỏ bên trái chính là lựu đạn mini tiến công đã dùng hết, trong bao phía bên phải còn có một vật cứng giống vậy. Anh lập tức nhớ ra, đó chính là đạn tia chớp. Làm công cụ phụ trợ chiến thuật, khi cảnh sát giải cứu con tin thì bình thường sẽ dùng tới nó, trước khi thay đồ thì nó chính là một trong những đồ dự bị trên người anh.

Kính bảo hộ nhìn trong đêm (2) … Thật tốt, chỉ mong đối phương mua không nổi hàng cao cấp đời thứ ba (P/s: đời thứ nhất và đời thứ hai là kính nhìn trong đêm không có công năng chống lại cường quang). Rio kéo ra khóa bảo hiểm, đè chặt miếng ngang, dùng tiếng Hoa quát một tiếng: "Nhắm mắt" Lập tức đem đạn tia chớp lăn trên sàn nhà.

Tiếng gọi đó lập tức đưa đến vô số hỏa lực liên tiếp, đạn bắn vào pho tượng cùng trên vách tường phốc phốc rung động, vụn gỗ cùng phấn gạch vẩy ra mọi nơi, Rio cực lực lui phía sau pho tượng, dúi đầu vào khuỷu tay bịt chặt hai mắt.

2.5 giây sau, một lượng ánh sáng cường quang trắng bao phủ toàn bộ gian phòng, phảng phất nổ tung ra một đám mây trắng chiếm lấy toàn bộ bóng đêm, tất cả vật hữu hình đều như tan rã trong ánh sáng trắng đó, hóa thành hư vô.

Hàng lang ở đâu đó truyền tới động tĩnh, tựa như có vật gì đó hoảng loạn ngã xuống dưới mặt đất, Rio suy đoán là 'Kỵ Binh' đã dính ánh sáng mạnh. Sau khi ánh sáng mạnh biến mất, anh từ sau pho tượng đã bị bắn nát kia lăn ra ngoài, tìm một chỗ khác núp, đường đạn không ngừng bắn tới bắn nát một góc tường tầng 3.

Mù quáng bắn phá. Xem ra 'Kỵ Binh' đã bị làm cho mù mắt rồi, nhất thời không cách nào khôi phục thị lực được đâu.

Một viên súng lục từ phía trên bắn xuống, rất xảo quyệt bắn ra một lượt đạn vào ngay thân súng MP5, bắn bay cây súng tự động trên tay 'Kỵ Binh'. Viên thứ 2 lập tức bắn trúng ngay đùi phải của y, khiến vung ra một vũng máu.

"Được rồi, Sát Thanh!" (*) Rio dùng Hán ngữ kêu lên, chạy tới chỗ tên 'Kỵ Binh' vừa ngã xuống, nhanh chóng lấy ra một cái còng tay, kéo tay phải từ trên vai kéo qua, tay trái đặt ở sau lưng, khóa lại cùng một chỗ.

K.Green chống tay vịn thang lầu nhảy xuống cầm lấy nòng súng M9 chỉ thẳng vào trán Kỵ Binh: "Y chết cũng chưa hết tội!"

"Y bị bắt rồi!" Rio dùng súng lục chỉ hướng K.Green, trầm giọng nói: "Không được xung động, không được làm chuyện điên rồi, K.Green, đừng quên ước định của chúng ta."

K.Green không chút sứt mẻ mà giơ súng, trên mặt không có chút biển tình gì. Sau một hồi, hắn dùng lực nhắm 1 con mắt, dường như đang đưa ra quyết định gì đó, sau đó chậm rãi hạ thấp cánh tay xuống, thấp giọng nói. "Được rồi, hiện tại y là của anh."

Rio vẫn cảnh giác như cũ nhìn theo hắn.

K.Green hướng thẳng vào khẩu súng của anh mà cười lạnh 1 tiếng: "Anh có thể nổ súng, sau đó không cần tiếp tục truy sát tôi nữa. Yên tâm, không có điều luật nào khởi tố anh vụ qua sông đoạn cầu đâu."

Rio cảm nhận cảm giác chột dạ trong lòng, do dự một chút: "Tôi không thể mắt mở trừng trừng nhìn cậu trốn thoát, theo tôi trở về tự thú đi, tôi sẽ đứng ra làm chứng cho hành vi lập công này của cậu. Khi ra tòa, tôi đảm bảo có thể thuyết phục họ giảm thời hạn thi hành án cho cậu."

Đối diện với nòng súng băng lãnh đen nhánh, K.Green chậm rãi tiến đến gần anh: "Buông súng hay là nổ súng?"

Ngữ khí bình tĩnh mà đạm nhiên, khiến Rio bất tự giác lui về phía sau nửa bước, ngón trỏ nơi cò súng hơi hơi nhấn vào: "Đừng ép tôi, K.Green, tôi không muốn giết cậu."

"Thật không, anh nghĩ là tôi sẽ cứ như vậy mà nửa đời sau đều sẽ ngồi xổm trong ngục giam sao, mặc bộ

quần áo lằn ranh có đánh số, ăn thức ăn chẳng có vị, cùng một đám ngưu quỷ xà thần nằm trải dài trên giường, tắm chung vòi sen dùng chung bồn cầu, còn vì bảo vệ hoa cúc của mình mà chiến đấu — anh cho rằng tôi sẽ muốn trải qua cuộc sống như thế, phải không?"

Không, đây không phải ý định ban đầu của tôi! Rio nhìn người thanh niên trước mắt, cảm giác có một cảm giác mâu thuẫn thống khổ khó có thể nói thành lời. K.Green giờ này khắc này ánh mắt tràn đầy bình tĩnh, từng cử động tay chân đều cực kỳ ưu nhã, thoạt nhìn qua cực kỳ đoan chính, cao ngất, tựa như phảng phất trời sinh ra phải được đứng dưới ánh sáng ấm áp, hưởng thụ tự do, vui sướng, chứ không phải dính dáng tới cái bầu không khí không lành mạnh của xã hội dơ bẩn bần hàn này — vì sao hắn lại muốn trở thành một tên sát nhân liên hoàn cơ chứ? Đường đời có rất nhiều con đường có thể lựa chọn, tại sao lại lựa chọn một con đường lạc lối không có tương lai?

"… Một người, dù sao cũng phải chịu trách nhiệm với chuyện mà mình làm, chúng ta ai cũng như nhau cả, không ai có thể cứ thích làm gì thì làm được." Vị đặc vụ liên bang tóc đen nhẹ giọng nói. "Mục đích tạo ra ngục giam không phải vì muốn phá hủy cuộc sống của con người, mà đó chính là xiềng xích cắt đứt đại thế, ràng buộc dã thú trong lòng người đó, để nó khuất phục triệt để."

"Trong lòng mỗi người đều có dã thú, vậy đặc vụ của tôi, anh cũng có." K.Green vươn một ngón tay trỏ, đặt vào vị trí ngay tim anh.

"Đúng vậy, nhưng khác cậu, tôi luôn có cách dùng luật pháp cùng đạo đức trói buộc nó, đem nó khóa tại trong lao."

"Không có dễ dàng như anh nghĩ thế đâu, đặc vụ của tôi à, sự tình luôn biến đổi, hơn nữa còn thường vượt qua sự khống chế của anh nữa đó."

Đầu ngón tay của K.Green theo vạt áo trước của tác chiến phục chậm rãi hạ thấp xuống, lướt qua bụng, qua bên hông … Hành vi này cực kỳ đường đột thất lễ, Rio vô ý thức mà muốn đưa tay gạt tay hắn ra, nhưng dường như trong bầu không khí đặc sệt dính dớp cổ quái này trói buộc tứ chi, khiến cho anh tựa như bị dính vào trong một hố sâu đầy nhựa thông, thở không nổi, vô lực giãy dụa …

Đầu ngón tay dừng lại ở đùi của anh, K.Green nói: "Anh trúng đạn, ở đây."

Rio thoáng bừng tỉnh, cúi đầu nhìn, chân trái quả nhiên có một vết lỗ đang chảy máu, kỳ quái chính là, anh lại chẳng hề thấy đau. Có thể do toàn thân anh cả người đều đau, đau đến quá mức, cho nên một vết thương nhỏ này chẳng tính là gì cả.

K.Green xé đi lớp vải màu đen của mình, lấy ra một cái đèn pin, rọi vào vết thương tròn do viên đạn gây ra ngay trước mắt.

Rio nói: "Là lựu đạn thôi, không ăn sâu vào thịt đâu, không có việc gì."

"Nhưng vết thương vẫn phải đúng lúc xử lý." K.Green đưa đèn pin cho anh. "Cầm lấy, tôi sẽ lấy đầu đạn

ra."

"Dùng mũi dao khoét ra?"

"Tôi chỉ có dao gâm tam lăng, anh cũng biết, dùng dao này ghim vào xác thịt, vết thương sẽ rất khó khép lại. Tôi còn có một biện pháp khác rất hay." K.Green nói, ngón tay theo thịt cơ đùi nhẹ nhàng đẩy mạnh, linh xảo mà dựa theo một quy luật nào đó, ngay lúc Rio kêu rên do bị bóp chặt thì đuôi viên đạn có hơi hơi nhú ra một chút. Hắn thử dùng đầu ngón tay kẹp thử, nhưng quá trơn, vì thế hắn đã làm ra một động tác khiến cho Rio phải bất ngờ.

Việc này phát sinh quá nhanh, Rio thậm chí không kịp phản ứng — K.Green đưa mặt vùi vào bắp đùi của anh, dùng hàm răng nhẹ nhàng cắn đuôi viên đạn, rất nhanh kéo ra. Lúc hắn nâng mặt lên, viên đạn dính phần thịt và máu còn được ngậm giữa hai môi của hắn. Khuôn mặt dưới mái tóc đen của hắn được chiếu sáng dưới ánh đèn pin, vết máu hồng ngay môi rõ ràng tới mức nhìn thấy mà giật mình, đôi mắt đen tuyền ngước lên nhìn thẳng vào anh, Rio hít sâu một hơi rồi ngừng lại hô hấp.

Đạn "Đinh" một tiếng rơi xuống đất, vang lên một tiếng vang giòn. Nhưng Rio phảng phất như bị nó bắn trúng lần thứ hai, tựa như một cái gương, từ tâm điểm lần lan ra bốn phương tám hướng tạo thành ngàn vết rạn, rồi tan nát.

Anh trợn tròn mắt, đại não trống rỗng, từ trung ương cuộn trào mãnh liệt một màu cầu vồng, mùi thơm rung động. Anh thậm chí còn không thấy được, khuôn mặt K.Green đang chậm rãi tiếp cận anh, sau đó, hắn hôn anh.

Không biết là ai chạm vào ai trước, mùi máu dần tràn ra, nóng đến mức muốn phỏng cả đầu lưỡi, ngọt đến chua xót lòng người.

Đây là sai lầm … Rio mơ mơ hồ hồ suy nghĩ, nhưng hiện tại anh không cách nào ngừng lại.

Mà đối tượng đang hôn anh dường như cũng không muốn ngừng lại, sử dụng bàn tay nâng lên ven khuôn mặt anh, nắm chặt lại khớp xương hàm rồi mềm nhẹ thâm nhập.

Bọn họ nếm lấy mùi vị đối phương, trao đổi khí tức, mang lại một cảm giác chấn động và phù hợp tựa như linh hồn huyết nhục hòa hợp nhất thể, cảm giác vừa hưng phấn lại an tường.

Dưới sàn nhà bên chân họ, tên 'Kỵ Binh' hai tay bị khóa còng, chảy máu thở dốc, cảm giác chẳng nhìn thấy được gì này khiến cho y muốn phát điên, nhưng chẳng ai để ý đến đau đớn của gã, thế giới một mảnh tuyệt vọng.

Chẳng biết qua bao lâu, y lại nghe thấy hai tên kia đang nói nhỏ gì đó, dùng một thứ tiếng ngoại quốc mà y hoàn toàn nghe chẳng hiểu.

"… Cậu cho tôi uống cái gì?" Rio che yết hầu, một thứ tròn nhỏ liền trôi tuột xuống cổ họng anh.

"Một viên nhộng có thể tạm thời giúp anh nghỉ ngơi một chút. Tôi không muốn thấy anh rơi vào tình thế khó xử." K.Green mỉm cười, khóe môi còn mang theo màu máu đỏ sẫm. "Quan trọng hơn, nếu như tôi dám trước mắt anh chạy trốn, tôi tin anh dám nổ súng bắn tôi."

"Phán đoán chính xác." Rio cảm thấy mí mắt bắt đầu chua xót, nặng nề mà khép lại. Anh nỗ lực mở mắt ra, trên mặt cũng không có sự tức tối vì bị tính toán. "Cái này cậu cũng tính tới rồi phải không?" Anh cật lực giơ lên cổ tay.

K.Green kinh ngạc mở to hai mắt: *Một cái còng tay thép, đem tay trái của mình buộc lại với tay phải đối phương. Rio! Anh ta làm hồi nào vậy?*

"Thật đáng tiếc, chìa khóa trong lúc chiến đấu đã bị thất lạc rồi, ở đây một mảng tối đen, một đống hỗn độn, phỏng chừng cậu phải chờ tới hừng đông mới có thể tìm được đó. Với lại, điện thoại di động mà cậu đưa cho tôi đã được tự động khởi động, lúc cậu đang chuyên tâm lấy đầu đạn ra cho tôi, tôi đã ở sau lưng nhấn số gọi cho đường line riêng trong văn phòng, một số mà chỉ có tôi mới biết được, bọn họ nhất định sẽ truy ra được tín hiệu điện thoại di động, dùng mã hóa cũng có thể hóa giải. Quá lắm là 1 tiếng nữa, rất nhiều cảnh sát sẽ tới được đây, cậu không chạy thoát đâu …" Thanh âm Rio càng ngày càng thấp, rốt cục cúi thấp đầu xuống.

K.Green kinh ngạc nhìn anh, cười khổ. Hắn cứ nghĩ mình đã chuẩn bị đường lui êm đẹp, ai dè vẫn bị tên FBI này chơi một vố.

"… Anh không nghĩ tới việc tôi sẽ chặt đứt cổ tay anh sao?" Hắn lớn tiếng uy hiếp vị viên tóc đen mê man. Hiển nhiên, đối phương không có bất luận cái gì đáp lại.

Kỳ thực Rio hoàn toàn có thể không nói về chuyện điện thoại di động cho hắn biết, đợi được xe cảnh sát gào thét mà đến vây quanh cao ốc này, nói không chừng lúc đó hắn còn đang kéo thân thể đối phương trong hành lang u ám đi tìm chìa khóa đi. Vừa nghĩ như thế, K.Green bỗng nhiên lại mỉm cười.

Hắn cúi đầu, hôn lên mái tóc ướt sũng, tràn đầy bụi cùng mùi thuốc súng của đối phương: "Hẹn gặp lại, con sư tử tuổi trẻ dũng cảm."

Sau đó, hắn cắn răng dùng lực thật mạnh, đem ngón cái tay trái bẻ ngược các đốt ra phía sau, phát sinh ra tiếng gãy vang lên giòn tan. Cố nén đau đớn toàn tâm, hắn từ từ rút tay ra khỏi còng, đem các đốt ngón tay ngón cái trật khớp vặn lại.

Rút ra súng lục hướng thẳng vào cái ót của tên 'Kỵ Binh' đang nằm trên sàn nhà, suy nghĩ một chút, hắn lại thu hồi súng. Hắn không muốn thừa dịp Rio mất đi tri giác mà làm như thế.

Rất thẳng thắn xoay người rời đi, thân ảnh K.Green trong khoảnh khắc chìm vào hắc ám.

XXXXXXXXXXX

Rio bị tiếng kêu không ngừng khiến cho tỉnh lại, mở mắt ra, đường nhìn mông lung hé ra một điều chỉnh tiêu điểm trên khuôn mặt quen thuộc. “Robert …” Thanh âm anh khàn giọng mà nói. “Mặt anh xấu như mới say rượu cuồng hoan cả một đêm vậy.”

“Con mẹ nó cả đêm tôi đều không ngủ được chút nào đó.” Vị tham viên mắt xám hầu như ngay cả ngũ quan đều méo mó, trong giọng nói tức giận cất giấu không được thân thiết. “Thật mừng khi anh còn chưa chết, hơn nữa còn cách rất xa ngày nhìn thấy quốc kỳ đắp lên người.”

“Các anh bắt được hắn chưa?”

“Ừ, đúng vậy. Một chết một bị thương, xem ra tôi đánh giá quá thấp năng lực của anh rồi Rio.”

Câu trước khiến Rio tim đập như muốn lọt ra ngoài, sau đó anh chợt phản ứng, Robert đang nói tới Elam cùng Kỵ Binh. “… K.Green đâu?” Anh do dự cấp thiết truy vấn.

“K.Green? Hắn xuất hiện sao? Anh cùng hắn đã giao thủ à?” Robert giật mình hỏi lại.

Rio giơ lên cổ tay tay phải, mới phát hiện đầu bên kia còng đã trống không. Robert mở to hai mắt nhìn: “Trời đất, anh bắt được hắn sao, còn khóa hắn cùng chung một chỗ sao? Sau đó sao hắn lại chạy thoát được nhỉ? Là do hắn đánh anh ngất phải không? Anh có thấy được bộ dáng của hắn không?”

“Một lời khó nói hết.” Rio trả lời.

“Đi thôi, chúng ta trở lại.” Robert muốn nâng anh đứng lên. Đại khái bởi vì cánh tay treo băng gạc khiến y trông rất thảm, nên một FBI đang ở bên cạnh thấy thế liền tới giúp đỡ.

Hai tay của tên ‘Kỵ Binh’ vẫn thống khổ mà khóa ở phía sau lưng, bị hai cảnh sát trái phải kèm sát, kéo cái đùi bị thương ra khỏi tòa nhà. Rio quay đầu lại nhìn lại, vật kiến trúc âm trầm hoang vắng này phảng phất lưu lại ý thức của u linh, trong trong bóng đêm dương nanh múa vuốt. Bia bên tường cửa Bắc khắc hai hàng chữ đặc biệt bằng hình ảnh, dưới ánh đèn xe chiếu rọi mơ hồ có thể thấy được. Anh từng chữ một đọc ra.

“Tôi không thể không giết người, tựa như linh cảm của thi nhân, không thể không ngâm xướng.”

Đây chính là tín ngưỡng của chủ nhân tòa thành này, một tuyên ngôn thắng lợi của tên sát nhân liên hoàn tinh thần phân liệt.

” Thật đáng chết …” Rio lẩm bẩm nói.

"Đúng vậy, mấy tên sát nhân liên hoàn này đều là biến thái chết không đủ tội!" Robert biểu thị tán thành, song song căm hận liếc mắt nhìn tên 'Kỵ Binh' đang được áp giải lên xe. "Vừa nghĩ đến những cảnh sát đã chết trong tay hai tên cặn bã đó, nghĩ tới Maines, tôi hận không thể nổ súng bắn nát đầu y."

Y lời còn chưa dứt, đầu của 'Kỵ Binh' đột nhiên nổ tung, tựa như quả trứng gà bị nổ tung, máu đỏ cùng óc trắng văng thẳng vào mặt của hai cảnh sát đứng kế bên.

Sau đó một tiếng súng trầm thấp khoan thai mà tiến đến.

"Tay súng bắn tỉa!" Có người hét rầm lên, cảnh sát lập tức tìm kiếm thứ đang trốn bí mật gần đó. Một đội đột kích FBI nhanh chóng tựa như bóng ma chạy thẳng tới chỗ phát ra viên đạn bắn tỉa.

Robert ra sức kéo Rio lên xe, đặt ở ghế sau, tựa như rất sợ dáng dấp đấu tranh anh dũng của anh, "Anh là người bệnh, không thể làm anh hùng!"

Rio tùy ý hợp tác di chuyển, với kết cục này tuyệt không cảm thấy bất ngờ. Từ giây phút phát hiện K.Green chạy trốn, anh cũng đã dự đoán được cảnh cuối cùng của tên 'Kỵ Binh' rồi, hôm nay, gian nan khổ cực trở thành sự thật.

Tên thanh niên kia, là một sát nhân liên hoàn, làm theo ý mình, thích làm bậy. Anh đáng lẽ phải nhớ kỹ điều này, chứ không nên đợi khi thực tế máu chảy đầm đìa một lần nữa chiếu vào trước mắt, mới hối hận lúc đó sao mình không chịu nhấn cò súng.

Còn về phần nụ hôn mạc danh kỳ diệu kia … Quả nhiên chính là lệch lạc, do di chứng của adrenalin phân bố quá độ, tựa như một người khi đối mặt với tử vong thường xuyên làm ra mấy hành vi mất đi lý trí — anh phải triệt để quên nó đi.

Thế nhưng hiện tại, anh đã mệt chết đi được, mệt tới mức không cách nào dựng nổi tinh thần. Anh cần một giấc ngủ tựa như người chết — giấc ngủ không có máu, không có mộng.**HẾT CHƯƠNG 21**

(1) CQB: Close Quarter Battle, là cụm từ mang nghĩa "Trận đánh cận chiến". Là một thuật ngữ được dùng trong quân sự.

(2) Kính bảo hộ nhìn trong đêm: (ak low-light level night vision device), với tên viết tắt là A night vision device (NVD) hoặc là night optical/observation device (NOD).

23. Chương 22: Vị Khách Ghé Thăm Bên Giường

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Rio tỉnh lại từ hôn mê, trần nhà tuyết trắng của bệnh viện dần hình thành trong tầm mắt của anh. Anh chớp chớp mí mắt, phát hiện cổ mình không thể nhúc nhích, đưa tay lên sờ sờ, thì khuôn mặt đang bị băng lại như cái xác ướp. Cảm giác đau đớn từ các vết thương đã giảm bớt đi nhiều, thân thể nhẹ nhàng như đang nằm trên đám mây.

Lý Tất Thanh đẩy cửa phòng bệnh bước vào, vui mừng kêu lên: "Rio, anh tỉnh rồi!" Cậu chạy hai ba bước đến bên giường, nhẹ nhàng nắm lấy tay của Rio. "Đừng động đậy, anh vừa mới phẫu thuật xong, cố định lại phần hàm trên bị bẻ gẫy. Bác sĩ có nói, nếu anh quá đau thì có thể dùng thuốc giảm đau."

Rio giật môi, Lý Tất Thanh ngăn cản anh trước khi anh kịp mở miệng: "Mấy ngày này tốt nhất anh đừng nên nói chuyện, có gì cần thì có thể viết." Cậu lấy bút viết từ tủ đầu giường bên cạnh tới, một tay nâng vở, một tay đặt bút vào ngón tay Rio.

"Tôi không sao, đừng lo lắng." Rio viết ngoáy.

Lý Tất Thanh sợ run một chút: "Còn hơn cả tôi nữa, anh nên quan tâm chính mình một chút đi." Cậu nỗ lực che giấu lo lắng trên khuôn mặt. "Anh có biết bản thân mình bị thương nghiêm trọng đến thế nào không? Tôi đứng ở bên ngoài thủy tinh phòng phẫu thuật, thấy các bác sĩ không ngừng mổ xẻ anh tựa như xé cái bao tải vậy, lúc đó tôi thực sự là —" Cậu nghẹn ngào không thể nói tiếp được gì, trong mắt tràn đầy khổ sở và đau lòng.

Rio yên lặng nhìn cậu, bỗng nhiên đưa tay kéo vạt áo của cậu, chậm rãi kéo cậu xuống, để trán của đối phương ấn lên trán mình. Nhiệt độ cơ thể ấm áp và khí tức quen thuộc truyền qua, Lý Tất Thanh phảng phất nghe thấy lời nói không thể thành lời của Rio: *"Yên tâm, hiện tại tôi ổn rồi, hơn nữa sẽ rất nhanh khỏe mạnh hơn thôi."* Anh đẩy cậu ra xa 1 chút, sau đó bướng bỉnh trừng mắt nhìn, tựa như một đứa trẻ tràn đầy tinh lực, thể hiện ý nghĩa là *"Tôi còn mạnh hơn cậu tưởng tượng nhiều lắm."*

"Được rồi, tôi biết anh ngày mai sẽ ổn hơn, siêu nhân." Lý Tất Thanh bị anh chọc nở nụ cười, từ bàn lấy một ly nước có ống hút, chậm rãi đút cho anh uống.

"Tôi không sao, ở đây còn có y tá, cậu về đi học đi." Rio viết.

Lý Tất Thanh lắc đầu: "Anh phải ở viện, tôi phải ở lại đây, xem có thể hỗ trợ gì không."

Rio còn muốn viết gì đó biểu thị phản đối, thì người anh rể tương lai đã lập tức ra chiêu cuối: "Nếu như anh không đồng ý thì tôi bắt buộc phải đem chuyện anh bị thương nói cho Molly biết." Những lời này đủ để lấy hết máu của anh, huống chi hiện tại anh chỉ còn lại nửa mạng, không thể không ngừng bút đầu hàng.

"Thật tốt. Hiện tại tôi đi hỏi bác sĩ, xem anh có thể ăn được gì, dù sao suốt 1 ngày đêm anh không có ăn gì." Lý Tất Thanh nói xong, đặt ly nước xuống bàn, rồi xách cà mên giữ ấm ra khỏi phòng bệnh.

Trong phòng một lần nữa rơi vào trắng noãn vắng vẻ, Rio bắt đầu chìm vào vụ án vừa rồi, sau đó buồn chán nhìn trần nhà đờ ra. Lúc rảnh rỗi thiệt là khổ sở mà! Anh không tiếng động thở dài, bắt đầu cân nhắc có nên ấn chuông gọi y tá mang mấy quyển tạp chí Sport News

Đúng lúc này, cửa phòng bị gõ nhẹ hai tiếng, tiến vào là một thân ảnh mà anh hoàn toàn không muốn nhìn thấy. Người nọ trực tiếp đi tới bên giường anh, kéo cái ghế ngồi xuống, trên cao cẩn thận nhìn anh, biểu tình trên mặt phải nói là "Đồng tình và thoải mái", nhưng Rio hoài nghi kỳ thực đằng sau mặt nạ thánh lễ đó là "Nhìn có chút hả hê".

"…. Thật tốt, không bị hủy dung, vẫn là một mỹ nhân." Người đàn ông người vạm vỡ đầu bóng lưỡng nhìn một hồi, ngữ khí ngả ngớn mà giám định.

Cút mẹ mày đi. Rio nói trong cổ họng.

"Còn chưa thể nói chuyện à? Tuy rằng cũng chẳng nói được gì có ích, nhưng tôi vẫn rất nhớ tiếng nói của em." Anthony đưa hai cánh tay rắn chắc gác lên lưng ghế dựa, thong thả mà nhún nhún tay. "Đặc biệt cái câu 'Đi chết đi', âm cuối uốn lưỡi rất mê người."

Rio đưa tay muốn gỡ mũi kim truyền nước biển trên mu tay phải, dường như muốn nâng người lên đánh cho y một quyền, lúc này Anthony mới bị dọa nhảy dựng lên, vội vã đè lại cánh tay anh: "Được rồi, được rồi, đùa dừng tại đây. Tôi tới ngoại trừ thăm em, còn muốn hỏi, cái tên khốn kia chết như thế nào, trước khi chết có nói gì hay không?"

Đặc vụ tóc đen biết y đang chỉ tới cái tên địch thủ trên sàn đấu boxing, Elam "Ma vương", y thiếu chút nữa là chết trong tay gã kia. À, bọn họ đều đến từ trại huấn luyện Siberia, nói không chừng ở đó đã từng có một trận đấu sinh tử, sau đó cừu hận tới chết cũng không thể quên được.

Lại nói tiếp, từ lần giao đấu ở phòng huấn luyện ngầm kia, từ lúc Anthony đánh bại anh bằng đòn hai chân liên hoàn kia khiến anh ấn tượng khắc sâu, mặc dù phần trêu đùa trong đó nhiều hơn phần giáo dục. Nhưng không thể phủ nhận, nếu không phải nhờ vào hai đòn đó, cho dù Elam có thất thần thì anh cũng khó hạ gục gã.

Nghĩ tới đây, Rio cầm lấy bút, viết trên vở: "Chết vì đòn của chính anh, hơn nữa trước khi chết gã có nhận ra đòn đó."

Anthony dường như một người đang lên cơn nghiện vừa được hút heroin, lộ ra nét mặt thỏa mãn mê đắm. Y nhắm mắt lại hưởng thụ khoái cảm thắng lợi gián tiếp, sau một lúc lâu mở mắt ra, ngữ điệu lộ ra phần đứng đắn hiếm có: "Cám ơn, Rio, tôi thiếu em một món nợ ân tình."

Rio rất không quen mà lắc lắc cái cổ, viết: "Tôi sẽ không nói 'you are welcome', thực tế, phương thức biểu đạt cám ơn tốt nhất của anh dành cho tôi chính là cách xa tôi ra một chút."

Anthony vẻ mặt thương tổn đầy buồn bã: "Em thật biết cách làm tôi tổn thương đó, Rio."

Rio bất vi sở động trả lời: "Thôi đi, không cần mấy kỹ xảo kiểm định dối trá tôi cũng có thể phát hiện được mấy lời này của anh giả muốn chết."

Đối phương nhất thời thu liễm bi tình, thất bại nhún vai, khóe miệng lại mang tiếu ý ngả ngớn: "Thực sự là lì lợm mà, Rio, khó có thể tưởng tượng được nửa còn lại của em sẽ là cái dạng gì đây."

"Chuyện này không liên quan tới anh. Lúc ra ngoài nhớ đóng cửa, cám ơn."

Anthony không thể làm gì khác hơn là đứng dậy, đi ra vài bước, lại đi tới bên giường, từ áo trong móc ra một cây dao nhỏ khoảng chừng 10cm, nhét vào cái chăn mỏng của anh. "Quà thăm bệnh." Nói xong mới đi ra khỏi phòng bệnh.

Rio liếc mắt liền nhận ra, đây chính là đao bỏ túi VICTORINOX thuộc dòng mã tấu Thụy Sĩ, xem kiểu dáng chính là cây "Hunter", chuôi đao còn có ký hiệu hình hươu đực, là một cây dao thám hiểm săn bắn cấp chuyên nghiệp. Cầm trên tay thưởng thức một phen, anh phát hiện ở một chỗ bí mật có khắc 1 chữ cái danh tính của người tạo ra con dao này, xem ra chính là hàng tinh phẩm do dân chuyên nghiệp làm ra. Anh khá thích tiểu đao này, cho nên cũng không giả bộ mà trả lại, đương nhiên nếu như thật phải trả lại, thì trời biết Anthony sẽ vì tự ái mà dám ra cái chuyện tày trời gì.

Ngay khi Robert đẩy cửa vào, Rio còn đang buồn chán mà đem gỗ, tua-vít, răng cửa tiểu đao, lấy linh kiện rút ra lại áp vào lại.

"Hừ, tôi biết anh chắc chắn sẽ cảm thấy buồn chán, cho nên mới đem mấy cái tài liệu này tới đây đó." Đặc vụ mắt xám đắc ý dào dạt mà ngồi xuống bên ghế.

" 'Tài liệu' chính là mấy đoạn phim tình dục tứa lưa trên mạng chứ gì? Không cần, tôi biết gu của anh rồi." Cộng sự của y không chút khách khí mà tạt nước lạnh.

"Không không, cái này khác, liên quan tới đám khốn đã bị K.Green giết."

Những lời này có một từ lập tức khiến cho tim của Rio đập hỗn loạn, ngay lúc tim đập mạnh và loạn nhịp thì Robert bắt đầu thao thao bất tuyệt mà giảng thuật: "Tên khốn đó gọi là Martin Seligman, từng ở Du kỵ binh hai năm, sau khi xuất ngũ thì biết được bà vợ do cô đơn mà ngoại tình, cùng một tên cảnh sát tuần cảnh trong khu, khi một lần y về muộn nhưng không báo trước thì phát hiện cẩu nam nữ yêu đương vụng trộm đang hôn lăn trên giường. Y ngay tại chỗ bùng nổ, giựt lấy cây súng của tay cảnh sát, cuối cùng tạo thành một vụ một chết một bị thương, vì thế ngồi trong nhà giam 12 năm — nếu không phải phán quyết cuối cùng là "giết người do bị kích động" thì sợ rằng đến chết cũng đừng mong nghĩ đến từ ra ngoài."

"Khó trách mục tiêu hạ thủ của y đều là cảnh sát, do vợ mình không chuyên nhất mà giận chó đánh mèo lên toàn bộ hệ thống chấp pháp."

"8/10 thôi. Tính cách của y vốn quái gở thô bạo, người bạn thân duy nhất chính là Savio Elam, hai người là ở trong phòng đấu cờ vua online mà biết nhau. Vừa lúc này cái tên 'Ma vương' cũng chẳng phải tên

thánh thiện gì, sau khi rời khỏi sàn đấu đấm bóc chợ đêm, thì gã vẫn luôn nhớ tới cảm giác đá banh đầu người khác, chỉ tiếc sở thích này không thể được chấp nhận, vì vậy hai tên đó ăn nhịp với nhau, cùng nhau chơi 1 trò chơi sát nhân." Sắc mặt Robert âm trầm âm trầm, trong mắt chớp động quang căm ghét và phẫn hận, xem ra cái chết ngay trước mắt của Maines đã lưu lại trong lòng y một bóng ma, hơn nữa có thể sẽ tồn đọng trong đó một thời gian dài, khó mà tiêu trừ.

Ngay cả Rio cũng không muốn khuyên giải y. Trong quá trình phá án của bọn họ, chắc chắn sẽ gặp phải những chuyện tác động đến tâm lý như thế, bọn họ phải học cách tự mình khắc phục, vượt qua cản trở, ỷ lại người khác để giải mở tâm lý cũng không phải là một biện pháp tốt. Cũng may, thời gian tựa như một dòng suối vĩnh viễn không ngừng nghỉ, có thể cọ rửa phần lớn tạp chất, cũng bao gồm cả tâm hồn.

"Nói chung, án tử này rốt cục cũng kết thúc!" Robert cảm thán nói. "Hiện tại tôi bắt đầu suy nghĩ, K.Green là một tên độc hành hiệp thừa hành 'Ác có ác báo', anh xem, hắn đưa hai tên cặn bã xuống địa ngục đồng thời kéo lại một cảnh sát — đùng phủ nhận, tôi đã xem qua báo cáo khám xét hiện trường rồi, trừ khi hai người các anh liên thủ, bằng không không có khả năng đối phó với hai tên điên kia."

Rio trầm mặc một lát sau, viết: "Hiện tại tôi đau đầu nhất chính là báo cáo kết án, thực sự là khó viết."

"Có thể hiểu mà," Robert cảm động lây mà nói. "Chính là cái dạng 'Không thể viết lại hoàn toàn tình hình thực tế, lại không thể không thể không viết tình hình thực tế', anh phải nắm chắc mà cân đo. Thế nhưng, tôi nghĩ chuyện này chắc cũng không làm khó được anh, nói chừng tương lai khi anh bắt được K.Green rồi, thì phần báo cáo này của anh có thể làm căn cứ để giảm tội cho hắn thì sao."

Rio lần thứ hai trầm mặc, mang theo khí tức tối tăm tựa như bầu trời mây dày không mưa.

Robert thoải mái vỗ nhẹ bờ vai của anh 1 chút: "Thế nhưng tất cả đều phải chờ anh bình phục cái đã."

"… Tôi muốn nghỉ phép." Rio bỗng nhiên nói.

"Nghỉ phép? Thật tốt? Chúng ta đã bao lâu rồi không nghỉ phép nhỉ?" Robert hưng phấn hầu như muốn nhảy vài điệu. "Từ khi hợp tác với anh, mỗi ngày ngoại trừ công tác, công tác, chính là công tác, tôi sắp bị chứng uất ức rồi. Thừa cơ hội này mà nghỉ phép đi, ba tháng … không, nửa năm, thời gian dưỡng thương không tính, thế nào?"

Rio bất đắc dĩ nhìn vị partner đang cao hứng: "Tối đa chỉ có 2 tháng, tính luôn dưỡng thương."

Robert kêu thảm thiết: "Tôi hận K.Green! Khi đó sao hắn không buông tay cho anh quay về địa ngục luôn đi!"

"Đó là không có khả năng, bởi vì hắn muốn kéo tay của tôi (một lời hai nghĩa, nghĩa khác chính là chỉ quan hệ XX ~~~)"

“Gì cơ? Thật à?”

“… Đùa thôi.”

“Hey, Rio! Tôi nhớ trước đây anh không có thú vị như thế nha!”

“Hiện tại tôi bị ép nằm dài trên giường bệnh — mặc dù tôi muốn trực tiếp mặc áo khoác về nhà cũng cảm thấy bản thân chẳng có vấn đề gì — ở đây rất buồn chán, dù sao anh cũng phải cho tôi chút tiêu khiển chứ.”

“Tôi không phải thứ để anh tiêu khiển!”

“Đương nhiên, đếm số cùng điền chữ mới là trò có thể tiêu khiển, anh so với mấy trò đó thì đơn giản hơn nhiều.”

Robert tức giận rời khỏi.

Khi xuống lầu thì y đụng phải Lý Tất Thanh đang cầm cà mên ngược trở về.

“Hey, Robert, sao sắc mặt kém vậy?” Cậu nhóc Hoa kiều hỏi.

“Không có gì.” Đặc vụ mắt xanh đánh giá cậu. “Nhưng có phải em có chỗ khó chịu hay không? Anh thấy em đi lại không được thoải mái cho lắm.”

Cậu nhóc Hoa kiều vô ý thức mà kéo tay áo dài của mình xuống chút nữa, xấu hổ cười cười: “Hồi nãy ở thang lầu trượt chân té, từ bậc thang lăn xuống … Bọn họ chưa lau khô sàn nhà đó mà.”

“Cần tìm bác sĩ xem thử không, dù sao cũng tiện.” Robert chỉ chỉ bác sĩ đang đi trên hành lang.

“Không có việc gì, qua vài ngày là được rồi, cũng chỉ là bầm xanh chút thôi.”

“Vậy chúng ta có đến 3 người bệnh rồi.” Robert giơ giơ cánh tay treo băng vải chào từ biệt cậu, vừa đi vừa chưa từ bỏ ý định mà lầm bầm: “Có thể mình nên nói chuyện lại với Rio 1 chút, kéo dài ngày nghỉ ra chăng?”

Lúc Lý Tất Thanh trở lại phòng bệnh thì phát hiện tâm tình vị đặc vụ tóc đen dường như chuyển biến tốt đẹp không ít, lúc này đang dựa lưng mà xem tờ Diễn đàn Chicago . “Hồi nãy dưới lầu tôi có gặp Robert, hình như y hơi tức giận … Hai người cãi nhau à?” Cậu hỏi.

Rio muốn cười một chút, nhưng động tác này khiến cho vết thương bị tác động làm anh khá khó khăn.

“Không có gì, bình thường chúng tôi cũng có cãi nhau, quay đầu thì y sẽ quên mất thôi.”

“Xem ra ở cùng với y rất tốt chẳng phải sao? Rất dễ thương.” Lý Tất Thanh khoái trá mà nói.

Rio hồ nghi nhìn cậu 1 cái. “Dễ thương? Tôi cũng từng nghe y hình dung về cậu như thế … Cái từ này không thể tùy tiện dùng đâu, mà gần đây cứ tới giờ ăn là y lại tìm cậu, giữa hai người các cậu, sẽ không …”

Cậu nhóc Hoa kiều nhất thời tức giận mà đỏ mặt: “Anh nói cái gì vậy, Rio! Anh biết tôi không phải là … gay …” Cậu có chút xấu hổ mở miệng, nhỏ giọng nói.

Rio cảm giác thở phào nhẹ nhõm, nhưng cũng đồng thời mà ngay cả bản thân cũng cảm nhận 1 sự phiền muộn không thể hiểu được, kéo tới đè nặng ngay ngực anh. Anh thở sâu, cực lực vùng thoát khỏi cảm giác mạc danh kỳ diệu này, quyết định thay đổi câu chuyện: “Tôi dự định nghỉ phép, đại khái 2 tháng, cậu tính sao?”

Lý Tất Thanh tính trẻ con mở to hai mắt: “Nghỉ phép? Quá tuyệt vời! Chúng ta đi đâu? Bãi biển? Cắm trại dã ngoại? Du lịch?”

“Không phải cậu phải đi học lớp ngôn ngữ hay sao?”

“Phải, nhưng tôi càng muốn được đi nghỉ phép. Hơn nữa, không phải có anh đi cùng sao, anh có thể trở thành thầy dạy ngôn ngữ cho tôi mà.”

Nhìn ánh mắt lòe lòe chiếu sáng tràn ngập chờ mong, tựa như con chó sau khi nỗ lực bắt được trái banh mang tới đang chờ đợi được khen thưởng, nhu thuận nóng bỏng, Rio cảm thấy bản thân dù lạnh lùng cỡ nào cũng không thể từ chối, nên đành gật đầu.

Lý Tất Thanh cao hứng, rất nhanh cũng bình tĩnh lại, mở cà mên lấy muỗng: “Trước tiên anh phải dưỡng thương cho tốt cái đã, bác sĩ nói mấy ngày này anh chỉ được ăn món nấu nhừ thôi, đừng cố sức nuốt. Cần tôi đút không?”

Rio lập tức tiếp nhận cà mên cùng muỗng. Anh thực sự không quen việc người khác xem anh là người bệnh, cẩn thận mà hỏi han ân cần, thực tế, anh chỉ định nằm 2 3 ngày thì sẽ xuất viện. Tuy rằng vụ án đã chấm dứt, nhưng công tác cần giải quyết sau đó vẫn còn nhiều, anh phải nhận cái phần chết tiệt nhất, viết báo cáo … Nhất là phần của K.Green, anh không thể viết hắn chuốc thuốc mình, nếu vậy thì trên tòa án sẽ cho rằng đây là căn cứ tập kích cảnh sát, nhưng cần phải biên soạn ra một quá trình chạy trốn của hắn sao cho hợp lý, còn không thể để trách nhiệm đó rơi vào đầu mình … Thực sự là chết tiệt, khiến người khác đau đầu mà!

Ngẩng đầu nhìn thoáng qua Lý Tất Thanh đang im lặng đợi anh ăn, Rio đột nhiên sinh ra một ý niệm quỷ dị trong đầu: Nếu như tên hỗn đản không kiêng nể gì cả đó có được một phần nửa sự lý trí cùng trầm tĩnh của cậu nhóc này thì tốt biết mày …

Cậu nhóc của anh. Rio không ý thức mà nghĩ tới, lần thứ hai sử dụng đại từ danh xưng mang tính sở hữu này.

Hiện tại, anh thầm nghĩ có cậu nhóc này bầu bạn để vượt qua thời gian này, cho dù chỉ có 2 tháng an ninh và nhàn nhã — sau đó anh sẽ lại một lần nữa đầu nhập chiến trường mưa bom bão đạn.

24. Chương 23: Phần 4: Căn Phòng Của Thiên Sứ - Xanh Lam Và Tím

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Một tháng sau, sân bay quốc tế Kennedy New York.

Rio và Lý Tất Thanh kéo hành lý đi ra khỏi đại sảnh sân bay, liền lên một chiếc taxi đang đứng đón khách ngoài cửa.

"Nhà số 103 đường 86 Đông Manhattan." Vị đặc vụ liên bang mặc một bộ âu phục nói với tài xế. "Đồng thời, anh có thể giảm âm lượng lại chút không?"

Tài xế người da đen cắt đầu đinh như không nghe thấy, vừa lái xe, vừa lắc lư cơ thể theo tiếng nhạc ầm ĩ từ radio, đống vòng trên cổ theo cử động mà không ngừng leng keng, lẩm nhẩm hát theo cực kỳ chìm đắm trong âm nhạc. Trong đoạn nhạc dạo ngắn ngủi, rốt cục gã mới rãnh rỗi mà mở miệng nói chuyện, trả lời lại cho vị khách: "Giảm âm lượng? Anh cho đây là nhạc ru ngủ sao? Tôi nói này người anh em, khả năng âm nhạc của anh còn cần phải nâng cao hơn nữa đó, đừng có đem tinh lực mà chọn mấy hiệu quần áo nổi tiếng." Gã nhìn từ kính chiếu hậu trong xe liếc mắt về phía sau, hướng đối phương đang mặc một bộ quần áo mà so với gã là không cùng đẳng cấp chẳng đáng xì một tiếng. "Gọn gàng đẹp đẽ không quan trọng, quan trọng là … linh hồn, biết không, linh hồn! Chỉ có Hiphop mới có thể thả nó ra, để cho nó tự do, tựa như Tyler The Creator (1), nghe đoạn này chút đi —"

Gã lắc lắc cái mông lớn tiếng hát, mười ngón tay ba ba gõ tay lái. Trên đường xe chạy có một chiếc SUV từ phía sau vượt mặt, lúc chạy ngang qua xe gã, gã tài xế kia kéo cửa sổ xuống phẫn nộ mắng một câu: "Mày chạy chiếm đường xe tao rồi, đồ ngu!"

"Cái kia.. cái gì The Creator, là cái gì vậy? Tạo hóa ư?" Cậu thanh niên người Hoa ngồi song song ở ghế sau nhỏ giọng hỏi.

Vị đặc vụ liên bang suy nghĩ một chút, trả lời: "Có thể là một tên giáo chủ tà giáo chăng? Quan tâm làm chi, phần tín ngưỡng đó không phải là thứ chúng ta cần phải quan tâm, trừ khi chúng dám làm ra mấy sự kiện gì đó như tự thiêu chẳng hạn …"

Tài xế người da đen dùng biểu tình "Đám người này không hiểu được giá trị âm nhạc … quả thực bất trị" mà nhìn hai người họ.

Lúc xuống xe, Rio thanh toán tiền xe, sau đó dùng lực vỗ vỗ cửa xe của người lái: "Này, anh mê nhạc, mua bình xịt thơm thanh lý mùi xe một chút đi. Lần này nếu như anh dám dùng ma túy ở trong xe, hoặc là thấy khách hút ma túy mà anh không báo cảnh sát, tôi sẽ đưa tên cùng biển số xe anh đưa cho cảnh sát đó."

Tài xế người da đen thẹn quá hoá giận mà chửi bới, lúc nhìn thấy được thẻ căn cước nền trắng chữ xanh lam cùng huy chương kim ưng trên đó thì trong nháy mắt im miệng: "— Là em sai! Sếp à, em đảm bảo sau này tuyệt đối sẽ không dám tái phạm, thật sự, em xin thề, trước Chúa, à không, đối với đứa nhỏ trong bụng bạn gái em mà thề! Đừng bắt em, nếu không nó nhất định sẽ đi tìm cho con gái dễ thương — có lẽ thằng nhỏ bướng bỉnh — một thằng cha mới! Em thề đây là lần cuối cùng! Sau này em sẽ đem toàn bộ ma túy, bột K, kể cả viết thế nào cũng đều quên mất!" Sau khi liên tục xin lỗi cam đoan, xe taxi liền một chốc chạy thẳng ra ngoài, tiến vào dòng xe cộ phố xá sầm uất phồn hoa.

Lý Tất Thanh ở một bên cười cong thắt lưng: "… Cuối cùng tôi luôn nghĩ … mấy tên da đen này đều có khả năng hài kịch trong người, cùng với chúng chẳng cách nào nói năng đoàng hoàng được, cái này là gì nhỉ, sự khác biệt về dân tộc chăng?"

"Sự khác biệt về dân tộc? Cũng có thể, cũng như biết tính toán tỉ mỉ như người Trung Quốc vậy." Rio cười bấn vào cái mũ lưỡi trai của cậu. "Đừng có nói trước mặt họ, cẩn thận bị đánh."

Bọn họ cười nói đi vào một căn nhà 2 tầng. Rio lấy chìa khóa ra mở cửa, trong không khí đầy rẫy mùi buồn phiền cùng cảm giác âm lãnh của một nơi đã lâu không có người ở. Bọn họ lập tức mở toàn bộ cửa sổ, kéo rèm cửa sổ, đợi khi không khí được thông thoáng, cảm giác cũng tốt hơn rồi.

Xuyên thấu qua từng cửa sổ thủy tinh lớn tận sàn nhà, ánh sáng mùa hè nóng bỏng chiếu vào, từng tấm vải trắng trải khắp toàn bộ căn nhà mang lại một tầng thông thấu và nắng. Lý Tất Thanh đánh giá toàn bộ nội bộ căn nhà này, sofa, cái bàn, tủ bát hình dạng tinh xảo cùng thảm nhung hoa văn phong cách cổ xưa, tùy ý có thể thấy được bài biện tinh mỹ, cùng với những móc treo gỗ thô tràn ngập tư tưởng dị quốc trên tường càng làm nó thêm vinh dự. Trong một đô thị New York phồn hoa nổi tiếng "Ngã tư đường của thế giới", ở trong khu Manhattan tấc đất tấc vàng, nó bình thản ung dung mà chiếm một phần nhỏ nhoi, tản mát ra cảm giác đặc biệt của một căn nhà hòa hợp với một tác phẩm nghệ thuật.

"Quá tuyệt vời!" Lý Tất Thanh tán thán. "Đây là nhà anh sao, Rio?"

"Không, là nhà của cha mẹ tôi." Đối phương nghiêm túc trả lời. "Cha mẹ tôi đang nghỉ phép ở Âu Châu, chỗ này hiện chẳng có ai, chúng ta có thể ở tạm thời gian."

Lý Tất Thanh bất khả tư nghị hỏi: "Nhà cha mẹ không phải nhà của mình hay sao, cần gì phân rõ như thế? Nếu như tôi nói với cha mẹ tôi rằng 'con ở nhờ nhà cha mẹ thời gian', khẳng định sẽ bị mắng tới cẩu huyết lâm đầu."

Rio chần chờ một chút, cuối cùng nhún nhún vai: "Văn hóa sai biệt, giải thích không được."

"Được rồi, vậy không giải thích." Cậu nhóc người Hoa hiểu chuyện mà nói.

Rio cười rộ lên: "Thế nhưng có hai phòng ngủ, bọn họ luôn giữ lại cho tôi cùng Molly, vẫn duy trì thời điểm chúng tôi học cấp 3, muốn tham quan chút không?"

"Đương nhiên!" Lý Tất Thanh hăng hái bừng bừng kéo tay hắn "Dẫn đường, để tôi xem thử di tích thanh xuân của hai người các anh nào."

Rio nao nao, mu bàn tay mang lại xúc cảm trơn truột ấm áp, thư thích khiến người mê luyến. Anh vô ý thức mà trở tay cầm, đem bàn tay gầy kia nắm trong lòng bàn tay, tựa như người du hành bôn ba bắt được một con nai con đã truy đuổi từ lâu, cơ khát mà muốn cắn xé nuốt ăn, rồi lại cảm thấy hổ thẹn trước bộ lông mỹ lệ và con mắt tràn ngập linh tính của nó. Tâm lý mâu thuẫn phức tạp này, kỳ lạ khiến cho anh khó có thể hiểu được, càng khó mà tiếp nhận.

Như nắm được từ trong ngọn lửa một hạt dẻ hương vị ngọt ngào, anh đau đớn nhưng vẫn không muốn rút tay ra, bước nhanh vài bước, anh mở cánh cửa phòng.

Lý Tất Thanh hiếu kỳ nhìn xung quanh mọi nơi: Đây là phòng ngủ điển hình của một cậu nhóc đang trong thời điểm trưởng thành, rèm cửa sổ, drap giường cùng gia cụ đều thiên hướng lam sắc nhẹ nhàng khoan khoái, tường và trần nhà dán đủ loại áp-phích, liên quan tới thể dục cùng quân sự, đương nhiên, mấy cậu nhóc nam đều mê muội mấy thứ này. Trên bàn học có một cái đèn bàn tạo hình kỳ dị, vừa nhìn như là khung xương dị hình hơi co lại, sắc bén đâm mọc lan tràn, cái đuôi dài như đuôi bò cạp tà ác tràn ngập mỹ cảm mày đen, ánh sáng nhạt màu đỏ tươi chớp động trong hốc mắt: "Đây là cái gì?" Cậu sờ sờ móng vuốt bén nhọn bằng kim loại thò ra ở đuôi đèn, phát hiện hình như nó chính là khớp xương của một loại sinh vật nào đó vậy.

"Là xương mèo đó. Năm tôi 17, có một ngày tôi trên đường đi học về thì nhặt được một xác mèo bị xe hơi đâm chết, bỗng nhiên có linh cảm, tróc bỏ lớp da thịt của nó đi, lấy ra khung xương hoàn chỉnh, sau khi xử lý tẩy trắng thì lắp ráp lại một lần nữa, hơn nữa mua thêm bóng đèn, dây điện cùng bệ kim loại, tạo thành thứ này." Rio tự giễu cười cười, phảng phất nghĩ chế phẩm thủ công thực sự có chút thô ráp, chứ không còn nghĩ nó ngầu như hồi xưa nữa.

"Anh thật giỏi đó, Rio. Tạo hình này rất giống như quái vật trong phim kinh dị, tối anh ngủ không thấy ác mộng à?" Cậu nhóc người Hoa mang vẻ mặt kính phục mà nói.

"Không có, lá gan của tôi có lẽ với người thường thì lớn hơn chút chăng, tôi nghĩ, đây cũng là một trong những lý do mà tôi lựa chọn ngành nghiệp này chăng. Nói thật, tôi không hy vọng cậu tiếp nhận lời đề cử của bác sĩ Montcresson, cả ngày tiếp xúc bầu không khí không lành mạnh gì đó, máu thịt, thi thể, mưu sát, dục vọng biến thái … Nếu không thì chẳng được bao lâu, sự tiêu cực sẽ ăn mòn tâm lý của cậu đấy, tựa như mấy binh sĩ ở nơi chiến trường trở về, không cách nào thoát được tiếng súng vang vọng trong não, đem dân chúng bình thường chung quanh trở thành quân địch mà làm ra những hành động đả thương người — những đồng nghiệp trong bộ hình sự trong sở làm việc của tôi, hầu như mỗi người ít nhiều gì đó đều có vấn đề phương diện tâm lý cả đấy."

“Vậy đồng nghiệp của anh làm sao?”

“Tìm bác sĩ tâm lý, chi phí do nhà nước cung cấp mà trị liệu, cấp trên sẽ định kỳ tiến hành kiểm tra tâm lý cùng kiểm tra tinh thần với chúng tôi.”

“Nếu như không thông qua kiểm tra cùng trắc thí thì phải làm sao?”

“Có chút phiền phức, có thể tạm thời bị cách chức, để cho cậu có thể điều chỉnh lại trạng thái, đến tận khi nào bác sĩ tâm lý viết thư chứng minh, mới được trở lại cương vị.”

Lý Tất Thanh cảm khái nói: “Xem ra mỗi một con đường đi đều có sự khó khăn riêng, FBI oai phong cũng không phải thứ tốt nhất.”

Rio cười cười, lại hỏi: “Muốn xem phòng của Molly không?”

“Đừng nói với tôi phòng ngủ năm 18 tuổi của cô ấy toàn là váy ngắn áo thấp ngực cùng mấy gấu bông màu hồng nha, tôi tuyệt đối không tin đâu.” Anh rể tương lai của anh nói.

“Xem ra cậu còn hiểu chị ấy hơn cả tôi nghĩ đấy,” Rio dọc theo hành lang mà đi, sau đó mở ra một cánh cửa khác, “Cậu có thể chứng thực.”

Căn phòng này mang một màu tím đậm, gần như là đen. Toàn bộ gia cụ trong phòng đều thiết kế ngắn gọn lưu loát, góc cạnh rõ ràng, không có chút tơ tằm nào, không có nơ con bướm, không có bất luận thứ gì thuộc về xinh đẹp chỉ có vẻ ngoài, từng vật đều vừa đúng mà sắp xếp ngay chỗ nó phải nằm đó, hiệu suất cực phú. Toàn bộ không gian mang lại cảm giác chặt chẽ, đầy quyền lực mà không mất đi sự hiện đại, nghĩ tới chủ nhân của nó đã từng là một thiếu nữ trong tuổi vị thành niên, thật khiến người khác khó mà tin được.

Lý Tất Thanh thở hắt ra: “Quả nhiên, gian phòng của Molly chính là phải như thế.” Lúc cậu nói những lời này, tựa như đang quay ngược lại thời gian mấy chục năm về trước, ngưng mắt nhìn nhìn cô gái sắp trở thành vợ của cậu, đáy mắt mang lại cảm giác bao dung cùng nhu hòa.

Sự nhu hòa đó, khiến Rio vì Molly mà cảm thấy vui mừng, đồng thời, cũng cảm thấy một sự đau đớn trước đây chưa từng có.

Anh nhanh chóng nắm siết lòng bàn tay, đầu ngón tay cắm chặt vào lòng bàn tay. *Mày rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì vậy, Rio!* Anh nghiêm khắc cảnh cáo chính mình, đó là vị hôn phu của Molly! Không, dù cho cậu ta không phải, thì mày cũng không thể sản sinh ra lỗi sai lầm này với một người cùng giới tính, có khi nào là tác dụng phụ của lượng thuốc tăng cường hay không, anh cảm giác như đại não của mình ở một góc nào đó đang dần sụp đổ, dường như những hạt cát khô ráo, khiến bức thành tường nguyên bản kiên cố trong một cơn gió từng chút một mà sụp xuống, đổ xuống, cuối cùng hóa thành một lớp cát bụi bị thổi tung bay trong bầu trời …

"… Rio, Rio!"

Rio bỗng dưng lấy lại tinh thần.

"Rio, anh có khỏe không?" Người đó thân thiết mà nói. "Nãy giờ anh không nhúc nhích được vài phút rồi đó, ngay cả tròng mắt cũng không chuyển, khiến tôi lo xảy ra chuyện gì."

Rio hít sâu: "Không có việc gì, chỉ là bỗng nhiên nghĩ đến một vài thứ, nhất thời thất thần."

"Nghĩ cái gì cơ?"

"Quên rồi."

Lý Tất Thanh ngạc nhiên, sau đó cười rộ lên: "Anh chắc là do mệt quá mức đấy. Đừng hao tổn tâm trí vào mấy chuyện vẩn vơ nữa, hiện tại chúng ta nghỉ ngơi mà, nghỉ ngơi, biết không, phải nghỉ ngơi, thả lỏng thả lỏng nào — anh có thể lựa chọn, nào là ngủ, nghe nhạc, chơi máy vi tính, hoặc là cùng tôi đi siêu thị mua vật dụng hàng ngày cùng nguyên liệu nấu ăn."

Rio suy nghĩ một chút, nói: "Tôi chọn cái cuối. Cậu cần một chiếc xe giúp cậu chở đồ mà, tôi nghĩ thứ cậu muốn mua là thứ mà cậu không cách nào vận chuyển nổi."

"Không thể như thế, đây cứ như một cái thành hoang, cực kỳ xinh đẹp nhưng chẳng có chút hương lửa bếp, tôi chưa từng thấy qua cái tủ lạnh nào trống rỗng như thế, không chất đầy nó tôi sẽ thấy khó chịu. Thật tốt là trước đó anh còn nhờ bà dọn vệ sinh hàng xóm qua đây dọn dẹp, nếu không hôm nay tôi sợ tôi phải triệt để quét tước một lần …" Cậu nhóc người Hoa nói liên miên không ngừng, đi tới bậc thềm mà mang giầy. Rio đi theo sau cậu, nghe cậu huyên thuyên về kế hoạch mua sắm, cảm giác cuộc sống thế này vừa xa lạ lại ấm áp, tựa như một bản nhạc nhẹ thanh âm dễ nghe, nghe hoài không chán.

Anh yêu nhạc nhẹ.

Buổi tối, bọn họ ngồi ở sofa thượng đẳng mà chờ phát sóng NBA trực tiếp, trên bàn trà để một đống đồ ăn vặt cùng bia. Quảng cáo buồn chán khiến Rio ngáp liên tục, đưa tay chỉnh qua New York thời báo xem thử. Lý Tất Thanh đang cố gắng mà xem tin trong đó, tiếng Anh thao thao bất tuyệt khiến cậu có chút sợ, cậu nhanh chóng chuyển mắt sang tờ báo quảng cáo tựa như miếng đậu hũ.

"… Thắng địa nghỉ phép? Nhà gỗ bên hồ? Rừng rậm, hồ lớn bao quanh, chơi thuyền, thả câu, săn thú, hưởng thụ cuộc sống u tĩnh cùng phong phú … phong phú gì cơ?" Cậu nhóc người Hoa ngẩng đầu hỏi

Rio nghiêng đầu qua nhìn thoáng: "Anion, ion âm."

"À." Cậu nhóc tiếp tục đọc. "Dù cho người mưu cầu danh lợi đến dưỡng sinh khỏe mạnh, gia đình nghỉ

phép hay là cắm trại dã ngoại thám hiểm, đây đều là lựa chọn tốt nhất … New Jersey Tây Bắc, ở gần Kittatinny Mts, cách không xa New York, thế nào, có hứng thú không?" Cậu nháy con mắt hăng hái dạt dào hỏi người còn lại, trên mặt rõ ràng viết: Đi thôi, đi thôi, tôi muốn đi!

Rio nhịn không được đưa tay xoa xoa mái tóc màu nâu của cậu, mỉm cười nói: "Được, vậy thì đi!"

"Thật tốt!" Cậu nhóc hoan hô nhảy xuống sofa, ngay cả NBA cũng không xem. "Anh đi gọi điện đặt hẹn trước đi, tôi đi dọn đồ đạc."

"Hiện tại tối rồi, gọi cũng phải chờ tới mai." Rio kéo cậu trở về, bắt cậu ngồi xuống sofa lại. "Ngoan ngoãn xem TV, sau đó đi ngủ sớm 1 chút, mai gọi điện rồi thu dọn đồ cũng được, chúng ta còn nhiều thời gian mà."

"Cũng đúng, còn tới 1 tháng, thời gian còn rất dài." Lý Tất Thanh có chút xấu hổ. "Hơn nữa vết thương của anh còn chưa lành hẳn, phải chú ý tĩnh dưỡng, quên đi, không nên đi nữa."

Rio nâng mặt lên nói: "Cái gì 'tĩnh dưỡng', bộ cậu định cột tôi lên trên giường hay sao? Thôi đi, cơ thể tôi tôi hiểu rõ nhất mà, mấy vết thương này đã hồi phục hết rồi, chẳng còn chút vấn đề nào nữa đâu."

"Nói bậy, nào có nhanh như vậy, tục ngữ nói thương cân động cốt cần 100 ngày."

"Đó là người bình thường, còn tôi khác. Hơn nữa, không khí mang nhiều ion âm chẳng phải có lợi cho sức khỏe hay sao?"

"Được rồi, ion âm của anh thắng rồi. Thế nhưng cần phải chú ý, không được hoạt động quá độ, đặc biệt nhất là chỗ vết thương cùng chỗ bị gãy."

"Tôi sẽ cẩn thận. À, bắt đầu trận đấu rồi." Rio hếch cằm về phía TV. "Đoán xem ai sẽ thắng, 'Rockets' hay là 'Thunder'?"

"Muốn đánh cược à? Tôi chọn Rockets, tiền đặt cược là cái gì?"

"Tôi đặt Thunder, tiền đặt cược là giúp đối phương giặt đồ 1 tuần."

"Bao gồm cả quần lót cùng bít tất?"

"Bao gồm luôn."

"Ok, cược!"

1 tiếng rưỡi sau, Rio kêu thảm thiết đứng lên: " 'Thunder', các người quá kém cỏi rồi!"

"Ha, 107 và 100, anh thua rồi! Giúp tôi giặt đồ 1 tuần nha, bao gồm cả quần lót cùng bít tất, anh đừng có quỵt nợ." Lý Tất Thanh đắc ý dào dạt mà tuyên bố.

"Tôi là người bệnh, thỉnh cầu chiếu cố đặc thù, chỉ giặt 1 ngày thôi … nếu không, ba ngày, ba ngày, được không?"

"Thỉnh cầu bác bỏ. Hiện tại nhớ ra mình là người bệnh rồi à? Không phải hồi nãy anh còn nói 'chẳng còn chút vấn đề nào nữa' hay sao? 1 tuần chính là 1 tuần."

Rio vùi mặt mình vào trong cái đệm sofa: "Chúa ơi, con ghét nhất chính là giặt quần áo …"

"Nếu không đổi thành 1 tuần rửa chén đi!"

"— Giặt quần áo đi, chí ít còn có máy giặt."

"Quần lót cùng bít tất phải giặt tay đó!"

"Vì sao? Chúng nó cũng không phải là quần áo cả sao? Đây là kì thị chủng tộc!"

"Không có vì sao. Nếu như anh thấy khó chịu, thì mai có thể tiếp tục cược cùng tôi, giặt quần áo cứ vậy mà dựa vào đó tính thôi."

"… Quên đi, mai đổi sang cược tiền đi."

"Haha."

Sau khi xem xong trận đấu, dọn dẹp bia cùng đồ ăn vặt trên bàn, hai người bắt đầu xoa bụng mà trở về phòng ngủ.

Đứng ở trước cửa phòng mình, nhìn Lý Tất Thanh đi về hướng căn phòng của Molly. Rio cực lực ức chế cảm giác đắng chát trong lòng mình, mỉm cười nói: "Ngủ ngon!"

"Ngủ ngon!" Đối phương xoay người, nhẹ giọng trả lời. Dưới ánh đèn vàng nhạt mờ ảo của hành lang bao phủ trên người cậu, ở bóng ma kéo dài, lông mi dài mà thẳng bao trùm con mắt cậu, tựa như một mặt hồ mông lung đầy sương mù, ẩn sâu trong đó tự lưu động không thể biết. Trong nháy mắt đó, Rio tưởng rằng anh sẽ bước tới gần cậu, ôm lấy cậu, sau đó tiến thêm một hành động khác — trong khẽ hở của lớp sương mù, dường như anh thấy được cảnh tượng quen mắt. Nó như tia sét mà bắn trúng anh, một đoạn ký ức mà anh đã tận lực niêm phong cất vào kho ký ức bỗng nhiên từ ở chỗ sâu trong trong óc sôi trào ra.

— Khuôn mặt dưới mái tóc đen chiếu sáng dưới ánh đèn màu trắng từ máy phát điện, đôi môi dính đầy vết máu đỏ tươi nhìn mà giật mình, đôi mắt màu đen tuyền dần dần nâng từ dưới đi lên, trong ánh mắt đựng ôn nhu và dục vọng.

— Khuôn mặt hắn từ từ tiếp cận. Không biết là ai chạm vào ai trước, mùi máu dần lan tràn ra, hai đôi môi lửa nóng khiến người khác muốn phỏng cả lưỡi, ngọt thấu tâm can nhưng cũng chua xót lòng người.

— Hắn hôn anh.

— Bọn họ cả người đều là máu và mồ hôi, ngay cả sợi tóc cũng dính đầy mùi thuốc súng, ở trước bức tường tràn đầy vết đạn mà hôn môi, rung động mà ăn khớp, hưng phấn lại an tường.

Ngay trong nháy mắt này, cậu nhóc trước mắt này lại khiến anh nhớ tới tên sát nhân liên hoàn kia, người mà anh đã đuổi bắt tròn 1 năm, quyết tâm muốn đem ra công lý, nhưng đến bước cuối cùng lại để lọt mất tên sát nhân liên hoàn.

K.Green.

Đối phương ngay giờ khắc này xoay người, ánh mắt biến mất, ma pháp bài trừ, ảo giác thoáng qua.

Rio đứng ở trước cửa phòng tim đập mạnh và loạn nhịp, cảm thấy xấu hổ cho chính miên man suy nghĩ của chính mình: Anh dĩ nhiên lại đói khát tới mức này! Nếu không phải hồi nãy Lý Tất Thanh đúng lúc xoay người, lý trí của anh có khả năng hoàn toàn bị thiêu hủy, bất kể hậu quả mà đem đối phương đặt ở trên vách tường hôn môi! Vừa nghĩ tới nếu làm vậy sẽ có phiền phức gì kéo theo —- biểu tình mờ mịt vô pháp tin tưởng của đối phương, giải thích không có tính thuyết phục của chính mình, sau này hai người làm sao mà ở chung, khiếp sợ cùng lửa giận của Molly …. Vừa nghĩ như thế, Rio đau đầu muốn nổ tung cả não.

Vạn hạnh trong bất hạnh, là tất cả còn chưa có phát sinh.

Bất hạnh trong vạn hạnh là, nếu như anh còn tiếp tục không chịu giải quyết cảm giác mạc danh kỳ diệu này, thì chuyện này một ngày nào đó sẽ phát sinh.

Anh bỗng nhiên nhớ tới Robert. Thời điểm mới vừa hợp tác không lâu sau, có một lần Robert ở quán bar uống say, anh cố gắng kéo y vào trong xe, tên khốn đó kéo lấy vạt áo của anh say khướt hỏi: “Rio, à, anh là … Straight, hay là Gay?”

“Gay cái đầu anh!” Lúc đó anh không chút khách khí mà đánh thẳng 1 quyền vào dạ dày Robert, khiến đối phương lập tức ói ra.

Hôm nay những lời này lại quanh quẩn quanh lỗ tai anh: *“Rio, anh là Straight hay là Gay?”* Anh phát hiện chính mình đã không còn cách nào lẽ thẳng khí hùng mà trả lời.

Còn chuyện thê thảm hơn cả bi kịch, chính là với tư cách là em vợ, anh với anh rể tương lai của mình lại sản sinh cảm giác vượt quá bình thường … Không, bi kịch hơn nữa, là cảnh sát, anh lại cùng một tên sát thủ liên hoàn sản sinh tiếp xúc vượt quá bình thường …

Rio không biết hai chuyện này, cái nào u ám, tuyệt vọng hơn.

Anh chỉ biết, chính mình phải đi tìm một bác sĩ tâm lý, đương nhiên, tuyệt đối không thể dùng cái dạng mà nhà nước cung cấp cho rồi.**HẾT CHƯƠNG 23**

(1) Tyler, The Creator

25. Chương 24: Tảo Trong Hồ

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Ngày hôm sau, Lý Tất Thanh khẩn cấp đi ra cửa hàng mua sắm đồ dùng đồ ăn cắm trại dã ngoại, Rio sau khi book xong lịch với bên nhà gỗ kia xong, liền gọi tới số điện thoại di động của bác sĩ nội khoa của anh.

"Rio?" Đối phương kinh hỉ. "Chúng ta bao lâu rồi không liên hệ nhỉ? Chờ chút đã, tôi gọi người thay trực phòng giúp tôi … Được rồi, nói đi, có chuyện gì?"

Đặc vụ tóc đen vì phải lựa chọn từ ngữ mà suy nghĩ mất 3s.

Đối phương lập tức nhạy cảm mà cảm giác được: "Chuyện phiền toái lắm à? Bệnh cũ của anh?"

"Ừ, lại tái phát rồi. Hiện tại uống thuốc cũng không còn tác dụng nữa."

"Thuốc gì?"

"Là thuốc trước đây anh kê đơn."

"Chẳng phải anh đã bỏ nó rồi sao? Hơn nữa tôi đã dặn anh rồi, lần sau nếu anh định uống thuốc thì trước hết phải hỏi qua tôi trước mà."

"… Tôi nghĩ là không có việc gì."

“Anh nghĩ? Hell with it! Tôi mới là bác sĩ đó!”

“Xin lỗi, Wyatt.”

Bác sĩ thở dài: “Bổ cứu còn tốt hơn xin lỗi đó, Rio. Nói tôi biết, lần này là từ lúc nào bắt đầu, lượng thuốc dùng là bao nhiêu?”

“Đại khái gần 1 năm đó, là thuốc mà trước đây anh đã từng kê cho tôi. Thế nhưng bắt đầu từ tháng trước, tác dụng của thuốc càng lúc càng yếu, nên đành phải uống gấp đôi.”

“Chúa Jesus!” Wyatt phát ra một tiếng rên rĩ. “Sertraline Hydrochloride Tablets (1) cùng Baspirone Hydrochloride Tablets (2) còn chưa tính đi, Alprazolam Tablets (3) sẽ gây nghiện đó, tôi đã bảo không thể uống trong thời gian dài con mẹ nó anh còn dám uống gấp đôi nữa chứ.”

(1+2+3) Đều là các thuốc dùng để điều trị chứng trầm cảm, lo âu.

“… Kỳ thực tôi cũng muốn ngừng, anh có thể giúp tôi đổi thuốc khác không?”

“Chuyện này không thể nói dừng là dừng được, phải chậm rãi giảm liều lượng lại, nếu không anh sẽ phát điên đó!” Wyatt thở sâu, nỗ lực hòa hoãn ngữ điệu của mình, làm bác sĩ, sự bình tĩnh còn phải giữ vững hơn người bệnh, chuyện này quả thực là bi ai. Tên vướng tay chân nhất không phải là ở bệnh, mà là ở thái độ, nhưng hắn lại không thể quản được anh. “Nghe tôi nói nè, Rio, lúc này anh cần phải tuyệt đối nghe lời tôi, bằng không hậu quả còn nghiêm trọng hơn so với anh nghĩ nhiều lắm đó.”

“Hiểu rồi, anh nói đi.” Đầu bên kia dường như truyền đến một ngữ điệu chẳng mấy quan tâm.

Wyatt bất đắc dĩ mà nói: “Hiện tại một lần anh uống 4 viên phải không, mỗi tuần giảm đi 1 viên, cuối cùng thì một viên bẻ thành 2 phần, rồi thành 4 phần, 8 phần, nếu như trong quá trình đó có chuyện gì bất thường thì phải gọi cho tôi. Tôi sẽ kê cho anh Zopiclone Tablets (4) là thuốc thay thế, chờ uống thuốc hết thuốc kia thì mới dùng nó, còn phải nghiêm ngặt uống theo đúng liều lượng mà tôi đưa ra nữa.”

“Biết rồi, tôi sẽ tới chỗ anh lấy thuốc.”

“Rio —” Wyatt khuyên bảo. “Thuốc chỉ có tác dụng hỗ trợ cho việc điều trị mà thôi, quan trọng là phải ở chính bản thân anh. Tôi biết trong lòng anh có vướng bận, dần tích lũy theo năm tháng, tạo nên một vướng bận cực kỳ trầm trọng, nó áp bức lên thần kinh của anh, ăn mòn tinh thần của anh, khiến anh từng bước chìm vào vực sâu hắc ám. Anh nghĩ là dựa vào thuốc để giải thoát, tác dụng phụ chính là gây nghiện, để ngừng lại cơn nghiện này, thì phải tiếp nhận một thứ gây nghiện khác — đó là một vòng tuần hoàn ác tính! Rio, anh còn trẻ như thế, không thể tiếp tục như thế được, anh phải nghĩ cách để giải quyết triệt để vướng bận này, tựa như Trung Quốc có 1 câu ngạn ngữ ‘Tâm bệnh cần phải dùng tâm dược’!”

Bên kia điện thoại là một sự trầm mặc. Sau một hồi, truyền đến tiếng nói trầm thấp của vị đặc vụ liên

bang: “Tôi không biết phải giải quyết nó thế nào. Vướng bận này đã mắc phải từ lâu, người chết đã không thể sống lại. Anh không cần phải quan tâm tới tôi nhiều như thế, bác sĩ, đây là điều tôi đáng phải nhận.”

Wyatt nhanh chóng im lặng. Hắn không cam lòng mà suy nghĩ thêm cái gì, rồi lại phát hiện mình cũng chẳng biết phải nói thêm gì. Quen nhau 5 năm, Rio cũng không thẳng thắn mà bày tỏ hết với hắn, hắn chỉ có thể âm thầm mà dựa vào trong những lời nói của anh mà đo lường được. Sau khi do dự mãi, hắn chỉ có thể cho đối phương một lời khuyên: “Còn hơn nói chuyện với tôi, Rio, anh cần phải đi gặp một bác sĩ tâm lý chuyên nghiệp, có kinh nghiệm phong phú.”

Ngoài ý liệu, đối phương không lên tiếng từ chối, tuy nói có chút khó mở miệng, nhưng ít nhất thái độ cũng chân thành: “… Đúng vậy, tôi cũng nghĩ thế, anh có thể giới thiệu cho tôi một người không?”

“Có, ông ấy là một người cực kỳ cơ trí, kiên trì, sang sảng lại khoan dung, sẽ là một đối tượng rất tốt để nói hết mọi chuyện. Tôi sẽ gọi điện cho ông ấy trước, sắp xếp một chút, sau đó sẽ gửi số điện thoại của ông ấy cho anh, anh có thể hẹn lịch để gặp trực tiếp, cũng có thể gọi điện.”

Rio lấy bút viết ra, chép lại số điện thoại, sau đó nhét vào túi tiền phía trước. Sau khi cúp máy, anh suy nghĩ một chút, lại lấy ra tờ giấy, im lặng nhớ kỹ dãy số, sau đó dùng bật lửa mà đốt nó.

Hiện tại anh vẫn chưa chuẩn bị tốt tâm lý để gọi số điện thoại này, nhưng sẽ nhớ kỹ số điện thoại này, tựa như dây thừng an toàn cài bên hông mình của mấy người làm việc trên cao, khi tâm lý thoải mái rồi mới có thể bắt đầu mà sử dụng nó để làm việc.

Còn về phiền não cá nhân mình, thì so với chuyện này cũng chỉ là bé nhỏ không đáng kể. Dù sao tới nay, anh đối với chuyện có bạn gái thường khá lãnh cảm, thà rằng đem tinh lực của mình tập trung vào trong công việc, thế nên trong tính hướng của anh đã sớm có lời đồn.

Nhớ có lần Robert vừa lên mạng vừa nói qua với anh: “… Anh nhìn đi, Rio, ở trên này nói, mỗi người ít nhiều gì cũng có khuynh hướng đồng tính luyến ái, điểm khác biệt chính là, có người chỉ có 1%, có người lại có tới 100%.” Lúc đó anh còn cười nhạt với cái gọi là bảng nghiên cứu chuyên gia đó, hôm nay xem ra, dường như nó cũng đúng.

Khuynh hướng đồng tính luyến ái của mình là bao nhiêu? Anh nghiêm túc mà suy nghĩ, trong thùng rác ký ức chợt nhảy ra một màn bất kham: Một đám phân tử khủng bố bắt cóc một chuyến bay từ New York đến Maldives, hướng tới chính phủ liên bang đòi 20.000.000 dolla Mỹ, bắt nhân viên thừa vụ của đội bay cùng một hành khách làm con tin, dự định đáp xuống sân bay Thái Lan, lại bị FBI cùng cảnh sát quốc tế liên thủ đuổi bắt, cuối cùng đành phải nhảy dù, nhưng bị cảnh sát đúng lúc chạy tới, cuối cùng toàn bộ sa lưới. Tên hành khách bất hạnh bị tên cầm đầu đám phân tử khủng bố coi trọng đó — một anh chàng tóc vàng đẹp trai, nhiệt tình, thần kinh thoáng, không hề tiết tháo, trong lúc an toàn đáp xuống đất, để biểu đạt hưng phấn và cảm kích cường liệt, cư nhiên ở ngay trước mặt toàn bộ FBI cùng cảnh sát quốc tế, đẩy anh xuống mặt cỏ mà hôn …. Lời đồn đãi cũng từ đó mà bắt đầu phát sinh, nhất là với thân phận mẫn cảm của người đó, đã từng là một trong những người tình nghi là sát nhân liên hoàn do anh đã lén nằm vùng mà điều tra qua, tuy nói án tử này xuất phát từ rất nhiều nhân tố, được cấp trên xác nhận là sự cố bất ngờ, nên anh không được tiếp tục nhúng tay vào, nhưng lời đồn đãi này lại truyền đi không biên giới.

Hiện tại nhớ lại lần đầu tiên bị đồng tính cưỡng hôn, anh có chút chấn động, nhưng lại không có cảm giác ghê tởm buồn nôn, quả thực đúng là một triệu chứng bất hạnh … Nếu như quả thực anh có khuynh hướng về phương diện đó, chắc cũng 20% đi — Chết tiệt thật!

Nói tới hôn, anh lại không thể không nhớ tới K.Green … Khi đó cũng không có ai ép buộc anh, tuy rằng lúc đó thần chí của anh cũng không được tỉnh táo, hoặc là do mới trải qua mạo hiểm tồn vong sinh tử, phần lớn adrenalin khó mà điều khiển dục vọng bản thân — có lẽ lúc đó chính K.Green cũng giống mình đi? — Nhưng không thể nghi ngờ, cái loại chuyện cùng một người đàn ông khác hôn nhau điên cuồng như say như mê đó, là do anh hoàn toàn tự nguyện. Vậy rốt cục khuynh hướng là bao nhiêu? 60%? 70%?

… Quên đi, thuận theo tự nhiên, kết quả xấu nhất chính là cùng hôn nhân và gia đình của Molly mà bảo trì cự ly, sau đó thì cứ thế mà bị cong. Cong thì cong thôi, Rio nhận mệnh mà nghĩ.

Cửa truyền tới tiếng mở khóa, Lý Tất Thanh kéo một cái túi lớn trở về. Rio đứng dậy cầm phụ. Đã suy nghĩ thông suốt nên lần thứ hai khi đối mặt với cậu thanh niên Hoa kiều này, anh dường như thản nhiên hơn nhiều.

Quả thực anh có ý tứ về chuyện này với cậu, nhưng vẫn không rõ rốt cục là xuất phát từ thương tiếc, khen ngợi cùng ý muốn bảo hộ, hay đó là tình yêu chân chính. Còn về sự hấp dẫn thân thể —- với đàn ông mà nói, thì không có chuyện nhất định phải là cậu mới được. Rio tự nhận bản thân anh không giống tên Anthony chỉ hoạt động nửa dưới như loài động vật, anh nguyện ý vì tình yêu mà trung thành với với thể xác một người, nhưng tiền đề chính là, anh phải xác nhận phần tình yêu này là chân chính thuộc về mình, chứ không phải là thứ cướp từ tay người khác.

Nếu như Lý Tất Thanh yêu Molly, thì anh thà rằng vĩnh viễn mất đi cậu, cũng không muốn làm thương tổn chị gái của mình.

Trừ khi Lý Tất Thanh cũng yêu anh … Không, khả năng của chuyện này thấp tới gần 0, anh không muốn vì mấy suy nghĩ không tưởng này mà làm mất thời gian của mình, cứ giữ nguyên tình trạng này đi, để Molly trở về rồi tiếp nhận vậy.

“Chúng ta lúc nào có thể xuất phát?” Một người tràn ngập chờ mong hỏi anh.

“Ngày mai.” Rio mỉm cười trả lời.

XXXXXXXXXXX

New Jersey, Tây Bắc.

Mặc dù trước đó đã nhiều lần tưởng tượng trước, nhưng cho đến lúc đối mặt với hồ lớn dập dờn bồng bềnh trước mặt, những căn nhà nhỏ xinh đẹp bằng gỗ thô dựng bên cạnh, Lý Tất Thanh bất tự giác mà kêu lên 1 tiếng. Ven hồ có một cầu gỗ nhỏ, những thiếu nữ vọc chân vào trong nước, bên cạnh có một con thuyền nhỏ gỗ màu trắng được cột dây, những căn nhà gỗ trên cỏ ở phía sau chậm rãi trải dài, hòa nhập vào trong

mảnh rừng xanh ngát phía sau, ở sau đó nữa chính là dãy núi xuyên trời Kittatinny Mts.

"… Quá tuyệt!" Cậu nhìn không được mà líu lưỡi.

"Đương nhiên, biệt danh Garden State cũng không phải là nói cho không." Chủ nhà khoái trá mà nói, đưa hành lý của hai người sắp xếp tại một căn nhà gỗ nguyên sinh thái, xung quanh là cây gỗ tùng.

"Thật mong chờ mấy ngày kế tiếp! Chúng ta hiện tại sẽ làm gì, cắm trại dã ngoại trong rừng, leo núi thám hiểm, hay là săn thú?" Cậu nhóc Hoa kiều hăng hái mà kiến nghị. "Hay là săn thú đi? Tôi còn chưa từng ra ngoài rừng mà săn thú đó. Nghe nói ở Mỹ săn gấu là hợp pháp đó, chúng ta có thể săn được một con gấu chó đó?"

"Cậu tưởng tượng thật đơn giản đó, cậu nhóc." Rio nói. "Đầu tiên cậu cần phải xin phép giấy được quyền săn bắn, mua súng ống không tự động, trong khu quy định, trong ngày quy định, trong thời gian quy định, chỉ có thể giết loài động vật mà trước đó cậu đã xin phép không thuộc loại đang được bảo hộ — là lộc, hoặc là gấu gì đó, nhưng số lượng cũng rất hạn chế, sau khi nhận được phép mới được phép đi săn. Đúng rồi, hiện tại là tháng 9, kỳ săn bắn gấu chó ở đây phải từ tháng 12 mới bắt đầu. Nhiều nhất cậu chỉ có thể săn bắn thỏ rừng chim nguyên cáo (bồ câu) gì đó thôi."

"… Được rồi," Cậu nhóc có chút thất vọng mà nói. "Vậy tôi đi câu cá trước vậy — đừng nói ngay cả câu cá cũng cần giấy phép đi?"

"Đúng vậy, cần phải xin giấy phép câu cá, cái này cậu không cần lo, tôi đã xin xong rồi." Vị đặc vụ liên bang trước mặt cậu nhóc đang sắc mặt vui mừng mà bổ sung. "Thế nhưng trước đó cậu cần phải đọc trước Những hiểu biết dành cho việc câu cá ở New Jersey , nếu làm trái với nó sẽ bị phạt tiền và ghi nhận vào hồ sơ cá nhân; Không được sử dụng cần câu điện, cần câu dài nhất không được vượt quá 4.8m, sợi tơ dài nhất không được vượt quá 19m, một cần cây tối đa chỉ được 2 lưỡi câu, lưỡi câu không được có barbed tip; không được phép dùng giun, chuồn chuồn, tôm cá nhỏ để làm mồi; khi thả cá thì không được xé rách miệng cá; những cá nhỏ và cá mẹ có chửa thì phải thả ra …. À, về tiêu chuẩn của cá nhỏ, căn cứ vào từng giống mà có những quy định khác nhau, nào là độ dài, độ nặng, vào thắt lưng cá …"

"Ngừng! Ngừng lại!" Lý Tất Thanh bi phẫn mà nói. "Tôi không chơi nữa! Bơi, bơi thì có thể mà phải không, cái này có cần giấy phép không?"

"Vậy thì không cần."

Lý Tất Thanh lập tức chạy vào nhà mà thay cái quần bơi màu xanh dương, nhảy xuống mà phẫn nộ nói với Rio. "Tôi muốn trách cứ cái công ty du lịch này, còn tờ rơi kia nữa, mẹ nó căn bản đều là quảng cáo giả!"

Rio tay chống đỡ vào lan can gỗ bên hồ, không nói gì mà nhìn vào từng bọt nước lớn trên mặt hồ.

Thế nhưng phải nói, anh thật không ngờ sự gầy gò bình thường thấy của Lý Tất Thanh chỉ là giả, ẩn dấu dưới quần áo bình thường, lại một là một vóc người cực kỳ tốt — cũng không phải cơ thể đầy đủ cơ múi,

nhưng lại rất rắn chắc, tỉ lệ phối hợp, nhìn ra được đã được rèn đúc cẩn thận. Một người thanh niên trong độ tuổi thanh xuân bức người, từng phần da thịt đều có thể tản mát ra sức sống, huống chi đường cong ngay thắt lưng lại tràn ngập co dãn, gợi cảm đến khiến người ta phải nín thở.

Chí ít Rio vẫn ngừng lại hô hấp, đến tận khi những giọt nước văng lên trúng mặt anh khi cậu nhảy xuống hồ nước, mới khiến anh trở về hô hấp bình thường.

Chỉ nhìn thân thể lõa thể của một người đồng tính mà có thể đần ra như thế, xem ra mình cong thiệt rồi … Vị đặc vụ tóc đen cười khổ.

Trên mặt hồ hơn 10m kia, Lý Tất Thanh lộ ra phần đầu, mái tóc vuốt ra phía sau, phất phất tay với anh: "Thoải mái quá đi! Đáng tiếc anh không thể xuống nước, đừng quên bác sĩ đã từng nói qua trước khi xương bị gãy khép lại thì không thể vận động mạnh được, anh chính là nên thành thật mà ngồi đó câu cá đi — đừng quên dựa vào cuộn dây câu phù hợp với thắt lưng cá đó nha!"

Đối với câu chọc ghẹo cuối cùng, Rio khoan dung cười cười, anh có thể hiểu được ước mơ của cậu sau khi bị cản trở thì phiền muộn thế nào, phỏng chừng phải ở trong hồ này bơi qua bơi lại vài vòng mới có thể hết giận được. Thế nhưng cậu nhìn qua kỹ năng bơi cũng tốt, để cậu tùy ý bơi vậy, không cần phải lo lắng.

Lý Tất Thanh hít 1 hơi rồi lặn xuống hồ, phỏng chừng lặn khá sau, hơn 10s vẫn chưa thấy cậu ngoi lên.

Rio ngồi ở cầu gỗ, mở thùng câu cá, bắt đầu lắp ráp dụng cụ câu cá. Chờ khi anh đã lắp xong mồi câu giả vào trong lưỡi câu, mới bỗng nhiên phát hiện, trong phạm vi mà mình có thể nhìn thấy, Lý Tất Thanh vẫn chưa ngoi lên, mà nãy giờ thời gian … hình như cũng qua 3 phút rồi?

Anh bỏ lại cần câu mà đứng lên, nhanh chóng nhìn lướt qua mặt hồ, lên tiếng kêu: "Tất Thanh — Lý Tất Thanh!"

Không có âm thanh đáp lại. Mặt hồ tĩnh lặng không có chút động tĩnh nào cả.

— Cậu chìm rồi. Suy nghĩ này tựa như ngọn dao đâm thẳng vào trong đại não Rio, anh không nghĩ ngợi mà nhảy xuống hồ, cố sức bơi tới nơi cuối cùng mà Lý Tất Thanh ngoi lên.

Cho dù ánh sáng đầy đủ, nhưng hồ nước vẫn khá sâu, mang theo màu xanh lục hỗn độn, nhất là càng lặn xuống sâu thì tầm nhìn càng ít, chỉ có thể nhìn lướt qua những cái bóng cá xẹt qua bên người, cùng đường viền của một số tạp vật trong hồ. Rio lòng nóng như lửa đốt mà tìm kiếm thân ảnh Lý Tất Thanh, mỗi một giây trôi qua đều như búa tạ mà đập thẳng vào tim anh, anh hàu như có thể nghe thấy tiếng tiktak của kim đồng hồ tháp đập vào màng tai, không ngừng giục anh: Nhanh lên! Nhanh! Nhanh!

Rốt cục, anh thấy được thân ảnh đối phương — thân thể xích lõa trôi theo dòng nước trong hồ, theo dòng nước mà nhộn nhạo, mang theo mỹ hảo và sự tĩnh lặng của việc thoát ly thế tục … Sự yên lặng chết chóc! Rio đem hết toàn lực mà bơi theo dòng nước, cánh tay từ nách mà vòng qua ôm lấy ngực cậu, dùng chân đạp nước mà ngoi lên mặt hồ.

Một lực kéo lại cậu nhóc trong lòng người anh, ngăn cản anh đưa cậu trở về nhân gian, tựa như tử thần đang cười nhạt mà vươn ngón tay nắm lại vậy. Rio lo lắng mà quay đầu lại, phát hiện có một vòng gì đó màu đen trong hồ đang cuốn lấy mắt cá chân Lý Tất Thanh. Anh dùng sức mà kéo nó, lại không thể nhúc nhích, cái khó ló cái khôn, bỗng nhiên nhớ tới mã tấu Thụy Sĩ mà trước đó Anthony cho anh, trước đó anh có tùy tiện bỏ vào trong túi áo. Anh vội vã mở ra lưỡi đao răng cưa, mạnh mẽ cắt cái thứ nhìn như rong kia.

May là nó khá mềm, cũng không có cứng, hầu như vừa trúng đao là đứt. Rio lại kéo Lý Tất Thanh, nhanh chóng bơi lên phía mặt hồ, bơi nhanh tới bên hồ.

Sau khi kéo thân thể đối phương lên bờ xong, anh không lãng phí thời gian mà hoảng hốt kêu to gọi người tới cứu giúp, mà bình tĩnh chân sau quỳ gối quỳ xuống đất, để bụng của đối phương gối lên phần đùi của mình, sau đó dùng sức đè chặt lưng của cậu. Phần nước tồn trong phổi cùng dạ dày của cậu bị đẩy ra ngoài, nhưng đối phương dường như vẫn chưa thể thở được. Rio một tay đặt cậu lên mặt đất, nâng cằm cùng bịt mũi của cậu mà bắt đầu hô hấp nhân tạo, đồng thời có tiết tấu mà áp lồng ngực.

Hô hấp nhân tạo hơn nửa phút sau, Lý Tất Thanh từ khí quản phát sinh một tiếng hít sâu, sau đó phun ra mấy ngụm nước, thống khổ mà nghiên người qua 1 bên, không ngừng ho khan.

Đợi khi cậu ho xong, hô hấp thông thuận, Rio mới thả lỏng, mềm nhũn ngồi ở trên mặt đất. Đến tận giờ, mồ hôi lạnh của anh mới từ lỗ chân lông toàn thân mà đổ ra, trái tim nãy giờ bị co lại giờ mới chậm rãi giãn ra mang lại đau đớn.

"Thiếu chút nữa bị cậu hù chết rồi …" Anh thở hắt ra, nâng đầu của cậu nhóc Hoa kiều gác lên chân mình.

"… Tôi còn tưởng mình chết chắc rồi," Lý Tất Thanh kinh hồn chưa định mà nói. "Bị tảo trong hồ cuốn lấy mắt cá nhân, thế nào cũng không thoát ra được." Cậu vô ý thức mà cúi đầu nhìn chân phải, hung thủ gây hại còn vương lại chút ở cổ chân. Cậu ghét bỏ mà tháo bỏ nó ra, nhưng khi chạm tay vào thì dừng lại một chút, dùng ngón tay chà xát 1 chút, sau đó lại đưa nó lên trước mặt. "Cảm giác này, không giống như tảo …"

Rio cũng lấy một vài sợi lên nhìn kỹ, những sợi dài màu nâu vàng, mất trật tự mà ướt sũng cuộn lại nhau, quả thực không giống tảo, mà giống …

"—Tóc!" Hai người trăm miệng một lời mà kêu lên.

Không sai! Màu này, cảm xúc cùng độ dài này, 8/10 chính là tóc người!

Dưới đáy hồ có một thi thể con người!

Từ màu tóc nhìn qua dường như còn khá mới, khả năng chết cách đây không lâu, không biết là bất ngờ chết chìm, hay là … mưu sát. Rio và Lý Tất Thanh liếc mắt nhìn nhau, trong đáy mắt mà thấy rõ quyết định —

Trở lại đáy hồ, tìm hiểu đến tột cùng!**HẾT CHƯƠNG 24**

(1) Sertraline Hydrochloride Tablets:

(2) Baspirone Hydrochloride Tablets

(3) Alprazolam Tablets

(4) Viên nén zopiclone là thuốc ngủ hoạt động bằng cách tác động lên não bộ để gây buồn ngủ. Thuốc có thể được dùng để điều trị ngắn hạn các chứng khó ngủ, thức giấc vào ban đêm hoặc sáng sớm hoặc khó ngủ do các sự kiện, hoàn cảnh hoặc bệnh về thần kinh nặng, làm mất khả năng hoạt động hoặc gây khủng hoảng tinh thần.

Mai_kari: *… Quên đi, thuận theo tự nhiên, kết quả xấu nhất chính là cùng hôn nhân và gia đình của Molly mà bảo trì cự ly, sau đó thì cứ thế mà bị cong. Cong thì cong thôi, Rio nhận mệnh mà nghĩ.*

Tôi rất thích những người đàn ông dứt khoát thế này. Một khi đã biết mình sẽ cong thì cứ thế để mặc mình cong mà chẳng thèm chống đối. Thật ra xét một mặt nào đó, Rio rất có khí khái đó chứ!

26. Chương 25: Mồi Lửa

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Sau khi nhìn thấy thi thể được chôn dưới bùn đáy hồ nước, Rio trở lại nhà gỗ lập tức gọi điện cho cảnh sát địa phương — đó là một bé gái khoảng 11 tuổi, hai tay bị dây thừng trói sau lưng, bên hông còn bị cột cái túi dùng cho việc chạy bộ thường dùng, trên mặt bị sưng phồng tới trắng bạch, đôi mắt màu lam chết không nhắm mắt mà trợn tròn.

Lý Tất Thanh vẫn ôm hai chân ngồi trên cầu gỗ, vùi mặt vào trong khuỷa tay. Rio biết trong lòng cậu hiện tại có bao nhiêu khó chịu, không ai có thể nhìn thấy thi thể của một đứa nhỏ bị mưu sát như thế xong vẫn có thể thờ ơ.

Do địa điểm hẻo lánh, xe cảnh sát của New Jersey phải mất hơn 1 tiếng đồng hồ mới có thể tới nơi, đi đầu là một cảnh sát người da trắng gọi là Eden, sau khi kiểm tra giấy chứng nhận thân phận của Rio xong, xác nhận là thật, thái độ vừa thân thiết vừa mang theo cung kính, hỏi anh quá trình phát hiện thi thể. Sau khi hoàn thành lấy lời khai cùng ghi chép hình ảnh hiện trường sơ bộ, thi thể của bé gái được vớt lên, bỏ vào túi xác đưa vào trong xe cảnh sát, một phần cảnh sát ở lại để tiếp tục thăm dò hiện trường, một nhóm người khác đưa xác về để kiểm định pháp y.

Sắc mặt Lý Tất Thanh vẫn còn chút tái nhợt, nhưng thoạt nhìn đã khôi phục bình tĩnh không ít. Cậu đi tới bên cạnh Eden, người đó đang cùng Rio thấp giọng nói chuyện với nhau. Cậu nói với y: "Tôi đề nghị cảnh sát nên lục soát lại 1 lần toàn bộ đáy hồ."

"Ý của cậu là …" Eden có chút không rõ quan hệ của cậu nhóc người Hoa cùng FBI, nhưng hiển nhiên lúc này không phải lúc quan tâm vấn đề này.

"Tôi nghĩ, có thể — tuy rằng bản thân tôi không muốn chuyện này xảy ra — nhưng xin các anh hãy cho người lục soát lại triệt để đáy hồ đi." Lý Tất Thanh liên tục chuyển ngoặt, đến cuối cùng nói ra 1 câu. "Tôi hoài nghi thi thể không chỉ có 1."

Eden sắc mặt liền đổi: "Cậu là nói … đây là một vụ án giết người liên hoàn?" Phần lớn thời gian công tác của y đều là tuần tra trên đường cao tốc, hoàn toàn chưa từng thấy qua thế trận này cả, nếu như suy đoán của cậu nhóc này không chỉ là suy đoán vô căn cứ … Fuck, New Jersey đã tròn 7 năm chưa từng phát sinh mấy vụ án ác tính như giết người liên hoàn, vì sao lần này hết lần này tới lần khác lại xảy ra ngay nhiệm kỳ của y cơ chứ? Loại vụ này truyền thông quan tâm khá cao, cấp trên nhất định thúc giục, hung phủ lại giảo hoạt hung tàn, cảnh sát phá án sẽ chịu một loại áp lực khá lớn, đối với một Eden chỉ là một cảnh sát không có lý tưởng chỉ thầm nghĩ mỗi ngày đều chỉ đơn giản tuần tra trên đường mà nói, thì hoàn toàn là một vụ án đầy khổ sở.

Cậu có chứng cứ gì cơ chứ? Y rất muốn phản bác như thế, nhưng vị tổ trưởng hình sự FBI anh tuấn chẳng khác gì một ngôi sao điện ảnh lại khá tin tưởng vào phán đoán của cậu nhóc này. Vị đặc vụ tóc đen nhíu mày nói: "Có thể các anh nên thiết lập phạm vi giới nghiêm lớn hơn, trước tiên nên sơ tán du khách đã. Nếu như là vụ án giết người liên hoàn thật sự, tôi sẽ tiếp nhận điều tra vụ án này."

Vị cảnh sát đang rầu rĩ ước gì có thể bỏ khoai lang phỏng ra khỏi tay, lập tức đồng ý: "Yes, sir. Tôi sẽ lập tức cho người tìm tòi dưới đáy hồ, nhưng hồ này quá lớn, tôi cũng không đảm bảo sẽ không sơ hở."

"Dùng hết khả năng của anh đi." Đặc vụ nói.

Chuyện này chí ít cũng cần 2 3 ngày, sợ rằng nhà gỗ bên hồ không cách nào ở tiếp được, mặc dù có thể không cần chú ý tới cảnh giới, nhưng hai người họ cũng không muốn tiếp tục nghỉ dưỡng ở nơi mà một đám cảnh sát đang bận rộn.

"Làm sao giờ?" Lý Tất Thanh hỏi.

Rio nói: "Về New York trước, hoặc là tới một chỗ gần đây ở tạm vậy."

Lý Tất Thanh lựa chọn cái sau, tuy rằng New York cách đây không xa. Nhưng mái tóc xoăn dưới đáy hồ của oan hồn nhỏ kia không chỉ quấn lấy cổ chân cậu, cho đến giờ, cậu vẫn cảm nhận cổ chân một cảm xúc lạnh lẽo, tựa như có một đôi tay bé nhỏ băng lãnh ẩm ướt không ngừng nắm lấy nó.

Cậu không khỏi rùng mình một cái, gió mát vùng núi ban đêm khá thấm xương cốt, Rio cởi áo khoác khoác

lên vai cậu: “Trời đã tối rồi, trước tiên ở trong nhà gỗ 1 đêm cái đã, mai hãy đi.”

Vào đêm, cảnh sát để lại vòng dây cảnh giới màu vàng sáng tại hiện trường cùng vài nhân viên thường trực rồi toàn bộ rời đi, chờ hừng đông thì trở lại

Lý Tất Thanh ngồi ở bệ cửa sổ nhìn mặt hồ đờ ra, Rio đi tới bên cạnh cậu nói: “Xin lỗi, kế hoạch nghỉ phép sợ rằng phải ngâm nước nóng rồi.”

“Chuyện này cũng không phải lỗi của anh.” Cậu nhóc thấp giọng nói. “Hơn nữa anh đã cứu tôi một mạng, tôi còn chưa cám ơn anh.”

“Giữa chúng ta còn cần phải khách khí như thế sao, huống chi ngạn ngữ Trung Quốc có 1 câu, đại ân không lời nào cảm tạ hết được.”

“Nói cũng đúng,” Lý Tất Thanh cười cười. “Nhưng câu đó còn có một câu sau nữa: ‘Tự nhiên lấy thân báo đáp!’…”

Rio sửng sốt vài giây, mới có thể cơ bản hiểu được hàm nghĩa của thành ngữ này, nhất thời cảm thấy hô hấp không ổn: “… Là có ý gì?” Anh dùng sức mà bẻ cong móng vuốt nhỏ đang ôm lấy cái đầu đa nghi, bất động thanh sắc hỏi.

Lý Tất Thanh nghiêng đầu nhìn anh, trên khuôn mặt tuấn mỹ mà nghiêm túc của vị đặc vụ liên bang mang đầy nghiêm trang và khí chất, tựa như cái đầu chụp thủy tinh trước cửa hàng trưng bày kim cương, khiến người ta có xung động muốn đưa một cây búa lên gõ bể.

Vui đ ùa tới đ ây đ ã đ ủ rồi, n ế u ti ế p tục thì sẽ quá mức, cậu nhắc nhở chính mình. Nhưng dường như có một lực lượng nào đó không thể nào chống cự mà đẩy bánh xe cho nó tiếp tục chạy, khiến bánh xe bắt đầu lệch ra khỏi quỹ đạo ban đầu …. Tay của cậu dường như mang một ý thức độc lập, hướng tới vị đặc vụ tóc đen mà ngoắc, ý bảo anh tới gần chút nữa, sau đó khi thấy đối phương tới gần 2 bước rồi, ngón tay liền nắm lấy cúc áo thứ hai trên sơmi của người đó, kéo nửa người trên của người đó chậm rãi quỵ xuống.

Rio tùy ý để mặc cho ngón tay kia chi phối thân thể của chính mình, trong đầu vô số giọng nói ong ong vang thành một mảnh, nhưng một chữ cũng không nghe rõ … *Quả thực như bị ma ám vậy!* Trong lòng anh lo sợ không yên mà suy nghĩ, vừa hân hoan vừa đau khổ, đây thực sự là một đề bài do ma quỷ thiết lập, chỉ để khảo nghiệm khả năng điều khiển tự động cùng cực hạn khắc chế dục vọng của một người phàm …

Gần đến không cách nào gần hơn nữa, đến khi có thể thấy rõ ràng bản thân mình ở trong đôi mắt phản chiếu của đối phương, cảm giác từng mảng lông mao nhỏ ngay tại vành môi của đối phương, cảm nhận được sự rung động … Đó chỉ là vui đùa sao?? Lại dường như không chỉ là sự vui đùa, với một cậu nhóc người Hoa ngay cả từ gay nói ra cũng mất tự nhiên, với tính cách ôn hòa, nội liễm của cậu, không có khả năng làm ra cái loại trò đùa này … Chỉ là, đây là một cách thử? Hay là một ám chỉ mang ý nghĩa gì đó? Rio tâm loạn như ma mà suy đoán, nhưng hiện tại anh không thể nào suy nghĩ một cách bình thường được nữa, lý trí đang vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ đang văng xa anh, chỉ còn lại dục niệm động tình vô hạn rõ ràng.

Ngay trước giây phút đê đập tan vỡ, đỉnh lũ thay đổi tuyến đường đi —- môi của cậu nhóc kề sát má, tay kia từ trong tóc anh bắt một con sâu cánh dài chân nhỏ: một con sâu nước đã chết, hoặc là giống sâu gì đó. Nhưng nó không quan trọng, quan trọng chính là … Ảo cảnh ám muội ngay một giây trước đã tan biến chẳng còn chút gì.

"Trên tóc của anh có sâu." Lý Tất Thanh nghiêm túc mà nói, hai đầu ngón tay bắt lấy xác sâu, biểu tình đơn thuần khiến Rio muốn thổ huyết.

"… Không cần quan tâm tới nó! Hồi nãy cậu định nói gì?"

"Cái gì? Tôi quên mất rồi … À, cái thành ngữ kia, ý là thân thể này hiện tại là của anh, tùy ý anh muốn nấu chưng thế nào cũng được."

Rio trầm mặc một chút.

"Câu chuyện cười này một chút cũng không buồn cười, nhóc con, khiến tôi nhớ tới ba năm trước đây có tiếp nhận một vụ án sát nhân liên hoàn, án phanh thây, lúc tôi bắt được tên biến thái ăn thịt người kia, thì gã đang rắc tiêu vào trong chén canh xương người." Anh lộ ra nét mặt nghĩ lại mà kinh.

Lý Tất Thanh cúi đầu chặn lại câu nói của anh: "Xin lỗi …"

"Chỉ vì một câu nói đùa? Không đáng đâu."

"Không phải, vì bữa tối nay.. Tôi vừa vặn cũng nấu một nồi canh xương, cũng có rắc tiêu."

"Trời …" Ngón tay của đặc vụ liên bang ấn lên thái dương thở dài. "Cậu đúng là thiên tài, Lý Tất Thanh."

"Nếu không, tôi đi nấu 1 nồi canh cá khác."

"Dùng cá trong hồ kia? Không, cám ơn, tôi không muốn nghĩ tới thứ gì đã nuôi sống chúng nó đâu."

"Vậy cũng chỉ còn hot dog thôi."

"Hôm nay trên xe không còn phần cơm trưa nào sao? Được rồi, tôi thà ngặm nó còn hơn."

Tình cảnh thiếu chút nữa không khống chế được đã bị kéo lại như thế, hai người họ lại khôi phục bầu không khí dễ dàng khoái trá, kích tình xung động hồi nãy, mồi lửa đã bị dập tắt không còn một mảng.

Thật tốt, còn xoay chuyển kịp thời, một người cảm thấy vừa may mắn vừa tiếc nuối.

Thật tốt, còn chưa có lệch khỏi quỹ đạo quá xa, lại có một người cảm thấy vừa may mắn vừa tiếc nuối.

Sáng ngày hôm sau, từ cảnh sát địa phương truyền tin tới, đã xác nhận thân phận của người chết, là Renée Doerr, 9 tuổi, đến từ một nơi gần đây được gọi là "Water Gap". Rio cùng Lý Tất Thanh quyết định trước tiên lái xe đến trấn nhỏ đó, còn về phần còn có người bị hại nào khác hay không, thì lúc kiểm soát xong toàn bộ đáy hồ, Eden sẽ tự động gọi điện báo cho họ biết.

Khi bọn họ tới trước khu dân cư bình thường của Water Gap, cảnh sát trấn ở đây đã khống chế hiện trường, chuẩn bị đưa một người phụ nữ trung niên đi ra. Thân thể của bà mập mạp, nét mặt lạnh lùng lại đần ra, mái tóc màu nâu vàng cắt quá ngắn, có vẻ nhạt nhẽo vô vị, có thể vài chục năm trước khuôn mặt này rất đẹp, nhưng trải qua cuộc sống đã đánh mất đi sự thùy mị, chỉ chừa lại cho bà ta một thân thể béo ụt ịt.

Rio đưa ra giấy chứng nhận xong, liền bắt đầu nói chuyện với một cảnh sát địa phương cao gầy.

"Bà ta là Beley, mẹ người chết — về mặt ý nghĩa di truyền học." Vị cảnh sát địa phương này căm ghét mà liếc mắt nhìn bà ta.

"Nghĩa là sao?"

"Bà ta vốn chính là không xứng đáng là một người mẹ, ngược đãi con mình, đánh chửi tụi nhỏ, không cho tụi nhỏ ăn no mặc ấm, càng ác độc hơn, chính là bà ta dám đem đứa con trai mới 6 tháng tuổi của mình dìm chết trong bồn tắm lớn, hai năm trước."

"Không bị phạt sao?" Vị đặc vụ liên bang truy vấn, tức giận bắt đầu ngưng tụ trong mắt.

"Các bác sĩ đều chuẩn đoán bà ta có chứng bệnh tâm thần phân liệt, không thể gánh chịu trách nhiệm pháp luật, vì vậy được một bệnh viện tâm thần tiếp nhận. Tháng 5 năm nay bệnh viện nói rằng bệnh tình của bà ta đã chuyển biến tốt đẹp, đã không còn ảnh hưởng đến cuộc sống hằng này nữa, nên thả bà ta ra. Bà ta vừa ra ngoài, đã xin lại quyền giám hộ hai đứa con gái được nuôi dưỡng tại giáo đường trong trấn. Hai đứa nhỏ đó trước đó đều được Cha Beth chăm sóc — nếu vẫn để cho Cha tiếp tục chăm sóc thì tốt biết mấy, ít nhất thì đứa nhỏ kia cũng không đến mức trầm thi nên đáy hồ, đó là một đứa nhỏ cực kỳ xinh đẹp …" Vị cảnh sát địa phương đồng tình thở dài.

"Hiện tại các anh đang nghi ngờ Beley giết Renee?"

"Chuyện này với bà ta chẳng mấy khó khăn, không phải sao, chỉ là nó lớn hơn bồn tắm hơn một chút thôi." Vị cảnh sát địa phương lạnh lùng nói. "Tuyệt vời hơn là bà ta còn có tấm mộc 'Bệnh tâm thần phân liệt', là bùa hộ mệnh thật tốt mà! Chỉ cần đổi một bệnh viện khác tiếp tục an dưỡng 2 3 năm, lại có thể đi ra giết hại đứa con gái cuối cùng của mình."

Lý Tất Thanh đứng ở phía sau Rio, không biết phải dùng biểu tình gì để đối mặt với những lời này. Một người mẹ! Đến tột cùng là lãnh khốc đến nông nỗi nào, mới có thể đem đứa con trai mới 6 tháng tuổi của mình dìm chết trong bồn tắm? Tim của bà ta là răng độc xà, đuôi bò cạp hay là lửa địa ngục tạo ra? Cậu

thà rằng tin bà ta bị bệnh tâm thần phân liệt, hoàn toàn không biết xảy ra chuyện gì thì hơn.

Bước chân của Beley cứng ngắc cùng cảnh sát leo lên xe, không ai quan tâm đến sống chết của bà ta, bà ta nhìn qua dường như cũng không quan tâm đến tất cả chung quanh.

Rio mang sắc mặt ủ dột mà đi tới căn nhà ở rách nát. Ngay chỗ tối ở bên bậc thềm đi xuống cửa hiện có ẩn chứa một thân thể nho nhỏ, đó là một đứa bé gái khoảng 5,6 tuổi, mặc cái quần trắng bị bẩn, hai người cảnh sát địa phương đang ngồi chồm hổm trên mặt đất nhẹ giọng mà an ủi bé. Nhưng bé vẫn ôm đầu gối không rên một tiếng, cũng không nhúc nhích.

Có lẽ đây chính là đứa con gái út kia chăng? Rio thương xót suy nghĩ, thương cảm cho đứa nhỏ này, chị cùng em trai đều chết, mẹ lại là hung thủ, thế giới này tựa như một cơn ác mộng khung bố mà vĩnh viễn vẫn chưa thể tỉnh giấc. Anh nhịn không được xung động muốn tới gần.

Bé chợt nâng mặt lên, tựa như cảm nhận được gì đó, ánh mắt nhìn thẳng về phía anh.

Khuôn mặt này — khiến Rio chợt lùi mạnh về sau một bước!

Bé gái này có mái tóc màu vàng nhạt vừa dài vừa dày tựa như rong biển, tuy rằng rối bời chẳng ra nét, nhưng vẫn có những lọn cong dễ thương, đôi mắt màu lam trong suốt tựa như bầu trời đã được tẩy qua nước, bé chính là một tiểu thiên sứ cực kỳ xinh đẹp.

Tựa như bị một cơn sét đánh trúng, khuôn mặt Rio vùa khiếp sợ lại vừa như không cách nào tin tưởng, anh lảo đảo lùi về sau 2 bước.

Lý Tất Thanh phát hiện khác thường, tiến lên cầm lấy cánh tay anh: "Rio!" Cậu nhìn thấy đặc vụ liên bang đầu chảy đầy mồ hôi lạnh, cảm giác cả người anh dường như đang run rẩy, không khỏi vội hỏi: "Xảy ra chuyện gì? Rio, sắc mặt của anh rất khó coi …" Quả thực dường như vừa thấy quỷ vậy. Nhưng nửa câu cuối cậu lại chẳng dám nói ra.

"… Debby, ra đây được không con? Đừng sợ, các cô chú sẽ bảo vệ con, Debby?" Một cô cảnh sát dịu dàng mà gọi tên cô bé.

Sắc mặt Rio càng thêm trắng xanh, máu đều tan hết, tựa như một người bệnh ung thư sắp chết, sự liên hệ duy nhất với sự sống chính là hơi thở chưa kịp nuốt xuống.

"Đi thôi, chúng ta quay về xe trước." Lý Tất Thanh lo lắng, lại không nắm được manh mối, chỉ có thể nắm chặt cánh tay anh mà kéo qua bên xe. Rio tùy ý để cho cậu tha túm, tựa như linh hồn đã tan biến về thế giới bên kia.

Lý Tất Thanh nhét anh vào ghế sau, cảm giác như vừa di chuyển một cái xác không hồn. "Rio!" Cậu thật sự rất sợ, liền hung hăng đánh mạnh vào mặt đối phương. "Tỉnh! Tỉnh!"

Nửa bên má của Rio lập tức sưng lên, nhưng nó cũng thành công thức tỉnh thần chí của anh, cảm nhận sự vật bắt đầu ngưng tụ trong ánh mắt.

Lý Tất Thanh vừa ra tay đã hối hận: Hàm trên của anh vừa mới được phẫu thuật cách đây không lâu, sao mình lại đi đánh mặt anh ta? Ngực, chân, mông, tùy tiện chỗ nào cũng có thể đánh được, chính là không thể đánh mặt, chẳng lẽ tình thế cấp bách nhất thời ngu muội đầu sao?

"Anh có sao không, Rio?" Cậu khẩn trương hỏi. "Xảy ra chuyện gì?"

"… Không có việc gì, người có chút khó chịu." Rio trả lời, thanh âm chẳng hề lo lắng gì tựa như nước bọt tan trong làn không khí.

"Bệnh rồi? Chúng ta đi bệnh viện."

"Không, hiện tại đỡ nhiều rồi, chỉ là tôi muốn nằm 1 chút …"

Lý Tất Thanh do dự một chút, thấy vẻ mặt của đặc vụ tóc đen mệt mỏi rã rời đến cực điểm, quyết định vẫn theo ý của anh, trước tiên tìm một motel nghỉ ngơi trước đã.

Ngay đầu đường, có một motel không lớn, trên bảng hiệu có ghi chữ "Motel Green Season" Lý Tất Thanh bất chấp xoi mói hoàn cảnh, trực tiếp dừng xe ở sân, lôi kéo Rio thẳng đến sảnh. "Cho thuê phòng!" Cậu gấp gáp mà nói với một người phụ nữ trung niên ở phía sau quầy tiếp tân.

"Một phòng hay là hai phòng?" Bà ta nâng lông mi dày cùng khuôn mặt âm trầm quan sát họ.

"Tùy!" Lý Tất Thanh không nhịn được mà đáp.

"Rốt cục là một phòng hay là hai phòng?" Bà ta trừng mắt, đôi môi đỏ chót bất mãn mà phun ra.

"Một phòng!"

Trạng thái Rio cực kỳ hỏng bét, cậu cần phải chăm sóc anh.

"Hai giường đơn hay là một giường đôi?" Bà ta tiếp tục hỏi.

Một luồng nóng nảy dân trào, Lý Tất Thanh một tay đập mạnh xuống quầy, đem cái hộp plastic giới thiệu ngay trên quầy mà trực tiếp xé thành từng mảnh nhỏ: "Con mẹ nó bà có chịu yên hay không hả? Nhanh đưa chìa khóa cho tôi."

Bà ta bị dọa đến cuống quít mở ngăn kéo, lấy ra một cái chìa khóa, nhanh chóng đưa ra. Lý Tất Thanh đoạt lấy cái chìa khóa, từ túi lấy ra một cọc tiền mặt nhét vào quầy, sau đó kéo Rio lên lầu.

Bà ta dự định báo cảnh sát, nhưng sau khi cầm lấy microphone, bỗng nhiên phát hiện cọc tiền này còn đáng giá hơn thể diện của mình lắm. Cẩn thận đếm lại, bà ta thỏa mãn mà thả cái microphone xuóng, bắt đầu thành thạo mà đăng ký vào sổ: "Jack Smith, Tom Wilson, địa chỉ …"

27. Chương 26: Suối Chảy

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Rio không chút ý thức nào mà tiến vào ngồi xuống sofa trong căn phòng của motel. Anh nhìn chằm chằm vào ly thủy tinh ở trên bàn, viền ly mơ mơ hồ hồ mà phản chiếu khuôn mặt anh, nó đã không còn sự tái nhợt như hồi nãy nữa, mà bắt đầu đỏ ửng lên — đây là sự ửng đỏ của phản xạ thần kinh, cùng với mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Trái tim anh đập mạnh, hít mạnh từng ngụm không khí, rồi thở ra đầy khẩn trương, độc tố của sự sầu lo và sợ hãi, xâm nhập vào trong phổi anh, dựa theo mạch máu mà lấn chiếm từng phần cơ thể anh. Anh cảm thấy hoảng hốt, nhụt chí, miệng khô lưỡi khô, cầm lấy một cái ly lớn, tay kia thì cầm lấy bình thủy tinh đựng nước lớn. Tay anh run đến lợi hại, thậm chí ngay cả bình thủy tinh chứa nước cũng cầm không nổi, nước trong đó run run mà đổ ra mặt bàn.

Lý Tất Thanh lập tức tiếp nhận bình nước, rót đầy một ly nước đưa cho anh, nhìn anh một hơi uống cạn, lo lắng mà nói: "Tôi nghĩ anh cần đi bệnh viện, Ro, anh nhìn rất không ổn đó …"

"Không cần, tôi biết tình trạng của chính mình." Vị đặc vụ liên bang không cho thương thảo mà lập tức từ chối, ngón tay cầm chặt ly nước, tựa như muốn dùng lực bóp nát nó vậy.

"Hay là anh không thích đi bệnh viện, không sao, có rất nhiều người cũng không thích tới đó, vậy để tôi đi mời một bác sĩ tới đây?" Cậu nhóc lo lắng mà khuyên.

Rio cất cao thanh, dị thường bén nhọn mà hét lên: "Tôi đã bảo không cần!"

"Thế nhưng –"

Rio hất mạnh ly nước đi! Ngay sau đó cánh tay đảo qua, đẩy cả bàn nước ngã xuống mặt sàn, khiến bình nước thủy tinh vỡ tan tành, thành một đống hỗn độn. Anh đứng dậy một cước đá mạnh cái bàn tròn, khiến nó văng mạnh vào trong tủ đầu giường, trong tiếng vang lớn mà rít gào: "Tôi đã nói 'No'! Cậu có nghe hay

không vậy hả? No, no, no! Con mẹ nó, tôi chính là không muốn gặp thêm một đứa bác sĩ nào nữa, sau đó lại uống thêm một đống thuốc loạn thất bát tao mạc danh kỳ diệu! Thân thể này là của tôi, tôi con mẹ nó mới là chủ nhân, không cần phải để người khác dạy tôi phải điều khiển nó thế nào!"

Tâm tình của anh hiện tại chính là không cách nào khống chế được nữa! Giờ khắc này, anh đã không còn là một vị FBI luôn bình tĩnh kiềm chế, ngạo nghễ chẳng màn thế sự nữa, Lý Tất Thanh không thể tưởng tượng, rốt cục phải gánh chịu áp lực tâm lý nhiều tới thế nào, mới có thể khiến cho một người đàn ông cường ngạnh cứng cỏi như thép này lại khủng hoảng tinh thần thành bộ dạng này!

Nếu tiếp tục thế này nữa anh ta chắc chắn sẽ bệnh tâm thần, phải mau chóng tìm cách trấn an và ổn định lại tinh thần cho anh, nhưng trước đó, phải tắt đi chốt mở phần tâm tình hung dữ này của anh đã. Lý Tất Thanh thử tới gần, để tay lên đầu vai của đặc vụ liên bang, nhẹ nhàng trượt đi theo cánh tay: "Rio, thả lỏng chút nào, hít thở, hít thật sâu …"

Thanh âm và động tác của cậu đều rất dịu dàng, mang theo ý thôi miên, cách làm của cậu như vậy vốn dĩ mang lại hiệu quả rất tốt — nhưng cậu nhất thời đã quên mất đi một điểm kiêng kị nhất — đối với một đặc vụ đã nhận được huấn luyện nghiêm ngặt như Rio, cậu không nên ở trong trạng thái hết sức căng thẳng mà tiếp cận phía sau anh!

Tay cậu từ đầu vai xoa xuống dưới cơ thể của Rio, đồng thời lúc đó, người đó lập tức phản xạ có điều kiện mà bóp chặt lấy cổ tay của cậu, nâng đầu gối lên đá mạnh xuống tiểu phúc yếu đuối của đối phương!

Lý Tất Thanh nghĩ bản thân mình có thể né tránh được đòn này, mặc dù nó rất nhanh, thế tới rào rạt. Thế nhưng, trong nháy mắt cậu lại chần chừ, sau đó để mặc cho cú đá nặng nề này giáng thẳng vào tiểu phúc của mình. Đau nhức tựa như tâm điểm, rồi như một hàng rào điện bắt đầu lan tỏa ra khắp toàn thân, cậu cảm giác như nỗi đau như nội tạng bị búa tạ gõ thành từng mảng nhỏ vậy. Sau khi phát ra tiếng kêu lớn, cậu lui bản thân mình rồi gục ngã dưới sàn nhã, cuộn thành một đống bắt đầu rên rỉ.

Rio đứng yên ở đó, nhìn cậu, dường như không phản ứng được rốt cục là có chuyện gì xảy ra. Anh đánh cậu ư? Với một Lý Tất Thanh không hề có năng lực phản kháng mà vận dụng hết toàn bộ sức lực ư? Đây chính là cậu nhóc, mà anh vẫn luôn nỗ lực bảo hộ, luyến tiếc không để cho cậu chịu chút tổn thương nào, thậm chí ngay cả khi đứng trước mâu thuẫn giữa an nguy của cậu và công việc, anh vẫn không hề chút bận lòng mà lựa chọn vế trước … Anh chính là như vậy mà tổn thương cậu …. Trời ạ? Anh điên rồi sao?

Vị đặc vụ liên bang tóc đen run môi, anh chậm rãi ngồi xổm xuống, vươn tay về phía cậu nhóc đang nằm trên sàn nhà, nhưng khi sắp đụng vào cơ thể cậu thì lại lùi về, rồi lại đưa tay ra, rồi lại lùi về — đến bây giờ anh vẫn không cách nào tin được, người có thể ra tay với Lý Tất Thanh lại là chính mình, điều này khiến cho anh bắt đầu hoài nghi về khả năng khống chế của chính mình, mà bản thân anh trước giờ lại không phải là một người thiếu tự tin như thế. Bình tĩnh, tự tin, lợi hại, cùng khả năng khống chế với sự vật chung quanh mạnh, chính là tính chất đặc biệt của anh, mỗi người đều có một tính chất đặc biệt thâm nhập cốt tủy —- nhưng mà giờ khắc này, nó bắt đầu nứt ra.

"Tất Thanh …" Anh thì thào, thống khổ mà kêu, muốn nói ra câu xin lỗi, nhưng đến cuối cùng câu gì cũng chẳng thể thành lời.

Cậu nhóc người Hoa chống đỡ cơn đau nhức lúc ban đầu, bắt đầu hít thở nhịp nhàng lại. Cậu nghiêng người qua, lung lay mà muốn thử đứng lên, thấy vậy đặc vụ liên bang nhịn không được mà đỡ cậu.

"Không có việc gì, hiện tại không còn đau nữa rồi." Lý Tất Thanh cho anh một nụ cười thoải mái. "Tôi không nên chưa nói gì cả đã chạm vào anh, đã quên phản ứng tự vệ theo nghiệp vụ của anh …"

Cho tới bây giờ, cậu vẫn không hề tức giận, chỉ là tự trách mình.

Cậu chưa từng tức giận với anh, ngược lại, lần nào cũng là anh phát hỏa với cậu, trách cứ cậu, hạn chế cậu, uy hiếp cậu.

Cậu luôn yên lặng mà quan tâm anh, vì anh làm cơm, canh giữ ở bệnh viện chăm sóc anh, ban ra đại ân trong công tác của anh, còn anh lại bận rộn tới mức khi cậu bị thương chỉ ghé qua bệnh viện thăm cậu được hai lần.

Cậu nhu hòa, sạch sẽ, khả ái, khoan dung, cơ trí, tài hoa hơn người … xứng với toàn bộ các từ ngữ tốt đẹp nhất trên thế giới này, mà bản thân anh, lại là một tên cố chấp cuồng hào nhoáng bên ngoài, một tên nghiện, một tên bệnh tâm thần!

"Đừng có lộ bộ mặt trầm thống áy náy tự trách như vậy, cũng không phải lỗi của anh … Hey, đặc vụ, anh ở trong ấn tượng của tôi là một bộ dáng luôn khí phách, phải biết rằng tôi thích bộ dáng đó của anh, còn bộ mặt này của anh sẽ khiến tôi có cảm giác tội lỗi đó." Cậu nhóc đùa giỡn mà nói.

Cậu nói thích anh — cho dù bản thân phải chịu đựng sự khó chịu, cậu vẫn mỉm cười nói thích.

Rio cảm giác có một thứ trong cơ thể mình — không quản nó là tình cảm, tinh thần, hoặc là linh hồn gì gì đó, không quan trọng — những thứ làm chủ tể trong đại não của anh, dưới một nụ cười của cậu mà ầm ầm lở, sau đó lại dùng một phương thức khác hoàn toàn xa lạ mà tổ hợp lại một lần nữa.

Anh vẫn là Rio, nhưng lại khác với một Rio mờ mờ ảo ảo trước đây.

— Một Rio yêu Lý Tất Thanh.

Anh liều lĩnh ôm chặt lấy cậu nhóc trước mặt mình, hận không thể đem chính mình biến thành một ngọn lửa, chỉ vì cậu giữa ban đêm băng thiên tuyết địa mà sưởi ấm cho cậu, chỉ cần một câu nói của cậu mà thôi!

Cậu hoàn toàn không biết mình vừa làm ra được hành động vĩ đại gì, cậu chỉ hời hợt chinh phục một người đàn ông cường hãn, dũng mãnh sắc bén tựa như con sư tử này, đang trong trạng thái tâm lý lo nghĩ và hậm hực, tâm lý phòng bị yếu nhất.

Cậu chỉ cảm thấy trong cái ôm này truyền đến nhiệt độ và kiên quyết, đó chính là thứ mà cậu đã trăm

phương ngàn kế muốn có được, nhưng đến thời điểm chân chính có được, cậu lại bắt đầu chột dạ — cậu đã chiếm được lòng tin chẳng hề lưu giữ lại chút gì của vị đặc vụ tóc đen này.

Tôi mới chính là kẻ hào nhoáng bên ngoài … Cậu ở trong lòng yên lặng mà phỉ nhổ bản thân, thế nhưng, ngay từ đầu khi cậu đã lựa chọn con đường này, thì đã tự mình cắt đứt cơ hội quay đầu lại của mình rồi.

Cậu phải tiếp tục dựa theo mục đích ban đầu mà bước tiếp, không thể quay đầu lại, không thể quẹo lối khác, không được để bản thân chìm đắm vào phong cảnh ven đường, mà từng bước một đi xuống.

Cậu đưa hai tay ôm lấy phần lưng dày rộng rắn chắc của đặc vụ tóc đen, ôm lấy anh, lắng nghe tiếng nhịp đập tim của đối phương, sau đó nhẹ giọng nói: "Lên giường nằm chút được không, nằm xuống sẽ thoải mái hơn."

Đặc vụ vẫn để mặc cho cậu đưa mình tới cái giường đôi rộng lớn sâu trong góc phòng, tay chân đau đớn chết lặng tiếp xúc chăn mềm mại, lại có mùi hương xà phòng nhẹ. Lý Tất Thanh đưa tay lau đi mồ hôi trên trán anh, "Anh có muốn uống nước không, hay là chút gì khác?"

Rio trầm mặc, giãy dụa, cân nhắc mà kiềm chế khát vọng thuốc của cơ thể, nếu như có thể uống nó, anh sẽ nhanh chóng khôi phục lãnh tĩnh và lý trí, đồng thời duy trì bản thân. Nếu như cứ mặc kệ nó, chẳng biết nó sẽ khiến anh biến thành cái dạng gì, anh không muốn sau khi thanh tỉnh lại một lần nữa thì lại nhìn thấy cậu nhóc anh yêu thương nằm trên sàn nhà rên rỉ, tuyệt đối không thể!

Anh cam chịu mà nhắm mắt lại: "… Trong túi du lịch của tôi, cái túi nhỏ ở tận cùng bên trong, có 3 bình thuốc, giúp tôi lấy lại đây!"

"Biết rồi!" Lý Tất Thanh chạy đi ra ngoài, túi du lịch còn để ở trong xe. Vài phút sau cậu trở về, mang theo hành lý của họ, từ đó tìm lấy 3 bình thuốc nhỏ không có nhãn hiệu ra. Cậu đưa lên trước mặt Rio: "Là cái này?"

Rio gật đầu. Đối phương lập tức rót ly nước, mắt thấy anh mở bình thuốc, nuốt một nắm thuốc viên tầm nửa lòng bàn tay xuống cổ họng.

"Mấy thứ thuốc này là thuốc gì vậy, sao lại uống lượng lớn như thế?" Lý Tất Thanh nhịn không được hỏi.

Rio theo thói quen mà nhíu mày, thoạt nhìn là bộ dáng không muốn trả lời, lại chẳng muốn nói dối.

Cậu nhóc nghĩ sự tình có chút nghiêm trọng, kiên nhẫn truy vấn: "Anh không nói cũng không được, tôi sẽ lấy thuốc tới bệnh viện, kiểm tra thì sẽ biết thôi."

"Sertraline Hydrochloride, Buspirone Hydrochloride, cùng với Alprazolam." Đặc vụ dùng thanh âm cực thấp mà nói.

Lý Tất Thanh suy tư một hồi, cảm giác mấy tên thuốc này có chút quen tai. Dù sao cái này cũng không phải chuyên môn nghiệp vụ của cậu, nhưng nếu nó liên quan tới sống chết gì đó, thì mỗi phương diện cậu đều từng đọc lướt qua một ít … Từ đơn cuối cùng dường như kích hoạt rồi trí nhớ của cậu, cậu kinh ngạc mà kêu lên: "Mấy … mấy thuốc này đều là thuốc điều trị neurotic disorder, panic disorder, depression, hoặc là những chứng bệnh về cản trở tinh thần …"

"— hoặc là toàn bộ." Nắm tay của vị đặc vụ tóc đen siết chặt bên người, tuyệt vọng mà nói.

Anh nhìn qua khổ sở tới mức dường như muốn đem bản thân mình triệt để tiêu hủy trên thế giới này vậy, rốt cục đã xảy ra chuyện gì với anh? Lý Tất Thanh nghĩ chính mình phải làm chuyện gì đó, không chỉ là vì trấn an Rio, mà cũng chính là muốn đập chết đoạn quá khứ nghĩ tới mà đau lòng kia, nó tựa như màn đem chui ra từ sau phía sau cánh cửa rồi dần lan tỏa, lửa cháy mạnh thiêu đốt tại chung quanh, để hai người họ vây lại trong một góc không còn chỗ trốn.

Cậu nắm chặt lấy tay Rio, đem hai tay anh đặt vào trong lòng ngực, tựa như đó là một loại nghi thức muốn truyền tâm tình bản thân tới anh — nhiều tâm tình phức tạp như vậy, phẳng phất chính anh cũng khó mà giải thích được rõ ràng, thế nhưng trung tâm nhất, cũng chính là một dạng cực mạnh liệt nhất, cậu muốn dùng hành động của mình mà tiến theo khẳng định —

Cậu cúi đầu xuống, hôn anh.

Đơn giản mà mở ra đôi môi lạnh lẽo mà ướt át, cậu đưa đầu lưỡi của mình vào, trong ánh mắt tràn đầy kinh ngạc của đối phương, hôn anh thật sâu.

Cậu lại lệch khỏi quỹ đạo … *Quỹ đạo chết tiệt, nhưng còn cách nào khác nữa đâu?* Anh tựa như một phong cảnh tuyệt đẹp bên đường, đẹp tới mức khiến người khác lưu lạc, đáng giá để cậu phải di chuyển bước chân mà dám bội ước giao dịch với ma quỷ, nói ra một câu mất tính mệnh: *"Thật đẹp nha, xin mời dừng lại một chút!"*

Tay của Rio nhẹ nhàng giãy ra khỏi ràng buộc không lực của đối phương, chậm rãi đưa lên phía sau cái cổ mềm mại của cậu, nâng cổ của cậu lên tăng thêm độ sâu của nụ hôn. Dường như anh đã bắt đầu phản ứng lại, lại tựa như mộng du, mang theo sự chuyên chú không quan tâm chút nào quan tâm tới thế giới này nữa.

Anh thầm nghĩ muốn chết chìm trong nụ hôn này — anh mong đợi lâu tới vậy, cũng trốn tránh lâu tới vậy, lại không khống chế được phần dây thép tự chế duy trì cân đối ở trong tình huống gian nan này, rốt cục có thể không cưỡng ép chính mình nữa, không cần phải ép buộc chính mình.

Còn về phần nụ hôn này có ý nghĩa gì, là một cách để an ủi, hay là một sự nếm trải của phần tình cảm đã bắt đầu thức tỉnh, lúc này anh không muốn suy nghĩ.

— Có quan hệ gì đâu, bọn họ chính là đang hôn nhau. Chí ít giờ khắc này, họ chính là thuộc về đối phương.

Dược lực bắt đầu phát huy tác dụng, Rio nỗ lực muốn nắm chặt lấy phần lý trí đang ngày càng không rõ

này, muốn hưởng thụ thiên đường này nhiều hơn nữa, nhưng thần kinh mệt mỏi rã rời biến đổi bất ngờ cũng không chịu nổi giày vò của anh, anh không cách nào chống cự mà chìm vào trong bóng tối — nhưng đến giây phút cuối cùng, anh vẫn nắm chặt lấy cổ tay của cậu.

Trừ phi đối phương quyết ý giãy ra, bằng không anh tuyệt không buông tay.

Khi Rio tỉnh lại, thì cảm giác đại não mình như mới vớt từ dưới nước lên, mờ mịt chưa rõ chuyện gì. Anh nâng lên cánh tay phải để xem đồng hồ, thì mới phát hiện bàn tay mình còn nắm cổ tay của một người khác. Sửng sốt vài giây, anh mới ý thức được trước đó đã xảy ra chuyện gì —- nó phản phất như một giấc mộng. Anh thoáng nâng người, liền thấy Lý Tất Thanh đang nằm bên cạnh, đôi lông mi ẩn dưới mái tóc tán loạn, ngủ rất say.

Cậu nghiêng thân nằm, tay phải cố gắng giơ dài ra, dường như để cho anh có thể nắm thoải mái, nhìn lớp vải gra ở phần lưng của cậu có thể thấy được, cậu chính là duy trì tư thế ngủ này, để không làm ảnh hưởng tới giấc ngủ của đối phương.

Rio yên lặng mà nhìn chằm chằm vào cậu, sau đó cúi đầu, dùng gương mặt chạm vào mái tóc màu nâu mềm mại của đối phương, một sự thỏa mãn trước đây chưa từng có tràn ngập cơ thể anh, từ từng lỗ chân lông tràn đầy ra, khiến cho anh sản sinh một ý niệm trong đầu rằng dù cho giờ đây cả thế giới này có bị hủy diệt cũng chẳng còn quan trọng nữa.

Cậu nhóc kinh hãi tỉnh lại, nhìn thấy gương mặt kề sát bên mình thì chút giật mình: “Anh tỉnh …” Cậu ngồi dậy trên giường, xấu hổ mà xoa mái tóc rối bù: “Xin lỗi, tôi cứ vậy mà ngủ quên mất …”

Rio nhìn cổ tay cậu hiện rõ một lằn đỏ, nhất thời không biết phải mở đầu như thế nào — về nụ hôn trước đó, nó có ý nghĩa gì? Anh có cần chủ động nhắc tới nó trước không, hay là đợi đối phương mở miệng giải thích trước …. Hay đó chỉ là một loại ảo giác phi hiện thực? Lúc đó não anh đang trong một trạng thái không ổn định, hình ảnh đó có thể không phải là một chứng cứ xác thực … Nhưng nó quả thực là một nụ hôn mà, phải không? Anh mất hồn mất vía mà suy tưởng, càng thêm khát vọng nhận được câu trả lời trả lời thuyết phục khẳng định của đối phương.

“Nó là một nụ hôn, phải không?” Rio dùng giọng nói khàn khàn mà hỏi, đồng thời cảm thấy cách nói chẳng đâu vào đâu của mình mà xấu hổ — vì sao anh lại chẳng thể uyển chuyển hơn, kỹ xảo hơn, tránh cho đôi bên đều thấy xấu hổ?

Lý Tất Thanh cúi đầu, ngón tay vô ý thức mà nắm chặt lấy hoa văn trên gra giường, lắp bắp mà trả lời: “Tôi không biết … Có lẽ là vậy … Lúc đó tôi cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ là nhìn anh có chút … thoạt nhìn có chút khó chịu, tôi muốn làm gì đó, có thể khiến anh dễ chịu hơn một chút … Tôi biết tôi rất hoang đường, khiến anh cảm thấy —” Cậu nghẹn giọng, tựa như mới bị ép phải nuốt xuống một viên thuốc đắng. “Khiến anh cảm thấy ghê tởm phải không?”

“Cậu chính là dùng cách này để an ủi người bệnh phải không, ý tôi là, mặc kệ đối phương là ai?” Sắc mặt Rio ảm đạm.

Cậu mờ mịt lắc đầu: “Trên thực tế, tôi chưa từng làm thế cả, anh có thể nghĩ lúc đó đầu tôi bị đổ nước đi … Trời ạ, tôi cũng không biết mình làm cái gì nữa!” Cậu chân tay luống cuống mà nói. “Tôi rất xin lỗi! Rất rất xin lỗi! Quên chuyện này đi, được không? Coi như chưa từng xảy ra chuyện gì hết, được không, tôi xin anh!”

Quên đi? Coi như chưa từng xảy ra chuyện gì hết? Đây chính là câu trả lời thuyết phục mà Lý Tất Thanh cho anh, bao gồm luôn cả đồng tình và thoải mái …

Được rồi, anh sẽ quên đi, vì Molly, cũng vì để hai người họ sau này có thể thoải mái sống chung —- anh còn có thể làm thế nào được nữa đây? Bức bách đối phương thừa nhận một phần tình cảm mà ngay cả chính người đó còn không thể tin tưởng? Hay là hoàn toàn chẳng để ý đến ý nguyện của đối phương, cứ vậy mà biểu lộ, sau đó đem quan hệ vốn dĩ hài hòa thành một thứ quan hệ loạn thất bát tao? Anh không dám tưởng tượng nếu như Molly biết chuyện này, từ bên biển xa xôi kia trở về đây muốn anh cho một câu trả lời rõ ràng, anh sẽ dùng biểu tình gì để đối mặt với cô đây!

Quên đi … Cũng tốt, coi như một trò đùa quá mức vậy, để tất cả trở lại điểm ban đầu, đây chính là cách xử lý lý trí nhất … Đem toàn bộ tâm tình cuồn cuộn này áp vào tầng nham thạch sâu nhất, Rio ở trên mặt hiện lên một nụ cười vui đùa: “Cậu chính là đang muốn hối lộ cảnh sát để người đó giúp cậu che lấp đi hành vi phạm tội, thì phải cố gắng thêm nữa đi, cậu nhóc!”

Sau khi đối phương nghe anh nói thế, nét mặt khẩn trương cũng dần trầm tĩnh lại: “Cái này …. Không tính là hành vi phạm tội đi?”

“Phải chứ, vậy chắc cậu không ngại tôi nói với Molly thuận miệng rằng, em trai của chị đã cùng hôn phu của chị tiến hành hô hấp nhân tạo đi?”

“— Không!” Cậu phát ra tiếng thét. “Anh không thể nói cho cô ấy nghe! Suy nghĩ lại di, nếu như cô ấy biết tôi xém chút nữa chết chìm trong hồ, mà anh lại uống một thứ thuốc chẳng rõ ràng, thì kết quả sẽ thế nào đây!”

Rio tưởng tượng một chút sắc mặt của Molly lúc đó, nhịn không được rùng mình một cái: “Được rồi, theo như cậu nói, chuyện này chúng ta phải ếm vào sâu trong bụng — nhưng từ hôm nay trở đi, quần áo hai tuần liền cậu phải giặt.”

Lý Tất Thanh liền đáp ứng: “Thành giao! Nói thì định!”

Rio xốc chăn, nhìn áo khoác đầy nếp nhăn trên người mình: “Tôi ngủ bao lâu rồi?”

“Năm, hoặc là sáu tiếng gì đấy, bên ngoài bắt đầu tối rồi.”

“Khó trách tôi cảm thấy dạ dày có chút đói, đi ra ngoài ăn chút gì đi, hôm nay hình như mới ăn một lần.”

“Là nửa cái.” Lý Tất Thanh sửa chữa. “Trên đường có ghé ngang qua tiệm thức ăn nhanh mua hamburger, tôi chỉ ăn được nửa cái, nó thật là quá khó ăn.”

“Có thể chúng ta sẽ tìm được một quán ăn nào đó đỡ hơn ở trên trấn.”

“Sau bữa tối có cần tới cục cảnh sát địa phương không? Tôi vẫn nghĩ người mẹ đó có chút đáng ngờ, Renee rất có khả năng không phải do bà ta giết.”

“Vì sao?”

“Bà ta là một người bị bệnh tâm thần phân liệt, loại sát nhân điên cuồng này sẽ trực tiếp dùng đao mà đâm, chỉ không phải là lấy dây buộc hai tay của người bị hại thành một nút thắt, rồi lại cẩn thận cạo đi nhãn hiệu của chiếc túi đeo bên hông.”

Vị đặc vụ liên bang suy nghĩ 1 chút về thi thể đó, chợt nói: “Cậu chính là dựa vào căn cứ mà suy đoán hung thủ không chỉ gây ra một vụ?”

“Cô bé đó trong miệng cùng xoang mũi không có nước bùn và tảo, nghĩa là sau khi chết mới bị ném xuống hồ, chí ít ở phương diện xác, thì gã là một tên già đời.”

Hai người vừa bàn về vụ án vừa thay đổi áo khoác, sau đó cùng nhau ra khỏi phòng.

Lúc đi ngang qua đại sảnh, thì người phụ nữ trang điểm rất đậm kia dùng ánh mắt kì quái đánh giá bọn họ: “Anh ta thoạt nhìn khá hơn hồi trưa đó,” Bà bĩu môi nhìn Rio, thăm dò mà hỏi Lý Tất Thanh. “Tôi còn tưởng anh ta bị bệnh nặng.”

“Không, ảnh chỉ là ngủ một giấc thôi.” Cậu trả lời.

Bà nghĩ cậu nhóc lúc này ôn hòa cùng với cậu nhóc rít gào hồi trưa quả thực là hai người. Thế nhưng có thể hiểu được, tâm tình thanh niên muốn tìm bất mãn chính là như thế, xem ra bà đưa đúng chìa khóa phòng rồi. “Chiếc giường king size trong motel chúng tôi rất tốt, đúng không?” Bà tự hào mà nói. “Hai người có thể ngủ rất thoải mái.”

Rio cùng Lý Tất Thanh nhìn nhau một chút, không hẹn mà cùng nhau mở to mắt, trên mặt có chút nóng: Quên mất trong phòng chỉ có một cái giường đôi — đêm nay ngủ thế nào đây? Nếu như giờ lại yêu cầu mướn thêm 1 phòng, có phải là có chút giấu đầu hở đuôi hay không?

Lý Tất Thanh do dự chốc lát, nói với bà chủ sau quầy tiếp tân: “À, hay là đổi thành phòng hai giường đơn cũng được.”

Đối phương hài hước mà bĩu môi với hai người họ, bỏ lại một câu: “Hai người nghĩ lúc này còn cần sao?”

Sau đó tiếp tục vùi đầu tính tiền của mình.

28. Chương 27: Quỷ Hồn Trong Ký Ức

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Trong phòng thẩm vấn của cục cảnh sát địa phương, Rio cùng Lý Tất Thanh thấy được người phụ nữ được người dân địa phương gọi là "người mẹ ác quỷ". Hai tay của bà bị khóa trên cái bàn kim loại, vẫn là bộ dạng đắm chìm trong thế giới của mình, dáng dấp thờ ơ chết lặng, đối với câu hỏi của hai người đàn ông kia vẫn không có phản ứng gì.

"Hai người không cần uổng phí lực nữa đâu." Một cảnh sát địa phương đứng bên cạnh nói. "Bà ta không mở miệng đâu. Lúc trước khi đứa con trai của bả chết, cũng là bộ dạng này, bà ta biết rõ không nói gì hết thì chuyện gì cũng không có."

Lý Tất Thanh cẩn thận quan sát bà, từ đầu sợi tóc đến đầu ngón chân, không bỏ qua chút chu ti mã tích gì. Cậu phát hiện tay của bà đều là vết sẹo, ngón trỏ tay phải bị chặt đến đốt cuối cùng, sẹo lòi bên ngoài giờ đây là tốt hơn, thoạt nhìn cành cây trụi lủi. Những ngón tay khác cũng có không ít các vết sẹo khi bị xé rách rồi khép lại so le không đồng đều.

"Beley, tay của bà bị gì vậy?" Cậu nhẹ giọng hỏi.

Đương nhiên, không có bất kì sự đáp lại nào, tựa như đang nói với không khí vậy.

Rio chuyển ánh mắt nhìn sang vị cảnh sát mập mạp, người sau nhún vai: "Ai biết được, người điên rất hay làm mình bị thương mà."

Lý Tất Thanh một lần nữa lật xem hồ sơ của bà, ánh mắt dừng lại ở những dòng chữ năm xưa. Cậu đẩy hồ sơ tới trước mặt Rio, ngón tay chỉ thẳng vào chỗ đó: "Đó là vụ án cưỡng gian phải không? Phát sinh 4 năm trước. Ở đây có nhắc tới đối phương ngoại trừ cưỡng gian xong còn khiến bà ta mình đầy thương tích, cắn đứt 1 ngón tay của bà ta."

Rio xem lướt qua một lần, gật đầu nói: "Chắc là do việc đó tạo nên. Do phương diện tinh thần của bà ta có chuyện gì, nên không cách nào cung cấp được chứng cứ xác thực, cuối cùng vẫn chưa bắt được phạm nhân, nên vụ án này vẫn chưa đóng."

Lý Tất Thanh nheo lại con mắt tự hỏi chốc lát, đột nhiên hỏi cảnh sát: "Hai năm lẻ chín tháng trước, đứa bé trai mà bà ta dìm chết, đứa bé đó chỉ 6 tháng tuổi thôi, phải không?"

"Đúng, còn chưa tới 7 tháng."

"… Như vậy từ đó tính ra, thì bà ta mang thai đứa bé này, vừa vặn ăn khớp với thời gian phát sinh vụ án cưỡng gian, chẳng lẽ các người chưa từng hoài nghi, cha của đứa bé này có khả năng chính là người đã cưỡng bức bà ta?"

Cảnh sát ngạc nhiên trừng mắt lớn "Gì cơ? À không, lúc đó không có ai chú ý tới việc này, chồng của bà ta sau khi ly hôn với bà ta xong, thì đã rời khỏi nơi này, thỉnh thoảng quay về thăm con gái mình 1 chút, đứa nhóc thứ hai cũng là sau khi ly hôn mới được sinh ra, nên chúng tôi tưởng rằng đứa bé trai út cũng là …"

"Các người chưa từng chú ý tới bà ta, chẳng phải sao, cảnh sát, hàng xóm, nhân viên công ích, bao gồm cả thân thuộc của bà ta. Bởi vì bà ta là một bệnh nhân tâm thần, một tên điên thoát ly xã hội, một kẻ dư thừa." Cậu nhóc người Hoa lãnh đạm mà nói. "Bà ta thậm chí không có cách nào khác mở miệng biện giải cho chính minh, chuyện này cũng tỉnh lượt bớt phiền phức cho các người, chẳng phải sao?"

Cảnh sát thoạt nhìn có chút xấu hổ, lại có nhiều phẫn nộ, nếu không phải có FBI ở đây, thì ông nhất định phải cho thằng nhóc tự cho là đúng dám nói lung tung này nhận hậu quả.

Rio ngoài ý muốn liếc mắt nhìn Lý Tất Thanh. Anh chưa từng thấy qua mặt bén nhọn này của cậu cả, trong ấn tượng của anh, cậu nhóc người Hoa này luôn đối xử ôn hòa khiêm tốn với mọi người chung quanh, ngay cả nụ cười cùng ẩn chưa hàm súc văn hóa dân tộc được che giấu qua lớp kính mờ trang sức hoa văn —- nhưng không sao, vậy càng chân thực. Dù cho cậu có dùng cách nói gì đi nữa, thì đều rất dễ thương, vị đặc vụ liên bang cảm thấy mình hết thuốc chữa rồi.

Lý Tất Thanh quay đầu nói với Rio: "Nếu như con trai út của Beley thực sự là đứa nhỏ từ vụ phạm tội cưỡng gian kia, thì chúng ta cũng phải suy đoán 1 chút: Bà có khả năng biết được cha của đứa bé là ai, nhưng sau khi sinh đứa nhỏ ra, thì theo sự trưởng thành của đứa nhỏ, bà ta càng lúc càng thấy rõ được cái bóng của kẻ đã từng cưỡng bức mình. Sự phát hiện này đã kích thích tới thần kinh vốn dĩ đã chẳng được bình thường của bà ta, từng giây phút chăm sóc cho đứa nhỏ, đều là một thống khổ dằn vặt, bóng ma và áp lực từ từ tích lũy, đến tận có một ngày, một chuyện gì đó đã 'mở chốt trong tâm tình bùng phát' của bà ta — tôi đoán có lẽ trong lúc bà ta tắm cho đứa nhỏ, đứa nhỏ đã cắn ngón tay của bà ta. Đứa nhỏ 6 tháng tuổi cũng đang trong thời gian mọc răng, cảm giác ngứa ngáy khiến bé gặp gì cũng muốn cắn, nhưng một cái cắn đó, đã chặt đứt toàn bộ biểu tượng yếu đuối nỗ lực gắn bó của bà tay, tạo thành một ngọn lửa đốt cháy cây rơm rạ cuối cùng — ký ức cưỡng gian huyết nhục không rõ kia nuốt sống bà ta, khiến cho tinh thần bà ta triệt để tan vỡ, bản năng muốn toàn bộ đau đớn phải biến mất —- vì vậy bà ta dìm chết đứa nhỏ vô tội kia. Có thể cho đến tận hôm nay, bà ta vẫn cho rằng đó chính là ảnh thu nhỏ của tên phạm tội cưỡng gian, bà ta lúc đó chỉ là ra sức phản kháng mà thôi, chứ không hề có sự áy náy."

Rio trầm tư, sau đó gật đầu nói: "Suy đoán rất hợp lý."

"Cho nên," Vị cảnh sát nói tiếp. "Bà ta chính là một tên điên giết chết chính con ruột của mình, phải không?"

Lý Tất Thanh không có phản bác.

"Hôm nay tới đây thôi." Rio đứng dậy nói với vị cảnh sát. "Các anh có thể lưu giữ bà ta, nhưng vụ án này có rất nhiều điểm đáng ngờ, chúng tôi còn phải tiếp tục điều tra."

Vị cảnh sát lơ đểnh nhún vai: "Chúng tôi đang chờ đội khảo sát hiện trường, nếu như không có phát hiện thi thể khác, vậy vụ án này không cần phiền tới FBI, chúng tôi có thể tự mình giải quyết."

"Đương nhiên." Rio vẫn theo phép mà nói.

Trước khi đi ra khỏi phòng thẩm vấn, Lý Tất Thanh quay đầu lại nhìn thoáng qua vị phụ nữ bị khóa trên bàn kim loại, con mắt màu lam sắc của bà ta tựa như một bụi gai hoang dại, ngón tay với vết sẹo kia tựa như hơi hơi co rúm, tựa như nó đang chứa đựng một tiết tấu tố chất thần kinh. Cậu dừng chân lại, bỗng nhiên mở miệng: "Có thể mở khóa còng không?"

"Gì cơ?" Vị cảnh sát nhíu mày. "Chuyện này không phù hợp quy định!"

"Chỉ một chút thôi, cỡ vài giây thôi, tôi muốn nhìn xem thử thân thể trong tiềm thức của bà ta, rốt cục là muốn làm gì?"

Rio nhìn chằm chằm vị cảnh sát, ánh mắt nghiêm khắc phảng phất đang nói 'cứ làm theo lời cậu ấy'. Người kia dường như không cách nào chịu đựng được cường thế và uy áp trong ánh mắt của anh, thỏa hiệp móc ra cái chìa khóa, tiến lên mở còng tay, tay kia cảnh giác đặt tại súng.

Cho dù đã được tháo còng tay, Beley cũng chẳng có phản ứng gì khác, nhưng ngón tay không còn bị ràng buộc có thể như bình thường mà làm ra các động tác hiện trong đầu bà ta — chúng nó dựa theo quy luật nào đó mà một trái một phải quấn lấy nhau, máy móc mà kiên trì. Lý Tất Thanh đi tới bên cạnh bà ta, nghiêm túc nhìn một hồi bỗng nhiên phát hiện: "Bà ta đang thắt bím tóc!"

Cậu khoa tay múa chân một chút vị trí tay của bà, đại khái là độ cao của một bé gái 10 tuổi: "Bà ta đang bím tóc cho Renee, bà ta không biết con gái mình đã chết, mặc dù có người nói cho bà ta biết, nhưng tin này không cách nào vào được đại não của bà ta. Trong trí nhớ của bà ta, bà ta chính là đang bím tóc cho bé, tôi nghĩ hiện tại trong mắt của bà ta, Renee đang đứng trước mặt bà ta."

Vị cảnh sát nhìn tay của Beley trong hư không, nhịn không được rùng mình một cái, mấy cái chủ đề về ma quỷ này, luôn luôn khiến người khác dựng tóc gáy, mặc dù chưa từng có ai nhìn thấy qua.

"Bà ta dùng phương thức yêu thương duy nhất mà bà ta có thể làm dành cho con gái của bà ta," Lý Tất Thanh hỏi ông. "Cho đến giờ ông vẫn cho rằng bà ta chính là hung thủ sát hại Renee?"

Vị cảnh sát dời ánh mắt, hừ lạnh nói: "Ai biết được, có thể bà ta hoàn toàn không biết mình đã giết chết Renee, tựa như lúc trước bà ta đã từng giết đứa nhỏ 6 tháng tuổi vậy. Một người bệnh tâm thần một khi phát tác thì ngay cả thân nhân cũng không nhận."

Lý Tất Thanh không nói hai lời ra khỏi phòng thẩm vấn.

Bọn họ rời khỏi cục cảnh sát, lái xe trở về motel. Dọc theo đường đi cậu nhóc không nói gì. Sau khi đi vào phòng, vị đặc vụ liên bang đứng ngay ở trước mặt cậu, tư thế cùng trên nét mặt lộ ra nghiêm túc 10 phần: "Nói đi, hồi nãy cậu chưa nói xong, tôi muốn nghe, tôi đang nghe."

Lý Tất Thanh trầm mặc chốc lát, thấp giọng hỏi: "Vì sao? Nếu một người thân thể sinh bệnh, hoặc là tay chân bị cụt, mắt bị mù, mọi người cũng sẽ cùng nhau hỗ trợ người đó, giúp đỡ người đó, nhưng một người tinh thần sinh bệnh, chỉ có thể chịu đựng sự bài xích và vứt bỏ? Tôi không hiểu. Rio. Mọi người có thể vì chưa chưa xác nhận được đừơng ống khí than hoặc là bồn nước rửa tay có khóa kín hay chưa mà nhiều lần suy nghĩ cho đến tận mất ngủ, sẽ vì thất tình, cách chức, không trúng cử mà hậm hực phát điên … Kỳ thực mọi người ít nhiều đều có vấn đề về tâm lý cả, sự cản trở về mặt tâm lý, khác nhau bất quá chỉ ở nặng nhẹ mà thôi," Cậu có chút kích động bắt lấy cánh tay của vị đặc vụ tóc đen. "Nếu đã vậy, tại sao lại không thể với những người bị bệnh nặng hơn mà tìm hiểu và bao dung?"

Rio nghĩ cánh tay nơi đang được nắm kia hầu như phỏng rồi. "Tôi biết dụng ý của cậu … Cám ơn, Tất Thanh, kỳ thực tình trạng của tôi cũng chưa đến mức mà cậu tưởng tượng đâu, chứng tự kỷ cùng trầm uất của tôi, cậu cũng biết, nó rất khó qua, nhưng cũng không phải là không thể chịu được."

"Tôi cũng không muốn tìm hiểu tư ẩn của anh, Rio, tôi chỉ là lo lắng, rất là lo lắng." Cậu nhóc đưa đôi mắt màu nâu trong trẻo nhìn anh, trên mặt tràn đầy lo lắng và khẩn cầu: "Tôi chỉ muốn biết chuyện gì đã dẫn đến việc này, muốn biết rốt cục đã có chuyện gì xảy ra với anh …. Dù cho anh không định nói cho bất kì ai, hay là dù cho tôi có biết cũng không thể giúp được gì cho anh — nhưng tôi vẫn không thể coi như không biết được."

"Cậu không cần xen vào chuyện này đâu, đây là vấn đề của riêng tôi." Rio diện vô biểu tình mà trả lời.

"Thế nhưng tôi rất khó chịu," Lý Tất Thanh buông tay lui về phía sau một bước, buồn bã ngồi ở mép giường. "Chỉ cần vừa nhớ tới ánh mắt lúc đó của anh, tôi liền không chịu nổi …. Tôi thậm chí còn hoài nghi nếu lúc đó trong tay anh có súng, có khi nào anh sẽ nhắm ngay huyệt Thái Dương nhấn cò súng hay không … Chuyện không đáng để thành như vậy!" Cậu nắm chặt tay mình, ngón tay nắm chặt tới trắng bạch. "Rio, anh là cảnh sát tốt nhất mà tôi từng gặp, lúc anh truy đuổi tội phạm, thì quả thực như 1 thiên thể phát quang … Anh không nên chịu đựng bóng ma và áp lực này, dù cho chúng nó đến từ chuyện gì, tôi tin tưởng, cũng không phải lỗi của anh."

Băng cứng phảng phất lạnh vô cùng tựa như có một vết nứt, toàn bộ tâm tình bị đóng băng đều tràn ra, đôi môi không chút máu của Rio run rẩy. Anh tiến về phía trước, ôm lấy đầu cậu nhóc, đặt nó sát vào trong ngực bụng của chính mình — bộ vị đó, nếu như đối với dã thú mà nói, thì chính là chỗ hiểm yếu ớt nhất cũng là nơi được bảo vệ nhất, nhưng hôm nay vì cậu mà triệt để mở rộng ra … "… Không, là lỗi của tôi! Tất Thanh, tôi không hề tốt như cậu nghĩ đâu, hoàn toàn không có … Tôi phản bội tín ngưỡng chính mình, phạm vào tội không thể tha thứ, mặc dù không ai biết, nhưng tôi biết, tôi có thể lừa dối mọi người, nhưng không cách nào lừa dối chính mình … cũng không thể lừa dối cậu …"

"Phạm tội? Không, Rio, tôi không tin, anh không phải là người như vậy."

"Tôi cũng không biết bản thân là người thế nào! Trừng gian trừ ác? Đúng vậy, đó là chức nghiệp của tôi, cũng là tín ngưỡng của tôi, tôi luôn tin tưởng thế giới này nếu ít đi 1 người xấu, thì sẽ có nhiều hơn 1 người tốt, nhưng tôi hoàn toàn không nghĩ tới, sẽ có một ngày, hành vi của tôi cũng bị xếp vào hàng ngũ người xấu."

"Rio!" Lý Tất Thanh ôm lấy vị đặc vụ liên bang bắt đầu nghẹn ngào, bỗng nhiên có chút hoảng hốt — cậu chưa bao giờ thấy qua anh thất thố tới mức gần như muốn khóc, cho dù khi anh phát bệnh, anh vẫn tuân thủ nghiêm ngặt tuân thủ nghiêm ngặt phòng tuyến tôn nghiêm cuối cùng. "Được rồi, chúng ta không nói chuyện này nữa, đổi sang chuyện khác đi …"

"Không, tôi biết tôi không thể trốn tránh nó, một ngày nào đó, nếu tôi muốn nói ra, với một người, hoặc là thượng đế." Vị đặc vụ tóc đen nâng lên khuôn mặt của cậu nhóc trong lòng, rõ ràng là cúi đầu ngưng mắt nhìn, nhưng cậu lại có cảm giác như anh đang ngẩng đầu tìm kiếm, trong ánh mắt lóa ra ánh nước kiên quyết. "Cậu có tin trên đời này có Quỷ hồn không? Một người đã chết, nhưng sau nhiều năm, lại một lần nữa đứng trước mặt cậu, khuôn mặt y hệt, thanh âm y hết, thậm chí, cái tên cũng y hệt …"

Lý Tất Thanh lắc đầu: "Tôi không tin mấy thứ hư vô mờ mịt gì đó, tôi chỉ tin thứ mình tận mắt thấy."

"Nhưng tôi thấy. Bé đang đứng trước mặt tôi, mặc bộ đồ trắng, mái tóc uốn cong xoăn dài như hải tảo, còn có đôi mắt màu xanh lam nhạttoàn bộ đều y hệt, nhưng bé đã chết! 5 năm trước, là do đích thân tôi nổ súng! Máu chảy thấm ướt váy của bé, cánh tay của bé trước khi chết còn hướng về phía tôi, hé miệng, tựa như đang hô lên tiếng kêu 'cứu' cuối cùng …"

"Anh nói 'bé' … Là một bé gái sao? Là con gái 5 tuổi của Beley, Debby?"

"Chính là cái tên này! Debby, tôi chết cũng không quên được cái tên này." Ánh mắt Rio hoảng hốt tựa như toàn bộ tiêu cự đều hướng về một không gian chẳng ai biết tới, nơi đó chứa toàn bộ ký ức thống khổ bất kham. "5 năm trước, tôi đuổi bắt một tên sát nhân liên hoàn, gã bắt được bé, đem bé biến thành con tin mà chắn lại ngay trước người, tôi biết ở tình huống này không thể nổ súng được, không phù hợp quy định, thế nhưng … Gã là một tên biến thái tàn nhẫn! Một con quỷ cùng hung cực ác! Nếu để cho gã bắt được bé trốn thoát đi, thì gã sẽ cường bạo bé, dằn vặt bé, đem thi thể của bé biến thành từng mảng thịt vụn bỏ vào một cái hộp trang sức gửi tới cho cảnh sát, gã mặc kệ bé chỉ mới 5 tuổi hay là 50 tuổi! Vì vậy tôi nổ súng, ở dưới tình huống trúng mục tiêu chẳng được phân nửa …. Bé ở trước ngực gã không ngừng khóc gọi giãy dụa, đạn xuyên thấu qua động mạch cổ của bé, hung hăng nghiền nát tâm lý may mắn của tôi! Ngay giây phút đó tôi như phát điên rồi, đem toàn bộ đạn trong băng đạn không ngừng bắn thẳng vào thân thể của tên đào phạm …"

"Đó không phải lỗi của anh, Rio!" Lý Tất Thanh nắm chặt hai tay trên mặt mình của anh, nước mắt lưng tròng. "Đó chỉ là tai nạn, ở tình huống đó anh chỉ có thể nổ súng, bằng không với bé, thì sẽ càng bi thảm hơn …"

Vị đặc vụ tóc đen thống khổ mà lắc đầu: "Không, vấn đề không nằm ở đó, mà là chuyện phát sinh sau đó, mới là không xong … Cậu biết tôi làm gì không? Tôi xóa đi dấu vân tay ở trên súng, nhét vào trong tay tên đào phạm, sau đó giả tạo lại toàn bộ hiện trường, đem toàn bộ thoạt nhìn như gã trước đó bắn chết bé, sau đó mới bị tôi bắn. Sau khi bố trí tất cả thì tôi bình tĩnh tựa như một ác ma! Tôi biết cảnh sát sẽ tin lời tôi, pháp y cũng sẽ không nghiêm túc kiểm tra, bởi vì tôi là người chấp pháp, khi vào trong tòa án họ

nhất định sẽ đứng về phía tôi. Cho đến giờ, mỗi khi tôi nhớ tới mình của thời điểm đó, đều chỉ có phẫn nộ và sợ hãi …"

Tựa như không cách nào chịu đựng được gánh nặng của ác cảm, thân thể của anh vô lực theo mép giường mà rơi xuống, đem mặt chôn vào đùi của cậu nhóc, thanh âm hàm hồ tựa như đang nói mớ trong cơn ác mộng: "Tôi thậm chí không biết vì sao muốn làm như vậy … Để trốn tránh chế tài pháp luật cùng sự khiển trách của đạo nghĩa sao? Tôi không muốn chỉ vì một sai lầm vô ý mà hủy đi cả tương lai, tôi tin tưởng bản thân mình còn có rất nhiều tương lai, nhiều thứ chưa đạt được, cho nên liều mạng mà diệt trừ tà ác, giữ gìn chính nghĩa … Tôi mang lên mình bộ da của một người chấp pháp ngăn nắp lượng lệ, nhưng bên trong cũng chỉ là một linh hồn tội phạm hư thối đen nhánh! Dù cho tôi có lừa dối toàn bộ thế giới, cũng không lừa dối được oan hồn chết oan kia, cho nên mỗi đêm, mỗi đêm đều xuất hiện trong giấc mộng của tôi, một lần lại một lần tái hiện lại thời khắc đáng sợ kia, sau đó dùng đôi mắt lam cương lãnh chỉ trích và lên án tội ác của tôi — " Vị đặc vụ rốt cục nói không thành tiếng nữa, phát sinh một tiếng rên rĩ, tựa như tiếng nức nở của một con thú bị thương.

Lý Tất Thanh cúi người ôm anh, cong người hết sức mà ôm lấy trọn người anh, gương mặt dán tại sau đầu anh, hòa cùng một thể với mái tóc đen kia, tựa như hai con thiên nga đang giao cổ. Cậu biết thời điểm này, toàn bộ câu từ an ủi đều chỉ là cho có, chỉ có sự tiếp xúc thân thể trực tiếp, mới có thể giúp cho đối phương cảm nhận được sự gần gũi và kiềm chế. Tay cậu cố sức vuốt ve lưng của vị đặc vụ, từng chút một, đến tận khi đối phương không còn sự kích động nữa, mới kề sát và lỗ tai anh nhẹ giọng nói: "Rio, tôi thấy được linh hồn của anh, nó rất đẹp, cực kỳ đẹp …"

Vị đặc vụ liên bang ôm chặt lấy thắt lưng của cậu, cả cơ thể tựa như thu lại thành một đoàn: "… Câu này bao gồm cả thương hại và an ủi à?" Anh nằm trong lòng cậu tối nghĩa đọc nhấn rõ từng chữ.

"Không, anh không cần bất kì sự thương hại nào cả, Rio, anh so với bất kì ai đều kiên cường tốt đẹp." Cậu nhóc ôm lấy đầu anh, đem cằm gác lên mái tóc đen hơi mất trật tự. "Anh đã đưa ra được lựa chọn chính xác, nếu như lúc đó người bị bắt giữ là tôi, tôi thà rằng bị một súng của anh đưa lên thiên đường, cũng không muốn sau khi chịu đựng qua cực độ thống khổ, sẽ mang theo một cừu hận khắc cốt ghi xương với một tên biến thái, bị phá thành từng mảng nhỏ rồi rơi xuống địa ngục! Còn chuyện tiếp theo sau đó, đó là bản năng. Rio. Toàn bộ động vật đều có bản năng lấy lợi tránh hại, để tình hướng có thể phát triển theo mặt tốt nhất, dù là con người cũng không ngoại lệ. Theo lý mà nói, nếu chuyện đã phát sinh, cho dù anh có tự mình tự thú trước tòa để nhận thẩm lí và phán quyết cũng vô ích, trái lại là một sự lãng phí cực đại, ngẫm lại xem, Rio, 5 năm qua, anh đã bắt được bao nhiêu hung phạm, cứu được tính mạng của bao nhiêu người? Nếu như lúc đó anh tự thú, bị cắt chức, hoặc là vào ngục giam, thì những người mấy năm qua được anh cứu, bọn họ ai cũng đã chết rồi!" Ngữ khí của Lý Tất Thanh thanh thấu mà lãnh tĩnh, mang theo quyết đoán giải quyết dứt khoát, uy hiếp thẳng tới Rio. Anh không thể dễ dàng tha thứ cho cái chết của người vô tội, từ trước tới nay luôn là vậy.

"Còn hơn cả ngục giam, tôi ở đây, với người khác chính là sự hỗ trợ lớn nhất — cậu cho là vậy, phải không?" Rio nâng mặt lên, tuyệt chỗ phùng sinh nhìn cậu.

"Không hề nghi ngờ." Cậu nhóc nâng ót của anh, chân thành nhìn thẳng hai mắt của anh. "Mọi người ai cũng cần anh, Rio, rất nhiều người, bao gồm cả người mẹ đáng thương kia, cùng với bé gái 5 tuổi kia. Họ cần anh bắt được hung thủ chân chính, để oan hồn dưới đáy hồ có thể an nghỉ."

"Tôi sẽ bắt được gã." Vị đặc vụ tóc đen kiên định mà nói.

"Tôi sẽ giúp anh." Lý Tất Thanh nói. "Còn về Debby, đừng nghĩ nhiều như vậy, chỉ là trùng hợp mà thôi, nếu như bây giờ anh không cách nào đối mặt với bé, thì tôi có thể một mình tiếp xúc. Tuy rằng bé còn nhỏ, nhưng không chừng từ miệng của bé có thể tìm hiểu được thông tin liên quan tới hung thủ."

Rio trầm mặc chốc lát, dường như dùng dũng khí cực đại mà hạ quyết tâm: "Không, tôi có thể đối mặt bé. Tôi phải đối mặt với bé."

Lý Tất Thanh phảng phất chân chính thở phào nhẹ nhõm, cười rộ lên: "Nếu vậy, mai cùng nhau đi đi, dù cho phát sinh chuyện gì, tôi đều bên cạnh anh."

Rio chậm rãi đứng lên, cảm giác đầu ngón tay băng lãnh dần lấy được nhiệt độ ấm áp, khiến anh luyến tiếc không muốn buông tay ra khỏi người cậu. "Tối nay — ngủ cùng tôi được không?" Anh bị ma xui quỷ khiến mà hỏi, đồng thời phát hiện trong giọng nói không có chút ám muội và xấu hổ, tựa như một con sói đang cầu xin con sói khác cùng nhau ngủ cùng để sưởi ấm.

"Được!" Lý Tất Thanh tự nhiên trả lời.

29. Chương 28: Cảnh Trong Mơ

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Anh phải lợi dụng cầu thang thoát hiểm để xuống tới bãi giữ xe, Rio tự nói với mình.

Vị đặc vụ tóc đen bước chân nhanh chóng chạy thẳng tới chỗ thang lầu, trong tay cầm súng, anh cưỡng chế chính mình phải ngăn cản gã, cứu bé gái ấy về.

Trong bãi đổ xe hoang phế trống trải, Rio quả nhiên nhìn thấy được bóng lưng mặc áo khoác da màu xanh lục, đứa bé gái đang khóc nháo bị gã ôm siết sau lưng.

"Đứng lại! Thả cô bé ra, bằng không tao nổ súng!" Vị đặc vụ hét lớn.

Đối phương dừng lại bước chân, trong nháy mắt xoay người lập tức kéo cô bé từ sau lưng ra che ở trước ngực mình, nòng súng chĩa thẳng vào tiểu não của bé. "Nổ súng thử đi, nhìn thử xem là đạn của mày nhanh hay óc của nó phun ra nhanh!" Tên đàn ông cường tráng không có sợ hãi.

Thế cục rơi vào trạng thái giằng co. Vị đặc vụ liên bang sợ ném chuột vở đồ nên không dám nhấn cò súng, cùng tên đào phạm đang có tấm lá chắn kia cẩn thận lùi về sau, cách một chiếc SUV đang mở rộng cửa xe

chỉ còn vài mét

"Cứu con … mẹ ơi … cứu con …" Cô bé liều mạng giãy dụa khóc, tiếng khóc vang vọng quanh quẩn trong bốn bức tường xi măng thê lương.

"Hử, baby à, giọng của cưng lớn quá đi! Tao thích mấy đứa nhỏ ngoan 1 chút, an tĩnh 1 chút, ngay cả khóc cũng chỉ thút thít thôi, thật là dễ thương." Gã ở bên cạnh tai của bé nỉ non, thanh âm thấp nhu mà tàn nhẫn, giữa đôi mắt chớp động u quang cuồng nhiệt, tựa như một cái ao đầm âm trầm đang sôi nhào đầy nguy hiểm.

"Thả bé ra, Tudor, để bé đi, chúng ta còn có thể thương lượng." Đặc vụ nói.

"Không ~~~ không ~~~ không ~~~" Ngữ điệu cự tuyệt của tên đào phạm như đang ngâm nga khiến người ta căm tức. "Tao sẽ không dễ dàng bỏ qua con mồi trong tay mình đâu, mày xem đi, nhiều nai con xinh đẹp như thế, thằng nhóc này nhất định cực kỳ cực kỳ ngon miệng, chẳng phải sao?"

"Thằng nhóc?" Vị đặc vụ tóc đen ngẩn ra, đột nhiên phát hiện người đang bị đào phạm chĩa súng vào đầu — lại là Lý Tất Thanh!

Cậu nhóc đưa đôi mắt trong trẻo mà nhìn anh, nét mặt vẫn bình tĩnh ôn nhuận trước sau như một. "Nổ súng đi, Rio!" Cậu nói. "Tôi thà rằng bị anh một súng đưa lên thiên đường, cũng không muốn chịu đựng giày vò đau khổ, mang theo cừu hận khắc cốt ghi xương do một tên biến thái gây ra biến thành từng mảnh thịt nhỏ rơi xuống địa ngục."

"… Không!" Rio thét lên. "Thả cậu ấy ra! Thả cậu ấy ra! Tên chó mày, nếu mày dám chạm vào cậu ấy dù cho một cọng tóc, tao nhất định sẽ rút gân lột da, bầm thây vạn đoạn mày ra!"

"Thật sao, vậy để tao xem thử quyết tâm của mày đi, đặc vụ. Nổ súng nhanh lên, sau đó mày có thể đem tao làm gì cũng được." Kèm theo là một cái đầu lưỡi đỏ sậm vươn ra, chậm rãi liếm dọc theo cái cổ trơn bóng của cậu nhóc, ánh mắt tựa như rắn độc gắt gao nhìn thẳng anh. "Mày biết mày nhất định sẽ bắn trúng nó, phải không. Chính là ngay đây, ngay cổ động mạch, cổ tĩnh mạch, còn một đống huyết quản ở đây nữa, máu của nó sẽ như mực mà phun ra, bắn vào nền xi măng bẩn trên mặt đất. Nó sẽ chết rất đau khổ, mắt mở trừng trừng nhìn máu mình chảy chẳng còn gì …"

"Im miệng! Con mẹ nó mày im cho tao!" Giống như một con sư tử bị đám sói lang vây quanh, Rio dữ dằn mà rít gào, không chỉ vì bị thương, mà còn vì bạn đời cùng con cái của mình đang gặp nguy hiểm. Hai tay anh nâng súng, ngón trỏ ở ngay cò súng phát sinh tiếng nhấn cò điên cuồng, khát cầu đại não phê chuẩn. Nhưng anh không thể! Đúng vậy, anh biết rõ hậu quả của phát súng này, anh nhất định sẽ bắn trúng cổ con tin, tất nhiên, không chút lo lắng, cứ một lần lại một lần!

"Aha! Lúc này mày không dám nổ súng nữa à? Vì sao? À, tao hiểu!" Hung phạm đắc ý tuyên bố. "Mày yêu con nai này quá rồi phải không, cũng muốn nếm thử tư vị tuyệt vời của nó phải không? Thế nhưng đáng tiếc, nó nằm trong tay tao rồi, mày chỉ có 2 lựa chọn, một là hiện tại biến nó thành thi thể, hay là chờ tao đem thi thể của nó phanh ra rồi gửi cho mày —- yên tâm, tao nhất định sẽ chọn một cái hộp quý

giá xứng tầm với nó mà đựng, còn cột thêm một dây ruy băng."

Vị đặc vụ tóc đen cắn môi muốn chảy máu, nếu như lửa giận trong mắt có thể hóa thành thực chất, thì đối phương đã thi cốt vô tồn từ lâu rồi —- nhưng anh không thể nhấn cò súng, mặc dù toàn thân cơ thể đều căng thẳng kêu gào bắn 1 phát súng, khát vọng muốn phá banh cơ thể anh.

Anh không thể, anh không thể tự tay mình bắn chết cậu nhóc mà anh yêu được! Cũng không thể mắt mở trừng trừng nhìn cậu bị một tên biến thái làm nhục! Tựa như đang đứng trong lửa đen địa ngục, phía trước là đau đớn tuyệt vọng, phía sau chính là tuyệt vọng đau đớn, giờ khắc này anh thậm chí bắt đầu sản sinh ý niệm muốn đưa súng nhấn thẳng vào huyệt Thái Dương của chính mình để trốn tránh —

Một lòng ngực dán sát vào sau lưng của anh, hai cánh tay từ phía sau đưa ra, vững vàng nâng lên cổ tay đang cầm súng của anh, nhiệt độ ấm áp cùng khí tức như đã quen biết lập tức bao phủ anh. Bên tai vang lên một giọng nam trong sáng, tuổi trẻ, mạnh, sắc bén, mang khẩu âm của người Anh, tựa như một con dao nhỏ được trang trí hoa văn trang nhã, đơn giản mà chém nát không khí ngưng đọng: "Nổ súng, Rio!"

"Không!" Vị đặc vụ tóc đen kiên quyết cự tuyệt, sau đó mới phản ứng. "Tiếng nói này … Là cậu … K.Green!"

"Nổ súng. Lần này anh sẽ không thất bại, bởi vì tôi ở phía sau anh." Tên sát nhân liên hoàn nói. "Mượn sức mạnh của tôi đi, Rio, để chúng ta cùng nhau, kết thúc đi cái tuần hoàn chết tiệt này —"

XXXXXXXXXXXXX

Trong nháy mắt tiếng súng vang lên, Rio giật mình tỉnh giấc từ trong mộng.

Trong tia sáng hôn ám, bài biện chung quanh nhắc nhở anh, chỗ này là một motel ở Water Gap, anh đang nằm trên chiếc giường rộng rãi trong một căn phòng đôi, mới phát hiện mình vừa trải qua cảnh trong mơ đáng sợ mà rõ ràng kia, chân thực như mới vừa phát sinh.

Phía sau lưng chợt truyền tới nhiệt độ của cơ thể khác, Rio nhẹ nhàng mở cánh tay đang gác lên bên hông mình, phát hiện Lý Tất Thanh nghiêng người dựa vào lưng anh, ngủ rất say. Cậu nhóc người Hoa mặc T-shirt ngắn tay cùng quần soóc, sự nóng bức đã dần được xóa bớt bởi điều hòa, nhưng cánh tay cậu lại đang ôm lấy thắt lưng anh, tựa như một con mèo nhỏ đang tìm một chỗ ấm áp mà ngủ trong đêm đông vậy.

Giờ này Rio mới nhận thức ra được, cách đây mấy tiếng anh đã đưa ra một yêu cầu cực kỳ hoang đường kỳ quái — nhưng hoang đường kỳ quái hơn nữa là, yêu cầu đó lại được chấp nhận.

Anh nhìn khuôn mặt say ngủ sự yên lặng của cậu nhóc, liền nhớ tới giấc mộng kia. Cô bé gái trong giấc mộng biến thành Lý Tất Thanh, chuyện này có thể hiểu được: vốn tưởng rằng tình huống ngay lúc đó đã là tệ hại rồi, hiện tại còn phát hiện càng có thể tệ hại hơn, đó chính là người bị bắt cóc chính là cậu nhóc ngay bên cạnh anh! Nếu như đó là sự thật, thì anh không biết bản thân mình có thể nổ súng hay không — hoặc là sẽ nổ súng vào ai! Tựa như lựa chọn ngay vách núi vậy …. Nghe qua tựa như lời nguyền rủa của

tên cảnh sát Richard, Rio cười khổ.

Nhưng điều anh không thể hiểu được chính là, vì sao K.Green cũng xuất hiện trong giấc mơ đó? Đúng vậy, K.Green chính là khách quen trong giấc mộng của anh, nhưng giới hạn cũng chỉ liên quan tới những giấc mộng liên quan tới hắn mà thôi, hơn nữa đều dùng thân phận là hung thủ, cùng anh truy đuổi phỏng đoán. Vì sao lần này K.Green lại xuất hiện quỷ dị như vậy, rất giống một bộ kịch truyền hình đóng vai thay đổi, mới tập trước còn vào vai BOSS nhân vật phản diện, nhưng tập sau lại biến hóa nhanh chóng thành một người chính phái đi giúp đỡ người?

Rio không thể tin nổi mà hồi tưởng lại cảnh trong mộng: K.Green dùng một tư thái thân mật khăng khít mà đứng ở phía sau anh, ngực hắn kề sát lưng anh, cánh tay chạm cánh tay, nhưng chính mình lại không chút nào cảm thấy nguy hiểm — Lẽ nào, ở trong tiềm thức, anh cho rằng K.Green là một tên đáng tin? Quỷ nó! Cảm giác này rất giống bộ phim cảnh phỉ kinh dị, những cảnh sát cường hãn cùng mấy tên đạo tặc lợi hại tương tích một cách tỉnh táo …. Đáng chết thật! Chúng đều là đối thủ ngươi chết ta sống! Đứng ở hai mặt đối lập của trắng đen, đã định trước không thể cùng nhau tồn tại, có gì mà có thể tương tích được chứ? Lẽ nào anh bị mấy bộ phim rác rưởi đó tẩy não mất rồi? Hay là vì, cái hôn ngay thời điểm sống chết kia …

_____ Đôi môi chợt cảm nhận được một sự nóng rực, Rio theo bản năng dùng đầu lưỡi liếm môi 1 chút, muốn dập tắt đi ngọn lửa ngay môi mình, nhưng nó không như mong muốn, cảm giác thiêu đốt bắt đầu lan tràn đến đầu lưỡi cùng răng, mang theo khoái cảm tê dại khiến khiến người ta run rẩy. Trong khoảnh khắc, khí tức của một người đàn ông khác tràn ngập khoang miệng của anh, đầu lưỡi linh hoạt, kỹ xảo kỹ càng, cùng với vị đạo kích tình và máu thịt, hòa trộn cùng với mồ hôi và khói thuốc súng thoảng qua chóp mũi … Dù chỉ một cảm giác từ hồi ức cũng khiến cho anh huyết mạch sôi sục, lúc này Rio không thể không thừa nhận câu nói kia: *"Đối với đàn ông mà nói, bạo lực và tình dục chính là anh em sinh đôi."*

Hơn thế nữa, cậu nhóc đang nằm bên cạnh chợt trở mình, tay của cậu đặt ngay bụng dưới của hắn.

Rio phát hiện mình đang cương rồi, vừa căng lại vừa cứng, tựa như một thiết bổng.

Tiếp theo anh đau khổ mà ý thức được, anh chính là một tên đang khát khô cổ họng nằm ngã kế bên hồ nước, nguồn nước mạng sống gần trong gang tấc, nhưng anh không thể uống được.

Anh không biết phải mất nhiều lực khống chế tới mức nào, mới có thể lấy cánh tay Lý Tất Thanh đang đặt ngay chỗ hiểm của mình ra chỗ khác.

Đối phương phảng phất trong giấc ngủ cũng cảm nhận được sự quấy rối của ngoại giới, nên lại trở mình, sau đó không nhúc nhích nữa.

Lần này khiến cho vị đặc vụ liên bang hầu như muốn phát cuồng —- Cậu nhóc chuyển từ vị trí đang nằm nghiêng người biến thành nằm úp sấp, vạt áo T-shirt từ bên hông trễ xuống, lộ ra một phần da trơn truột, xương sống lưng cùng phần mông tạo ra một cái hố nhỏ, kéo dài xuống tận quần lót màu lam. Phần vải vóc đơn bạc bao quanh lấy cái mông vừa tròn vừa cong của cậu, một cơ thể trắng nõn thon dài, cái đùi rắn chắc, tựa như một bàn tiệc đầy đủ các món ngon đặt ngay trước mặt mình, tản ra lời mời gọi nồng nặc mê hoặc —- cậu quả thực như một mộng xuân sắc hương.

Rio tuyệt vọng mà đưa tay mình tiến vào quần lót, nhắm mắt lại, tưởng tượng tay Lý Tất Thanh đang cầm nó. Nó ở trong tay cậu nhóc không ngừng di chuyển trên dưới, trong miệng cậu nhiều lần phun ra nuốt vào, giữa hai mông cậu không ngừng ra vào … Đối phương ở dưới sự mãnh liệt của anh mà lay động cơ thể, phát sinh ra tiếng rên rỉ nhỏ vụn ẩn nhẫn, bởi vì khoái cảm cường liệt mà khiến toàn thân run rẩy, cuối cùng ở cơn cao trào thì khóc nức nở gọi tên anh … Tưởng tượng đó khiến cho vị đặc vụ tóc đen rất nhanh bắn ra! Tựa như trong đại não nổ tung vô số khói lửa xán bạch, tinh dịch tích lũy đã lâu sóng sóng phun ra, mang theo khoái cảm trí mạng rút hết khí lực, làm ướt cả quần lót của anh.

Sau khi phát tiết, anh thở hổn hển, Rio chuyển mặt mình ra phía ngoài giường, không muốn nhìn Lý Tất Thanh bên người nữa — điều này khiến cho anh chìm đắm vào cảm giác tội ác: Cậu nhóc này tin tưởng anh tới mức đồng ý nằm ngủ chung giường, mà anh lại đem cậu biến thành đối tượng ý dâm, trong ảo tưởng bắt cậu phải khóc cầu xin tha thứ.

Trong không khí mơ hồ mang chút ý vị tanh nồng phiêu đãng, tựa như một mảng tâm sự cực lực ẩn dấu nhưng rốt cục bị chọc thủng. Vị đặc vụ tóc đen không thể chịu nổi nữa mà xoay người xuống giường, mở vòi hoa sen mà đứng tắm, đem cơ thể đầy mồ hồi cùng quần lót dính dịch thể giặt sạch. Anh đem làn da đang nóng rực của mình kề sát vào gạch men sứ lạnh lẽo, dường như vậy là có thể mang cái nóng bức này tan dần di. Sau khi ngâm nước lạnh hơn nửa tiếng, anh cảm thấy mình đã tỉnh táo, mới lau khô cơ thể mà trở về phòng.

Cậu nhóc trên giường vẫn còn chưa tỉnh ngủ, chỉ là thay đổi tư thế khác, chiếm lấy chỗ nằm trước đó. Rio lại thấy cậu lộ ra phần thắt lưng lỏa lồ cùng tứ chi ưu mỹ xoè ra, bi ai phát hiện mình đã đánh giá quá thấp dục vọng bồng bột của mình rồi — phần quần dưới của anh lại có dấu hiệu chuẩn bị ngẩng đầu dậy, phần bất mãn chưa được thỏa mãn bắt đầu rục rịch.

Vị đặc vụ tóc đen nhanh chóng mặc quần áo, tựa như có thể mang toàn bộ dục vọng đó giữ lại dưới lớp quần áo mang tên đạo đức, sau đó tới ban công hút thuốc. Anh bình thường rất ít khi nào hút thuốc, thậm chí với mùi vị thuốc lá còn cò chút phản cảm, nhưng hiện tại, anh lại cảm thấy cái vị cay độc khó chịu này đang trấn áp từng sự bùng nổ ngay cổ họng mình.

… Có thể mình nên đi tìm một người, tình một đêm gì đó cũng được, anh nghĩ, sinh lý quá lâu không được giải quyết quả nhiên ảnh hưởng tới tâm tình cá nhân, lý trí liên quan cũng bị suy yếu — Suy nghĩ lại, nếu như để Lý Tất Thanh phát hiện mình dùng cậu để giải quyết như cầu, thì sẽ lộ ra biểu tình gì đây? Có thể hay không ớn lạnh mà thương xót nói: “Rio, dùng thời gian rảnh rỗi tìm một cô bạn gái quen thử đi — hoặc là bạn trai cũng được?”

Nghĩ như thế, Rio lại chợt phiền muộn không cách nào không gì sánh được: *Vì sao, mình khó khăn lắm mới yêu một người, nhưng người đó lại là anh rể tương lai của mình?*

Thế nhưng, cụm từ “tương lai” … Tương lai có thể xảy ra rất nhiều chuyện xấu, chẳng phải sao … Tinh thần anh phiêu đãng mà suy nghĩ, sau đó lập tức tự mình phỉ nhổ sự âm u và vô sỉ của mình, ngay cả hạnh phúc của chị ruột mình mà cũng muốn cướp!

Xong rồi. Tuy rằng cậu ấy tốt, nhưng chung quy vẫn không phải của mày, Rio à, xong rồi …

Anh tự nói với mình, từ hơi thuốc lá màu lam lan tỏa ra, triệt để gây tê ý nghĩ xằng bậy.

Phía chân trời bắt đầu trở nên trắng, buổi tối dài dằng dặc trong thị trấn nhỏ này rốt cục cũng qua. Rio nghe thấy trong phòng có chút động tĩnh. Anh dập tắt đi tàn thuốc lá vẫn còn quanh quẩn bởi làn khói thuốc, đi tới bên cạnh giường mỉm cười nói: "Tỉnh rồi à, nhóc! Good morning!"

30. Chương 29: Bài Ca Phúng Điếu Của Thỏ

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Sau bữa sáng, Rio cùng Lý Tất Thanh quyết định đi xem giáo đường trên trấn.

Dựa theo tin mà cảnh sát địa phương cung cấp, trước khi Beley trở về, thì hai bé gái đều được nhận nuôi dưỡng trong viện phúc lợi ở bên trong giáo đường, do một Cha sứ gọi là Beth chăm sóc. Hiện tại Beley trở thành người bị tình nghi đang được giam giữ, đứa con gái nhỏ Debey vẫn gửi cho Cha xứ trực tiếp nuôi nấng.

"Cha Beth? Anh có quen ông ta không?" Vị đặc vụ liên bang hỏi vị cảnh sát địa phương.

"Đúng vậy, Cha ở trong giáo đường nơi đây phục vụ hơn 20 năm rồi." Đối phương trả lời. "Tôi chưa từng thấy Cha xứ nào tận tụy tận tâm hơn Cha, cuộc sống đơn giản, luôn giúp đỡ mọi người. Trong mắt của Cha, toàn bộ các đứa nhỏ đều là thiên sứ, vì vậy luôn bận rộn với viện phúc lợi chẳng màng mệt nhọc."

"Nghe qua như một vị thánh vậy." Cậu nhóc người Hoa nhỏ giọng bình luận.

Vị đặc vụ liên bang nhún vai: "Tôi không phủ nhận sự tồn tại của các vị thánh, nhưng mấy năm gần đây, tỉ lệ của kẻ ác và thánh nhân tựa như hồ nước mà cậu bơi với ly cà phê trong tay tôi vậy."

"Gì mà khoa trương quá vậy." Lý Tất Thanh cười nói. "Chúng ta không ngại đi thăm hỏi vị Cha xứ đó, tiện đường gặp Debby — anh ổn chứ, Rio?"

Vị đặc vụ tóc đen gật đầu, nét mặt bình tĩnh.

Giáo đường Thiên chúa giáo duy nhất trong trấn nhỏ nằm ở vùng ngoại ô, gần rừng rậm, xưa cổ mà thanh tĩnh.

Khi bọn họ gặp được vị Cha xứ Beth, thì người đàn ông khoảng 40 tuổi đang nửa quỳ trên mặt đất, chuyên tâm mà nghe một đứa bé da đen khoảng 4 – 5 tuổi nói lắp miêu tả bức tranh của mình.

"Đây là cái gì … Cá voi? Cũng đúng, nó thoạt nhìn có chút gầy, con có muốn đút cho nó ăn không … Cá nhỏ? Cũng đúng, nó ăn cái này … Con cũng muốn ăn? Không thành vấn đề, cha sẽ dặn các nữ tu sĩ, tối nay chúng ta ăn cá nhỏ, chịu không …"

Rio đi lên trước nói: "Cha —"

"Xin chờ một chút!" Cha cũng không ngẩng đầu lên mà trả lời, tiếp tục nhỏ giọng nói chuyện với đứa bé, đến tận khi đứa bé ấy cảm thấy hài lòng cầm bức tranh đi rồi, sau đó mới đứng dậy nói chuyện với Rio: "Xin lỗi, nếu không để cho tụi nhỏ nói xong chuyện chúng muốn nói, thì tụi nhỏ sẽ cảm thấy lạc lõng … Ngài tìm tôi có việc gì?"

Vị đặc vụ liên bang cùng bạn mình đánh giá người Cha này: khuôn mặt của y hơi dài, trán rộng, con mắt màu lam hôi sắc vừa thâm thúy lại trong suốt, thân thể có chút gầy, ở dưới áo Cha xứ màu đen dài cũ kỹ tựa như một cây trúc dẻo dai mà cao ngất, thoạt nhìn tựa như một vị trưởng giả đáng tôn kính.

Rio đưa giấy chứng nhận của mình ra: "Chúng tôi tới đây là vì án tử của Renee, nghe nói em gái của bé đang được viện phúc lợi thu dưỡng?"

Cha xứ Beth lộ ra nét mặt không tán thành: "Debby chỉ là một đứa nhỏ 5 tuổi, tôi không biết có thể cung cấp được gì cho FBI."

"Không thử làm sao biết" Vị đặc vụ hỏi lại. "Cha đang lo cho bé sao, đừng lo, tôi đảm bảo chúng tôi sẽ cố gắng dùng phương pháp ôn hòa nhất, không làm bé bị kích thích."

Cha Beth do dự chốc lát, không quá tình nguyện mà đồng ý: "Đi theo tôi, tôi sẽ dẫn mọi người tới phòng của bé." Y vừa quay người vừa nói. "Trong lúc các anh hỏi, tôi có thể cũng ở trong phòng không? Tôi sợ bé thấy người lạ sẽ sợ hãi."

"Không thành vấn đề." Vị đặc vụ nói.

Khi Rio cùng Lý Tất Thanh thấy được Debby, thì bé đang ngồi trên tấm thảm ở bên cái giường nhỏ, loay hoay một cái máy radio cũ kỹ. Máy radio có hình một con thỏ nhỏ màu hồng, hai cái tai đã bị phai tróc nước sơn, có một bên tai còn nứt ra một đường, toạt nhìn tựa như một món đồ chơi của một bé gái đã chơi nhiều năm.

Lý Tất Thanh cảm giác được Rio trong nháy mắt nhìn thấy bé, thì cả người đều căng cứng. Cậu bất động thanh sắc mà đem bàn tay mình đặt ở phía sau lưng của đối phương, cổ vũ mà xoa xoa.

Mặc kệ phát sinh chuyện gì, tôi đều ở bên anh.

Rio biết hàm nghĩa của động tác này, thần kinh khẩn trương cùng lo nghĩ tựa như tích tụ nhiều năm chợt dần hòa hoãn xuống. Anh đứng cách chỗ bé ngồi cỡ ba thước thì đứng yên đó, do dự một chút, lại bước thêm một vài bước. Lý Tất Thanh lướt qua anh, đi tới trước mặt cô bé ngồi xổm xuống, dùng giọng nói ôn nhu mà nhẹ nhàng hỏi: "Hey, Debby, em đang chơi gì vậy?"

Cô bé ngẩng đầu nhìn cậu 1 cái, dường như hoàn toàn không có hứng thú trả lời, lại cúi đầu loay hoay ấn phím vào cái máy radio.

Máy radio không phát ra tiếng.

"Con thỏ rất đáng yêu, nhưng anh nghĩ nó bị đói bụng rồi, không có sức hát đâu." Lý Tất Thanh nói với bé.

Debby dừng lại động tác, lần thứ hai ngẩng đầu nhìn cậu. "Bạn ấy, không phải nó." Cô bé dùng một giọng nói để sửa chữa, sau đó lại hỏi. "Bạn ấy thích ăn gì? Hành à?"

"Không, anh nghĩ bạn ấy thích ăn pin." Lý Tất Thanh hướng ánh mắt nhìn Rio, ý bảo anh đi lấy pin, sau đó móc ra từ trong túi ra vài thứ, dó là một con thú bông, đó là một con gấu nhỏ có lông xù. Đây là trên đường đi tới giáo đường, cậu mua để dụ dỗ trẻ nhỏ trong một cửa hàng. "Với lại có lẽ bạn ấy cảm thấy cô đơn, cần có bạn bè, trong lúc em ngủ thì vẫn còn người khác cùng chơi với bạn ấy, em nghĩ con gấu này thế nào, bạn ấy là một bạn trai rất tuyệt đó nha!"

Debby cầm lấy một con gấu bông màu lam từ trong tay cậu, hỏi con thỏ màu hồng phấn: "Bạn thích bạn ấy không, Renee?"

Lý Tất Thanh kinh ngạc nói: "Renee? Đó không phải tên của chị em sao?"

"Bạn ấy nói thích, nhưng không thể cùng bạn ấy chơi." Debby tự nói 1 mình, sau đó buông con gấu bông ra, ôm lấy con thỏ màu hồng phấn vào lòng. "Mẹ sẽ đánh bạn ấy đó."

Lý Tất Thanh suy xét tin tức được lộ ra từ trong lời nói của bé, cẩn thận hỏi: "Bình thường mẹ rất hay đánh Renee à?"

"Đúng vậy, đánh bạn ấy, tát bạn ấy, có khi còn dùng cành cây."

"Vì sao?"

"Mẹ nói bạn ấy xấu, là một bé gái xấu."

"Em thì sao? Em có cho rằng Renee là một bé gái xấu không?"

“Em không biết.” Debby suy nghĩ một chút, nói. “Renee sẽ lớn tiếng mắng em, lấy tay đánh đầu em, có lúc lại mua đường cho em, còn có bánh vòng, nửa tốt nửa xấu đi.”

“Bạn ấy mua đường cùng bánh vòng lấy tiền từ đâu vậy, mẹ cho bạn ấy sao?”

“Không biết, mẹ không cho tụi em tiền.” Debby dường như cảm thấy không có gì thú vị, nên sau khi nói xong thì không chịu mở miệng nữa.

Xem ra bé không muốn nhắc tới mẹ mình, cần phải tìm cách tiếp cận đề tài thôi, Lý Tất Thanh suy nghĩ. Cậu chỉ chỉ vào cái lỗ tai của radio. “Em nói bạn ấy chính là Renee? Bạn ấy là chị của em sao?”

Debby kỳ quái nhìn cậu 1 cái, hình như cảm thấy vấn đề này thật khờ. “Bạn ấy là thỏ.” Cô bé nhỏ giọng không có chút kiên nhẫn trả lời, “Nhưng Renee sẽ ở trong thỏ mà hát đó.”

“Renee … ở trong thỏ hát? Là ý gì?” Lý Tất Thanh hỏi.

“Chị ấy thích hát, bình thường chị ấy hay ngâm nga lắm.” Debby nói.

Lý Tất Thanh nghĩ tới nghĩ lui, cũng không biết rõ câu này mang ý nghĩa gì, liền lòng vòng lại hỏi tiếp. “Renee bình thường có bạn không? Trừ em cùng mẹ ra, bạn ấy có thường chơi với ai không?”

Debby ngẩng đầu nhìn vị Cha xứ Beth đang đứng ở trong góc phòng.

“À, anh biết, Cha xứ đang nuôi dưỡng các em hơn 2 năm qua, nhưng ngoại trừ Cha ra thì sao?”

“Không biết.” Cô bé buồn bã ỉu xìu mà nói dùng móng tay ấn ấn phím trên máy radio, phát sinh ra tạp âm yếu ớt.

Vị Cha xứ Beth nãy giờ vẫn an tĩnh liền đi lên trước, nói: “Xin lỗi, tôi nghĩ cậu đã hỏi quá nhiều rồi, thương cho đứa nhỏ này cái gì cũng không biết, cô bé chỉ có thể nhớ được chị gái cùng mẹ mình rất hay đánh mình thôi. Tôi tin tưởng thời gian sẽ rửa sạch hết những ký ức chẳng mấy tốt đẹp, nhưng tiền đề là đừng có người ở trước mặt bé nhắc lại chuyện cũ.”

Lúc này Rio đi vào gian phòng, mang đến vài cục pin. Lý Tất Thanh tiếp nhận đưa cho Debby. “Em có muốn đút cho thỏ ăn chút gì đó không?”

Cô bé gật đầu.

Cậu đem toàn bộ pin lắp vào trong máy radio, sau đó nhấn phím phát.

Băng từ mini từ từ chuyển động, phát sinh ra tiếng tê tê, tựa như tiếng rên rỉ của một con thú bị thương, sau đó có một âm nhạc nhẹ nhàng phát ra, nhịp trống thong thả mà cường liệt nhạc đệm, chợt nghe tựa như nhạc trong giáo đường vậy, một giọng nữ cao trầm thấp mờ ảo mang theo sự thành kính mà cất giọng hát, thánh khiết mà thần quái. Nhưng Lý Tất Thanh lại cảm thấy có gì đó không thích hợp.

Nghe một hồi, cậu thình lình phát hiện, trong làn điệu tràn ngập một cảm giác tối tăm không thể diễn tả. Không, không chỉ có tối tăm, mà đó chính là hắc ám, túc mục, áp lực, sợ hãi, là tiếng kêu bi thương của quỷ, tiếng than thở của người chết, là rung động của linh hồn không thể siêu thoát, tựa như một Quỷ Hồn tóc dài tái nhợt du đãng bên mộ bia trong rừng rậm, tích lạc nước mắt băng lãnh, ngâm khúc tang ca đau đớn nhân tâm …

“You lie, silent there before me

Your tears, they mean nothing to me

The wind, howling at the window

The love, you never gave, I give to you, Really don’ t deserve it

but now, there’ s nothing you can do

So sleep in your only memory

And weep, my dearest mother

Here’ s a lullaby to close your eyes, goodbye

It was always you that I despised

I don’ t feel enough for you cry, on my

Here’ s a lullaby to close your eyes, goodbye, goodbye… ” (1)

Dù cho thế nào đi nữa, thì đây không phải một bài hát mà một đứa nhỏ 9 tuổi nên nghe.

Lý Tất Thanh như bị kim châm, mau chóng nhấn nút tắt.

“… Renee thích nghe, chính là ca khúc này sao?” Cậu hỏi Debby.

Cô bé gật đầu.

"Nhưng bài hát này … nghe qua rất tà ác," Cha xứ Beth cau mày. "Nhất là câu 'Goodbye' kia vậy, tựa như tiếng than chào của Quỷ Hồn vậy."

Lý Tất Thanh mở nắp của radio, cầm lấy băng từ nhỏ ra, nói với cha xứ: "Tôi muốn mượn đoạn băng này, mấy ngày nữa sẽ trả lại, được không?"

Cha xứ trả lời: "Chỉ cần chủ nhân của nó đồng ý."

Lý Tất Thanh quay đầu hỏi cô bé: "Anh muốn nghe Renee hát, có thể cho anh mượn không?"

Debby dùng đôi mắt màu lam sắc thiển nhìn thẳng vào cậu: "Renee không thích người khác nghe chị ấy hát, nếu mẹ biết sẽ đánh chị ấy đó."

".. Anh sẽ lén nghe thôi, đảm bảo không để cho người khác biết, mẹ cũng sẽ không biết."

"… Anh hứa đi?"

"Đúng vậy, anh hứa." Lý Tất Thanh diện vô biểu tình mà kéo Rio qua, chỉ cho Debby thấy huy chương trên bộ âu phục của anh. "Lấy danh nghĩa của cảnh sát."

"Được rồi, phải tin tưởng cảnh sát, người lớn nào cũng nói vậy hết." Debby cúi đầu, đưa tay vùi vào con gấu bông, bắt đầu loay hoay với món đồ chơi mới của bé.

"Quấy rối rồi, xin lỗi." Lý Tất Thanh gật đầu với Cha xứ Beth, hai người lễ phép chào tạm biệt.

Đến tận khi ra khỏi giáo đường, Lý Tất Thanh mới cảm giác được cơ thể căng cứng của vị đặc vụ tóc đen giờ mới lỏng ra được 1 chút. Cậu thân thiết nắm lấy cánh tay của đối phương. "Anh ổn không, Rio?"

"Cũng đỡ, so với tưởng tượng của tôi thì đỡ hơn nhiều." Rio miễn cưỡng cười cười. "Tôi cố gắng không nhìn vào mặt của bé."

Lý Tất Thanh ôm lấy anh, thoải mái vỗ vỗ phía sau lưng: "Chậm rãi sẽ dần tốt hơn thôi, đến khi nỗi sợ của anh triệt để tiêu tan."

Rio đáp trả một cái ôm càng siết chặt hơn, đem mặt vùi vào trong sợi tóc bên tai của cậu nhóc người Hoa, tham lam mà tận hưởng sự thấu hiểu của cậu — đó chính là thuốc an thần hữu hiệu nhất, cũng chính là thuốc mê mê hoặc nhất.

Lúc này, tiếng chuông điện thoại di động trong túi vang lên phá nát phong cảnh.

Rio kéo dài khoảng nửa phút, mới buông tay ra, lấy điện thoại cầm tay ra bắt. Rất nhanh anh kết thúc cuộc nói chuyện, nói với Lý Tất Thanh: "Là Eden. Tin từ đội tìm kiếm bên hồ truyền đến, ngoại trừ 4 bộ hài cốt xưa cổ ra thì không có thi thể nào mới cả. Trên người 4 thi thể kia và chỗ bùn nước lân cận không có gì khả nghi, nên nghi ngờ họ chết đuối."

"Nói cách khác, Renee là người duy nhất bị hại?" Lý Tất Thanh nhíu mi trầm tư, lẩm bẩm nói. "Không đúng, không phù hợp với suy đoán của tôi …"

Rio cân nhắc 1 chút, cố gắng đưa ra lý do lí do thoái thác không đả kích đến cậu: "Hay là, hung thủ hiện nay chỉ mới ra tay với mỗi mình Renee? Cũng không loại trừ khả năng gã có mục tiêu khác, nhưng chưa kịp ra tay …"

Lý Tất Thanh suy tư, không có nói gì.

Rio vừa ảo não chính mình không thể nói gì để làm thay đổi được suy nghĩ của cậu, vừa kéo cậu vào trong xe: "Dù thế nào đi nữa, đầu mối thoạt nhìn đã bị cắt đứt rồi. Mặc dù chúng ta tin tưởng Beley không giết con gái của bà ta, nhưng không có chứng cứ rõ ràng thì tòa án không tin đâu, chúng ta chỉ có thể tiếp tục cố gắng, hy vọng có thể tìm được chút tin gì đó của hung thủ."

"Tôi muốn nghe đoạn băng từ này." Lý Tất Thanh ngồi ở trong xe, trầm mặc hồi lâu, bỗng nhiên mở miệng.

"Không thành vấn đề, một lát đi ngang qua cửa hàng điện tử, tôi đi mua một cái máy radio." Vị đặc vụ nói.

Trở lại motel, Lý Tất Thanh nhét băng từ vào trong máy phát mới mua, nhấn nút phát, tiếng ca tối tăm quỷ bí lại một lần nữa phiêu đãng trong phòng.

Rio dùng laptop trên internet tìm tòi một chút, rất nhanh tìm được thông tin của ca khúc này.

"Ca khúc này tên là [Room of Angel], là một nhạc đệm trong một game khủng bố, đọc qua ca từ là nói về một đứa nhỏ bị mẹ mình bỏ rơi, sau đó mang tâm tình phức tạp khi đứng trước mẹ mình qua đời. Cùng một thời điểm, bé vừa có cảm giác bị bỏ rơi, sự bài xích của mẹ đối với mình mà thấy căm hận, mặt khác cũng rất thương yêu sâu nặng mẹ mình, cho dù mẹ mình chẳng bao giờ thương mình. Bé vì mẹ mình mà dâng tặng một bài hát ru để tiễn mẹ mình ra đi, nhưng đồng thời, không rơi 1 giọt nước mắt nào cho mẹ mình."

Lý Tất Thanh trầm ngâm nói: "Trên thực tế, chết không phải người mẹ, mà là đứa con gái … Khi còn sống Renee rất thích nghe ca khúc này, rất có thể tìm thấy sự cộng minh từ phần ca từ của ca khúc này. Chuyện tiếc nuối nhất chính là phần tình cảm yêu hận phức tạp của đứa bé gái trưởng thành kia dành cho Beley, sợ rằng người mẹ tâm thần kia vĩnh viễn cũng không thể phát hiện được."

Rio không nói gì, câu nói này khiến cho tâm tình anh trầm trọng.

Ca khúc nhiều lần ngâm xướng đã gần đến cuối, hai người tựa như rơi vào trong u cảnh do nó dựng lên, đến tận khi ca khúc hoàn tất, chỉ còn tiếng băng từ chạy không ra tiếng, thì hai người họ vẫn bất động trầm mặc vẫn như cũ.

Chẳng biết qua bao lâu, có lẽ khoảng 5, 6 phút gì đó, khi Lý Tất Thanh đứng dậy chuẩn bị tắt đi máy phát, thì trong băng chợt phát ra tiếng yếu ớt mà cổ quái …

Lý Tất Thanh ngẩn ra.

"— Đây là tiếng gì?"

Rio kề sát lỗ tai vào gần máy cẩn thận nghe: "… Tiếng bước chân, nhẹ tới mức gần như không nghe thấy. Còn có, tiếng chuông?"

Lý Tất Thanh gật đầu: "Nghe qua không giống như tiếng chuông bình thường, là một kiểu chuông cũ, khá lớn, là loại chuông đồng dùng trong chùa miểu ư?"

"… Là tiếng chuông trong giáo đường! Hồi nãy tôi có nhìn thấy, trong giáo đường đạo Thiên Chúa có một cái gác chuông rất cao, theo dạng chòi nghỉ mát, có treo một cái đồng hồ báo thức kim loại, nhìn ra có lẽ là cao một thước, có lẽ đây chính là tiếng chuông đồng hồ khi tới giờ." Rio nói.

"Nói cách khác, phía sau đoạn băng này là một đoạn băng ghi âm? Địa điểm ngay giáo đường. Là do Renee thu âm sao? Vì sao?"

"Bây giờ còn chưa rõ, nghe thêm chút nữa đã."

Sau đó lại một khúc yên ắng.

Hai người kiên trì nghe, đến tận khi tiếng chân sàn sạt lần thứ hai vang lên, nương theo tiếng ken két của trục vận chuyển của cửa sắt rỉ sét, tiếng bước chân bắt đầu xuất hiện sự hỗn loạn. Bọn họ hầu như có thể tưởng tượng ra được hình ảnh của nó: Renee mặc cái quần dài màu đen mà viện phúc lợi thống nhất cho toàn bộ các trẻ trong đó mặc, ôm lấy cái máy thu con thỏ màu hồng, tựa như một u linh mà chạy qua giữa giáo đường, hàng lang, mở ra một cánh cửa ít khi nào được mở, đi vào một không gian chật hẹp, có tiếng vang — có thể là thang lầu hầm. Bé có chút hiếu kỳ, có chút khẩn trương, cũng có chút sợ hãi, bàn tay nắm chặt thỏ, trong lúc vô thức nhấn phải nút thu âm.

Sau đó lại là một đoạn yên ắng.

Đột nhiên, có một tiếng bước chân dồn dập bỗng dưng phá nát đi sự yên ắng đó, tựa như cái kính đang

long đong bị đánh một cái, rớt xuống nát bấy — sau đó là tiếng chạy trốn vội vội vàng vàng, tiếng thở dốc gấp gáp, rõ ràng mà trung thực được ghi lại trong sự chuyển động của cái băng từ, nổi trống tựa như đáng đánh vào lòng người.

Renee, cái gì đang dọa bé, khiến bé phải giật mình mà chạy trốn như thế? Hay là, bé đã phát hiện ra một bí mật gì đó khiến cho bé sợ hãi không ngớt?

Hai người dựng thẳng cái lỗ tai cực kỳ tỉ mỉ chăm chú nghe, nhưng tất cả âm thanh bỗng dưng chấm dứt, máy radio tự động bật lên, băng từ đã phát xong.

Rio cùng Lý Tất Thanh liếc nhau, thấy trong mắt đối phương chứa đựng nghi hoặc không giải thích được cùng với quyết tâm tìm hiểu bằng được mọi chuyện.

"… Xem ra, chúng ta cần phải tới giáo đường 1 chuyến nữa rồi."

"Nếu trực tiếp tới đó nói chuyện, sợ rằng cũng không tìm hiểu được gì thêm. Trừ khi xin được lệnh lục soát của tòa án, nhưng tôi nghĩ nếu như đối tượng hoài nghi lại là giáo đường Thiên chúa giáo nổi tiếng thành kính bảo thủ duy nhất trong trấn này, sợ rằng không dễ được phát cho đâu."

"Anh có biết có một thành ngữ không, gọi là 'Ám độ trần thương'." Cậu nhóc người Hoa nói.

Vị đặc vụ liên bang chậm rãi cười rộ lên: "Nghe qua chẳng hợp quy củ đâu, nhóc, nhưng cậu chính là thích cái dạng phong cách này."

Lý Tất Thanh cười hỏi lại: "Vậy còn anh?"

"Tôi chỉ làm chuyện tôi cho là đúng — thế nhưng cậu, ngoan ngoãn ở lại motel đi."

"Muốn vứt bỏ tôi một mình hành động à, không có cửa đâu."

"Tôi cũng có thể mang cậu khóa ở đầu giường đó."

"Thôi đi, đừng có dùng cái chiêu này." Lý Tất Thanh bất mãn mà nói. "Một giáo đường thôi mà, cũng không phải long đàm hổ huyệt, có thể có nguy hiểm gì cơ chứ? Anh phải để tôi đi theo, nếu không …"

"Nếu không thì sao?" Vị đặc vụ tóc đen nguy hiểm nheo lại con mắt.

"Nếu không tôi sẽ cảm thấy cực kỳ, cực kỳ buồn chán, nói không chứng sẽ gọi điện gọi một đám vũ nữ thoát y vũ chạy tới phòng này làm cái gì đó … Này, đừng có nghĩ là tôi không dám nha, nếu như Molly có biết, thì tôi sẽ nói cho cô ấy biết, kỳ thực là tôi muốn tới giáo đường rửa tâm linh một chút, thế nhưng em trai

của cô ấy kiên quyết không chịu, vì vậy tôi chỉ có thể sa ngã thôi." Cậu nhóc giảo hoạt mà nói.

"... Được rồi, cậu thắng rồi. Nhưng cậu phải theo sát tôi, tất cả phải nghe theo tôi chỉ huy." Rio bất đắc dĩ thỏa hiệp.

Kẻ thắng hài lòng kêu to: "Yes, sir."**HẾT CHƯƠNG 29**

(1) Trích đoạn trong bài hát Room of Angel – Akira Yamaoka

Bài hát chủ đề trong game Silent Hill 4

31. Chương 30: Thiên Sứ Ngưng Kết

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Bọn họ chọn lúc nửa đêm để lẻn vào giáo đường.

Kiến trúc trong bóng đêm càng thể hiện sự tối tăm hờ hững sâu thẳm, tựa như đã mất đi luồng ánh sáng chiếu rọi thì liền chìm vào thế giới bóng đêm. Rio cùng Lý Tất Thanh đứng ở trong đình viện ở dưới gác chuông, nỗ lực lợi dụng thời gian của đoạn băng cùng tốc độ chạy của Renee, mà suy đoán ra cánh cửa mà bé đã vô tình mở ra, đoán xem cánh cửa đó đến tột cùng là dẫn tới mật địa nào.

Bọn họ tìm kiếm khoảng chừng nửa giờ, rốt cục đem toàn bộ nghi ngờ chỉ hướng vào một chỗ góc sâu ở hành lang, là một cánh cửa hoa văn trang trí tương tự như bức tường chung quanh. Cửa thoạt nhìn cũ kỹ, không có nắm tay, nhưng có khóa, ổ khóa là dạng kiểu cũ. Rio cố sức đẩy mạnh nhưng cánh cửa đóng vẫn không có chút sứt mẻ nào, rất giống một kẻ canh gác bảo thủ không chịu thay đổi.

"Anh có mang theo ống giảm thanh không?" Lý Tất Thanh thấp giọng hỏi.

Vị đặc vụ liên bang gật đầu, "Có mang, thế nhưng cánh cửa này rất rắn chắc, rất có thể phải bắn tới vài phát, sợ rằng sẽ kinh động tới người khác. Hơn nữa nếu bên trong không có gì, thì chúng ta sẽ đả thảo kinh xà."

"Vậy thì phải làm sao bây giờ, chẳng lẽ đi tìm cái chìa khóa vạn năng?"

"Không cần phiền như thế," Rio nói. "Chúng ta sẽ đi tìm hàng chính phẩm — tôi cho rằng trong phòng

của Cha Beth có thể tìm thấy nó, dù sao y cũng là người phụ trách giáo đường này, có màn đen nào có thể giấu được y đâu, cậu thấy sao?"

Lý Tất Thanh cười nhếch miệng: "Anh không tin y là một thánh đồ, phải không?"

"Trên đời này không có quang minh thuần túy, bao gồm cả nhân tâm." Vị đặc vụ tóc đen trầm giọng nói, lập tức hướng về phía phòng ngủ của cha mà đi.

… Anh ta vẫn đang tự trách mình. Bóng ma tâm lý nhiều năm như thế, không có khả năng chỉ trong 1 đêm là có thể tan thành mây khói. Cậu nhóc người Hoa không tiếng động mà thở dài, yên lặng đi theo sau anh.

Bọn họ lặng yên không một tiếng động mà lẻn vào trong phòng, Cha Beth đang nằm ở trên cái giường ván gỗ cứng rắn mà ngủ. Đây là một căn phòng ngủ không quá 50m2, ngoại trừ giường, tủ quần áo, bàn học cùng các đồ sinh hoạt thường ngày ra thì chẳng có gì cả, đơn sơ đến khiến người khó tin.

Lý Tất Thanh không biết đối phương ngủ say tới cỡ nào, không dám tự ý đi lại. Rio lại chuẩn bị sẵn mà móc từ trong túi ra một cái plastic, mở túi, rút ra một cái khăn trắng, sau đó bịt kín miệng mũi của Cha xứ.

Khoảng chừng 30s sau, anh buông tay ra, cẩn thận mà đem cái khăn tay ướt sũng kia bỏ vào trong túi lại, quay đầu nói với Lý Tất Thanh: "Isofurane, thuốc gây mê. Y sẽ hôn mê tới mấy tiếng lận, hiện tại chúng ta có thể tùy ý hành động."

Toàn bộ căn phòng hầu như bị lục tung vẫn không cách nào tìm thấy được cái chìa khóa thích hợp với cánh cửa kia. Lý Tất Thanh từ phía dưới cuốn Thánh Kinh đặt ở trong ngăn kéo bàn học, phát hiện có một quyển sổ, là việc ghi chép các khoản thu chi của giáo đường. Bên trong ghi chú lại từng phần người dân quyên góp, việc chi tiêu của giáo đường, chi tiêu cho giáo đường cùng viện phúc lợi hằng ngày, thậm chí phí ăn uống của từng đứa nhỏ cũng đều ghi chép đầy đủ. Cậu lật tới trang cuối cùng, phát hiện có hai hạng mục quyên tiền khá lớn, đều do giáo đường lần lượt gửi tặng cho hội Hồng Thập Tự hội cứu trợ nhi đồng, mức cũng không nhiều, đại thể chỉ có mấy trăm đôla, nhiều nhất cũng chỉ có 2000, nhưng liên tục không ngừng, hầu như cứ cách hai tháng thì có một khoản chi.

"Anh nhìn xem này —" Lý Tất Thanh chỉ vào một khoản ở cuối cùng cuốn sách nói với Rio. "Mục đầu tiên là tiêu dùng hằng tháng của Cha xứ. Xem tháng trước, chỉ có 163 đô, sau đó có sự chỉnh sửa, sửa thành 142 đô. Sau đó cùng một tháng đó ký quỹ chuyển tiền cho hội cứu trợ nhi đồng cũng đồng thời thay đổi, tăng thêm 21 đô. Nếu như tờ này là tờ ghi chép chân thật, thì một người thiếu thốn đến ngay cả việc chi tiêu cũng sợ không lo nổi sinh hoạt hằng ngày, lại có thể tận lực mà xuất ra thêm một phần để làm từ thiện, anh nghĩ chuyện này nói lên điều gì?"

Vị đặc vụ tóc đen không chút biểu cảm nói: "Nói rõ y chính là một thánh đồ ngàn dặm mới tìm được một, hay là một ngụy quân tử công lực thâm hậu?"

Lý Tất Thanh lật quyển sổ, suy nghĩ 1 chút nói: "Tôi nghĩ đây không phải ngụy trang, Cha xứ Beth quả thật là là thật tâm nhiệt tình yêu thương bọn nhỏ, anh không nhìn thấy ánh mắt của y lúc nhìn đứa nhỏ

da đen ôm bức tranh nói sao, thật giống như ở phía sau đứa nhỏ chính là có một đôi cánh thiên sứ trắng tinh vậy."

Rio không có cách nào khác phản bác điểm này, nhưng cho dù như vậy, anh vẫn nghĩ vị cha xứ này trong ngoài không đồng nhất. Xuất phát từ yêu cầu công tác nghiêm ngặt, anh luôn cho rằnh bằng chứng thì phải dựa vào rõ ràng minh bạch, nhưng lúc này, anh lại lựa chọn nghe theo trực giác của chính mình, tựa như cách làm của Lý Tất Thanh trong việc suy luận vụ án: "… Tôi sẽ gọi điện cho tổng bộ, để bọn họ điều tra vụ quyên tiền này, nếu là thật, thì hội Hồng Thập Tự cứu trợ nhi đồng chắc chắn có lưu lại." Anh nói, sau đó nhấn số gọi ban cung cấp tin tức.

Hơn 10 phút sau, kết quả điều tra được gửi tới, những khoản quyên tiền này đều là thật.

"Xem ra ánh mắt nghi ngờ của chúng ta tạm thời dời ra khỏi vị Cha xứ này rồi, tìm kiếm đối tượng khả nghi hơn, những nhân viên thần chức khác trong giáo đường này cũng không ít, đúng không?" Lý Tất Thanh nói.

Rio chỉ đành cam chịu.

Bọn họ nỗ lực hồi phục nguyên trạng tất cả trong phòng này, hy vọng khi Cha xứ tỉnh lại thì sẽ không phát hiện điểm khác thường nào. Trước khi rời đi, Lý Tất Thanh đi tới bên giường, vẽ một thập tự trước Cha xứ đang hôn mê. "Xin lỗi đã quấy rối ngài, thưa Cha, chúc Cha có giấc mộng đẹp —" Cậu dừng lại 1 chút, bỗng nhiên phát hiện cái gì đó, bỗng dưng vươn tay, mở ra cúc áo ngay cổ áo ngủ của Cha xứ Beth, trong sự nhíu mày không vui của Rio, từ áo lót lấy ra một cái vòng cổ ngân sắc, ở cuối vòng cổ có treo một cái chìa khóa kiểu cũ màu tro.

"… Trời đất, ra cái chìa khóa ở đây!" Cậu nhóc kêu to nói.

Rio lập tức tiến lên quan sát: "Đây chính là chìa khóa của cánh cửa kia," anh khẳng định mà nói. "Đi thôi, chúng ta đi xem thử ở phía sau cánh cửa kia rốt cục có cái gì."

Nhờ vào cái chìa khóa ngay cổ của Cha xứ mà bọn họ thuận lợi mở ra được cánh cửa bí mật ở phía sâu trong hành lang, phía sau cánh cửa quả nhiên là một cái thang lầu chật hẹp, phong bế, kéo dài xuống phía dưới, dường như đi xuống một cái đường ngầm.

Đi hết cái thang lầu không ngừng phát ra âm thanh vang vọng, nghênh tiếp bọn họ chính là một cái đại sảnh cực kỳ rộng, trần nhà thì có vòm hình tròn tựa như đại sảnh giảng đạo, có đủ các bức họa liên quan đến tôn giáo, thiên đường hay là vườn địa đàng gì đó … Hai người đều không có nghiên cứu sâu về tôn giáo, chỉ có thể nhận ra thượng đế cùng với một số thánh đồ quên mất tên, còn có những thiên sứ cởi truồng khắp bầu trời.

Ở ngay giữa đại sảnh, còn có hơn mười mấy cây cột thủy tinh, đường nhìn xuyên suốt qua, có thể thấy rõ được các kho tượng bên trong, đều là dáng dấp các đứa bé nhỏ khoảng 12 13 tuổi, màu da có trắng có đen, hết thảy ở phía sau đều có gắn lông vũ màu tuyết trắng như lông bồ câu, bày ra các tư thái ưu mỹ của các các thiên sứ như bức tranh.

—- Thời này mấy pho tượng chế tác làm thật quá tinh xảo đi! Có thể đem mấy tượng này làm ra còn sống động như thế, từng sợi tóc từng độ sáng, từng mảnh da đều thật, quả thật khiến ta tưởng như con người đột nhiên bị đóng băng thời gian, chụp vào trong cái lồng thủy tinh này vậy.

"… Renee chính là bị mấy … pho tượng này dọa sợ sao? Xác thực quá giống người thật bị bất động." Lý Tất Thanh đi tham quan, líu lưỡi nói. "Mấy thứ này đều là tác phẩm của Cha Beth sao? Y quả nhiên có thể so với nhà nghệ thuật Michelangelo (1) đó nha … Anh xem thử cánh làm bằng gì vậy, dùng lông thiên nga à?"

Rio tập trung tinh thần mà nhìn vào một pho tượng, hầu như đem mặt dán sát vào bề mặt thủy tinh. Một lát sau, anh mang vẻ mặt lo lắng, còn đáng sợ hơn cơn lốc biển gầm sắp xảy ra ngoài khơi. "Những — thứ này —" Giọng của anh cực kỳ khô khốc và chói tai, tựa như mũi khoan cứng rắn đâm vào thủy tinh. "Những cái này là tượng sao? Tôi nghĩ nó giống như là –"

Từ miệng của anh đưa ra một từ khiến cho người ta mao cốt tủng nhiên: "Thi thể!"

Lý Tất Thanh khiếp sợ hỏi: "Gì cơ?"

Vị đặc vụ tóc đen lảo đảo lui về phía sau vài bước: "Đúng rồi! Những pho tượng đều là thi thể đã được xử lý qua việc chống phân huỷ. Là thủ pháp xử lý cực kỳ cao minh! Nếu không phải trước đây vì từng tham gia một vụ án đặc biệt mà phải đi học tập một chuyên gia trang điểm cho thi thể, nghe người đó giảng qua không ít tri thức liên quan đến vấn đề này, thì tôi cũng sẽ tưởng rằng những thi thể này là tượng sáp."

"Oh my god!" Cậu nhóc người Hoa lẩm bẩm nói. "Đây chính là phòng trưng bày thi thể, ở dưới ngay giáo đường!" Cậu cúi đầu rồi chuyển qua nhìn vị đặc vụ. "Chuyện này là bình thường sao, Rio? Tôi hình như có nghe nói, ở Âu Châu có một vài giáo đường hoặc hội tu đạo bên đạo Thiên Chúa, đã từng thành lập nhà mồ ngầm để lưu giữ thây khô đã xử lý chống phân huỷ, cho rằng đây là một loại kính ý đối với người chết, thế nhưng, phong tục này hình như đã bị bỏ từ lâu rồi, phải không?"

Rio gật đầu nói: "Đã biến mất một thế kỷ rồi, không nghĩ tới, ở đây cũng có thể thấy được. Những thi thể này thoạt nhìn hoàn hảo vô khuyết, tựa như mới làm cách đây không lâu …" Một ý niệm khủng bố chợt đột nhiên tiến vào trong đại não, những cảnh tượng đó khiến cho khuôn mặt tuấn mỹ của anh hầu như méo mó, anh gian nan mà nói: "Nếu như những thi thể của mấy đứa nhỏ này, không phải là sau khi chết đi mới bắt đầu được chế tác thành tiêu bản thì …"

Lý Tất Thanh từ trong mắt lóe ra ánh sáng thê lương. Cậu nhìn qua chợt cảm thấy muốn nôn, nhưng rồi lập tức cố gắng nén lại. "Trời ạ…. trời ạ …" Cậu bắt đầu nói năng lộn xộn.

"Nếu quả thật là vậy," Vị đặc vụ liên bang giật mình. "Cái tên gọi là Cha xứ kia, chính là một tên sát nhân liên hoàn biến thái đến cực điểm."

Hai người hít sâu 1 hơi, tựa như đại sảnh tầng ngầm này đột nhiên đóng băng, toàn bộ lồng chụp thủy tinh này cũng như muốn chụp cả hai người họ vào đó.

“Có lẽ, y có một căn phòng dùng để chế tác.” Lý Tất Thanh nhìn quanh bốn phía, quả nhiên phát hiện một cánh cửa.

Cửa không có khóa, bọn họ mở rộng cửa đi vào. Bên trong vẫn khổng lồ như cũ, nhưng lại đặt đầy đồ vật: Một cái bàn tròn đựng đầy dược phẩm, một cái bàn kim loại lớn bày đủ các các loại ống nghiệm, bình thủy tinh, cồn đèn …. Trên vách tường còn có một cái ống gốm sứ to lớn không biết công dụng.

“Cồn, salicylic acid, glycerine, zinc salt …” Lý Tất Thanh xem lướt qua các nhãn dán ở trên các bình. “Những thứ này dùng để làm gì? Formalin … ” Cậu chợt nói. “Y dùng những thuốc này để làm chất bảo quản?”

Vị đặc vụ liên bang cố sức mở ra cái vỏ ngoài của ống gốm sứ, thấy rõ được thứ bên trong bỗng dưng hít một hơi thật sâu. Đó chính là thi thể của một đứa bé trai tầm 7 8 tuổi, hai tay giao lại nắm đặt ở trước ngực bày ra tư thế cầu khẩn, mặt mày tựa như đang chìm vào giấc ngủ say. “Mùi cồn … Y lợi dụng đường ống này cùng cồn để tiến hành xử lý khô, làm cho thi thể mất nước rồi tiến hành ướp xác.”

“Thế nhưng, tụi nhỏ nhìn không giống thây khô.”

“Tôi nhớ chuyên gia bảo tồn thi thể kia có từng nói qua, glycerine có thể phòng ngừa khô ráo quá độ của thi thể, salicylic acid có thể ức chế vi khuẩn sinh trưởng, còn có zinc salt …. zinc salt có thể khiến cho thi thể đông cứng, khiến cho thi thể này giống như pho tượng đứng yên ở trong tủ thủy tinh chân không …”

“… Tôi thật tình hy vọng Cha xứ cũng chỉ đơn giản là một chuyên gia bảo tồn thi thể am hiểu kỹ thuật chống phân huỷ mà thôi.” Lý Tất Thanh không thể chịu đựng được mà dời tầm mắt ra khỏi thi thể còn nhỏ kia. Trong mắt cậu có cơn lửa giận thâm trầm mà áp lực thiêu đốt.

Vị đặc vụ tóc đen lại đóng đường ống lại, trầm giọng nói: “Chúng ta còn tiến hành thủ chứng, điều tra thân phận của mấy đứa nhỏ này. Nếu như tụi nhỏ đều là thuộc về viện phúc lợi do chính Cha xứ kia nuôi dưỡng trong vòng 20 năm đổ lại, thì người chết cũng không hẳn là khó tra …”

“Còn Cha xứ thì sao, có cần bắt không?”

“Không, hiện tại chúng ta cần phải rời khỏi đây, đưa chìa khóa trả lại chỗ cũ, trước tiên không nên đả thảo kinh xà. Tôi cần có căn cứ chính xác đầy đủ, có thể chứng minh những đứa trẻ khi nằm trên cái bàn kia đều còn sống, bằng không chỉ có thể tố cáo y tội khinh nhờn thi thể mà thôi.” Rio cố nén lửa giận nói.

Cậu nhóc người Hoa thoạt nhìn rất không cam lòng, nhưng vẫn phải đồng ý.

Ngay khi bọn họ dự định rời khỏi căn phòng chế tác, thì cửa bị mở ra từ bên ngoài.

“Hai vị, không được phép đã tự tiện đi vào phòng của người khác, ăn cắp vật phẩm, nào có phải là một việc hợp pháp, phải không?” Vị Cha xứ mặc một thân áo choàng đen đứng ở ngoài cửa, trên mặt lộ ra nét mặt

không vui khi đang giảng đạo mà lại bị quấy rối vô lễ cắt ngang giữa chừng.

"Tiền đề là người kia không phải là người bị tình nghi giết người mà cảnh sát đang điều tra!" Vị đặc vụ liên bang từ bên hông rút ra cây súng lục, lạnh lùng nói. "Tôi rất lấy làm lạ sao Cha lại ở đây, chẳng lẽ sớm đã có cảnh giác, nên cố ý không hít Isofurane?"

"Isofurane?" Vị Cha xứ Beth có chút kinh ngạc. "Ý của anh là, trước đó các anh lẻn vào phòng ngủ của tôi, đã lén cho tôi hít Isofurane? Khó trách khi tôi tỉnh lại trên cổ đã không thấy cái chìa khóa đâu nữa … Thật đáng tiếc không cho các anh như nguyện, tôi trời sinh với mấy cái thứ thuốc tê và gây mê kia tính mẫn cảm khá thấp, nếu như các anh muốn tôi hôn mê sâu hơn thì sợ rằng phải dùng loại thuốc tốt hơn loại thường mấy lần mới được đấy."

Đây quả là một tên biến thái tinh thần tê dại, không có cảm giác tội lỗi! Rio phẫn nộ suy nghĩ, y đứng ngay tại hiện trường phạm tội, cả gian phòng đều là thi thể của người bị hại, vậy mà mặt y chẳng có chút biến động, hình như xem đây chỉ bất quá là một vụ phòng cất đồ tư nhân bị người lạ lén xem trộm vậy. "Anh đã chủ động xuất hiện, thì chuyện cũng dễ giải quyết hơn." Vị đặc vụ dùng nòng súng chỉa vào y. "Hai tay đưa lên cao, chậm rãi xoay người, kề sát trưởng. Anh đã bị bắt, Cha Beth, tội danh là kẻ khả nghi có ý định mưu sát cùng khinh nhờn thi thể."

Cha xứ mở to con mắt hôi lam sắc, trên mặt tràn đầy giật mình và không giải thích được như người vô tội bị oan uổng, thể hiện biện giải lo lắng tự mình biện giải: "Có ý định mưu sát? Không không, giết người chính là tội lớn nhất trong thập giới, Chúa nói 'không thể giết người', 'phàm giết người, thì bên trong của kẻ đó sẽ không có sự vĩnh hằng', chúng tôi phải tuân thủ mệnh của Chúa!"

"Vậy những thi thể của bọn nhỏ anh định giải thích thế nào? Lẽ nào anh sẽ nói cho chúng tôi biết chúng đều là những pho tượng thiên sứ làm bằng thạch cao à?"

"Không, chúng không phải pho tượng, là thiên sứ đang ngủ." Tâm tình của Cha xứ rất nhanh bình ổn trở lại. "Linh hồn của tụi nhỏ tạm thời rời khỏi thân thể, lên tới thiên đường của Chúa, tôi chỉ đang cố gắng mà bảo tồn những thân thể này ở nơi đây, đến một ngày nào đó khi linh hồn trở về."

"… Anh dự định dùng cái loại nói chuyện mê thần giả quỷ này để mê hoặc toà án cùng bồi thẩm đoàn sao? Hay đấy, chỉ mong lúc đó anh có thể nhận thêm được mấy tên fan cuồng tôn giáo như anh."

"Không, tôi không nói sai. 'Miệng đầy lời nói dối, sẽ khiến Jehovah căm hận, hành sự thành thực, sẽ khiến ngài vui sướng'." Cha xứ thành khẩn nói với vị đặc vụ đang mang vẻ mặt giận dữ cùng chán ghét. "Hãy nghe lời cha nói, cậu bé, tôi biết trong mắt của các cậu, tôi làm thế quả thật có chút bất cận nhân tình, cũng không phù hợp luật pháp, thế nhưng tôi phải làm vậy, đây là sứ mạng của tôi — Từ 20 năm trước, tôi đã bắt đầu nhận được 'Gợi ý'."

"Gợi ý?" Lý Tất Thanh Vẫn thờ ơ lạnh nhạt mở miệng hỏi. "Cha có thể nói rõ ràng hơn không, Cha?"

"Đương nhiên có thể. 20 năm trước, tôi chỉ là một thanh niên vô tri nông cạn, nhất tâm muốn đi theo Chúa, nghe chủ ý của Chúa, nhưng vẫn không được phép vào cửa Chúa. Đến một ngày, tôi du học tới một đảo

của Ý, ở trong ngầm hội tu sĩ của Palermo (2), thấy được một thiên sứ đang ngủ say …" Cha xứ nhìn chằm chằm vào một thi thể nhỏ nhắn ở trong một cái tủ thủy tinh, ánh mắt nhiệt liệt mà ước mơ, tựa như đang chìm vào thánh đường hồi ức. "Linh hồn của bé đã rời khỏi thế giới tròn 70 năm, nhưng cơ thể vẫn duy trì dáng dấp trước khi chết, tóc, độ công lông mi vẫn còn sự sáng bóng, làn da mịn màng, đôi môi hồng nhuận, tựa như một cánh hoa mới vừa bị hái xuống. Trong khoảnh khắc vừa nhìn thấy bé, thì một tia sáng như chớp bổ ngang cái đầu ngu muội của tôi, tựa như một con sơn dương tìm thấy được con đường tìm về, ở lúc đó linh trí tôi mới khai sáng, thanh âm của Chúa mà tôi khát cầu từ lâu, rốt cục đã phủ xuống đại não tôi! Chúa nói với tôi: 'Những người bảo hộ thân thể thiên sứ, còn hơn là bảo hộ huyết nhục của bản thân, là từ thiện lý mà ra, nhất định là niềm vui của thượng đế!'

Đây là một gợi ý! Tôi quả thực vô pháp tưởng tượng, chỉ không ngờ mình may mắn trở thành người được tiếp nhận, người được chọn! Tôi đã nhận thức được ý nghĩa nhân sinh: cuộc đời của tôi, chính là phải gánh chịu trách nhiệm này, dùng hết khả năng có được của tôi mà bảo hộ những thân thể thiên sứ này …"

Nhìn chằm chằm vào vị cha xứ đã thoát ly thế giới, miệng lưỡi lưu loát kia, Rio cùng Lý Tất Thanh không khỏi trao đổi nhau ánh mắt 'chuyện quái gì vậy?'

"Vì vậy tôi bắt đầu tìm kiếm những người thủ hộ, một bác sĩ tên là Alfred Adler Salafia (3), chỉ có y mới có được toàn bộ kỹ thuật quan trọng nhất. Các anh có thể tưởng tượng được không, 100 năm trước, khi kỹ thật còn lạc hậu y sáng tạo ra kỳ tích như thế! Đây nhất định chính là trí tuệ mà Chúa ban tặng! Tôi phải tốn hết 1 năm, rốt cục trong tay thân thuộc của y, lấy được bản copy, ghi chép đầy đủ toàn bộ kỹ thuật chống phân huỷ hoàn mỹ …"

"Alfred Adler Salafia?" Lý Tất Thanh nhỏ giọng hỏi. "Vị bác sĩ mà bị tên cha xứ điên này tôn sùng thành tiên rốt cục là ai?"

Rio hỏi lại: "Có từng nghe qua 'Sicilia Sleeping Beauty' (3) chưa?"

"… À, chính là cô bé 5 tuổi được giữ trong nhà mồ ngầm Palermo sao? Tôi từng xem qua hình ảnh trên mạng rồi, xác thực việc bảo tồn thi thể kia chính là kỳ tích nha." Lý Tất Thanh chợt nói. "Thế nhưng điều càng khiến tôi cảm thấy kỳ lạ chính là, hàng năm đều có ngàn vạn du khách vào tham quan, sao chỉ có thể mỗi tên Cha xứ này là nhận được "gợi ý của Thượng đế" cơ chứ?"

Vị đặc vụ tóc đen suy nghĩ một chút, dùng một lời kịch trong kịch truyền hình mà lời ít mà ý nhiều trả lời cậu: "You talk to God, you' re religious; God talks to you, you' re psychotic." *(Bạn nói với Chúa, bạn là một kẻ tín ngưỡng; Chúa nói với bạn, bạn là một kẻ tâm thần)* (4)

Nhìn vị Cha xứ không coi ai ra gì cứ thao thao bất tuyệt khiến cậu nhóc người Hoa muốn bật cười: "Nhưng thoạt nhìn, y là một tên bệnh tâm thần rất thành kính, vô hại, chẳng phải sao? Tôi còn nghĩ, y sẽ không giết người, những đứa nhỏ này đều là sau khi chết mới được xử lý chống phân huỷ đó."

Rio nhíu mày, không ủng hộ phản bác: "Một viện phúc lợi nhỏ, trong 20 năm, 13 đứa nhỏ bất ngờ chết đi? Tỉ lệ tử vong của tụi nhỏ thời này cao tới thế sao?"

“Chuyện này cũng đúng, chẳng lẽ, còn có hung thủ khác?”

“Cũng không bài trừ cái tên Cha xứ kia đang giả thành một tên bệnh tâm thần.”

“Được rồi, thử xem từ miệng y có thể hỏi ra được thêm gì không?”

Hai người chấm dứt thì thầm, thì Cha xứ đã cúi đầu hợp tay, đứng ở trước mặt các tiểu các thiên sứ mà thì thào cầu nguyện, tinh thần của y đã lọt vào điểm mà người phàm không thể chạm tới rồi, cảnh giới linh hoạt kỳ ảo của thần thánh.

Rio quyết định lên tiếng để kéo y trở về “Mấy đứa nhỏ này là chết thế nào vậy Cha? Vì để có đủ dàn thánh ca ở thiên quốc mà Cha quyết định đem tụi nhỏ biến thành thây khô sao?”

Cha Beth dừng lại cầu nguyện, quay đầu anh một cái. Cái nhìn này không có phẫn nộ, chỉ có sự khoan dung và thương xót dành cho một người ngu muội. “Giết người là sai, cậu nhỏ, trong đầu của cậu chỉ toàn là giết người mà thôi, rất nguy hiểm.” Y vươn hai tay đầy ca tụng chạm vào tủ thủy tinh. “Cái chết luôn là dùng cách thức mà ta không ngờ được bất ngờ phủ xuống đầu ta, tật bệnh, tai nạn, nhưng ta không cần chống lại nó, những cái này đều là an bài của Chúa. Chủ yếu là triệu tập người hầu của ngài, để họ rời khỏi thân thể, trở lại thiên quốc. Chính là thế đấy.”

Lý Tất Thanh nói thầm với Rio: “Bổ sung một chút, y chính là một tên tâm thần thành kính, vô hại, hơn nữa ngây thơ. Y căn bản là không hề ngoài nghi cùng điều tra cái chết của tụi nhỏ, bởi vì y cho rằng chuyện gì cũng là sự an bài của Thượng đế.”

Vị đặc vụ bất đắc dĩ thở hắt ra, suy tư một lát sau lại hỏi cha: “Sinh hoạt hằng ngày của tụi nhỏ, là ai chăm sóc?”

“Những nữ tu sĩ, các tu sĩ trong giáo đường sẽ lần lượt chăm sóc tụi nhỏ.”

“Hôm nay tới phiên ai?”

“Là Emma. À, hôm nay các anh đã từng gặp cô ấy đấy, nhớ không, lúc chúng ta lần đầu gặp nhau đó.”

Y vừa nói xong, thì hai người họ nhất thời nhớ ra, lúc đó Cha đang ở chung với một đứa bé da đen thảo luận về con cá gầy mà bé vẽ, sau đó bé được một nữ tu sĩ vóc người cao to dẫn đi. “Con muốn ăn cá nhỏ à, Martre? Vậy tối nay Sơ sẽ làm cá nhỏ cho con.” Cô nói.

Tựa như dây đàn bị đầu ngón tay nhẹ nhàng kích thích, vị nữ tu sĩ trước khi đi đã liếc mắt nhìn họ 1 lần, giờ đây ký ức chợt ào ra — ánh mắt đó, không phải là sự tò mò và tìm hiểu bình thường mang ý tốt, nó dừng lại ở trên người họ hơn 2s, vượt qua khỏi cái thoáng nhìn bình thường dành cho người xa lạ. Hôm nay nhớ ra, sau khi Rio đưa ra giấy chứng nhận thân phận xong, thì ánh mắt màu xanh rõ ràng đè nén tâm trạng nặng nề — rõ ràng chính là kinh hoảng không chỗ trốn!

"Vị tu sĩ tên Emma đó, hiện tại đang ở đâu?" Rio hỏi.

"Giờ này? Chắc là đang tuần tra đêm đi, nhìn tụi nhỏ xem có đái dầm hay không, có ác mộng hay không, hoặc là thân thể có gì khó chịu hay không." Cha trả lời.

Rio một tay bất lấy cổ tay của cha Beth, động tác thô bạo kéo tới bên góc cầu thang, nhanh chóng đem tay y vòng qua lan can, khóa hai tay y vào cùng một chỗ. "Xin lỗi, Cha, không có chứng cứ trực tiếp chứng minh những đứa trẻ này không phải do Cha giết. Trước khi loại bỏ toàn bộ hiềm nghi, phiền Cha ở lại chờ 1 chút, sẽ có cảnh sát tới tìm Cha."

Cha khẽ động vòng trang sức trên cổ tay, phát sinh tiếng vang của kim loại, y phiền não mà nói: "Cậu làm như vậy, sao mà tôi cầu nguyện được?"

"À, Cha có thể kề sát vào tay vịn thang lầu." Vị đặc vụ liên bang không cho là đúng mà nói. "Dì sao hình thức cũng không quan trọng, quan trọng chính là tâm hồn, chẳng phải sao?"

Dường như rẽ mây nhìn thấy mặt trời, cha lộ ra nụ cười vui mừng. "Cậu nói rất đúng! Dùng tâm hồn cùng thành thực mà cầu nguyện Chúa, Chúa mới dung nạp. Cầu nguyện không bị thời gian, không gian hạn chế, chỉ cần dùng thành thực kính nể, cảm ơn mà cầu nguyện với Chúa." Y nỗ lực để hai tay mình lay trụ lan can, hai tay nắm lại, bắt đầu rõ ràng mà đọc câu từ cầu nguyện thuộc trong lòng.

Y thậm chí còn không hỏi hai người khách không mời tự dưng rời đi kia, vì sao lại đi tìm nữ tu sĩ Emma — so với cầu nguyện, thì việc đó đâu có quan trọng, chẳng phải sao?**HẾT CHƯƠNG 30**

(1) Miichelangelo (6/3/1475 – 18/2/1564), thường được gọi là Michelangelo, là một hoạ sĩ, nhà điêu khắc, kiến trúc sư, nhà thơ và kỹ sư thời kỳ Phục hưng Ý. Dù ít có những đột phá bên ngoài nghệ thuật, sự uyên bác của ông trong các lĩnh vực đạt tới tầm mức khiến ông được coi là một người xứng đáng với danh hiệu nhân vật thời Phục hưng, cùng với đối thủ cũng là người bạn là Leonardo da Vinci.

(2) Thông tin về "**Vùng mộ cổ các thầy tu dòng Franxit ở Palermo**" có thể đọc thêm tại đây

(3) Thông tin về có thể đọc thêm tại đây

(4) **You talk to God, you're religious. God talks to you, you're psychotic.**

Doris Egan, House M.D., House vs. God, 2006

32. Chương 31: Luân Hồi

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Viện phúc lợi nhi đồng nằm ở phía đông của giáo đường, là một tòa nhà hai tầng. Rio cùng Lý Tất Thanh lúc bước vào hàng hiên tầng 1 thì thấy một thân ảnh đẫy đà của nữ tu sĩ, đang nhẹ bước ra khỏi một căn phòng ngủ.

Trong giây phút khi cô ta ngẩng đầu lên nhìn thấy bọn họ, trên mặt của cô xẹt qua một tia khiếp sợ và lo sợ không yên, sau đó tự trấn định mà nói: "Xin lỗi, các người vào đây bằng cách nào vậy? Lúc này giáo đường vẫn chưa mở cửa đón khách, xin mời hai người lập tức rời đi, bằng không tôi sẽ báo cảnh sát!"

"Sir Emma?" Rio vẻ mặt nghiêm túc hỏi.

"Phải …" Nữ tu sĩ tự giác trả lời.

Rio lấy giấy chứng nhận của mình ra để trước mặt cô. "FBI. Có một vụ án giết người liên hoàn, chúng tôi cần cô phối hợp điều tra, về những đứa trẻ trong viện phúc lợi này —"

Anh còn chưa nói hết cậu thì Emma dường như một con dã thú bỗng nhiên bị bẩy rập có mũi nhọn đâm trúng, phút chốc lủi đi mất, hoảng hốt mà lập tức lủi mình vào một căn phòng, rồi nhanh chóng đóng cửa lại.

Bên trong phòng truyền đến tiếng thủy tinh vỡ vụn cùng tiếng vật cứng rơi xuống đất.

Rio lập tức cố sức đẩy mạnh cánh cửa, nhưng không phá được, lập tức dùng súng Glock đã gắn ống giảm thanh, ở ngay chốt cửa mà bắn hai phát.

Cửa một phát bị đá văng ra, trong phòng không còn bóng người, nhưng cánh cửa sổ thủy tinh ngay cả sàn gỗ đều bị phá nát bấy, xem ra nữ tu sĩ cường tráng này vừa mới phá cửa sổ chạy thoát.

Lý Tất Thanh nhanh chóng chạy tới lật một tấm chăn đơn của một cái giường nhi ngay sát bên cửa sổ, vội la lên: "Còn có hơi ấm, ả mang theo một đứa nhỏ rồi."

"Mau đuổi theo!" Vị đặc vụ liên bang liền nhảy cửa sổ.

Cái bóng mà bọn họ đuổi theo cách đó không xa chạy qua toàn bộ hậu viên, nữ tu sĩ nhờ vào việc quá quen thuộc địa hình mà càng lúc càng tạo khoảng cách với những kẻ truy đuổi. Rồi đột nhiên có tiếng xe khởi động máy, một chiếc BMW màu xám tro chạy lướt qua sân rộng, đâm thẳng vào cửa lưới sắt cổng chính

rồi lập tức chạy nhanh ra phía ngoài giáo đường.

Rio cùng Lý Tất Thanh chạy vội ra cửa chính, lập tức phát động chiếc SUV đậu bên tường, nhanh chóng đuổi theo.

Hiển nhiên đây chính là động cơ của một SUV do chính phủ cấp phát cho, so với một chiếc xe đời cũ nhỏ đã ra hãng được 7 8 năm thì nhanh hơn nhiều, cho nên chưa tới 10 phút thì bọn họ đã đuổi kịp được, thấy nó vội vàng chạy trốn vào một con đường nhỏ ra phía ngoài trấn — con đường này là giải đất ngay sát bên bìa rừng, nối thông các quận huyện.

Rio vừa lái xe, vừa gọi điện cho cảnh sát địa phương Eden, để đối phương thông báo cho cảnh sát địa phương, tổ chức nhân viên vây bắt. Khi anh cúp máy thì chiếc xe xám tro kia đã vào ngay trong tầm bắn.

"Giúp tôi cầm lái đi!" Anh nói với Lý Tất Thanh đang ngồi ghế phó, sau đó đem đầu cùng toàn bộ cánh tay vươn ra cửa sổ xe, giơ súng nhắm vào lốp xe phía sau của xe phía trước.

Anh bắn 3 phát, có hai phát trúng mục tiêu, trong nháy mắt săm lốp xe bị nổ khiến cho xe chỉ cố gắng chạy được khoảng 10m, sau đó lao ra nền đường, xiêu xiêu vẹo vẹo mà đậu lại ở giữa rừng cây thưa thớt.

Vị đặc vụ liên bang đẩy cửa xuống, giơ súng gọi: "Xuống xe! Chậm rãi mở cửa xe, một người bước xuống!"

Sau một sự trầm mặc, Emma mở cửa ngay ghế lái xuống, nhưng không phải chỉ một mình ả. Cánh tay trái rắn chắc của ả đang xách một đứa nhỏ, đem bé đặt ngay trước ngực mình, tay phải nắm một cây dao cắt giấy, lưỡi dao sắc bén đặt ngay bên cổ của đứa bé. Đó là một bé gái cỡ 5, 6 tuổi, mặc cái váy ngủ màu trắng, mái tóc quăn dài màu vàng nhạt rối bời lại như rong biển, dưới sự kiềm chế mà kinh hoảng giãy dụa khóc.

— Debby!

Cánh tay giơ súng của Rio cứng lại trong gió đêm.

Cảnh tượng ngay trước mặt … chính là đang đảo ngược lại khoảng thời gian 5 năm về trước, hay là oan hồn ôm nỗi hận rốt cục trở lại nhân gian? Anh khó có thể tin mà mở to mắt, cả cơ thể cứng ngắc tựa một tượng điêu khắc, để khống chế đôi môi sẽ không tự chủ run lên, anh liền cắn chặt răng, khiến đường cong cằm cứng như kim chúc.

"Buông súng! Nếu không tao giết nó!" Emma khẩn trương mà nhìn anh, trong ánh mắt màu lục tối tựa như phụt ra kinh khủng và hung bạo. "Đừng tưởng tao chỉ uy hiếp, mày phải biết tao đã nói được thì sẽ làm được! Buông súng, lui về phía sau, lui về phía sau!"

Rio biết, dựa theo bình thường bản thân phải tỏa ra tư thái mềm hoá một chút, để tạm thời kiềm lại sự nóng nảy bốc đồng của hung phạm, tránh để đối phương kích thích mà liều lĩnh rồi ra tay, nhưng anh lại

không động đậy — anh ngay cả một ngón tay cũng không thể động đậy, một chữ cũng không nói nên lời!

Tư duy của anh hiện tại tựa như lượn vòn, nhưng thân thể cứng ngắc như đá, tựa như có một miệng cống đem toàn bộ chúng nó triệt để chặt đứt liên hệ với thần kinh!

Anh cho rằng sau khi để toàn bộ âm u tất cả qua đi, rốt cục có thể đi ra khỏi cơn ác mộng nhiều lần tuần hoàn tựa như mê cung kia, một lần nữa hít thở một luồng không khí mới — Nhưng không phải! Anh vẫn đang ở trong cơn ác mộng, cảm giác như trút được gánh nặng lúc trước chỉ là một sự lừa gạt buồn cười! Anh nghe được tiếng cười nhạo của Tudor, điên cuồng mà đắc ý dào dạt quanh quẩn: "Bắn đi! Để chúng ta chơi tiếp trò này, tựa như trước đây ~~~ trước đây ~~~ trước đây ~~~ vô số lần trước đây, bắn thủng vào cổ của nó, để cho máu của nó phun ra … Nhanh chóng bắn đi, tao sắp chờ không được rồi đây!"

—- *Không! Tỉnh lại! Rio, nhanh chóng tỉnh lại!* Linh hồn của anh đang gào thét trong thể xác cấm cố, nhưng ngoại trừ chính anh, không ai có thể nghe được.

Đối mặt với nòng súng vẫn không chịu thỏa hiệp của vị đặc vụ liên bang, trong mắt Emma phảng phất kinh khủng vượt qua điểm cực hạn, bắt đầu tuôn trào ra ác hận cùng cuồng liệt. Ả đè sát lưỡi dao xuống 1 chút, một dòng máu tươi xuất hiện ngay cái cổ trắng nõn của bé, tựa như một con rắn nhỏ bắt đầu di chuyển.

"Sister à, thả lỏng chút nào, kỳ thực chị cũng đâu muốn làm vậy đúng không?" Một giọng nói tựa như làn gió mát, nhu hòa mà nói. "Nhìn nhìn Debby kia, bé dễ thương biết bao, tôi dám cá bé chính là đứa hiểu chuyện nhất trong viện phúc lợi, bé sẽ tự mình ăn, tự mình mặc quần áo, ngoan ngoãn không gây phiền, hồi nãy bé còn hôn lên má của chị, dùng tiếng nói ngọt ngào của mình mà nói "ngủ ngon" cùng chị, chị còn nhớ không?"

Dường như nhờ vào câu nói dẫn dụ của cậu nhóc người Hoa, mà ánh mắt của Emma bất tri bất giác hòa hoãn lại, lưỡi dao đặt ngay cổ của bé hơi hơi buông lỏng "Tao không muốn giết nó, tụi mày đừng ép tao … Buông súng, buông súng!"

Lý Tất Thanh một tay ôm lấy thắt lưng Rio, một tay nắm lấy cổ tay anh, chậm rãi, mềm nhẹ mà đè xuống, để nòng súng hướng về mặt đất. "Rio, hãy nghe lời tôi, buông ngón tay ra, đưa súng cho tôi … Rio, tin tôi đi!"

Vị đặc vụ liên bang không có phản kháng. Tinh thần của anh đã đóng lại, nhưng cũng không có triệt để phong kín, cậu nhóc này chính là cửa thông gió duy nhất.

Lý Tất Thanh cầm được súng, khom lưng đặt nó ở dưới mặt đất. "Được rồi, chị nhìn đi, chúng tôi rất có thành ý muốn tâm sự cùng chị, trước tiên thả đứa bé đáng thương kia ra trước được không?"

"Không!" Nữ tu sĩ đông cứng cự tuyệt. "Tao sẽ không thả nó ra, trừ khi tụi mày chừa xe cho tao, sau đó triệt để rời khỏi tầm nhìn của tao."

"Không cần phải phản ứng kịch liệt như vậy, sister à, chúng tôi chỉ là điều tra vụ án một chút thôi mà, chỉ

là hỏi nhân chứng …"

"Đừng gạt tao —" Giọng nói bén nhọn của Emma cắt ngang lời cậu. "Tụi mày đều đã biết! Tao chỉ cần nhìn vào mắt tụi mày, thì liền biết tụi mày cái gì cũng đều biết! Tao sẽ không buông tay chịu trói đâu, tao biết nếu bị bắt thì sẽ bị gì mà."

"Vậy thì tại sao chị lại muốn làm vậy? Chị là người của Chúa, được người người tôn kính, tôi tin tưởng khi chị đứng trước Chúa đưa ra lời thề của mình, thì trong lòng nhất định tràn đầy quang minh và bác ái, cũng giống như Cha Beth vậy, chẳng phải sao?" Lý Tất Thanh cùng nét mặt khổ sở mà đồng tình nhìn ả.

Ánh mắt của cậu khiến ả đau lòng. Nhưng khi cậu nói ra cái tên kia, tựa như có một bàn ủi lăn qua lòng ả, khiến ả đau đớn tới cả người rung động. "Chúa ơi! Chúa toàn năng nhân ái của con ơi! Đúng vậy, tao đã từng đem tim mình phát thệ, muốn cả đời thành kính phụng dưỡng Chúa, việc chính là kính dâng thể xác và tinh thần, ngay lúc tao chỉ mới là một đứa bé 12 tuổi. Nhưng tao đã làm vậy vài chục năm rồi!" Tựa như có một khúc cây đâm ngang ngực ả, thanh âm Emma trầm thấp mang theo đau nhức không thể chịu đựng được. "Tao đã 29 tuổi, đến nay vẫn là một đứa con gái! Tụi mày chắc ai cũng đều trải qua tình dục, nhưng tao cả đời đều phải thủ trinh! 'Cô đã được gả cho Thượng đế', có người nói như thế với tao, nhưng tao không rõ, nếu như Thượng Đế thật sự là chồng của tao, thì tại sao cho đến giờ ngài ấy vẫn chưa cùng tao làm tình?"

Lý Tất Thanh nhìn nữ tu sĩ đang thống khổ giãy dụa trong dục vọng và tín ngưỡng, đáy mắt hiện lên thương xót chân chính.

Thiên tính cùng bản năng của sinh vật một ngày bị ràng buộc, tựa như một ngọn cỏ mọc giữa kẽ đá, muốn vươn càng ra, nếu như một ngày khe đá bị phá hỏng, thì nó sẽ phát ra lực lượng dị dạng mà cường đại, đem phiến đá nứt ra — đây chính là lực lượng của dục vọng.

"Chị có thể lựa chọn cởi bỏ bộ quần áo của nữ tu sĩ mà, Emma, trở lại cuộc sống chân chính của chị. Thượng Đế sẽ không vì chị kết hôn sinh con mà nghĩ bản thân ngài bị cắm sừng đâu."

"Đã quá muộn!" Nữ tu sĩ vẻ mặt tuyệt vọng. "Nếu có người nói điều này sớm hơn với tao một chút … trước khi tao giết người … trước khi tao yêu Cha Beth …"

Khả năng này đã được Lý Tất Thanh dự liệu, "Cha, cha có biết không?" Cậu hỏi.

"Không, tao vẫn luôn che giấu, bởi vì không muốn khiến Cha chán ghét mà sinh bất hòa." Ả buồn bã cười nhạt một chút. "Dù cho biết thì sao chứ, thể xác và tinh thần của Cha toàn bộ kính dâng cho Thượng Đế, không chừa lại chút mảnh vụn nào có thể chia cho người bên ngoài."

"Cho nên chị chỉ có thể dùng một phương cách khác mà yêu Cha. Gợi ý mà Cha đã luôn thâm tín kia, cùng với tín niệm của chính mình, khiến cho chị hành động, chuyện của tầng ngầm, chị hẳn là đều biết đi?"

"Đúng vậy, lời hứa đó của Cha nhiều năm trước tao cũng có biết. Tao giúp cho Cha, giúp Cha lưu lại vết

tích," Emma thì thào mà nói. "Chỉ có lúc đó tao mới cảm giác được, ngoại trừ Chúa, tao chính là người thân cận với Cha nhất."

"Cái này chính là bí mật thuộc về riêng hai người thôi, phải không? Chị cảm thụ loại cảm giác này," Lý Tất Thanh lãnh tĩnh phân tích. "Khả năng xác của 1, 2 đứa trẻ đầu chỉ là do bệnh tật hoặc bất ngờ thật, nhưng sau đó, một thời gian dài sau đó, đều gió êm sóng lặng, chị bắt đầu thấy trống rỗng, nôn nóng, bất mãn, cầu khẩn thượng đế sớm thu nhận một người hầu về chỗ ngài, nhưng càng chờ mong thì càng thấy dài lâu không có thực hiện. Rốt cục có 1 ngày, chị cũng không thể tiếp tục ức chế dục vọng lôi kéo, để kéo dài quan hệ giữa chị cùng Cha, bắt đầu chế tạo ra những cái chết … Chị có từng thấy hổ thẹn không, dù cho chỉ có một lần?"

"Nói đúng hơn, tao tuyệt đối không hối hận." Nữ tu sĩ rất thẳng thắn, có thể là đang tìm kiếm sự nhận thức giống nhau giữa người khác. "Khi mày quyết định quyết tâm làm một việc gì đó cho một ai đó, thì dù cho giết người cũng không khó ra tay như mày tưởng đâu, có lúc trái lại nó lại là một khoái cảm — tao không biết so với khoái cảm khi làm tình thì thế nào, liệu có mãnh liệt như tao cảm nhận không, tao không cảm nhận được, mày nói cho tao biết được không?"

Hiển nhiên, đây không phải là một tình yêu có ý nghĩa bình thường. Lực lượng nào đó chi phối Emma, khiến ả ở trong phiến đá vô số lần méo mó sinh trưởng, rốt cục tìm được điểm đột phá — giết chóc. Dục vọng giết chóc khiến ả hoàn toàn thỏa hiệp.

Lý Tất Thanh lắc đầu nói: "Không, tôi không thể so sánh được … Còn một vấn đề tôi không cách nào hiểu được, tại sao chị lại để xác của Renee xuống đáy hồ?"

"Bởi vì sự tồn tại của nó làm bẩn đi tín ngưỡng của Cha. Đánh nhau, ăn cắp, bịa chuyện thành tính, thói xấu thành quen, hoàn toàn không giống những đứa trẻ khác." Emma lãnh khốc trả lời. "Nó không xứng trở thành thiên sứ của Cha." Ả cúi đầu nhìn một chút đứa bé đang không ngừng liên tục khóc nháo trong lòng ả, phiền táo nhíu mày. "Còn mày thì sao, mày lớn thêm chút nữa, cũng sẽ biến thành giống chị mày vậy, phải không, Debby?"

"— Bé sẽ không, bé là một đứa bé ngoan." Tựa như rốt cục cũng tỉnh lại giữa bóng đè thâm trầm, vị đặc vụ tóc đen rốt cục tìm về được thanh âm của chính mình, mặc dù có chút khàn giọng và không lưu loát. "Thả bé ra đi, Emma, chỉ cần cô thả bé, tôi tuyệt không nổ súng, cũng sẽ chừa xe lại cho cô, thế nào?"

Nữ tu sĩ ở dưới lớp khăn trùm đầu màu đen mà đưa ra một nụ cười hờ hững. "Không. Hiện tại tao không muốn chạy, dù có chạy thoát khỏi tụi mày, thì mày sẽ cho rằng tao sẽ khờ dại nghĩ rằng, bị một đám xe cảnh sát cùng phi cơ trực thăng đuổi theo thì có thể hoàn toàn chạy thoát hay sao?"

"Chí ít cô có thể cứu được một sinh mạng, cô chẳng bao giờ làm vậy, đúng không? Thử đi, tôi thề rằng so với cảm giác hủy hoại đi một sinh mạng sẽ càng khoái trá hơn." Rio cẩn thận mà hướng dẫn ả.

"Cảm giác của tao đã không còn quan trọng nữa rồi, khoái trá hay không, tao đã không quan tâm nữa rồi." Trên mặt Emma hiện lên một sự khác thường, lười biếng mà bình tĩnh, phảng phất người giữa băng thiên tuyết địa bỗng nhiên cảm giác được sự khô nóng cho dù cởi sạch quần áo cũng không cách nào hạ nhiệt được, đó chính là dấu hiệu của gần đông chết. "Tao cả đời sẽ ngồi trong ngục giam, cho dù có được phép

thăm tù, thì Cha sau khi biết được chân tướng cũng không đồng ý gặp lại tao đâu, — kết thúc như vậy, với tao mà nói, thì còn ý nghĩa gì nữa?"

"Đã vậy, thì sao tao không tặng cho Cha lễ vật cuối cùng đi?" Ả cúi đầu hôn đỉnh đầu của Debby, thấp giọng nói. "Đem tâm tình của tao truyền cho Cha nhé, tiểu thiên sứ." Sau đó ả giơ cổ tay, hướng thẳng vào cái cổ trắng nõn của đứa bé mà đâm —

—- đường phân cách tuyến vào chính văn —-

Vị đặc vụ liên bang nhạy cảm mà phát hiện ra sự khác thường trên mặt của nữ tu sĩ, độ nhạy cảm về mặt nguy hiểm do chức nghiệp rèn luyện ra bắt đầu vang còi cảnh báo. Anh phản xạ có điều kiện mà đưa tay về phía thắt lưng, cầm lấy cây súng lục dự bị bên hông. Ngay lúc Emma cúi đầu hôn lên đỉnh mái tóc vàng của Debby, thì anh liền rút súng ra, nhắm vào đối phương.

Lưỡi dao ở dưới ánh đèn xe phản xạ ra tia sáng, anh biết mình phải quyết định thật nhanh, nhưng khuôn mặt đang khóc của con tin cường liệt trùng kích thần kinh của anh, tứ chi gặp khó khăn trong việc tiếp nhận chỉ lệnh của lý trí, trong nháy mắt, hình ảnh trước mắt cùng với hình ảnh máu chảy đầm đìa trong ký ức chồng chéo vào nhau, khẩn trương, lo nghĩ cùng sợ hãi cuộn trào mãnh liệt mà tiến đến. Tựa như một người bệnh bị mắc chứng cơ vô lực, anh thậm chí không cảm giác được sự tồn tại của các ngón tay mình, càng không cách nào nhấn được cò súng …. Sự trễ nãi của anh đã giết chết đi 1 giây đồng hồ!

Ngay lúc lưỡi dao hạ xuống, thì Emma đột nhiên phát ra tiếng thét chói tai.

Ai cũng không ngờ, cô bé trong lòng ả vì ý thức được việc tiếp tục khóc nháo cũng vô dụng, liền xuất ra chiêu mà bình thường hay đối phó với mẹ cùng chị gái — bé cúi đầu cắn mạnh vào cánh tay đang kèm chặt mình, những chiếc răng nhỏ mà bén nhọn hung hăng đâm thẳng vào thịt, tựa như con sói con đang đói chết không ngừng ăn.

Đau đớn đột ngột ập tới khiến cho Emma lập tức cố sức đẩy mạnh kẻ tập kích mình, theo bản năng muốn rút cánh tay mình lại.

Lý Tất Thanh thả ngón tay, để súng rơi xuống đất — không ai phát hiện được từ lúc nào cậu đã nhặt cây súng ở trên mặt đất lên cả — bất ngờ nhỏ này khiến cho cậu bỏ đi ý định ra tay, trong thoáng chút bỏ qua hành động này.

Cậu liền chạy tới phía bên sau của vị đặc vụ liên bang, tay phải vững vàng nâng lên khuỷu tay run rẩy của đối phương, tay trái cầm lấy bả vai cứng ngắc. Tựa như một vị giảng viên bắn súng đang chỉ đạo các bước cơ bản cho học viên của mình, lòng ngực ấm áp mà hữu lực của cậu áp chặt vào phía sau của đối phương, bên tai thấp giọng hạ lệnh: "Nổ súng, Rio!"

Con mắt của vị đặc vụ tóc đen hỗn loạn mờ mịt chợt thu hồi lại, thanh âm trong mơ bỗng nhiên nổ vang trong đầu anh —

Nổ súng, Rio.

Nổ súng. Lúc này anh sẽ không thất bại đâu, vì còn có tôi ở phía sau anh.

Câu nói của vị liên hoàn sát thủ kia, "*Mượn lực của tôi đi, Rio, để chúng ta cùng nhau kết thúc đi tuần hoàn chết tiệt này.*"

Thanh âm đó tựa như một dòng nước lũ thật lớn, trong nháy mắt đổ ập vào miệng cống tinh thần, một lực lượng khiến anh không thể kháng cự bắt đầu đẩy ngón tay của anh —

Cánh tay phải của nữ tu sĩ chảy máu, ả kêu thảm mà che miệng vết thương, bị một lực bắn khiến cho cả người lùi về phía sau. Xương cổ tay và xương trụ cẳng tay bị đạn bắn cho nát, khiến cho cánh tay bày ra một độ cong quỷ dị méo mó, đau nhức tiến thẳng vào thần kinh, ả lớn tiếng rên rỉ, tựa như vậy là có thể giảm bớt được sự đau đớn của thân thể.

Rio kinh ngạc mà nhìn vũ khí trong tay, mùi thuốc súng nóng rực vẫn còn quanh quẩn ngay chóp mũi. Cho dù ánh lực phụt lên, tiếng súng vang lên, anh vẫn không thể tin được bản thân lại có thể đơn giản nổ một phát súng như thế!

Cơn ác mộng tinh thần đã dằn vặt anh suốt thời gian qua, tâm lý cản trở khó có thể xuyên qua, luôn cuốn trôi tâm tình anh, tựa như toàn bộ đều bị một phát súng đó bắn cho nát bấy!

Anh từng cho rằng muốn thoát khỏi cơn ác mộng đó sẽ là một khoảng thời gian dài dằng dặc, là một quá trình thống khổ — Trên thực tế anh đã từng đi tới bờ tuyệt vọng, cho nên dùng thái độ cam chịu mà càng lúc càng nuốt vào người nhiều viên thuốc, dùng công tác cường độ cao ép buộc mình không còn thời gian để nghĩ tới nó nữa.

Đến tận giờ này khắc này, một viên đạn xoay tròn đi 5 năm thời gian, rốt cục đem viên đạn đã đi lệch quỹ đạo thời điểm đó kéo lại đúng quỹ đạo.

Lúc này, anh không hề thất bại — Và sau này cũng sẽ không tiếp tục thất bại nữa.

Debby bị đẩy ngã dưới mặt đất tựa như đang nằm mộng. Bé nhìn nữ tu sĩ cả người đầy máu, khủng hoảng mà muốn chạy đi, nhưng chung quanh lại tối đen khiến cho bé chẳng biết phải chạy đi đâu, ngăn cản bước chân của bé. Rừng đen một mảng tối đen, chỉ có nơi được ánh đèn xe rọi sáng tới, khiến cho bé nhìn thấy được một thân ảnh cao to của một người đàn ông tóc đen được phản quang, bỗng nhiên nhớ ra: người đó là cảnh sát.

Phải tin tưởng cảnh sát, người lớn ai cũng nói thế cả. Thế là bé liền vươn cánh tay nhỏ nhắn của mình, nhanh chóng mà chạy tới nơi ẩn núp an toàn ấm áp kia, lảo đảo chạy về phía anh.

Rio buông súng, đầu gối quỳ xuống mảng lá cô trên mặt đất, ôm chặt lấy cô bé đang chạy ào tới mình,

đem mặt vùi vào trong mái tóc quăn màu vàng nhạt rối tung của bé.

Không ai biết anh đã khóc ướt cả mặt.

"… Xin lỗi, xin lỗi …" Vị đặc vụ tóc đen dùng thanh âm nghẹn ngào nhiều lần nói, tựa như đem hết toàn bộ áy náy, tự trách cùng hổ thẹn đã chôn giấu suốt mấy năm trời trút ra hết. "Debby, xin lỗi …"

Cô bé cũng không hiểu được thâm ý của anh, chỉ là ngoan ngoãn mà ôm lấy cái cổ của anh, dùng lễ nghi đã học được mà trả lời: "That's all right."

"Bé đã tha thứ cho anh rồi." Lý Tất Thanh bên cạnh anh nhẹ giọng nói. "Rio, anh có tin tưởng vào sự luân hồi không?"

"… Luân hồi?"

"Đúng vậy. 5 năm trước, một sinh mạng mất đi, một sinh mạng mới được tái sinh. Hiện tại, bé dùng cùng một dung mạo, cùng một tình cảnh mà xuất hiện lại trước mặt anh, còn anh, đã cho bé một kết cục hoàn toàn khác — bé muốn dùng cách này nói cho anh biết rằng, anh hoàn toàn có thể dùng nỗ lực của mình nhận được sự tha thứ của bé."

Rio kinh dị mà ngẩng đầu, nâng lên khuôn mặt của bé, hoài nghi nhưng cũng ẩn hàm chờ mong hỏi: "Là thật sao, Debby?"

Cô bé không hiểu gì cả mà nhìn anh. Cô bé chợt nhớ tới lời thầy giáo đã dạy mình, khi nhận được sự giúp đỡ của người khác xong thì phải nói lời cám ơn, vì vậy liền nhỏ giọng mà nói: "Cám ơn."

Vị đặc vụ liên bang lại một lần nữa ôm lấy bé, rưng rưng nói rằng: "Không, Debby, phải là anh cám ơn em mới đúng …"

Tiếng còi cảnh sát gào thét từ xa đến gần, rất nhiều cảnh sát địa phương lập tức chạy tới, tiếp quản hiện trường. Khống chế phạm, trấn an con tin, chụp ảnh thủ chứng …. Toàn bộ công tác xử lý hậu trường ngay ngắn rõ ràng mà tiến hành.

Rio rời khỏi đoàn người, đi tới một góc hơi tối cách đó khá xa. Anh cần khá nhiều thời gian để bình ổn tâm tình mình.

Toàn bộ những chuyện đã phát sinh trước đó, trong đầu anh chợt cuộn tròn tựa như một bộ phim nhựa điện ảnh, rất nhanh, anh chợt phát hiện 1 việc kỳ quái —

"Cậu biết dùng súng?" Anh liền hỏi cậu nhóc bên cạnh.

Cậu nhóc người Hoa cười cười,"Sao tôi biết được chứ, quốc gia chúng tôi không cho phép tư nhân dùng súng mà. Thế nhưng, trong câu lạc bộ dã chiến xạ kích thì tôi đã từng tham gia rồi."

"Tư thế đỡ tay tôi hồi nãy của cậu rất chuyên nghiệp." Con mắt màu lam sắc của vị đặc vụ tìm tòi nghiên cứu mà nhìn cậu.

"Đó là do cánh tay của anh run rẩy tựa như một người chưa từng cầm súng qua vậy, so ra, thì tôi có kinh nghiệm hơn rồi." Lý Tất Thanh thần sắc tự nhiên mà nói.

Rio có chút xấu hổ mà nở nụ cười. Anh chợt nhớ ra hiện thực kia vừa ăn khớp với cảnh trong mơ trước đó, nhưng lại không biết phải kể lại cho đối phương nghe. Anh phải nói thế nào đây? Chẳng lẽ nói "câu nói cùng hành động của cậu sao lại y chang với tên bị tình nghi là sát nhân liên hoàn trong mơ của tôi vậy"? Không, chuyện này quả thực là quá mạc danh kỳ diệu, anh còn chưa bệnh tâm thần tới trình độ này đâu, đem một giấc mộng hoang đường rồi lấy đó làm lý do mà nghi ngờ đối phương.

Mặc dù anh mơ hồ cảm giác được có gì đó không thích hợp … Nhưng đó cũng như một ít tơ nhện di động chợt lóe ra trong suy nghĩ, ngay cả chính anh cũng không nói rõ sao tự dưng mình lại có cảm giác này — tựa như ở phía sau một chàng trai ôn hòa mà sạch sẽ, đang cất giấu một bóng đêm mơ mơ hồ hồ, vô pháp va chạm vào …

Hell with it! Sao tự dưng anh lại có suy nghĩ này! Anh yêu chàng trai này — Chuyện này anh rất khẳng định, nhưng những thứ không hề có chứng cứ rõ ràng này lại rất khả nghi, rất giống như một sự khinh nhờn với tình yêu của chính bản thân mình.

Khi anh quyết định đem toàn bộ những nghi hoặc loạn thất bát tao này ném qua sau đầu thì, tiếng chuông điện thoại di động trong túi tiền chợt vang lên.

Sau khi Rio bắt máy, chưa nói được vài câu thì đã cúp máy, tiếc nuối mà nói với Lý Tất Thanh: "Xin lỗi, kỳ nghỉ của tôi lại phải ngâm nước nóng rồi."

"Sao thế?"

"Tổng bộ triệu tập khẩn cấp, kêu tôi phải lập tức quay về D.C Washington.."

Lý Tất Thanh lo lắng hỏi: "Đã hơn nửa đêm, sao lại cấp như thế? Phát sinh chuyện gì sao?"

"Trong điện thoại không có nói rõ, chỉ là gọi tôi cùng Robert lập tức tới đó." Rio không yên tâm mà nhìn đối phương. "Chuyến đi này tôi không có khả năng mang theo cậu, cậu có thể tiếp tục đi sang chỗ khác tiếp tục nghỉ phép, hoặc là quay về New York, tôi sẽ đưa chìa khóa nhà kia cho cậu … Cậu tính sao?"

"Đột ngột quá, tôi còn chưa nghĩ ra gì cả." Cậu thành thật mà trả lời.

"Được rồi, vậy chúng ta quay về khách sạn trước, công việc ở đây cứ giao cho cảnh sát địa phương kết thúc vậy."

Lý Tất Thanh theo anh được vài bước thì hỏi, "Tội mưu sát của sir Emma không thoát được, nhưng còn Cha Beth thì sao? Y có bị hình phạt nào không?"

"Khó nói, liên quan tới mấy việc tôn giáo, khi xử lý sẽ có chút phiền phức, hơn nữa hành vi của y cũng chỉ là bắt chước theo người đi trước — 100 năm trước, có không ít người thuộc giáo đường đem thây khô đặt ở trong nhà mồ ngầm của giáo đường mà." Vị đặc vụ nhún vai. "Nếu như giáo hội tham gia án tử này, thì có khả năng y sẽ thoát tội đó — cũng là khả năng mà thôi. Thế nhưng chỗ này khả năng y sẽ không thể tiếp tục ở lại nữa, nói không chừng sẽ bị cắt chức mà được giáo hội cử tới đi canh mộ cho một nghĩa trang nào đó chăng."

"Như vậy cũng tốt, tôi nghĩ Cha sẽ thích công việc mới này đấy." Lý Tất Thanh nói.

Vị đặc vụ tóc đen chần chờ một chút, cuối cùng cũng nói ra: "So với việc này, tôi còn quan tâm một chuyện khác hơn … Tên kia lần này lại không hề nhúng tay vào! Có chút kỳ quái, phải biết suốt 1 năm qua, những tên sát thủ liên hoàn bị chúng tôi đuổi bắt, 10 tên thì có tới 8 tên bị hắn nhanh chân tới trước, khiến cho ngay cả cấp trên cũng hoài nghi trong nội bộ chúng tôi có phải có gián điệp cho hắn hay không. Không ngờ, lần này hắn một chút động tĩnh cũng chẳng có, tôi không thể không nói, sir Emma kia rất may mắn đi, còn có thể sống mà lên tòa án."

"— Anh đang nói đến K.Green?"

"Chính là cái tên khốn chuyên gia tùy ý làm bậy đó đấy. Đã yên ắng suốt 1 tháng rồi, không có tin tức nào về hắn đang làm mưa làm gió cả, tôi thật có chút không quen."

"Nói không chừng hắn đang nghỉ phép thì sao," Lý Tất Thanh bật cười, mang sự đùa cợt. "Cùng với bạn gái. Dù sao hắn cũng phải tận hưởng một cuộc sống của một người bình thường chứ nhỉ?"

"— Có lẽ là với bạn trai đi?" Vị đặc vụ tóc đen ma xui quỷ khiến mà bổ sung 1 câu.

"Gì cơ? Anh nói hắn là …" Đối phương giật mình nói.

"Không không," Vị đặc vụ lập tức đổi giọng. "Tôi chỉ đùa thôi."

Lý Tất Thanh nhìn anh 1 cái, nét mặt đầy phức tạp nan giải chợt lóe qua.

Sau khi trở lại motel, thì sắc trời đã sáng hẳn. Hai người họ đều không buồn ngủ, tùy tiện ăn miếng bánh mì uống ly cà phê là xong bữa sáng.

Mới vừa dùng xong bữa sáng, thì điện thoại di động của Lý Tất Thanh cũng chợt vang lên. Cậu lấy ra nhìn màn hình điện thoại, có chút xấu hổ cười cười với Rio: "Tôi ra ngoài nói chuyện chút."

"Điện thoại của Molly sao? À, cậu không cần lần nào cũng phải lánh mặt tôi mới nói chuyện được đâu." Người em trai của bạn trai cậu nỗ lực lấy lại tinh thần, trêu ghẹo nói. "Tôi sẽ không nghe lén quá trình tình ái qua điện thoại của hai người đâu."

Khi cậu nhóc nhanh chóng chạy đi thì Rio thấy mặt cậu đã đỏ ửng lên.

Anh mỉm cười, uống một ngụm cà phê đắng đã nguội lạnh.

Sau khi đối phương trở về, trên mặt mang theo vẻ hưng phấn, thoạt nhìn rất hài lòng: "Biết chưa Rio, Molly sắp tới đây rồi, ngay tháng sau!"

"Tháng sau?" Rio có chút ngạc nhiên. "Không phải nói cuối năm mới về sao?"

"Việc tiến hành công việc diễn ra thuận lợi hơn so với dự kiến ban đầu, nên cô ấy chuẩn bị cho mình 1 kỳ nghỉ, trở về đây ở khoảng 1 tháng."

"À, vậy rất tốt." Rio nửa cao hứng vừa tiếc nuối mà nói, tâm tình phức tạp dường như rượu cốc-tai được trộn hơn 17 18 vị, lộn xộn không biết là rốt cục là vị nào. "Hai người có thể ở bên nhau rồi."

"Cô ấy nói dự định bàn với tôi 1 chút về chuyện đính hôn." Lý Tất Thanh bất động thanh sắc mà quan tâm anh, tựa như đang muốn xuyên thấu qua một biểu tình trên mặt anh dù là nhỏ nhất, phân tích tâm tình thực tế trong đáy lòng của đối phương. "Đính hôn đó! Ở nước chúng tôi, ý nghĩa của nó cách với kết hôn cũng không xa lắm —- Bên nước các anh cũng giống như vậy chứ?"

"À, chắc là giống đi." Rio mất hồn mất vía mà trả lời.

Lý Tất Thanh nở nụ cười, mang theo một khoái cảm không có hảo ý mà hỏi: "Nếu vậy, đính hôn ở bên này có cần rể phụ không? Tôi hy vọng công việc tháng sau của anh không quá bận."

Dưới đáy lòng Rio phát ra rên rỉ thống khổ, cực lực bày ra biểu tình "Cam tâm tình nguyện", "Coi tình hình đi, nếu lúc đó tôi rảnh thì tính sau."

Anh đứng dậy trở về phòng mình, thu dọn hành lý đơn giản, nói với Lý Tất Thanh. "Tôi đã đặt vé máy bay rồi, cần phải ra sân bay ngay, cậu có thể 1 mình quay về New York không?"

"Không thành vấn đề, anh yên tâm đi." Cậu nhóc người Hoa phất tay với anh. "Thuận buồm xuôi gió — À không phải, anh ngồi máy bay mà, cả đường đều ngược gió."

Vị đặc vụ liên bang cũng không quay đầu lại mà vội vã rời đi.

Còn lại một mình Lý Tất Thanh, ở bệ cửa sổ nhìn bóng lưng đang dần đi xa của anh. "Tháng sau à …"

Cậu thì thào tự nói. "Quả là quá ít thời gian."

33. Chương 32: Phần 05: Đảo Nguyệt Thần (nguyệt Thần Đảo) - Tờ Quảng Báo Tuyệt Chỗ Phùng Sinh

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Neal khoác một cái áo gió cũ hàng hiệu màu vàng đỏ, đi trên con đường u ám gió thổi không ngừng. Hiện tại gã đói muốn chết, muốn uống chút đồ lạnh để nâng cao tinh thần, nhưng trong người lúc này chỉ còn mấy đồng tiền xu.

Tháng trước gã mới được thả ra khỏi ngục giam đảo Rex.

11 năm thi hành án, theo thời hạn quy định thì được 2/3 thời gian sẽ được mãn hạn, cho nên trên thực tế gã chỉ ngồi có khoảng 7 năm lẻ 4 tháng mà thôi — nhưng việc này chẳng khiến gã có cảm giác lợi ích gì cả, hơn 7 năm trời, đủ để có rất nhiều thứ hôi phi yên diệt, tựa như tài phú tích lũy, địa vị bang phái, cùng với những người xinh đẹp đã từng yêu gã yêu đến muốn chết đi sống lại.

Hồi tưởng lại những màn chém giết đầy máu tanh thời xưa — đó là thời kỳ rung chuyển được xưng là "Chiến Tranh Hồng Lam", hai băng mafia lớn của New York, băng Lame và băng Blood vì cướp giật địa bàn mà đâm đầu vào cuộc hỗn chiến điên cuồng. Mấy lão đại của các bang phái không chỉ phải nổ sung với phía ngoài, mà bên trong đó các cổ thế lực liên minh trong phái cũng xung đột không ngớt, một ít bang phái nhỏ lợi dụng việc này mà đục nước béo cò, từ bên cạnh cuộc ác chiến mà tranh đoạt những đồ thừa của trận xung đột.

Trong hoàn cảnh này, từng thành viên trong bang phái hầu như máu như dầu mỏ gặp lửa thì phực cháy, Neal cũng không ngoại lệ. Gã đã từng dẫn đầu một chi nhánh của Blood, vung tay với một chi nhánh của Lame, chuyện khiến cho súng phải nổ chính là một thành viên của đối phương dám huýt sáo với bạn gái gã, còn kêu 1 tiếng "Ê, bitch!", lập tức bị gã tự mình đâm hơn 11 nhát, vì vậy ân oán cá nhân rất nhanh thăng cấp trở thành ẩu đả bang phái.

Kỳ thực chuyện này cũng khá là thông thường, mấy tên trong bang phái trên cơ bản lấy xảo trá vơ vét tài sản, buôn bán thuốc phiện cùng đánh nhau ẩu đả là một ngày ba bữa cơm. Hết lần này tới lần khác khiến cho FBI cùng SWAT phải tiến hành liên thủ để chèn ép thế lực các bang phái, nên FBI cần có người để giết gà dọa khỉ, Neal cực kỳ xui xẻo mà lại được trúng tuyển, trở thành một trong những mục tiêu đuổi bắt. Cả

hai bang phái đều dùng tiền để mua chuộc người bán đứng gã cho cảnh sát, gã bị FBI bắt giữ.

Vì thoát tội, gã tìm đến một vị luật sư nổi danh với phí dụng kinh người, quan tòa đánh tròn ba năm, cuối cùng được báo rằng, nguyên cáo là chính phủ liên bang, ngoại trừ nhận tội ra gã không còn cách nào khác đâu — chính phủ liên bang vĩnh viễn đúng, dù cho gã chỉ vì lúc đó đi bộ lầm ngang qua con đường đó rồi bị bắt lầm, chỉ cần lên tòa án, thì nhất định phải nhận tội, đây chính là vấn đề liên quan đến mặt mũi của chính phủ. Đương nhiên, về phần tội gì, phán bao nhiêu năm, thì mày có thể cùng bên công tố viên cùng quan tòa cò kè mặc cả, khai ra mấy thằng bạn giang hồ để rút ngắn thời gian thi hành án, cũng có thể đặt lên bàn cân của nữ thần công lý vài miếng vàng, khiến cho bàn cân của thẩm phán mà hướng về phía bên mày — đó chính là một chuyện khác nữa.

Nói chung, vì cuộc phán quyết này, mà Neal đã mất hơn nửa tiền để dành của mình, rốt cục khiến cho nữ thần công lý ở trước cửa pháp viện được=bị thuyết phục, đem thời hạn thời hạn thi hành án rút ngắn từ 40 năm thành 11 năm. Trong quan tòa, gã ở phòng câu lưu hơn 3 năm, sau khi chung thẩm thì ở nhà giam tiếp tục ngồi chồm hổm hết thời gian thi hành án còn lại, cuối cùng không còn một xu mà ra tù.

Mới ra tù thì Neal còn đem ý niệm Đông Sơn tái khởi trong đầu, nhưng sự thực chứng minh, tai nạn cũng giống như tiền phi nghĩa vậy, luôn liên tiếp mà tới — đứa bạn gái là ca sĩ hạng hai mà gã từng yêu thương nhất gom hết mấy trăm vạn dolla Mỹ còn lại của gã mà cùng một tên vệ sĩ người da đen trốn sang Mê-hi-cô sống cuộc sống hai người hạnh phúc, chi nhánh mà gã từng dẫn đầu đã bị thế lực Blood khác chiếm giữ, khi gã mới ra ngục nỗ lực liên hệ với mấy thuộc hạ cũ, thì suýt chút nữa bị tên lão đại mới trói lại ném xuống Sheepshead Bay.

Gã xin giúp đỡ mấy tên bạn cũ, nhưng lại bị mất khá nhiều thông tin liên hệ, những người tìm được thì cũng không mạnh hơn gã bao nhiêu, nhiều lắm thì chỉ có thể giúp cho gã mấy tờ tiền lẻ, mà mấy tên bạn có tiền có quyền thì chẳng ai thèm gặp gã.

Cách xa 7 năm, toàn bộ thế giới đều thành cảnh còn người mất. Nhưng cuộc sống đơn điệu nơi ngục giam đã khiến cho khái niệm thời gian không còn rõ ràng nữa, khiến gã có cảm giác chỉ mới có 1 đêm mà đã bị chúng bạn xa lánh.

Gã phẫn nộ, ghen ghét, oán trời trách đất, giãy dụa, uể oải, kiệt sức, sự thiếu thốn về điều kiện vật chất cùng sự giảm thấp của cuộc sống khiến cho quan tâm của gã liền quay trở lại với thực tế nguyên thủy nhất — ăn no, mặc ấm, có chỗ ở. Mà tất cả cái đó đều cần tiền, mà hiện tại gã lại hai bàn tay trắng, gã cần tiền.

Tiền ơi tiền! Lúc không cần thì tiền nó chất chồng chồng từng xấp trong tủ sắt, còn khi chân chính cần nó thì lại khó kiếm gần chết! Tùy tiện kiếm một việc gì đó để làm? Trạm xăng dầu, tiệm thức ăn nhanh … Không, gã không thể khiến bản thân mất mặt như vậy, gã đã quen với việc được người khác hầu hạ, giờ lại phải đi hầu hạ người khác, gã thà chết!

Gã đi tới cái máy tự động bên góc đường, do dự chốc lát, cuối cùng đem mấy đồng tiền còn sót lại trong túi bỏ vào, đổi lấy một ly cà phê. Gã rất quý trọng mà uống ngụm cà phê mà trước đây gã đã từng cười nhạt, mờ mịt tính toán tương lai sau này.

Cửa thủy tinh của máy tự động phản chiếu thân ảnh của gã, vóc dáng cao xốc, tóc ngắn kim nâu, con mắt

màu lục hẹp dài sâu thẳm. Trước đây khi còn áo mũ chỉnh tề thì gã là một suất ca có mị lực, hôm nay nghèo túng lôi thôi lếch thếch, mị lực cũng bị giảm sút, nhưng nhìn qua tiêu chuẩn cũng không biến mất hẳn, chỉ là vẻ mặt khổ đại cừu thâm, từ chiếc mũi cao cùng đôi môi mỏng nhếch ra được nụ cười nhạt.

Nếu như không muốn chết đầu đường xó chợ, thì nhật định phải tiếp nhận sự thật, Neal. Gã nhìn vào thân ảnh phản chiếu trong cửa thủy tinh mà không tiếng động phát thệ, cho dù là giết thuê chém mướn, cũng phải nghĩ ra cách kiếm ra được đống tiền, sau đó bắt đầu lại từ đầu, một lần nữa leo lên lại vị trí vốn có của mày!

Tựa như thượng đế nghe thấy được tiếng hét trong lòng gã, rồi thiện lương mà đưa một cánh cửa sổ mở ra trước mặt gã — gã bỗng nhiên phát hiện ở trên vách phía sau của máy tự động có dán một tờ quảng cáo, giấy trắng chữ đen viết rõ ràng, một công ty bảo vệ môi trường thông báo tuyển dụng một nhóm tình nguyện viên, tới một khu bảo vệ động vật hoang dã 'có tính phiêu lưu cao' để tiến hành hoạt động bảo vệ, trong 3 tháng, toàn bộ chi phí ăn uống sinh hoạt được bao trọn, đãi ngộ hậu đãi tới mức không thể tin được.

Neal không phải là một thằng nhóc sinh viên mới ra trường nôn nóng tìm việc làm, gã biết rất rõ sự không sạch sẽ của xã hội cùng với sự hiểm ác đáng sợ của lòng người, nên ôm nghi vấn không ngừng cẩn thận đánh giá tờ quảng cáo này, cần nhắc trong từ ngữ sử dụng có khả năng tồn tại bẫy rập nào hay không, rất nhanh tìm thấy được chỗ khác biệt không tầm thường: Trong tờ quảng cáo với người được tuyển dụng không ra yêu cầu về bằng cấp nào cả, lý lịch cùng sức khỏe cũng không yêu cầu, duy chỉ có nhấn mạnh "phải có tinh thần vì sự nghiệp bảo vệ môi trường mà hiến thân". Cái gì mà là "hiến thân"? Chắc sẽ không đi làm dã nhân trong mấy khu rừng nguyên thủy đi, Neal tự giễu cười nhạt một chút, cảm thấy cuộc sống hiện tại của bản thân mình cũng có khác gì dã nhân đâu — chí ít chúng còn không còn lo ăn uống.

Ánh mắt của gã dừng trên phần lương bổng, gã đếm qua đếm lại 4 con số không đứng phía sau số 3, cuối cùng hạ quyết tâm — dù cho có khổ cực cũng chỉ có 3 tháng mà thôi, còn phần 'có tính phiêu lưu', shit, trên đời này còn có chỗ nào nguy hiểm hơn nhà tắm trong ngục giam sao? Gã trước sau phải đánh hơn 10 trận, ở trên gạch men sứ cùng song sắt mà đập nát 8 cái đầu, mới có thể ngăn chặn được mơ ước của mấy tên khốn với cái mông của gã — tuy rằng giới hạn trong kinh sợ hành vi, nhưng sự hèn mọn thị dâm thì không chỗ nào không có, nhưng dù sao gã cũng đã luyện được bách độc bất xâm, lười phản ứng với mấy ánh mắt không gây tổn hại thực tế gì cho gã.

Kéo tờ quảng cáo xuống, gã quăng cái ly cà phê rỗng, máy móc đi tìm địa chỉ tuyển dụng.

Một tiếng sau, gã tìm được một tòa cao ốc nửa mới nửa cũ 4 tầng, từ cầu thang chật hẹp đi lên được tầng 2, vào được phòng tiếp đón có không gian khá rộng. Lập tức có nhân viên công tác tiến lên hỏi, còn phát cho gã một tấm phiếu yêu cầu gã điền vào.

Ở hai khung "thân thuộc" cùng "địa chỉ liên hệ", Neal suy nghĩ 1 chút, liền ghi chữ "không", rồi đem nộp phiếu. Gã được dẫn tới một phòng chờ lớn, người được tuyển dụng sau khi phỏng vấn chẳng bao lâu sẽ có ngay kết quả, vì bọn họ sẽ quyết định ngay tại chỗ có mướn gã hay không.

Phòng này khoảng chừng còn có 40, 50 người nữa, đều đang chán chường mà đợi kết quả. Neal nhìn quét nhanh 4 phía, người da đen mặc áo lót dài rộng bóng bầu dục cùng giày chơi bóng bẩn, một công nhân trung niên âu phục giày da nhưng sắc mặt tiều tụy, một người già gầy yếu hoa râm nỗ lực lấy mũ che giấu,

còn có những tên nhóc trẻ tuổi nhìn là biết xuất thân từ khu dân nghèo, sống ở đầu đường xó chợ … Gã bỗng nhiên thấy có chút kỳ quái, công ty bảo vệ môi trường này vì sao lại đem đoan thông báo tuyển dụng dán ở một góc không chút bắt mắt ở phía sau quảng trường lạc hậu, lẽ nào chúng không muốn mướn được những người có học thức cao hay sao?

Hay là trong đây còn có bí mật gì, tỷ như lương tựa như hơi nước, nên thực tế không mướn được người cần mướn, hay là trong vấn đề an toàn hoặc vệ sinh không đạt được tiêu chuẩn của chính phủ nên không dám gióng trống khua chiêng, Neal thầm nghĩ. Nhưng gã không định rời đi, trên thực tế, gã đã cùng đường.

Thời gian chờ đợi quá lâu, nên đoàn người không khỏi bắt đầu cảm thấy phiền táo, lúc này có nhân viên công tác mang cơm tới: Bánh mì, sandwich cùng cà phê, nước trái cây, cực kỳ phong phú, số lượng rất nhiều, cũng khiến cho mọi người phải tranh nhau mà lấy.

Neal cũng không chút khách khí mà cầm lấy phần ăn mà có lẽ mình ăn không hết, ăn cho no nê xong, lười biếng mà muốn hút điếu thuốc. Gã khi hỏi nhân viên công tác cũng không mong mỏi gì nhiều, không ngờ đối phương rất khách khí mà rút thuốc ra, những người nào trong phòng muốn hút thuốc đều tới nhận, mặc dù không phải hàng hiệu nhưng vẫn khiến cho tinh thần mọi người phấn chấn.

Sau khi ăn no uống đủ, gã bắt đầu có ý tứ mà quan sát những người này, buồn chán suy đoán những tên có khả năng trở thành đồng nghiệp của mình. Một lát sau, ánh mắt của gã chợt dừng lại một bóng người trong góc phòng.

— Đó là một thanh niên châu Á quần áo xinh đẹp, khoảng chừng 23, 24 tuổi, thoạt nhìn như người Trung Quốc, hoặc là người Nhật Bản, đang khoác chân dựa trên sofa, không coi ai ra gì mà tự mình chơi bài pu-khơ. Dưới ánh đèn huỳnh quang sáng, nửa khuôn mặt đường viền rõ ràng của hắn đối diện với Neal, lông mi dài cùng với chiếc cằm nhọn tựa như đường nét vẽ cẩn thận của họa sĩ, tràn đầy tình yêu mà vẽ ra được đường cong tinh xảo.

Đáy mắt Neal sáng ngời, có hứng thú quan sát hắn, hy vọng có thể đem toàn bộ gương mặt của đối phương chuyển qua trước mặt mình.

Sau đó không lâu như nguyện dĩ thường, người thanh niên kia dường như cảm giác được có ánh mắt nhìn mình, liền quay mặt sang tìm ánh mắt của người đó.

Sau khi Neal nhìn thấy rõ gương mặt hắn, theo lễ nghi gật đầu chào, sau đó đem mặt qua chỗ khác. Dung mạo của đối phương có thể xem là tuấn mỹ, nhưng không mỹ không mức khiến cho người khác phải kinh diễm, quần áo kết hợp không xứng cùng với mái tóc màu vàng óng càng làm giảm đi nét đẹp của hắn — Neal luôn cho rằng, với người da vàng thì mái tóc thích hợp nhất chính là tóc đen, màu quá sáng kết hợp với làn da không trắng sẽ đánh bại gu thưởng thức của người khác.

Thanh niên châu Á này thoạt nhìn tựa như một tên người chim với bộ lông chim phối hợp loè loẹt, điều này làm cho khiến cho Neal có một cảm giác muốn kéo hắn lại một một lần nữa trát phấn tô son cho hắn — nếu là 8 năm trước, gã nhất định sẽ làm như vậy, nhưng hôm nay gã không còn tiền cùng tình dư thừa để chơi đùa với nam thanh nữ tú như trước, trên thực tế, gã cũng đang bị xã hội lòng người dễ thay đổi này trát phấn điều giáo.

Lúc này, nhân viên công tác lần thứ hai đi vào gian phòng, đem những thẻ bài có viết số cho những người đang chờ, tổng cộng có 24 thẻ bài, những người không có thẻ bài thì được khách khí mời ra ngoài.

Nhìn căn phòng nhân số giảm nhanh, Neal nhìn thấy bản thân còn ở trong 24 người trong phòng, hẳn là đã thông qua được cửa phỏng vấn sơ bộ. Kỳ quái chính là, những người coi bộ cũng chút chỉnh chu thì bị loại, những người còn lại thì giống như người vô gia cư lang thanh.

Tiếp theo chính là phỏng vấn cá nhân, những người được giữ lại bắt đầu được gọi vào căn phòng nhỏ sát vách nói chuyện riêng, toàn bộ đều là đi không trở lại, mọi người khó tránh khỏi có chút khẩn trương, bắt đầu thấp giọng nói chuyện với nhau. Neal tự giác nhận ra bản thân cùng mấy tên này chẳng có gì có thể nói được cả, nên một mình đứng trước máy pha cà phê mà rót uống liên tục.

Bên ghế sofa bên cạnh, thanh niên châu Á vẫn còn đang một mình chơi đùa với bài pu-khơ đầy hình vẽ, Neal đầy tiếc nuối bộ dáng ngồi chẳng có chút khí chất nào của hắn, lại không thể không thừa nhận, ở đẳng cấp thấp kém thế này, thì giữa một rừng người thẩm mỹ độc hại, thì hắn cũng được xem là sự đẹp mắt hiếm hoi tồn tại.

Gã cân nhắc 1 chút, quyết định đi tới làm quen với đối phương — nếu như có thể phát triển mối quan hệ hơn nữa cũng có thể miễn cưỡng xưng một lần diễm ngộ.

"Hey, cần cà phê không?" Gã đi tới ghế dựa bên cạnh sofa, đưa ra một cái ly sạch, dùng ngữ điệu dễ dàng hữu hảo bắt chuyện.

Thanh niên ngẩng đầu nhìn gã, không khách khí tiếp nhận cái ly, không nói lời cám ơn, chỉ là khóe miệng cười cười.

Neal lại ở ngay nụ cười này, toàn thân dường như bị điện giật, từ đầu ngón tay được va chạm bắt đầu khiến cho cả người tê dại.

Bộ quần áo kém cỏi, thưởng thức vụng về, phối hợp loạn thất bát tao, bao gồm luôn cả mái tóc nhuộm màu sắc mà gã ghét nhất (thậm chí ở ngay gốc tóc còn có những mảng tóc mới sinh màu đen, hừ, thật khiến cho người ta buồn nôn …) … Tất cả sự phối hợp đó đều bị phai nhạt ở dưới một nụ cười lấy le tới mức như là giả tạo!

Gã bỗng nhiên có hứng thú thâm nhập lý giải đối phương, từ thân phận cùng với thân thể.

"Tôi tên Neal." Gã nhiệt tình vươn tay với đối phương. "Có thể ba tháng sau, chúng ta có thể trở thành đồng nghiệp với nhau đấy, làm quen với nhau 1 chút trước được không?"

Thanh niên không quan trọng nắm lấy tay gã bắt: "Lạc Ý."

Neal thuận thế ngồi xuống ngay bên cạnh hắn, tựa như mấy lần trước vô số lần tiếp cận mỹ nhân suất ca,

vươn cánh tay để ngay sau lưng ghế chỗ hắn ngồi. "Quảng cáo thông báo tuyển dụng của họ hấp dẫn cậu à, đúng không, về bảo vệ môi trường, nói thật, tôi cũng hiểu được nhân loại đối với địa cầu quá mức tác cầu vô độ, tùy ý chặt cây, đi săn động vật hoang dại …"

"— Không, tôi không có hứng thú với bảo vệ môi trường." Lạc Ý cắt ngang ngẫu hứng phát huy của gã.

Neal xấu hổ, nhưng giấu rất khá, ngược lại cười hỏi: "Vậy cậu có hứng thú với cái gì? Nói không chừng chúng ta có chung sở thích đó …"

"Tiền." Thanh niên Châu Á thẳng thắn trả lời. "Tôi chỉ có hứng thú với tiền." Hắn dùng ánh mắt hà khắc mà nhìn quét qua bề ngoài của người đang tiến đến gần sát người hắn, dùng cách nói chẳng mấy để ý mà nói. "Tôi biết anh muốn làm gì, anh muốn cùng tôi lên giường chứ gì? Không thành vấn đề, 1 lần 200, cả đêm 500, dùng đạo cụ thì tính riêng. Tôi đã lâu rồi không làm ăn, thế nhưng, thấy anh cũng vừa mắt đấy, nên tôi sẽ cân nhắc xem có tiếp của anh hay không."

Hắn như thế mà lại là trai bao …?

Neal khiếp sợ nhất thời không nói nên lời. Người không hề thẹn thùng mà công khai nói tới chuyện giới tính của mình, gã cũng không phải chưa từng gặp qua, chỉ là không nghĩ tới ở nơi này sẽ gặp phải. Toàn bộ ý định điều giáo cùng diễm ngộ ý niệm trong đầu bắt đầu tan chảy, đối phương tựa như một sự tồn tại như xe buýt công cộng vậy, hoàn toàn không xứng đáng ở cho gã phải đi tẩy trừ động cơ rồi một lần nữa sơn phớt lại, điều này khiến cho gã phát sinh ra một sự căm tức — mà sự căm tức này còn có 1 nguyên nhân khác: hiện tại gã không có đủ tiền để bao trai, đừng nói cả đêm, 1 lần cũng không đủ.

Gã hầu như lập tức trở mặt, đứng dậy bỏ lại 1 câu: "Xin lỗi, tôi còn chưa khốn tới mức phải đi mua một đêm xuân để giải quyết nhu cầu."

Đối phương dường như không ngại việc bị kỳ thị với công việc của mình, chỉ là thoải mái uống hết ly cà phê, sau đó đưa lại cho gã: "Cảm phiền, rót thêm ly khác cho tôi."

34. Chương 33: Đảo Tùng Lâm

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Phỏng vấn cá nhân thật giản đơn tới không ngờ, hỏi mấy câu như "Có người thân tại đây hay không?", "Vật phẩm cá nhân trong quá trình cấm túc thì sẽ gửi tới cho ai", mấy vấn đề tương tự như thế, Neal cứ luôn trả lời không có, sau đó ký tên vào một hợp đồng bảo mật, sau đó được thông báo là đã được tuyển chọn chính thức, cùng ngày hôm đó liền tiến hành vào kỳ huấn luyện.

Gã bị đưa vào trong một căn phòng dạng như ký túc xá, bên trong có tủ quần áo cùng 6 cái giường đơn, một nửa đã có người, cái giường ngay cửa sổ bị chính tên nhóc người Châu Á mà hồi nãy gã mới vừa làm quen, Lạc Ý chiếm lấy. Do hồi nãy lúc nói chuyện kết thúc cũng chả mấy vui vẻ gì, nên Neal cũng không định đi tới chào hỏi làm chi, Lạc Ý cũng không có dự định sẽ bắt chuyện cùng gã, cứ bắt chéo chân mà nằm ở trên giường chơi bài.

Những người khác lục tục đi vào, giường dần kín, cũng không biết trong 24 người cuối cùng chọn ra được mấy người.

Sau khi giải quyết xong vấn đề ăn, hiện tại lại có một cái giường tuy rằng không nói là thoải mái nhưng ít nhất cũng sạch sẽ để cho mình nghỉ ngơi, Neal tạm thời cảm thấy thỏa mãn, vừa ngã đầu vào gối liền ngủ say như chết, nếu không phải nửa đêm bị một tiếng kêu thảm thiết khiến cho bản thân gã phải giật mình tỉnh giấc thì chắc gã đã ngủ thẳng 1 giấc tới hừng đông.

—- Gường ngủ đối diện là một tên Mỹ lai, tiếng được tiếng mất hòa cùng với tiếng khóc, đem đầu không ngừng đụng ầm ầm vào trong khung giường thiết, khiến tất cả mọi người trong phòng đều thức giấc. Lập tức có 2 nhân viên nghe tin mà chạy tới rồi khiêng tên đó ra ngoài.

…. Tên đó 8/10 là bị lên cơn nghiện, nên bị đuổi ra khỏi nhà. Mọi người không ai lên tiếng nhưng đều nghĩ vậy, coi như không liên quan tới mình mà bắt đầu tiếp tục ngủ.

Không ngờ 20 phút sau, tên người mỹ kia thoải mái thảnh thơi mà trở về phòng, leo lên giường của mình, trong cổ họng phát sinh ra tiếng rên rỉ vui sướng, cảm thấy mỹ mãn muốn thăng tiên.

Tên người da đen nằm giường bên cạnh nhịn không được hiếu kỳ hỏi: “Hey, partner, bọn họ cho mày thuốc à?”

Tên người mỹ cười hì hì, tinh thần còn có chút hoảng hốt.

Có hai tên khác lập tức gọi nhỏ hô to đứng lên: “Lại có cả chuyện tốt thế này sao?” “Chết tiệt, biết vậy vừa lúc gia nhập vào họ phải xin thuốc ngay, chứ hồi nãy hút thuốc lá thường thôi thật chẳng có chút sức gì cả!” “Họ đưa ra điều kiện gì, hay chỉ nói số lượng là được?”

Tên người mỹ rung đùi đắc ý, lâng lâng đáp: “Phúc lợi công ty, mỗi ngày được hút 1 lần … Tao nghiện K phấn.”

Mấy tên còn lại nghe vậy càng thêm kích động, liền bắt đầu làm ầm ĩ đứng lên, tên da đen nóng ruột muốn lập tức đi lĩnh thuốc, quả thật có 1 tên nhân viên được gọi tới, đem 5 điếu thuốc lá thả xuống dưới bàn của gã.

Tên da đen liền nhanh chóng mà hít sâu một hơi, được một tấc lại muốn tiến một thước mà oán giận: “Ma túy thôi mà, các người không thể cung cấp được mặt hàng cao cấp hơn 1 chút được hay sao?”

Nhân viên công tác cười cười, lưu lại một câu rồi mới rời khỏi phòng: “Phúc lợi công ty là một móc nối với công trạng, anh càng làm tốt, đãi ngộ càng cao.”

Mọi người nghe xong vui mừng khôn xiết, đều đứng dậy nhận thuốc, Neal cũng không nói gì mà cầm lấy 1 điếu.

Mọi người đều tự hút phần thuốc của mình, phát hiện trên mặt bàn vẫn còn dư 1 điếu thuốc. Tên da đen cầm nó giữa các ngón tay, nhìn quanh phòng rồi hỏi: “Ai không lấy?” Gã nhìn về phía tên thanh niên châu Á đang nằm ở giường ngủ kế bên cửa sổ. “Mày không muốn? Không muốn thì cho tao.”

Lạc Ý lơ đểnh mà nói: “Tùy.”

Tên da đen cầm lấy điếu thuốc đang muốn châm lửa, thì Neal chợt đứng dậy rút điếu thuốc ra, đặt ở bên mép châm lửa cho cháy rồi đưa cho Lạc Ý: “Thôi đi, mấy năm nay chẳng ai mà không hút cái này cả.” Gã nhìn hắn, mang theo một nụ cười không chút ý tốt, “Cậu thực sự là lăn lộn trong giới chứ hả?”

Lạc Ý nhìn gã không nói tiếng nào, đến tận khi Neal hầu như muốn dùng ánh mắt mà xẻ đầu hắn ra, thì mới đưa tay tiếp nhận điếu thuốc đó, hít lấy làn khói mà bắt đầu hút.

Neal có thể khẳng định ở trong mặt này hắn chính là một tay non — thế nhưng mới hút 2 3 lần, 10s sau hắn đã lập tức thần tình mê man, chậm rãi nhắm lại đôi mắt, ánh mắt ở dưới mí mắt hơi mỏng càng không ngừng chuyển động.

Từng đoạn cổ quái quỷ dị, thiên mã hành không đan vào nhau, chiếm giữ đại não của hắn, tựa như bên trong là một cái nồi thập cẩm. Những hình ảnh lộn xộn, dựa theo cảm giác mê muội không rõ mà bắt đầu lượn vòng trước mắt hắn, tư duy của hắn bắt đầu kích động, linh cảm hiện lên, tựa như một tên bói toán đang bắt đầu itến vào trong thế giới đầu bên kia. Hắn toàn thân vô lực mà thả lỏng, cảm giác cột sống cùng khoái cảm không ngừng khiến cả người tê dại. Hắn vừa rét run vừa khát, mơ hồ thong thả mà bắt đầu thần tốc thanh tỉnh. Ngay khi trí óc bắt đầu biến hóa, hắn tựa như người mộng du chợt mở mắt ra, nhìn mấy tên đàn ông trong phòng mà không thể kiềm chế, tự dưng cười rộ lên.

Neal bị nụ cười đó khiến cho cả người thần hồn phiêu đãng.

Bị đầu độc cũng không phải chỉ có 1 mình gã, tên da đen liền khom lưng cầm lấy đầu gối của Lạc Ý, bắt đầu theo đùi lướt lên trên.

Neal liền đẩy mạnh tay của tên đó ra, tiến tới gần tên da đen bắt đầu nổi giận: “Muốn đánh nhau à?” Gã lãnh khốc xúc phạm tuyên chiến.

Tên da đen đối chọi gay gắt với gã chỉ trong chốc lát, dường như cảm nhận được từ trên người đối phương thoát ra một lưỡi dao đầy máu tanh, khí thế tiệm nhược, hừ lạnh một tiếng trở lại giường ngủ của mình.

Neal lướt mắt nhìn mọi người, bọn chúng ai cũng né tránh ánh mắt của gã, tỏ ra dấu hiệu yếu kém hơn. Vì vậy gã trực tiếp ngồi xuống giường của tên thanh niên Châu Á, không tiếng động tuyên cáo quyền sở hữu.

Lạc Ý nghiêng người bắt được ống quần của gã, còn như đang trong cõi tiên mà không ngừng cười. Neal cúi đầu yên lặng nhìn khuôn mặt của hắn, đôi lông mi dài ở dưới làn da trắng nõn xuất hiện 2 bóng ảnh, hắc bạch phân minh mà run rẩy, ngây thơ kích động nhưng cũng mê hoặc xinh đẹp.

Trong lúc nhất thời, Neal không rõ được người thanh niên này: vừa có thể không thấy thẹn thùng mà đem bán cơ thể mình, mà cùng lúc ở trên người lại có thể mang lại cảm giác trong sạch thanh cao. Dâm loạn nhưng cũng vô tư, hai tính chất đối nghịch nhau mà đặc biệt ở trên người hắn mà giao hòa lại một cách tự nhiên, khiến người ta nhịn không được mà muốn tìm hiểu tới tận cùng.

Bị một trai bao hấp dẫn, thật đúng là một thể nghiệm cực kỳ mới mẻ, Neal tự giễu mà bĩu môi. Gã có hứng thú muốn cùng Lạc Ý lêu lổng một hồi, nhưng không phải ở dưới trạng thái chẳng rõ ràng ý thức thế này, càng không thích có người khác xem.

Nửa tiếng đồng hồ sau, hiệu quả thuốc dần mất đi, Lạc Ý ôm lấy cái đầu vừa bị hỗn loạn và hưng phấn cướp sạch cả não, cúi đầu rên rỉ nói: "Đáng chết … Lần sau tên nào dám kêu tao hút ma túy nữa, tao liền đem thuốc nhét vào mông nó."

Neal bật cười: "Lần đầu tiên sẽ có chút khó chịu, nhưng sau đó cậu sẽ cảm thấy như muốn bay lên trời vậy … cũng giống như làm tình vậy, đúng không?"

"Làm nó còn tốt hơn cái này." Lạc Ý lẩm bẩm một tiếng, dường như biểu đạt chẳng đáng.

Neal cười xoa mái tóc rối bời của hắn, nghĩ người này thực sự thẳng thắn đến dễ thương.

Sáng ngày thứ hai, toàn bộ những người trúng tuyển đều được gọi tên (Neal đếm thử số, tổng cộng 18 người.) Sau đó nhanh chóng đưa họ lên xe buýt, chở đến sân bay, sau đó leo lên 1 cái máy bay không có bất kì tiêu chí gì, dạng máy bay nhỏ chở hành khách.

Cửa sổ của máy bay đều bị che chắn lại, không cách nào giật ra được, mọi người liền tục mà hỏi han, nhưng tiếp viên hàng không chỉ là cười lắc đầu, nhắc nhở bọn họ đừng quên hiệp nghị bảo mật.

Neal thờ ơ lạnh nhạt, trong lòng càng lúc càng gia tăng nghi ngờ, không khỏi thấp giọng hỏi Lạc Ý đang ngồi bên cạnh mình: "Cậu không cảm thấy … có gì đó không ổn à?"

"Về cái gì?" Lạc Ý ngáp dài, lười biếng hỏi lại.

"Toàn bộ, từ tờ quảng cáo, đến phỏng vấn, phúc lợi quá mức là high, còn hiệp nghị bảo mật mạc danh kỳ diệu, máy bay lén lút …" Neal một hơi nói xong, thì nghiêm túc dị thường mà tìm kiếm ý kiến đồng ý. "Cậu thật sự không cảm thấy kỳ quặc à? Nếu bọn họ có tiền để mướn được máy bay tư nhân thì còn cần gì

mướn người như chúng ta chứ?"

Lạc Ý suy nghĩ nhìn gã: "Cái gì mà 'người như chúng ta'? Tôi không nghĩ bản thân mình kém cỏi."

".. Đây không phải vấn đề quan trọng. Chết tiệt thật, cậu có thể ngu hơn được nữa không hả?"

Thanh niên Châu Á thấy gã có chút tức giận, cười ôm lấy cổ của gã, đôi môi kề sát vào tai của gã mà nỉ non: "Quản nhiều như vậy làm gì, cuộc sống mà, không phải như thế mới vui vẻ mà qua hay sao. Thế giới này khắp nơi đều là tên khốn cả, chỉ có tiền mới là bạn tốt nhất thôi, nghĩ lại đi, 30,000 dolla Mỹ, vì mấy tờ giấy này mà ngay cả mông tôi còn có thể bán, còn có gì mà cần phải do dự chứ"

Lúc này Neal thật nghĩ hắn chính là một tên khốn vô tâm vô phế.

Nhưng hết lần này tới lần khác tên khốn này ở trong mắt gã, ngay cả hơi thở cũng có thể khiến cho gã tâm dương khó nhịn. Gã nắm lấy tay của đối phương, đặt ở dưới đũng quần của mình, khiến cho hắn cảm nhận được bộ phận không ngừng nhanh chóng cứng rắn. "Sờ sờ cái này đi, tên trai bao." Neal hô hấp gấp mà nói: "Chờ khi có được tiền rồi, tôi có thể làm cậu tới khóc."

Lạc Ý cách mảnh vải không chút quan tâm gì mà vuốt vuốt vài cái: "Tôi chờ mong đấy." Sau đó hắn chẳng chút hứng thú mà rút tay về.

Neal tức giận không thể kiềm nén, ở bên cổ của hắn mà không nhẹ không nặng cắn một ngụm.

"Đừng quậy!" Lạc Ý rút vai, cười gõ đầu gã. "Sao lại giống chó thích cắn bậy thế này."

Đâu chỉ là cắn, nếu như không phải có ánh mắt người khác, lúc này gã nhất định sẽ đem tên khốn này từ đầu đến chân ăn sạch sẽ, mặc dù chỉ là rape — gã không tin đối phương có thể đánh thắng được gã.

Thời gian nhanh chóng trôi qua trong ý tưởng dâm ô, mấy tiếng sau, máy bay đáp xuống. Bọn họ đi xuống cầu thang mạn, phát hiện bản thân đang ở một cái sân bay dạng nhỏ có chút đơn sơ.

Neal ở ngay cửa khoang thuyền dừng lại vài giây, nỗ lực nhìn ra xa, chỉ thấy một mảng tùng lâm màu xanh lan tràn không ngừng. Trong gió hỗn tạp một ít vị đạo thịt sống, độ ẩm không khí rất lớn, gã hoài nghi ở đây có thể là vùng duyên hải, hoặc là một hòn đảo nhỏ ngay trong biển.

"Hoan nghênh đã tới Nguyệt Thần Đảo." Vị tiếp viên hàng không dùng nụ cười ngọt ngào mà nói tạm biệt với họ. "Mọi người cứ ở đây trải qua quãng thời gian khó quên nhất trong cuộc đời nhé."

Mọi người mờ mịt mà leo lên một chiếc xe đậu sẵn, trên con đường rừng xóc nảy hơn nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng mới thấy được căn cứ có hàng rào vây bắt tứ diện.

Căn cứ là 3 khu nhà ngăn nắp, kiến trúc tựa như quân doanh, cùng nhau tạo thành một cái một sân rộng cực kỳ rộng ở ngay giữa, chung quanh là những đất trống có bụi cây thấp bé làm đẹp, xa hơn 1 chút chính là rừng rậm rậm rì.

Sân rộng đã có sẵn những tốp người đang đứng, sau khi rút hết xe đi, thì còn lại khoảng 41 người, xem ra công ty này không chỉ ở New York mà tuyển người. Thấy nhiều người như thế, Neal lại có chút an tâm, nghĩ chắc cũng không có vấn đề gì lớn.

"Nhìn cái gì." Gã vỗ vỗ vào vai của Lạc Ý đang không ngừng nhìn quanh, nhắc nhở. "Đang sắp xếp chỗ ở cho chúng ta đấy."

XXXXXXXXXXXX

Một phi cơ trực thăng vẻ ngoài xa hoa đáp xuống sân bay nhỏ, trên thân máy bay màu xám bạc có phun một thân người quần dài phiêu dật, vóc người duyên dáng tựa như một nữ thần, tựa dưới là một cái logo hình trăng rằm, khắc một dòng chữ "Câu lạc bộ Nguyệt thần"

Cửa khoang thuyền mở ra, một trước một sau đi ra hai người da trắng. Người trước 50 tuổi, vóc người ục ịch, ở đỉnh đầu sáng bóng tựa như được bôi dầu trơn, hai bên tai là hai chỏm tóc màu đỏ ửng không ngừng lượn lờ. Gã bước xuống cabin trước, sau đó quay đầu nhìn bạn của mình, tư thế mơ hồ lộ ra chút khẩn trương và sợ hãi.

Người sau là một thanh niên khoảng chừng 30 tuổi, thân thể cao ngất, đem bộ âu phục quý báu tôn lên được ý tưởng thiết kế ban đầu. Tựa như khoe khoang thân phận và khí chất thành thục, mái tóc được vuốt keo sáng bóng, mái tóc màu đen hòa cùng màu đồng, cùng với ngũ quan đặc thù con lai Âu Á hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh, là một sự anh tuấn kiêu căng mà xa cách.

"Động tác của cậu có chút cứng đấy, Edman." Anh đi tới bên cạnh người lớn tuổi kia, dùng ánh mắt từ cao nhìn xuống mà nói. "Là bệnh viêm khớp à?"

Edman có chút lo sợ mà lên tiếng, cố gắng để động tác của mình thêm phần tự nhiên, cười gượng nói: "Cũng không chỉ như vậy, tay chân già rồi, không còn dùng được nữa." Gã quay đầu nhìn chỗ cửa nhập khẩu sân bay, vài chiếc xe con đang nhanh chóng chạy tới, cuối cùng dừng lại trước mặt họ tầm 10 thước.

Một tên nam nhân người da trắng âu phục giày da xuống xe, được một đám bọn bảo tiêu trang phục mê màu vây quanh, tiến đến gần. "Hey, bạn già, lâu rồi không gặp, ông khỏe không?" Y ôm lấy Edman, sau đó nhìn sang phái đoàn toàn là thanh niên đi bên cạnh mà nhiệt tình vươn tay. "Hoan nghênh gia nhập câu lạc bộ, Mr.García Jan. Tôi là trợ lý hội trưởng, Olivier Grimm. Chúng tôi luôn cố gắng cung cấp sự phục vụ với chất lượng tốt nhất, nếu như có chỗ nào không hợp ý ngài, xin nhất định hãy báo cho tôi biết."

García vươn tay bắt tay với y tầm vài giây thì buông ra, tự tiếu phi tiếu mà nói: "Cám ơn, Mr.Grimm, tôi có thể trước tiên cho chút ý kiến nhỏ được không — Chế độ thẩm tra của các ngài quá mức nghiêm ngặt, nếu như không phải có Edman nguyện ý dẫn tôi tới đây, tôi sợ rằng ngay cả cửa của các ngài cũng không thể chạm tới được."

Olivier bất đắc dĩ cười cười: "Xin lỗi, câu lạc bộ quy định như vậy, cho nên toàn bộ những người mới muốn gia nhập, cần phải có hội viên cũ lâu năm dẫn tới, cũng không phải chỉ riêng mình ngài như thế, Mr.Jan. Ngài cũng biết, chúng tôi chỉ là một vòng tròn nhỏ hẹp, là một xã đoàn không chủ, thế đạo gian khổ, sinh tồn không dễ mà."

García biểu thị khoan dung hơi hơi gật đầu, ngược lại nói rằng: "Tiếp theo sắp xếp thế nào?"

"Tôi nghĩ Edman có thể đã giới thiệu khái quát với ngài rồi." Olivier làm ra thủ thế mời khách, vừa cùng anh đi tới chỗ xe vừa nói. "Kỳ này hoạt động chính thức sẽ bắt đầu vào ngày mốt, đến lúc đó sẽ bắt đầu giới thiệu quy tắc chi tiết liên quan cùng với phát xe, trong lúc đó chúng tôi cũng cố gắng thỏa mãn các yêu cầu khác của khách — ngài biết Dạ Oanh bên chỗ chúng tôi là xuất sắc nhất mà?"

García biết "Dạ Oanh" là tiếng lóng của câu lạc bộ này, chính là những tính nô đã được dốc lòng điều giáo qua, chuyên cung ứng cho khách có yêu cầu, dù là nam hay nữ, ai cũng là bảo vật, nhưng hứng thú của anh hiển nhiên không đặt ở đây. "Ngày mốt? Được rồi, tôi sẽ kiên trì đợi, trước đó có thể tham quan quanh đảo không?"

"Đương nhiên, thế nhưng chỉ giới hạn trong 1 tòa."

"Một tòa?

"Nguyệt Thần Đảo kỳ thực là một đảo song tử tinh tiếp giáp nhau, chỗ của chúng ta đang ở là một tòa nhỏ hơn." Olivier nói, tiện tay chỉ chỉ phía đông nam. "Bên kia còn có một tòa lớn hơn dùng để làm sân hoạt động, ngày mốt mới được mở ra cho hội viên vào."

García nhìn về phía mà y chỉ ở đằng xa, tùng lâm rậm rạp chặn đường nhìn, cũng không thể thấy được gì hơn những ngọn cây cao cùng bầu trời xanh.

Chỗ này là một trong hơn 3000 đảo chi chít như sao trên trời ở Thái Bình Dương, là một đảo nhỏ nối liền 2 chỗ, anh ở dưới làn gió biển không ngừng thổi vào mặt mà nheo mắt lại, sau vài giây xuất thần, thì mới cúi người ngồi vào xe.

Edman trước cửa xe có chút do dự, có chút lắp bắp mà nói: "Nếu không thì tôi trở về trước nhé? Hai người cũng biết hiện tại tôi đi lại không tốt, chơi không nổi nữa rồi …"

Olivier cười nói: "Này, ông bạn già thân yêu của tôi, đừng có cụt hứng như thế, ông vẫn là lão đầu hổ tráng kiện mà, cắn chết vài con tuần lộc nữa cũng không có vấn đề gì đâu. Hơn nữa, dù không tham gia hoạt động cũng không sao, ông có thể ở trong hội sở, muốn chơi gì thì chơi … Lẽ nào ông không nhớ Dorothy sao, cô ấy thì lại nhớ ông mãi chẳng quên được đó?"

Edman vẫn là bộ dáng chậm rì chẳng muốn lên xe.

“Lên xe đi, Edman.” García nhíu đôi lông mi dày của mình, lộ ra chút không vui. Edman với anh vẫn chứa đựng kiêng kỵ, nén sự không tình nguyện trong lòng, ngồi vào bên cạnh anh trong xe.

Olivier cùng với bảo tiêu cũng lêu lên xe, nối đuôi nhau chạy ra khỏi sân bay.

García dùng ngón tay gõ 1 cái, ghế lái xe cùng phía sau xe liền xuất hiện 1 tấm ngăn giữa, đem tài xế che mất ở sau tấm kim loại.

Edman tựa như đứng ngồi không yên, mồ hôi bắt đầu lăn xuống giữa trán. García quay sang nhìn gã, đến tận khi gã liên tục kéo khăn ra lau mồ hôi, mới tự tiếu phi tiếu mà nói: “Sợ cái gì, ngẫm lại xem là ai ở sau lưng ông cho ông chỗ dựa?”

Edman dừng lại bàn tay lau mồ hôi. Gã bỗng nhiên bất tự giác mà ngồi thẳng thắt lưng, tựa như phía sau đang dựa vào một tượng đá không thể lay động. Gã hắng giọng, dùng giọng nói dù cho nỗ lực sửa đổi thế nào cũng không che giấu được khẩu âm nam bộ: “Tôi tuyệt đối không tham gia hoạt động lần này.”

“Đương nhiên.”

“— Các người phải đồng ý không lôi chuyện cũ ra, xóa bỏ toàn bộ mọi thứ trước đây.”

“Đúng vậy.”

“— Còn phải đảm bảo người thân của tôi an toàn.”

“Chỉ cần ông đừng tự mình chủ trương.”

Edman thở phào nhẹ nhõm, không hề lau mồ hôi nữa, nhét khăn vào túi, xụi lơ ngã xuống ghế da thật, lầm bầm nói: “Thật xui xẻo …”

“Ông nên nghĩ mình may mắn đi …” García nói hờ hững. “Còn có cơ hội lập công chuộc tội.”

Edman hít sâu 1 hơi, không nói gì nữa.

Chiếc xe Quattroporte màu đen bình ổn chạy trên đường rộng, dọc theo dốc mà chạy tới đỉnh gò núi, hội sở câu lạc bộ Nguyệt Thần hoa lệ như tòa thành, khổng lồ mà chiếm hẳn lấy 1 phần, đứng sừng sững ở ngay đỉnh cao giữa tùng lâm mà cùng đợi bọn họ.

35. Chương 34: Người Ngụy Trang

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Trên sân rộng bên trong đình viện hội sở câu lạc bộ Nguyệt Thần, có hơn 20 căn biệt thự hai tầng xa hoa đang đứng sừng sững, dành riêng cung cấp cho các hội viên tới tham gia hoạt động tại đây. Trên thực tế chúng rất ít khi được dùng đầy, vì câu lạc bộ trong các kỳ hoạt động của mình luôn khống chế số lượng hội viên tới tham gia trong khoảng 12-15 người, để có thể đảm bảo chất lượng hoạt động.

García tùy ý chọn một căn, lập tức có nữ người hầu tới giúp anh dọn dẹp căn phòng, mang tới hoa quả tươi. Bữa tối có thể gọi người mang riêng tới phòng để mình dùng một mình, hoặc lại tới đại sảnh của hội sở dùng buffee, anh lựa chọn cái đầu, còn đuổi toàn bộ người hầu trong đó ra ngoài hết.

Dùng cơm xong rồi nghỉ ngơi hơn nửa tiếng đồng hồ sau, thì chuông cửa vang lên. Anh đứng dậy mở cửa, một cô gái mặc quần dài màu hồng nhanh nhẹn tiến vào, tóc vàng mắt xanh, bộ ngực còn lộ ra phân nửa phần ngực căng tròn, váy xẻ cao, khiến cho chiếc đùi thon dài trắng tuyết như ẩn như hiện, mặc kệ nhìn từ góc độ nào, thì đây là một mỹ nữ không chê vào đâu được. "Hi, em tên là Emily." Tiếng nói của cô thanh thúy mà phong phú xinh đẹp. "Có muốn ra ngoài chơi một chút không, bài brit, bi-a, roulette … Còn có quán bar cùng hồ bơi ngoài trời, hoạt động giải trí buổi tối rất phong phú, chúng ta tìm một thứ để chơi, thế nào?"

García né tránh cánh tay đang chủ động dính tới của cô, lãnh đạm mà nói: "Không, không cần, hôm nay tôi ngồi máy bay có chút mệt, muốn nghỉ ngơi cho khỏe."

Cánh tay của mỹ nữ bị đẩy ra thuận thế liền đưa tới phía sau thắt lưng của anh, khẽ vuốt dọc theo cột sống, nụ cười trên mặt càng thêm ngọt: "Vậy để em giúp anh massage, giảm bớt mệt nhọc nha, dù là kiểu Trung hay kiểu Tây, em cũng rất sở trường đó."

García trở tay bắt được cổ tay đang run lên của cô. Emily cảm thấy có một lực mạnh kéo lấy cơ thể cô, tựa như điệu Tăng-gô mà không tự chủ xoay tròn người một vòng, khiến cho phần dưới bị xẻ của váy tung bay lên — sau đó cô phát hiện cô đang hướng mặt ngay phía cửa phòng, phía sau lưng có một lực đẩy nhẹ, rồi chẳng biết gì mà bị đẩy ra ngoài cửa.

Cô xoay người nhìn cánh cửa phòng bị đóng mạnh lại phía sau mình, vẻ mặt cười quyến rũ còn chưa kịp thu hồi lại, lúc này mới nhận ra mình bị xua đuổi. "Tiền thưởng ngâm nước nóng rồi …" Cô lầm bầm một tiếng, nâng giày cao gót phẫn nộ bước đi.

Tĩnh lặng chưa được tới 5 phút đồng hồ, thì chuông cửa lại vang.

García đem cái áo khoác âu phục cởi phân nửa bỏ tại sofa, đi ra mở cửa —- lúc này lại là một thiếu niên tuổi trẻ tuấn tú, môi hồng răng trắng, tối đa cũng chỉ mới 18 tuổi là cùng, nhìn anh mỉm cười đầy mê người. García trong lòng bất đắc dĩ thở dài, nhíu ra vẻ ngạo mạn xoi mói mà nói: "Được rồi, làm ơn nhấn lại với

quản lý của các cậu, nếu như đều là dạng tiêu chuẩn này, thì làm ơn tối nay đừng có tới quấy rối tôi nữa."

Anh đóng mạnh cửa phòng, chuông cửa phía dưới nổi lên một cái đèn đỏ "Xin đừng quấy rầy."

Cậu nhóc trừng mắt nhìn cái đèn đỏ đó vài giây, tiếc nuối mà huýt sáo 1 cái — cậu hiếm khi thấy được vị khách nào anh tuấn như thế, trên thực tế ngay trong giây phút cửa mở ra, cậu thậm chí bỏ qua đạo đức chức nghiệp mà trong lòng cảm thấy sự may mắn. Đáng tiếc đối phương mắt cao hơn đầu, ngoại trừ thiên sứ ai cũng chướng mắt. *Được rồi, vậy anh tự nhìn gương mà tự sướng đi, tìm bạn tình làm gì nữa!* Cậu oán thầm trong bụng rồi rời đi.

García cảm thấy chắc sẽ không còn "Dạ Oanh" nào tới quấy rối nữa, liền bước vào phòng tắm lớn như cái sân bóng rổ, dùng nước lạnh thống khoái mà rửa mặt.

Dòng nước lạnh thật nhẹ chảy xuống từ làn da, cái đầu chỉnh tề ban đầu cũng không còn nữa, liền làm lộ ra vài phần tóc màu đen, ướt sũng mà rơi vãi ở phía trước trán. Anh nhìn chính mình trong gương, cảm thấy 7 phần quen thuộc, 3 phần xa lạ.

Có kính sát tròng màu, kiểu tóc mới, cùng với kỹ xảo hoá trang phù hợp, phong cách ngôn ngữ và tính cách được thiết kế trước cẩn thận, và bối cảnh thân phận không hề kẽ hở …. Những thứ này đều là chuyện dễ dàng, tựa như anh đã từng nói với Edman, ngẫm lại coi là ai ở sau lưng cho ông chỗ dựa — chính là chính phủ liên bang, còn có gì mà ông không có cơ chứ?

Khó xử chính là ở bản thân anh — làm sao mà có thể hoàn mỹ ngụy trang ra một người có thân phận tuyệt nhiên bất đồng, mà không làm cho bất kì ai hoài nghi.

XXXXXXXXXXXXX

Một tuần trước.

Rio đang trong kỳ nghỉ thì liền bị triệu hồi về tổng bộ đầy vội vã, người lãnh đạo trực tiếp Gaudí ở ngay trong hội nghị riêng mà tung ra một quả bom — một bộ phim nhựa đã được tóm bất ngờ, vài vị đặc vụ thâm niên thân kinh bách chiến xem xong cũng thiếu chút nữa ói ra hết.

Dựa vào độ quay của bộ phim này, hẳn là do 4 cái camera đồng thời quay chụp sau đó được cắt nối biên tập mà thành, nếu dựa vào ánh mắt chuyên nghiệp của các nhà chế tác thì nó có chút thô sơ, nhưng nội dung bên trong đó thì lại khiến người ta khiếp sợ: Một đám người mặc quần áo màu hồng, đủ loại người, nam nữ già trẻ đều có, từ một cửa tầng hầm giống nhau mà không ngừng tuôn ra, ở bên ngoài mặt đất trống không ngừng lăn lê cuống cuồng mà chạy, đạn không ngừng bắn vào dưới mặt đất bên chân họ, khiến bụi tung mù mịt. Ở phía sau bọn họ, hơn 20 con chó hình thể cực đại không ngừng truy đuổi, đem những người đang chạy trốn trong rừng rậm hạ gục, rồi cắn nát từng cái tay chân của họ mà khiêng về. Đoàn người kinh khủng muôn dạng mà thét chói tai, giãy dụa, ý đồ muốn chạy trốn từ đám chó hung dữ kia, nhưng những con chó đã được huấn luyện này tựa như mèo vờn chuột mà tùy ý đùa bỡn bọn họ, không ngừng cắn xé tứ chi của họ. Những người này thê thảm tru lên cùng cầu xin tuyệt vọng mong những người thợ săn cầm súng đứng xem chung quanh thương tình cứu giúp, nhưng những tên đó chỉ đứng hút thuốc chuyện trò vui

vẻ, tựa như đang đứng xem một màn trình diễn trên sâu khấu, với từng biểu hiện của con chó mà nhận xét.

Sau khi cảm thấy mỹ mãn, bọn chúng sẽ dùng súng bắn nát thân thể của người đang hấp hối, thành ngàn lỗ nhỏ. Cảnh tượng tiếp theo vô cùng thê thảm — những con chó không ngừng ào tới, đem thi thể kia ăn đến chỉ còn một đống huyết nhục mơ hồ cùng vài mẩu xương cặn, màn hình phóng lớn đặc tả khiến người khác xem mà muốn buồn nôn. Toàn bộ quá trìnhh chỉ gần 1 tiếng đồng hồ.

Bọn họ vốn tưởng rằng đó là chế tác đặc biệt, nhưng sau khi kỹ thuật viên kiểm nghiệm phân tích, thì cuốn phim này có khả năng là thật rất cao. Nếu như những cảnh tượng bi thảm này thực sự đã từng phát sinh qua, nhưng không phải ở địa ngục, mà là ở nhân gian. Có người đem những cảnh quay này biến thành một bộ phim ngắn, chuẩn bị buôn lậu ra nước ngoài, hấp dẫn những người có khẩu vị nặng đầy méo mó kia mua lấy, để kiếm lợi nhuận.

Từ những câu nói phát ra của người bị hại, thì có thể thấy được đa phần đều là người Mỹ. Những vị đặc vụ bị chọc giận — chuyện hung ác như thế, dĩ nhiên lại phát sinh ngay trên công nhân của nước mình, cái cách hành hạ đến chết biến thái đơn thuần này, là đang khiêu khích chính phủ, chính quyền sao?

Trong tiếng bàn tán, Rio trầm mặc nhìn chằm chằm màn hình, nghĩ sự tình không chỉ là một bộ phim ngắn hành hạ đến chết thế này, nhưng lại chưa đủ tính chất để xét đến khía cạnh chính trị …. Những người bị hại này có thân phận thế nào? Tại sao lại bị nhốt? Hung thủ là ai? Có phải có ai ở sau điều khiển hay không? Những vụ này phát sinh ở đâu? Một đống vấn đề ùn ùn kéo tới, đem sự phẫn nộ kia kiềm vào trong lòng — so với những tâm tình vô bổ, thì anh cần phải dùng tư duy lãnh tĩnh và phát hiện nhạy cảm để suy đoán.

“Một, bộ phim này là ở đâu tóm được, kẻ khả nghi có thể cung cấp được đầu mối liên quan cho mình hay không? Hai, ngoại trừ người bị hại ra, điều tra xem có hay không người bị mất tích khác. Ba, từ giống chó mà chúng sử dụng cùng loại súng ống chúng cầm trong tay, xem có thể tra được gì hay không?” Rio nhìn về phía boss lớn người da đen của mình, lời ít mà ý nhiều đưa ra 3 kiến nghị.

Gaudí khen ngợi mà gõ gõ đầu ngón tay trên mặt bàn. “Đề nghị rất có ích. Trên thực tế, ba tháng trước khi chúng ta tìm thấy được quyển phim này, thì tổ chuyên án được cấu thành bởi các đặc vụ chọn lọc đã bắt đầu tiến hành điều tra. Tôi vốn định đề bạt cậu, Rio, nhưng trên tay cậu đã quá có nhiều vụ án khác, chuyển giao cho người khác cũng chẳng được … Nói chung, chúng tôi đã tìm thấy được một ít thông tin, cũng đã có đối tượng tình nghi, thế nhưng …”

Ông dừng lại một chút để tìm từ, lại tiếp tục nói: “Thân phận người này tương đối đặc thù, phụ thân của hắn chính là công tước Anh quốc Avdija. Tuy rằng vào năm 07 đại diện Anh quốc đã thủ tiêu việc thế tập tước vị của giới quý tộc, công tước Avdija cũng nằm trong đó, con trưởng của ông ta đã không thể nhận được danh hiệu tước vị, nhưng lực lượng truyền thống hơn 700 năm vẫn còn mạnh hơn so với tưởng tượng của chúng ta, nên con trưởng của công tước dưới sự chống đỡ cùng tài phú hùng hậu, ở nhiều phương diện vẫn được hưởng rất nhiều đặc quyền, đây chính là điều khó khăn trong quá trình điều tra của chúng ta, nhất là khi nó dính tới quan hệ giao tế giữa hai nước cùng dư luận quốc tế …”

“Lẽ nào vì thế mà chúng ta bỏ qua mặc kệ, tùy ý để cho công dân của nước ta bị sát hại?” Một đặc vụ tức giận nói.

Gaudí ra hiệu bảo cho người đó bình tĩnh. "Đương nhiên không, chúng ta không thể mềm yếu như Afghanistan luôn bị ức hiếp hay là Trung Quốc chiêm tiền cố hậu, đừng nói y chỉ là một con trai của công tước có thân phận bình dân, dù cho chính y có là công tước, vì với người trong nước y làm xằng làm bậy thế nào cũng được, chúng ta mặc kệ, nhưng nếu với công dân Mỹ, thì một người cũng không cho phép y chạm tay vào! Chúng ta hiện tại cần chính là chứng cứ xác thực, chỉ cần có trong tay chứng cứ, thì sẽ bắt y."

"Vô cùng xác thực … Muốn chứng cứ phải xác thực tới trình độ nào?" Một vị đặc vụ khác không cho là đúng lên tiếng hỏi, nghĩ thầm có cần phải cẩn thận tới mức thế này không, chúng ta am hiểu nhất không phải là bắt người tập kích bất ngờ cùng tạo ra chứng cứ hay sao?

"Đạt tới trình độ mà phía nước Anh phải á khẩu không trả lời được." Gaudí nói.

Mọi người đều trầm mặc.

Ông lần thứ hai tung thêm 1 quả bom nữa: "Tôi cần 1 người nằm vùng. Vì để phòng sự tiết lộ nên không thể sử dụng người thuộc nhóm tổ chuyên án được — tôi muốn chọn 1 người trong số các cậu."

5 vị đặc vụ liên bang dưới trướng ông liền nhìn nhau, nhất thời không ai hé răng, bao gồm cả Rio.

Gaudí có ý mà liếc mắt nhìn anh, ông cho rằng anh sẽ là người đầu tiên xung phong nhận, cũng giống như vô số lần trước vậy.

… Xảy ra chuyện gì thế nhỉ? Ông dùng ánh mắt mà hỏi.

Vị đặc vụ tóc đen ánh mắt sầu lo, nét mặt phức tạp. *Có thể nói chuyện riêng được không?* Anh không tiếng động mà hỏi lại.

Sau khi nhận được ý của anh, Gaudí gật đầu: "Rio, cậu theo tôi 1 chút, những người khác có thể tan." Bọn họ liền đi tới căn phòng bên cạnh. "Nói đi, có chuyện gì không tiện mở miệng." Ông hòa ái mà hỏi.

Rio muốn nói lại thôi, cuối cùng dường như lấy quyết tâm, từ trong laptop lấy ra một trang giấy, đưa cho ông: "Xem đi, đều trong báo cáo phân tích này."

Gaudí tiếp nhận, cẩn thận xem kỹ, trên nét mặt mang theo kinh ngạc vi diệu, vui mừng cùng không đồng tình, tự nhiên mà hỗn lại thành 1 chỗ, cuối cùng tạo thành một nụ cười kỳ dị: "— Sau đó thì?"

"Sau đó?" Rio không hiểu mà cũng không đo lường được tâm tư thật của ông. "Sau đó chính là đợi cục xử phạt đi?" Anh buồn bã nói. "Dù sao cũng là một sự kiện ngộ sát con tin nghiêm trọng, nhưng lại giả tạo chứng cứ che giấu năm năm … Có lẽ là sẽ cắt chức, hoặc là sẽ nặng hơn …"

“Nếu như tôi là cậu, đã che giấu được lâu như vậy, thì sẽ tiếp tục giấu đến cuối cùng, đem bí mật này tiến vào mộ phần.”

“Tôi cũng từng dự định như thế, nhưng lương tâm của tôi không cho phép, Debby cũng sẽ không đồng ý, chỉ có làm vậy, mới có thể khiến linh hồn của bé triệt để ngủ yên.”

Gaudí mỉm cười cách chức, đem tờ báo cáo xếp gọn lại bỏ vào túi áo. “Tôn trọng ý nguyện của cậu, bảng báo cáo này tôi sẽ nhận. Còn về phần cắt chức gì gì đó, cậu cũng đừng có quá chờ mong, trong cục hiện tại cực kỳ thiếu thốn tinh anh, mấy sếp sẽ không dễ dàng thả cậu để cậu sống thong thả đâu, nhiều lắm chính là giáng chức hoặc là xử phạt cậu cho có lệ thôi — Hey, đừng có mà dùng cái ánh mắt ‘vậy không công bằng’ mà nhìn tôi. Rio, giữa người và người đều tồn tại quyền bình đẳng ngang nhau cả, nhưng khi đứng trước giá trị sống còn, thì cậu không thể trông cậy vào việc cục sẽ coi trọng sinh mạng của một cô bé 5 tuổi mà bỏ qua đi một vị đặc vị nồng cốt đã được cẩn thận bồi dưỡng ra.”

Ông vỗ vỗ vai Rio, chặn lại sự phản bác gần như ra khỏi miệng của cậu, dùng khẩu khí của người từng trải mà nói: “Cậu còn quá trẻ tuổi, nhóc con à, ở xã hội này lăn lộn thêm mấy năm nữa, có vài thứ tự nhiên cậu sẽ hiểu được thôi.”

Rio ở dưới bàn tay của ông, kinh ngạc đứng đó, nhất thời không biết phải nói thế nào.

Trước khi rời đi, Gaudí quay đầu lại nói: “Nếu trong lòng cảm thấy chưa yên, thì tiếp nhận nhiệm vụ này đi. Nghĩ lại tới những người cậu thấy trong bộ phim đó, không biết còn có thêm biết bao nhiêu người bị bọn chúng bắt ép giống y như vậy. Chúng ta nếu đã không cứu được người chết, thì ít nhất cũng phải góp phần tâm lực cho những người còn sống, chẳng phải sao?”

“Nếu như các sếp còn tiếp tục tin tưởng tôi — nhiệm vụ này, tôi nhận.” Vị đặc vụ tóc đen dứt khoát nói.

“Đương nhiên, sự trung thành của cậu dành cho chức nghiệp này, tuyệt không thể nghi ngờ.” Sếp của anh nói. “Thế nhưng trước đó, cậu cần phải tiếp nhận 1 đợt huấn luyện đặc biệt.”

“Huấn luyện cái gì?”

“Làm một kẻ có tiền.”

“Vậy chẳng phải rất dễ sao, cho tôi một tài khoản ngân hàng có trong đó 100,000 dolla Mỹ là được rồi — hoặc là, 1,000,000 dolla Mỹ? Tôi không ngại nhiều.”

Gaudí cười rộ lên: “À, không đơn giản vậy đâu, nhóc con, cậu thiếu không chỉ là tiền, mà còn là khí chất nữa — cái dạng khí chất thượng vị giả xem việc tiêu tiền như nước là chuyện vặt ấy.”

“Có thể hình dung một chút không?”

"À, kiểu như mấy dạng như là 'Mạn bất kinh tâm', 'cảm giác về sự ưu việt với nhân sinh' ấy? Đáng tiếc tôi không phải một trong dạng đó. Thế nhưng, trong cục có mời về một chuyên gia lễ nghi cùng một tâm lý học, chuyên môn huấn luyện về mặt này cho cậu."

Rio bất đắc dĩ mà nhún vai: "Nghe qua có chút buồn chán đấy. Nói chung, chính là muốn để bản thân tin tưởng rằng thế giới này là phải xoay quanh tôi chứ gì?"

"Một chút cũng không sai." Gaudí rất thỏa mãn với sự tự lĩnh ngộ của anh. "Mặt khác, chúng tôi còn sắp xếp một người liên lạc cho cậu, gã sẽ giúp cậu bước vào trong đoàn thể đối phương …" Bọn họ vừa thấp giọng nói với nhau, vừa ra khỏi phòng.

XXXXXXXXXXXX

García, không, phải nói là đặc vụ liên bang Rio đang nằm vùng, hiện tại đã thuận lợi mà tiến vào trong câu lạc bộ Nguyệt Thần, nhưng anh còn cách một khoảng rất xa với mục tiêu mong muốn — anh phải tiếp cận bằng được người lãnh đạo người sáng lập câu lạc bộ này, Avdija, lấy được đầy đủ chứng cứ xác thực, vạch trần chân tướng xảy ra trong những cánh rừng trên con đảo này.

Đã chuẩn bị cho anh đầy đủ tất cả, nhưng trăm triệu lần cũng không ngờ rằng, lại có một tên khốn xuất hiện, quấy rầy toàn bộ kế hoạch của anh, đem cục diện rối tới mức không thể vãn hồi.

36. Chương 35: Dạ Oanh Và Công Tước

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Nguyệt Thần Đảo, căn cứ Nam Đảo, trong một căn phòng lớn với bốn bức tường kiên cố.

Ngay khi có vài tên đàn ông cao to mặc quân phục mê màu bước vào, cấp cho mỗi người một bộ quần áo thống nhất kiểu vận động bảo mọi người thay, rồi báo với họ rằng, ngày mốt khi bắt đầu làm việc, thì tất cả mọi người liền có chút bất ngờ.

"Nhanh như vậy đã bắt đầu là rồi, không phải đã nói sẽ có kỳ huấn luyện kín trước đó hay sao?" Có người hỏi.

Người đàn ông đùa cợt liếc mắt nhìn người đó: "Cái này, chính là kín. Còn kỳ huấn luyện? Thì anh còn có 1 ngày 2 đêm đó, có thể tự mình huấn luyện đi."

Nói xong cái câu kỳ quái đó, gã để lại 2 cái rương lớn, sau đó cùng đồng bọn đi ra ngoài. Cánh cửa sắt lớn ở phía sau lưng của bọn chúng đóng lại vang lên 1 tiếng lớn.

Một gã thanh niên da đen liền chạy đuổi theo, bối rối đấm mạnh vào cửa sắt: "Khóa lại rồi!" Gã gọi lớn: "Mẹ nó, bọn chúng không thể cứ thế mà bắt nhốt chúng ta thế này, đây là giam cầm phi pháp đó."

"– Kín? Nhóc, rốt cục cậu có hiểu được từ này không vậy hả?" Một gã da trắng dưới cằm có chồm râu ngắn liếc mắt nhìn gã, ngữ khí bất thiện mà nói: "À, tao quên nói, bọn quỷ đen thì không có tới trường, tụi nó chỉ thích ở ngoài đường tranh đoạt phá cầu cùng xoay mông thôi."

Người thanh niên da đen tức giận mà xông lên trước, một quyền đánh thẳng vào mặt của tên kia: "Mày nói cái quái gì thế hả, f*ck!"

Đối phương không cam lòng mà bắt đầu nhào lên cùng với gã đánh lộn. Một số người thích náo nhiệt cũng bắt đầu chen vào vòng chiến, tự theo màu da mà bắt đầu chia thành 2 phe — một bên là da trắng, một bên là da đen cùng da màu. Cũng có khá nhiều người vây quanh cổ vũ, đổ thêm dầu.

"Buồn chán." Lạc Ý nói, đồng thời mở cái rương, lấy ra hai miếng sandwich cùng một chai nước khoáng.

Neal ngồi bên cạnh hắn, cũng bắt đầu mà cắm cúi ăn: "Một đám ngu tràn đầy tinh lực," gã chẳng đáng mà bình luận. "Đánh thắng thì sao chứ, bộ có tiền thưởng sao?"

"Phật tranh một nén nhang, người tranh một hơi thở mà." Lạc Ý với miếng thịt bò không có chút hứng thú, liền rút ra bỏ vào tay của Neal, sau đó cầm lấy đùi gà ở trong miếng sandwich của đối phương, nhét vào ổ của mình, cuối cùng mà tổng kết một câu: "Bỏ chó mèo vào chung 1 cái lồng, luôn luôn sẽ có trận chiến phân thắng bại — chúng nó trời sinh chính là đối đầu tới chết."

Vị đại ca xã hội đen lỗi thời kia khoan dung mà ngầm đồng ý hành vi đánh cướp của người thanh niên châu Á, ghét bỏ mà gặm miếng thịt bò, đồng thời cười lạnh: "Nếu có người chịu trả thù lao, thì tôi có thể đem toàn bộ bọn chúng đánh nằm sấp."

Gã đã không nhận được ánh mắt đầy sùng bái của thanh niên châu Á như mong đợi, nhưng vẫn hấp dẫn được ánh mắt của thằng nhóc gầy yếu miệng gặm một đống đồ ăn đang ngồi chung quanh. Đó là một cậu nhóc da trắng dáng người nhỏ con, mái tóc màu đỏ loạn thất bát tao, mũi tràn đầy tàn nhang nâu, thoạt nhìn tối đa cũng chỉ 20. "Thật à, anh bạn, anh mạnh tới mức đó à? Không phải khoác lác đó chứ?" Mắt của cậu nhóc kia sáng lấp lánh mà chồm người tới hỏi. "Tôi tên là Zeller, anh tên gì?"

Neal giận chó đánh mèo trừng mắt liếc nhìn cậu, lạnh giọng nói: "Bộ tao đang nói chuyện với mày sao? Cút!"

Luồng khí tràn đầy máu tanh cùng lấy mạng người đầy ám khí tràn ngập khiến cho cậu nhóc đáng thương như bị kim đâm nhảy dựng lên, liền né tránh xa vài mét.

Đám người kia rốt cục ý thức được việc ăn quan trọng hơn đánh nhau, liền ùa lên tranh giành đò ăn, Lạc Ý sờ lấy chai nước đang đặt bên cạnh mình, thấy thế nói với Neal: "Không có việc gì hù dọa gà con làm chi, rảnh thì đi đập cái tên da đen kia đi, gã vừa sờ mông tôi đó."

Neal biết gã da đen trong miệng của hắn là ám chỉ ai, chính là cái tên ở chung ký túc xá tối hôm qua, nhớ tới tên đó đã từng sờ qua đùi của hắn, hôm nay lại chẳng thèm để ý đến uy hiếp của mình, nhất thời trong cơn giận dữ, ánh mắt ác độc xuyên qua đoàn người, nhìn thẳng vào tên da đen đang ngồi bên góc tường kia gặm sandwich: "Nếu gã lại dám động tay động chân, tôi sẽ thiến gã."

"Cẩn thận khiến bản thân quay về ngục giam đó. Tôi thì chẳng sao cả, dù sao người nhặt xà phòng cũng không phải là tôi." Lạc Ý ăn uống no đủ, dùng ngón út thích ý mà khoáy lỗ tai, biểu tình cà lơ phất phơ này khiến Neal rất muốn đập hắn, càng muốn đem hắn bỏ vào trong phòng tắm dưới vòi hoa sen mà thao hắn 1 trận.

Mang theo tâm tình nguy hiểm đó, gã tựa đầu chậm rãi hướng về phía Lạc Ý, ở bên tai đối phương đè thấp giọng: "Một ngày nào đó tôi nhất định sẽ thao cậu đến cái mông nở hoa, chờ xem, đồ điếm."

Thanh niên Châu Á cười rộ lên, đáp trả: "Tôi đợi, đồ chó săn."

Bữa tối tập thể hỗn loạn qua đi, công ty dường như nhớ tới phần bổ sung, mấy tên mặc đồ mê màu kia lại mở rộng cửa mà tiến vào, bắt đầu phát thưởng. Đoàn người trước đó đã từng hưởng qua ngon ngọt nhất thời tâm tình tăng vọt, tựa như đem toàn bộ phân tranh và oán giận ở dưới làn khói nhẹ nhàng kia mà biến mất, một nhóm người thậm chí chưa đủ với K phấn cùng thuốc lá, liền bắt đầu vươn tay lấy thêm đá cùng bạch phiến.

Neal hai ngón tay kẹp một điếu thuốc, đưa cho Lạc Ý: "Thử lại không? Đảm bảo lần này rất sảng."

Người đó còn lo sợ mà đánh bật ngón tay của gã: "Cút mẹ nó đi, anh muốn tôi đem điếu thuốc này bỏ vào trong mông anh hả?"

"Được rồi, cậu cứ tiếp tục giả tinh khiết đi, đứa con ngoan đạo của thánh Mary." Neal cười nhếch mép mà rút tay lại.

Lạc Ý liếc mắt nhìn đám người đang chìm ngập trong chướng khí kia, hỏi gã: "Không đi lấy cái tốt hơn hả?"

"Tôi không ngu đến thế." Neal thưởng thức điếu thuốc trong tay mình. "Cậu có biết không, trong tay tôi đã từng cầm qua biết bao thứ gây nghiện? Tôi khá rành mấy cái thứ này — chỉ một điếu thuốc thì chẳng sao, nhưng nếu dính vào mấy cái thứ mạnh hơn, coi như cả đời đi tong." Gã dùng bật lửa châm thuốc, hít sâu một ngụm, nhắm mắt lại, nét mặt lâng lâng ở dưới làn khói xanh mà trong suốt hư huyễn.

Lạc Ý nhìn người đàn ông đang đắm chìm trong khoái cảm, trong ánh mắt màu hổ phách lạnh lùng không có chút tâm tình gì, sau đó cầm lấy bộ quần áo màu trần bì mà đám người kia phát đi tới chỗ giường của

mình.

Một lát sau, Neal đi theo hắn, nằm ở trên cái nệm trải thô mà lẩm bẩm: "Tôi ghét nhất màu trần bình, nó làm tôi nhớ tới đám quần áo có số trong ngục giam trên đảo Rex."

Lạc Ý chẳng để ý tới gã, trợn mắt nhìn chằm chằm vào đám hoa văn dơ bẩn ở trên trần nhà, yên lặng mà nghĩ: *Ngày mốt … Ngày mốt.*

XXXXXXXXXXX

Ngày kế, Bắc Đảo, hội sở câu lạc bộ Nguyệt Thần.

Trên ghế sofa trong đại sảnh, 11 người đàn ông đang ngồi với cái tư thế khác nhau. García bất động thanh sắc mà nhìn quét quanh 1 vòng, quả nhiên không nhìn thấy được thân ảnh của Edman, xem ra cái tên mập đó bị đám cảnh sát dọa sợ không nhẹ, co đầu rút cổ ngồi yên trong biệt thự, dù chết sống thế nào cũng không dám dính dáng tới câu lạc bộ này nữa.

Bí thư hội trưởng Olivier đứng ở ngay giữa phòng, cười mỉm nói mấy câu khách sáo, rốt cục tiến vào chủ đề chính: "Theo thường kỳ thì câu lạc bộ sẽ bắt đầu hoạt động ngoài trời vào lúc 8:00 sáng, toàn bộ công tác chuẩn bị đều đã được sắp xếp, chỉ chờ những người đang ngồi đây khai triển tài năng mà thôi. Dựa theo quy định, thì mỗi người sẽ chọn ra một cây súng ngắn, hiệu nào cũng được, đạn phát 500 viên, mã tấu đặc chế hai thanh, một cái kính viễn vọng bội số lớn, một chiếc xe jeep việt dã, một tài xế kiêm bảo tiêu.

XIn cho tôi được một lần nói dong dài quy tắc sau đây: Trong khu vực săn bắn, thì mỗi hội viên có thể tự do bắn giết các nhân thú mặc sắc phục trần bì, nhưng số lượng bắn giết mỗi người không được vượt quá 3, mỗi ngày từ 8 giờ tối đến 8 giờ sáng hôm sau là thời gian cấm săn bắn. Doanh địa Nam Đảo bao gồm cả khu vực đất trống chung quanh là khu vực an toàn, không được trong khu vực an toàn bắn giết nhân thú, nhưng cho phép phục kích ở đường nhỏ đi ngang qua khu vực an toàn."

Olivier theo nguyên tắc mà đọc hết 1 lượt đống quy tắc, nhưng hội viên ngồi đó đều không yên lòng chịu nghe, vừa gấp rút chờ đợi ngày mai tới, cuối cùng, khi được hỏi có ai không tham gia hoạt động lần này hay không, thì không ai giơ tay cả. Tuy rằng Dạ Oanh ở đây có thể nói là cực phẩm, hơn nữa câu lạc bộ còn thiết lập ra một phần tiền thưởng khá lớn cho việc "bảo vệ động vật hoang dã", Dạ Oanh cực kỳ tích cực quấn khách, nỗ lực mà "mê sắc quên săn", nhưng hầu nhưng toàn bộ hội viên ở đây ai cũng mê sắc lẫn mê săn.

—- Chỉ có một ngoại lệ. Khi Olivier ra phía sau, bí mật quan sát các hội viên mới: Sau khi nhận được báo cáo của người phụ trách Dạ Oanh tối hôm qua xong, y không khỏi có chút hoài nghi người đàn ông có bề ngoài anh tuấn kia có phải đang che giấu chức năng yếu kém của mình; hoặc là nói, cái người đang nắm trong tay gần nửa thị trường súng ống đạn được toàn cầu, ánh mắt thật sự cao tới nỗi, ngay cả vưu vật ngàn dặm chỉ một cũng thấy chướng mắt?

Vậy có chút phiền nha, y phiền não mà suy nghĩ, nếu như là cái về sau, thì đây chính là chuyện từ lúc thành lập câu lạc bộ tới nay chẳng bao giờ xảy ra cả, nếu bị truyền đi quả thật tổn hại danh dự — ai biết

cái tên García kia có thể ở trên mạng mà nói: Dạ Oanh của Nguyệt Thần? À, thì đều là đám bình thường không đáng nhắc tới … Trời, nếu như chuyện này truyền tới lỗ tai của công tước Avdija … Nói không chừng sẽ đem y bỏ vào trong cái hồ cá mập mà nghiêm phạt!

Olivier âm thầm rùng mình một cái, quyết định đem chuyện này báo động đúng lúc, sau đó dù có xảy ra chuyện gì thì trách nhiệm cũng không rơi vào trên đầu y.

Ban đêm cùng ngày đó, Rio vừa mới tắm xong, thì chuông cửa liền vang lên.

Anh nhanh chóng chỉnh sửa bộ dáng ngụy trang của mình, mặc áo tắm dài màu trắng, kéo đai lưng, đi ra mở của.

Ngoài cửa là hai gã đàn ông cường tráng mặc âu phục hắc sắc, dùng thái độ cung kính nói: "Mr.Jan, xin lỗi quấy rối thời gian nghỉ ngơi của ngài, công tước Avdija muốn mời ngài tới uống một tách trà, rất hân hạnh được đón tiếp."

Avdija? Rio không ngờ tới, khi anh còn đang suy nghĩ tìm cách, tính toán làm thế nào tiếp cận được con trai tưởng của vị công tước bị tước quyền kia, thì đối phương chủ động đưa lên cửa rồi.

Đây là một mở đầu làm ít công to, hay là dự đoán bất thường đây? Anh suy tư vài giây, quyết định dù thế nào cũng phải nắm bắt lấy cơ hội khó có được này — từ thông tin tư liệu mà sở nắm được, thì Avdija rất ít lộ diện ở trong câu lạc bộ, tổ chức sự vụ hoặc các việc khác đều do Olivier tự mình xử lý, so với việc săn bắn súng thực đạn thực, thì người đó lại hứng thú với nét mặt tràn đầy hưng phấn đi săn thú mà không cần phải hoạt động thân thể hơn.

Mà phòng khách trong xã hội thượng lưu này với Rio mà nói, tựa như là không gian vũ trụ gì đó, anh hoàn toàn không nhớ được năm sản xuất cùng nơi sản xuất của từng chai rượu, càng không nhớ rõ được 7 con ngựa, tổ tiên của loài ngựa đua là ai —- Bạn thật sự không thể trông cậy vào một tuần huấn luyện cường hóa, có thể đem một người bình thường biến thành một quý tộc chân chính được, anh nhiều lắm cũng chỉ có thể giả mang bộ dáng của hàng cao cấp thậm chí còn chưa xé niêm phong.

Hôm nay lại có thể có được một một cơ hội từ trên trời giáng xuống thế này, dù cho là mạc danh kỳ diệu hoặc là nguy cơ ẩn phục, Rio cũng quyết định phải bắt được.

"Rất vinh dự," Anh đưa ra biểu tình chiêu bài —- một nụ cười nhìn như bình dị gần gũi, nhưng tràn ngập kiêu căng và cảm giác xa cách (vì cái biểu tình này, mà lúc trước anh ở trước gương phải luyện tập không dưới 100 lần, mới qua cửa được của thầy dạy lễ nghi), nói với 2 bảo tiêu: "Có thể chờ tôi thay đồ được không?"

Qua 5 phút sau, Rio dưới sự hướng dẫn của bảo tiêu, xuất hiện ở trong nội bộ hội sợ, một tòa nhà có bề ngoài khá giống với tòa thành Âu Châu. Đi qua một cánh cửa gỗ hồ đào màu tối đầy hoa văn phong phú, trước mắt là một phòng khách xa hoa trang sức, trong không gian rộng mở chỉ có hai cô gái đang dịu dàng mà pha trà.

Không, không phải chỉ có 2 người, ở trên sân thượng còn có 1 người kia, bóng lưng bị tầng tầng màn trắng cách trở, chỉ có thể thấy được đường viền mơ hồ, rất dễ khiến người khác bỏ qua, nhưng theo chức nghiệp nhạy cảm mà Rio nhanh chóng phát hiện được người đó.

Nữ hầu pha trà xong, liền quỳ gối làm lễ, rồi an tĩnh mà lui ra, cửa gỗ không tiếng động đóng lại, phòng khách nhất thời trở thành một phòng triển lãm tác phẩm nghệ thuật vắng vẻ.

Rio không có tâm tình thưởng thức mấy trân phẩm khó gặp này. Sau vài giây suy luận, anh bằng trực giác của mình lựa chọn một chỗ xuất phát, đi qua xốc lên từng lớp mành, nhìn qua khá tùy ý, sau đó cùng người đó song song đứng ở trước lan can sân. "Trong phòng có rất nhiều nổi danh, ngài rất thích tác phẩm nghệ thuật, phải không, công tước?"

"Đúng vậy, thế nhưng tôi càng thích ánh mắt của những người khi nhìn thấy những tác phẩm này của tôi hơn." Người đàn ông kia dùng khẩu âm nước Anh mà nói, cách dùng từ quy phạm đến gần như kiềm giữ.

Rio lập tức có khái quát sơ bộ dành cho hắn: Cảm giác về sự ưu việt được hun đúc từ sự dạy dỗ lâu đời của gia tộc, mang nét quý tộc không thể tự kềm chế. Điểm này từ trang phục của hắn cũng có thể nhìn ra được, dùng một dây vải buộc mái tóc quăn ngang vai sau đầu, cửa tay áo cổ áo tràn đầy đăng ten, áo sơmi trắng bằng tơ, dùng nút áo bằng bảo thạch trên áo gi lê màu lam viền bạc ôm người, tràn ngập phong tình tao nhã Baroque, tựa như một vật sống mới bước ra từ bức tranh tranh sơn dầu thời Trung cổ.

Dung mạo tuấn tú lịch sự tao nhã, màu da tái nhợt hiếm thấy, nhưng đôi mắt đen nhánh dường như hút lấy người, ánh mắt chớp động, tựa như mép giếng dưới ánh trăng, một tầng ánh sáng nhộn nhạo khoe khoang không ngừng —- người đàn ông còn trẻ dùng tư thế như điêu như khắc mà dựa vào lan can, chính là Avdija, mục tiêu của chuyến đi lần này của anh.

"Có thể hiểu được." Rio hơi hơi gật đầu. "Tôi cũng có không ít đồ quý, thế nhưng điều khác với công tước đây, chính là chúng không phải càng cổ thì càng có giá trị, mà lại càng mau đổi mới thì càng có giá. Trên thực tế, tôi cũng thích ánh mắt của bọn người khi nhìn thấy nó, nhất là khi tôi dùng nó đặt lên trán của chúng."

Avdija có chút bất ngờ nhìn anh, dường như vì giật mình vì trong giọng nói tỏa ra phần bạo lực xích lỏa, mặc dù hắn biết rõ thân phận đối phương — một người đứng đầu gia thế súng ống đạn dược, nhưng nhìn bề ngoài của người đó, hoàn toàn không giống dạng thích giết người làm vui.

Nhưng Rio lại cười rộ lên trước: "Tôi nói quá thô tục à? Xin lỗi, công tước bỏ qua giùm."

"Không, nói vậy cũng khá hay." Avdija nói. "Anh so với tưởng tượng của tôi còn thú vị hơn nhiều, Mr.Jan, tôi nghĩ chúng ta có thể thành bạn đó, anh có thể gọi tôi là Gestalt."

Rio cũng không cho rằng chỉ mới một lần gặp mặt thì có thể cùng Avdija trở thành bạn bè, đó như sự tán thành về mặt xã hội — đối phương thừa nhận thân phận của anh, càng cho anh quyền lợi có thể cùng hắn trực tiếp nói chuyện với mình. Đương nhiên, chính là dùng thái độ mà vua Arthur đối đãi bàn tròn với kỵ sĩ của mình. Bàn tròn, không có nghĩa là cùng ngồi cùng đẳng cấp, mà là một loại khoan dung ban ân.

Thế nhưng Rio không quan tâm tới những thứ này, ahnh chỉ cần thuận theo khúc quanh, có vẻ tự tin mà tùy tính: "Như vậy anh cũng có thể trực tiếp gọi tôi là García."

Avdija trong mắt xẹt qua thưởng thức, vươn tay về phía anh: "Thật vui khi biết anh, bạn của tôi."

"Tôi cũng vậy." Rio rất lễ tiết mà bắt tay cùng hắn, cảm giác được một làn da ẩm ướt lạnh lẽo, tựa như lớp vẩy của động vật máu lạnh.

Anh không thích người đàn ông âm nhu hoa lệ này, dù là từ nhiệm vụ nhà nước, hay là mặt cảm giác cá nhân. Nhưng lúc này anh vẫn giấu loại tâm tình này, bày ra bộ dáng đầy thâm hoài thiện cảm.

"Thứ lỗi tôi mạo muội hỏi 1 câu, hoạt động ngày mai anh có tham gia không?" Rio hỏi.

Avdija không trả lời trực diện mà hỏi ngược lại: "Anh biết săn cáo không?"

"Đi săn cáo?"

"Đúng vậy, đó là hoạt động đầu tiên lâu nhất trong lịch sử. Chúng tôi mang theo con ngựa tự mình thuần dưỡng cùng với súng săn hợp tay, hưởng thụ không khí nông thôn tươi mát, nhàn nhã đi chơi quanh trang viên, mang lấy cảm giác vì dân trừ hại, cùng với những cô gái nông thôn dung mạo tốt có một đêm sương sớm tình duyên, đây chính là một trong các sở thích của quý tộc. Thế nhưng, còn hơn việc khiến bản thân dính lấy mùi máu tươi cùng mùi thuốc súng, tôi càng thích đứng nhìn. Những con mồi giật mình, mệt mỏi, những người thợ săn thành thạo, từng bước ép sát, tất cả tựa như buổi trình diễn hài kịch ở sâu khấu rừng rậm, thú vị tới cỡ nào cơ chứ! Điều khác biệt duy nhất chính là, trên sân khấu bình thường, vai diễn ngã xuống rồi khi khép màn vẫn còn có thể sống lại được, đợi sân khấu tiếp theo mà lên, tiếp tục những lời kịch ngàn đêm một câu, còn ở sâu khấu chân thật này —"

Avdija hướng về phía khu rừng rậm ở phía xa vươn ra hai bàn tay, tựa như vị nhạc trưởng đang làm thủ thế chỉ huy dàn nhạc: "Từng sinh mạng chỉ có 1 lần, mỗi lời thoại đều không thuộc về riêng ai, ai cũng không biết cành hoa hồng của tử thần sau 1 khắc sẽ quăng ra cho ai — cảm giác hoàn toàn bất ngờ đầy đặc sắc này, chẳng lẽ không phải là một vở kịch so với bất kì vở kịch nào đều càng rung động lòng người hơn sao?" Hắn say mê nhắm mắt lại, tựa như đang lắng nghe giai điệu nghe không được từ thần linh, nhờ vào tiếng gió thổi xào xạc mà lan truyền ra tứ phía — đó là một màn trình diễn, dùng sinh mạng để diễn.

Con mẹ mày ở đó mà rung động lòng người! Rio trong lòng tức giận, *đây không phải là cáo, mà đây chính là những con người hoàn toàn chẳng khác gì mày đó! Hay là mày cảm thấy bản thân cao quý tới mức thoát ly khỏi phạm trù nhân loại luôn rồi?* Lúc này, anh rất có cảm giác muốn đem cái tên cặn bã này ném xuống từ trên cao, nhưng nghĩ tới nhiệm vụ, anh cắn răng nhịn xuống, mang theo nụ cười ngưỡng mộ mà ép bản thân phải nói ra mấy câu thoại đầy buồn nôn: "Tuy rằng bản thân tôi với mấy sân khấu hài kịch gì đó không có hứng thú, nhưng tôi không thể không thừa nhận, tưởng tượng của anh đủ sức để hóa thần kỳ, đây mới chính là điểm đặc sắc thực sự! Còn hơn mấy con dã thú chỉ số thông minh không đủ, nhân thú mới là đối tượng săn bắn có tính khiêu chiến cao cùng thú vị nhất, tôi rất mong muốn thể nghiệm sáng ý của anh."

Vị công tước này tựa như con mèo được vuốt ve, lộ ra vẻ mặt đầy thích ý: "Anh thật đầy sức sống, García,

nhưng không quá chú ý lao dật kết hợp." Hắn ám chỉ mà nói. "Anh không cảm thấy Dạ Oanh là một loài chim có tiếng kêu đầy êm tai dễ nghe hay sao?"

Rio tiếc nuối mà nhún vai; "Tôi biết nếu tôi nói ra sẽ đắc tội với người, nhưng bản thân tôi không thích nói dối — nhưng mấy con chim này này không có lông chim phiêu lượng toàn thân, không có khí chất nội hàm, thực sự khó khiến tôi rung động."

"Khí chất và nội hàm?" Avdija quay đầu đi nhìn anh. "Anh muốn dạng khí chất nội hàm thế nào?" Dưới ánh trăng, khuôn mặt nghiêng của hắn càng thêm úc lệ khiếp người, tản mát ra mùi hương mốc meo, từ trang nhã đến tình sắc chỉ cách 1 đường, biến hóa cực nhanh khiến Rio trở tay không kịp. "Như tôi sao?"

"Đúng, giống như ngài vậy …" Anh ho 1 tiếng rồi lắp bắp nói.

Mang theo cảm giác chinh phục đầy kích thích, Avdija nở nụ cười, hắn không ngại có thêm 1 tình nhân hầu hạ mình, nhất là một đại ca nắm trong tay súng ống đạn được mạnh mẽ cùng với tướng mạo đúng theo dạng mà hắn thích.

Hắn thản nhiên mà tự đắc đến gần hai bước, dùng ngón tay thon dài trắng nõn rút ra một cái khăn tay trong túi áo xếp thành hình cánh hoa, chậm rãi, khiêu khích mười phần mà nhét vào cổ áo của đối phương, kề sát vào khuôn mặt nghiêng của đối phương, thanh âm thấp mà nói: "Nếu như anh có thể săn được một con cáo mỹ lệ giảo hoạt nhất, đem tặng cho tôi, tôi sẽ thưởng cho anh … chờ mong phần thưởng của tôi đi, sẽ khiến cho anh tâm đãng thần trí."

Đến tận khi trở lại phòng của mình rồi, Rio mới có thể rửa mặt để tỉnh táo lại, thay bộ mặt thanh tỉnh thành bộ mặt chán ghét. Anh không thể chịu nổi nữa mà đem cái khăn tay tơ lụa phun đầy nước hoa trong cổ áo mình ra, chuẩn bị quăng vào cái thùng rác đựng đồ bẩn bên cạnh, suy nghĩ lại, anh sợ rằng người dọn dẹp sẽ nhặt được, khiến sự tình phức tạp thêm, nên lại nhặt lên từ thùng rác, ném vào một chỗ sâu ở trong ngăn kéo tủ âm tường.

Anh cứ tưởng rằng Avdija là một tên cặn bã xem mạng người như rác, hôm nay xem ra, cần phải thay bằng 1 từ mới rồi: Cặn bã dâm loạn xem mạng người như cỏ rác. Chỉ có trời mới biết tại sao cái tên đó lại cảm thấy hứng thú với bản thân mình, nhớ lại cái ánh mắt hồi nãy hắn nhìn mình, lộ ra dục vọng tà ác tục tĩu, phảng phất con nhện cái vừa giao phối vừa ăn ngấu nghiến con đực, từ mỗi lông chân trên người đều phun ra nọc độc.

— *Quỷ nó thiệt, trên báo mà cục cung cấp, vì sao không nói là hắn còn có sở thích quyến rũ hội viên nam chứ?* Rio căm tức suy nghĩ, nếu biết vậy nói người hóa trang hóa trang cho mình xấu 1 chút vậy.

Nghĩ tới bản thân vì hoàn thành nhiệm vụ, còn phải tự mình dâng lên cửa để làm cho người ta câu dẫn, càng không thể chịu được chính là, không thể nào cường ngạnh mà từ chối, từ mặt với đối phương … Rio bị đè nén tới mức muốn phun máu.

Thật hy vọng nhiệm vụ chết tiệt này sớm kết thúc! Anh lại tắm rửa lần nữa, cọ rửa mùi nước hoa sạch không còn một mẩu, sau đó uống 1 viên thuốc rồi nằm xuống giường, vừa đợi cơn buồn ngủ tới, vừa yên

lặng mà nghĩ: *Ngày mai … Ngày mai …*

Theo lời dặn của bác sĩ, giảm phân nửa rồi tiếp tục giảm phân nửa cũng không phải khiến cho anh lo lắng không đủ sức chống chọi, có thể do Quỷ Hồn Debby đã chậm rãi rời đi không còn dây dưa anh nữa, nên anh chậm rãi chìm vào giấc ngủ.

Anh mơ tới cậu nhóc của anh khoác tay Molly đang ôm bó hoa đứng ở hôn lễ màu trắng. Lời chúc mừng tựa như từng cái móng vuốt, nắm chặt anh, khiến cho anh không cách nào né tránh, duy trì cảm giác thống khổ dày vò.

Anh còn mơ tới K.Green toàn thân đẫm máu, diện mục không rõ. Khi anh giơ súng, đem tên đang chuẩn bị chạy trốn kia hạ gục, thì không ngờ lại phát hiện hai người họ đang xích lõa ôm nhau trên chiến trường xác chết khắp nơi.

Ánh mắt K.Green hàn lãnh, nhưng thân thể lại nóng rực. Phần đàn ông của anh ghim trong cơ thể hắn nhưng con dao của hắn lại ghim sâu trong tim anh.

Đuổi theo tôi. Anh nghe hắn nói, *hãy đuổi theo tôi, đến tận địa ngục …*

Rio đột nhiên giật mình tỉnh giấc.

Ngoài cửa sổ nắng sớm mờ mờ, ngày săn bắn của nữ thần Artemis đã tới.

37. Chương 36: Ngày Săn Bắn

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

"Rời giường! Mọi người, lập tức rời giường! Mặc đồ vào!"

Khi một tiếng quát vang lên, rất nhiều người đang nằm trên giường chợt giật mình nhảy dựng lên, còn một số người thì xoay mình vùi đầu vào chăn, làm bộ như không nghe thấy.

Vài tên đàn ông mặc quân phục mê màu nhịn không được dùng cây cảnh côn kim loại gõ vào khung giường, cửa sắt mở rộng ở phía sau bọn họ: "Nhanh lên đi, từ hôm nay, các ngươi bắt đầu làm việc! Ai mà lề mề, thì có chuyện hay để xem đó!"

Rất nhiều người trong miệng huyên thuyên oán giận thái độ ác liệt của công ty này, nhưng câu nói cuối của chúng khiến họ lập tức ngồi dậy: "Bữa sáng đã ở sẵn trong sân rộng, người ra sau không có đồ ăn thì đừng có trách tụi này!"

Vài phút sau, mọi người chen chúc chạy ào vào sân rộng ở phía trước sân rộng, từ trong vali lớn giành giật lấy hot dog hoặc sandwich, cùng với những bình nước khoáng.

Mấy tên đại hán da màu nhìn chàm chằm đám người lang thôn hổ yết mà ăn sạch định mức đồ ăn của chính mình, đã số người bởi vì vậy chỉ có thể ăn no được 6 7 phần mà oán giận không ngớt, can đảm tiến lên phía trước muốn đòi thêm thức ăn thì bị mấy cây gậy gõ trở lại.

Tên đại hán dẫn đầu nhìn đồng hồ 1 chút, dùng giọng lớn tiếng nói: "Hiện tại đã 7h45 phút, các người còn có 15 phút để nghĩ ngơi và hồi phục, trước 8h, các người phải rời khỏi doanh địa này, tiến vào rừng."

"Tiến vào rừng làm gì?" Có người hỏi, "Rốt cục các người muốn tụi tôi làm việc gì?"

Ánh mắt phiền chán của người đó nhìn lướt qua đoàn người: "Cái gì cũng không cần làm — chỉ cần sống sót là được rồi."

"Sống sót? Có ý gì?" Mọi người liền bắt đầu châu đầu vào.

Người kia không có ý trả lời, chỉ tiếp tục tuyên bố: "20h sẽ ở ngay doanh địa chuẩn bị bữa tối, người bị loại thì không có cơm ăn. Trong túi đồ lao động các người đang mặc có một kim chỉ nam, lạc đường thì cứ hướng thẳng nam mà đi. Nếu như tôi là các người, thì trước khi bầu trời tối đen sẽ lập tức chạy về doanh địa, bằng không các người sẽ được cảm nhận buổi tối ở rừng là thế nào, tôi đảm bảo nó còn khủng bố hơn ban ngày rất nhiều."

"Các người chỉ cho có 2 bữa ăn? Vậy bữa trưa thì sao?" Người hồi nãy lại bất mãn mà lên tiếng.

Người kia tàn bạo trừng mắt liếc nhìn người đó. "Trong rừng tự có thức ăn, nếu có bản lĩnh thì tự kiếm lấy, không có bản lĩnh thì nhịn đói đi! Tôi cảnh báo các người, đừng nên nhảy xuống nước, trong mấy hố nước đó có cá mập, cá mập hổ, cá mập mũi búa, cá mập trắng, cái nào cũng có thể tùy tiện lấy mạng các người đó, nếu như không muốn thành phân cá mập, thì nên ngoan ngoãn ở yên trên đảo đi."

Gã lại đưa tay lên nhìn đồng hồ, khẩn cấp mà kêu: "Đã đến giờ rồi, nhanh chóng xuất phát đi! Chạy! Chạy!"

Đoàn người khe khẽ nói nhỏ, không có một ý định nhúc nhích. Ở xung quanh doanh địa là rừng cây um tùm, sâu thẳm rậm rì, có vẻ hiểm ác đáng sợ dị thường, không ai có ý định từ bỏ nơi nơi ẩn núp an toàn này để chạy vào trong khu rừng rậm rạp kia.

Người đàn ông kia dường như đã dự liệu trước, cười lạnh nhìn bạn mình cho 1 ánh mắt. Bên góc của doanh

địa có một cánh cửa có khóa bằng điện tử, cánh cửa kim loại mở ra vang lên tiếng loảng xoảng, 20 con mãnh khuyển hình thể cực đại lao ra khỏi chuồng, nhe răng chảy nước miếng, cuồng hãn phóng ra phía sân rộng.

Mọi người bị màn bất thình lình này khiến cho sợ tới ngây người, đến tận khi mấy con chó ào tới mặt mình, mới có người thét chói tai: "Chạy! Chạy mau!" Sau đó chạy ra ngoài doanh địa mà cuồn cuộn chạy.

Ở ngoài doanh địa là một khu đất trống thảm thực vật thưa thớt, đoàn người hoảng loạn mà chạy ào ra lăn lộn, ở phía sau là một đám chó dữ hung mãnh không ngừng đuổi theo. May mắn là, mấy con mãnh khuyển đã được huấn luyện này dường như cũng không có ý định thực sự tấn công, chỉ đem toàn bộ bọn người đó đuổi ra hết vào rừng, sau đó vui vẻ mà quay ngược vào trong nhận thưởng.

"Làm tốt lắm, con ngoan." Người đàn ông kia đem từng thùng thịt tươi máu đỏ ra tặng cho chúng nó.

Neal lôi kéo Lạc Ý, dùng hết sức lực nhờ có được do bữa ăn hồi nãy mà chạy trốn, đến tận khi chui sâu vào rừng, mới bị đám thảm thực vật chi chít ẩm ướt làm giảm tốc độ lại.

Đánh giá đám mãnh khuyển không có ý định tiếp tục đuổi theo, gã mới dừng bước lại, đỡ thân cây thở dốc: "… Mẹ nó, mấy tên khốn đó rốt cục muốn làm gì chứ? Lại thả chó ra cắn chúng ta? Đem chúng ta bức vào trong rừng, có âm mưu gì chứ?"

"Ai biết được." Lạc Ý thuận miệng đáp, đánh giá bốn phía: Một đám cây cỏ và bụi cây chiếm lĩnh mặt đất, hỗn loạn vô số thực vật, hầu như không có chỗ đặt chân, những cây cao to không biết tên cao ngất đâm xuyên bầu trời, ở chỗ cao 2 thước mới mở rộng cành lá, tranh đoạt ánh sáng quý giá. Bọn họ đang đứng dưới một tàng cây đại chương, dưới lòng bàn chân là những rễ cây trồi lên mặt đất.

"Cậu chẳng lẽ không cảm thấy toàn bộ chuyện này rất quỷ dị hay sao? Nhớ lại mấy bộ phim điện ảnh, Death row (1), còn có một bộ mà quên mất tên rồi, … Chính là đem một đám người nhốt vào trên đảm để cho bọn họ chém giết lẫn nhau, cuối cùng chỉ có duy nhất 1 người có khả năng mới có thể sống sót rời đi, có vô số camera ẩn dấu đang âm thầm, đem toàn bộ cuộc chiến sinh tử của chúng ta trở thành một tiết mục truyền hình chiếu lên mang, để kiếm hơn thu nhập từ quảng cáo và lượt xem. Quỷ tha ma bắt. Tôi không muốn trở thành một cây rút tiền cho đám người không nhân tính kia." Neal kích động mà nói liên tục với Lạc Ý, nhưng chợt nhìn thấy biểu tình đọng lại của người phía sau.

"— Đừng nhúc nhích." Thanh niên Châu Á thấp giọng nói. "Ngàn vạn lần đừng nhúc nhích."

Neal không hiểu gì hết mà đứng thẳng bất động, trong lòng chợt cảm thấy ngàn dự triệu bất tường. *Sao thế?* Gã không tiếng động mà làm ra khẩu hình miệng.

Lạc Ý dùng tốc độ cực kỳ thong thả mà tiếp cận gã, đột nhiên đưa tay ra hướng về phía vai phải của gã, nắm lấy vật gì đó rồi vung mạnh vào thân cây. Động tác này điện quang thạch mà hoàn thành, Neal thậm chí còn chưa kịp thấy rõ được tay hắn, chỉ cảm thấy bên tai xẹt qua tiếng gió thổi.

Chờ tay hắn lần thứ hai xuất hiện trong tầm mắt gã, trong bàn tay còn cầm một cái đuôi rắn dài nhỏ màu xanh biếc, thân hình do bị đập mạnh vào thân cây mà mềm oặt đi, không cam lòng co rúm.

Neal toát ra một thân mồ hôi lạnh: "Rắn! Có độc à?"

"Tiên xà, tuy rằng lực sát thương của nó kém rắn hổ mang, nhưng cắn 1 cái cũng khiến anh chịu đựng khá nhiều đó!" Lạc Ý nói, bỏ qua con rắn đang co quắp kia, "Cẩn thận, ở khu rừng trên đảo này khắp nơi đều là sinh vật nguy hiểm, bò cạp, rắn độc, còn có những con muỗi vằn châu Á truyền sốt xuất huyết."

Neal có chút khẩn trương nhìn chung quanh mọi nơi, nhìn chung quanh chỉ có một mảng lục sắc, xanh sẫm, xanh biếc, xanh bích, xanh nhạt, những màu xanh nâu loang lổ phức tạp, tầng tầng bắt đầu khởi động tựa như thủy triều giống nhau. Trong nháy mắt gã có cảm giác sợ bị đám thực vật thực vật xanh nuốt sống ăn tươi.

Gã liền nhìn vào người bạn đồng hành cùng mình. Chẳng biết từ khi nào, khí tức trên người thanh niên châu Á luôn mang sự cà lơ phất phơ, lỗ mảng tục tằng từ từ biến mất, phảng phất như bị khu rừng nguy cơ tứ phía này hấp thu hết. Tuy rằng vẫn là mái đầu vàng khô vàng, cùng với bộ đồ lao động màu cam như áo tù nhân vẫn che lấp đi phẩm vị của hắn nhưng con mắt màu hổ phách tựa như động vật họ nhà mèo, lại ẩn nấp đầy phong duệ trầm tĩnh, khiến cho tên đầu lĩnh mafia cũng khó mà nhìn thẳng.

Quỷ nó … Tựa như đang ở gần một ác ma vậy … Neal có chút mờ mịt mà nghĩ, trong lòng cảm giác được một sự tự nhiên khó nói thành lời, tựa như một con chim vẹt màu sắc sặc sỡ trong lòng, trong nháy mắt tiến hóa thành một con chim ưng to lớn móng vuốt sắc sảo.

"Tiếp theo cậu tính sao?" Gã do dự mà hỏi, đồng thời phát hiện ở dưới đám lá cây nằm ở dưới bùn chui ra một con sâu giáp xác mưu toan bò lên trên chân gã, gã lập tức nhảy dựng lên đạp mạnh nó thành một đám chèm nhẹp màu xanh lá. "Dù sao tôi cũng không có ý định ở lại khu rừng quỷ quái này! Tôi về kiếm đường về — Từ doanh địa chạy ra hồi nãy, chúng ta nên chạy vào mấy con đường bằng phẳng, chứ không nên chui vào cái đám rừng đầy độc vật chết tiệt này!"

"Đường? Có phải dạng đường vừa đủ để cho một chiếc xe chạy hay không?" Lạc Ý nhếch khóe miệng, thoạt nhìn như châm chọc. "Không! Tôi tuyệt không tới gần nó."

Neal phiền táo vừa giận vừa nóng mà nói: "Tôi hỏi cậu lần cuối, là cậu theo tôi đi đường đó mà về, hay là một mình ở lại trong khu rừng quỷ này?"

"Tôi chọn cái sau!" Lạc Ý không chút do dự trả lời.

Neal trừng mắt nhìn hắn, trong lòng lửa giận càng lúc càng tăng, cắn răng nói: "Cậu đừng có hối hận, đến lúc đó hối hận cũng không kịp đâu."

Lạc Ý lơ đểnh xoay người đi.

Neal chỉ cảm thấy một một cổ ác khí xông thẳng lên đỉnh đầu, liền đưa tay nắm lấy mảnh vải trên vai hắn kéo ngược lại. Không ngờ đối phương trở tay nắm cổ tay gã, vặn một cái, dễ dàng đặt gã lên thân cây. Vỏ cây thô ráp cà phía sau lưng gã khiến gã đau, nhưng so ra vẫn kém với cảm giác chấn động mà đối phương gây ra cho gã: Gã luôn cho rằng mình rất giỏi đánh nhau, ngay cả thầy dạy võ cho gã cũng khen gã có thiên phú, hôm nay dĩ nhiên lại bị một thằng MB nằm lấy động mạch cổ đặt trên thân cây, mà chính mình không cách nào đáp trả lại!

… Gã thực sự quá sơ suất! Thân thủ như vậy, làm thế nào có thể là một MB được cơ chứ?

"Mày đến tột cùng là ai?" Neal ảo não âm trầm hỏi, song song đáy lòng sinh ra một sự thất vọng không hiểu: Gã cứ tưởng rằng ở dưới tình huống ác liệt này, đối phương ngoại trừ dựa vào gã ra thì sẽ không còn cách nào khác, gã thậm chí đã hạ quyết tâm, vừa đi ra khỏi cánh rừng quỷ quái này sẽ lập tức làm hắn đến khi nào thỏa mãn thì thôi … Hôm nay xem ra, căn bản đây chính là vọng tưởng.

"Mày không cần biết." Lạc Ý lạnh nhạt mà nói, đồng thời buông tay ra. "Được rồi, chúng ta cũng nên mỗi người đi một ngả đi."

Neal tâm loạn như ma mà nhìn hắn, nói không rõ trong lòng là cảm giác gì, cuối cùng lựa chọn xoay người rời đi.

Từ trong túi móc ra kim chỉ nam, gã xác định phương hướng 1 chút, hướng tới vị trí đến trong ấn tượng mà đi. Sau hơn 10 phút cẩn thận mà đi, gã từ giữa những cành lá nhìn thấy được con đường mà mình muốn, đang định chui ra khỏi rừng cây thì chợt nghe thấy tiếng động cơ xe hơi.

Đường nhìn của gã từ giữa những tán cây, thấy ở trên đường có 1 thân ảnh rất quen thuộc, đang thất kinh mà cuồn cuộn chạy trên đường — là tên da đen.

Tiếng súng lập tức một trước một sau vang lên. Thân thể của tên da đen tựa như một bao cát vô hình bắn trúng, ngã gục về phía trước trên con đường, từ cánh tay cùng đùi bắt đầu chảy máu. Gã đó run rẩy thân thể, phát ra tiếng kêu thê lương, hai chiếc xe việt dã ở phía sau chạy tới, đậu ở cách đó mấy thước.

Từ hai chiếc xe lần lượt bước xuống hai tên đàn ông, một người mặc trang phục săn bắt cầm một cây súng trường săn bắn, một người mặc đồ mê màu, thoạt nhìn như là tài xế kiêm bảo tiêu.

Hai tên mặc đồ săn bắt tựa như quen biết nhau, liền mỉm cười tới bắt chuyện.

"Hey, Dylan, anh chậm một chút đi, con mồi này là do tôi bắt được nha."

"Thật sao, sao tôi cảm giác đạn của tôi lại nhanh hơn nhỉ? Hơn nữa tôi bắn là chân, nếu không nó có thể tiếp tục ôm tay mà chạy đó. William, anh chịu thua đi."

"Không nha, Dylan, người nên chịu thua là anh mới đúng."

"— Được, chúng ta không đáng vì một chuyện nhỏ này mà lãng phí thời gian. Nếu không thể khẳng định được quyền sở hữu con mồi, thì cứ dựa thẳng vào quy định chung đi." Người đàn ông kia lấy trong túi ra một đồng tiền vàng, ngón tay bắn ra, đồng tiền trong cơn gió mà xoay vòng trong không trung rồi rơi xuống, bị hai tay người đó nắm lại. "Mặt hay chữ?"

"… Mặt." Đối phương nói.

"Tôi đoán chữ." Người đó mở lòng bàn tay ra, mặt chứa chữ hướng ra lên trên, an tĩnh nằm ở trên da người đó. Người đó nhịn không được nở nụ cười. "Thật ngại, Dylan, tôi thắng rồi."

Đối phương tiếc nuối mà nói: "Được rồi, nó là của anh. Dù sao cũng còn con mồi khác."

William từ chiếc giày rút ra một cây chủy thủ, đi tới chỗ tên da đen. "Thật may mắn. Con mồi đầu tiên của tao lại rất như dự định ban đầu của tao. Mày biết không, sọ của mấy con gấu đen này, có thể làm được cái tàn thuốc đó … "

Tên đa đen kinh khủng tuyệt vọng nhìn lưỡi dao sắc bén trong tay người đó, kéo cái chân bị thương giãy dụa đứng dậy muốn tiếp tục chạy, lại bị đối phương 1 cước đá thẳng vào chỗ bị thương, phát ra kêu thảm thiết không giống tiếng người. Gã lại một lần nữa té ngã xuống mặt đất, bụi bặm bám vào mặt, xuyên thấu qua sương mù màu vàng, bỗng dưng gã nhìn thấy được một khuôn mặt ở trong những tán cây bên đường.

Hy vọng yếu ớt như được châm ngòi, tựa như một người rơi xuống nước nắm được cây rơm, gã trừng to mắt, mấp máy môi, hướng tới người nhìn trộm kia kêu lên tiếng gọi không lời — *Cứu mạng! Cứu tôi!*

Neal khiếp sợ nhìn cảnh tượng đó, bắt đầu tiêu hóa tin tức mà hai tên đàn ông kia nói …. Dự cảm bất tường trước đó giờ đã thành hiện thực, hơn nữa so với tưởng tượng của gã còn ghê gớm hơn! *Gì là tiết mục TV chứ, con mẹ nó, đây là săn bắn — rõ ràng là biến con người thành con mồi, săn bắn người sống!*

Dường như vạch trần được lớp sương mù phiêu đãng phía trên ao đầm, toàn bộ những chỗ mà gã nghi ngờ trước đây đều đã có được lời giải thích. Cái công ty chiêu mộ kia tuyển chọn 1 đám người không nhà không cửa, dùng đãi ngộ hậu đãi dụ dỗ, dùng chất có hại miễn phí khống chế, rồi để họ tự mình nguyện ý leo lên cái đảo rừng rậm này, để một đám người khác xem họ như dã thú mà săn bắn, đem bọn họ từng người biến thành thi thể!

… Thực sự quá quỷ quái rồi, mình cư nhiên lại đụng tới cái chuyện mạc danh kỳ diệu này! Neal kinh hoàng, phẫn nộ mà hoành suy nghĩ, mẹ nó, dám đem tao biến thành con mồi …. Tìm được cơ hội có được khẩu súng, còn không biết ai săn ai đâu.

Gã hít sâu vài hơi, thong thả lặng yên không một tiếng động lùi về phía sau. Còn tên da đen xui xẻo kia, gã vốn không dự định sẽ tìm cách cứu trợ, đừng nói đối phương đã từng đắc tội gã, dù cho là người quen, ở dưới tình huống này cũng là tự bảo vệ mạng của mình vẫn là quan trọng hơn.

Tên da đen nhìn thấy khuôn mặt gã từ từ biến mất, hy vọng yếu ớt bùng lên như ngọn lửa chợt bị một

thau nước lạnh tạt vào dập tắt, lại từ tro tàn kia mà bùng lên một sự hận ý ác độc điên cuồng. Gã ở dưới lưỡi dao đang đâm xuống kia yếu ớt mà khởi động phân nửa người, chỉ vào rừng cây thét chói tai: "— Đó! Còn 1 người! Còn 1 người!"

Con mẹ nó! Neal hung hăng chửi bới một câu, xoay người chạy nhanh.

Đạn theo luồng gió bắn sát qua người gã, gã liền xoay người, trong thời khắc sinh tử đó, gã bất chấp cái gì mà rắn độc độc xà, trong đầu chỉ có 1 ý niệm duy nhất: *Chạy! Chạy mau!*

Thảm thực vật rậm rạp trên mặt đất cản trở bước chân gã, gã không chút để tâm đến những cành cây ở dưới đất cà rách mắt cá nhân của gã, dùng hết toàn bộ khí lực mà chạy về phía trước. Địa hình gồ ghề khiến gã vài lần té ngã, gã mang mặt đầy máu đứng dậy, tiếp tục chạy …

Một cái rễ cây trồi trên mặt đất lại khiến gã té ngã, lúc ngã sấp xuống thì đầu của gã đụng vào thân cây, trước mắt chợt tối đi. Chờ đến khi đường nhìn rõ hơn, thì gã lại thấy khuôn mặt quen thuộc kia — chưa bao giờ bằng giây phút này, gã lại cảm thấy khuôn mặt này lại khả ái thánh khiết như thiên sứ thế này.

"… Trước đó cậu đã biết, phải không?" Gã thở hồng hộc mà bắt lấy ống quần của đối phương. "Tôi mặc kệ cậu là ai, trà trộn vào đây có mục đích gì, khẳng định trước đó cậu đã có được kế hoạch chu toàn, phải không … Nếu vậy, xem tôi như 1 phần kế hoạch của cậu đi, tôi thề tuyệt đối sẽ không phá hư chuyện của cậu, mang theo tôi cậu sẽ không mệt nhóc gì, tôi sẽ là một trợ thủ rất tốt … Thế nào?"

Lạc Ý nhìn vào con mắt mặc lục nhiễm máu của gã, tựa như một con dã thú đang sản sinh dục vọng sinh tồn cực mạnh, vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn mà bén nhọn chớp động … Có thể tạm thời dùng gã được, hắn nghĩ, sau đó đưa tay kéo đối phương đứng dậy.

Móc ra bình nước nhỏ còn lại từ hồi bữa sáng, hắn giúp Neal rửa sạch vết thương.

"Địa phương quỷ quái này vừa ẩm ướt lại nhiệt." Neal cắn răng chịu đựng đau, vừa chảy mồ hôi vừa oán giận.

"Đây là một hải đảo ở ngay giữa Thái Bình Dương, ôn độ chí ít 28℃, độ ẩm hơn 90%, ở trong tình hình này nếu vận động quá mức hơn nửa giờ sẽ xuất hiện tình trạng mất nước." Lạc Ý hờ hững mà nói.

"— Vậy mà cậu còn dùng nước rửa vết thương cho tôi?" Neal kinh ngạc nhìn hắn. "Nếu chúng ta hết nước thì sao bây giờ?"

Lạc Ý mỉm cười. "Yên tâm đi, có thể tìm được nước để uống, chỉ ít chống đỡ vài ngày cũng không vấn đề gì."

"Vài ngày? Trời tối cậu cũng không định quay về doanh địa hay sao?"

"Không, tuy rằng ở đó có sẵn bữa tối, nhưng mày không lo vì vậy mà chúng càng khống chế ta triệt để hay sao, nửa đêm sẽ không bỏ ma túy vào máu phổi của mày à? Nếu đã vậy thì dù cho mọi người có phát hiện ra chân tướng, thì cũng không dám chạy trốn, chỉ có thể dằn độn mà chờ chết."

Neal không khỏi rùng mình một cái, quyết định chết cũng không quay về. "Vậy tiếp theo làm gì?" Gã hỏi.

"Tao cần một thứ chứa nước, đồ ăn, thừa dịp mặt trời chưa lặn thì tìm một nơi ẩn nấp, sau đó làm nhiều vũ khí giản dị cùng bẩy rập, tranh thủ bắt lấy 1 tên thợ săn đơn độc, đoạt lấy súng của nó." Người thanh niên Châu Á nói.

Neal trong mắt chợt xuất hiện tia sáng, đó chính là khoái cảm chiến đấu kích thích cùng mùi máu tươi bỏ mạng đã hoài niệm khắc sâu. "Bắt cái đám người muốn săn giết chúng ta sao? Thật tốt, để mấy cái tên chỉ biết sống an nhàn sung sướng kia biết một cái, ai mới là con mồi chân chính."

38. Chương 37: Bẩy Rập

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

"Đưa dao của mày cho tao." Lạc Ý vươn tay về phía Neal.

"Dao gì?" Người sau lưng giả ngu.

Tay của Lạc Ý nhanh chóng tiến vào vạt áo của gã, từ phía trong lưng quần rút ra một con dao dài dừng 15cm, "Hồi sáng tao đã thấy mày lấy trộm từ gối đầu của tên da đen rồi."

Neal phiền muộn mà nhìn vũ khí bí mật của mình bị lấy đi, điều này khiến cho cảm giác an toàn của gã bị giảm sút.

Người thanh niên châu Á thoải mái nói: "Dùng xong sẽ trả lại cho mày. Nếu như chúng ta có thể bắt được một tên thợ săn, thì lúc đó cả dao lẫn súng đều có." Neal suy nghĩ 1 chút, cảm thấy đúng nên bình thường trở lại.

Lạc Ý dùng mũi dao để mở cái nắp kim chỉ nam mà bọn chúng phát cho họ, không có gì ngạc nhiên khi thấy ở trong đó có một máy phát tín hiệu mini.

"Đáng chết, chúng dùng cái này để định vị từng người, sau đó cung cấp cái này cho mấy tên thợ săn." Neal lập tức lấy cái kim chỉ nam trong người mình ra, mạnh ném ra ngoài. "Thế nhưng nếu không có kim chỉ nam, lỡ lạc đường thì tính sao?" Xúc động qua đi, gã lại có chút hối hận, vì sao không lấy cái máy phát tín hiệu ra rồi tiếp tục sử dụng kim chỉ nam cơ chứ?

"Cái này nằm cùng nhau, cạy ra rồi không còn dùng được nữa đâu." Lạc Ý tựa như hiểu được tâm tư của gã, giải thích. "Yên tâm, đảo này cũng không tính là quá lớn, chỉ cần phân biệt được phương hướng thì sẽ không lạc đường."

Bọn họ bắt đầu bôn ba giữa rừng rậm.

Dọc theo đường đi Lạc Ý có khá nhiều hành vi khiến người khác khó hiểu, nhưng Neal là người thông minh, vừa nhìn thì liền biết đại khái ý nghĩa phần nào trong đó. Ví dụ như, đem cây trúc hạ thấp xuống, gọt cái

đầu nhọn, bọc chai nước plastic bên ngoài, dùng dây thừng được làm bằng mấy dây thực vật cột cây trúc luôn hạ xuống chỗ thấp, sau đó hướng về phía miệng chai nước, qua mấy tiếng, thì nước trúc sẽ chảy ra đầy chai. Ví dụ như, cái ống trúc nhỏ được vót nhọn đầu đâm vào thân cây chuối tây, ở dưới đào một cái hố nhỏ, lót mấy cái lá chuối, trên thân trúc lại bao bọc thêm mấy cái lá cây, qua mấy tiếng, nước từ bên trong thân cây chuối sẽ rơi xuống lá.

Những cách mà bọn họ sử dụng có thể giúp họ uống được không ít nước ngọt — tuy rằng phần lớn có mùi lạ, nhưng cũng đủ để giải khát rồi.

Về mặt thực vật, thì chỉ cần chịu khó suy nghĩ 1 chút thì cũng không có gì là khó khăn cả. Giữa rừng cây, có vài cây có thể cho ra quả, Lạc Ý cẩn thận nhận định, lấy những quả không có độc mà ăn.

"Tôi muốn ăn hải sản, ăn thịt." Neal nhe răng trợn mắt mà cắn mấy cái quả đó. "Đem mấy cái này cho sóc đi."

"Chúng ta đang đi về hướng bãi biển cản gió, ở đó có khá nhiều thứ có thể ăn." Lạc Ý đi mở đường ở phía trước, thường thường nhắc nhở gã những cái khe đã được những thực vật che đậy — nếu như ngã xuống đó rồi, dù bò cũng bò lên không được.

Rừng rậm rốt cục ở một đoạn vách đá bày ra dấu hiệu thưa thớt, nhưng đá lại rất dốc, thẳng ngược xuống, cách mặt đất phía dưới khoảng chừng 14, 15m. Lạc Ý quan sát trước sau 1 phen, nói: "Hai bên không có đường, chúng ta phải leo từ đây xuống thôi."

Neal sắc mặt trắng bệch: "Cậu đang giỡn hả? Tay không mà leo vách đá 90 độ này thì cần trượt tay sẽ thành thịt bầm đó."

Lạc Ý chỉ vào một cái đại thụ cứng cáp đủ để vài người mới ôm hết được gốc đang sinh trưởng ở ngay vách đá: "Mày xem cái cây đó, để tiếp nhận được nhiều chất dinh dưỡng, rễ của nó vẫn luôn phát triển dọc theo vách đá này, những gốc rễ này của nó đủ cứng cỏi, chúng ta có thể cầm nó mà leo xuống dưới. Nhưng phải cẩn thận, vì những rễ này mà vách đá càng thêm giòn, đừng trượt tay."

Nói xong, không đợi Neal đáp lại, hắn đã khom lưng nắm lấy một cái gốc rễ thôi, cẩn thận leo xuống dưới.

Neal thò đầu ra nhìn xuống vách đá phía dưới, cảm thấy choáng váng đầu: "… Tôi không thể, tôi có chứng sợ cao …"

"Vậy mày cứ ở đó đi." Lạc Ý vừa leo xuống vừa nói. "Đừng quên chúng không chỉ có xe, chúng còn có chó săn."

Neal càng nghĩ, cắn răng mà ra quyết định, học theo cách của hắn mà nắm lấy gốc rễ vuông góc, chậm rãi leo xuống.

Lạc Ý ở từng chỗ nham thạch rời rạc mà đều nhắc nhở, bảo gã làm sao dùng được lực chân, mà không chỉ dựa vào lực cánh tay, nếu tiếp tục như vậy chỉ mới phân nửa cũng sẽ cân bì lực kiệt mà ngã xuống.

Tìm hơn nửa tiếng, rốt cục hai người họ cũng an toàn đáp xuống mặt đất. Neal mệt tới mức dựa vào vách đá mà thở dốc, cảm thấy tứ chi cơ thể đau nhức muốn nát. Gã quay đầu nhìn Lạc Ý, thấy đối phương một bộ dáng rất thành thạo, càng cảm thấy tên nam nhân châu Á này thâm sâu khó lường.

Nghỉ ngơi 10 phút, bọn họ tiếp tục lên đường.

Rừng cây càng ngày càng thưa, cây cọ, những cây dứa dại và cây Tequila lùn thấp bắt đầu thay thế các cây cao lớn, mảng dốc thoải với đầy cỏ hoang khiến cho việc đi lại của họ dễ dàng hơn nhiều. Trong gió truyền tới mùi tanh mặn, từ cành lá mơ hồ có thể thấy được phía trước là một bãi cát trắng rộng.

"Dừa! Nhìn kìa, dừa!" Neal chỉ vào cây dừa cao chót vót ở phía trước, vui sướng mà gọi.

"Mày có biết người dân bản xứ gọi dừa nước là gì không — 'Sinh mạng nước'." Lạc Ý vừa nói, vừa dùng tay chân thành thạo mà leo lên cây dừa, hái một trái dừa rồi nói. "Né qua 1 bên, nếu cái này rơi xuống trúng đầu, mày có thể trực tiếp hải táng đấy."

Neal lập tức lùi về sau vài mét, ngẩng cao đầu nheo mắt nhìn Lạc Ý ôm lấy thân cây chậm rãi trượt xuống. Sau khi rơi xuống đất, hắn hiếm thấy mà lộ ra nét mặt thống khổ.

“Sao thế?” Neal đi lên hỏi. “Bộ bị thương ở đâu à?”

Lạc Ý ngồi chồm hổm trên mặt cát, nước mắt ở ngay vành mắt. “Không có việc gì … Mẹ nó, cái thân cây dừa nó làm hư mất cậu bé của tao rồi.”

Neal sửng sốt một lát, mới hiểu được vấn đề, đồng tình nhìn về phía đũng quần của hắn: “Nếu không để tôi giúp cậu xoa cho.”

“Cút ngay!” Lạc Ý mang mắt đầy nước mà mắng.

Neal đặt mông ngồi xuống bên cạnh hắn, ôm lấy bờ vai của hắn nhịn cười mà nói: “Đừng có khó chịu nữa, khắp thế giới này thì nó chính là điểm chết của đàn ông chúng ta mà, ngay cả siêu nhân cũng không ngoại lệ — bằng không cậu nghĩ lý do vì sao hắn ta lại dùng cái quần lót màu hồng mà bọc lại mỗi ngày chứ?”

Lạc Ý cười nhạt mà đạp gã 1 cước: “Đi chặt dừa!”

Hai người ăn no cơm dừa cùng nước dừa xong, còn lấy ra một ít dầu dừa, để bôi lên da để tránh viêm da khi phơi nắng.

“Tôi vẫn còn muốn ăn hải sản và thịt.” Neal đang nằm ở dưới một bóng tán cây mà nói.

Sau đó gã chịu mấy cú đá chẳng chút lưu tình: “Thừa dịp trời chưa tối, mau đứng lên giúp tao dựng nơi ở, nếu không tối nay mày cứ cùng bọn côn trùng mà ngủ trên mặt đất đi.”

Neal không thể không đứng lên, cùng hắn chặt gậy trúc, cạo lá cây cọ. Bọn họ ở cách bãi cát 1m dựng lên một cái chạc cây khá chắc chắn để làm giường, bện dây thừng cố định, sau đó lại dùng lá chuối tây trơn truột, lại đáp thêm một cái nóc nhà hình chữ “Nhân” để tránh mưa, bận rộn cho đến khi đêm xuống, khó khăn lắm mới hoàn thành.

Lạc Ý vẫn còn sức, nên đi lấy chút đồ ăn, Neal đã mệt tê liệt, chết sống không chịu nhúc nhích.

Khí trời vùng biển hay thay đổi, đem một đám mây mưa dần tiến vào bầu trời đảo, nước mưa hầu như lập tức trút xuống. Lạc Ý đành phải từ bỏ việc nhóm lửa cùng dự định đi kiếm ăn, dùng lá chuối tay nhanh chóng làm cái đồ đựng nước mưa, sau đó lui vào cái phòng cây nhỏ.

Công dụng che mưa của cây cọ cũng không hoàn mỹ, không ít nước mưa thẩm thấu qua từng khẽ lá mà rơi xuống, rơi vào quần áo, khiến họ từng đợt rét run.

“Cởi quần áo ướt ra đi, nếu không sẽ lạnh hơn đó.” Neal nói xong bắt đầu cởi bỏ quần áo dài tay kia, thanh âm của gã trong bóng tối có chút khàn khàn, mang theo vài sự run rẩy tràn đầy hưng phấn.

Lạc Ý do dự 1 chút, cũng cởi áo khoác, cuộn thành một cục tròn.

Hai người họ ở trong một không gian nhỏ hẹp không thể tránh việc va chạm da thịt. Neal nghiêng người nằm, đưa cánh tay qua, như lơ đãng mà gác lên bên hông của người thanh niên kia. Dưới ý đồ định tiến thêm bước với đối phương, thì bên tai truyền đến một thanh âm trầm thấp tràn ngập ý tứ hàm xúc cảnh cáo: “Quăng cái ý đồ xấu xa của mày ra khỏi đầu đi, nếu không tao đem mày bỏ vào=bỏ ra biển cho cá mập ăn.”

Neal run lên 1 chút, rút tay lại, lập tức mà không từ bỏ ý định mà chồm người qua: “Tôi biết cậu là cùng loại với tôi.” Gã một lời hai ý mà nói. “Người giống như chúng ta, cả ngày luôn qua lại với thần chết, nói có chút khó nghe, nhưng có hôm nay không có ngày mai, còn gì quan trọng hơn hưởng lạc chứ? Đừng có câu nệ như thế, baby à.” Gã dùng toàn bộ bàn tay của mình bao bọc lấy phần dưới mềm mại no đủ cách sau lớp quần của đối phương, rất có kỹ xảo mà vuốt ve, cảm giác nó bắt đầu có dấu hiệu ngẩng đầu. Trong lòng hắn có chút mừng thầm, tiếp tục dỗ ngon dỗ ngọt mà dụ dỗ: “Tôi đảm bảo sẽ khiến cậu sướng … Không muốn tôi vào cũng không sao, tôi có thể giúp cậu liếm …”

Khi gã đang chuẩn bị đưa tay vào trong lớp quần, thì có một cánh tay nắm chặt lấy cổ tay của gã, đem nó bắt chéo ra phía sau lưng gã, lực đạo mạnh tới kinh người. Những các đốt ngón tay nắm chắc kia mang lại rung động khanh khách, đau nhức kéo tới, khiến tiếng của Neal chợt biến đổi mà kêu to: “— Buông! Buông tay! Tôi biết rồi, tôi biết rồi, mau buông tay!”

Lạc Ý buông tay ra, người kia lập tức ôm lấy cổ tay mình bắt đầu rụt lui ra ngòai, căm giận lẩm bẩm: "Gì mà dữ vậy, chỉ có chút chuyện này … mẹ nó đau thật mà …"

"Nếu mày dám đụng tới tao nữa, tao sẽ lập tức bẻ gãy hết các đốt ngón tay của mày, sau đó đem bỏ xuống biển." Người thanh niên Châu Á nói, sau đó quay người đưa lưng về phía gã.

Neal không chút nghi ngờ ý tứ hàm xúc kiên quyết ẩn giấu trong giọng nói hời hợt của hắn — nếu như mình tiếp tục không biết sống chết mà trêu hắn, thì ngay tối nay sách dạy nấu ăn của bọn cá mập sẽ có thêm một món mỹ vị nữa.

Nhận thứ này khiến cho gã ở phương diện nào đó phải chết tâm: Đối phương không phải một tên yếu đuối có thể mặc cho người khác tùy ý bài bố.

Kỳ thực gã cũng sớm nhận thức được việc này, nhưng luôn chẳng kiềm được trước khí tức hấp dẫn mà người thanh niên này tản mát ra.

Gã không rõ được "khí tức" này rốt cục là gì, đành ở trong cái đại não thiên mã hành không mà lung tung liên tưởng, chợt một bài thơ mà hồi còn trẻ tình cờ đọc qua chợt xuất hiện trong ký ức, nói về chuyện của một con chim tình nguyện gai đâm thủng thân, cũng mang cả thân đầy máu mà cất lên tiếng hát để giúp một bụi gai hồng hoa nở ra.

Thật là ngu mà. Neal trong bóng đêm không tiếng động cười nhạt, nếu như thật thích đóa hoa đó, tại sao không hái nó đi, sau đó đem đốt hết toàn bộ bụi gai chung quanh.

Sáng hôm sau, bọn họ chui ra khỏi đó, ăn hai trái dừa tươi, dùng dao nhỏ đem tước nhọn đầu của mấy cành cây, làm thành một cây xiên cá bốn nhánh, sau đó mất khá nhiều thời gian, ở dưới một cái hố nhỏ ở vùng nước biển gần bãi cát bắt được hai con cá bò bông bi (s://vi.wikipedia.org/wiki/Balistoides_conspicillum).

Neal dùng cái bật lửa luôn mang theo bên người đốt một đống lá khô, nướng chín cá, vừa ăn vừa nói: "Tôi nhận ra được loại cá này, trước đây khi tôi bắt tụi nó là để nuôi dưỡng trong cái bể cá kiểng nhiệt đới, chứ chưa từng nghĩ tới sẽ ăn nó."

"Cá có đẹp tới đâu, chỉ cần không có độc, chính là dùng để ăn." Lạc Ý không cảm thấy đúng mà phản bác.

Bọn họ ăn no bụng rồi, thấy thời gian đã qua 7h, liền đem bình nước plastic đựng đầy mưa mang theo người, một lần nữa bò lên lại dóc đá, theo đường cũ trở lại rừng. Nước mà hôm qua bọn họ tích trữ cũng đủ để họ giải khát.

Lạc Ý có một kế hoạch, nói với Neal: "Phỏng chừng trải qua giáo huấn thảm liệt ngày hôm qua, có không ít người không dám đi đường lớn nữa, để săn nhân thú thì mấy thợ săn kia tất phải rời khỏi xe, vào giải đất hoang dã. Tao muốn mày mặc bộ quần áo lao động kia, lắc lư qua lại ở chỗ gần đường, giúp tao dụ một tên thợ săn tới đây, sau đó lập tức chạy trốn vào rừng. Dựa theo đường chạy trốn mà tao vẽ ra, đem chúng dẫn tới cái bẫy mà tao lập sẵn."

"— Vì sao tôi lại phải làm con mồi?" Neal lập tức kháng nghị.

"Bởi vì sức đấu của mày không bằng tao." Người thanh niên kia lãnh khốc mà nói.

Neal bi phẫn mà ngậm miệng.

Bọn họ tìm một chỗ thích hợp làm bẫy rập — kỳ thực cũng không cần nhất thiết đào hầm gì đó, chỉ cần lợi dụng mấy cây cối chung quanh là được. Dọc theo con đường chạy trốn, Lạc Ý làm mấy cái bẫy rập đả kích trắc diện: đem mấy cái cây vuốt nhọn đầu dùng dây mây đan thành lưới cố định mấy cành cây chuốt nhọn đầu, cố định võng ở hai góc, ngụy trang lại, lấy dây mây kéo ngang qua giữa lưới, một đầu cố định, một đầu vòng qua đại thụ, cột một vật nặng, sau đó cột một nút thắt ở giữa điểm cố định và lưới.Một ngày nếu có con mồi lớn tiến vào, tác động dây mây, hai cành cây bén nhọn ở cái lưới sẽ mạnh tung ra hai bên, đủ có thể khiến cho cánh tay của người đó phải chảy máu. Để đảm bảo, hắn lại dùng phương pháp đó mà làm thêm một cái bẫy ở phía trên cùng phía dưới, đảm bảo xác xuất thành công của cuộc đi săn.

Lúc này khoảng chừng là hơn 10h sáng, Neal từ rừng cây ven đường ló đầu ra, nơm nớp lo sợ mà đi hơn 10 phút, chợt nghe được tiếng động cơ đang tiến gần.

Chết tiệt, linh như chó chết vậy! Gã lo lắng mình sẽ lộ ra giữa nòng súng trường, lập tức chui đầu vào cánh rừng.

Việt dã đậu ở ven đường, liền có 2 tên đàn ông mang súng nhảy xuống, vừa đuổi theo gã, vừa bắn.

Neal chạy lòng vòng ở quanh cái thảm thực vật rậm rạp này, địa hình không xong nghiêm trọng ảnh hưởng tới tốc độ của gã, có vài lần suýt té ngã, thậm chí gã còn nghe thấy được mùi thuốc súng trượt qua người.

Gã vừa chạy tới chỗ bẫy rập, vừa chửi bới hai tên đang bắn phía sau mình, cùng với Lạc Ý, cái tên chủ mưu đã ép gã phải tham gia vào vụ này. Nếu như tao mà trúng đạn, thì dù thành quỷ cũng không tha cho tụi mày. Gã tàn bạo phát thề, rốt cục đã thấy được cái thân cây đã được đánh dấu trước đó, liền giả bộ mà té ngã xuống, lao đảo mà đi qua cái bẩy rập được ẩn giấu, núp sau một cái thân cây khác.

Mấy tên thợ săn đuổi không tha kia quả nhiên chạy theo tới. Chạy phía trước là một tên bảo tiêu mặc mê màu phục, đại khái không nghĩ tới sẽ có một nhân thú tay không tấc sắt, mệt đói nhảy ra tập kích mình, nên gã không chút cảnh giác mà bước vào trong lưới, hai cành cây bén nhọn ở hai bên lập tức vụt ra.

Trong giây phút chỉ mành treo chuông, tên bảo tiêu này phát huy được năng lực chiến đấu vượt qua thử thách, ôm súng hạ thấp người mà nhào lộn, mạo hiểm mà lánh qua 1 bên. Quán tính khiến gã phải lăn vài vòng về phía trước mấy mét, sau đó cũng ngay ở chỗ dừng lại mà dính phải cái bẫy rập thứ hai.

Cây nhọn trí mạng từ từ trên trời giáng xuống, xuyên thủng bộ óc của gã, khiến gã đứng thẳng tại đó.

Tất cả chuyện này phát sinh chỉ trong vòng 3s, tên thợ săn mặc trang phục săn bắn kia nghẹn họng nhìn trân trối mà ngây ngốc, dường như hoàn toàn còn chưa kịp phản ứng lại đến tột cùng xảy ra chuyện gì.

Một cây dao chợt xuất hiện ở phía sau cổ họng của y, dễ dàng mà cắt đứt động mạch cùng khí quản của y. Y ôm chặt lấy phần cổ không ngừng phun máu kia, yết hầu rung động, biểu tình không thể tin được đọng trên mặt. Sau khi lảo đảo ngã ra phía sau, trong mắt của y chỉ còn lại những vết vết lốm đốm không rõ xuyên thấu tán cây, sự kinh hãi dường như liên tục toát ra, thậm chí ngay cả kẻ tấn công mình là ai còn chưa kịp thấy rõ đã ngừng hô hấp.

"Một tên." Lạc Ý dùng ống tay áo mình lau khô đi máu trên thân dao, hờ hững nói.

Neal từ phía sau thân cây đi ra, nét mặt phức tạp mà nhìn Lạc Ý: "Cậu là … sát thủ chuyên nghiệp à?" Gã hỏi.

Lạc Ý suy nghĩ 1 chút, lắc đầu nói: "Tao không thích kiếm tiền như thế." Hắn đưa con dao đã được chùi sạch sẽ trả lại đối phương. "Dùng xong, trả mày." Sau đó hắn khom lưng cởi bỏ đi quần áo của tên thợ săn đã chết kia, cởi bỏ bộ quần áo lao động màu cam trên người, đổi quần áo.

Hiện tại hắn đã có được một cây súng trường săn bắn đặc biệt Winchester (2) có gương ngắm bắn, một cây súng lục bán tự động Samuel · Colt (3), một con dao Đức cùng một chủy thủ. Tháo cái mũ cao bồi trên đầu thi thể xuống đội lên đầu mình, hắn nhẹ nhàng huýt sáo mà nói: "Đi thôi, tìm tên thứ hai."

Neal nhổ cái cây mộc đóng đinh tên bảo tiêu, nhìn bộ quần áo mê màu dính đầu máu cùng thủng tùm lum, phiền muộn mà nói: "Tôi không muốn mặc cái này."

"Vậy tìm chìa khóa xe đi, trên xe chúng có thể có đồ dự phòng đó."

Neal nhanh chóng mà lục soát quần áo của tên bảo tiêu, tùy tiện đào một cái hố, rồi dùng lá héo mà che đậy thi thể. Ở dưới độ ẩm à nhiệt độ này, vi sinh vật sẽ nhanh chóng sinh sôi nẩy nở, cứ vậy vài ngày nữa thi thể sẽ hư thối thấy không rõ mặt mày.

Gã cầm lấy chìa khóa xe, chuẩn bị đi tới chỗ xe của bọn chúng, quay đầu lại thấy Lạc Ý đang cắt đứt đằng thằng, tiêu hủy mấy cái bẩy rập khác. "Cần gì phiền như thế, coi ai hên ai xui thôi." Gã nói. "Nói không chừng cứ vậy có thể giết thêm được tên thợ săn nào đó."

"Cũng có thể dính phải người vô tội." Lạc Ý nói.

"Quản gì chứ —" Neal đột nhiên ngậm miệng lại, quay đầu lại nhìn thanh niên châu Á đang hoạt động trước mặt, trong mắt lóe quang mang nghiền ngẫm. "À, cậu không phải sát thủ chuyên nghiệp. Sát thủ chuyên nghiệp thì hẳn không có cái này đi, nên nói thế nào nhỉ, — lòng tốt? Sự lương thiện? Trời đất, thật không

thể tin được, một người có thể giết người không chớp mắt lại có thể còn có cái này sao … Này, bộ cậu là cảnh sát hả?"

"Không." Lạc Ý phủ nhận.

Nhưng thoạt nhìn có vẻ Neal đã xem như vậy, nên cười nhạt rồi rời đi.

Gã từ trên xe việt dã kia tìm thấy được một bộ mê màu phục, liền thay đổi cái bộ quần áo dơ bẩn trên người mình. Khi Lạc Ý leo lên xe, thì gã đã bắt đầu nghe tiếng nhạc trên radio, lang thôn hổ yết mà ngặm hamburger thịt gà.

Mùi thơm của đồ ăn thường kích thích khứu giác của Lạc Ý: "Còn không?" Hắn hỏi.

Neal lác đầu, "Chỉ còn toàn đồ giấy gói thôi, có lẽ cái còn lại nằm trong bụng tên bảo tiêu rồi." Gã suy nghĩ 1 chút, từ giữa hai miếng bánh kia lấy ra một cái đùi gà hương thơm ngập mũi, vô cùng đau lòng mà nhét vào tay của Lạc Ý.

"Cám ơn." Lạc Ý cầm lấy tờ giấy rồi bắt đầu ăn.

Trong nháy mắt này, Neal cảm thấy cái phương diện nào đó mà mình đã buông tha hồi lúc đầu đã lại bùng cháy.

Mẹ nó, tên này là một cảnh sát đó! Chính là đối thủ một mất một còn của gã từ quá khứ tới tận tương lai đó. Tên đầu lĩnh xã hội đen ảo não nhắc nhở chính mình: Nhớ lại cái tên FBI dám lẫn vào trong người của mày, thiết lập bẫy bắt mày đi! Nhớ lại những đắng cay mà mày phải chịu đựng trong ngục suốt mấy năm qua đi! Nhớ lại hoàn cảnh tay trắng của mày sau khi ra tù đi! Sao mày lại có thể động tâm với một tên cảnh sát nằm vùng cơ chứ?

Ngay lúc này, ở đáy lòng của gã thản nhiên sinh ra một sự phẫn nộ cường liệt, với bản thân mình, với tên thanh niên đang ngồi bên cạnh mình: Với cái thế giới đầy oái ăm này!

Thật muốn dùng một quả bom hạt nhân đem cả cái đảo này nổ tung trời..

Gã nghĩ 1 chút, rồi khởi động xe.HẾT CHƯƠNG 37

(1) Balistoides conspicillum

(2) súng trường săn bắn đặc biệt Winchester

(3) súng lục bán tự động Samuel · Colt

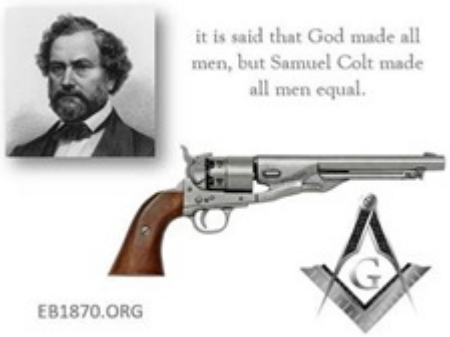

39. Chương 38: Thời Điểm Giao Dịch

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Trong vòm kính, có thể thấy rõ được thân ảnh màu hồng kia — đó là một thằng nhóc tóc hồng vóc người gầy yếu, tối đa chỉ mới 20, đang dựa vào một góc chuối, nhe răng trợn mắt mà cầm một cây chuối tây chưa chín mà ăn, không hề phát hiện bản thân đã vào trong tầm bắn của một tên thợ săn.

Rio thả súng săn xuống, đi về phía xe mà dặn với bảo tiêu: "Đi thôi."

Bảo tiêu do dự một chút, nhịn không được mở miệng hỏi: "Mr.Jan, suốt cả đường đi ngài đã thả 3 tên nhân thú rồi, bắt đầu từ hôm qua, ngài một súng cũng chưa bắn, lẽ nào ngài không thích dạng hoạt động săn bắn thế này sao?"

Rio cảnh cáo liếc mắt nhìn gã, dùng một loại mờ mờ ảo ảo không vui mà ngạo mạn trả lời: "Có một thành ngữ, chính là 'Thà thiếu không ẩu', có hiểu ý nó không? Tôi đã đồng ý với công tước Avdijia, vì hắn mang về một con hồ ly xinh đẹp nhất giảo hoạt nhất, lẽ nào mày muốn tao mang mấy con chuột gầy com ốm yếu đó đem tặng cho đủ quân số? Câm miệng mày lại đi, tao không thích mấy tên nói nhiều."

Bảo tiêu lập tức không lên tiếng nữa, quy củ mà lái xe, đồng thời trong lòng bắt đầu suy nghĩ tới chuyện xấu giữa tên khách tuổi trẻ anh tuấn này cùng với tiểu công tước sinh hoạt đầy dâm loạn kia.

Rio nhìn cảnh tùng lâm trên đường dần lui về phía sau, trong lòng rơi vào lo lắng và khó xử: Anh tuyệt đối không thể bắn những người vô tội này được, nhưng lại không thể khiến cho bất kì tên nào ở đây hoài nghi, mà bên chỗ Avdijia kia, cũng cần phải có thêm cơ hội để tiếp cận … Anh phải làm thế nào đây, mới có thể vẹn toàn đôi bên mà hoàn thành được nhiệm vụ lần này?

Một tiếng súng vang lên cắt đứt sự trầm tư của anh.

— Gần đó có thợ săn đang đuổi bắt nhân thú. Rio rất nhanh nắm chặt nắm tay, móng tay cắm chặt vào da thịt, cố gắng áp chế không đành lòng và phẫn nộ cường liệt cuồn cuộn trong lòng ngực. Anh không thể, không thể vì xung động nhất thời mà ra tay, vậy sẽ hủy hoại toàn bộ kế hoạch! Hy sinh bản thân của mình thì không tính là gì, nhưng nếu kinh động tới công tước Avdijia, thì tất cả mọi người ở đây đều sẽ bị diệt khẩu, mà tương lai vẫn còn tiếp tục có rất nhiều người vô tội bị hại, tiếp tục chết trong trò chơi săn bắn cực kỳ tà ác này!

Dù thế nào đi nữa, anh cũng phải nhịn.

Lại một tiếng súng vang lên, tiếng rất gần, hẳn là trong cánh rừng ở bên đường kia.

"— Dừng xe!" Rio nhịn không nổi nữa mà nói với bảo tiêu.

Người sau cho rằng rốt cục anh cũng đã chịu không nổi mà muốn đi săn, không chịu ngồi xe hóng gió nữa, liền hưng phấn mà tắt máy xe, mang theo súng ống nhảy khỏi xe.

Rio cầm lấy súng săn, đẩy ra cành lá rậm rạp đi vào rừng rậm. Trên thực tế, anh hoàn toàn chưa nghĩ ra tiếp theo nên làm gì. Lý trí cho anh biết đây không phải là một phương pháp xử lý tốt nhất, nhưng anh chỉ là một con người, không phải máy, không thể như cái máy vi tính mà dựa theo trình tự cố định mà cẩn thận tỉ mỉ chấp hành nhiệm vụ. Anh không thể mở to mắt mà nhìn người vô tội chết trước mặt mình, mà bản thân mình lại cứ dùng mấy cái lý do lãnh khốc vô tình mà rửa sạch, che giấu chuyện thấy chết mà không cứu — lương tâm anh không cho phép anh làm như thế!

.. Trước tiên xem tình hình thế nào cái đã, sau đó tùy theo hoàn cảnh mà xử lý thôi, anh tự nói.

Neal từ cái xác của tên thợ săn thứ ba mà lục soát được mấy hộp đạn dự trữ, lấy được thêm hai cây súng ống giảm thanh, sau đó lấy vũ khí cùng quần áo của gã, nhét thi thể vào một đám lá khô, rồi kinh động đám kiến cùng côn trùng sâu bọ, làm chúng chạy trốn rồi sau đó chúng cũng sẽ trở về, hưởng thụ bữa ngon này.

Khi làm việc này, gã vui vẻ mà ngâm nga ca khúc được yêu thích vào 8 năm trước, máu cùng thân nhiệt của thi thể người mới chết khiến cho gã cảm thấy hưng phấn.

Lạc Ý vẫn lãnh đạm bàng quan. Nói thật, hắn không thích khí tức của tên này, từ trong xương cốt hiện ra một sự âm hiểm và độc ác của loài sài lang, mà nó cũng chỉ thỉnh thoảng mới lộ ra, tựa như biểu tình và ngôn ngữ của một đứa trẻ hoạt bát, chỉ bất quá là một cảnh đẹp không làm ảnh hưởng tới đại cục, tựa như trong một hang động của loài sài lang đang sinh trưởng một loài hoa dại vậy.

Hiện tại gã hiền ngoan tựa như con chó nhà, đó là vì hoàn cảnh này khiến gã như thế, mà bản thân hắn cũng mạnh hơn gã nhiều. Đợi khi gã cảm thấy bản thân đủ mạnh để có thể chống lại được sức mạnh áp bức hiện tại, sẽ theo bản năng mà vươn móng vuốt. Lạc Ý cực kỳ chắc chắn gã chỉ đang lợi dụng mình để thoát khỏi hiểm cảnh — thế nhưng bản thân hắn hiện tại cũng thế, đang lợi dụng gã để hỗ trợ săn bắn, hai người huề nhau.

Đang trong thời gian hủy thi diệt tích, Lạc Ý nghe thấy được tiếng bước chân rất nhỏ, cùng với tiếng lá khô bị đạp lên.

Có người tới!

Neal kinh hãi mà giật mình đứng lên, xoay người đưa ánh mắt nhìn hắn.

Hai người lập tức chạy tới phía sau một cây đại thụ.

Cành lá sum xuê che đậy đường nhìn, chỉ có thể từ bước chân mà đoán ra, ở phía trước đang tiến lại gần họ có 2 người. Bộ đồ tác chiến tùng lâm màu xanh lá cùng ống quần màu mê phục đã bại lộ thân phận 2 người đó — Một người là bảo tiêu do câu lạc bộ sắp xếp, một người là thợ săn.

Ra tay không? Neal nhìn Lạc Ý.

Chờ chúng tới gần chút nữa đã. Lạc Ý ra dấu.

Bọn họ kiên trì chờ đối phương đi tới phạm vi có thể giết được, ngay lúc chuẩn bị ra tay, nghe thấy hai người kia đang nói chuyện: "Chắc là gần đây, tôi ngửi thấy mùi máu tươi … Nhìn xem, từ đống cỏ kia có chân người, thi thể của nhân thú ở đằng kia!" Đây là một giọng nói hơi ồ, mang khẩu âm của người Nga.

Neal nắm chặt súng trường trong tay, ngón trỏ đặt vào cò súng, nòng súng từ giữa đám cây mà chậm rãi vươn ra.

"Đã chết … Đến chậm một bước rồi. Quên đi, đi thôi." Một thanh âm đàn ông trầm thấp thuần hậu vang lên.

Thanh âm khiến cho Lạc Ý lập tức nhíu mày, ánh mắt tựa như làn mây đang tản chợt tụ lại. Ngay lúc Neal nhấn cò súng, hắn lập tức vươn ngón tay, chính xác mà xen vào khe hở của cò súng, ngăn cản gã bắn.

Neal đang vận sức chờ bắn thấy vậy chợt giật mình, lập tức quay đầu nhìn hắn, thấy hắn lắc đầu nhìn mình.

Vì sao? Gã dùng khẩu hình miệng hỏi.

Lạc Ý không có trả lời, chỉ là đẩy tay gã từ cò súng ra ngoài, thái độ kiên quyết, không cho thương thảo.

Neal nhìn lên trời mà trắng dã mắt. Có biện pháp nào khác chứ, tên này tâm tư thâm trầm, tự có chủ trương, nói là hai người hợp tác, nhưng có gì quan trọng mà hắn chịu nói cho mình biết đâu. Có thể vì đối phương vốn đã chẳng tin gã rồi … Suy nghĩ khiến cho gã tổn thương trong lòng.

Gã phẫn nộ mà rút nòng súng lại, động tác hơi lớn nên khiến lá cây ở đó lắc lư.

"—Ai? Tên đang trốn phía sau cây thụ, đi ra!" Tên đàn ông mang khẩu âm Nga quát lên. "Nhanh lên, bằng không tao bắn!"

Lợi thế bỗng mất.

Neal oán hận mà liếc mắt nhìn Lạc Ý, kéo cái mũ mê màu trên đầu xuống thấp 1 chút, mang theo súng từ phía sau đi ra. "Người một nhà, không cần khẩn trương như thế, cẩn thận cướp cò."

Tên bảo kia thấy được trang phục của gã, liền thở dài, hạ súng xuống nói: "Anh em à, sao chỉ có mình mày, khách của mày đâu?"

Sếp của họ đã dặn rằng một tấc cũng không được rời khỏi hội viên của hội, đây chính là quy củ sống chết của câu lạc bộ. Gã vừa hỏi như thế, Lạc Ý cũng bước tơi, "Chuyện gì?" Hắn cúi đầu, giấu mặt của mình ở phía sau vành nón.

"Không, không có gì, chỉ là lo nó quên mất luật, để khách một mình đơn độc thôi." Bảo tiêu có chút xấu hổ mà giải thích, đồng thời hơi nghi ngờ mà đánh giá Neal. "Tao thấy mặt mày hơi lạ? Gần đây hình như đâu có tuyển người mới đâu …" Gã cau mày suy tư, sau đó đưa ra dự đoán không ngờ được, cẩn thận nhìn lại Lạc Ý. "Anh là.. Không! Hoạt động lần này có tất cả 11 khách, tướng mạo của họ tôi đều nhớ kỹ, trong đó không hề có người da vàng nào cả! Mày không phải hội viên —"

Ngay giây phút gã giơ súng lên, trong nháy mắt, một viên đạn đã bắn ra trước kết thúc mạng của gã, ngay mi tâm là một cái lỗ đen phun đầy máu.

Chính là cây súng lục mà Lạc Ý đã rút từ phía sau lưng ra. Tốc độ rút súng kinh người của hắn là lợi thế nhanh chóng khống chế tình hình.

Rio đứng ở phía sau đối phương đang cùng hắn nòng súng giao nhau.

Cự ly gần như thế, uy lực đạn của súng săn còn mạnh hơn cả súng lục, anh có thể một súng khiến cả hai người đều bị thương. Nhưng Rio cũng không có ý định nổ súng, anh đã đoán được thân phận của hai người vàng thau lẫn lộn kia — Bọn họ rất có thể là người bị hại, là con mồi, được gọi là "nhân thú", chính là mục tiêu mà anh đang nghĩ cách cứu viện.

Trong tình huống không rõ ràng này, nếu như anh không chủ động nói rõ thân phận, thì sẽ tạo thành hiểu lầm trí mạng cùng thương vong không cần thiết. Dựa theo quy định của nghề nghiệp, anh chậm rãi giơ tay lên, nói: "Đừng xung động, tôi là cảnh sát."

"Hả?" Neal phá ra tiếng kêu quái dị, kinh ngạc nói. "Cảnh sát? Lại thêm một tên nằm vùng?" Gã lập tức gọi ngược lại tên đi cùng mình. "Bộ hai người là đồng nghiệp hả?"

"Đồng nghiệp?" Ánh mắt nhạy cảm của Rio lập tức phân tích khuôn mặt được ẩn sau cái mũ của thanh niên châu Á kia, vùng xung quanh lông mày theo thói quen mà hơi nhíu. "Tôi chưa từng gặp anh, anh thuộc bộ phận nào vậy?"

Lạc Ý chậm rãi ngẩng mặt lên, con mắt hổ phách thâm sáng sủa mà phong duệ nhìn thẳng anh, khóe miệng nhếch lên một nụ cười nhạt. "Hello, Rio, gặp lại rồi."

Cơ thể Rio như bị điện giật mà giật mình. Anh kinh dị mà cảnh giác nhìn kỹ khuôn mặt của người trước mặt mình, dường như đang cắt bỏ đi lớp ngụy trang thiên y vô phùng của đối phương, sau vài giây trầm mặc, từ miệng anh phun ra 1 cái tên. "K.Green!"

"Thực ngại quá, lại chung case với anh rồi." Thanh niên Hoa kiều kia không có chút thành ý mà nói. "Tuy rằng không trông cậy sẽ cùng anh cùng giải quyết, nhưng tôi nghĩ mình cũng phải tôn trọng đối phương 1 chút ý mà, tựa như hai võ sĩ quyền anh trước khi đánh nhau cũng sẽ cúi đầu chào nhau ấy: anh thấy đó, trong chuyện này trong 2 ta phải có một người rời đi, tôi hy vọng người đó là anh, được không?"

"Không có cửa đâu." Vị đặc vụ liên bang cứng rắn từ chối.

"Được rồi, tôi biết vốn sẽ thế mà, anh chính là dạng ngoan cố như thế." K.Green giả bộ thở dài. "Không thể làm gì khác hơn là đem anh trói lại, chờ tôi giải quyết hết chuyện ở đây rồi, sẽ thả anh đi. Cho anh 1 lời khuyên, đặc vụ của tôi à, đừng có phản kháng quá. Tuy rằng tôi chưa từng ra tay với những ai nằm ngoài mục tiêu của mình, nhưng gã thì —" Hắn nâng cằm nhìn tên đàn ông tóc vàng nâu đứng bên cạnh. "Gã xuất thân là tên bỏ mạng mafia, giết người không chớp mắt — Đúng không, chó săn của tao?" Nửa câu sau hắn như rất thân thiết mà nói với Neal.

Neal không có chút hảo ý mà nhìn vị đặc vụ tóc đen, vừa trong lòng suy xét thân phận thực sự của Lạc Ý, cùng với thái độ chuyển biến đến bất ngờ kia. Nói thật, với thân phận của hắn gã cũng chẳng mấy giật mình — trong ngục giam rất buồn chán, xem báo chính là một trong những cách để tiêu khiển. "K.Green", tin của người này lại cực kỳ nóng hổi, chính là vị sát nhân sát nhân liên hoàn tiếng tăm lừng lẫy. Tuổi trẻ, nam, châu Á, am hiểu ngụy trang, thân thủ cao, chuyên hạ thủ với những sát nhân liên hoàn … Còn có ai khớp với nó hơn người thanh niên đang đứng bên cạnh mình nữa đâu?

Điều khiến cho gã không hiểu được là — Lạc Ý, à không, là K.Green — thái độ đột ngột vừa rồi. Hắn với mình tựa như pho tượng nghiêm nghị không thể phạm được, đụng tới là sẽ giết, nhưng vì sao vừa thấy tên cảnh sát này, tựa như phá vỡ lớp băng đá kia? Thực sự là quỷ mà, sát nhân cùng cảnh sát, không phải trời sinh chúng chính là đối thủ một mất một còn hay sao, vừa chạm mặt sẽ lập tức máu chảy thành sông? Nhưng lúc này lại có cái bầu không khí quái dị không rõ kia, đến tột cùng là ý gì?

Gã dùng ánh mắt giả mù sa mưa thụ sủng nhược kinh, đáp trả lại tiếng kêu thân thiết tràn ngập lợi dụng của K.Green, sau đó đầy sát ý mà nói với Rio. "Đặc vụ? FBI? Khác gì nhau, cũng là cảnh sát thôi — Tao ghét cảnh sát!"

"Trực tiếp giết là được rồi, giữ lại làm gì để phiền toái." Gã oán hận nhìn người thanh niên bên cạnh.

K.Green nhìn gã đầy băng lạnh mà mỉm cười 1 chút, Neal đột nhiên cảm thấy gió lạnh thấu xương, phản xạ có điều kiện co rúm vai lại, chỉ có thể đè mạnh cảm giác bất mãn này xuống dưới.

"Xin lỗi, nhưng tôi không có dự định đưa tay chịu trói." Rio nghiêm mặt nói, ngón tay vẫn đặt ngay cò súng, dưới thân từ từ lùi về phía sua. Tên đàn ông tóc vàng nâu kia là đồng bọn của K.Green sao, bọn họ nhìn qua không giống cùng 1 loại người … Đây cũng không nói là K.Green trong lòng anh chính trực được bao nhiêu — Anh đã đuổi bắt tên thanh niên Hoa kiều này đã được 1 năm trời, hắn chính là một phạm tội giết người không thể cãi lại. Thế nhưng, so với một tên hung đồ toàn thân lộ ra một cổ miệt thị mạng người, tàn bạo máu tanh kia — bọn họ, sao có thể phát sinh mối quan hệ thân mật như thế được? *Đáng chết, K.Green, bộ đầu của hắn nhúng nước rồi à? Lẽ nào hắn nhìn không ra, tên đó chính là một con bò cạp đuôi độc, con rắn độc, con sài lang, mà hắn lại có thể ám muội gọi gã là 'chó săn'? À, thấy đầu của hắn hư luôn rồi đó!*

Một sự phẫn nộ cùng thất vọng không rõ bỗng nhiên dâng trào trong đáy lòng vị đặc vụ tóc đen, khiến cho anh gần như liều lĩnh mà hướng Neal nhấn cò súng — nhưng anh không thể làm vậy, cự ly của hai người kia quá gần nhau, đạn này lại có lực sát thương quá lớn, hơn nữa Neal cũng chỉ là uy hiếp miệng, vẫn chưa thực sự ra tay — anh thực hy vọng gã có thể hành động thực tế 1 chút, để anh có thể đương nhiên phản kích.

"Anh không quyền phát ngôn đâu, Rio, hiện tại chúng ta là 2 chọi 1." K.Green nhún vai, nói. "Anh có thể hướng bất luận ai trong số 2 chúng tôi mà nổ súng, sau đó lại bị người còn lại hạ gúc, như vậy chính là lưỡng bại câu thương, bị thương hoặc chết 2. Còn lại 1 người khó mà đơn độc hành động, nói không chừng sẽ may mắn mà một mình đào tẩu. Sau đó bọn thợ săn kia vẫn tiếp tục lấy nhân thú mà săn bắn cho vui, những tên ở phía sau vẫn tiếp tục nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật — Được rồi, đây chính là kết cục mà anh mong muốn sao? Nếu anh muốn thế thật, thì nổ súng đi."

Rio khổ não cau mày — K.Green, hắn luôn có cách nói chuyện nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, dùng những lời ngụy biện ba hoa chích choè, hết lần này tới lần khác khiến người khác khó mà cãi lại, hoàn toàn là một nét bút nghiêng đầy sắc bén.

Trên thực tế, bản thân anh trong nhất thời cũng chưa nghĩ ra được cách giải quyết tốt nhất. Anh cùng với K.Green tranh chấp đã lâu, dù cho bên nào chiến thắng, đều là thắng thảm, với mục tiêu chung là câu lạc bộ Nguyệt Thần của họ mà nói, đều là chuyện may mắn. Nếu đã vậy, sao họ không thử hợp tác 1 lần đi — Dù sao cũng không phải lần đầu.

Từ trong ánh mắt của K.Green, có thể thấy được thái độ dịu đi của vị đặc vụ tóc đen, hắn cực kỳ vui vẻ mà đem củi bỏ thêm vào. "Ngoại trừ lưỡng bại câu thương, còn có một biện pháp khác rất tốt nữa đó — Hai ta ai đi làm chuyện của người đó, ai cũng không cần ngại ai. Tôi đoán nhiệm vụ lần này của anh chính là nằm vùng tìm chứng cứ, bắt tên chủ mưu đứng sau chuyện này ra công lý, còn tôi, dự định giết chết hết toàn bộ đám người dám lấy việc săn người làm niềm vui kia, anh thấy đó, chúng ta một chút mâu thuẫn cũng không có — Anh không cảm thấy toàn bộ đám cặn bã đó đáng xuống địa ngục hết sao?"

"Bọn chúng quả thực đáng chết, nhưng cậu không có tư cách chấp pháp." Rio kiên trì nói.

"Vì sao? Vì tôi thiếu một cuốn sách cùng một bộ âu phục đen sao? Thôi đi, Rio, chúng ta lại quay trở về chủ đề đó rồi, lặp đi lặp lại bao lần chẳng lẽ không ngán sao?" K.Green không nhịn được mà nói. "Chúng

ta nói đến chuyện thực tế đi — Anh là muốn đánh với tôi, hay là chúng ta cùng nhau đi tìm tên BOSS biến thái lấy giết người làm niềm vui mà cùng đánh?"

"Chúng ta không thể cùng nhau." Nét mặt Rio lãnh tĩnh úc trầm. "Nhớ lại vụ án cờ vua kia đi, cậu ở ngay giữa các cảnh sát không coi ai ra gì bắn nát đầu nghi phạm, sao tôi có thể tin cậu không phá hư chuyện của tôi?"

K.Green nở nụ cười, mang theo sự đắc ý bỡn cợt tính trẻ con. "Hey, còn ghi hận vụ đó sao, tôi không biết thì ra anh là dạng đàn ông hay để ý vậy đó nha … Thế nhưng anh yên tâm, lần này chúng ta nước giếng không phạm nước sông. Nói thật cho anh biết luôn, tôi biết tên đứng phía sau là ai, cũng biết ý định tới đây của anh, anh có thể tiếp tục cố gắng tìm chứng cứ, tôi đảm bảo sẽ không ra tay với mục tiêu của anh, vậy được chưa?"

Trong cục nhất định có gián điệp của hắn! Rio oán hận suy nghĩ. Tuy rằng anh không thể không thừa nhận, lời nói của K.Green rất có sức mê hoặc, cũng là phương pháp phá được cục diện giằng co lúc này, nhưng anh vẫn cảm thấy không cam lòng, vì sao quyền chủ động lại rơi vào tay đối phương rồi? Đây không phù hợp với phong cách làm việc của anh, anh đã quen chuyện gì cũng nắm rõ thế cục trong tay.

"Anh còn do dự cái gì, Rio? Anh biết đây chính là phương pháp tốt nhất mà." K.Green mỉm cười làm ra bộ dáng lắng nghe. "Nghe kia — tiếng súng. Trong lúc anh cứ khăng khăng không chịu thay đổi kia, thì có một mạng người bi ~~~ thảm ~~~ mà biến mất đó."

Rio với cách nói hài hước tràn đầy kéo dài kia mà hận nghiến răng, cuối cùng ra quyết định: "Vậy như cậu nói đi, nước giếng không phạm nước sông, nhưng đây không phải là hợp tác, chỉ là một giao dịch." Khi nói ra từ này, một kế hoạch trong đầu anh bỗng nhiên mông lung mà hình thành, anh phát hiện mình đã tìm ra được cơ hội để tiếp cận Avdijia rồi.

Kế hoạch càng thêm rõ ràng, thì vùng xung quanh lông mày Rio dần giãn ra, nói với vị sát nhân liên hoàn kia. "Nếu như tôi là cậu, sẽ hành động nhanh hơn, nếu không bầu trời tối đen rồi, câu lạc bộ sẽ phát hiện có hội viên mất tích, lúc đó bọn chúng sẽ đem cả cái đảo này mà lục tung lên, hai người chắp cánh khó thoát."

"Chuyện này không cần anh quan tâm." K.Green bình thản ung dung trả lời.

"Còn một việc cuối cùng," Rio bỏ lại súng săn trong tay. "Phiền cậu bắn một phát vào cánh tay trái của tôi — Đừng trúng ngay khớp xương là được."

K.Green giật mình một chút, không hiểu rõ lắm nhưng cười cười. "Yên tâm, tôi sẽ không thừa dịp mà đưa anh vào quan tài có quốc kỳ đâu." Sau đó hắn thẳng thắn giơ lên súng lục, tựa như tiện tay mà bắn, không hề nhắm vào, đạn bắn ra.

Rio đưa tay phải che tay trái kêu lên 1 tiếng đau đớn, máu tươi từ các kẽ tay mà phun ra. "Cám ơn, còn nữa … Tự giải quyết cho tốt …" Anh nói xong, xoay người rời đi.

"— Rio!" K.Green đột nhiên mở miệng gọi lại bóng lưng của anh, lúc đối phương dừng lại bước chân, thì lại do dự 1 chút, cuối cùng nói rằng. "Xin lỗi."

Tôi cũng vậy. Trong lòng Rio âm thầm trả lời, không hề quay đầu lại mà rời đi.

Giao dịch giữa hai người họ đã định trước không có khả năng đáng tin tưởng, luôn có một bên muốn phản bội — Hoặc là cả hai bên. Nhưng hiện tại, ai cũng không muốn lật ngửa bài ra, vạch trần giao dịch giả dối kia.

"Cứ vậy mà thả nó?" Neal không thể nhịn được mà hỏi K.Green, đồng thời càng thêm phát sinh nghi ngờ và khó chịu với biến hóa kỳ lạ trong mối quan hệ hai người họ. "Chúng ta sao không trực tiếp giết chết nó như giết đám thợ săn đi, dù sao cũng không ai biết, FBI cũng sẽ không gây phiền phức cho chúng ta nữa. Giữ nó lại, lỡ như nó hoàn thành nhiệm vụ nằm vùng, thuận tiện diệt trừ cả hai chúng ta thì làm sao? Tôi không tin cậu lại tin nó … Tôi nói này — Hai người chắc không cùng 1 phe đâu ha?"

K.Green phì cười 1 tiếng. "Tao đương nhiên không tin anh ta, đồng thời, anh ta cũng sẽ không tin tao. Tiếp theo chỉ là chờ ai nhanh tay hơn ai mà thôi, là chúng ta đối phó xong đám thợ săn này trước hay là anh ta sẽ xử lý được tên boss phía sau trước."

"Thế nhưng tên đó nói đúng, khi trời tối bọn chúng sẽ phát hiện có người biến mất, thi thể cũng khó mà tìm được."

"Cho nên chúng ta càng phải mau hơn, trước khi chúng lùi về ổ, phải giết thêm mấy tên nữa."

"Lúc nào? Giờ chúng chắc đã rải đầy người trên đảo tìm chúng ta rồi, với lại đảo này cũng đâu có lớn."

"Tao tự có chủ ý." K.Green nói. "Mày có thể chọn rời đi, hiện tại còn kịp."

Neal thở dài nói. "Tôi bây giờ còn có thể lùi được sao? Là trở lại tiếp tục làm một nhân thú tùy thời chờ chết, hay là ôm khúc cây phiêu bạt giữa Thái Bình Dương? Tôi thà rằng theo cậu — dù sao cậu cũng là K.Green đại danh đỉnh đỉnh, chắc sẽ không đem cái mạng mình vứt trên đảo này đâu ha."

"Tùy mày. Nhưng tao có 1 yêu cầu: Đừng có chủ trương phá hỏng chuyện của tao, bằng không —" K.Green để lửng nửa câu sau, ý tứ hàm xúc uy hiếp ẩn chứa không cần ngôn ngữ.

"Yên tâm, dù sao tôi cũng không đánh lại cậu." Neal buồn bã ỉu xìu mà nói.

"Đi thôi."

"… Tôi có thể hỏi câu cuối không?"

K.Green nhíu mày.

"Hai người các người — thực sự không cùng 1 phe?"

40. Chương 39: Cậu Lừa Tôi Gạt

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Rio dùng miếng băng vải bọc lại cánh tay bị thương, lái xe chạy tới bến tàu ở phía tây bắc Nam đảo, khởi động một chiếc du thuyền nhỏ chuyên dành cho các hội viên câu lạc bộ, một lát sau đã trở về hội sở của Bắc đảo.

Anh không quay thẳng về biệt thự, mà mặt lạnh đến thẳng tòa thành nằm sâu trong hội sở. Ở lối vào đương nhiên là bị bảo tiêu ngăn cản, anh cũng không muốn nhiều lời vô ích với mấy người này, nói rõ là muốn gặp công tước Adjivia.

Trợ lý hội trưởng Oliver nghe thấy liền vội vã chạy tới, thấy cả nửa người anh đầy máu, liền hốt hoảng, vội vã hỏi nguyên nhân

Đáng tiếc vị thủ lĩnh đứng đầu việc mua bán súng ống đạn được gia thế hùng hậu này không dự định nói chuyện với y, dùng bộ dạng như trước, mắt cao hơn đầu, kiên trì muốn gặp công tước. Oliver bất đắc dĩ, chỉ đành gọi điện thoại xin chỉ thị, sau đó tự mình dẫn anh đi.

Adjivia vẫn như trước ở phòng khách đón tiếp anh. Điều khác với trước chính là, hiện tại hắn lại mặc một bộ áo ngủ dài bằng tơ tằm màu trắng có đường viền hoa, nét mặt lười nhác, dường như suốt từ 2h trưa đến giờ vẫn chưa ngủ đủ giấc, mặc dù hiện tại đã sắp tới chạng vạng rồi. Đột nhiên nhìn thấy Rio đầy máu, hắn ngạc nhiên mà ghét bỏ nhíu đuôi chân mày: "… Chuyện gì thế này, Gracía yêu quý của tôi, sao anh lại đem mình biến thành bộ dáng này thế kia?"

Rio dùng nét mặt băng lãnh ẩn chứa tức giận mà nhìn hắn: "Công tước, nếu như tôi nhớ không lầm, thì trợ lý của ngài đã từng đồng ý với chúng tôi rằng, hoạt động được câu lạc bộ sắp xếp đều đảm bảo sự an toàn — tôi nghĩ từng hội viên ai cũng góp tới 500.000$ để dùng làm kinh phí hoạt động chắc cũng không phải chỉ để đến đây tìm việc vui thôi phải không?"

Oliver xen mồm vào: "Đương nhiên, chúng tôi luôn đặt sự an toàn của hội viên lên vị trí hàng đầu …"

"Câm miệng." Rio không chút khách khí cắt ngang lời y. "Có muốn tao dẫn mày tới xem thi thể của bảo tiêu hay không? Óc của nó bị người ta bắn tới 4 viên đạn lận đó. Nếu không phải tao chạy nhanh, trúng đạn không chỉ có mỗi cánh tay của tao đâu."

"Sao lại thế được chứ?" Oliver không chấp nhận được mà hét ầm lên, ánh mắt tràn đày kinh hoàng và sợ hãi không tự chủ mà liếc nhìn Adjivia, lo lắng mà giải thích: "Bảo tiêu bọn họ ai cũng được huấn luyện kỹ càng, bọn họ sẽ hướng dẫn khách làm thế nào có thể săn bắn chính xác, cũng sẽ nhắc nhở khách có nên tách ra khỏi phạm vi săn bắn của người khác. Chúng tôi chưa từng phát sinh ra sự kiện sai sót gây thương hại thế này cả."

Rio cười lạnh, cầm lấy máu đỏ dính trên ngón tay mình vẽ loạn trên cổ của y, người sau bị anh ép buộc phải lùi về phía sau. "Nói như vậy, những máu này đều là ảo giác của mày à? Cái này, còn có cái này, tất cả đều vậy hả, tất cả đều vậy hả, hả, hả?"

Oliver tránh phải tránh trái, chật vật hầu như muốn khóc.

Dáng dấp mất thể hiện của hai người họ khiến công tước chịu không nổi, không thể không giải vây: "García, bạn của tôi, vết thương của anh không ngừng chảy máu, phải mau chóng trị liệu thôi … Oliver! Mày còn đứng đây làm gì? Còn không mau chạy đi kiếm tổ chữa trị, tên ngu ngốc vô dụng này!"

Oliver dưới sự quát lớn của hắn mà hoảng sợ té ngã chạy ra cửa. Chỉ còn lại Adjivia cùng Rio ở lại, hắn có ý hòa hoãn bầu không khí, bày ra bộ dáng thân thiết ưu nhã quan tâm, nhưng lại ngại mùi máu của đối phương vương bên mũi, đang đứng giữa do dự giữa 'đi tới an ủi' và 'đứng yên ở đây an ủi', còn anh thì cơn giận vẫn chưa nguôi, đặt mông ngồi xuống cái ghế sofa sang quý được đặt thủ công, để mặc cho vết máu dính vào đó.

Cuối cùng, Adjivia quyết định hạ mình tiến về phía trước hai bước, ngồi ở ghế ngay phía đối diện anh, dùng câu nói gần như lấy lòng mà trước nay chưa từng có: "Hãy cho tôi biết đến tột cùng là xảy ra chuyện gì được không … Ý của anh là, hội viên khác hoặc có bảo tiêu khác nổ súng bắn anh à?"

"Từ trang phục hoạt động thì chắc là hội viên hoặc bảo tiêu, nhưng khuôn mặt lại rất xa lạ." Rio bình tĩnh nói. "Hội viên tham gia hoạt động kỳ này, ngoại trừ Edman luôn đóng cửa không chịu ra, thì tôi đã gặp qua tổng cộng 10 người, có phải còn có hội viên khác tham gia hay không?"

"Không," Adjivia lập tức phủ nhận. "Hoạt động kỳ này, chúng tôi chỉ hạn định 12 người tham gia mà thôi. Những hội viên khác dù có cũng không tới Nguyệt Thần Đảo."

"Vậy thật kỳ quái, người tập kích tôi không phải liệp thủ dùng súng, chẳng lẽ là nhân thú dùng súng sao?" Rio dùng giọng điệu mỉa mai nói.

Adjivia ngồi đối diện anh thấy anh được một tấc lại muốn tiến một thước mang thái độ ngạo mạn thì cảm thấy căm tức, lại đột nhiên nhận ra điều gì đó, mặt đổi sắc. "Nhân thú …" Hắn nhíu mày lại. "Tôi sẽ kêu Olivia đi thăm dò một chút, đem toàn bộ tư liệu của các nhân thú trong kỳ hoạt động này tới đây, anh xem thử tên bắn anh có ở trong đó hay không."

Đang nói chuyện, Oliver liền mang tổ chữa bệnh gõ cửa tiến vào. Bác sĩ vì Rio sát trùng cho vết thương trên cánh tay, cẩn thận khám qua mới báo cho họ biết chỉ là đạn bắn ngang da thịt, có vết thương cỡ 10cm, đã khâu lại hai mũi, sau đó băng thêm mấy lớp băng thì không còn gì đáng ngại cả.

Tổ chữa bệnh khám xong, cho thêm mấy liều thuốc hạ sốt thì liền rời đi, Oliver liền được phái đi lấy các tư liệu liên quan tới nhân thú, phòng khách lại trở nên an tĩnh. Bởi vì vết thương đã được tẩy rửa sạch sẽ, nên Adjivia không còn e ngại ngồi xuống ghế sofa bên cạnh người bị thương nữa, cùng anh với câu được câu không mà nói chuyện phiếm, một bên thì hăng hái nhìn nửa thân trên lõa thể của đối phương, ánh mắt cứ dính sát vào phần ngực kiện mỹ cùng phần bụng rắn chắc mà chẳng chịu dời mắt.

Rio chính vì vậy mà sản sinh cảm giác bị dính hồ, sinh ra ảo giác có cái lưỡi đầy ẩm ướt không ngừng lướt qua da thịt mình, cảm giác chán ghét liền nổi da gà toàn thân. Anh không thể chịu nổi mà nhắm mắt lại, dựa lưng vào ghế sofa phía sau, làm ra bộ dáng mệt mỏi do mất máu quá nhiều.

"Anh nhìn qua rất mệt, cần nghỉ ngơi." Adjivia kề sát vào anh mà nhẹ giọng nói, ngón tay xoa vào phần ngực của anh, móng tay dài mà sắt nhọn như có như không mà xoay vòng bên đầu ngực của anh. "Anh có thể vào trong phòng kia nằm, giường rất lớn, rất thoải mái …"

… Mẹ nó, vì nhiệm vụ chết tiệt này mà mình còn phải nhẫn tới mức nào chứ?Rio cố gắng áp chế xung động muốn đem đối phương ra hành hung, cố nén cảm giác ghê tởm tính toán làm thế nào mà không lật mặt vẫn tránh được kiếp nạn này …

Đáng tiếc cái cơ thể bị thương nhỏ này không thể ngăn cản quyết tâm Adjivia đem tên "bạn" kéo lên giường. Lúc này thú tính của hắn đã nổi lên, phần đầu ngực ẩn trong áo ngủ đã cương cứng, không ngừng ma sát ở vạt áo, đồng thời dùng đầu gối trần trụira ngoài không ngừng cọ sát phần thân dưới của đối phương. "… Dũng sĩ của tôi, bạo quân của tôi …"

Hắn dùng bộ dáng dâm đãng đầy khát cầu, dán sát bên tai Rio, giãy dụa vòng eo rên rỉ: "Anh muốn đem tôi thành bộ dáng đầy khuất nhục, bức tôi phải liếm ngón chân của anh … lại dùng roi quất lấy tôi, đâm thủng tôi, chiếm đoạt tôi … Mau nào, mau tới!"

Rio buồn nôn, thiếu chút nữa ói ra.

Ngay khi anh không thể nhịn được nữa chuẩn bị ném cái tên khiến người khác buồn nôn này đi, thì điện thoại ở trên mặt bàn liền reo inh ỏi.

Tiếng chuông lớn cực lớn vang dội duy trì liên tục phá hủy tâm tình cực tốt của tên công tước, hắn giận tím mặt nhảy dựng lên, bắt lên microphone mắng to: "Oliver, mày chết chắc rồi! Nếu trong vòng 3s mà không cho ta một lý do quan trọng hơn là đảo chìm, thì chờ tao đem mày phân ra chục khối quăng cho cá mập đi!"

Bên kia điện thoại không biết nói cái gì đó, nét mặt Adjivia chợt đại biến, thất thanh kêu lên: "Điều này sao có khả năng! Mất tích 4 người? Mày nói mất liên hệ là có ý gì hả? Không, tao không muốn nghe bất kì lời giải thích nào cả! Tao muốn mày triệu tập nhân viên, lập tức tìm bọn họ, một người cũng không được thiếu!" Hắn một tay cầm microphone, tay kia phiền táo mà xoa quấn mái tóc dài ngang vai của mình, âm điệu bén nhọn, tựa như tiếng chim hót vào đêm. "Nghe đây, mày biết rõ những hội viên của câu lạc bộ này mang thân phận gì, nếu như có chuyện không hay xảy ra — tao sẽ cho toàn bộ tụi mày, toàn bộ tụi mày phải hối hận khi sinh ra trên thế giới này!" Hắn phịch 1 tiếng quăng microphone quẳng xuống.

"Chết tiệt, vì sao lại phát sinh chuyện này … Một đám ngu ngốc! Ngu xuẩn! Một đám súc sinh tồi tệ!" Adjivia giận không thể át mà kêu to, đem bộ những gì trên bàn đều quăng xuống mặt thảm, sau đó bắt đầu càn quét mấy thứ đồ được cất giữ khác. Hắn vừa quăng đồ phát tiết, vừa gào khóc tựa như một đứa trẻ đang bước vào thời kỳ trưởng thành. "Tao cũng bị bọn nó hại thảm rồi …"

Tiếng khóc của hắn mang sự thê thảm cùng ủy khuất phát ra từ nội tâm, phảng phất tựa như người bị hại vô tội, khiến Rio cảm thấy có chút châm chọc và buồn cười.

Nhưng đây là cơ hội tốt, Rio đứng dậy đi qua, chịu đựng mùi nước hoa nồng nặc, đưa tay cầm lấy vai của người đàn ông mặt đầy nước mắt kia (anh biết rõ lúc này cách tốt nhất chính là ôm, nhưng anh không làm thế được), an ủi: "Thả lỏng chút, Gestlat, có lẽ chuyện còn chưa tới mức đó đâu … Tôi kiến nghị nên rút hết toàn bộ các hội viên khác về, đem toàn bộ nhân thú rút về doanh địa, chờ xem tình huống thế nào."

Adjivia nhanh chóng ngừng tình trạng khóc lóc của mình, lấy tay quẹt đi nước mắt trên mặt cùng khóe mắt, (cẩn thận tránh được nét chì kẻ mắt), bộ dạng nổi giận và khóc rống tựa như cơn bão trong cơn hè tới nhanh cũng tan nhanh kia, nhanh chóng khôi phục lại phong thái quý công tử.

"Tôi muốn phong bế đảo lại." Nét mặt hắn đầy cứng ngắc nói. "Ngoại trừ 1 ít cận vệ, tập hợp toàn bộ nhân viên tìm tòi Nam đảo, nhất định phải tìm cho ra hội viên mất tích, dù cho là thi thể."

Tiếng đập cửa vang lên, một bảo tiêu cầm một xấp tư liệu đi vào. Adjivi kêu gã đem ảnh chụp trải dài trên bàn, nói với Rio: "Đây toàn bộ nhân thú tham gia hoạt động kỳ này, tổng cộng 45 tên, gạch chéo là xác nhận đã chết. Anh xem đi, tên bắn anh có ở trong này không?"

Rio ở trong đám ảnh chụp dày đặc đó, liếc mắt liền thấy được hình của K.Green — hắn đã nhuộm tóc vàng, mặc bộ áo sơmi tục khí, vẻ mặt lỗ mảng, nhìn qua rất giống một đứa đứng đường — càng thế này, càng bày ra một loại mỹ cảm của sự mâu thuẫn trong ngoài không đồng nhất, dường như có một lợi kiếm đang cắm sâu trong tảng đá, khiến cho anh rất muốn đập nát tầng ngụy trang bên ngoài, bắt hắn phải lộ ra bản thể chân thực.

Đầu ngón tay của anh từ các ảnh chụp lướt qua, ở dưới ánh mắt của hắn mà chỉ vào một tấm hình.

"Là tên này sao, người da vàng?" Adjivi hỏi.

Rio gật đầu, tiếp tục di động ngón tay, cuối cùng dừng lại trước một tên đàn ông da trắng tóc kim nâu, con mắt ám lục sắc. "Còn tên này nữa, hai tên này là đồng lõa."

Adjivia lấy hai tấm hình này ra, nhét vào lòng tên bảo tiêu. "Rửa thêm nhiều tấm nữa, phát xuống dưới, gọi mọi người phải nhận cho rõ. Tìm được chúng thì đem thi thể của chúng về hội sở cho tao."

"Thi thể?" Rio hừ lạnh 1 tiếng. "Sao có chuyện tiện lợi như thế? Bọn nó phải sống đứng trước mặt tôi chứ?" Anh xoa băng vải ngay trên cánh tay trái của mình, trong mắt chớp động u quang âm lãnh cay nghiệt. "Tôi muốn bọn nó thưởng thức một chút, cảm giác bị đạn xuyên là thế nào."

Adjivia mê luyến nhìn vẻ mặt của anh, khí chất lãnh khốc, tàn nhẫn mà hung hãn trên người đàn ông cường thế này, luôn khiến cho hắn xem hoài chẳng chán. Hắn nghĩ tên thủ lĩnh súng ống đạn được này so với mấy

tên bạn giường trước đây của hắn càng thêm hợp ý hắn — quan trọng nhất, hắn còn chưa bắt được anh vào tay, nên càng thêm trân quý phá lệ.

"Vậy xử lý theo cách của anh vậy, darling." Công tước mà nói mà nói. "Trời sắp tối rồi, ở lại đây dùng bữa tối với tôi, thế nào?"

XXXXXXXXXXXX

"Tên thứ 5." Neal đem thi thể tên liệp thủ nhét vào trong đám lá cây khô, vỗ vỗ bụi trên tay.

Xa xa truyền đến tiếng chó sủa, cùng với tiếng rít của cánh quạt phi cơ trực thăng xoay tròn tại không trung.

K.Green nói với Neal: "Phải đi thôi."

"Tôi đang chơi ghiền mà." Người sau tiếc nuối trả lời. "Thế nhưng không còn cách nào nữa, nhìn kiểu này như chúng định phá nát cái đảo, dù cho chúng ta có trốn ở tầng ngầm cũng bị chúng cho nổ tung để văng ra — chẳng phải anh nói anh có cách sao, đến lúc phải lấy ra dùng rồi đó."

K.Green gật đầu nói: "Theo tao."

Bọn họ cẩn thận tách ra đội ngũ tìm tòi, dọc theo đá ngầm mà đi, cuối cùng đi tới một đảo nhỏ khá tối ở phía Bắc. Đứng ở trên vách đá thấy rất rõ ràng, đó là một phần đất doi vươn ra phía ngoài biển, bãi cát màu trắng cùng với đá san hô mọc thành bụi kéo dài ra phía ngoài biển. Ánh mắt bọn họ lướt qua mặt biển ba đào cuồn cuộn, sau đó nhìn vào đảo nhỏ cách đó 1.5 dặm Anh.

Có thể thật lâu trước đây, đảo nhỏ đó cùng với hòn đảo này là chung với nhau, nhưng dưới sự biến động của vỏ trái đất mà chúng nó bị tách ra khỏi nhau bởi eo biển chật hẹp, bởi sâu cạn không đồng nhất, hình thành hai bên cách bởi mặt biển xanh, tạo nên nhan sắc mỹ lệ.

"… Cậu sẽ không nghĩ từ đây bơi qua đó chứ?" Neal sắc mặt tái mét chỉ vào dưới chân, trong nước biển lộ ra từng cái vây cá dựng đứng. Eo biển này quả thực là chỗ vui chơi của cá mập, chúng nó ở đá san hô cùng chỗ nước cạn mà thành quần kết đội đi kiếm ăn.

"Chúng ta bơi từ đây qua đó, leo lên đảo." K.Green nói.

Neal tất nhiên phản đối: "Không! Không thể! Cá mập đó nha! Cá mập hổ, cá mập sừng trâu, cá mập vôi trắng, dù nó có là loại nào thì cũng là sát khí của biển, một cái răng quặp lại cũng muốn mạng của tôi đó, tôi không điên cùng cậu đâu!"

K.Green vừa leo lên vách đá vừa nói. "Bơi hay không tùy mày, nhắc mày, thừa dịp hiện tại thủy triều còn không có chuyển hướng, là lúc bơi qua eo biển này tốt nhất, nếu bây giờ không đi, lát nữa hối hận bơi qua thì chuẩn bị đọ sức với dòng nước ngầm đi."

Trên mặt Neal gần như méo mó. Gã ló đầu ra khỏi nham thạch chỗ mình đang ẩn mình, nhìn ra xa bóng người hoang dã mơ hồ, phi cơ trực thăng cùng tiếng chó sủa, tiếng gào không ngừng tới gần; lại sợ hãi mà liếc mắt nhìn bá chủ bãi biển không ngừng giơ cao cờ xác định sự tồn tại của mình, nhất thời nghĩ tiền lang hậu hổ, cuộc sống này con mẹ nó tràn ngập lựa chọn gì mà kiểu gì cũng phải chết thế này.

Mắt thấy K.Green đã leo xuống đá, đang ở giữa đá ngầm của bãi cát mà lựa chọn một khúc gỗ trôi nổi, Neal cắn răng quyết định, quyết định tin tưởng hắn thêm 1 lần nữa, tay chân cùng sử dụng mà leo xuống dưới, học dáng vẻ của hắn mà cũng lấy một khúc gỗ trôi nổi.

"Đi thôi, theo sát tao." K.Green đi hướng ven bãi cát, nước biển màu lam nhộn nhạo, lướt qua chân nhỏ của hắn.

Neal đi sát phía sau. Đi vài bước, gã chỉ vào ngoài khơi cách đó chưa được 10 thước, vẻ mặt cầu xin nói: "Cá mập …"

K.Green bất đắc dĩ thở dài: "Đừng có quay đầu chạy trốn, nó sẽ nghĩ mày là một bữa ăn ngon đầy nhu nhược đó. Đứng yên đừng nhúc nhích, chờ nó bơi đi xa thì nhanh chóng rời đi." Hắn trong túi lấy ra một cái bình plastic nhỏ đưa cho gã, bên trong đựng một dịch thể màu đục. "Cầm đi, nếu thấy nó tới gần quá thì liền lấy cái này ra bôi lên người."

"Là gì thế?"

"Một dạng rể cây của thực vật dây." K.Green trả lời. "Sáng này tao có thu được trên bờ, chính là cái mà mày tưởng là khoai lang dại đó. Đây là Derris elliptica (1), trong rể cây có chứa độc tố gọi là Rotenone, có tác dụng gây thương cho dạ dày với cá, khiến chúng ăn phải sẽ tê liệt rồi từ từ chết."

"— Vậy nó sẽ độc chết cá mập à?" Neal đầy hy vọng mà hỏi.

"Nếu như mày có lượng thuốc đủ lớn như hồ bơi, đem cá mập quăng vào đó, thì phải."

Neal thương tâm nhìn cái bình nhỏ trong tay.

"Nhưng, khứu giác của cá mập rất nhạy, chỉ cần ngửi thấy sẽ tưởng rằng mày chính là dạng thực vật có độc, sẽ không công kích đơn giản."

" 'Tưởng rằng', 'đơn giản'." Neal cười khổ nắm chặt khúc gỗ trôi nổi trong tay, lẩm bẩm nói. "Trời ạ, đây là chuyện điên cuồng nhất mà tôi từng trải qua ở đời này đó … Mẹ nó, tôi thật muốn làm chết cậu, K.Green!"

Người thanh niên đã đi tới mực nước biển ngang thắt lưng, sau đó linh xảo bắt đầu bơi. "Cuộc đời tránh không được mấy lần phải mạo hiểm, partner của tao." Hắn dùng ngữ khí lãnh tĩnh nhưng ẩn chứa hưng phấn mà nói. "Nhiều lần như thế, mày sẽ thích cảm giác adrenalin tăng cao đó."

"Tôi thích cảm giác này — Nhưng không thích cá mập!" Người sau vừa bơi vừa oán hận nói, đồng thời cảnh giác tất cả các vật thể chung quanh mình.

Một giờ sau, bọn họ mệt mỏi leo lên một tòa đảo nhỏ khác, tứ chi hoàn hảo chỉ là tâm lao lực quá độ.

Bóng đêm thâm trầm đã bao phủ khắp hải dương, hai người lặng yên đi qua bãi cát, trốn trong một cái trong động ẩm ướt, vừa ăn cây dừa vừa thả lỏng cơ thể và tinh thần đầy khẩn trương.

Để giảm bớt sức nặng, bọn họ đã vứt bỏ súng ống vũ khí bên người, chỉ mang theo một con dao nhỏ.

Neal dùng mũi dao khui xác con hào Thái Bình Dương, đem phần thịt trắng mịn thơm ngon nguyên lành bỏ vào bụng, được một tấc lại muốn tiến một thước cảm thán: "Nếu như giờ có thêm chanh thì tốt rồi — một trái chanh của Texas, vắt năm ba giọt, mùi chua tươi mát có thể trung hòa được mùi tanh của hải sản …"

K.Green mút lấy nước con hào, mắt điếc tai ngơ với lời của tên nói mớ.

Thấy đối phương không phản ứng, Neal không thể làm gì khác hơn là nói vòng vo: "Đảo này là đảo gì vậy? Tôi thấy trên có đèn, lại tiếp giáp Nguyệt Thần Đảo … Chẳng lẽ, là chỗ xây riêng cho nhân viên là công ty cùng các liệp thủ ở sao?"

"Không phải công ty, mà là câu lạc bộ, chuyên dùng để thỏa mãn sở thích biến thái của mấy tên phú hào tràn đầy dục vọng kia mà xây nên. Nguyệt Thần Đảo thật ra là hai ngọn đảo sinh đôi, chúng ta trước đó ở đảo phía Nam, còn tòa này là phía Bắc, hội sở câu lạc bộ Nguyệt Thần được xây ở đây."

"Hội sở?" Neal đáy mắt tinh quang sáng ngời. "Nói cách khác, có thực vật, có vũ khí, còn có máy bay?"

K.Green gật đầu nói: "Đảo này so với hoang đảo xây cho chúng ta ở trước đó còn cao hơn nhiều, nhưng đề phòng càng thêm sâm nghiêm. Đến bây giờ, câu lạc bộ đã phát hiện có 5 tên liệp thủ bị giết, để bảo đảm an toàn, chúng nhất định triệu hồi các liệp thủ khác trở về, dùng máy bay đưa về trước."

"Chúng ta có thể đánh cướp máy bay của chúng!" Neal hưng phấn mà nói, gã rất muốn mau chóng rời khỏi hòn đảo ma quỷ này.

K.Green chậm rãi cắn con hào, nói rằng: "Chủ ý cũng được. Thế nhưng, trước đó tao muốn giết chết toàn bộ hội viên tham gia săn bắn săn bắn này."

"Có người treo giải à? Một cái đầu đổi được nhiêu tiền?" Neal hứng thú mà nói.

K.Green lắc đầu: "Không có treo giải thưởng, hơn nữa phải làm thật kín kẽ, nếu như bị gia tộc của đám người đó phát hiện, hậu hoạn vô cùng."

"– Vậy sao tự dưng cậu lại kiếm phiền phức làm gì?" Neal không hiểu được mà trừng mắt nhìn hắn. "Mấy chuyện thanh lý cặn bã này không phải trách nhiệm của cảnh sát sao, có quan hệ với cậu cơ chứ?"

K.Green trầm mặc, không có trả lời, khuôn mặt của hắn được che giấu dưới bóng đêm của đá, thấy không rõ biểu tình.

"Hãy nghe tôi đi, partner, tôi vẫn cảm thấy tiếc hận cho cậu đó. Dựa theo thân thủ của cậu, nếu như làm sát thủ, đứng trong top 4 thế giới cũng chẳng phải vấn đề, tự dưng ngốc ngốc mà làm cảnh sát xã hội làm gì? Cái gọi là anh hùng bất quá chỉ là ý dâm của người yếu mà thôi, bọn họ không cách nào nắm chặt số phận chính mình, mong chờ được cứu vớt — người yếu giống như vậy, còn không bằng chết luôn đi, không đáng để anh vì họ mà tiêu hao sinh lực, tựa như Darwin từng nói: 'It is not the strongest of the species that survive, but the one most responsive to change'." (Không phải loài mạnh nhất có thể tồn tại, mà loại có thể thay đổi để thích nghi mới có thể tồn tại) Neal tận tình khuyên giải. "Anh nên biết chúng ta với chúng, có sự khác nhau: Chúng ta không có bất kì thứ gì khống chế cả, chúng ta từ trong khung đã kiệt ngạo bất tuân, phản kháng trật tự, không ai có thể ràng buộc chúng ta, chúng ta dựa vào chính quy tắc của chúng ta mà chơi trò sống còn — chúng ta là kẻ mạnh, trời sinh phải đứng ở tầng cao!"

Gã kích động bắt được cánh tay K.Green, con mắt màu ám lục sắc tại lửa trại chiếu xạ u quang của dã thú: "Cùng đứng lên đi, K.Green, cậu cùng tôi, cướp lấy bất kì thứ gì mình muốn ở thế giới này! Tuy rằng hiện tại tôi đã mất đi tài phú và quyền thế, nhưng chỉ cần suy nghĩ cùng thủ đoạn, mấy thứ đó nhất định sẽ tới. Tôi sẽ nhanh chóng có lại trong tay tiền bạc —"

"— Mày chẳng hiểu gì cả!" K.Green cắt ngang lời gã.

Neal nghẹn họng, xấu hổ mà tức giận nheo lại con mắt: "Cậu nói gì cơ?"

"Tao nói, mày chẳng hiểu gì cả." Người thanh niên kia bình tĩnh nói, đưa mặt sang chỗ khác, cự tuyệt cùng gã nói chuyện.

Trong nháy mắt đó, Neal cảm giác tim mình bị thứ gì đó đâm ngang qua khiến tâm tình đau đớn — một tâm tình mà gã cực kỳ quen thuộc – đó chính là ác ý dâng lên từ lửa giận.

Trước đây khi gặp chuyện chuyện này thì gã sẽ đối phó thế nào đây nhỉ? Gã âm trầm hồi tưởng, khi gã phát hiện bản thân bị miệt thị, bị trào phúng, bị lừa dối, bị phản bội … Rất đơn giản đem tên miệt thị, trào phúng, lừa dối, phản bội gã biến thành một thi thể — người chết sẽ không chọc gã tức giận nữa.

Gã ra tay thẳng thắn, nhưng cũng không hối hận, mặc kệ đối phương là ai. Có thể trong đó cũng có người đã từng có phân đoạn tình cảm, nhưng vẫn kém tình yêu với bản thân gã, tình yêu đó như bản năng đầy tràn khắp tế bào, một ngày cảm giác đã bị uy hiếp, sẽ bắn ra độc tố với bất kì thứ gì bên ngoài.

Nhưng mình không muốn làm vậy với hắn … Gã nhìn người thanh niên đang im lặng trong bóng đêm kia, trong lòng nghĩ, mình chưa bao giờ nghĩ như vậy, vận dụng nhiều tình cảm với người bên ngoài như vậy, hy vọng cậu có thể quý trọng nó, đừng khiến tình thế phát triển tới mức không thể vãng hồi, K.Green.HẾT CHƯƠNG 39

(1) Derris elliptica

41. Chương 40: Mạch Nước Ngầm Bắt Đầu Khởi Động

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Hội sở tối nay an tĩnh khác hẳn bình thường, các hoạt động giải trí về đêm đều bị hủy. Việc 5 thợ săn bị mất tích dù cho câu lạc bộ đã cố gắng giữ kín, nhưng việc này cũng bị các hội viên khác nghe thấy, sau khi truy vấn Oliver không được kết quả gì, nhân tâm hoảng sợ mà trốn ở trong biệt thự của mình, không ít người lên kế hoạch ngày mai lên chuyên cơ của mình rời khỏi đây.

Emily mặc một cái quần dài màu tím, đường viền hoa lá sen buộc vòng quanh bộ ngực no đủ và thắt lưng mảnh khảnh, thong thả đưa chân. Có thể do trang điểm quá đậm mà sắc mặt của cô nhìn qua trắng nhợt, con mắt màu xanh lam mỹ lệ bất an mà chớp động, nhưng do được trang điểm nên cũng không thấy rõ ràng.

Người đàn ông bên cạnh cô, bàn tay tự nhiên đặt lên thắt lưng của cô, mang theo trêu đùa mà ở bên tai nói nhỏ vài câu.

Cô cắn đôi môi đỏ tươi, cố gắng điều chỉnh bước chân cứng ngắc của mình sao cho thật tự nhiên.

Sau đó bọn họ bước vào sân biệt thự, đi tới trước cửa hiên. Ngoài cửa là hai bảo tiêu cực kỳ to lớn, mang tai nghe bộ đàm, người giấu vũ khí, mặt không cảm xúc mà đứng yên ở đó. Ngoại trừ cửa chính, các cửa ra vào khác của biệt thự cùng cửa sổ sát đất đều được sắp xếp các tốp bảo vệ, đảm bảo sự an toàn của hội viên.

Tên bảo vệ người da trắng đứng ở bên trái dường như có chút quen biết Emily, cùng cô bắt chuyện: "Hey, Emily, Mr.Cessna chọn cô? Vậy tối nay có tiền thưởng rồi."

Emily nhìn gã nhếch khóe môi, tạo thành một nụ cười.

Một tên bảo vệ người da đen khác nhìn người thanh niên châu Á tóc nhuộm vàng đứng bên cạnh: "Dạ Oanh mới tới à? Sao, cũng chọn luôn nó?"

Emily nhìn thoáng qua người thanh niên đứng bên cạnh, quay đầu đáp: "Đúng vậy, hắn gọi Lạc Ý. Mr.Cessna … muốn chơi đôi."

Người bảo vệ da trắng cười rộ lên: "Chơi đôi 2 nam 1 nữ à? A, tối nay cô có vẻ khá cực rồi nha, Emily đáng thương."

"Anh không cảm thấy so với chị ấy tôi sẽ càng cực hơn sao?" Lạc Ý nhún nhún vai, dùng câu nói nửa đùa nửa thật nói. "Chị ấy chỉ cần hầu bọn đàn ông, còn tôi cả nam lẫn nữ đều phải hầu."

Câu nói này khiến cho tên bảo vệ người da đen cũng phải lộ tia cười mỉa: "Nghe nói Mr.Cessna ở mặt này chơi khá điên đó, hy vọng Chúa phù hộ cậu, sáng mai không cần chúng tôi khiêng ra ngoài."

Dạ Oanh mới tới nghe thấy có chút khẩn trương, suy nghĩ 1 chút liền nói với hai bảo vệ kia nói: "Người anh em, có thể cho tôi xin nhờ 2 anh một chuyện được không — nếu như tôi chống đỡ không được tới hừng đông lỡ ngất xỉu, phiền các anh lúc khiêng tôi ra đừng tàn bạo quá."

Người bảo vệ da trắng cười hì hì nhìn chằm chằm Emily: "Vậy còn phải xem mỹ nữ của chúng ta có thể giúp cậu cầu xin hay không rồi."

Người bảo vệ da đen nhìn hắn 1 chút, có ý mà trả lời: "Tôi có thói quen rất khoan dung với người tri ân báo đáp."

"Đương nhiên, có ân tất báo là đức tính tốt của người Mỹ mà." Lạc Ý nhìn gã đưa một cái mị nhãn, ôm eo Emily bước vào cửa chính.

"Khoan đã …" Người bảo vệ da đen kêu to lên. "Quy định không thể bỏ qua."

Hai tên bảo vệ tiến lên, theo quy tắc mà lục soát người. Lạc Ý không để tâm mà mở rộng hai tay, tùy ý để cho tên kia giở trò, lúc đối phương thò tay vào giữa mông hắn thì hắn cười cười nói: "Ở đó làm sao mà giấu súng được chứ …"

"Tôi thấy nó có thể nhét vừa được một cây 'súng' đó." Tên bảo vệ da đen ở mông của hắn hung hăng ngắt 1 cái. "Vào trong đi, baby."

Trong biệt thự, William đang ngồi ở trên sofa dùng giấy ráp lau chùi cái tàn thuốc mà hắn mới vừa làm xong, thỉnh thoảng quay qua quay lại xem đã được bằng phẳng hay chưa.

Nhìn thấy 1 đôi nam nữ tuấn mỹ bước vào phòng, gã buông tác phẩm mới của mình, đưa tay ngoắc ngoắc Dạ Oanh: "Mua một tặng một? Đây gọi là gì, kinh hỉ bất ngờ à?"

Emily xinh đẹp ngồi xuống trên đùi gã. Lạc Ý ở bên cạnh mỉm cười ôm khẽ cổ của gã, cười nói: "Hoặc nói đúng hơn là bồi thường của câu lạc bộ, ngài biết mà, toàn bộ tiêu phí đêm này đều chỉ có nửa giá mà thôi, còn số lượng lại là gấp đôi." Hắn kề sát bên tai William trầm thấp: "Tôi cũng chuẩn bị cho ngài số lượng gấp hai."

Một cây kim tiêm lập tức tiến thẳng vào cổ William, liều thuốc trong suốt trong cây kim trong nháy mắt được đưa vào huyết quản.

William ngay cả một tiếng cũng không kịp phát sinh, buông mình mềm người ngã xuống sofa.

Emily ở bên cạnh người gã giật mình mà nhảy dựng lên, che miệng ngăn lại tiếng thét suýt nữa thoát ra.

"Cám ơn sự phối hợp của chị, mỹ nữ, cũng với thuốc an thần." Thanh niên châu Á mỉm cười nói với cô. "Hiện tại cô đã được tự do."

Emily vô ý thức mà bỏ chạy, một cán dao chợt đập mạnh vào phía sau gáy của cô, khiến cô lập tức mất đi ý thức. "Ngủ một giấc cho ngon đi, tình cảnh tiếp theo không thích hợp phái nữ."

Trên bàn trà đã bày ra 7 8 cái tàn thuốc, tính chất tương đồng, hình thái cùng loại, ở trên đó vẽ những hoa văn tinh mỹ, hiển nhiên người chế tác muốn thiết kế nó thành một chuỗi. Trong đó cái cuối cùng chỉ mới làm được phân nửa, K.Green cầm cái đầu lâu hình cái chén trong lòng bàn tay ngưng mắt nhìn chốc lát, thấp giọng nói: "Ngủ ngon nha, Mr.Black."

Sau đó hắn bắt đầu tìm kiếm thùng dụng cụ của William, từ bên trong lấy ra một cái cưa tay sắc bén.

XXXXXXXXXXXXXX

Edman vội vã lái chiếc xe việt dã, chạy thẳng tới sân bay trên đảo.

Gã không gọi tài xế mà câu lạc bộ sắp xếp, cũng không kinh động bất kì ai, sau khi tìm cớ đuổi được bảo vệ rời khỏi biệt thự, liền lén lút rời khỏi cửa.

Từ ngày FBI tìm tới cửa, gã vẫn sống sống ở trong nơm nớp lo sợ và bất an. Cái gọi là giao dịch "lập công chuộc tội" cũng không làm gã an tâm được bao nhiêu, ai biết được mấy tên FBI đó sau này có qua sông đoạn cầu hay không, chỉ cần nghĩ tới việc mình đã dẫn một tên cảnh sát nằm vùng tiến vào trong câu lạc bộ, nếu một ngày bị tên công tước kia biết được thì sẽ xảy ra chuyện này, gã luôn cảm thấy từng gây đồng hồ ở lại Nguyệt Thần Đảo đều là dày vò thống khổ — gã thậm chí chỉ mới hai ngày đã rụng gần hết tóc, ngày cả một thân thể 13 tuổi thanh xuân non nớt cũng không khiến cho gã lên được.

Cho nên mấy tiếng trước, gã gọi điện thoại thông báo cho máy bay tư nhân của nhà mình, trong vòng hôm nay phải tới Nguyệt Thần Đảo. Gã biết ở sân bay thủ vệ sâm nghiêm, những máy bay bên ngoài chưa được phép thì không được hạ cánh, cho nên gã phải chạy tới sân bay để tiến hành phối hợp.

Rời khỏi Nguyệt Thần Đảo thì sẽ không còn chuyện gì nữa … Gã khẩn trương oán hận nghĩ, gì mà mất tích chứ, cứt chó, rõ ràng là tụi cớm đang lấy mấy hội viên như gã ra mài dao thì có, nếu như không chạy trốn, ai biết đao tiếp theo có rơi xuống đầu gã hay không.

Sau xe tự dưng chấn động, tựa như rơi vào một cái hố, ngay cả nhấn ga mạnh cỡ nào cũng không thể tiến tới được nữa. Quỷ nó, lẽ nào giữa đêm chạy không thấy rõ nên đã rời khỏi tuyến đường chính?

Mắt thấy cách sân bay phía trước chẳng còn bao xa, Edman hùng hổ mà xuống xe, chuẩn bị chạy bộ.

Một tay từ phía sau nắm lấy tóc gáy gã, đập mạnh đầu gã vào cửa xe. Đại khái cảm thấy đánh cũng không mạnh, nên kẻ tập kích sửa lại thành nắm lấy cổ gã, tiếp tục đập mạnh.

Edman trước mắt biến thành một mảng đen kịt, truyền vào tai ông ông tác hưởng, máu tươi từ miệng mũi phun ra. Cú đánh quá nhanh, đại não bị chấn động còn chưa kịp suy nghĩ được gì, thì gã tựa như một cái bao tải đựng trấu bị xô ngã ra đất.

Đợi khi ý thức rốt cục thanh tỉnh rồi, gã phát hiện bản thân mình đang nằm ở giữa cỏ hoang, một cái bóng to đen dữ tợn hiện ra trước mắt. Sau khi cố nén cơn choáng váng nỗ lực nhận thức lại, gã mới nhận ra đó là một tên đàn ông, đang ngồi xổm ở phía sau đầu gã, đặt một cây dao nhỏ ngay bên cổ gã.

"Con heo mập vô dụng, mới gõ vài cái, đã hôn mê dài đến thế!" Neal oán hận, dùng mặt đao vỗ vỗ mặt Edman, làn da mập mạp ở dưới làn da lạnh lẽo liền run run, gã lập tức cảm thấy ghê tởm, liền cầm lấy cây dao cọ vào lá.

Sau khi đến chỗ bên ngoài câu lạc bộ, gã cùng K.Green mỗi người một ngã. K.Green kiên trì muốn đi tìm mấy tên thợ săn còn lại để giải quyết, mà gã lại dự định chạy ra sân bay trên đảo điều tra 1 phen, nhìn xem có cơ hội rời đi an toàn hay không.

"Nếu như có máy bay tới, thì tôi đi trước, để anh ở lại đây chậm rãi chơi trò giết người đi." Neal với sự kiên trì của thanh niên người Hoa kia cực kỳ bất mãn, uy hiếp nói. "Dù cho anh có giết được 6 tên còn lại thì sao chứ, trên đảo này còn có một đám lực lượng vũ trang nhân số đông, anh đánh không lại chúng, đợi khi câu lạc bộ bắt được anh rồi, anh chết sẽ khó coi lắm đó."

"Đó là chuyện của tao, không liên quan tới mày." K.Green lạnh lùng nói.

Neal tức giận muốn nắm lấy lỗ tai hắn.

Quan hệ đồng minh của họ chỉ có thể dừng lại tại đây, gã cũng không muốn đem mạng mình đặt lên trên người tên sát nhân liên hoàn điên cuồng này. Mặc dù nghĩ cảm thấy có chút đáng tiếc, nhưng gã cũng thanh tỉnh mà nhận thức ra rằng, đối phương là một con cá nóc, tuy nói mùi vị rất ngon không gì sánh được, nhưng nếu không xử lý kỹ càng thì chỉ cần ăn một miếng nhỏ cũng có thể chết bất đắc kỳ tử.

Liều mạng ăn cá nóc, đây không phải phong cách hành sự của gã.

Nghĩ đến K.Green, tâm tình của gã còn thêm phát tác không được, một giây cũng không muốn lãng phí trên người tên mập này.

"Mày cũng là một trong số đám hội viên phải không, vội vã chạy ra sân bay như thế làm gì thế? Dự định chạy trốn trong đêm sao? Có máy bay tới đón mày không?" Gã dùng thái độ không thể chịu được mà hỏi, thái độ cực kỳ ác liệt khiến Edman nghĩ đối phương lúc nào cũng có thể một dao cắt ngang cổ mình.

Edman cả người sợ run, sợ hãi làm cho gã mập không có thời gian dư thừa để suy nghĩ, chỉ có thể dựa vào trực giác chính mình suy đoán thân phận kẻ tập kích: Chúa ơi, một tên cảnh sát nằm vùng còn chưa đủ hay sao, thái độ của tên này so với tên trước đó càng thêm kiêu ngạo ương ngạnh, dã man vô cùng! Gã mập lập tức nói lắp biện giải cho mình: "Không không, tôi không có định bỏ rơi các người mà chạy trước đâu, chỉ là muốn phòng ngừa chu đáo một chút mà thôi … Hiệp nghị, đúng, với hiệp nghị bộ tư pháp kia, chúng ta đều đã có đóng dấu vân tay rồi mà, đúng không? Các người không thể vi phạm chế độ bảo vệ nhân chứng —"

Neal nghe gã trình bày chẳng đầu chẳng đuôi, đáy mắt chợt sáng lên — Trong lúc vô tình gã đã phát hiện được sự mờ ám của chính phủ liên bang, xem ra cái tên mập chết tiệt này, chính là người bắc cầu cho tên Rio nằm vùng kia rồi.

Rio Laurence! Không có tên K.Green cảm giác nhạy cảm bên cạnh, nên Neal có thể rốt cục mà không cố kỵ cừu hận cay nghiệt cái tên đó — 7 năm lẻ 4 tháng trước, ở trong khu hoàng hậu New York, một tên thủ hạ bị cảnh sát mua chuộc, lừa gã tới chỗ đã được bày binh trước đó, một phát bắt trọn. Lúc đó, chính là cái tên FBI tuổi trẻ mắt xanh tóc đen đó, đã đẩy gã té ngã dưới mặt đất dơ bẩn, lấy còng còng lại cả cuộc đời tự do của gã!

Trong trung tâm tạm giam phẫn nộ mà nghẹn chờ đợi, gã đã thu thập tin tức của tên phản bội với cảnh sát. Buồn cười chính là, cái tên thủ hạ của gã, giết người, buôn lậu thuốc phiện, bắt cóc, vơ vét tài sản … chuyện gì cũng từng làm, nhưng do giúp cảnh sát đưa ra được tin tức để bắt được gã, mà được nhét vào trong cái gọi là kế hoạch bảo hộ nhân chứng gì đó, ở dưới ô dù của chính phủ mà đổi tên họ, công khai tiếp tục tự do. Còn gã, thì vì tội danh giống vậy mà thiếu chút nữa ngồi 40 năm.

Đây chính là cái gọi là tư pháp công chính sao? Gã lúc ở trong nhà tù dán lên từng tờ báo được cắt ra dán lên tường mà tự hỏi. Tên đặc vụ tóc đen đó chính vì vụ này mà một trận đánh thành danh, đã nhận được lời khen ngợi của chính phủ cùng sự bình luận tốt của dư luận, trên tấm hình trắng đen là một khuôn mặt anh tuấn mà chính trực của một thanh niên trẻ tuổi, đang đảm nhận hình tượng của nhân viên chấp pháp mà phát ngôn, chỉ có Neal biết được, tên FBI này vì để thiết kế một cái bẫy bắt gã, đã có thể vô khổng bất nhập, không từ thủ đoạn!

Gã ở trong tù không thấy ngày đêm, còn đối phương từng bước thăng chức, chỉ trong vài năm ngắn ngủi đã leo tới tổng bộ FBI, thế nên khi gã vừa ra khỏi tù đã nhất tâm báo thù, nhưng tìm không thấy bóng dáng của đối phương.

Nhưng mà cuộc đời luôn tràn ngập những kịch tính mà bạn không thể nào lường trước được — tên đầu lĩnh mafia tiền nhiệm, cùng với tên FBI đã từng bắt gã, lại có thể ở trên cùng một hòn đảo hoang không thể trốn thoát. Điều khác biệt chính là, người phía trước đã luôn khắc sâu bóng hình, dù cho chuyện gì xảy ra cũng không bao giờ quên được thù hận; Còn người ở phía sau, sau khi trải qua vô số đuổi bắt tội phạm, cũng không ai khiến cho người đó đặc biệt ghi nhớ, hiển nhiên cũng đã quên mất chuyện này đến chín tầng mây.

Hiện tại, gã đã tìm thấy được cơ hội trả thù.

Ý thức được chuyện này, Neal khoái trá cười rộ lên, vẻ mặt âm trầm hưng phấn đó khiến cho Edman phải rùng mình.

Neal lấy điện thoại di động trong túi Edman ra, nhét vào tay của gã mập: "Gọi điện thoại cho tên phụ trách câu lạc bộ, nhanh lên!"

Edman chần chờ nói: "Công tước Adjivia ư? Sao mà tôi gọi được cho hắn chứ?"

Lưỡi dao lập tức ở ngay ngực của gã mở ra được đường máu: "Mày muốn tao trước giúp mày mở một cái xương sườn phải không? Lộ ra màng xương cùng thịt tươi?" Tên còn lại âm hiểm hỏi.

Gã mập đau tới gọi ngao ngao, đồng thời bị ánh sáng lạnh hung tàn từ con mắt màu lục sắc kia khiến sợ tới mức tiểu ra quần. "Oliver! Tôi có thể gọi được cho trợ lý Oliver, y sẽ chuyển lời tới công tước!"

"Rất tốt!" Neal cười nhạt với gã. "Vậy sao con mẹ nó mày còn chưa chịu chỉ điểm đi!"

XXXXXXXXXXXX

Rio đang ăn gan ngỗng tươi ngon, gân xanh không ngừng ẩn hiện, đồng thời rất muốn lấy cái dĩa ăn của mình đập mạnh vào chân người còn lại.

Adjivia đối diện nửa người trên ngồi nghiêm chỉnh, tuân thủ nghiêm ngặt lễ nghi dùng cơm quý tộc, nhưng ở dưới phần nửa dưới không thể nhìn thấy kia thì không ngừng loạn xạ — một chân của hắn lướt tới bên đùi của anh, đầu ngón chân đó không ngừng cà sát bụng dưới của anh.

Thẳng thắn trực tiếp đập hắn là được! Rio nhịn không được mà suy nghĩ, trên tay hắn khẳng định có tư liệu của toàn bộ hội viên câu lạc bộ, quy hoạch sân bãi, tin tức của nhân viên sắp xếp … không có tủ sắt bí mật, nằm ngay trong máy vi tính cá nhân, nếu như đánh ngất tên cặn bã này, lục tìm trong thư phòng cùng phòng ngủ của hắn, có thể tìm thấy được thứ anh cần hay không?

Ngay lúc anh đang cân nhắc tới kế hoạch này có thể được hay không, thì tiếng chuông điện thoại di động đặt ở trên bàn vang lên.

Adjivia không cam lòng mà rút ngón chân mình lại, dùng khăn ăn ưu nhã đè khóe miệng, nói: "Xin lỗi, thứ lỗi thất lễ 1 chút!" Đứng dậy đi tới thư phòng bắt máy.

"Oliver, tao đã cảnh báo mày trong lúc tao dùng cơm không được quấy rầy tao …"

Câu đầu tiên trách cứ đang nói chợt hạ xuống, Rio cũng không nghe rõ hắn nói gì, đơn giản nhân cơ hội này mà kết thúc bữa tối chẳng thể nuốt nổi kia, đi tới phòng rửa mặt.

"… Đối phương là ai? Không biết? Tên ngu, chuyển cho nó nói chuyện với tao." Adjivia nói xong, đóng lại cánh cửa phòng cách âm.

Vài giây sau, một tiếng đàn ông xa lạ truyền tới bên màng tai hắn: "Xin chào, ngài công tước, tôi nghĩ trợ lý của ngài đã từng báo qua với ngài, về giao dịch của chúng ta —"

Adjivi lập tức cắt ngang: "Tao không cùng người xa lạ bàn giao dịch qua điện thoại. Báo tên tuổi của mày đi, tới trước mặt tao mà nói, không thì cúp."

Đối phương cười một tiếng: "Không hổ là quý tộc, ngay cả nói chuyện cũng khí thế mười phần, chỉ là không biết phần khí thế đó nếu bỏ vào trong trong ngục giam liên bang thì có dùng được hay không?"

Adjivia nhướng lông mày, con mắt màu đen tối thành một kẽ hở âm lãnh sâu thẳm: "Nói cho rõ ràng, nếu không, tao mà tìm được mày …"

"Không, đừng thù địch tôi chứ, ngài công tước, tôi chính là dựa vào quan hệ hỗ trợ tốt đẹp mà tiếp xúc với ngài đó. Lẽ nào ngài không biết, ngài đã bị FBI theo dõi? Còn về chuyện ở đây, tất cả, hội sở, Nguyệt Thần Đảo, cùng với toàn bộ những gì trái với luật pháp của các nước trên thế giới này … Thợ săn người sống."

Đối phương cố gắng dùng lực nói ra cụm từ cuối cùng, khiến trên mặt Adjivia tràn đầy lo lắng. Hắn thở sâu, trầm giọng nói: "Nói tiếp."

"Bọn chúng một mực âm thầm điều tra, chỉ thiếu căn cứ chính xác vô cùng xác thực, cho nên đã phái ra một tên đặc vụ nằm vùng, lẻn vào Nguyệt Thần Đảo. Tưởng tượng một chút đi, trong số hơn cả trăm thủ hạ muôn hình muôn vẻ của ngài, trong đó có 1 tên, dường như độc xà khoác ngụy trang, trong bóng đêm không ngừng nhìn trộm, tính toán với ngài, đợi chờ 1 cơ hội để phản kích …"

Thông qua sóng điện thoại, thanh đối phương trầm thấp, thoáng khàn khàn, lại mang theo vài phần ý tứ hàm xúc không thể đoán ra, tựa như lời tiên đoán thần quái mờ ảo, trong sương mù dày đặc trắng xoá mà di động, dụ dỗ đối phương không ngừng phải tiến lên tìm hỏi sự thực phía sau.

"— Là ai?" Adjivia không tự chủ được hỏi, cảm thấy miệng khô lưỡi khô.

"100.000 đô la Mỹ, gửi thẳng tới tài khoản ngân hàng Thụy Sĩ của tôi." Đối phương nói. "Ngài thấy đó, chào giá của tôi rất hợp lý nha, đối với ngài mà nói, một phần tiền này chẳng đụng được tới tiền cốt của ngài, lại mua được tin tức mang tính mạng cao, rất có lợi, đúng không?"

Adjivia cười lạnh 1 tiếng: "Tao quả thật không thiếu tiền, nhưng không có sở thích tặng nó cho kẻ lừa gạt, trừ phi mày có thể ngay mặt tao chứng minh được sự chính xác của nó, bằng không khỏi nói nữa."

"Haha ~~~ Ngài công tước à, ngài nghĩ rằng tôi là ngày đầu tiên ra đời sao? Nếu như hai ta gặp mặt, đừng nói không lấy được tiền, ngay cả da của tôi cũng phải bị lột xuống để tặng cho ngài ấy chứ. Ngài xem, chúng ta đều là người tinh thông thử đạo, biết việc buôn bán chú ý nhất chính là chữ tín. Cho dù bỏ qua việc nói chuyện, chỉ nhìn sau khi giao dịch thất bại mới biết được bên nào tổn thất lớn nhất, chỉ biết giao dịch thành công ai là người được lợi nhiều nhất, đúng không? Tôi không phải chỉ trên người ngài mới tìm được 100.000 đô, mà nếu như ngài không có tôi trợ lúc, hỗ trợ tin tình báo kịp thời … Không sao, tương lai

tôi có thể ghé thăm ngài trong ngục.

Được rồi, tiện đường đề nghị 1 chút, nếu như bắt được tên nằm vùng này, ngài có thể đem toàn bộ sự tử vong bất ngờ của hội viên đổ hết lên đầu nó. "Cảnh sát nằm vùng lạm dụng chức quyền, giết chết nghi phạm" — Như vậy, với gia tộc của ngài cũng coi như tìm được lời ăn nói."

Câu nói cuối cùng của đối phương chính là uy hiếp Adjivia, lúc này hắn đã ra được quyết định. "Thành giao. Mày lập tức nhận được số tiền đó."

Sau 5 phút, Neal nhận được tin nhắn từ ngân hàng truyền tới, xác nhận có 100.000 đô Mỹ chuyển tới tài khoản. Gã đắc ý gọi điện thoại cho Adjivis, cười nói: "Cám ơn sự quan tâm, ngài công tước. Cho ngài hai cái tên: Gracía cùng Rio Laurence, tôi nghĩ dựa vào quan hệ cùng thủ đoạn của ngài, rất nhanh sẽ ở trong hồ sơ nhân sự của điều tra điều tra hình sự FBI đặc khu Washington tìm thấy được quan hệ của họ. Được rồi, chúc ngài một buổi tối vui vẻ ~~~"

"Cũng chúc mày có một buổi tối vui vẻ, bạn mới của tao." Thanh âm đối phương âm nhu mà nói. "Tao cũng tiện đường đề nghị cho mày, mày đang dùng điện thoại của Edman đúng không, như vậy mày nhất định đang ở trên Nguyệt Thần Đảo. Vừa vặn tao cũng cho lệnh đóng cửa hai sân bay, trừ khi tự mình tao đứng ra, bằng không một cái máy bay cũng không được đáp xuống. Sau khi bắt được tên nằm vùng kia xong, tao cũng có đủ thời gian, từng tấc đất, từng tấc đất, đào tung lên để tìm mày."

Neal trợn tròn mắt.

42. Chương 41: Đồ Bỏ Mạng

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Rio đi ra khỏi phòng rửa mặt, phát hiện Adjivia còn đang ở trong phòng sách nói điện thoại. Anh nhìn cánh cửa phòng đóng chặt, nghĩ đến chuyện sẽ phát sinh tiếp theo mà cả người rợn tóc ráy — anh thà rằng phải đối mặt với một đám ác đồ dùng súng, cũng không muốn cùng cái tên công tước phóng đãng này chơi mấy trò SM biến thái.

Có thể dùng thuốc xem thế nào. Ngay sau khi anh được nhận lệnh đi nằm vùng ở Nguyệt Thần Đảo, đã luôn mang theo người hai bình rượu nhỏ đặc chế, một chai có thể cho người khác uống vài ngụm thì sẽ hôn mê, sau khi tỉnh lại ký ức không rõ, như mới vừa say xong; một chai khác thì có thể khiến người khác nói thật như đang xưng tội, trừ khi đã được trải nghiệm huấn luyện đặc biệt về phương diện tinh thần, thì người thường rất khó thoát khỏi tác dụng của nó.

Trước tiên phải nhân cơ hội mà trốn trước đã, ngày mai lấy hai chai rượu làm quà xin lỗi, như vậy cũng sẽ

hợp tình hợp lý. Rio chủ ý đã định, tay vừa mới đặt lên cánh cửa phòng khách, lại nghe thấy thanh âm của Adjivia ở ngay phía sau: "Xin lỗi nha Darling, bắt anh đợi lâu rồi — sao thế, anh muốn không tạm biệt đã đi hay sao, đây cũng không phải là một cách chào hỏi lễ phép cho lắm đâu, bạn của tôi."

Rio không thể không xoay người nói: "Tôi nghĩ anh đang có chuyện cần xử lý, không tiện quấy rầy, ngày mai trở lại bồi tội vậy."

"Chẳng phải anh cũng là chính sự của tôi hay sao." Adjivia dường như lần đầu tiên gặp mặt mà cực kỳ khách sáo với anh, trên mặt chỉ toàn là nét cười. Hắn ngồi xuống sofa, dùng đầu ngón tay gõ gõ lên cái bàn tròn, ý bảo đối phương ngồi xuống ghế đối diện, từ dưới mặt bàn lấy ra bài pu-khơ. "Tới chơi 1 ván với tôi nào, Black Jack."

Rio có chút bất ngờ. Anh cũng không nghĩ Adjivia có ý lưu anh lại là muốn cùng hắn chơi bài, ngẫm lại chắc hắn cũng không ở đây mà quấy nhiễu tình dục anh đi — Lẽ nào đây cũng là một dạng tình thú của hắn sao? Dù thế nào anh cũng không thể từ chối lạnh lùng được, đành phải ngồi xuống, vừa rửa bài vừa nói: "Chơi Black Jack? Hey, công tước, nghe nói anh chơi rất giỏi, đã từng thắng cả một trang viên, vậy anh muốn thắng được từ tôi cái gì đây? Nếu như tôi không đền nổi thì phải chạy trốn rồi."

Adjivia chậm rãi cho anh tẩy hai lần bài, nói: "Yên tâm, thứ mà tôi muốn anh chắc chắn có thể đền được — hơn nữa anh đang ở chỗ của tôi, còn có thể chạy được đi đâu?"

Rio miễn cưỡng cười cười, làm ra bộ dạng rất chuyên chú đánh bài.

Nói thật, bài đối phương tốt hơn bài của anh rất nhiều, đáng tiếc bản thân không ở trạng thái, luôn có cảm giác tâm thần không yên, thế cho nên thua nhiều thắng ít. Có hai lần khóe mắt của hắn luôn vô ý mà liếc nhìn đồng hồ treo tường, phảng phất đang chờ đợi gì đó — dù cho anh không thể quan sát kỹ, nhưng gã vẫn không né tránh được sự nhận biết nhạy cảm của một đặc vụ liên bang đã được huấn luyện kỹ càng, nên đã khiến anh trong đáy lòng âm thầm hoài nghi.

Khoảng chừng qua hai mươi phút, điện thoại di động của Adjivi lại một lần nữa vang lên, hắn lập tức cầm lấy điện thoại mà bắt: "Xin lỗi, nói một chút lập tức quay lại." Nói xong đi vào phòng sách.

Sự hoài nghi trong lòng Rio lập tức biến thành dự cảm bất thường. Ngay lúc cửa phòng sách đóng lại, thì anh lập tức cầm lấy điện thoại gọi cho Edman, nhưng lúc nghe thấy được cụm từ 'không thể kết nối', thì anh lập tức ý thức được, chuyện có biến — anh đã từng dặn qua Edman, điện thoại di động phải bảo đảm 24/7 kết nối được, nếu như phát sinh chuyện bất ngờ, thì phải lập tức thông báo cho anh. Lúc này gọi tới, cũng không phải là 'đang bận', mà cũng không phải là 'tắt máy', tín hiệu trên đảo rất đầy đủ, chuyện này chỉ có lúc vừa lên máy bay thì sẽ đột nhiên bị ngắt sóng mà thôi, mà máy điện thoại di động vẫn đang trong trạng thái khởi động, nhưng lại không tìm được tín hiệu điện thoại, cho nên mới thành 'không thể kết nối'.

Đây là phạm vi trong thời gian ngắn, nếu như máy trong thời gian dài không thể tìm thấy được tín hiệu điện thoại di động, sẽ chuyển trạng thái sang chế độ 'tắt máy' — chuyện này rất quan trọng, nói rõ điện thoại di động của Edman trong lúc bình thường đột nhiên bị cắt ngang, hoặc do bị hư, ngay không lâu sau đó. Vừa mới nghĩ tới thái độ mơ hồ kỳ quặc cùng trò chuyện thần bí lúc này của Adjivia, Rio đã nhận ra: chỗ Edman 8/10 đã bị bại lộ!

Anh quyết định cởi băng vải quấn ở tay, dùng con dao đặt ở trên mâm trái cây trên bàn, cố sức xé mảnh vài thảnh một sợi dài, kết thành một sợi dây thừng 17 18m, một đầu thì cột ngay lan can, một đầu thì thả xuống giữa không trung, phát hiện vẫn không thể chạm đất. Nhưng anh đã không còn thời gian để nối thêm, hai tay nắm chặt dây thừng, lòng bàn chân để ở ngoài tường nhanh chóng trượt xuống. Dây thừng dùng hết, cách mặt đất còn khoảng 3 4m, Rio buông tay nhảy xuống, lúc rơi xuống đất cố gắng cuộn tròn người lại để tránh tác dụng của xung lực.

Lúc đứng dậy, thì mấy bảo tiêu mặc mê màu phục vừa lúc tuần tra tới. Rio lập tức vỗ lấy bụi trên vai, từ trong túi lấy ra một điếu thuốc, làm ra bộ dáng không tìm được bật lửa. Bọn bảo tiêu vừa thấy khả nghi, thì nhận ra khuôn mặt anh, trong đó có người còn lấy bật lửa ra châm thuốc cho anh, ân cần hỏi anh còn cần gì không.

Rio mượn cớ, nơi này hủy bỏ những hoạt động giải trí về đêm thật là buồn tẻ, muốn tới bãi biển gần hội sở đi dạo (bên hồ này được giăng lưới chống cá mập, nên đây là nơi bơi lội tốt nhất trên đảo). Bảo vệ liền nhắc lại lệnh cấm các hội viên tối nay không được rời khỏi hội sở, kiến nghị anh nên tìm mấy dạ oanh, hoặc là ra hồ bơi lộ thiên. Rio rất bất mãn: "Tao không có thói quen tới hồ lõa thể tắm cho người khác nhìn." Anh dùng tàn thuốc gõ lên biển số ký hiệu của bảo vệ, vênh mặt hất hàm sai khiến: "Lái xe đưa tao đi dạo 1 vòng, cho mày 10.000, không ngày mai tao nói với công tước 1 tiếng là mày cuốn gói đi khỏi đây. Còn tụi mày — còn nói nữa, cùng cút đi cùng nó."

Giữa hai lựa chọn quyết định chọn cái nào cũng rất đơn giản, huống chi những việc mà ngài công tước có thể làm để lấy lòng người tình mới hầu như truyền khắp hội sở, Mr.Jan này được bọn bảo vệ nhất trí đưa lên đầu bảng trong danh sách 'những vị khách không thể đắc tội'. Đồng thời, nếu ai đó nhận được vài lời khen ngợi của anh, tất nhiên tiền đồ quang minh, có hi vọng thăng chức.

Vì vậy trước cơ hội lấy lòng người tình mới của boss, còn thêm tiền thưởng, nên tên bảo vệ được chọn, dưới ánh mắt ước ao hận của đồng nghiệp, đã chạy điên cuồng đi lái 1 chiếc xe việt dã tới.

Những tên canh cửa thấy người lái là người một nhà, vừa từ nội bộ đi ra ngoài, nên không hề kiểm tra mà lập tức cho qua.

Trong phòng sách, Adjivia từ trong miệng tên bán tình báo mà lấy được phần tin tức mà hắn muốn, một sự tức giận do bị phản bội cùng nỗi nhục do mình đa tình liền hóa thành nham thạch nóng chảy, hầu như muốn thiêu cháy toàn thân hắn. *Rio Laurence! Tao muốn đem ruột nó quăng cho cá mập, khiến cho nó sống không bằng chết!* Adjivia nghiến răng nghiến lợi mà nghĩ, không chút do dự ấn nút cảnh báo dưới mặt bàn.

30s sau, một đám bảo vệ mang súng chạy vào phòng khách, lục soát căn phòng trống rỗng, thình lình phát hiện mục tiêu đã biến mất.

"Anh ta từ đây trốn đi này!" Một bảo vệ kêu lên.

Adjivia liền chạy tới ban công mà nhìn xuống phía dưới, dây thừng tự chế cột vào lan can kéo dài xuống được tới 5 tầng, trong gió đêm lảo đảo đong đưa, tựa như đang cười nhạo sự trì độn của ai đó.

Hắn mạnh mẽ đập mạnh vào trên lan can, dù tay đau nhức vẫn không ngừng rít gào: "Bắt nó! Lục soát toàn bộ hội sở, bắt nó đưa tới trước mặt tao!"

Cùng lúc đó, một chiếc xe việt dã chạy ra khỏi hội sở trong đêm.

Rio ngay lúc nghe thấy từ bộ đàm mini đầu vai bảo vệ truyền ra lệnh, thì liền đưa tay cầm lấy sau gáy đối phương, ngón cái cùng ngón giữa song song cố sức kìm phía sau cổ động mạch. Dưới sự tấn công bất ngờ không phòng bị đối phương hầu như lập tức hôn mê, Rio tay phải tiếp quản tay lái, tay trái đưa tay mở cửa xe, đẩy gã đó từ ghế lái xuống mặt đường, rồi sau đó ngồi lên vị trí ghế lái.

XXXXXXXXXX

K.Green đang ngâm nga một bài ca dân gian, đứng ở dưới vòi sen kỳ cọ vết máu trên người, trên sàn nhà dưới vòi sen là một mảng màu đỏ tươi, theo giai điệu cùng dòng nước mà trôi xuống cống thoát nước. Quần áo dính máu nằm ở trong góc, đã không thể mặc, nhưng cũng may vóc người William cũng không kém hắn là bao, nên hắn có thể tùy ý lựa chọn ở trong tủ quần áo.

Còn có thêm một kinh hỉ bất ngờ: Hắn ở bên cạnh đám chai lọ tẩy rửa tìm thấy được một bình rửa thuốc nhuộm hiệu quả tức thì, nên đem mái tóc ngắn nhuộm vàng khô của mình đổi thành màu tóc đen. Trên thực tế, dù rằng đã nhuộm khá nhiều màu tóc, nhưng hắn thích nhất vẫn là tóc đen, tự nhiên, bí mật cao, trầm, hơn nữa làm nổi bật làn da hắn — một loại màu da nâu đồng cực kỳ khỏe mạnh, đây mới là màu da thực của hắn, chứ không phải dạng trắng nõn trước đây phải dùng loại thuốc tẩy trắng da thịt. Tuy rằng phải trường kỳ sử dụng để thay đổi qua lại, khiến cho da thịt bị tổn hại, nhưng để tiếp cận vị đặc vụ liên bang nhận biết nhạy cảm kia, thì hắn không thể không chuẩn bị vạn toàn, bao gồm cả việc phải làm thêm silicon giả da để che giấu vết tích trên người.

Bề ngoài, ăn nói, cử chỉ, tính cách, tất cả những phần nào mà có thể biểu lộ ra ngoài, hắn đều tự tin có thể giả trang vạn vô nhất thất, nhưng phần ẩn sâu trong lòng, được gọi là 'tình cảm' gì đó, thì khó mà có thể dùng lý trí khống chế được. Ví dụ như hiện tại, khi K.Green nhìn người thanh niên tóc đen trong gương kia, trong nháy mắt chợt có chút hoảng hốt, tựa như thấy được hình ảnh của người thanh niên tóc đen khác, cảm nhận được hơi thở quen thuộc của người đó, cùng nhiệt độ cơ thể …

Âm hưởng tạp âm bên ngoài đánh vỡ ảo cảnh của hắn, hắn không vui mà đẩy ra cánh cửa sổ nhìn trộm bên ngoài, thấy một đám bảo vệ súng vác vai, đạn lên nòng nhảy xuống xe tải, từng nhóm tìm tòi lục soát chung quanh biệt thự, mắt thấy đã chuẩn bị tiến vào tòa biệt thự chỗ hắn.

Biến cố bất ngờ này làm đảo lộn kế hoạch của hắn, xem ra khó mà trước hừng đông giải quyết hết đám cá lọt lưới còn lại, thậm chí ngay cả việc rời khỏi hội sở an toàn cũng tăng cao độ khó. K.Green bất mãn mắng 1 tiếng, cả người trần truồng đi tới bên cạnh cửa sau biệt thự, dùng ngón tay gõ gõ cửa, mô phỏng theo thanh âm William kêu lên: "Hey, hai tên bên ngoài, vào đây!"

Hai tên bảo vệ ở cửa sau nghe thấy tiếng gọi thì theo sau vào, đầu vừa nhét vào đã bị một cái chém phía sau, đối phương bị áp sát vai quật qua lưng, đạp mạnh cửa khóa, không được mười giây đồng hồ đã bị đánh ngã xuống mặt đất. K.Green lột bộ đồ của tên bảo vệ mà mặc vào, trang bị súng ống đạn dược xong, liền kéo thấp vành nón mê màu, ra khỏi biệt thự, trà trộn vào sau đuôi một đám bảo vệ đang lục soát.

Không quá lâu sau, thì mệnh lệnh cấp trên nhắn nhủ xuống tới: "Mục tiêu Gracía, 10 phút trước dưới sự trợ giúp của một tên bảo vệ, đã lái một chiếc xe việt dã rời khỏi hội sở. Lập tức tìm toàn bộ đảo, cố gắng bắt sống mục tiêu, đối phương nếu phản kháng kịch liệt hoặc cố ý chạy trốn, có thể hạ gục."

K.Green leo lên 1 chiếc xe tải. Trong không gian nhỏ hẹp dày đặc, tuy rằng hắn đã cố gắng che giấu cảm giác tồn tại, nhưng vẫn bị tên bảo vệ kế bên phát giác: "Mày không phải —" Một tay của hắn đánh mạnh ép buộc đối phương nuốt lấy nửa câu sau, sau đó khi xe đang quẹo mà phải giảm tốc độ rồi bắt đầu nhảy xuống dưới, lăn tròn người dưới đạn theo đuôi, bỗng nhiên biến mất ở phía sau rừng cây đen kịt rậm rạp.

XXXXXXXXXXXX

Neal ý thức được bản thân trong lúc nhất thời sơ sẩy do mong muốn được báo thù mà phạm phải chuyện ngu xuẩn, giận chó đánh mèo đập nát điện thoại của Edman, sau đó cắt cổ họng tên mập.

Gã bò lên núi nhỏ gần đó nhìn ra sân bay đèn đuốc sáng trưng, thấy trên mặt đất quả nhiên đã trống không, chuyến bay cuối cùng chỉ để lại một chút âm hưởng mơ hồ tại không trung.

"Đồ con lừa! Son of bitch …" Neal không ngừng chửi thề, có chút mất hết can đảm ngồi xổm trên mặt đất.

Hiện tại nên làm cái gì bây giờ? Đang ở trên một hòn đảo đơn độc ngay giữa Thái Bình Dương, chung quanh là mặt biển đầy bọn cá mập không ngừng vờn quanh, không có máy bay, không có thuyền, lẽ nào thật phải kết một cái bè đi ra biển sao? Nghĩ tới trò lừa của bản thân hồi nãy, còn chưa kịp dùng 100.000 đô kia, cái tên công tước ẻo lả kia đã lật mặt lục nát cả cái đảo này để tìm gã, vạn nhất rơi vào tay đối phương, sợ sẽ bị xẻ thành ngàn mảnh thịt vụn bỏ vào nồi lẩu đó! Neal thống khổ hai tay ôm đầu hai tay ôm đầu, cảm thấy chỗ quái quỉ này so với biệt hiệu 'Mộ phần' của nhà giam Alcatraz Island càng khiến người khác tuyệt vọng ….

Dưới tình huống cùng đường, gã lại nghĩ tới K.Green. Tên sát thủ liên hoàn cực kỳ cường hãn đồng thời cũng cực kỳ cẩn thận kia, gã tin tưởng hắn đã chuẩn bị rất đầy đủ mới lẻn vào Nguyệt Thần Đảo, dù cho thành bại thế nào, thì tên kia có cách rời đi …

Phải tìm cho ra hắn, hiện tại chỉ có đi theo bên người K.Green, mới là lựa chọn mang chỉ số an toàn cao nhất! Neal sau khi quyết tâm đưa ra quyết định, lại bắt đầu phát sầu: Tên đó đang ở trong hội sở chơi trò sát nhân, mà bản thân làm sao mà lẻn vào được trong đó cơ chứ … Quên đi, trước tiên lái xe của mập này đã, chạy tới gần chỗ hội sở quan sát 1 chút, xem tình hình thế nào …

Gã đứng dậy chỉnh lý mê màu phục trên người một chút, nghĩ bộ quần áo bảo tiêu này có thể lừa dối 1 chút, liền rời khỏi tảng đá, lên xe việt dã của Edman, chạy tới chỗ hội sở.

Mới chạy tới sườn núi, thì thấy một chiếc xe chiến đấu hạng nặng đang tiến tới trước mặt, sợ đến Neal phải lập tức lao ra nền đường, trốn vào trong rừng. Chuyện gì xảy ra, K.Green bại lộ rồi sao? Hay là tên FBI chết tiệt kia trốn được rồi? Dù cho cái trước hay cái sau, thì Neal cũng chẳng vui vẻ muốn biết, nhất là cái sau — cái tên công tước ẻo lả kia ăn cứt mà lớn à? Bên người nhiều bảo vệ như vậy, mà ngay cả một tên cảnh sát bị thương cũng bắt chẳng xong, quả thực lãng phí khí lực mật báo của gã!

Thở phì phì tự hỏi chốc lát, gã quyết định đi theo đám lục soát đó, nhìn xem có vớt được cái gì tốt hay không — đục nước béo cò là điểm mạnh của gã.

Nguyệt Thần Đảo dưới sự bao phủ của bóng đêm, hoang dã trời mênh mông, tùng lâm rậm rì, nham nhai gồ ghề và bãi biển đá ngầm, che giấu hành tung của 3 tên bỏ mạng, cũng ẩn tàng nguy hiểm trí mạng trong bóng tối, đến khi cảm giác nguy hiểm tới gần thì tất cả đã muộn màng.

Vị đặc vụ liên bang bị truy sát, vị sát nhân liên hoàn bị ép phải biến đổi kế hoạch, cùng một tên boss mafia đang muốn chạy trối chết, ở trên hòn đảo đơn độc này lần thứ hai cả ba gặp nhau, ngoại trừ thượng đế, không ai biết số phận tương lai của họ thế nào.

43. Chương 42: Không Thể Từ Bỏ

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Bị mấy trăm phần tử vũ trang truy sát, đây thật đúng là một trải nghiệm cực kỳ mới mẻ … Rio sau khi thấy rào chắn đường thì bỏ xe lại, một mình chạy trối chết trong rừng đêm hoang dã, vừa khổ sở vừa vui vẻ mà nghĩ, có lẽ do trước đây mình đuổi bắt quá nhiều người, nên giờ đây để công bằng, Thượng Đế cho anh nếm trải lại tư vị bị người ta săn đuổi.

Nghĩ tới nhiệm vụ nằm vùng sắp thành lại bại, anh cảm thấy cực kỳ không cam lòng, đồng thời cũng nghĩ đây vẫn chưa tới mức đường cùng — chỉ cần anh còn sống, thì liền có cơ hội thành công, tiền đề là anh lại phải thay đổi thế cục trong nháy mắt cùng may mắn xuất hiện tíc tắc mà anh phải nhanh chóng nắm bắt được.

Nhưng hiện tại, anh trước tiên phải tìm được chỗ ẩn mình cái đã, tránh thoát được sự truy sát của đối phương, đồng thời an toàn vượt qua tối nay. Bởi sự khó khăn khi phải rượt bắt trong bóng đêm, đối phương hẳn sẽ không chui vào trong rừng sâu này, nhưng ngày mai sau hừng đông, rất khả năng sẽ triển khai lục soát lưới, anh nhất định phải tìm cho ra được 1 chỗ trốn vừa bí mật lại vừa thuận tiện có thể chạy trốn khi cần.

Rừng vào đêm là một sự tồn tại khủng bố, nhưng anh cần phải chạy về hướng biển, nhất định phải chạy xuyên qua khu rừng này. Đương nhiên, anh cũng có thể lựa chọn đi ven theo sườn núi cỏ hoang, nhưng chỗ đó không có thứ gì che chắn, lại không thể sử dụng đèn pin, mà dưới chân thì vách núi bất kì lúc nào cũng có mà lại được cỏ hoang che chắn, quả thực như cái họng thú hoang đang mở rộng chờ sẵn, lọt vào rồi không thể ra được. Rio sờ sờ súng lục bên hông (cùng với đèn pin, đều là lấy được từ trên người tên bảo vệ hồi nãy), quyết định mạo hiểm đi vào rừng.

Rừng rậm che trời không có chút tia sáng nào, đưa tay 5 ngón ra không thể thấy, Rio chỉ có thể dựa vào nguồn sáng từ đèn pin, trong vùng địa ngục đầy sát thủ nguy hiểm mà vượt qua. Những con muỗi mang

mầm bệnh đầy đói khát không ngừng bay ong ong chung quanh anh, những con rắn độc thì ẩn mình trong những đám cỏ khô, những loài thực vật gai ngọn dài luôn cố gắng vươn ra ngoài để làm người khác bị thương. Do tối qua mưa to, nên bùn đất dưới chân hòa cùng với bùn cỏ trộn thành một tầng nhớp nháp, bôn ba trong vùng này cực kỳ khổ cực, bước chân cực kỳ gian nan. Càng khổ hơn chính là, những loài dương xỉ rậm rạp dưới mặt đất chẳng biết bất kì lúc nào cũng có thể đột nhiên biến thành một đoạn sườn núi, có hai lần nếu không phải đúng lúc anh nắm được dây mây chung quanh, thì suýt chút nữa một bước rơi vào khoảng không thành mảng thịt vụn.

Bốn phía chung quanh đen kịt mà vắng vẻ, nhưng vắng vẻ này cũng chỉ là tương đối, trong bóng tối tràn đầy côn trùng cùng tiếng kêu của ếch, từng tiếng như đang vọng lại từ thế giới bên kia, càng khiến cho người ở đây mang cảm giác như tứ cố vô thân, chợt sinh ra một loại cảm giác sợ hãi. Rio không biết bản thân đi ra khỏi cánh rừng này thế nào — đây tuyệt đối là một trong những lần trải nghiệm đầy khó khăn mà anh phải trải qua trong cuộc đời này, có thể khiến cho anh một giây cũng không muốn nghĩ tới.

Anh chỉ biết hiện tại bản thân mồ hôi nhễ nhại, uể oải bất kham, cần nước, đồ ăn cùng thời gian nghỉ ngơi. Khi đèn pin của anh đang phát ra tia sáng càng lúc càng mờ thì phía trước mơ hồ xuất hiện bãi biển, nhưng lúc đó bước chân của anh lại chẳng thể nào cất tiếp.

Nhưng ngay lúc này, trên đỉnh đầu phát ra tiếng cánh quạt gào thét của phi cơ trực thăng, cùng đèn pha sáng chói mắt như một thanh kiếm đâm vào chốn hoang dã — bọn chúng đã đuổi đến tận đây rồi!

Rio lập tức tắt đèn pin, ở con dốc thoải đầy cỏ hoang mà cúi mình lăn đi, những tán cây đầy gai mọc chung quanh lướt qua khuôn mặt, cổ, cổ tay của anh, tạo thành những vệt máu, đau khổ khó nhịn, nhưng anh phải nhẫn nại.

Ngay trước khi anh tắt đèn pin, thì anh đã nhanh chóng lướt nhìn bốn phía, gần đây không có vật gì to lớn có thể ẩn nấp, chỉ có thể một bãi cát lớn ở hướng 4h, ở gần những vách đá kia có một cái động hẹp dài hình tam giác, được ẩn giấu ở trong những mảng đá nham thạch chung quanh.

Đây tựa hồ là một động tự nhiên, do nước biển không ngừng trùng kích, đem vách đá tạo ra một cái hang.

Anh dựa vào trí nhớ mà chạy tới chỗ động đó, dựa vào ánh trăng nhàn nhạt, lảo đảo chạy tới được cái động đã bị nước biển cọ sát tạo ra thành một hình tròn vo. Khi anh sờ tới được tảng đá ẩm ướt, lướt qua mặt nước đã tới được đầu gối bước vào trong động, thì một chuỗi ánh sáng chợt lướt qua ngay sau lưng anh. Phi cơ trực thăng không phát hiện có gì bất thường, lại vờn quanh vài vòng, sau đó quay đầu máy bay lái qua khu vực khác.

Rio thở phào nhẹ nhõm, từng bước sờ soạn bước vào sâu hơn trong động. Vách đá trơn trượt không thể bấu víu, nước biển ngâm mắt cá chân, vết thương do bị gai đâm khiến cho anh đau đớn, anh cắn răng chậm rãi tiến về phía trước. Do không biết phi cơ trực thăng đã đi hay chưa, nên anh không dám mở đèn pin hết cỡ, tất cả chỉ có thể dựa vào cảm giác cùng kinh nghiệm. Dưới chân địa thế lúc cao lúc thấp, chỗ trũng sâu tới bộ ngực, cần phải bơi, chỗ cao nhất thì có thể lộ ra được mỏm đá, có thể leo lên đó mà qua.

Động này đen kịt, ẩm ướt mà dài dài dằng dặc, có một loại cảm giác đi hoài không xong, nhưng Rio biết, đây là một con đường gần như thẳng tắp nhanh và tiện do sóng biển dùng lực sóng của mình đánh xuyên

qua vách đá này, nó nhất định dẫn tới một chỗ thông khác.

Anh hiện tại đã sức cùng lực kiệt, rất muốn ở tại một tảng đá cao hơn mặt nước biển mà nằm xuống ngủ 1 giấc, nhưng biết vậy hết sức nguy hiểm, bởi nếu gặp phải thủy triều, thì nước biển có thể đem cái động này toàn bộ nuốt trọn.

Ngay lúc lý trí và bản năng đang tranh đoạt quyền khống chế thân thể này, Rio nghe thấy tiếng nước ào ào … rất nhẹ, tựa như tiếng bước chân người đang đập vào dòng nước mà đi lại, đến từ phía đối diện, chưa cách mình được 5 thước … *Trong động còn có người khác!* Anh lập tức nghiêng người, hai tay chống vách đá phía sau mà nhảy về phía trước, ẩn mình ở chỗ nước sâu, tay phải vô ý thức để lên súng, lại thu ngược về, nắm thành nắm đấm … Ở chỗ trong không gian chật hẹp tối tăm này, hoàn toàn không thể dùng súng, đạn bay vào trúng vách đá có thể phản xạ ngược về làm mình bị thương.

Anh chỉ có thể cố gắng dành chút sức lực, cầu khẩn nhân lực đối phương đừng quá nhiều, có thể cho anh chút lợi thế để từng chút đối phó.

Tiếng nước càng lúc càng gần, tựa như ngay trước mắt, Rio từ tảng đá nửa thước rất cao mà nhảy xuống, đẩy mạnh đối phương vào dòng nước.

— Đó là một người thanh niên cường kiện hữu lực, đây là phản ứng đầu tiên báo cho anh biết. Ngay lúc hai người đang hung ác độc địa mà đánh nhau, vật lộn ở trong vách đá ẩm ướt trơn trượt, thì anh khổ não phát hiện, người này còn có thêm được một từ hình dung "Am hiểu vật lộn".

Đối phương cực kỳ am hiểm việc vật lộn giữa không gian nhỏ hẹp, một đôi cánh tay như rắn linh hoạt mà dẻo hoạt, từng chiêu đều đánh vào các đốt ngón tay và chỗ hiểm của anh, khiến anh bị dính không ít chiêu hiểm. Nhưng Rio cũng phát hiện được chỗ yếu của đối phương — phần eo cùng lực chân của người đó không đủ, có thể do cơ thể hơi gầy, nên mới dùng kỹ xảo để sử dụng nhiều để bù đắp khiếm khuyết của lực.

Vì vậy Rio cuộn mình lại, dùng chân đã qua rèn đúc mà ngăn chặn cánh tay và vai của đối phương, một tay khóa trụ hai chân người đó, một tay đánh thẳng vào bụng dưới đối phương, quả nhiên nghe được tiếng kêu đau. Ngay lúc đối phương không cam lòng tỏ ra yếu kém mà đưa khửu tay đánh vào eo của anh, khiến anh cảm giác được một sự đau nhức như nội tạng nứt ra.

Tràng diện nhất thời giằng co, hai người đồng thời ý thức được, tiếp tục đánh tiếp cũng như giết địch một nghìn tự tổn hại mình một trăm, không hẹn mà cùng đưa tay đặt lên súng lục bên hông — nếu có thể ép sát đối phương vào tường đá phía sau rồi bắn thì sẽ giảm được khả năng bị đạn phản xạ lại.

Hai người đều hiểu được ý định của nhau, nên động tác rút súng cũng khá khó khăn, Rio thật vất vả giãy ra khỏi tay nắm của đối phương, đưa tay sờ vào phần eo — một thứ mềm mại, no đủ, nặng trịch gì đó vừa vặn bị anh nắm lấy, về mặt đàn ông mà nói, hình dạng cùng xúc cảm này có thể nói như thứ trân quý nhất của đàn ông, nhưng lại khiến anh sợ hãi 2 giây — không phải anh phản ứng trì độn, mà là không nghĩ tới đây là của ai.

"A … Fuck you!" Đối phương đau khổ mà như nức nở, đồng thời hận thù mà đá ngược lại phía dưới của anh.

Đây chính là cảnh lưỡng bại câu thương cuối phim sao? Rio hết hồn bật người buông tay tránh qua một bên, trong bóng tối vừa đụng tới vách đá, khiến anh choáng váng mà đồng thời cũng chửi ra: "Fuck you!"

Đối phương bỗng nhiên chấm dứt động tác, vừa giật mình mà kêu lên 1 tiếng: "Rio?"

Thân thể vị đặc vụ liên bang nhất thời cứng đờ, nhất thời mới từ khẽ răng kêu ra 1 cái tên: "K.Green?"

"Hell! Sao lại là anh?"

"Tôi cũng muốn hỏi vậy đó."

"Mẹ nó sao anh không nói sớm đi, hại tôi bị đánh trúng mấy quyền."

"Người bị đánh là tôi, thận sắp bị nứt ra luôn rồi. Sao cậu không chịu lên tiếng sớm, bộ có nhiều giọng quá nên nhất thời không biết phải kêu bằng giọng nào à?" Rio nhịn không được châm chọc một câu.

"Được rồi ai bảo chúng ta ở dưới tình huống đưa tay không thấy đâu mà lại gặp nhau làm gì. Nhưng tôi không nghĩ tới, anh lại dùng chiêu hạ lưu như thế, thật là khiến tôi sinh ra ấn tượng mới với anh đó nha — hay là, đây là thói quen quấy nhiễu tình dục đã thành tính của anh, ngay trong lúc đánh nhau cũng không nhịn được muốn sờ 1 cái?" Ngữ điệu K.Green hài hước tràn đầy.

Nhớ tới hồi nãy nắm phải chỗ không nên nắm của đối phương, xác thực có phần hạ lưu. Rio không khỏi đỏ mặt, cũng may có bóng đêm che được sự xấu hổ. Anh hắng giọng, nói sang chuyện khác: "Không phải cậu đang ở Nam Đảo sao, sao tới đây được?"

"Bơi qua, từ eo biển."

"Điên thật mà, bên kia đều là cá mập đó!"

"Cũng phải, giờ nghĩ lại cũng có chút sợ."

"Cậu ngay cả giết người cũng không sợ, vậy mà sợ cá mập?" Rio xì 1 tiếng. "Một mình cậu giết 5 hội viên, sao nào, ngay cả mấy tên còn lại lui về Bắc Đảo cũng không chịu bỏ qua?"

"Là 6." K.Green sửa lại. "Tôi vừa ở hội sở xử thêm 1 tên nữa rồi. Nếu không phải nhờ anh kéo thêm một đám đội ngũ đuổi bắt oanh oanh liệt liệt, 5 tên còn lại cũng không chạy thoát được."

Rio kéo lấy vạt áo hắn đẩy mạnh vào vách đá: "Edman do cậu giết sao? Một tên mập hơn 50 tuổi, hói nửa đầu."

K.Green cố sức đẩy tay anh ra: "Vậy gã có sở thích đem đầu lâu người khác chế tạo thành tàn thuốc không? Nếu như không phải, thì người tôi giết trẻ hơn gầy hơn."

Rio trầm mặc chốc lát lạnh giọng nói: "Vì sao cậu lại nhất quyến biến mình thành một đồ tể lãnh huyết thế này? Giết chết mạng sống con người với cậu mà nói, chính là thờ ơ, hay là tràn ngập khoái cảm? Con mẹ nó rốt cục cậu bị bệnh tâm thần hay là tâm lý biến thái hả? Hay là cậu đang cho mình là một sứ giả chính nghĩa, super hero? Hiện tại tôi nghĩ so với ngục giam liên bang, thì phòng bệnh dành cho người tâm thần thích hợp với cậu hơn đó!"

Ngữ khí anh bén nhọn mà nghiêm khắc, K.Green lại nghe như gió bên tai, chẳng chút để tâm, nên cũng không tức giận, chỉ cảm thấy đứng ở lập trường đối phương thì đây là một sự quan tâm hiếm hỏi được thể hiện ra, mặc dù hình thức có hơi sai. Hắn cũng không nghĩ mình nên đi ngục giam hay là bệnh viện tâm thần.

Có thể tôi sẽ vào địa ngục, nhưng đó là sau khi tôi chết, mặc kệ nó, hắn thờ ơ nghĩ.

Vì vậy hắn cực kỳ nghiêm túc trả lời vị đặc vụ liên bang: "Bản thân tôi cho rằng mình không mắc bệnh tâm thần, cũng không biến thái, tôi chỉ là đang làm chuyện mình nên làm mà thôi — mọi người đều có việc mà bản thân mình muốn làm, khác nhau ở chỗ họ có thực lực hay không. Đương nhiên, anh cũng vậy, anh nghĩ việc bắt tôi là việc anh nên làm, nếu như thực lực của anh hơn tôi — chúc mừng anh, lúc đó anh muốn cho tôi ở phòng đen cũng được, phòng trắng cũng được, tôi sẽ không oán hận anh."

Rio cảm thấy thất bại mà cắn răng, đồng thời rất muốn đặt đầu của tên sát nhân này lên tảng đá kia mà gõ ra, xem thử bên trong có tuyến dây thần kinh nào bị gắn sai cần phải chỉnh sửa lại hay không.

Hiện tại anh sâu sắc cảm nhận được, con đường của anh cùng K.Green — về đạo đức, pháp luật, trật tự — hoàn toàn đều là đường cụt, dù thế nào cũng không cách nào thông được nhau, nếu như muốn cùng hắn ở chung với nhau 1 thời gian, mà không sản sinh ra bất kì ý định muốn đánh chết đối phương, nhất định phải bỏ qua vấn đề này.

— Trừ điểm đó ra, hắn vẫn rất bình thường, không, phải nói là rất xuất sắc. Vị đặc vụ tóc đen tiếc nuối suy nghĩ.

Tuy nói không có ai là toàn vẹn, ai cũng có thiếu khuyết, nhưng đối phương thiếu khuyết nhất chính là thủ vững nguyên tắc bản thân, không hề có ý hối cải, mâu thuẫn giữa hai người họ phải nói là không thể cứu vãn, chuyện này khiến cho Rio tiếc nuối vô cùng, lại sâu sắc sinh ra cảm giác thất vọng.

Cảm giác tiếc nuối và thất vọng này, đã tích sâu trong lòng anh hơn 1 năm rồi, thậm chí ở thời điểm nào đó đã biến thành một sự khó chịu, mỗi lần nhìn thấy thủ pháp hoàn mỹ cùng bố cục kỹ càng của đối phương, cảm giác khó chịu này lại càng thêm rõ ràng. Thật giống như ở trong bảo tàng nhìn thấy một pho tượng bị chém đầy nhát, trên pho tượng đầy rẫy những vết nứt, mà vết rạn này lại càng khiến cho vật này càng thêm giá trị. Anh không có cách nào thưởng thức, thà rằng chấp nhận một món đồ hoàn mỹ không có vết nứt nào — mặc dù như vậy sẽ đánh mất phong cách và phẩm vị, nhưng như thế lại phù hợp thẩm mỹ của anh hơn.

Tên sát nhân liên hoàn trước mặt này chẳng khác nào thứ đồ sứ đó cả, chỗ đặc sắc nhất của hắn chính là chỗ mà anh không thể tiếp nhận được. Rio thở dài, kéo lại suy nghĩ: "Vậy cậu cứ chờ tới ngày bị bắt đi, tôi tin rằng ngày đó không còn lâu nữa đâu."

"Nhưng hiện tại chúng ta lại đang đứng chung 1 cái thuyền, đúng không?" K.Green không áp lực mà đề nghị. "Tôi nghĩ trước tiên chúng ta cần phải nghĩ cách hợp tác cùng nhau, còn sau đó qua sông đoạn cầu thế nào, thì ít nhất cũng là chuyện của ngày mai — tôi nghĩ cứ tiếp tục ngâm ở nước lạnh thế này rất là khó chịu, muốn leo lên đâu đó làm khô đồ trước đã, anh thì sao?"

Bị hắn nhắc, Rio mới nhớ tới đống đồ ướt đẫm trên người, quả thực cực kỳ khó chịu, cơ thể đã nhanh chóng bị xói mòn. Nếu có lửa, có nước uống cùng thức ăn … Từng tế bào đang mệt mỏi rã rời của anh đều đang nghĩ tới vấn đề này.

"Nhóm lửa ở đây, không bị chúng phát hiện chứ?" Anh cố gắng điều động phần lý trí của mình, cố gắng đè nén khát cầu của cơ thể.

"Hẳn là không, động này quá sâu, bên kia lại thông ra ngoài khơi, chúng ta chỉ cần tìm một chỗ trũng thích hợp, lại dùng một số đá vụn chặn lại hai bên đầu, thì tia sáng sẽ không phát ra ngoài đâu. Tôi nhớ tiếp về phía trước 1 đoạn nữa, có một chỗ thích hợp nhóm lửa …" K.Green vừa nói vừa xoay người, dưới chân vừa trợt, suýt nữa ngã sấp xuống, may là có Rio ở phía sau nhanh chóng kéo hắn lại.

"Cám ơn. Đèn pin của tôi hết pin rồi." Tên sát nhân nói.

"Của tôi còn 1 ít, nhưng hồi nãy đánh nhau làm rớt mất rồi, để tôi tìm xem." Vị đặc vụ nói.

"Không được đâu, nước ở đây đen lắm, dù cho có tìm được cũng coi chừng nó hư mất rồi." K.Green thuận thế cầm lấy tay của người còn lại, mò mẫn dò dẫm về phía trước. "Theo tôi. Trước khi leo lên đảo này, tôi có để lại một ít củi ở trong động này, còn có một ít thức ăn, chuẩn bị để làm chỗ ẩn thân, xem ra hiện tại phải dùng tới nó thật rồi."

Người thanh niên bị hắn cầm tay vô thức nhìn lại tay của mình — Một mảng tối đen, cái gì cũng không thấy được. Nhưng cảm xúc ấm áp ngay làn da, dù cho có tối thế nào cũng không xóa được. Có phải anh nên thả tay đối phương ra hay không? Rio yên lặng suy nghĩ, nhưng hành vi như thế có phải quá mức hay không … Quỷ nó, anh cần gì phải bận lòng mấy chi tiết buồn chán này chứ, hơn nữa, hai người họ còn có hành vi tiếp xúc thân mật hơn thế này nữa cơ mà — tuy đó chỉ là một phần kết quả mạc danh kỳ diệu, nhưng vẫn là một nụ hôn.

Một nụ hôn … không hề lường trước, tràn đầy kích tình, mang theo mùi máu tươi cùng cực kỳ ngọt ngào …

Nó đại diện cho cái gì đây? Bản thân là tội phạm giết người mang lệnh truy nã, K.Green với anh — một vị cảnh sát liên bang, có ý gì đó hay sao? Chuyện này không thể nào đâu! Rio không thể nào tưởng tượng nổi, cho dù không nói tới chuyện tính cách hòa hợp hay không, tâm thần hòa hợp gì đó … như mấy bộ phim ngôn tình 8h hay chiếu; cho dù chỉ là một sự hấp dẫn giữa hai cơ thể theo bản năng đi nữa, thì nó cũng quá mức đột ngột rồi đi … Bọn họ gặp nhau thực tế cũng chỉ mới 1 lần, huống chi anh thấy cũng không phải

gương mặt thật của đối phương — thì sự hấp dẫn này là từ đâu?

Cảm giác hấp dẫn này, đến tột cùng là sự đơn phương của K.Green, hay là bản thân cũng bất tri bất giác mà đáp lại … Rio có chút mờ mịt mà suy nghĩ.

Chuyện không thể thành như thế được. Anh cùng K.Green, cảnh sát và tên sát nhân — là đối đầu tới chết, bọn họ có thể xem thường, hận thù, truy sát, thậm chí là có thể thưởng thức tài nghệ của nhau — nhưng không thể hấp dẫn lẫn nhau, dường như là hai hệ hành tinh trong vũ trụ phải luôn giữ cự ly nhất định, nếu như một lúc nào hấp dẫn lẫn nhau, thì sau đó sẽ tạo thành một cú chạm kịch liệt gây ra cơn nổ lớn khiến cho hôi phi yên diệt.

Đây không phải là kết cục mà anh muốn.

Mà đối phương, cũng không phải là người mà anh muốn cùng nhau trải qua suốt quãng đời còn lại.

Người anh yêu chính là người thanh niên kia, sạch sẽ, nhu hòa, cơ trí mà thiện lương, tựa như một dòng suối gột rửa tâm linh, cũng chính là nham thạch nóng chảy thiêu vạn vật.

Người anh yêu là Lý Tất Thanh.

Mặc dù người đó là anh rể tương lai của anh, thì anh thà cô độc sống quãng đời còn lại, cũng tuyệt không đoạt lấy người mà chị gái mình yêu.

Mặc dù người thanh niên đó bây giờ hay tương lai cũng không thuộc về anh, thì anh vẫn đem hết toàn bộ tín nhiệm cùng yêu thương không hề giữ lại chút gì đưa hết vào tay người đó.

— Dù thế nào, anh vẫn yêu cậu.

K.Green đột nhiên dừng lại bước chân, Rio đang suy nghĩ miên man không ngừng lại kịp nên đụng phải hắn, gương mặt chạm vào ót của hắn. Đau đớn khiến anh tỉnh lại, ý thức được lúc này không phải lúc quan tâm mấy thứ tinh thần này.

Hiện tại vấn đề mà hai người họ cần phải giải quyết bức thiết nhất chính là vật chất.

"Tới rồi." Người thanh niên đi phía trước nói. "Leo lên tảng đá bên phải, cẩn thận đừng làm ướt cây cọ cùng dừa mà tôi đang cất ở đó, tôi phải dùng nó để nhóm lửa đó." Hắn buông tay Rio ra, bắt đầu leo lên tảng đá.

Cảm giác nhiệt độ cơ thể của đối phương đã cách xa mình, Rio lại như như trút được gánh nặng, lại cảm giác được chút xíu buồn vô cớ. Anh nhanh chóng quăng bỏ đi cảm giác này, ngón tay bám vào tảng đá trơn trượt mà leo lên.**HẾT CHƯƠNG 42**

Mai_kari: Tuy rằng không cổ xúy mấy tên biến thái sát nhân hàng loạt chỉ biết hành hạ người khác, nhưng mà đúng là không phủ nhận lý lẽ của Sát Thanh.

"Đôi lúc cái cuộc đời này, đúng hay sai, phụ thuộc vào việc bạn có thực lực hay không mà thôi."

44. Chương 43: Trong Bóng Tối

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Lưỡi dao đánh vào đá lửa, tia lửa nhóm vào đám dừa nhung, ngọn lửa nhỏ màu cam chập chờn bắt đầu thắp sáng, sau đó bắt đầu lan ra các cây cọ chung quanh, dần dần tăng mạnh, nhanh chóng biến thành một ngọn lửa lớn như lửa trại đủ để sưởi ấm.

Trong động này vào tối càng thêm ẩm ướt và lạnh lẽo, tuy nói chưa tới mức không thể chịu được, nhưng quần áo ướt sũng dính trên người lại khiến mình cực kỳ khó chịu, K.Green cùng Rio đều tự cởi quần áo ngoài, khoác lên cành cây.

Tùy nói ánh sáng không đủ sáng rực, chỉ đủ để tạo ra một đường viền, nhưng hai bên đều chỉ mặc mỗi cái quần lót như thế, cũng khiến Rio cảm thấy có chút không được tự nhiên — nếu như đối phương là một người xa lạ thì chẳng sao, nhưng hết lần này tới lần khác lại là K.Green mà anh đang đuổi bắt.

Cảnh sát liên bang cùng sát nhân liên hoàn cùng nhau kề sát sưởi ấm, nếu như chuyện này mà bị Cục biết, chắc có thể trở thành mục truyện cười hot nhất FBI luôn đi … Vị đặc vụ tóc đen bất đắc dĩ suy nghĩ.

K.Green không thể hiện gì là mất tự nhiên cả, dùng cây dao nhỏ mở một quả dừa đưa tới: "Ở đây chỉ có dừa thôi, còn có thêm con hào, hải đảm, ăn được không?"

"Không thành vấn đề, tôi không ăn kiêng." Rio nói, một hơi uống hết nước dừa, dùng mã tấu Thụy Sĩ luôn mang theo người mà đâm vào hải đảm, lấy ra một thứ mềm sũng màu vàng nhét vào trong miệng. Toàn bộ con hải đảm, thứ duy nhất có thể ăn được chỉ có cái này, những cái khác đều chỉ có thể vứt bỏ, tuy rằng con hào nhìn ngoài thì to bự, nhưng bên trong cũng chỉ có tí thịt. Thế nhưng anh cũng chẳng mong nó sẽ phong phú như mấy món hải sản trong mấy cái nhà hàng 5 sao, miễn sao đỡ đói là được.

Giải quyết xong bữa tối, hai người mặc vào bộ quần áo khô được phân nửa, đều tự tìm lấy một góc tương đối bằng phẳng, lấy lá chuối tây lớn làm ổ lót. Tuy rằng thân thể cực kỳ uể oải, nhưng tinh thần vẫn căng thẳng, không biết là do không uống thuốc (dù rằng hiện tại lượng thuốc đã giảm liều), hay là do cách đó hai thước có một sát nhân liên hoàn đang nằm. Rio phát hiện bản thân hoàn toàn không hề buồn ngủ, chỉ có thể miễn cưỡng bắt bản thân nhắm mắt lại, nhưng suy nghĩ trong đầu vẫn không ngừng hoạt động như thiên mã hành không.

Anh từ từ từ từ nhắm hai mắt, vẫn không nhúc nhích, nhưng người kia lại dường như phát hiện được sự tỉnh táo của anh, sau một lúc bỗng nhiên mở miệng hỏi: "Ngủ không được?"

"Ừ."

"Do tôi à? Yên tâm, tôi không thừa dịp này đâm anh đâu."

Rio nghe được sự châm chọc ẩn sau câu nói của hắn, cười nhạo 1 tiếng nói: "Đừng đánh giá cao chính mình quá. Nhưng bản thân cậu đấy, cẩn thận trong lúc ngủ bị tôi còng đó."

"Ồ, tôi một chút cũng chẳng lo việc này, đừng nói tới việc hiện tại trên người anh không mang theo còng, cho dù có, tôi cũng chạy trốn như lần trước thôi."

"Nói tới việc này, lần trước làm thế nào cậu trốn được thế? Còng tay rõ ràng vẫn còn nguyên … Fuck, đừng nói cậu bẻ gãy ngón tay mình nha?" Rio liền xoay người, nhìn đường viền đang ẩn hiện dưới đám lửa trong bóng đêm.

"Trật khớp mà thôi." K.Green chẳng hề để ý mà nói.

Rio lạnh lùng nói: "Chẳng biết cậu đã từng nghe qua câu này chưa: Một người nếu ngay cả bản thân cũng có thể đối xử tàn nhẫn, thì với người khác sẽ rất là tàn nhẫn. Khó trách cậu chẳng chút do dụ mà mổ bụng con mồi."

K.Green trầm mặc chốc lát, trong giọng nói mang theo đùa cợt lạnh bạc cùng căm tức của thất vọng: "Vậy anh nghĩ lúc đó tôi phải thế nào mới được tính là hành xử bình thường, chém đứt cổ tay của anh sao? Dù sao theo ý của anh, tôi chính là một tên sát nhân biến thái phải không, với mấy tên sát nhân liên hoàn cưỡng gian hành hạ đến chết, hủy hoại xát chết làm niềm vui, cũng không hề khác biệt, đúng không?"

"— Không, tôi không cho là thế." Vị đặc vụ liên bang lập tức phủ nhận. Anh vô ý thức cảm giác được, trong câu nói của đối phương đang ẩn chứa tâm tình thực sự, với một K.Green trước giờ chỉ luôn ngụy trang giả dạng, thật giống như một miếng hổ phách cứng rắn bỗng nhiên hé mở một khe, thẩm thấu ra một ít nhựa thông mềm mại lưu động — tuy rằng rất ít, rất nhanh sẽ tiếp xúc với không khí mà đông lại, vẫn trở thành một phần cứng rắn bên xác ngoài, đem khẽ hở kia một lần nữa chặn lại, nhưng anh đã chứng kiến qua quá trình này, có thể từ đó thấy được phần bí ẩn sâu trong lớp hổ phách đó: K.Green vì không muốn làm anh bị thương, mới lựa chọn khiến mình bị thương? Rốt cục hắn quan tâm tới cái nhìn của cảnh sát đối với hắn thế nào cơ chứ … Hay là vì, người cảnh sát đó, là anh?

Lĩnh ngộ bất thình lình này khiến cho Rio không chỉ mang lấy ý niệm hỗn loạn trong đầu, mà còn thốt ra thành lời: "Cậu không giống chúng! Cho dù tôi kiên trì bắt cậu về quy án, cũng chưa từng đem cậu và chúng biến thành một."

"Không giống!" Vị sát nhân cười rộ lên. "Ý của anh chính là tội danh cùng thời hạn thi hành án sao?"

"Không, là ở đây." Vị đặc vụ chỉ vào ngực mình. "Tôi luôn nghĩ, trong đáy lòng của cậu ẩn chứa quá nhiều áp lực, nó khiến cậu có xung động muốn giết người, nhưng mà, không phải vì thỏa mãn dục vọng ích kỷ xấu xí của bản thân."

K.Green trầm mặc thật lâu, sau đó nói một câu tối nghĩa: "Làm cái chuyện này là có khoái cảm, hơn nữa so với lần trước càng thêm mạnh mẽ, cho dù lúc bắt đầu anh không hề nghĩ như vậy, thậm chí còn cảm thấy ghê tởm và chán ghét … Nhưng dù là gì đi nữa, cuối cùng cũng bị ghiện, tựa như thuốc phiện."

"Tôi hiểu được cảm giác đê mê đó," Rio thấp giọng nói. "Tôi đang cố gắng cai nó đây. Chỉ cần cậu cũng có nguyện vọng và quyết tâm như vậy."

Lần này K.Green không chút do dự mà phản bác: "Trên đời này có rất nhiều chuyện không phải chỉ cần có nguyện vọng và quyết tâm là có thể làm được đâu, bộ anh là người theo chủ nghĩa lý tưởng ngây thơ hay sao, đặc vụ?"

"Nhưng chí ít cậu cũng có thể thử mà."

"Tôi đã thử rồi, dùng chính cách của tôi … Tôi không trông cậy là anh sẽ hiểu, cũng không quan tâm người khác nghĩ sao, gì mà mấy chuyện quái quỉ như 'Mấy tên tội phạm mang tinh thần trọng nghĩa cực đoan méo mó, chứng minh chỉ số thông minh cao của bản thân' gì đó, đó là chuyện bọn truyền thông thích tranh luận, còn tôi, chỉ làm chuyện tôi cho rằng mình nên làm." Câu nói của K.Green càng lúc càng nhanh, là tiết tấu muốn kết thúc vấn đề này. Sau đó hắn đông cứng mà nói với vị đặc vụ liên bang: "Nếu anh muốn tiếp tục cuộc tranh luận chẳng có kết cục này, thì tôi nghĩ anh nên tranh thủ ngủ 1 giấc đi? Qua hơn 5 tiếng nữa thủy triều sẽ lên đó, lúc đó động này sẽ bị nước bao phủ."

"Cậu ngủ đi, tôi canh giờ, 4 tiếng sau tôi gọi cậu." Rio cũng không muốn tiếp tục vào cuộc nói chuyện càng lúc càng bế tắc này, liền cùng hắn chuyển chủ đề.

"Anh không ngủ sao?"

"… Ngủ không được."

"Vì sao? Thiếu nụ hôn chúc ngủ ngon à?"

"Vậy sao cậu không ngủ?"

"Ngủ không được."

"Vì sao? Thiếu nụ hôn chúc ngủ ngon?"

"Không, thiếu người giúp tôi tự sướng." K.Green cười. "Được rồi, tôi đảm bảo lúc anh ngủ tôi không đánh

lén anh, thế nhưng anh dám đánh lén tôi, tôi lại cực kỳ hoan nghênh đó."

Rio không nói gì mà liên tục vuốt tóc, người này nói chuyện với anh cứ thích dùng cách nói mập mờ, là do bản thân hắn tính tình như thế, hay vì thích thấy phản ứng của mình làm trò vui? Bao gồm cả nụ hôn kia …Kỳ thực đó cũng là một trò đùa dai thôi phải không? Anh trầm giọng nói: "7h10, tôi sẽ gọi cậu."

"Được." K.Green nói, sau đó không có động tĩnh nữa.

Sau 5 phút, Rio nghe thấy tiếng hít thở có quy luật của hắn, hiển nhiên đã vào giấc ngủ. Đối với một người trường kỳ không có giấc ngủ đầy đủ mà nói, thì kỹ năng nhanh chóng tiến vào giấc ngủ có giá trị rất lớn, Rio khó tránh khỏi có chút ước ao đố kị: Một tên sát nhân lại có thể tiến vào giấc ngủ ngọt ngào thản nhiên như một đứa trẻ, trừ khi người đó với hành vi của mình không hề có chút cảm giác tội lỗi, hoặc là, trái tim của hắn đã trở nên lãnh khốc chết lặng đến mức không bị xúc động trước cái chết.

Người như vậy … Người như vậy nhưng vẫn khiến cho anh mang một sự huyễn tưởng, ôm lấy hy vọng mong muốn hắn có thể cải tà quy chính không thể từ bỏ … Rio bỗng nhiên cảm thấy bản thân mình có khả năng mất đi lý trí luôn rồi.

Trong tâm tình hỗn loạn mà anh tiến vào trạng thái nửa ngủ nửa tỉnh, thỉnh thoảng nhìn đồng hồ, 4 tiếng sau mới tiến tới đánh thức K.Green.

Chỗ phía dưới tảng đá mà hai người họ nghỉ ngơi đã có dấu hiện nước biển dâng lên, bọn họ canh thời gian mà rời khỏi. Ngay khi quay lại chỗ cũ hồi nãy, Rio rất may mắn là nhặt lại được đèn pin bị rớt ở chỗ đánh nhau hồi tối, nó còn chiếu sáng được, so với cây đuốc thì dùng tốt hơn, giúp họ tiết kiệm được thời gian so với dự tính.

Ngay khi họ nhìn thấy được tia sáng ở cửa động phía trước, thì một trận âm hưởng ầm ĩ không rõ truyền đến từ bên ngoài.

Hai người lập tức núp dưới tảng đá mà nhìn ra phía ngoài, phát hiện ngay bãi biển có một đám quan đội mặc đồng phục mê màu không ngừng qua lại, từ chỗ này nhìn ra, loại súng đời mới cùng

"Đáng khiếp, tụi nó vừa lúc lục soát tới đây, không biết có tìm được cơ hội chuồn ra được hay không đây." K.Green quay đầu lại lắng nghe tiếng nước biển, nhíu mày nói. "Tối đa còn nửa tiếng, thì động này sẽ ngập nước."

Rio mạo hiểm tiến ra phía trước vài bước, cẩn thận quan sát phía sau bãi biển cùng động tĩnh sườn núi, sắc mặt nghiêm trọng: "Trên đó người không ít, sắc trời lại sáng, chỉ dựa vào hai thanh dao cùng một cây súng lục, chúng ta không có khả năng đối kháng chính diện, chỉ có thể chờ …. Khoan đã, chúng tiến xuống rồi, dường như chuẩn bị nghỉ ngơi ở sườn núi, ăn bữa sáng."

K.Green cũng tiến lên nhìn quanh một chút: "Vị trí của chúng vừa đúng, trên cao nhìn xuống thẳng ngay bãi cát trống trải, phạm vi nhìn rộng, chúng ta chỉ cần thò đầu ra sẽ trở thành mục tiêu của chúng, fuck!"

Rio lại quan sát thêm mấy lần, trong lòng tính toán đường chạy trốn, cuối cùng không thể không thất vọng mà thừa nhận rằng, ngoại trừ tiếp tục chờ trong động này ra, thì chỉ còn nước trở thành bia ngắm. Trên thực tế, đối phương bây giờ còn không phát hiện động này, đã là may mắn của họ rồi.

"Được rồi, đến lúc lựa chọn kiểu chết rồi đây." K.Green nói. "Đặc vụ à, anh muốn bị đạn bắn chết, hay bị nước biển dìm chết?"

Trong giọng nói của hắn không nghe ra bất kì cảm xúc gì, tựa như đang bình tĩnh mà hỏi: "Anh muốn uống trà hay uống cà phê?", điều này khiến cho tâm tình nặng nề của Rio cũng thư thả không ít, nhún vai trả lời. "Nếu dựa theo mức đau đớn, thì cái trước sẽ nhẹ nhàng hơn 1 chút, nhưng tôi thà để xác cho cá ngặm, cũng không muốn nó rơi vào tay của Adjivi."

K.Green gật đầu nói: "Nghe anh nói, tôi có thể tưởng tượng ra được trình độ biến thái của tên đó rồi. Được rồi, chúng ta quay đầu lại, tiến vào lại trong động thôi."

Rio nhíu mày khi nhìn thấy hắn lại cầm tay mình: "… Có thể phiền cậu chết trước được không? Tôi không hy vọng khi thi thể chúng ta bị phát hiện thì lúc đó lại quấn lấy nhau không thể kéo ra được, nhìn giống như tự tử vì tình lắm."

"Ồ, tôi không hề ngại việc này." Người còn lại nói, nắm chặt tay anh nhanh chóng tiến vào trong động mà mực nước biển đang không ngừng dâng cao.

Rất nhanh họ đã không thể chạm được gót chân, chỉ có thể bơi ngược dòng mà tiến. "Nói đi, kế hoạch B của cậu là gì?" Rio một tay nắm chặt lấy các mỏm đá để mình không bị dòng nước đẩy đi, vừa hỏi K.Green.

"Anh khẳng định tôi có kế hoạch B?"

"Tôi đuổi bắt cậu hơn 1 năm, buổi tối nằm mơ thấy cậu còn nhiều hơn sao trên trời. Đều nói thỏ khôn có ba hang, mà cậu thì còn giảo hoạt hơn cả thỏ."

"Có thể khiến cho đặc vụ anh đây cả tối cũng mơ thấy, hiểu rõ được tôi vô cùng, thật khiến tôi cảm thấy vinh hạnh. Nếu vậy khi hai ta chết cùng 1 chỗ thì chẳng phải thỏa được ước nguyện của anh rồi hay sao, anh nói đi, rốt cục anh cũng bắt được tôi rồi này." K.Green cười lắc qua lắc lại chỗ hai tay nắm của họ. "Tiếc nuối chính là, quả thực có B, nhưng không phải là kế hoạch, mà là mạo hiểm. Hôm qua tôi đã quan sát động này, chỗ mà chúng ta nghỉ ngơi trước đó là hai khối đá lớn tạo thành một không gian thiên nhiên, dường như do với mặt biển khi thủy triều dâng cao thì cao hơn 1 tí … Nhưng tôi không biết nó cao hơn được bao nhiêu, cũng không biết khi mực nước dâng cao nhất thì có thể đỡ được không gian cho hai người hay không."

"Nhưng đó là cơ hội duy nhất mà chúng ta có hiện nay, phải không?" Rio nói. "Vậy thử vận xem đi."

Mặt nước cách đỉnh càng lúc càng gần, có vài đoạn đường họ phải lặn xuống để tiến tới trước, sau đó nâng mũi lên để hít lấy không khí.

Phía trước có một chỗ cực kỳ chật hẹp, trước họ có thể dùng tay chân để qua được, giờ phải chìm toàn bộ trong nước, cũng không biết trong một hơi có thể qua được hết hay không. K.Green do dự 1 chút, buông tay ra, nghiêm túc cầm lấy vai của Rio: "Tôi biết kỹ năng bơi của anh tốt hơn tôi, nếu như tôi thở không kịp, phiền anh một chút, nếu thực sự qua không được, thì anh cứ buông tay tôi ra."

Rio nhìn khuôn mặt không rõ trong bóng tối của hắn, nhất thời không biết phải trả lời thế nào.

K.Green dưới sự trầm mặc của anh, hít sâu 1 hơi, ngập mình vào trong nước.

Con đường này so với tưởng tượng còn thêm dài, Rio nghẹn tới mức lá phổi đau đớn, ngón tay mới ở ngay mặt nước và đỉnh động tìm được một khe trống. Anh như được đại xá mà nâng mũi lên không ngừng hít thở, kêu lên: "K.Green, ở đây!"

Trước sau không có chút động tĩnh gì, trong lòng Rio căng thẳng, lập tức lặn xuống.

Đèn pin sắp hết pin vụt sáng 1 tí, ánh sáng cuối cùng đầy mờ nhạt không ngừng quơ qua quơ lại, Rio ở trong bóng tối mờ ảo đó thấy được thân ảnh của K.Green, dường như hắn đã không thể kiềm được bản năng hô hấp, phí công lấy tay che miệng mũi, một luồng bong bóng từ giữa đó bắt đầu xuất hiện.

Hắn sẽ lập tức bị ngộp nước.

Rio liền đạp chân bơi qua đó, một tay lấy tay của hắn ra, một tay nâng lấy sau gáy của hắn, dùng môi của anh để thổi khí vào cho hắn.

Đối phương tựa như bắt được rơm rạ cứu mạng mà ôm chặt lấy thắt lưng anh, từ miệng anh không ngừng hít lấy không khí, cho đến khi nửa đầu của họ rốt cục lộ ra khỏi mặt nước, đỉnh đầu chạm tới đỉnh động.

Việc cấp cứu hồi nãy giờ đây đã biến thành một hương vị khác, bọn họ trong sự đau đớn của phổi cùng sự ngột ngạt của ngực mà cuồng nhiệt hôn môi, đại não của cả hai đã không còn suy nghĩ được gì nữa, toàn bộ lý trí trước nụ hôn này đều không còn tồn tại, trong tai hiện tại chỉ nghe thấy tiếng tim đập của đối phương cùng tiếng nổ vang không rõ, đó chính là kêu gào phát sinh trong cơ thể dưới khát vọng.

Ngay khi dòng nước bao phủ hai mắt, lá phổi không thể tiếp tục chịu nổi mà bắt buộc phải tách môi ra, bọn họ mệt mỏi rã rời mà ngẩng đầu lên nâng mũi hít thở không khí, tựa như tử hậu tân sinh.**HẾT CHƯƠNG 43**

45. Chương 44: Vấn Đề Trên Dưới

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Do nước biển mặn kích thích nên khiến cho con mắt đau, K.Green lau mặt, thở dốc mà nói: "Tuy rằng rất muốn tiếp tục, nhưng chúng ta phải tiến lên tiếp thôi."

Quả thật, hải triều đã lên tới đỉnh rồi, Rio thậm chí chẳng màn đáp lại, vội vã hít sâu 1 hơi, lại trầm xuống nước.

May là cách chỗ nghỉ chân không còn xa nữa, vài phút sau, bọn họ đã mò lấy được những tảng đá thật lớn, liền dùng sức mà bò lên. Thủy triều đuổi theo bọn họ, dưới chân họ càng lúc càng dâng cao, đến tận khi vai chạm đến thạch lăng cứng rắn, lúc này mặt nước mới có thể xem là đã tới mức cao nhất, ngừng lại sự chiếm đoạt đối với không gian sinh tồn cuối cùng này.

Đây là một chỗ tránh nạn cực kỳ nhỏ hẹp, cao khoảng chừng 1.5m, diện tích tối đa chỉ có 5m2, mặt đất (hay nói đúng hơn là mặt đá) nhô lên những mảng hình chữ nhật bất quy tắc, hai bên coi như là bằng phẳng, ở giữa có một vết sâu thật dài, chắc là cái khe thiên nhiên của tầng nham thạch.

Ở một nơi như thế này, hai người họ căn bản không thể đứng thẳng được, dưới chân là mặt nước nhộn nhạo, đỉnh đầu là hai đỉnh nham thạch lớn, chỉ có thể ngồi, hoặc là quỳ thẳng xuống, để cho mặt đá ướt sũng kia thấm ướt quần áo. Điều đáng mừng là có họ còn có thể tiếp tục dùng phổi mà hít thở, mà không cần nhờ ông trời tặng thêm mang. Điều xấu chính là họ không có đèn pin, không có lửa, nếu có chỉ là bóng tối giơ 5 ngón tay chẳng thấy đâu cùng sự âm lãnh ẩm ướt mãi mãi bất biến, bóng tối cùng sự yên tĩnh này đủ khiến cho tinh thần của một người bình thường tan vỡ, mà hai người họ chí ít phải ở chỗ này đợi 2 tiếng đồng hồ.

K.Green lục lọi bốn phía, thở dài: "Chỗ này còn chưa tới 10m2, không khí không đủ để chống đỡ tới lúc thủy triều xuống đâu … Vậy chúng ta còn cái chết thứ ba chính là thiếu dưỡng khí mà chết ngộp đi?" Hắn không cam lòng mà cẩn thận bắt đầu lục lọi, cuối cùng nằm úp sấp lên một tảng đá mà vui vẻ nói: "Nước ngọt! Ở trên rơi xuống đây tất cả đều là nước ngọt! Anh biết điều này có nghĩa gì không?"

"Là gì?" Người kia có chút miễn cưỡng mà hỏi.

"Trên nham thạch này có khe đó, có rất nhiều là đằng khác! Nước mưa xuyên thấu qua những cái khe này chậm rãi thấm ướt, do nơi này cao hơn mặt biển, nên nguồn nước không bị ô nhiễm. Hiện tại chúng ta có 2 tin tốt, có thể thu thập nước để uống tạm, hai là dù ít nhưng vẫn đủ không khí cho hai chúng ta."

"À."

Dù cho không thể nhìn thấy, nhưng K.Green cũng cảm nhận được Rio không yên lòng, hắn ngồi xuống, cảm giác được vị đặc vụ tóc đen kia đang ngồi cách mình 1 thước. "Anh giận? Là do … nụ hôn kia sao?"

Đối phương trầm mặc chốc lát, trả lời: "không phải là giận, là … cũng không rõ nữa, là một tâm trạng rất phức tạp. Quên đi, tình hình hiện tại, sống chết chưa rõ, nên suy nghĩ không được minh mẫn cho lắm.

Quên chuyện đó đi."

"Tôi cảm thấy bản thân mình rất thanh tỉnh." Thanh âm K.Green bén nhọn mà nói. "Hồi nãy, cùng với lần ở tòa thành giết người kia. Đặc vụ của tôi à, anh còn định lừa mình dối người tới khi nào, mới dám thừa nhận rằng anh cũng có cảm giác về mặt nào đó với tôi?"

"Cảm giác — Cảm giác ở mặt nào?" Rio bị ngữ điệu của hắn châm hỏa, không chút khách khí mà châm chọc nói. "Sex ư? Hừ, như cậu thấy đó, tôi là Gay, mà nhìn cậu hình như cũng vậy, thì sao chứ? Ở thời điểm adrenalin tăng cao, cùng một người tướng mạo vóc người khá được, mà còn là người đồng giới tuổi tác chẳng kém mình là bao cọ sát, nếu không phản ứng thì tôi không phải người bình thường rồi! Cậu từng đi Gay bar chưa? Ở nơi đó lúc muốn giải quyết nhu cầu sinh lý, chi cần nhìn thấy ai được mắt, mời người đó một ly bia, sau đó hai người cùng chui vào một phòng WC mà bắt đầu chơi bắn súng, khi về tới nhà rồi thì ngay cả tướng mạo đối phương thế nào cũng không nhớ được — Ý cậu chính là cái loại cảm giác ở mặt này đúng không?"

Thì ra trong mắt anh ta, nụ hôn vừa rồi chẳng khác gì một đêm sex, không, so với cái đó càng chẳng bằng, rốt cục chẳng khác gì bắn súng trong WC? K.Green tức giận đến ngứa ngón tay. Hắn cố sức mà nắm chặt lòng bàn tay, nỗ lực dập tắt lửa giận trong lòng, dùng ngữ khí chân thành trước đó chưa từng có mà nói: "Anh biết tôi không phải ý này mà … Anh nghĩ chúng ta là hai người xa lạ mới vừa gặp mặt hay sao? Không, Rio, hơn 1 năm trước, khi anh tiếp nhận vụ án của tôi, thì tôi đã bắt đầu chú ý tới anh rồi."

"Vậy thật là vinh hạnh dành cho tôi mà, vị sát nhân liên hoàn lại là fan hâm mộ của tôi ư?"

"Câm miệng! Đừng có dùng loại ngữ khí này mà nói chuyện với tôi … Được rồi, trước tiên anh nghe tôi nói hết trước đã, được không?" K.Green hít sâu 1 hơi, cho rằng phần thuyết minh tiếp theo rất quan trọng, có thể đả động được đối phương hay không chính là dựa vào nó, cho nên hắn cực kỳ nhu hòa, tựa như một con dao sắc bén trên đó mang thêm một vỏ đao bằng cây da, hận không thể gắn lên trên đó vài cái nơ con bướm. "Hồi đầu tôi chỉ muốn xem thử coi, tên FBI đang quyết tâm bắt tôi kia có phải là một thằng ngốc hay không — Hiển nhiên không phải, anh rất mạnh, thân thủ bất phàm, quyết đoán, có năng lực hành động, quý nhất chính là trực giác nhạy cảm với bản chất sự vật. Nói thật, sau khi anh tham gia vào tổ thì công tác của tôi thăng độ khó lên không ít, mỗi lần sau khi kết thúc tôi đều phải cực lực mà thanh lý hiện trường, tránh việc lưu lại bất kì thứ gì có thể khiến cho tôi bại lộ thân phận. Đương nhiên là có thì tôi cũng là cố ý để lại một chút ít, không ảnh hưởng đến đầu mối toàn cục, chính là muốn anh có thể có được nhiệt tình mà tiếp tục đuổi bắt tôi."

"— Giống như bức tranh vẽ con sói treo ngược kia?"

"Đúng. Không biết từ lúc nào, tôi bắt đầu quen với việc hưởng thụ sự truy đuổi của anh, là anh khiến tôi cảm thấy việc truy cầu chi tiết càng thêm cần thiết, khiến tôi cảm thấy những ngày buồn chán kia cũng có lúc nhiệt huyết sôi trào. Anh biết không, cái cảm giác gặp được kỳ phùng địch thủ đó — Anh phải xuất ra hết toàn bộ lực lượng, bằng không sẽ bị đối phương đánh bại, muốn giành lấy chiến thắng, nhưng đồng thời lại nhịn không được khen ngợi trước sự thể hiện đặc sắc tuyệt vời của đối phương — Cái loại cảm giác này còn sướng hơn cả sex nữa đó! Anh không có cảm giác như vậy sao?"

"Không, tôi không có tự ngược tới mức muốn làm tình với đối thủ một mất một còn của mình." Rio lạnh lùng nói. "Vì vậy, đó chính là nguyên nhân mà cậu sản sinh 'cảm giác ở mặt nào đó' dành cho tôi sao? Là

cái loại cảm giác muốn chinh phục, muốn biểu hiện, cùng với cái dục vọng loạn thất bát tao kia? Cậu muốn biến nó thành một loại trò chơi, là phần thưởng thêm vào trong cuộc chiến đánh BOSS qua cửa sao?"

K.Green cảm thấy thất bại mà cào phần đá ướt kia, lần đầu tiên cảm thấy ngôn ngữ của mình so với ước định của mình càng thêm tệ hại, phải biểu đạt thế nào, mới có thể khiến cho đối phương hiểu được đây, cảm giác này còn hơn cả anh hùng tiếc anh hùng, tựa như sự hấp dẫn tự nhiên Cho dù người đó nhất định cả đời xem hắn là đối thủ một mất một còn, cũng là yêu hận gút mắt, chí tử không quên.

Hiển nhiên vị đặc vụ liên bang đối diện không có đáp lại nhiệt tình của hắn, có lẽ so với hắn, anh càng thêm hiểu rõ tình cảm ẩn giấu sâu trong lòng mình — K.Green nguyện ý chấp nhận ý sau, bởi vì nó khiến cho hắn vui mừng khi bản thân không phải đơn phương. "Tôi nghĩ là anh hiểu." Hắn nhỏ giọng lầm bầm, tựa như một đứa trẻ bị oan ức. "Nếu không sao anh lại chậm trễ không chịu kết giao bạn trai hoặc bạn gái đi? Anh có nhớ anh đang cùng bạn gái mình hẹn đi ăn, kết quả ngồi chưa bao lâu thì anh đã nhanh chóng chạy về vì báo cáo hành tung của tôi rồi, sau đó chỉ kịp để lại một câu xin lỗi, vì thế bóp chết biết bao phần tình duyên còn chưa kịp bắt đầu. Đối với anh mà nói, tôi còn quan trọng hơn cả đối tượng mà anh hẹn hò, vì tôi anh có thể khiến cho cuộc sống riêng của mình bát nháo cả lên, nên cho đến giờ chẳng có cô gái nào dám gả cho anh hết, chẳng phải sao?"

Rio nhớ lại ánh mắt rưng rưng của cô gái xinh đẹp đó, cùng với những cơ hội giúp mình có được một gia đình bình thường của chính mình thoáng ngang qua, nhất thời rất muốn một quyền đập thẳng vào mặt của tên sát nhân liên hoàn ngồi đối diện kia.

Con mẹ nó tôi thế này là do ai làm hại! Vậy mà còn không biết xấu hổ dám nói thẳng ra trước mặt mình nữa! Rio cảm thấy xung động muốn rít gào không thể nhịn được nữa, nhưng lại bị đối phương phun ra một câu nói kinh người khiến cho anh phải nghẹn họng trở lại: "Anh thấy đó, tôi thầm mến anh hơn 1 năm rồi, đặc vụ à, dù sao anh cũng phải đáp lại chút gì đó chứ?"

Hai cái từ khiến cho người ta kinh sợ kia, "Thầm mến", vừa được nói ra từ miệng K.Green, khiến cho anh ngậm ngay ngụm máu giữa họng, thiếu chút nữa phun ra.

"Thầm mến cái mẹ nhà cậu!" Anh nói tục. "Con mẹ nó cậu đang đùa tôi đấy à? Đánh không lại nên dùng từ ngữ công kích sao, khiến tôi cảm thấy ghê tởm đi? Thật không đẳng cấp!"

"Đánh không lại! Fuck, là tôi nhường anh đó! Tôi đang cố gắng nói rõ với anh đấy, nếu không thì tôi đã trực tiếp tiền dâm hậu sát luôn rồi!"

Rio nhảy dựng lên, chợt đầu bị đụng ngay phần đỉnh đá khiến cho đau nhói.

K.Green nghe tiếng đoán vị trí, liền nắm chặt lấy mắt cá nhân của anh, kéo anh té xuống đất, Rio liền dùng chân còn lại đá vào giữa hai chân của K.Green, hai người trong diện tích chưa tới 5m2 bắt đầu đánh đấm, dùng đầu, khửu tay cùng đầu gối mà đánh loạn xạ, lăn qua lăn lại chưa được hai vòng đã lọt lại xuống nước.

Thình lình rớt xuống nước khiến cho hai người họ đều tự mình bò lên lại tảng đá, vừa bò vừa sặc nước,

K.Green liền giơ cờ trắng đầu hàng trước: “Không đánh nữa, chỗ này nhỏ quá đánh không được …”

Vị đặc vụ cũng không còn quyết tâm muốn cùng hắn liều mạng nữa: “Vậy ngặm chặt cái miệng của cậu lại đi, đừng có đi chọc ghẹo tôi.”

Trong bóng tối, hai người không hẹn mà cùng nhau trầm mặc, đến tận khi hai luồng không khí nặng nề do quá mức tĩnh lặng đè áp đến màng tai bọn họ, do quá tĩnh mà bắt đầu phát sinh ra tiếng ong ong ảo, mới nhịn không được lên tiếng để phá vỡ sự tĩnh lặng.

“Cậu —“

“Tôi —“

Hai người họ lại cùng nhau ngậm miệng.

K.Green thở dài, thấp giọng nói: “Không phải tôi chọc ghẹo anh, Rio, anh biết rõ mà.”

Rio trầm mặc, cuối cùng nói: “Vậy thì sao chứ, K.Green, cậu cũng biết rõ giữa hai chúng ta không thể nào mà, một chút khả năng cũng không có.”

“Tôi nghĩ anh ít nhất cũng phải có can đảm thử 1 chút chứ, anh chưa thử, sao biết không có khả năng?”

“Không cần thử. Tôi với cậu không có cảm giác đó.”

“Nói xạo. Vừa hôn tôi thì cậu nhỏ của anh đã căng cứng lên rồi kìa!”

“… Phản ứng sinh lý mà thôi. Hơn nữa trong lòng tôi có người rồi.”

K.Green ngừng lại 1 chút, cười lạnh: “À, tôi biết, chính là anh vợ tương lai của anh phải không. Anh chính là thích cái dạng người mềm mại, trắng noãn, là bộ dáng ngây thơ vô hại vĩnh viễn kia ư, cái dạng giống vật nuôi nhỏ đó hả?”

Rio nhíu mi nhìn vào nơi mà chẳng thể thấy được bóng dáng hắn, ngữ khí nhất thời lãnh đạm: “Cậu ấy không phải là cái dạng người như cậu nhận định đâu. Đừng có tự ý đánh giá người ta như thế, bằng không chúng ta lại tiếp tục đánh nhau đó.”

K.Green chẳng thèm để ý mà nói: “Vì một con thỏ mà đánh nhau? Ha, tôi chút động lực cũng không có. Hơn nữa cậu ta cũng không phải của anh, nhìn được mà ăn chẳng được, tự tìm ngược! Được rồi, anh có thể đem Bạch Liên Hoa của anh đặt trong đáy lòng, dù sao tôi cũng không mong chờ cùng anh ý hợp tâm đầu, nó còn khó hơn việc anh bắt được tôi. Trên thực tế, tôi cũng hiểu được phong cách của anh — Cho

dù hôm nay anh cùng tôi lên giường, thì ngày mai nếu có cơ hội anh nhất định vẫn bắt tôi ném vào ngục."

"Tôi hoàn toàn đồng ý về sau, còn về đầu, giả thiết vĩnh viễn là giả thiết!" Rio trả lời.

"Vậy để chúng ta thử xem, coi khi giả thiết biến thành hiện thực thì sẽ như thế nào?" K.Green nói, trong bóng đêm chính xác mò lấy được mặt của Rio, sau đó không chút do dự mà hôn.

"… Fuck you!" Rio giãy dụa phản kháng, khóe miệng phát ra một câu chửi bới.

"Tới đi, tôi đang chờ đó!" Đầu gối của K.Green tiến vào giữa hai chân của anh, bắt đầu ma sát. "Cả hai chúng ta vẫn mong được phân thắng bại, mặc kệ là ở mặt nào, đúng không? Tới fuck tôi đi, chỉ cần anh thắng được tôi, nếu không chờ tôi fuck anh."

Lửa giận bắt đầu đốt cháy ngực Rio, huyết mạch sôi trào. Anh bắt đầu ép chặt bờ môi của K.Green, lại bị đối phương né tránh, tiếng răng đụng chạm nhau phát sinh ra tiếng hưởng, sau đó đầu đụng mạnh vào mũi của đối phương, nhất thời cảm giác được trong nhiệt dịch mang theo mùi máu tươi.

Xoang mũi K.Green vừa chua xót vừa đau, suýt nữa khóc, nhanh chóng dùng tay áo mà lau máu mũi, không cam lòng tỏ ra yếu kém mà một quyền đánh thẳng vào dạ dày Rio, thừa dịp anh đau đến khom lưng thì ở phía sau lấy con dao chém xuống, bắt đầu xé quần anh.

Rio đầu váng mắt hoa ngã dưới tảng đá, nhanh chóng cong chân lên mà dùng lực chiết cân đoạn cốt mà tấn công xương ống chân đối phương, K.Green lảo đảo lui về phía sau hai bước, gáy đụng phải thành đá, đau đến hừ ra tiếng, vài giây sau liền bổ nhào lên.

Trong bóng tối, hai người hoàn toàn dựa vào trực giác mà bắt đầu đánh đấm trong không gian nhỏ hẹp, quần áo bị xé tới nát bấy, do không nhìn thấy, nên cũng không chú ý bản thân mình có đang lộ điểm nhạy cảm nào hay không. Rio cảm thấy đầu của đối phương kề sát phần eo của mình, phản xạ có điều kiện mà muốn nâng chân đá ra, nhưng lại lảo đảo mà hít sâu một hơi, ngay cái chỗ đang cương cứng kia —

Cách lớp quần lót hơi mỏng, cậu bé của anh đang rơi vào thiên đường mềm mại, ẩm ướt, nóng bỏng, đang được liếm mút vào phun ra nuốt vào, khoái cảm trực tiếp tiến thẳng thần kinh, rồi lại trong lúc gãi không đúng chỗ ngứa mà khiến cho người càng thêm khó chịu. "K.Green … cậu điên rồi!" Thanh âm Rio khàn giọng kêu lên, tựa như khoái cảm đột ngột kia khiến cho toàn cơ thể của anh cứng ngắc.

Đối phương nhân cơ hội mà kéo quần lót của anh xuống, ngậm lấy bộ phận kia hàm hồ nói: "Đừng nhúc nhích, nếu không tôi cắn đó!" Vừa uy hiếp vừa dùng căn cọ sát ngay chỗ đó.

Thân thể Rio run rẩy, đầu ngón tay cào vào khe đá, rất nhanh nắm lại thành quyền: "Fuck, fuck …" Anh không ngừng mà hít sâu, không thể kiềm chế ở trong miệng đối phương bắt đầu càng thêm cương cứng — Suy nghĩ lại, hắn là K.Green! Là một sát thủ liên hoàn cực kỳ cường hãn, hung mãnh đến mức làm cả giới chấp pháp phải đau đầu, nhưng hôm nay lại cực kỳ thần phục dùng tư thế nửa quỳ ngay trước mặt anh mà khẩu giao cho anh — Người đó là K.Green đó!

Một loại dục vọng cường liệt liền thăng hoa, đó chính là bản năng xâm lược của nam nhân đối và dục vọng chinh phục của một cá thể cường tráng. Ước số bạo lực trong khung quyết định người đàn ông trong thời điểm đó càng thêm háo thắng với những môn thi đấu thể thao mang tính đối kháng, cả hai bên đều muốn áp chế cơ thể cùng tâm lý của đối phương, tuyên cáo quyền chủ đạo của mình. Hiển nhiên Rio không quan tâm bản thân cùng người kia sẽ phát triển ra mối quan hệ không hợp lẽ thường tới mức nào, hiện tại anh chỉ muốn đem cái tên này ra làm một trận, sau đó nói với hắn: *Nhìn đi, rốt cục giữa chúng ta, ai mới là kẻ mạnh!*

Anh nắm lấy tóc K.Green, sau đó đặt hắn ở dưới thân, bắt đầu xé rách phần quần áo còn sót lại chẳng bao nhiêu trên người hắn. Khi anh kéo quần lót của hắn xuống, đem phân thân cứng rắn của mình nhắm ngay giữa mông của đối phương, thì dường như K.Green bừng tỉnh lại, xoay người chặn lại anh.

"Tôi chưa có ý định nằm dưới!" Thanh âm của hắn mang đầy dục vọng cháy rực mà tràn đầy trầm thấp, nhưng vẫn gợi cảm êm tai vẫn như cũ. "Đặc vụ, có phải anh hiểu lầm chuyện gì không?"

Rio nắm lấy vai hắn, nỗ lực xoay người hắn lại. "Tôi cũng vậy! Lẽ nào cậu nghĩ tôi sẽ nằm dưới sao?"

"… Giữa chúng ta phải có một người nằm dưới!"

"Không cần nói nữa, chắc chắn là cậu, là cậu quyến rũ tôi trước."

"Nhưng nó cũng không biểu thị rằng tôi là bên nhận, trên thực tế, tôi rất nguyện ý dạy anh phải làm thế nào mới cùng đàn ông đạt được khoái cảm, phương diện này anh là tay non, đúng không?"

"Không cần cậu dạy tôi cũng biết!" Vị đặc vụ liên bang thẹn quá hoá giận quát khẽ. "Mẹ nó, rốt cục cậu có muốn làm hay không?"

Vị sát thủ liên hoàn sắc bén nói: "Đương nhiên muốn! Nhưng tôi, tuyệt, không nằm dưới!"

Bọn họ trần như nhộng, phần thân dưới trướng đau, trong bóng đêm hung ác độc địa đối diện nhau, ai cũng không thấy rõ được biểu tình trên mặt đối phương, nhưng hiển nhiên, nếu như không giải quyết được vấn đề then chốt này, thì ai cũng chẳng được gì.

46. Chương 45: Ma Pháp Trong Động

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Rio cảm thấy bản thân đang lâm vào một trận tranh tài về sự tự chủ và nhẫn nại mà trước đây chưa từng có. Anh không phải trai tân, nhưng trước đó chưa từng trải qua cái việc giơ cái mông hướng thẳng cái 'súng' nhưng vẫn muốn tranh đoạt quyền khống chế — mấy cô gái lên giường cùng anh sẽ không giống như tên sát nhân này muốn xâm chiếm thân thể anh.

Có thể giữa mình cùng hắn, ngay cả sex cũng không thích hợp, Rio phiền muộn suy nghĩ. Anh biết rõ ràng tính cách mạnh mẽ của K.Green, người như vậy tuyệt đối sẽ không để cho người khác xâm chiếm lấy mình, dù cho là ở mặt tinh thần hay là thân thể, thật giống như bạn có thể đơn giản đem con dao ghim vào bánh gato, nhưng không cách nào ghim nó xuyên qua thép tấm.

Anh lại không có khả năng cưỡng bức đối phương, xem ra ngoại trừ từ bỏ thì chẳng còn cách nào khác.

Ngay khi anh buông vai đối phương ra, dự định xuống nước để tắm cho tỉnh lại, hoặc là tìm chỗ tự mình giải phòng, thì chợt K.Green bắt lấy cổ tay anh. "Muốn lâm trận rồi bỏ chạy sao?" Tiếng nói hắn khàn khàn, mang theo sự bất đắc dĩ và ủ rũ nhàn nhạt. "Được rồi, anh thắng rồi, đặc vụ … Tới làm tôi đi."

Rio vì không tin được mà giật cả mình.

"Cậu thật sự nghĩ vậy sao?" Anh hồ nghi mà xác nhận lại, liền nhận được câu trả lời tràn đầy tức giận của đối phương. "Mẹ nó, chẳng lẽ anh còn muốn tôi giống bọn phụ nữ giang rộng hai chân ra mà kêu anh 'mau tới' sao? Nhanh chóng lúc tôi còn chưa đổi ý thì làm đi!"

Trong lòng Rio dâng lên tâm tình đầy phức tạp, nhưng hiện tại không phải lúc để phân tích nó, anh cúi đầu, hôn lên môi K.Green.

Nụ hôn này vẫn đầy kích tình như cũ, nhưng lại mang thêm vị đạo triền miên lưu luyến, hai người ôm chặt lấy nhau, vuốt ve lưng cùng thắt lưng đối phương, cảm nhận được nhiệt ý nóng rực cuồn cuộn không ngừng truyền qua từ cơ thể đối phương.

"Nếu như cậu không muốn tiếp tục, có thể kêu dừng bất kì lúc nào …" Rio liếm vành tai của K.Green, mơ hồ mà nói.

K.Green liền cắn xương quai xanh của anh: "Tôi không phải dạng thích bỏ dỡ giữa chừng."

Rio liền quay người hắn lại, nhiễu một ít nước bọt lên phân thân của mình, từng chút một mà bắt đầu tiến vào phía sau của hắn.

Cực kỳ chặt, cũng cực kỳ sần sùi, khiến cho phần đỉnh đầu của anh cà sát tới đau, mà người dưới thân mình hiển nhiên còn đau lợi hại hơn cả anh. Anh có thể cảm giác được cơ thể của K.Green căng cứng lên, từ khớp hàm cắn chặt kia phát ra tiếng rên đau.

Hắn thậm chí không thể tự chủ mà run rẩy, dường như cây cung đang kéo căng mũi tên, là một loại độ

cung sức lực đầy ẩn nhẫn.

Điều này khiến cho Rio đau lòng, anh dừng lại, không ngừng hôn lên gáy cùng vai của K.Green, sau đó nghe được trong miệng đối phương cực kỳ yếu ớt mà gọi: "Rio, Rio, Rio …"

Hắn dưới sự xâm lấn mà không ngừng gọi tên, từng thanh âm đều rõ ràng, dường như chứa đựng thâm tình chân thành, phối hợp với sự run rẩy của tứ chi, tựa như một người bệnh đang vô thức nói mớ vậy.

Rio bỗng nhiên hiểu rõ được sự run rẩy của đối phương, đây không phải là sợ hãi, mà là khắc chế —

K.Green đang cố gắng kiềm chế chính bản thân mình, không muốn theo bản năng mà đi phản kích tấn công ngược lại, xé ngang một đường ngay cổ của đối phương. Nếu lúc này con dã thú trong lòng hắn đang không ngừng rít gào giãy dụa, thì cái tên 'Rio' chính là xiềng xích, hắn đang dùng sợi xích này để ràng buộc con dã thú đó, dường như gông cùm xiềng xiếc tựa như phong ấn mà kiềm hãm bản năng công kích của chính mình.

Hắn ép buộc chính mình phải giấu đi những răng nanh lợi trảo, chỉ vì người nằm trên người mình kia, là người đàn ông duy nhất trên đời này khiến cho hắn cam tâm tình nguyện làm như vậy.

Rio ý thức được chuyện này, liền sản sinh ra một loại cảm giác kỳ diệu — thật giống như nham thạch cứng rắn dưới chân chợt trở nên mềm mại, không chút kiềm lại mà kéo tuột anh hãm sâu xuống dưới, càng lúc càng sâu, anh nhận thấy rõ được quá trình mình đang lún xuống, nhưng kỳ quái lại không phát sinh bất kì khủng hoảng, tức giận và phản kháng gì với tai ương không ngừng phát sinh này, tựa như tự nhiên là vậy, cứ thế mà say mê để bản thân chìm sâu xuống dưới, cho đến khi nằm gọn trong cái ôm ấm áp tối tăm.

Anh nhẹ nhàng rời khỏi, quay người hắn qua lại, lần thứ hai hôn lên môi của hắn: "Là tôi, honey, là tôi … Thả lỏng một chút, tiếp nhận tôi, đem tôi trở thành một phần của cậu … chỉ một mình tôi thôi."

Những lời này dường như phát ra ma lực kỳ diệu, trong bóng đêm K.Green mở to hai mắt. Hắn nhìn không thấy được người đàn ông kia, nhưng lại cảm giác được mùi, nhiệt độ cơ thể, hơi thở cùng tâm tình của đối phương — một loại dịu dàng mà thâm trầm, nồng nặc bao vây lấy hắn, khiến hắn cảm thấy bản thân bình thản không gì sánh được, từng dây thần kinh căng cứng kia đều dưới nó mà lần lượt thả lỏng ra, khát vọng tiếp thu lời mời của nó.

"Rio …" Hắn thở dài, nâng một chân lên ôm ngang thắt lưng đối phương. "Tiến đến."

Vị đặc vụ tóc đen nhổ thêm nhiều nước bọt để bôi trơn, sau đó tiến vào. Đường vào đã không còn chặt rát như ban đầu nữa, cũng không còn khô khốc cùng tràn ngập chống cự. K.Green dùng hết sức mình mà nỗ lực thả lỏng bản thân, tiếp nhận anh trở thành một phần của hắn. Cảm giác có thể thâm nhập vào cả tâm linh và thân thể đối phương thật sự quá mức tuyệt diệu, khiến cho Rio kể cả sinh lý và tâm lý đều đặt được khoái cảm mà trùng kích, phát ra tiếng thở dài âm rung.

Toàn bộ phân thân của anh đều đã vào trong cơ thể của hắn hết, nên dừng lại 1 chút đợi cho đối phương

thích ứng, sau đó động tác tiếp theo —- bắt đầu trừu sáp thật sâu, cuồng dã kịch liệt —- tựa như không còn tư duy để khống chế nữa rồi. Anh tựa như bão tố chợt kéo tới, muốn đem toàn bộ dục niệm tích góp bao lâu nay phát tiết hết ra, chỉ có thể người thanh niên dưới thân anh mới có thể thích hợp mà tiếp nhận anh, cho dù hắn gì cũng không làm, một tiếng cũng không kêu ra, vẫn có thể khiến cho anh cảm thấy khoái cảm tầng tầng tích lũy, khiến anh bay lên đỉnh núi.

Cuối cùng, dưới khoái cảm cực độ mà anh bắn, thở hổn hển nằm lên người K.Green, cảm nhận được toàn thân chợt nhẹ nhàng khoan khoái tới mức cảm thấy mỹ mãn.

Thực sự là … hoàn mỹ. Rio mang theo run rẩy mà thở dài, ôm chặt người thanh niên dưới thân mình.

Ngón tay K.Green xen lẫn vào mái tóc ướt sũng của anh, đi xuống tìm tòi. Cơ thể rắn chắc đầy mồ hôi của Rio tựa như vừa mới bôi dầu ô-liu, cảm giác ôn nhuận tràn ngập co dãn khiến hắn nhịn không được đưa bàn tay của mình không ngừng vuốt ve.

"… Tôi có làm cậu bị thương hay không?" Rio rời khỏi người hắn, lấy tay nhẹ mở huyệt khẩu, cảm thấy nó có chút sưng đỏ, nhưng hình như không bị rách, tuôn ra tinh dịch cũng không có lẫn máu tươi.

"Tôi không có dễ bị thương như vậy đâu." K.Green nói.

Rio theo tiếng mà mò tới, phát hiện phân thân vừa mềm vừa cứng của hắn vẫn còn dựng thẳng, tựa như đang muốn tìm bất mãn. Hiển nhiên hắn cũng không phải dạng bị trừu sáp trực tràng là có thể bắn tinh được, dù cho có khoái cảm dù cho có cảm giác, vẫn chưa đủ để đạt được trình độ cao trào.

Rio biết vậy nên càng hổ thẹn, vì bản thân đã quên mất nhu cầu đối phương. Anh dùng bàn tay dính đầy tinh dịch của mình cầm lấy phân thân của đối phuong, có kỹ xảo mà bắt đầu vuốt ve.

K.Green nhíu lại con mắt, với sự phục vụ của vị đặc vụ liên bang kia mà phát sinh giọng mũi thoả mãn, một lát sau bắt đầu thở dốc, thỉnh thoảng cúi đầu rên rỉ hai tiếng, đến cuối cùng khi cao trào kéo tới, mới có thể bắn lên ngực của đối phương.

Rio cúi người lần thứ hai ôm lấy hắn. Bọn họ lúc này, tạm thời từ bỏ thân phận đối địch vốn có, dưới hơi thở dần dần bình phục mà bắt đầu hôn môi, tựa như vị đạo của đối phương triệt để dung nhập bản thân, hợp lại thành một.

"Cám ơn." Rio kề sát vành tai và tóc mai chạm vào nhau của hắn mà nỉ non.

"Vì sao, vì tôi chịu nhượng bộ nằm dưới á?" K.Green lười biếng khẽ cười một tiếng. "Đó là có điều kiện đó, đặc vụ à, lần sau anh phải nằm ở dưới đó."

Rio trầm mặc vài giây, sau đó nói: "Tôi có thể thử."

"— Gì cơ?" Lúc này tới phiên K.Green vô cùng kinh ngạc, nói tới nói lui, hắn cũng không hề trộng cậy một tên gia hỏa cố chấp như Rio lại có thể đơn giản thay đổi quan niệm như thế.

"Tôi là nói … Nếu như cậu có thể vì tôi mà làm tới mức này, tôi nghĩ tôi cũng có thể." Vị đặc vụ tóc đen thấp giọng nói, dường như có chút thẹn thùng.

K.Green xoay người lại, lập tức tặng cho anh một nụ hôn nồng nhiệt gần như hít thở không thông, sau đó dưới sự thở dốc mà nói: "…. Tuy rằng rất muốn ngay tại giờ làm luôn 'lần sau', nhưng ở đây không phải chỗ tốt, hơn nữa chúng ta cần phải giữ thể lực, ứng phó với chuyện sau đó. Tôi sẽ nhớ kỹ lời anh nói, lần sau, đúng không? Ừ, lần sau."

Rio dưới sự nhiều lần xác nhận tràn đầy tính trẻ con của hắn mà chợt bật cười: "Cậu muốn tắm rửa không? Chúng ta cả người đều dính cả."

K.Green ôm lấy anh mà cả người lăn tròn, hai người cùng lọt vào trong nước biển phía dưới nham thạch.

Bọn họ vừa cười đùa ầm ĩ vừa tẩy rửa sạch sẽ, sau đó, sau đó bắt đầu tự lấy quần áo của mình — đều đã biến thành ẩm ướt nhiều nếp nhăn, thế nhưng không có biện pháp, chỉ có thể mặc vào, ít nhất cũng có gì đó hơn là chẳng có gì.

Một lần nữa quay về nằm lên tảng đá, âm lãnh bắt đầu chui thẳng da thịt, nhưng hai người cảm giác so với trước đó có ngọn lửa sưởi ấm thì giờ càng thêm thư thích, bởi vì bọn họ có thể dùng tư thế vô cùng thân thiết mà ôm nhau nằm cùng 1 chỗ, dùng nhiệt độ cơ thể của nhau mà sưởi ấm.

Rio gối đầu lên ngực K.Green, nghe nhịp tim ổn định của hắn, cơn buồn ngủ từ lâu đã phải nén nhịn tựa như mùa đông chợt ập xuống, thậm chí ngay cả một câu 'Ngủ ngon' còn chưa kịp nói, thì ý thức đã chợt tiến vào vực sâu vô mộng.

Nghe tiếng hít thở của anh càng lúc càng nhẹ, K.Green ở trong bóng tối nhìn đối thủ và tình nhân vẫn chưa rõ kia, cúi đầu hôn khẽ lên mái tóc đen của anh, "Ngủ ngon, sư tử của tôi."

XXXXXXXXXXXXXXXX

Khi hai người họ lần thứ hai đi ra khỏi động, thì đã khoảng 8h tối. Gần bãi biển đã không còn thấy hình bóng đội ngũ lục soát, thực vật đen nhánh trên sườn núi hoang trong gió đêm sàn sạt rung động.

K.Green cẩn thận lắng nghe bốn phía một chút, thấp giọng nói: "Không có động tĩnh gì, có lẽ chúng đã rời đi."

"Mấy trăm tên, chỉ cần một ngày đủ để có thể đem cái đảo nhỏ này lục tung đến xáo động cả trời. Hay là chúng đã cho rằng chúng ta chạy tới bên đảo Nam rồi?" Rio nói.

K.Green gật đầu nói: "Có thể. Nếu vậy, thì người bên Bắc đảo sẽ giảm mạnh, lực lượng thủ vệ không đủ, có thể cho chúng ta một khoảng trống."

"Ý của cậu là, đi tới hội sở?"

"Đúng vậy. Adjivia khẳng định vẫn không rời khỏi hội sở, để bảo đảm bản thân an toàn, hắn sẽ đem toàn bộ phần lớn bảo tiêu ở bắc đảo tập trung ở trong biệt thự của chính mnình, những khu biệt thự tương ứng khác sẽ ít thủ vệ hơn."

"Khu biệt thự khác? Cậu vẫn còn mang ý định tiêu diệt mấy tên hội viên còn lại hay sao? Thôi đi, K.Green, Adjivia không có ngu như cậu tưởng đâu, từ chuyện xảy ra tối đêm qua cho đến giờ cũng đã 24 tiếng rồi, hắn đã sớm nhét bọn người đó vào trong máy bay cho đi hết rồi."

"Đúng, hắn không ngốc, nhưng hắn cũng đủ tùy hứng cùng điên. Nếu như hắn cảm thấy việc giết chúng ta còn quan trọng hơn cả tính mạng của mấy tên hội viên kia, nói không chừng sẽ lo lắng chúng ta thừa dịp hỗn loạn mà cải trang lên máy bay chạy thoát di, cho nên không chịu hủy bỏ lệnh cấm bay. Nếu đã thế, thì mấy hội viên đó có khả năng ở trong biệt thự của hắn, có muốn đánh cuộc thử không?"

"— Cậu muốn 1 lưới bắt hết? Chỉ dựa vào 2 người chúng ta? Hey, K.Green, cậu càng điên hơn cả tên Adjivia kia nữa."

"Nhưng mà anh lại thích sự điên cuồng của tôi hơn, chẳng phải sao, nếu không sao anh không đi truy bắt mấy tên sát thủ khác đi?" K.Green cười có chút đắc ý. "Thế nào, để chúng ta lại một lần nữa hợp tác, tới tham quan ở tòa thành mạo hiểm."

"Cậu chính là tên sát nhân cả gan làm loạn nhất, không chịu an phận nhất mà tôi từng thấy!" Rio chuyển chủ đề. "Nhưng nếu chúng ta rơi vào tuyệt cảnh, thì không ngại dựa theo phương án của cậu thử xem, biết đâu được quả thật có thể tuyệt chỗ phùng sinh."

"Không chỉ vậy, tôi đảm bảo anh có thể hung hăng mà đá mông của tên Adjivia kia — Nghe nói hắn với anh có chủ ý hả, anh vì cục điều tra liên bang vĩ đại kia mà chấp nhận hiến thân thiệt à?" K.Green hài hước nhìn anh, đáy mắt chớp động sát ý đối với ai kia.

Rio cảnh giác nói: "Đừng có nhúng tay vào mục tiêu của tôi, K.Green! Adjivia là mục tiêu công tác của tôi, cậu biết nó có bao nhiêu quan trọng, nếu như cậu muốn chặn ngang đường tôi — Đừng trách tôi không nhắc cậu trước."

K.Green huýt sáo 1 tiếng đầy châm chọc: "Nghe anh uy hiếp như thế, quả nhiên là bạt điểu vô tình, tinh anh giới cảnh sát."

Rio như bị nghẹn xương cá mà không nói được gì.

Anh bỗng nhiên nghĩ, cái động tối tăm kia kỳ thực là một vùng cấm địa đầy ma pháp khiến người ngu muội, người ở bên trong đó có thể dường như bị mất đi lý trí, trong đầu chỉ toàn là phấn hồng phao phao, thấy ác ma cũng cảm thấy dễ thương như thiên sứ, một ngày ra khỏi đó, "BÙM", ảo thuật biến mất, đối phương trong nháy mắt lộ ra diện mục cao chót vót nguyên bản.

12 tiếng đồng hồ trước, anh đã phạm phải sai lầm lớn nhất trong cuộc đời mình … Anh liền mệt mỏi dùng ngón tay xoa mi tâm, thất bại thở dài, "Nghe này, K.Green …"

"Hả? Tôi vừa mới nghe trước đó có ai gọi tên là honey đó nha."

Rio lấy tay che mặt lại. "… Honey, đừng có quậy tôi nữa được không?"

"Không thành vấn đề." K.Green vui vẻ cười rộ lên. "Tên công tước biến thái kia để cho anh xử lý, mấy tên thợ săn khác nếu vẫn không chịu rời đi thì để lại cho tôi."

"Không được, tôi không thể ngồi không nhìn cậu giết người mà mặc kệ được."

"Vậy anh cứ mặc kệ đi."

"K.Green! Đây là nguyên tắc của tôi!"

"Không nằm dưới cũng là nguyên tắc của tôi!"

"…" Vị đặc vụ liên bang tức giận chửi bới một tiếng. "Tên khốn cậu!"

"Được rồi, về Nguyệt Thần đảo, chúng ta có thể tạm thời gác lại tranh luận, cùng nhau hợp tác trước đã, sau đó có thể tìm được cách giải quyết mà thôi." Vị sát nhân liên hoàn nói.

Rio không nói gì mà nhìn hắn bò lên sườn núi cỏ hoang, chuẩn bị lần thứ hai xuyên qua rừng, rất muốn quay đầu đi ngược lại, cùng hắn mỗi người đi một ngả.

Đáng tiếc ý đồ này chưa kịp thực hiện đã bị người kia phát hiện: "A nha." Hắn đỡ thân cây ai thán.

"Lại làm sao vậy?" Vị đặc vụ cảnh giác hỏi.

"Cái mông nhức, đi không được, darling à, đỡ tôi đi đi." K.Green nhu nhược trả lời.

"…"

Rio lần thứ N tự thề với lòng mình, nhất định phải đem cái tên khốn thích giả vờ này bỏ vào ngục giam liên bang!**HẾT CHƯƠNG 45**

Mai_kari:

47. Chương 46: Đều Mang Ý Xấu

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Rio cùng K.Green rời khỏi nơi hoang dã, lúc tiếp cận được tới đỉnh núi hội sở, thì trời đã tối. Bọn họ ẩn nấp ở giữa lớp bụi cỏ 1 chốc lát, phát hiện bảo vệ chung quanh hội sở lúc này đã bớt đi nhiều, hầu như cứ 20 phút mới có một tốp di động, nhân số cũng giảm bớt hẳn. Xem ra Adjivia ở Bắc đảo không lục soát tìm thấy được họ, nên đương nhiên cho rằng họ đã chạy tới Nam đảo, vì vậy điều nhân lực tới đó hết, còn dùng tàu tuần tra không ngừng chạy quanh eo biển hai đảo, nhất định phải bắt bằng được họ.

Tường quanh hội sở cao 4m, nhưng không làm khó được đặc vụ đã qua huấn luyện cùng một sát nhân. Rio đứng ở chân tường, hai tay nối lại làm trụ, K.Green bước lên lòng bàn tay của anh để nâng người lên, đầu ngón tay bám sát tường, trong chớp mắt liền nhảy lên đầu tường. Hắn cởi bỏ lớp áo trên người cột lại thành dây, thả xuống dưới, hướng Rio vươn tay: "Lên."

Hai người vượt qua được tường, té xuống một mặt cỏ trong vườn.

"Tôi muốn kiểm tra tòa biệt thự tôi ở trước." Rio thấp giọng nói. "Có vài thứ tôi giấu trong đó."

"Vũ khí bí mật của Bond (*) sao?" K.Green cười khẽ. "Vậy tới biệt thự đó trước đã, thuận tiện xem thử những hội viên khác có đang ở biệt thự hay không?"

(Ý nói Rio làm điệp viên như James Bond á)

Rio trừng mắt nhìn hắn, ra dấu "tôi nhất định canh chừng cậu"

Bọn họ dễ dàng chạy tới được khu biệt thự, dọc theo đường đánh ngất vài tốp bảo vệ thưa thớt, rồi lẻn vào trong biệt thự mà Rio ở trước.

"— Chờ đã!" Lúc vào phòng ngủ chính, K.Green bỗng nhiên kéo tay Rio lại, dùng thanh âm cực yếu mà nhắc nhở. "Trong phòng có người."

Trong biệt thự không có bật đèn, một mảng u ám cùng vắng vẻ, nhưng Rio chăm chú nghe, thật đúng là có nghe thấy tiếng động thật nhỏ — Đó là tiếng hít thở của một người đang ngủ say, dường như đến từ cái giường lớn nằm sát phòng trong nhất … K.Green lặng yên không tiếng động bước tới đó, một tay khóa chặt cổ họng người trên giường, tay kia che miệng mũi gã.

Người đang ngủ say từ trong mộng tỉnh giấc. Bất ngờ bị đánh lén làm cho gã kinh ngạc hai giây, nhưng gã nhanh chóng dùng tốc độ khác thường mà phản ứng lại, gắt gao nắm chặt tay ngay cổ họng mình, đồng thời từ dưới gối đầu lấy ra một con dao sắc bén chém mạnh tới.

K.Green không thể không buông cánh tay đang che mặt mũi gã, nắm lấy cổ tay cầm vũ khí kia, hướng mũi nhọn găm thẳng vào ngực đối phương.

Trong lúc hai cánh tay đấu sức, lưỡi dao một tấc một tấc lại tiến gần hơn tới ngực của gã, ngay lúc gần đâm vào thịt, thì Rio xông lên trước lần lượt nắm lấy cổ tay hai người họ, dùng động tác cảnh sát bắt người tiêu chuẩn, hai ba quyền đã đem hai người họ tách xa nhau ra, dùng hai tay mình nắm lấy hai tay đối phương quẹo ra sau lưng, quát khẽ với K.Green: “Lấy cravat tới đây!”

K.Green hừ một tiếng, đứng dậy tới tủ quần áo lấy cravat.

Người đàn ông bị đè trên giường tới mức gần không thở nổi nghe tiếng chợt nói: “… Buông tay! Là tôi, là tôi!”

K.Green ngẩng người: “Neal?”

Rio thả tay, tên đàn ông tóc vàng mắt xanh kia từ trên giường nhảy dựng lên, ánh mắt tràn đầy hung ác ác ý nhìn anh, nhưng dưới tia sáng âm u được che lấp.

Quả nhiên nó còn sống! Tên ngu ngốc, phế vật, ẻo lả kia! Neal trong lòng không ngừng chửi bới cái tên Adjivia kia, nhưng trong miệng lại giả bộ ngạc nhiên hỏi: “K.Green, Rio, sao hai người lại ở đây?”

“Cái này phải là tao hỏi mới đúng.” K.Green nói. “Tao nghĩ mày trước đó đã thừa dịp hỗn độn leo lên máy bay chạy trốn rồi chứ, sao lại ở đây?”

“Sân bay bị siết chặt rồi, hiện tại một cái máy bay cũng không có, tôi không muốn bị chúng bắt về doanh địa nhân thú kia, cũng không muốn ở trong rừng qua đêm, nên nghĩ tới việc chạy tới biệt thự dành cho hội viên. Có câu, “Dưới bóng đèn là bóng tối mà”, không phải sao?” Neal bắt chéo chân ngồi ở mép giường.

“Mày đúng là có năng lực thích ứng cao đấy, dù ở đâu cũng có thể sống được.” K.Green bĩu môi.

“Tuy rằng nghe qua hình như có chút châm chọc, nhưng tôi nguyện ý đem câu này thành lời khen. Cậu thì sao, giết hết các mục tiêu cưa? Hay là bị tên cảnh sát này dùng còng tay nhìn không thấy trói mất rồi?” Neal không hảo ý mà phản kích.

Rio nâng mi: "Nếu như muốn gây xích mích ly gián, vậy nó quá vụng về rồi. Neal Festival, tôi đã nhận ra anh, là tên đầu lĩnh đứng đầu khu Brooke New York — à quên, boss cũ. Sao thế? Ra tù rồi à? Trong ngục bạn bè tôi chăm sóc cậu không tồi đi?"

Neal nghe trongc cái từ 'chăm sóc' này có vô hạn khinh miệt và đùa cợt, thù mới hận cũ nhất thời ngập đầy lòng ngực, hận không thể đánh nát cái khuôn mặt anh tuấn chẳng hề kém ngôi sao điện ảnh này tới nở hoa, sau đó đem một đống tên da đen tới không ngừng dày vò anh. Nhưng giờ không phải lúc để tính sổ, gã không sợ đơn đả độc đấu với tên FBI này, chỉ là chân chính lo lắng K.Green — Đến giờ gã không biết rõ quan hệ giữa hai người họ là gì, vừa thấy đối đầu vừa thấy ám muội, gọi là cẩu nam nam cũng không quá đi — nếu lỡ phát sinh xung đột, K.Green sẽ đứng về phía nào?

Cái này mới là quan trọng nhất, dù cho hắn chỉ khoanh tay đứng nhìn cũng được, Neal nghẹn khuất mà nghĩ, tốt xấu mình cùng hắn cũng có 1 đoạn giao tình cùng sinh tử, chúng ta còn ngủ chung trên 1 cái giường đó! Vậy mà hắn chẳng thèm nở một nụ cười với mình hơn tên kia nữa là!

"Sếp à, hiện tại tôi đã là một lương dân tuân thủ luật pháp rồi, nói đến chuyện này cũng phải cảm ơn anh đó, dùng hết tròn 7 năm 4 tháng mới có thể khiến tôi triệt để thay đổi, một lần nữa quay đầu." Vị đầu lĩnh xã hội đen kia ngoài cười nhưng trong không cười mà nói.

"Vậy sau này cậu nhớ an phận thủ thường mà sống đi, cẩn thận đừng để tôi bắt cậu vào ngục lần nào nữa." Vị đặc vụ liên bang mạn bất kinh tâm mà nói. "Được rồi, điện thoại di động của Edman còn dùng được không?"

Đã sớm quăng đi mất tiêu rồi — Lời gần thốt ra, trong nháy mắt, Neal ý thức được sự đê tiện của tên chấp pháp này, liền cố gắng nuốt cổ họng đem chúng nuốt ngược vào trong, giả bộ trạng thái chẳng hiểu gì: "Edman? Ai cơ? Di động gì cơ?"

Rio nửa ngờ nửa tin liếc mắt nhìn gã, không hề phản ứng lại.

Anh đi xuống lầu, vào nhà bếp, từ tủ rượu lấy ra hai chai vang đỏ, dùng để che giấu hai chai dịch thể nhỏ được đặt trong ống tiêm cất ở phía trong cùng, sau đó giấu vào trong tay áo.

Khi anh trở lại phòng ngủ thì thấy trong miệng K.Green đang gọi 'con chó săn' (anh mới không tin cái chuyện gì mà thay đổi triệt để, quỷ nó đi, tên khốn phần tử xã hội đen kia tuyệt đối là một con sói lang đầy độc), đang vòng quanh người hắn lấy lòng mà quất đuôi, điều này khiến cho Rio có cảm giác muốn đem cái tên khốn đó quăng vào ngục giam cho ngồi chồm hổm thêm 800 năm.

"Xa nhau chưa tới 5 phút đồng hồ, mà tôi đã bắt đầu nhớ cậu rồi." Tên khốn không biết xấu hổ kia nói, cự ly của gã cùng K.Green gần tới mức khiến cho anh bùng nổ. "Tôi thật nhớ sự phối hợp ăn ý của chúng ta khi cùng nhau hành động. Ước định trước đó của chúng ta còn có hiệu lực, đúng không, tôi sẽ là trợ thủ tốt của cậu, còn lúc cậu rời khỏi đảo này thì nhớ mang theo tôi …"

K.Green quay đầu lại nhìn gã, dường như đang do dự không biết phải trả lời gã thế nào.

Rio lẳng lặng đứng ở cửa nhìn, cũng đang chờ câu trả lời thuyết phục của hắn.

Giả bộ 1 lát, K.Green rốt cục mở miệng: "Là lần cuối."

Neal ánh mắt sáng lên.

"Đây là lần cuối tao cho mày, cơ hội cuối, nếu mày còn dám tự tiện rời khỏi tao mà hành động bậy bạ, vậy tự mà đi tiếp đi. Còn nếu mày cản trở tao —" Hắn dừng lại một chút, tràn đầy nguy hiểm, thanh âm sắc bén như dao. "Xét tình hình của hai ngày trước, tao sẽ cho mày bình an xuống mồ."

Neal đầy sợ hãi mà hít sâu 1 hơi, tự như tên bảo vệ mà hứa: "Dùng tên của cha tôi, ông nội cùng ông cố nội, tôi thề!"

K.Green tựa như đang trấn an con chó lớn nhà mình mà vỗ vỗ khuôn mặt gã, tên kia thì kích động đến muốn thè lưỡi liếm tay hắn.

Vị đặc vụ tóc đen thờ ơ lạnh nhạt, sắc mặt âm trầm tuấn. Anh bước vào, một tay kéo áo của Neal ra, trước khi đối phương kịp nổi bão đã lạnh giọng nói: "Có muốn đến cục điều tra uống trà không?"

Neal cắn chặt hàm răng, hầu như muốn rút súng ra.

"Nếu như mày không ngại, thì tụi tao còn phải thay quần áo —" ý của cụm từ 'nếu như mày không ngại' chính là —- *tao rất e ngại* —- *nếu như mày không còn gì thì mau cút đi!*

Vị đặc vụ liên bang dùng ngữ khí nghiêm khắc khi thẩm vấn trọng nghi phạm, dùng nghiệp vụ thành thạo mà uy áp mười phần, nhất thời khiến cho Neal nhớ ra lại phần quá khứ khó khăn lúc trước. Tên–từng–là–tội–phạm kia xanh mặt, nên gã tức giận mà đẩy cửa đi.

K.Green nhún nhún vài, cởi bộ đồ mê màu phục đã nát bấy như món ăn lâu ngày, mở tủ quần áo lựa chọn một bộ quần áo mới: "Kỳ thực tôi muốn đi tắm trước, trên người đều là vị muối biển …" Hắn lẩm bẩm nói, thình lình bị một người đàn ông từ phía sau ôm lấy,

Rio kề sát phần lưng lõa thể của hắn, vùi mặt vào giữa cổ hắn mà hít sâu 1 hơi. "Tôi đã nói với cậu, đừng tới gần tên kia quá, gã là tên cặn bã."

K.Green hỏi lại: "Kết luận này, là xuất phát từ kinh nghiệm của 1 vị cảnh sát, hay là ghen tuông của một bạn giường?"

Rio biết không phải là cái trước, nhưng định nghĩa 'bạn giường' ở vế sau của hắn khiến cho anh đau lòng, nhíu mày nói: "Bạn giường? Cậu chính là như thế mong đợi mối quan hệ giữa hai chúng ta à?"

K.Green lãnh đạm trả lời: "Đó không phải do chính anh nói hay sao, tựa như ở trong căn phòng WC thoải mái giải quyết 1 lần, về nhà ngủ một giấc tỉnh lại chẳng biết rõ tướng mạo đối phương là ai."

Rio thật sâu thở dài, nắm lấy bờ vai của hắn mà quay qua: "Đừng có giận dỗi tôi, K.Green, cậu biết tình huống chính là không phải như thế … À, không, cũng không sai biệt lắm, tôi quả thực ngay cả tướng mạo chân thật của cậu thế nào cũng chẳng rõ." Giữa bóng đèn u ám mà anh nhìn chằm chằm khuôn mặt K.Green gần trong chóp mũi, kiềm chế hồi lâu, vẫn không cách nào giữ được. "Khuôn mặt này có phải là thật không? Hay là khuôn mặt mà tôi nhìn thấy trong tòa thành kia? Hay là một trong những khuôn mặt được vẽ lại trong bức ảnh trong phòng tôi? Hay là một khuôn mặt khác mà tôi chưa từng thấy qua? K.Green, cậu giấu tôi rất nhiều thứ, cả người cậu dường như được che giấu trong lớp sương mù dày đặc — nhưng mà cậu lại hy vọng tôi có thể thẳng thắn thành khẩn đối xử với cậu, cậu không cảm thấy như vậy quá đáng lắm sao?"

"Quá đáng sao? Còn bằng những gì mà anh đã làm với tôi hay sao? Lẽ nào tôi nên ngồi không chờ anh đưa tôi vào ngục, mới có thể có được chân tình thực lòng cùng thương xót khoan thứ của anh hay sao?" K.Green cười lạnh nói. "Thôi đi, những gì mà anh che giấu tôi cũng không ít, chúng ta cả hai bên đều giữ lại ít nhiều, vì chúng ta cả hai chẳng ai dám tin tưởng đối phương. Đã như vậy, sao lại không thoải mái thừa nhận được, anh với tôi cũng chỉ chơi qua đường thôi mà? Ngoại trừ đối thủ cùng bạn giường, anh còn muốn khái quát mối quan hệ giữa hai chúng ta là gì nữa đây? Ví dụ, người yêu sao? My god, vậy anh dự định đem vị anh rể dễ thương, đáng yêu, chọc người của anh đặt ở đâu?"

Rio tim đập mạnh và loạn nhịp.

Anh không nhớ tới Lý Tất Thanh. Từ lúc thủy triều trở vào cái động kia, cho đến giờ, anh một lần cũng không nhớ tới cậu nhóc của anh.

—- Cậu vốn không thuộc về anh, hoàn toàn là do anh đơn phương tình nguyện. Thanh âm chua ngoa của K.Green lại một lần nữa tiến vào lỗ tai anh, tháng sau cậu sẽ cùng chị gái anh đính hôn, anh dự định làm gì đây, cướp chú rể sao? Hay là trốn trong phòng âm thầm tổn thương? Hey, Rio, anh đúng là một bi kịch.

Rio rất nhanh nắm tay lại, chậm rãi buông ra. Anh biết những lời này không phải xuất phát từ miệng của K.Green, mà là thanh âm cười nhạo tự mình phát ra khi tự mình nhìn thấy ước mộng vĩnh viễn không thể thực hiện được.

Cũng chưa từng có lúc nào như lúc này, khiến anh cảm thấy bản thân quả thực cặn bã — Anh yêu Lý Tất Thanh, được rồi, cũng không phải là xấu, nhưng anh lại cùng một người khác dây dưa không rõ; Anh không thể nào yêu K.Green, cũng không sai, nhưng anh lại ép buộc hắn nằm dưới đất mà làm hắn, sau đó lại biểu thị rõ ràng mình không cách nào tiếp nhận hắn

Chính vì sự lưỡng lự của mình, nên mới tạo ra phần cục diện không cách nào chống được thế này — Anh diện vô biểu tình lui về phía sau vài bước, ngã ngồi tại mép giường, khom lưng lấy tay muốn chống trán, lại cảm giác đại não một mảnh hỗn loạn, huyệt Thái Dương mơ hồ đau.

"… Xin lỗi!" Anh thấp giọng nói, với Lý Tất Thanh, cùng với K.Green. Anh chán ghét một bản thân chỉ biết xin lỗi, rồi lại chẳng biết nói thế nào nữa — dù dùng bất kì lý do gì để lí do thoái thác cũng như đang

trốn tránh trách nhiệm.

K.Green đi lên trước, nhẹ nhàng đẩy hai tay anh ra, nâng cằm anh lên nhìn vào khuôn mặt mờ mịt kia: "Tôi không cần anh xin lỗi. Tôi muốn anh quên đi con người không thuộc về anh kia, toàn tâm toàn ý mà nhìn tôi — dù cho lập trường đối lập, dù không thể nào như những cặp tình nhân ở bên nhau bình thường, thì đường nhìn của anh cũng chỉ có thể đặt trên người tôi, tựa như Apollo đang theo đuổi nữ thần nguyệt quế, vĩnh viễn chỉ truy đuổi tôi." Hắn nói xong câu tuyên thệ kia, cúi đầu hôn lên môi Rio.

Rio chết lặng tiếp thu nụ hôn này, cảm thấy mình tựa như một thân cây có con mối đang đục khoét bên trong, nguy ngập bị sập ngã — Lý trí cảnh cáo anh, phải lập tức kết thúc mối quan hệ dây dưa không rõ với K.Green, nhưng ở trong cái động âm u kia, trong lúc da thịt kề cận nhau, trong lúc anh thở hổn hển rong ruổi ở trên người đối phương — anh làm sao mà có thể lẽ thẳng khí hùng coi chuyện gì cũng chưa từng xảy ra đây?

"Cậu quả thực là ma quỷ, địa ngục mới là nơi thích hợp với cậu." Vị đặc vụ liên bang lẩm bẩm nói.

Vị sát nhân liên hoàn cười khẽ bên tai anh: "Anh liệu có thể đem tôi nhốt ở chỗ đó sao, đại thiên sứ lãnh khốc của tôi?"

"… Tôi sẽ, cho dù vì thế mà khiến tôi thống khổ bất an, thì tôi vẫn sẽ làm như vậy."

"Có thể khiến cho anh vì tôi mà thống khổ, dù cho bị đẩy xuống dưới thì cũng đáng giá, đúng không?" K.Green lần thứ hai hôn lên môi anh, lần này được đối phương đáp lại — mặc dù trong lúc triền miên cũng không có mang theo bầu không khí tiến thêm một bước, nhưng vị sát nhân cũng đã thỏa mãn rồi.

XXXXXXXXXXXXX

Khi bọn họ đã thay đồ xong đi ra ngoài, Neal ngồi ở sofa phòng khách hút thuốc đã nhịn không nổi nữa.

"Bộ các người đem quần áo trong tủ quần áo ra thử hết một lượt hay sao?" Gã không tốt lành mà nói. "Hay là ở trên cái giường mà tôi mới ngủ qua làm tình hả?" Hai thằng đàn ông ở chung một cái phòng thay đồ gần hơn 10 phút đồng hồ, nếu như gã khờ dại nghĩ hai người họ không hề có mối quan hệ bất thường gì thì đầu gã không còn bình thường nữa rồi.

Mẹ nó, bị mình chạm tới thì quay đầu đòi chém đòi giết, quay đầu lại thì để mặc tên kia muốn làm gì thì làm! Neal ghen ghét mà suy nghĩ, quả nhiên là một tên đĩ mà, sớm biết thì ở lúc lần đầu tiên khi hắn hít thuốc phiện mà bị phê, thì ở trước mặt người khác làm hắn luôn rồi … Khoan đã, chẳng lẽ hắn thượng tên khốn kia? Dựa theo tính tình cùng khả năng của hắn thì khả năng này khá lớn nha … Hay là cái tên khốn kia bề ngoài thì ngoan cố, thực ra là một tên điếm thích bị hành hạ?

Người đàn ông tóc vàng nâu kia dùng một loại ánh mắt đầy cổ quái, hỗn tạp không thể tưởng tượng nổi nhưng cũng tràn đầy hả hê, một lần nữa quan sát vị đặc vụ liên bang tóc đen kia, bỗng nhiên cảm thấy đối phương so với trước kia càng thêm thuận mắt — mấy bộ đồng phục càng dễ kích thích người khác hành hạ,

gã đã hưởng qua cảnh phục, quân trang, nhưng chưa từng thưởng thức qua bộ âu phục đen của mấy FBI.

Neal đang trong suy nghĩ tối tăm mà bắt đầu suy nghĩ xấu xa, K.Green đã tiến lên trước một bước bóp nát đầu thuốc của gã, cảnh cáo: "Đừng có để bảo vệ chạy tới đây!"

"Chúng ta cũng không thể cứ chờ ở trong biệt thự này trong cảnh âm u tối tăm chứ, cậu có ý kiến gì hay giúp chúng ta thuận lợi thoát ra khỏi đây hay không?" Neal mong chờ nhìn hắn. Cực kỳ có ấn tượng khắc sâu với kế hoạch và khả năng hành động của vị sát nhân này.

"Có, chúng ta đến tòa thành chính, bắt lấy Adjivia, buộc hắn đưa chúng ta lên máy bay." K.Green nói.

Neal càng thêm hoảng sợ. "Cậu muốn giết tôi sao? Đây là chủ ý quái quỉ gì chứ hả? Chúng ta ít nhất cũng phải giết hơn 100 tên bảo an mang vũ trang hạng nặng mới có thể tiếp cận được hắn đó, bộ cậu cho rằng mình là Người Dơi sao?"

"Vậy đổi cách khác, tìm một con mồi mà hắn coi trọng, rồi dẫn dụ hắn ra."

"— Tên khốn này! Adjivia hận không thể lột da rút gân anh ta đó!" Neal cuồng nhiệt kiến nghị.

Rio giận tái mặt nhìn gã: "Sao mày biết Adjivia hận tao?"

"A … Anh xem kia, tối hôm qua toàn bộ hội sở bắt đầu loạn cào cả lên, tôi len lén đi ở phía sau tình cờ nghe được đó, Adjivia hạ lệnh phải lục soát toàn bộ đảo chỉ để bắt bằng được anh, sống chết bất luận — nếu không phải thâm cừu đại hận, thì hắn làm gì cần phải oanh oanh liệt liệt như thế? Không ít bảo vệ suy đoán, nói anh khẳng định không ngừng trên giường trêu chọc hắn nên mới khiến hắn dựng lông như thế."

Rio vốn không tin lời gã nói, mặt sương lạnh mà tiến lên, cánh tay kẹp vào cổ của gã khiến gã té nhào lên sofa, tay kia cầm lấy cánh tay của gã xoay người vào trong 180 độ. "Nói, có phải mày cáo mật tao hay không? Bên chỗ Edman, cũng là do mày giở trò quỷ?"

Neal vừa đau vừa hít sâu mấy ngụm, vừa giãy dụa phản kích: "Fucking! Muốn đánh nhau à? Tới đi tới, ai sợ ai? Tao đã sớm muốn đánh mày rồi … Mẹ nó, mùa đông bới áo khoác bắt tao phải hít khí lạnh, không cho tao đi toalet bắt tao phải tè trong quần, mày còn chiêu trò quỷ quái gì mà không chơi hết ra đi? Hôm nay tao nhất định phải cùng mày tính sổ —"

Rio một quyền đánh mạnh vào dưới cằm của gã, khiến gã trong nháy mắt tắt tiếng, cười lạnh nói: "Ai kêu mày tự cho là mình giỏi, vào phòng thẩm vấn mà còn dùng thái độ kiêu ngạo ương ngạnh như vậy? Mày cho rằng mông của mấy đặc vụ nữ rất dễ chọc vào sao?"

Neal bụm mặt, hơn nửa ngày mới có thể cất tiếng: "Rio Laurence! Tao với mày phải có một đứa chết, mày cứ chờ xem đi!"

Rio còn muốn đánh gã, không ngờ bị K.Green chặn lại: “Nếu như là do gã mật báo, thì giữ gã lại dùng tiếp đi!”

“Dùng gì?”

“— Mật báo lần nữa!”

48. Chương 47: Mục Tiêu Cuối Cùng

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Khi Oliver lần thứ hai nhận được cuộc gọi từ cái tên buôn tin kia, thì phản ứng đầu tiên chính là hối hận khi không chịu đổi số điện thoại, cho dù vậy sẽ khiến công việc của y mang không ít phiền phức. Thế nhưng so với sự tức giận của vị tiểu công tước khi bị tên xảo trá kia lừa mất một khoản tiền lớn, phiền phức này quả thực bé nhỏ không đáng kể.

Y bức thiết hy vọng tên buôn tin kia cùng tên cảnh sát nằm vùng sa lưới trong vụ săn lùng khắp nơi này — cho dù chỉ có 1 tên, cũng có thể khiến cho vị tiểu công tước đang lửa giận hừng hực này bớt giận, mà bản thân y sống cũng tốt hơn chút. Nhưng không như mong muốn, lúc này y không thể không nhấn nút trò chuyện, xem thử đối phương lúc này dự định nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của thế nào nữa.

“Tôi có một tin cực kỳ có lợi với các người.” Đối phương đi thẳng vào vấn đề mà nói. “Các người còn chưa bắt được cái tên nằm vùng kia, đúng không, hơn nữa tôi dám khẳng định, cho dù các người có lục soát nát cả hai hòn đảo này, cũng không nắm được cọng tóc của nó.”

Oliver trầm giọng nói: “Vậy ý là mày muốn đem tọa độ của nó bán cho chúng tao biết?”

“Anh quả là một trợ lý thông minh — Thế nhưng việc này anh không làm chủ được, tôi muốn nói chuyện cùng công tước.”

“Sau đó lại đưa cho mày tiếp 100.000 dolla Mỹ? Không, một xu cũng không có! Nói thật, tao không quan tâm lúc nào bắt được nó, dù sao nó cũng là cá trong chậu, sớm muộn cũng phải sa lưới. Với tao mà nói, tâm tình của công tước so với một tên nằm vùng chết sớm hay chết muộn còn quan trọng hơn, mày hiểu không?”

Đối phương phát ra tiếng cười: “Hoàn toàn hiểu rõ. Thế nhưng, nếu như tôi nói giao dịch lần này hoàn toàn miễn phí thì sao?”

Oliver do dự một chút: “Miễn phí? Hay ý mày là, mày có điều kiện khác?”

“Anh quả thực là một người đưa tin phiền phức — Đã vậy, phiền anh thay tôi biểu đạt nguyên vẹn áy náy và thiện ý tới công tước đại nhân —- Đối với thủ pháp giao dịch vội vàng xao động thô lỗ trước đó của tôi, phải biết rằng bình thường tôi không có phong cách này đâu, phần lớn tôi làm chính là những cuộc làm ăn với khách hàng quen. Vì thế tôi sẽ cung cấp miễn phí vị trí của nó cho các anh, tương lai nếu như công tước cần tin tình báo quan trọng gì, tôi còn sẽ tiếp tục miễn phí biếu tặng một, à không, hai lần. Anh thấy sao?”

Oliver suy nghĩ 1 chút, nghĩ tin này hẳn sẽ khiến tâm tình công tước có chút tốt hơn, nên liền đồng ý: “Tao sẽ nhắn giúp mày, về phần có tiếp nhận thỉnh cầu trò chuyện của mày hay không, thì coi ý của công tước cái đã.”

Adjivia sau khi nhận được tin tức thì có do dự chốc lát, lửa giận cũng chưa hoàn toàn thiêu hủy lý trí của hắn, tên bán tin tham lam kia vì cố kỵ hắn sẽ trả thù, nên mới có lòng muốn sửa chữa lại mối quan hệ, sẵn tiện tăng thêm một vị khách nữa, cho nên mới có ban tặng miễn phí, tiện nghi dâng tới cửa này chẳng có lý do không muốn cả. Huống chi, đối phương còn đang ở trên đảo của hắn, chỉ cần hắn chưa cho đi, thì đối phương không thể tránh được.

Sau khi đưa ra được chủ ý, hắn kết nối cùng với đối phương trò chuyện, dùng cái âm giọng thi ân ‘tên ngu ngốc, bản công tước sẽ khoan hồng độ lượng tha thứ cho mày một lần’ mà nói: “Mày đã đưa ra được lựa chọn sáng suốt rồi đó, làm bạn với tao dễ hơn làm kẻ thù của tao lắm đó. Nói ngắn gọn, tên nằm vùng chết tiệt kia đang ở đâu? Vì sao tao lục soát cả hai tòa đảo đều không thấy nó?”

“Vậy tay chân của ngài đã lục soát qua cái động thiên nhiên của đảo chưa, là cái nằm ở bãi biển Tây Bộ đó?” Đối phương không muốn thừa nước đục thả câu mà khiêu chiến kiên trì của hắn, trực tiếp hỏi. Việc này khiến cho cảm giác đáng tin của hắn với tên này tăng lên 1 chút.

“Đương nhiên, đó là một nơi ẩn thân thật tốt, nhưng thuộc hạ của tao đã nhiều lần lục soát hai ba lần, không có phát hiện gì cả.”

“Bọn chúng là thuỷ triều xuống thì đi vào, khi đó nó đã không còn ở trong đó nữa rồi.”

“Mày nói đùa sao, người bạn hờ của tao? Chẳng lẽ mày nghĩ có người có thể ngâm mình ở trong nước thủy triều ngập tràn trong động suốt 12 tiếng?”

“Công tước, tôi kiến nghị ngài nên thông báo tuyển dụng một tên thuộc hạ tinh thông địa chất học, hoặc là đem trợ lý của ngài đi học một khóa chuyên về địa lý đi — Trong cái động kia có một chỗ cao hơn mặt nước biển, có thể lưu thông khí với bên ngoài —- Chẳng lẽ chưa có ai nói cho ngài việc này sao? Đây là đảo của ngài, không nên có chỗ nào nằm ngoài phạm vi khống chế của ngài mới đúng chứ?”

Adjivia cầm microphone chửi bới một tiếng, sau đó buông tay ra nói: “Hiện tại nó đang ở đâu? Nếu như có thể bắt được nó, vậy sai lầm trước đây mày phạm với tao sẽ được xóa bỏ.”

"Đây là việc mà tôi mong chờ đó, công tước à. Nửa giờ sau khi cái tên nằm vùng kia tiến vào động, phỏng chừng do các người nhiều lần lục soát không có kết quả, nên nó nghĩ chỗ đó tạm thời an toàn, dự định ở trong đó nằm chờ quân tới tiếp ứng đó."

Adjivia cúp máy. Do không tin tưởng cái tên bán tin tức nặc danh này, nên hắn vẫn có chút lưu ý, không có triệu hồi đội ngũ đang lục soát ở Nam đảo, mà lập tức triệu tập toàn bộ trăm tên bảo vệ đang ở chung quanh hội sở lập tức tiến đến động xâm thực phía Tây đảo, thậm chí còn dự định tự mình dẫn đội.

Tao muốn nhìn thấy giây phút khi nó bị bắt, khuôn mặt tràn đầy kinh hoàng, tuyệt vọng, sau đó ở trước mặt mọi người, đem cái khuôn mặt cùng lòng tự trọng của nó chôn vùi dưới lớp đất cát! Tao muốn đem bãi cát xinh đẹp kia làm hình phạt, để nó phải đau khổ mà trải nghiệm hết tất thảy những thủ đoạn mà tao có, cuối cùng đem cái thi thể của nó quăng vào hàm cá mập.

Tựa như chuẩn bị tham gia buổi tiệc tối cuối cùng, Adjivia liền xoay người thả mái tóc dài của mình, phủi phủi ống tay áo chẳng dính chút bụi kia, trên gương mặt tuấn tú hiện ra một nụ cười âm u mà hưng phấn. Sau đó hắn xịt một tí nước hoa lên cổ và cổ tay, nhanh chóng ra khỏi phòng.

Trốn ở phía sau một cửa sổ sát vách ở một căn biệt thự không người, K.Green nhìn một đoàn xe tiến ra khỏi hội sở, quay đầu nói: "Làm được đấy, Neal."

"Đương nhiên, cảnh giới cao nhất của bịa chuyện chính là nửa thật nửa giả, kỳ thực chỉ có một chỗ lừa được hắn — 'nửa tiếng sau'." Neal đắc ý cười.

"Xem ra sau này tao nói chuyện với mày cần phải cẩn thận xem xét lại, không chừng trong đó toàn bộ đều là giả." K.Green thản nhiên nói.

Neal có chút xấu hổ mà biện giải: "Cậu không giống vậy, K.Green, tôi sẽ không lừa cậu, tôi thề."

Rio ở bên cạnh cười nhạt: "Lời thề của một tên lừa gạt, ha."

Chẳng qua bao lâu nữa, anh cũng sẽ cho rằng tôi là một tên lừa gạt thôi … K.Green yên lặng suy nghĩ.

Bọn họ đợi 20 phút, khẳng định đoàn xe sẽ không quay đầu ngược trở lại nữa, mới chuồn ra khỏi biệt thự, yên lặng trong bóng tối đánh ngất 3 tên hầu, thay quần áo của họ, ẩn mình vào trong biệt thự của Adjivia.

Biệt thự này vì chủ nhân rời đi đã mang theo phần lớn các bảo vệ, mà có vẻ hoang sơ không có phòng bị, nhất là trước đó do hai đêm liền khẩn trương đợi mệnh, khiến cho bọn họ ai cũng uể oải bất kham. Lúc này Adjivia vừa đi, thật giống như tầng mây rất nặng lập tức được rút đi, bọn bảo tiêu lập tức tinh thần thư giãn xuống, ai ngủ gật thì ngủ gật, ai ăn cơm thì ăn cơm, thậm chí còn có vài người đi tìm Dạ Oanh thân mật với mình mà phát tiết.

Dựa theo kế hoạch, Neal tiếp ứng bên ngoài, để ngừa cái tên Adjivia trở về sớm hơn dự tính ban đầu.

K.Green cùng Rio mặc đồ giả thành người hầu, một người đẩy xe vệ sinh, một người cầm bình hoa cắm đầy hoa tươi, cúi đầu đi, dọc trên đường vẫn chưa bắt gặp được hoài nghi nào, khá thoải mái mà trà trộn vào biệt thự này. Lúc đi tới hành lang nhỏ của tầng 5, một nữ đầy tớ vừa lúc tiến tới, giáp mặt cùng bọn họ. Đều là người hầu, nên tất nhiên họ cũng biết mặt nhau, lúc này sau khi nữ đầy tớ nhìn thấy được khuôn mặt của hai người họ xong, liền giật mình mà nói: "Các người —"

"— Hự, yên tâm, đừng lên tiếng!" Rio cái khó ló cái khôn một tay che miệng của cô, một tay ôm sát thắt lưng của cô, chân mở một cánh cửa kho gần đó, kéo nữ đầy tớ còn chưa kịp phản ứng gì vào trong đó.

Trước khi đóng cửa, vị bảo tiêu tuần tra nghe thấy được nửa câu sau của anh: "Khó khăn lắm công tước mới không có ở đây, chúng ta cần phải nắm chặt thời gian …"

Bảo tiêu nhún nhún vai, đố kị bỏ lại một câu: "Gian phu dâm phụ." Sau đó đi ngang qua K.Green đang ôm bình hoa lớn.

Đến tận khi tên kia xuống thang lầu, K.Green mới đem cành hoa hồng được vọt nhọn ở gốc kìm ở giữa hai ngón tay bỏ vào trong bình hoa.

Hắn gõ nhẹ hai cái lên cánh cửa phòng kia, Rio lắc mình đi ra, thấp giọng nói: "Tôi đã đánh ngất cô ta, trói ở trong kia rồi."

K.Green gật đầu, nhanh chóng đi tới phòng khách chuyên dụng của công tước, thân ảnh biến mất ở sau cánh cửa.

Hơn 1 tiếng sau, bọn họ lục soát khắp thư phòng và phòng ngủ, cũng không có phát hiện được tin tức gì có giá trị.

"Adjivia là một tên đa nghi, hẳn là hắn có một tủ chuyên dụng, dùng để đựng các vật phẩm quan trọng, mà không phải cái nào cũng giao cho trợ lý xử lý." Rio nói.

Bọn họ vì khả năng tồn tại cái tủ sắt kia mà lại tiếp tục bận rộn thêm nửa tiếng, vẫn chẳng được gì.

"Xem ra chỉ có thể từ miệng của tên Adjivia kia lấy ra chứng cứ mà thôi." K.Green vừa nói, vừa có hứng thú mà cầm lấy một trong những món đồ được cất giữa trong phòng chủ nhân kia — một thanh đoản kiếm cong thời kỳ Sparta. "Tôi cho rằng mấy tên càng có tiền càng sợ chết, anh thì sao?"

"Vậy không hợp quy định." Vị đặc vụ liên bang phủ quyết. "Tôi có cách khác đối phó hắn."

Lúc này, điện thoại di động trong túi của K.Green rung lên, điện thoại là do Neal gọi tới: "Bọn chúng đã sớm trở về! Mẹ nó, Adjivia dự định rút lui, đang mang theo các thuộc hạ trực tiếp đáp phi cơ trực thăng vận tải trở về. Tôi phải đi trước đây, cậu cũng mau nhanh lên đi!"

K.Green cúp máy, nói với Rio: "Adjivia trở về, đã vào hội sở, phỏng chừng hắn đã đoán được đây là điệu hổ ly sơn, chúng ta cần phải lập tức đi, nếu không thì không còn đi được nữa đâu."

Rio không chút do dự trả lời: "Đã đến nước này, không thể thất bại trong gang tấc! Cậu cứ đi trước, tôi ở lại, chưa hẳn không có cơ hội cuối cùng."

"Anh quả thực còn điên cuồng hơn cả tôi! Một kích không trúng, nên toàn thân trở ra tìm kiếm cơ hội khác — huấn luyện viên của anh không dạy anh điều này sao?" K.Green có chút bất mãn.

"Đương nhiên là có, nhưng tôi cũng biết, lần này nếu rút đi, thì sẽ không còn cơ hội nào nữa! Vì muốn hoàn thành nhiệm vụ này, cục phải tiếp tục đổi thêm 1 người, hơn nữa sau khi đả thảo kinh xà, muốn tiếp cận Adjivia càng thêm khó khăn." Nét mặt Rio nghiêm trọng nói. "Ngẫm lại những người vô tội bị hại trong doanh địa này đi, phỏng chừng ngoài kia chỉ còn một nửa số người sống sót, đó là 20 mạng người! Nếu như tôi từ bỏ nhiệm vụ này, bọn họ khẳng định sẽ bị diệt khẩu."

K.Green biết vô luận như thế nào cũng không thể khuyên được vị FBI chính trực lại cố chấp này, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định mà nói: "Tôi sẽ không ở lại đây cùng anh chịu chết! Tôi muốn đi tìm mấy tên thợ săn còn ở lại đây, từng bước giết chết chúng — chẳng lẽ anh không định ngăn cản tôi sao?"

Rio có chút bất đắc dĩ nhìn hắn, tựa như với một đứa trẻ đang trong thời kỳ trưởng thành tự nhiên dỗi hờn kia: "Cậu biết tôi sẽ dùng hết mọi khả năng để ngăn cản cậu … Nhưng không phải hiện tại, so với mấy tên hội viên tay dính đầy máu tanh kia, giải cứu người bị hại lọt vào tay của Adjivia mới là nhiệm vụ hàng đầu của tôi. Xin lỗi, lúc này tôi sẽ không đuổi theo cậu, cậu đi đi!"

K.Green muốn nói lại thôi, cuối cùng không có cảm xúc gì mà xoay người sang chỗ khác: "Tùy anh vậy." Sau khi bỏ lại những lời này, chợt rời khỏi phòng.

Rio nhìn chăm chú vào bóng lưng biến mất sau cánh cửa của hắn, bỗng nhiên nhớ tới lời thượng cấp Gaudí từng nói: *"Giữa người và người đều tồn tại quyền bình đẳng ngang nhau cả, nhưng khi đứng trước giá trị sống còn, thì cậu không thể trông cậy vào việc cục sẽ coi trọng sinh mạng của một cô bé 5 tuổi mà bỏ qua đi một vị đặc vị nồng cốt đã được cẩn thận bồi dưỡng ra"*

Trước đó anh vẫn chỉ cười nhạt với câu nói đó, nhưng hiện tại, anh nghĩ anh có thể hiểu được hàm nghĩa bên trong đó.

Đi đi, K.Green, không đáng mạo hiểm sinh mạng để theo tôi đâu, anh với người thanh niên đã rời đi kia không tiếng động mà nói, *tính mạng của cậu so với 5 tên thợ săn cặn bã thích lấy việc săn bắn đồng loại làm vui còn quan trọng hơn nhiều.*

Anh lần thứ hai xem kỹ căn phòng này, tìm kiếm chổ ẩn thân.

Vài phút sau, bọn bảo vệ lục tục bắt đầu chen chúc vào lục soát từng góc của từng căn phòng trên từng tầng lầu, nhất là phòng ngủ cùng phòng sách của công tước, ngay cả ngăn tủ nhỏ hẹp nhất cũng chẳng tha.

Bọn chúng không phát hiện có bất kì dấu hiệu bị xâm nhập nào cả, nhưng tìm thấy được vết tích đồ bị di chuyển và vết chân khả nghi.

Sắc mặt của Adjivia dần biến xanh, nhưng ngoài dự liệu của mọi người, hắn không hề tức giận, lửa giận liên tục phun trào mấy ngày qua cũng có lúc gián đoạn, liên tiếp đả kích khiến cho hắn tâm lực lao lực quá độ. Hắn móc ra cái bình sứ màu trắng không ngừng hít, cảm thấy bản thân mình sắp thở không được mà ngất đi.

"... Tụi mày, trước tiên đi ra ngoài trước, chờ ở hành lang." Hắn tựa như một cô gái bị thất tình đả kích đến nản lòng thoái chí, hữu khí vô lực mà nói.

Chờ cho bọn bảo tiêu rời khỏi, hắn đi vào phòng ngủ, khóa trái cửa, bức thiết kiểm tra tủ sắt bí mật của hắn — không có ai nghĩ tới, chốt mở cửa ngầm được giấu ở cái loa của máy quay đĩa cổ, được tạo thành bằng tầng tầng mật mã cùng các bộ phận then chốt, không có vân tay của chính mình, tròng đen cùng DNA chứng thực thì không cách nào mở ra, nếu cưỡng chế mở chỉ có thể kích động kíp nổ, kéo người tới đánh cắp chôn cùng.

Khẳng định không có gì mất mát xong, Adjivia thở phào nhẹ nhõm, sau khi vật về chỗ cũ, cả người thoát lực ngã vào giường lớn. Mấy ngày qua, lo lắng lo nghĩ cùng mệt nhọc trắng đêm, khiến cho cơ thể đã quen với việc sống an nhàn sung sướng của hắn có chút không quen, muốn nằm xuống vài phút, lấy lại chút sức lực.

Hắn mệt mỏi trở mình, cổ tay áo tuyết trắng rộng buông thỏng tại mép giường.

Một bóng người chợt dưới lớp khăn phủ ló ra, cầm lấy ống chích trong tay đâm mạnh vào cổ tay của hắn, dòng nước thuốc trong cái bình plastic nhanh chóng đi vào tĩnh mạch, đầu kim ở dưới ánh đèn dưới lóe ra ánh sáng thê lãnh.

Adjvia bị tập kích bất ngờ không phòng bị giật mình tỉnh giấc, nhưng dòng thuốc được điều chế để ngăn chặn đại thần kinh não nhanh chóng phát huy tác dụng. Thuốc này có hoạt tính làm suy yếu hệ thần kinh, khiến cho ý thức của hắn nhanh chóng tiến nhanh vào trạng thái phiêu diêu của cực độ thả lỏng, tư duy hỗn loạn, phản ứng trì độn, sức phán đoán cùng lực điều khiển tự động giảm xuống nghiêm trọng.

Rio chui ra khỏi giường, hai tay của anh run rẩy, cơ thể đau nhức đến hầu như cả ống chích cũng nắm không nổi nữa. Trước khi bọn bảo vệ tiến vào kiểm tra phòng, thì anh tự biết không có chỗ trốn, liền trốn dưới phía dưới cái giường có chiều cao cách sàn nhà cách thức tiêu chuẩn, hai tay cầm hai cây dao đâm mạnh vào khung giường, hai chân đặt ở đuôi giường, dựa vào lực cánh tay và lực chân, đem cả cơ thể mình dán sát vào đáy giường hơn 20 phút. Anh cắn răng, mồ hôi đầm đìa, nòng súng lục soát không ngừng đảo qua phía dưới phía sau lưng áo của anh, khi có một tên bảo vệ kéo cái gra giường lên, nhìn xuống sàn giường để xem xét, mồ hôi của anh thiếu chút nữa rơi xuống ngay chóp mũi người. Đến tận khi nghe thấy tiếng Adjivia nằm xuống giường rồi không còn động tĩnh gì nữa, anh mới dám thả tay chân cứng ngắc tựa như thạch cao của mình.

Nhìn Adjivia nét mặt hoảng hốt tựa như mới bị mộng du, anh biết cơ hội tốt nhất đã tới, chỉ cần người đưa ra câu hỏi cẩn thận có kỹ xảo mà hướng dẫn, thì người bị chích thuốc không chế này không cách nào nói

dối được, thuốc sẽ kích động hắn, không tự chủ được mà nói ra bí mật ẩn sâu trong lòng.

Anh tìm gần 10 phút, mới đem mục tiêu biến thành một tên tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẫn, ngoan hiền dễ bảo, lại dùng thêm một tí thời gian nữa, trải qua trọng trọng chứng thực, mới tìm được tủ sắt bí mật của Adjivia.

Lúc này, cửa phòng khách bị mở ra, Oliver đi vào, do dự chốc lát, gõ nhẹ vào cửa phòng ngủ — toàn bộ hội sở, cũng chỉ có một mình y với tư cách là trợ lý riêng, mới dám tới quấy rối Adjivia.

"… Anh có khỏe không, công tước đại nhân?"

"Sắc mặt của anh không tốt lắm, để tôi gọi bác sĩ tới, để họ điều trị cho anh 1 chút nha?"

"Bằng không, tôi kêu người hầu đưa bữa tối cho anh nha?"

Không có bất luận cái gì đáp lại, ngay cả một tiếng lăng nhục cũng không có. Oliver lộ vẻ mặt nghi ngờ — tiểu công tước đang ngủ, nghe không được? Nhưng ngay cả khi ngủ hắn cũng rất cảnh giác, cũng không thể nào ngủ sâu như thế …

Có phiền phức rồi, Rio cau mày. Thuốc khống chế không phải thuốc vạn năng, anh không có khả năng thao túng Adjvia lúc này đưa ra một câu trả lờ có ngữ điệu bình thường, đọc nhấn rõ từng chữ mà nói, nếu như Oliver phát giác tình huống có gì bất ổn, sẽ dẫn đám bảo vệ kia phá cửa vào, anh căn bản không thể chống lại.

Oliver ở ngoài cửa do dự vài giây, lấy điện thoại cầm tay ra nhấn vào dãy số gọi cho Adjivia.

Tiếng chuông điện thoại di động ở trong túi của người đàn ông trên giường vang lên, Adjvia nét mặt rối loạn, cánh tay vô ý thức ở trên người lục lọi, hiển nhiên thanh âm này đã phá hỏng tiết tấu xưng tội của hắn, Rio may mắn vì bản thân đã sớm hỏi ra những gì mà mình muốn biết.

Nhưng phiền toái càng lớn hơn nữa, lửa sém lông mày — bất luận là tiếp máy, hay là không nói tiếng nào, đều có thể khiến cho Oliver cường liệt hoài nghi, do đó khiến y dẫn người tiến vào trong phòng này — anh còn chưa kịp mở được cái tủ sắt kia mà!

Tiếng chuông ma quái đòi mạng không ngừng vang liên tục, nghe vào tai Rio chói tai không gì sánh được, anh đang lo lắng không gì sánh được.

Gần như đang trong lúc tuyệt vọng, cửa sổ bị một người mở từ bên ngoài, một bóng người xốc lên sa liêm nhảy xuống bệ cửa sổ, vọt tới điện thoại di động của Adjvia bên giường, nhấn nút trò chuyện.

"Xem ra bình thường tao quá tin mù quáng vào mày rồi hả, Oliver, khiến cho mày cả gan làm loạn, ngay cả

mệnh lệnh của tao cũng dám cãi luôn rồi — tao không phải đã dặn tụi mày chờ ở bên ngoài rồi sao? Cút khỏi cửa phòng ngủ của tao ngay, bằng không tao đem ngón tay cùng bàn chân ngu xuẩn của mày chặt xuống cho cá mập ăn!"

Dựa theo tiêu chí của công tước này, thì thanh âm âm nhu ưu nhã lại lộ ra lửa giận khiến người ta sợ, Oliver không cách nào chịu được lực sát thương ẩn trong đó. "Rất xin lỗi …" Y nhanh chóng xin lỗi, chạy trối chết.

Cúp mày, người nọ tung hứng với chiếc điện thoại, dùng tư thái đắc ý 'Xem đi, tôi lại cứu anh một mạng' nhìn Rio.

K.Green … Tên này lại dĩ nhiên chạy về đây? Rio nhíu mày nhìn hắn: "Cám ơn, tuy rằng tôi không hề tán thành cách làm mạo hiểm mù quáng này của cậu. Vạn nhất lúc cậu đang trèo tường bị người khác thấy thì sao? Một đám súng nổ có thể bắn cậu thành rổ như cái nệm giường."

"Anh chẳng thể đổi sang một cách nói khác có tình vị hơn chút được hay sao? Ví dụ như: Honey à, cậu trở về là giúp tôi sao, thật khiến tôi cảm động, hoặc là 'Vì cứu tôi, mà cậu cư nhiên lại từ bỏ nhiệm vụ của mình, tôi thực sự là yêu chết cậu rồi'. …? Thực sự không được, vậy một nụ hôn cuồng nhiệt thay cho lời yêu khó nói thành lời cũng có thể mà!" K.Green dùng một đống các câu nói trêu đùa.

Rio xụ mặt bắt đầu đi nghiên cứu tủ sắt, để che giấu được nhịp tim đập không ngừng trong lòng anh. Cho dù cả hai người họ đã phát sinh tiếp xúc thân mật, anh vẫn không thể thích ứng được việc cùng một sát nhân liên hoàn liếc mắt đưa tình — bên cạnh còn có thêm một tên ngu ngốc đứng xem.

K.Green phiền muộn nhún nhún vai: "Anh giả đứng đắn quá mà, Rio, rõ ràng lúc làm tình anh nhiệt tình cuồng dã tựa như mãnh thú vậy …"

Rio hận không thể nhổ xuống cái bao tay nhét vào trong miệng của hắn. Anh cố nén tâm tình, lấy ra một cái vali xách tay, khéo léo nhập mật mã mở ra, một phần cứng máy vi tính màu bạc an tĩnh nằm ở lớp nệm đen. Dựa theo lời khai của Adjivia, bên trong có chứa toàn bộ tư liệu hội viên của câu lạc bộ, quy hoạch sân bãi, an bài của nhân viên, vận tác tài chính, thiết kế hoạt động, danh sách nhân thú, v.v…. Ngoại trừ Nguyệt Thần Đảo, bọn chúng còn có hai căn cứ hoạt động để săn bắn nhân thú khác, một cái ở rừng rậm nguyên thủy Siberia, một cái ở vùng núi hẻo lánh Đông Nam Á.

Sau khi xác định được tin tức trong máy vi tính xong, đem phần cứng máy vi tính dính đầy vân tay của mục tiêu bỏ vào trong túi plastic không thấm nước. Rio biết cái tên Adjivia không thể nào chạy được nữa, dù cho cha hắn có là công tước Anh quốc cũng vô dụng, sóng triều dư luận quốc tế phô thiên cái địa đủ bao phủ triệt để hắn.

"Thành công rồi!" Anh mừng rỡ nhìn phía K.Green. Đối phương vươn hai tay ra tỏ ý chúc mừng anh.

Rio tâm tình kích động mà ôm hắn, cố sức vỗ sau lưng hắn. "Thật tốt quá … Còn kịp, chúng ta có thể cứu hơn 10 người nữa rồi."

“Ở đây cũng có công của tôi mà, đúng không?” Vị sát nhân liên hoàn tranh công mà hỏi.

“Đương nhiên! Công của cậu không hề thiếu!”

“Như vậy, thưởng một nụ hôn thế nào?”

Rio không nói hai lời, phủ lấy môi của hắn, ép hắn tiến sát tới góc tường, sau đó một tay chống tường, một tay đỡ lấy gương mặt hắn, càng tiến sâu mà thăm dò khoang miệng của hắn. K.Green bị cố định vô pháp nhúc nhích ôm lấy thắt lưng đối phương, lòng bàn tay cách vải vóc vuốt ve vuốt ve.

Hai người hôn như si như túy, hồn nhiên vong ngã, quên trên giường còn có một người bị tình nghi đang dần hết hiệu lực thuốc.

“Hừ …” Adjivia dùng con mắt không còn tiêu cự nhìn hai tên đàn ông đang ôm nhau kia, phát sinh ra giọng mũi không rõ.

Rio tạm thời rời khỏi môi hắn, xoay người nhặt lên cái ống chích còn nửa thuốc trên sàn nhà, thẳng thắn đâm thẳng vào thân thể tên quấy rối kia.

“Hừ, liều thuốc quá nhiều sẽ khiến hắn thành ngu ngốc đó!” Vị sát nhân liên hoàn thở hổn hển cười rộ lên. “Đây không hợp quy tắc đâu.”

“Hắn vốn là một tên ngu ngốc.” Vị đặc vụ liên bang lơ đểnh trả lời. “Dù sao tôi cũng đã hoàn thành nhiệm vụ, để đám quy tắc đó đi gặp quỷ hết đi!” Anh bất mãn mà quay lại nắm lấy tên thanh niên đang chọc ghẹo anh kia, lần thứ hai hôn.

Về chuyện liên hệ cục để xin hậu viện … Chờ chút nữa đi, dù sao địa cầu này cũng sẽ không vì vài phút anh chìm đắm vào tư tình mà bị hủy diệt đâu, mặc kệ nó.

49. Chương 48: Tẩu Hỏa Nhập Ma

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Bọn họ vẫn hôn cho đến khi không thể thở nổi nữa, mới khó khăn mà tách nhau ra từ tình trạng dính sát vào nhau như thế.

K.Green đặt cằm lên hõm vai Rio, thở dốc nói: "Lý trí nhắc nhở tôi phải đi, nhất là trước khi tinh thần nghề nghiệp của anh quay trở lại và đâm ống tiêm xuống cổ tôi — anh còn một ống tiêm đặt ở ống tay áo, đúng không?" "

Vị đặc vụ liên bang ôm lấy phía sau gáy vị sát nhân liên hoàn, đối phương lại nhuộm màu tóc thành đen, hòa với màu da đồng trơn truột phiêu lượng càng tăng thêm ma lực, khiến cho tay anh không ngừng vuốt ve qua lại không thể kiềm được. "Cậu sợ tôi sẽ bắt lấy cậu nhốt vào trong nhà giam sao, vậy thì triệt để thu tay lại đi."

"Nếu hiện tại tôi thu tay lại, sẽ không cần vào tù ngồi?"

"Vẫn phải vào tù, nhưng tự thú có thể giảm được hình phạt." Rio ở ngay mi tâm của hắn hôn xuống, ôn nhu kiên định mà nói: "Sau đó, tôi nhất định chờ cậu ra."

Tay của K.Green đặt trên vai anh chợt run lên, dựa theo tiếng cười trầm thấp không khống chế được, lập tức biến thành một trận cười to. Hắn nâng mặt lên, để cho đối phương thấy rõ được biểu tình tràn ngập đùa cợt của chính mình, nhưng lại đem sự thất vọng ẩn giấu sâu trong lòng. "Đặc vụ của tôi, anh nên quang vinh nhận được huy hiệu nhân viên chấp pháp kiệt xuất do chính phủ liên bang tặng đi, khen ngợi anh trong tình huống này, vẫn kiên trì tận trung cương vị công tác."

"Tôi biết chuyện thế này rất khó với cậu, thế nhưng —"

"— Thế nhưng, tôi không muốn trở thành một trong những chiến tích đại biểu bằng cái huy hiệu đó của anh, trở thành một vinh dự để lý lịch anh càng thêm rạng rỡ." K.Green đẩy Rio ra, từng bước lui về phía sau, đến tận khi đặt chân lên được đỉnh thành cửa sổ. "Xem ra hợp tác của chúng ta phải dừng lại tại đây rồi — Sẵn tiện nhắc anh 1 chút: Còn lại 5 tên hội viên vẫn chưa rời khỏi hội sở, bởi vì cái tên Adjivia vừa điên vừa đa nghi kia đã phát điên tới mức bất kể hậu quả thế nào rồi, hắn hoài nghi ngoài trừ anh ra, trong đám đó vẫn còn cảnh sát nằm vùng khác. Hắn giam lỏng và bắt nhốt bọn họ, chúng ta có muốn tổ chức 1 cuộc thi đấu không, xem thử bọn chúng bị anh tìm được trước, hay là bị tôi giết chết trước?"

Âm cuối chưa nói ra, K.Green ngã người về phía sau 1 cái, thân ảnh trong nháy mắt ngã xuống từ cửa sổ tầng 5

"Chết tiệt!" Rio chửi một tiếng, chạy lên phía cửa sổ nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy đối phương nhảy vọt qua các khe đá tường ngoài, tựa như con thằn lằn linh hoạt biến mất trong tầm mắt.

Vị đặc vụ tóc đen lập tức bỏ đi áo khoác, lấy ra một con dao nhỏ, không chút do dự rạch một vết thương nhỏ từ vết thương cũ ở ngay phía trong cánh tay phải, từ mũi dao lấy ra được một máy phát tín hiệu dính máu nhỏ bằng đầu ngón tay — Chỉ giấu trong cơ thể, mới có thể thoát ra khỏi nguy hiểm bị người khác phát hiện.

Hai phút sau, tiểu tổ hành động đặc biệt của FBI danh hiệu "Khu cấm săn", đang ở một đảo nhỏ Thái Bình Dương cách đó mấy trăm km, tiếp nhận được tín hiệu vệ tinh GPS, từ tín hiệu đó mà xác định vị trí chính xác của điệp viên nằm vùng.

“Mục tiêu đang ở vĩ tuyến Nam 8 độ 33 phân, kinh tuyến Tây 161 độ 10 phân. Đội đột kích, hành động!” Vị đặc vụ phụ trách hậu viên ra lệnh, 3 máy bay chiến đấu hệ AV-8B (1), 2 phi cơ trực thăng trọng hình vận tải chở hơn 100 binh sĩ vũ trang hiệu CH-47F (2), cùng với một tàu trục hạm từ căn cứ hải quân điều tới hướng tới mục tiêu mà xuất phát.

K.Green nhảy ra khỏi tường hội sở, nhanh chóng chạy tới vùng gần rừng cây, từ trong đám rừng cây kia truyền ra hai tiếng bắt chuyện “Hưu,hưu”. Hắn lập tức rút súng ra, thấy Neal lộ nửa đầu ra thấp giọng nói: “Hey, là tôi, là tôi!”

“Mày còn chưa đi?” Hắn còn tưởng cái tên khốn thấy gió chiều nào đổi chiều đó đã sớm trốn trong cái góc nào đó, hoặc là tranh thủ ẩn thân tại sân bay hoặc bến tàu chờ thời cơ trốn đi rồi chứ.

“Vậy cũng phải chờ tôi tìm được phương tiện để đi chứ.” Neal nhìn chung quanh 1 chút, mừng thầm nói. “Tên cảnh sát kia đâu? Bị bắt rồi? Bị kẹt?”

K.Green trừng mắt liếc nhìn gã, không có trả lời

Neal thức thời mà nói: “Dù sao cũng là đi, đúng không? Chúng ta cũng phải nhanh lên thôi, tôi có 1 dự cảm không tốt … Hai hòn đảo này sắp bị lật ngược rồi.”

K.Green vô ý thức chạm đến túi quần đang nổi lên kia, do dự 1 chút.

“Còn do dự gì nữa chứ?” Neal giục. “Cậu xem, cậu cũng chơi đã ghiền rồi, mà tiền của tôi cũng — À, tiền, tiền sau đó có thể kiếm sau, hiện tại bảo vệ tính mạng quan trọng hơn đó anh em à!”

“Còn có 5 tên, phải bỏ nó ra khỏi danh sách của tao.”

Neal làm ra tư thế khẩn cầu, vẻ mặt thánh khiết thành khẩn nhìn hắn. “Xin làm ơn cho cơ hội để 5 con sơn dương lạc đường một lần hối cải để làm người mới đi, coi như nể mặt cha ông linh thiêng ở trên trời!”

K.Green đánh mạnh vào ót của gã: “Đừng có làm ra cái biểu tình khiến người khác nổi da gà như vậy, chẳng hợp với mày tí nào!” Hắn từ túi quần lấy ra một cái điện thoại di động màu tím xa hoa (đó là của Adjivia, trước đó hắn đã dùng nó để lừa Oliver, thuận tiện bỏ vào trong túi luôn), lộ ra ánh mắt đầy tiếc nuối. “Tao vốn đã sắp xếp một kết cục tương xứng với hành vi phạm tội của tụi nó …”

“— Vậy quá phiền đi, cứ đem đám người đó giao cho Thượng Đế giải quyết đi!” Neal nhỏ giọng kiến nghị.

“Đáng tiếc thời gian không cho phép. Trên bản vẽ xinh đẹp này tiếp theo sẽ có chỗ trống rồi, thành tích của tao từ trước tới giờ chưa bao giờ thấp hơn A, hôm nay vì sai lầm này mà tụt xuống B rồi.” K.Green xoa cổ tay thở dài.

"— Đạt tiêu chuẩn là được rồi." Neal vô lực an ủi.

"Mày biết phong cách hành động của tao mà phải không. 'Ăn miếng trả miếng, đòn trả lại đòn', nếu không vạn bất đắc dĩ, tao thực sự không muốn cho 5 tên cặn bã kia một ngoại lệ."

"Hiện tại chính là đang 'Vạn bất đắc dĩ' đó!"

K.Green bất đắc dĩ nhún vai, dùng điện thoại di động của Adjivia gọi cho Oliver.

Hơn 20 phút sau, 3 cái máy bay chiến đấu đã tới được bầu trời trên Nguyệt Thần Đảo, ra-đa tại trung tâm chỉ huy mặt đất của sân bay Bắc Đảo quét được vật lạ đang đáp xuống nên phát sinh cảnh báo, kết quả bị hai quả đạn đạo tiểu ngưu trực tiếp bắn vào nổ cho tan tành.

Tiếng nổ mạnh kia khiến cho cả đảo phải chấn động, toàn bộ bảo vệ trong hội sở lập tức chen chúc chạy ào ra, kinh hoảng nhìn về phía sân bay.

Rio nhân cơ hội này rời khỏi phòng ngủ của Adjivia, chạy tới phòng sách liên hệ với trung tâm hậu viện — Là điện thoại của người đứng đầu cao nhất câu lạc bộ này, anh tin tưởng không dám cài đặt chế độ quản chế lên cái điện thoại này.

"Hey, cộng sự, khỏe không?" Vị cộng sự Robert của anh ở đầu bên kia nói. "Chúc mừng anh đã thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ! Chúng ta còn có 2 "Chinook" (là tên gọi khác của CH-47F) chở các chiến sĩ đặc chiến cùng 1 tàu khu trục hạm đang đi tới, anh chỉ cần an toàn chờ chúng tôi tới đón là được … Khoan đã, có tình huống khác thường, từ phi công của máy bay chiến đấu bên chỗ anh truyền tới, ở sân bay nhỏ trên Nam đảo, có một máy bay đang cất cánh … Là chạy trốn sao?"

"Không, tên Adjivia còn đang trong tầm khống chế của tôi." Rio nhìn thoáng qua cửa phòng phòng ngủ đang đóng chặt kia, mục tiêu nhiệm vụ lần này đang mất hồn mất vía mà nằm ở trên giường — Thuốc này khi tiêm vào người không khiến người đó mất mạng, nhưng sẽ khiến trong một khoảng thời gian thần chí không rõ, tác dụng phụ là mê muội nôn mửa khó tránh khỏi.

"Vậy kỳ quái nha, tôi sẽ phái người tới đó xem xét, anh chờ 1 chút … Là phi cơ trực thăng của câu lạc bộ Nguyệt Thần! Có lẽ là nhân viên cấp cao của đối phương chuẩn bị chạy trốn, tôi sẽ ra lệnh cho máy bay chiến đấu đi cản —"

Robert vừa dứt lời, từ trên bầu trời xa xa truyền đến một tiếng nổ vang. Rio bỏ microphone chạy tới ban công, chỉ thấy có một ngọn lửa rực rỡ đang cháy ở phía chân trời Đông nam.

— Là phi cơ trực thăng của câu lạc bộ? Rio nhíu mày, trở về phòng cầm lấy microphone hỏi: "Các anh bắn rơi nó rồi?"

"Không, phi công còn chưa kịp làm gì cả!" Robert vội vàng giải thích. "Tự mình nó chẳng hiểu sao lại nổ

tung đó chứ, còn suýt chút nữa lan tới máy bay bên chúng ta rồi."

Rio trầm mặc vài giây, cuối cùng nói: "Cẩn thận kiểm tra thành viên trên phi cơ trực thăng kia, tôi nghi là —"

"Gì cơ?"

"Không có gì, hiện tại kết luận còn quá sớm."

"Rio, có phải anh có chuyện gì gạt tôi không?" Khứu giác nhạy cảm của y hồ nghi mà nói. "Nói cho tôi biết vị trí hiện tại của anh, tôi lập tức cho người tới đón."

"Không vội, anh không nghe người ta từng nói sao, "Trung tâm của con lốc chính là gió êm sóng lặng". Tôi phải ở lại đây canh hang đợi thỏ, nắm chặt lấy nhân chứng biết rõ nội tình của chuyện này." Rio nói xong, cúp máy.

K.Green cùng Neal đứng ở sát biên giới rừng rậm, nhìn về phía bầu trời phía đông nam, ở đó vừa có một quả cầu lửa nổ ầm ầm giữa ban ngày, sau đó lại quay trở lại bầu trời an tĩnh.

"Còn mắc công cậu phải suy nghĩ.." Neal lẩm bẩm nói. "Mô phỏng theo khẩu âm ẻo lả của tên công tước kia, kêu trợ lý của hắn đem 5 tên hội viên kia lên máy bay, sau đó nhấn kíp nổ. Tôi còn tưởng rằng cậu định tha cho chúng …" Gã quay đầu nhìn người thanh niên nét mặt bình thản đang đứng bên cạnh, trong lòng chợt lạnh đi. "Cậu chưa từng nghĩ tới việc thủ hạ lưu tình, phải không?"

"Đối với mục tiêu nhận định — đúng vậy," K.Green trầm giọng nói. "Tao sẽ không thủ hạ lưu tình."

Neal tựa như đang nhìn thấy quái vật, cuối cùng dường như hiểu rõ được sự việc nên liền nhún nhún vai. "Được rồi, tôi còn có thể trông cậy vào một tên sát nhân liên hoàn nương tay thế nào nữa đây? Tiếc nuối duy nhất của cậu chắc chỉ là không thể theo kế hoạch mà giết bọn chúng. Kỳ thực loại chuyện này tôi thấy cũng có cái hay: Bị một tên sát nhân đang dưới lệnh truy nã, ngay trong tầm mắt mình, đem toàn bộ đám tội phạm cùng nhân chứng giết chết hết, sợ cái tên cảnh sát kia sẽ tức chết mất thôi."

K.Green tưởng tượng một chút về biểu tình của Rio nếu biết được chuyện này, nhịn không được nâng khóe miệng … Nếu như, hắn lại tiếp tục được một tấc lại muốn tiến một thước, đem cái tên đầu sỏ kia giết chết, thì đối phương sẽ ra cái phản ứng gì đây?

Dù sao vốn mục đích của chuyến đi này của hắn chính là: chặt đứt manh muối, bêu đầu tên cuối.

Còn về lúc trước đã hứa với Rio không can thiệp vào chuyện của nhau, thậm chí là tạm thời hợp tác —

Xin lỗi, lại lừa anh rồi. Hắn nói với vị đặc vụ liên bang tóc đen trong đầu mình, *đến lúc đó, tôi nghĩ anh*

sẽ cực kỳ, cực kỳ tức giận, nếu vậy, dùng hết lực mà tới bắt tôi đi!

"Được rồi, hiện tại cũng nên tiết lộ 1 chút phương án rút lui khỏi đây của cậu đi, cậu định rời khỏi đây bằng cách nào?" Neal kiềm chế tâm tình bức thiết mà hỏi.

K.Green lơ đểnh trả lời: "Lo lắng cái gì? Mày còn có thể trở lại Nam đảo, thay một bộ chế phục màu cam của đám tù binh kia, sau đó thanh thản ổn định chờ đám cảnh sát tới nghĩ cách cứu viện — Hiện tại không phải mày là lương dân tuân thủ luật pháp hay sao?"

—- *Sau cái việc tao đem bán tin tức của tên cảnh sát nằm vùng cho cái tên Adjivia để lấy 100.000 sao? Sợ đám cảnh sát đó lại một lần nữa đem tao quăng vào ngục đó!* Neal sinh ra một sự tức giận và chột dạ, vội la lên. "Hey, tôi không muốn bị kéo vào cục cảnh sát để lấy khẩu cung nữa đâu, từ trong ngục ra khỏi, vừa thấy cảnh sát tôi sẽ theo phản xạ mà thấy đau đầu rồi! Còn cậu thì sao, không dự định tùy tiện nói với chúng, "Tôi là K.Green, các người có thể cho tôi ngồi khoang hạng nhất được không?" chứ?"

K.Green phì cười nói: "Được rồi, nếu mày đã kiên trì tới vậy, tao có thể mang mày theo cùng — Nhưng giờ thì chưa được."

"Cái gì?"Neal khó mà nhịn được kêu lên. "Oh my god, câu lạc bộ Nguyệt Thần đã bị cậu chơi tới nửa chết nửa sống, ngay cả bọn gái cũng mặc không nổi quần áo rồi, mẹ nó, cậu còn muốn làm gì nữa?" Gã như tan vỡ chẳng khác gì mãnh thú mà nhào tới, ý đồ khóa chặt cổ của K.Green, bày ra tư thế đồng quy vu tận, đồng thời nổi giận đùng đùng mà kêu to. "Mẹ nó bộ mày định đùa tao sao? Nghe này, tao mặc kệ mày có phải như một đứa bị bệnh cưỡng chế muốn mọi thứ đều phải hoàn hảo như cái kế hoạch quỷ quái gì đó hay không, dù sao tao cũng muốn rời khỏi chỗ này lập tức! Lập tức!"

K.Green bị gã áp chế ở tại đó lăn hai vòng, kéo lấy cánh tay của gã ra khỏi cổ của mình, nói: "Mày chỉ có 2 đường, hoặc là tự rời khỏi tao, tự tìm lối đi; hoặc là dựa theo sắp xếp của tao. Tự mày chọn đi!"

Neal suýt nữa khóc ra. Gã đã liều lĩnh dụng quyền cước công kích K.Green, tàn bạo nói: "Tao muốn làm thịt tên khốn mày!"

K.Green dễ dàng tránh khỏi mấy chiêu của gã, ngón tay đâm thẳng vào cổ họng của gã, đầu gối đá mạnh vào bụng dưới của gã, hài hước nói: "Muốn cắn ngược tao sao, con chó săn?"

Neal thở hồng hộc nằm ở trên cỏ, hai tay ôm lấy cánh tay của K.Green, dùng cách nói gần như là cầu xin mà nói: "Đi thôi mà, chủ của tôi ơi, vương của tôi ơi, hiện tại đi liền đi … Tôi lập tức đưa cậu 10,000,000, tiền mặt."

"Tao không thiếu tiền." K.Geen dùng cách nói của dân xã hội đen trả lời. "Coi như dùng 10,000,000 mua một lần sảng khoái đi."

"Chờ tôi rời khỏi được đây cậu muốn thoải mái thế nào thì thoải mái thế ấy." Neal dùng hết toàn bộ thành ý mà trước nay chưa từng có của mình ra, kề sát người hắn. "Không ai lại chê tiền, đúng không? 20,000,000,

à không, 30,000,000, chỉ cần cậu dẫn tôi an toàn trở lại mặt đất, tôi lập tức đem nửa mạng mình cho cậu cũng được."

"Tao không muốn cái mạng bẩn của mày." K.Green buông tay đứng dậy, đầu ngón chân đá cái mông đối phương. "Tao muốn mạng của Adjivia."

Neal đau khổ mà đem cánh tay che đôi mắt mình lại, yên lặng tự mình an ủi: *Coi như giết người diệt khẩu vậy, đỡ phải đem cái chuyện mình bán đứng tên cảnh sát nằm vùng để lừa hắn bị người khác biết … mẹ nó, sớm biết có hôm nay, lúc trước không nên điên cuồng chạy tới gần tên sát nhân điên cuồng này, đây không phải là diễm ngộ đâu, mà là bi kịch …*

K.Green cúi thắt lưng, xách áo của gã đứng lên: "Đừng lãng phí thời gian, nếu mày còn muốn thuận lợi rời di. Nghe thấy hai tiếng nổ trước đó hay không, chỗ hướng sân bay Bắc đảo, đám cảnh sát đã bắt đầu vây bắt rồi, phỏng chừng chưa được bao lâu, không binh sẽ tới đó."

"Bọn chúng khẳng định đầu tiên chính là tìm bắt cậu đó, cậu dự định trốn thoát thế nào trước một đám quân đội vũ trang hạng nặng chứ hả?" Neal tuyệt vọng hỏi.

K.Green suy nghĩ 1 chốc, nói: "Bắt 1 con tin, thế nào? Mày nghĩ ngoại trừ Adjvia, cùng 11 tên thợ săn ma quỷ kia ra, còn ai là nhân chứng quan trọng hiểu rõ tình tiết của vụ án này nữa?"

"… Tên trợ lý kề bên?" Neal nói.

K.Green búng tay: "Chính nó. Chúng ta bắt Oliver, trước cảnh sát trao đổi điều kiện. Sau đó mày đứng ra theo bọn chúng can thiệp, tao âm thầm tìm kẽ hở, giải quyết chính chủ."

Neal giãy dụa nói: "Dù cho cậu không giết Adjvia, cảnh sát cũng sẽ làm thôi."

"Không, xuất phát từ vấn đề lợi ích chính trị, bọn chúng không phán hắn tội chết đâu." K.Green lạnh lùng nói. "Bọn chúng chỉ biết chế tạo dư luận, trắng trợn cổ xuý phá án anh minh thần tốc thế nào, làm sao cứu ra được các con tin nguy hiểm tính mạng của nước mình, tạo giá trị danh vọng, lại không cho phép phán tử hình, đem cái tên Adjvia dẫn về nước — Vì vậy hai bên đều vui mừng, lại không tổn thương quan hệ ngoại giao hai nước."

Neal nhíu mày nói: "Không phán tử hình? Ngay cả tôi cũng không hiểu nổi …"

"Nhớ hai cái tên phân tử khủng bố đạo Islam đã tạo ra vụ án nổ sân bay hay không? Mỹ đồng ý điều kiện dẫn chúng về nước một trong số điều kiện đó là không phán tử hình, quốc gia đối phương không tiếp nhận, kế quả hai tên khủng bố xui xẻo kia đến bây giờ vẫn bị nhốt trong trong ngục giam liên bang, không đề cập tới thẩm án cũng chẳng tuyên án, cứ như thế không danh không phận mà ăn cơm tù tới chết. Còn cái tên ăn thịt người quốc tịch Nhật bản kia, khi dẫn về nước xong không chỉ không ngồi tù, mà còn có thư tuyên dương đã có lý lịch ăn thịt người — " K.Green cười lạnh một tiếng. "Mày nghĩ cái tên con trai trưởng của dòng họ Adjvia sẽ ngồi trong ngục hay sao?"

Neal không thể phản bác được gì.

"Cho nên tao đã nói, pháp luật chỉ là một con gái điếm, mặc dù từ đầu đến chân bọc trường bào kín kẽ — thì nó vẫn là con gái điếm." K.Green cúi đầu nhìn hai lòng bàn tay của mình, không thể nhận ra dòng máu đặc sệt đang chậm rãi di động trên đó, hắn nắm chặt ngón tay, tựa như đang nắm lấy một con dao với lưỡi dao sắc bén, mặc cho nó đang cắm chặt cắt lấy da thịt mình.

"— Tao chính là đang làm chuyện tao nên làm, không ai có thể ngăn cản." Hắn dùng giọng nói lãnh ngạnh như đao phong nói.

Ngay lúc này, Neal nghĩ nếu như ở cùng hắn thì sẽ không cần phải lo sợ gì cả.

Đến tận vài giây sau, gã mới có thể giãy ra khỏi ảo giác như vừa bị đầu độc kia, toàn thân đầy mồ hôi lạnh mà mắng chính mình: Tẩu hỏa nhập ma!**HẾT CHƯƠNG 48**

(1) McDonnell Douglas AV-8B Harrier II là một loại máy bay thuộc thế hệ thứ 2 trong dòng máy bay cất cánh hạ cánh thẳng đứng/trên đường băng ngắn hay máy bay phản lực đa chức năng V/STOL, loại máy bay này được thiết kế chế tạo vào cuối thế kỷ 20. Hãng British Aerospace đã nối lại dự án chế tạo nâng cấp loại máy bay V/STOL vào đầu những năm 1980, và nó được quản lý bởi Boeing/BAE Systems từ thập niên 1990.

AV-8 Harrier II được phát triển từ mẫu máy bay trước đó là Hawker Siddeley Harrier, nó chủ yếu được sử dụng để tấn công nhanh hay những nhiệm vụ đa chức năng, điển hình là nó được sử dụng trên các tàu sân bay.

(2) CH-47 Chinook: là máy bay trực thăng vận tải hạng nặng đa năng 2 động cơ 2 cánh quạt do Boeing Integrated Defense Systems thiết kế và chế tạo.

50. Chương 49: Bẫy Trong Bẫy

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Điện thoại riêng trên bàn sách vang lên liên tục, Rio nhìn số điện thoại di động hiển thị trên màn hình điện thoại, rất kiên trì mà không tiếp máy.

Anh biết số điện thoại này, là của Oliver.

Nhiều cơn chấn động liên tiếp khẳng định đã khiến cho vị thư ký riêng này tâm thần bất định, vị công tước cứ ở trong phòng suốt chẳng chịu ra ngoài nhất định sẽ khiến cho y lo lắng không ngớt, cứ tiếp tục như vậy, sẽ không kéo dài được bao lâu, y sẽ không để ý mấy lời chửi rủa mà phá cửa xông vào, nỗ lực đem vị chủ nhân điên bốc đồng này cưỡng chế mà mang ra khỏi đảo.

Rio chính là chờ đợi giây phút này.

Hơn mười phút sau tiếng gõ cửa lại vang lên. Sau khi thấy không có ai trả lời, đối phương rất nhanh phát hiện cửa phòng cũng không có khóa trái, liền đưa chân đẩy cửa bước vào.

Ngay khi một cánh tay của y vừa chen vào cửa, thì Rio đã tay mắt lanh lẹ mà bắt lấy nó, thuần thục kéo người tiến vào trong, hai tay bắt chéo kéo ra sau lưng áp người ngã xuống đất.

— Dĩ nhiên lại không phải là Oliver, chỉ là một người thanh niên mặc đồ bảo tiêu bình thường.

"Mày là ai? Tới đây làm gì?" Vị đặc vụ liên bang cảnh giới nghiêm khắc ép hỏi, đồng thời gia tăng lực đạo ở cánh tay.

Người thanh niên đó đau tới mức kêu to, không có chút chống cự mà rất thẳng thắn khai báo: "Ellen! Tôi là Ellen! Là do Oliver kêu tôi tới … Y nói nếu như trong phòng công tước còn có người nào khác, thì hãy thay y chuyển lời mấy câu."

"Nói!"

"Ý nói vừa thấy chuyện ngày hôm nay, thì cũng biết câu lạc bộ Nguyện Thần triệt để xong đời rồi. Y đồng ý tự thú, cũng đồng ý ra tòa làm chứng, nhưng lo lắng người thân không được bảo đảm an toàn. Y cho rằng anh là người có thể đàm phán được, nên muốn trực tiếp gặp anh."

"Vậy mày kêu y lên đây."

"Không, y nói chết y cũng không muốn đứng trước mặt công tước, nếu như anh nghĩ y vẫn còn có giá trị làm nhân chứng, thì hãy ra khỏi hội sở, đến chỗ ẩn thân của y mà gặp mặt."

Rio chần chừ 1 chút. Y nhìn người thanh niên bị đè dưới sàn nhà tới mồ hôi ứa ra, vẻ mặt kinh hoảng, lại nhìn cánh cửa phòng ngủ đóng chặt của Adjivia, sau khi suy nghĩ rồi mới nói: "Trước khi có người tới đây tiếp nhận người, thì tao sẽ không rời khỏi đây. Mày gọi điện cho Oliver, nếu như thật có thành ý, thì cứ đơn độc tới đây gặp tao, bằng không chuyện này tao sẽ coi như không nghe gì hết. Nói cho y biết, y tuyệt đối không chạy thoát được đâu, nếu như rơi vào tay của người khác, thì tao sẽ không thừa nhận y đã từng có ý muốn tự thú đâu."

Ellen mồ hôi như mưa mà gọi điện thoại, vừa cúp máy thì người đó đã muốn khóc: "Oliver … cái gì cũng không nói, cúp …"

"Vậy phiền mày ở đây đợi vậy." Rio nói, dùng cravat mà đem hai chân hai tay của tên đó trói chặt, nhét khăn vào miệng, bỏ cả người y vào trong tủ quần áo.

"Mẹ nó, cái tên cảnh sát chết tiệt đó lại không mắc mưu!" Neal thở phì phì dùng mũi giày đá vào ót của Oliver, kéo lấy cái mặt của y mà chà xuống sàn nhà cho bớt giận.

"Đã nói rồi, chiêu thức điệu hổ ly sơn đó trước đó chúng ta vừa mới dùng xong, sao mà anh ta có thể dễ dàng rút đi như thế được." K.Green hờ hững nói. "Mày cho là chỉ số thông minh của anh ta ngang bằng với mày sao?"

"K.Green! Cậu rốt cục là đứng về phía bên kia phải không? Cậu là một tên sát nhân, không phải là hiệp cảnh tình nguyện!" Vị phần tử xã hội đen tức giận

Vị sát nhân liên hoàn nhún nhún vai, không trả lời.

"Vậy hiện tại làm sao bây giờ? Cũng không thể trực tiếp chạy ào vào mà giết tên Adjivia kia được, quá vướng tay vướng chân … Không, căn bản là một nhiệm vụ không thể hoàn thành được!"

K.Green trầm mặc tính toán, một lát sau thừa nhận: "Xác thực rất vướng tay chân."

— *Quên đi thôi!* Neal gần như muốn nói ra những lời này, thì nghe thấy được tiếng rít của cánh quạt ở trên bầu trời xa xa mơ hồ truyền đến. Gã lập tức lấy kính viễn vọng ở bên thắt lưng của Oliver, đi tới chỗ trống cẩn thận quan sát, lập tức chửi bới: "Đáng chết! Đại bộ đội cảnh sát tới rồi! Là phi cơ trực thăng trọng hình vận tải … Nhìn qua như Chinook, hai cái … Mẹ nó, ít nhất cũng chứa được hơn 100 tên đó." Gã lập tức quay đầu nhìn K.Green. "Thấy không vậy? Cái này không phải là diễn kịch nữa rồi! Nhanh chóng rời đi đi, nếu không muộn chạy cũng không kịp đó."

K.Green vẫn trầm mặc, con người màu ám lục sắc của Neal vòng vo chuyển, khom lưng từ chân rút ra chủy thủ, đâm mạnh vào cổ của Oliver, động tác quá mau hơn cả cái chớp mắt. Tên bị đâm kia ngay cả một tiếng kêu cũng chẳng kịp phát ra, từ chỗ vết thương liên tục phun ra máu hòa cùng bọt mép, chảy ướt cả mặt và đầu cổ.

"— Mày làm cái gì vậy?" K.Green nhướng mày nhìn gã. Tuy rằng cái tên quản lý của câu lạc bộ này, bản thân Oliver tội chết khó tránh, nhưng tính mạng của y không nằm trong danh sách của hắn, nên lúc này khi đột nhiên bị Neal giết chết, hắn mặc dù muốn ra tay cản, nhưng cũng cảm thấy làm vậy là thừa.

Neal chẳng hề để ý mà lấy áo của nạn nhân mà chùi máu trên dao, sau đó bỏ lại vào vỏ dao: "Thay cậu quét tước chiến trường, dù sao y cũng phải chết!"

"Mày nghĩ là nếu chặn đứng con đường lợi dụng Oliver, thì tao sẽ từ bỏ sao?" K.Green bén nhọn hỏi.

Neal ngoài cười nhưng trong không cười, nhìn hắn, rốt cuộc cam chịu.

K.Green thở sâu, ức chế xung động muốn đem cái tên đàn ông ở trước mặt mình giết chết — Hắn cũng không chán ghét động cơ của đối phương, thậm chí tin tưởng làm vậy ngoại trừ tự bảo vệ mình ra còn có mang thêm ý bảo vệ người khác nữa, nhưng với loại người chẳng thèm để ý đến ý nguyện của hắn, tự ý thay hắn ra quyết định, chính là hành vi mà hắn căm thù đến tận xương tuỷ — Nói thật, nếu như không phải còn nghĩ tới động cơ thiện ý ít ỏi đó của gã, thì hắn đã nhịn không được hạ thủ với cái tên này từ lâu rồi.

Dường như cảm giác được tức giận của hắn, tên đàn ông tóc vàng nâu kia lùi ra phía sau 2 bước, nghiêm mặt nói: "Tôi là vì muốn tốt thôi, K.Green, tôi biết cậu là một tên sát nhân, tựa như một dạng thói quen chẳng khác gì một chứng bệnh thích kiên trì trò chơi đi trên dây bắc giữa hai vách núi — Phải biết rằng đối với 1 người mà nói, trên đời này không có bất kì thứ gì có thể quan trọng hơn tính mạng của chính mình, tôi tuyệt đối sẽ không vì level cấp A của cậu mà bán mạng, cũng không muốn nhìn thấy cậu chết vì sự cố chấp của mình, cậu hiểu không?"

K.Green nhìn gã, ánh mắt lạnh như bằng chậm rãi lắng xuống, biến thành một bóng đêm dày đặc cực kỳ sâu thẳm đến dị thường. Hắn dường như đang tự suy nghĩ, nhưng Neal lại có cảm giác, đây cũng không phải là dao động, mà là một truy điệu đau thương dành cho tro nguội băng lãnh.

Hắn đang nhớ tới trước đây, đang nhìn lại nội tâm của mình — Neal đột nhiên sản sinh liên tưởng kỳ quái, tựa như ở phía sau người thanh niên đó có một bóng đêm dày đặc, một cánh cửa chỉ cần hé lộ ra một khe nhỏ, lập tức đóng chặt thật mạnh lại.

K.Green chỉ thất thần vài giây, rất nhanh thần thái tự tin mà quyết tuyệt lại xuất hiện trở lại trong tầm mắt của gã. "Dù cho có vướng tay chân, nhưng tao vẫn muốn đi." Hắn hờ hững nói. "Còn mày, Neal, mày có thể đi, tao sẽ nói cho mày cách rời khỏi đây."

"Cái gì — Vì sao?" Neal bất ngờ không thể hiểu được tại sao. Gã còn tưởng rằng cái tên sát nhân điên cuồng này sẽ tiếp tục sai khiến gã lên núi đao xuống biển lửa, cho dù cho nhảy máy bay cũng muốn bắt gã làm bàn lót.

"Bởi vì tao không muốn tiếp tục nhìn thấy khuôn mặt giảo hoạt mà ngu xuẩn của mày nữa, cùng với cái ánh mắt hạ lưu đó!" K.Green nhịn không được mà nói. "Coi như cho mày thù lao của mấy ngày qua đi, sau khi cầm lấy thì lập tức biến mất khỏi mắt tao."

Neal bị mấy từ hình dung "Ngu xuẩn", "Hạ lưu" khiến tự tôn bản thân bị hao tổn rất nhiều, gã cảm thấy bản thân mình trong lòng đối phương chính là cái hình tượng như thế vừa thấy tức giận vừa uể oải, thế nên trong lúc nhất thời không cảm giác được sự cuồng hỉ vì đã đạt được mục đích. "Tôi đi, còn cậu?" Gã vô thức hỏi.

"Chuyện của tao không cần mày quản." K.Green nhíu mày. "Có muốn nghe hay không? Không muốn thì tự đi."

"—- Muốn! Đương nhiên muốn!"

"Nhớ cái động thiên nhiên kia không, hiện tại thủy triều đang xống, từ cái động kia đi tới đầu cùng, sau đó

nhảy xuống, dọc theo vách đá tiếp tục đi tiếp khoảng chừng 3 thước. Ở trên một khe đá có một khe hở có cái bao không thấm nước, bên trong có một cái điện thoại vệ tinh, nhấn số gọi cho dãy số đầu tiên trong danh bạ, nói cho đối phương biết vị trí cụ thể của mày, nửa tiếng sau sẽ có một thuỷ phi cơ tới đón mày."

Neal ghi nhớ kỹ những thông tin này, suy nghĩ 1 chút liền hỏi: "Vậy ám hiệu mở đầu là gì? Tôi nghĩ, dựa theo tính cách của cậu, sẽ giấu nó đi, phải không?"

Tên này cũng không phải là quá ngu đi, K.Green liếc mắt nhìn gã, nói: " 'The quick brown fox jumps over the lazy dog' (Con cáo nâu nhanh nhẹn nhảy qua con một con chó lười biếng/1) — chỉ cần nói với người đó như vậy là được."

"Hiểu rõ rồi." Neal nói. Gã xoay người đi, do dự chốc lát, lại quay người lại nói: "Tôi có thể hay không … Ôm cậu 1 chút? Ý tôi là, chúng ta tốt xấu gì cũng là chiến hữu kề vai chiến đấu suốt ba ngày qua, sắp chia tay ôm 1 cái là rất bình thường mà phải không?" Gã nhìn sắc mặt sâu thẳm trầm tĩnh của đối phương, lập tức sửa lại. "Không có việc gì, tôi chỉ là thuận miệng nói một chút, đừng chú ý!"

"— Lại đây!" K.Green, đầu ngón tay mang cái bao tay màu đen hướng gã vẫy vẫy.

Neal nhất thời đại não trống rỗng, cứ thế lâng lâng đi qua, sau đó nhận được một cái ôm rất lễ tiết. Tay của K.Green ở phía sau lưng của gã vỗ nhẹ hai cái, bị sự bị ma quỷ ám ảnh của hắn mà hoàn toàn quên đi sức mạnh siêu cường của đối phương, nghiêng mặt qua cố gắng hôn lên môi đối phương.

K.Green mặt không đổi sắc mà trực tiếp lấy ra chắn lại ngay trước miệng mũi của gã, tay kia từ vạt áo của gã lấy ra một cái vòng trang sức bằng vàng.

Đó là một vòng dây xích màu xám bạc thường dùng để đeo thẻ bài, có chút giống thẻ bài của mấy binh sĩ, điều khác biệt chính là, trên bài tử vuông vắn khoảng 2 tấc Anh kia không có khắc tên tuổi, bề ngoài chỉ vẽ những hoa văn hình dạng quỷ dị, ở giữa là một cái hõm chứa một viên ngọc màu hồng tối, tựa như trên mặt dính máu, ở bên sát rìa là các đường viền tựa như đang phát ra phóng xạ ánh mặt trời.

Hắn nhớ kỹ hoa văn này. Vào sáng ngày thứ hai ở trong cái lều bằng cỏ được dựng ngủ tạm trong bìa bờ biển, hắn đã thấy được một hình xăm màu đen ở ngay phần ngực xích lõa của Neal, đó chính là một xương sọ ác ma được bao bọc bởi ánh lửa, trong hốc mắt sâu thẳm chính là cái hoa văn tương tự thế này.

"Cái này cho tao, coi như vật kỷ niệm cho một lần quen biết." K.Green nói.

"Không được —" Neal phản xạ có điều kiện muốn từ chối, nhưng nói được phân nửa lại rụt lại. "Vật kỷ niệm cho một lần quen biết", mấy chữ này xuất hiện trong câu nói của một K.Green luôn lạnh lùng, tựa như một đóa hoa thật nhỏ hé giữa nham thạch mang theo sự dịu dàng mịt mờ, sau đó lặng yên biến thành một bông hoa rực rỡ đầy hân hoan trong lòng gã.

Gã biết bản thân mình không có cách nào từ chối — Gã luôn không có cách nào từ chối, dù cho đối phương cứng hay là mềm — không chỉ vì tên sát nhân liên hoàn này mạnh hơn gã.

“Cầm đi —” Neal thấp giọng nói. “Vật kỷ niệm thì nên để vào trong ngăn kéo, tôi không mong nó sẽ mang đến cho cậu những phiền phức không đáng có.”

“Cám ơn,” K.Green cầm lấy sợi xích đó mang vào cổ, đem bài tử nhét vào trong vạt áo.

Neal cảm thấy nhiệt độ cơ thể của đối phương vẫn còn dư âm trong cái ôm siết chặt hồi nãy, cảm thấy ngực co thắt tới nóng lên. Gã thở sâu, ngữ điệu đông cứng nói câu: “Sau này gặp lại!” sau đó lập tức quay đầu rời đi.

K.Green cũng thẳng thắn lưu loát rời đi, không hề lưu lại ánh mắt của mình dành cho bóng lưng của đối phương.

Đây là một thu hoạch bất ngờ dành cho hắn, hắn dùng ngón tay lặng yên chạm vào vật cứng rắn nằm yên phía sau lớp áo mình, yên lặng suy nghĩ, có thể một ngày nào đó trong tương lai, có thể mang lại tác dụng cho hắn. Vì thế, hắn nguyện ý thả cho Neal 1 con đương sống, coi như cái giá trả để mua nó.

Hai cái phi cơ trực thăng trọng hình vận tải CH-47F chứa hơn 100 binh sĩ đặc chủng súng vác vai, đạn lên nòng đáp xuống sân bay Nguyệt Thần Đảo. Hành động quân sự của cảnh sát tựa như hải triều, mạnh mẽ, vang dội, hiệu suất cao, những phân tử vũ trang trên đảo tựa như con rắn mất đầu không cách nào chống lại, chỉ có thể buông bỏ vũ khí đầu hàng, cuộc đối chiến quy mô nhỏ trong vòng nửa tiếng đồng hồ đã hoàn tất. “Nhân thú” ở trong doanh địa Nam đảo còn lại tổng cộng 27 người, đa số đều bị thương nặng nhẹ khác nhau. Thủ vệ cùng bảo tiêu của Câu lạc bộ, cùng với nhân viên làm công đều lần lượt bị giam giữ trong phòng lớn của doanh địa, đợi đến lúc đưa lên máy bay thì sẽ lần lượt xét duyệt thân phận.

Ngay khi thấy mặt của mấy đồng nghiệp quen thuộc khi họ bước vào phòng, Rio liền hạ cánh tay mang súng của mình xuống, thở dài một hơi đầy nhẹ nhõm, thần kinh mấy ngày liền căng thẳng rốt cục cũng có thể chân chính được thả lỏng.

Robert khẩn cấp chạy tới cố sức ôm lấy anh, vừa vỗ mạnh phía sau lưng anh vừa cười nói: “Làm hay lắm anh bạn đẹp trai của tôi, quả thực là quá tuyệt vời! Chỉ mất mấy ngày thôi, mà vừa có thể đối phó câu lạc bộ Nguyệt Thần Đảo, bắt ‘con trưởng Công tước’, vừa giải cứu toàn bộ người bị hại — Tôi phải nói, anh quả thật có khả năng vượt qua dự đoán của mọi người! Lúc này trong cục cảnh sát chắc chắn đang khen ngợi anh hết lời đó!”

Rio chịu đựng đau đớn từ chỗ vết thương ngay cánh tay do bị ôm chặt kia, cười nói: “Những lời này để lại lúc hoàn thành hoàn toàn nhiệm vụ rồi hãy nói vậy.”

“Hiện tại không phải lúc kết thúc rồi hay sao?” Robert không cho là đúng mà trả lời. “Chúng tôi đã khống chế cả hai đảo Nam và Bắc, đợi khu hạm trục đến, sẽ đem toàn bộ tù binh về nước. Còn về BOSS vòng cuối,” y dùng ngón tay chẳng đáng mà chỉ thẳng vào căn phòng nằm ở phía sâu. “Tên khốn đang bị dính thuốc quá liều giờ chỉ biết ngồi phịch 1 chỗ trên giường kia, anh nghĩ hắn còn có thể trở mình nổi sao?”

“Gọi người dùng cáng cứu thương đưa hắn lên phi cơ trực thăng đi, gọi 1 tổ chuyên môn canh chừng hắn cho kỹ.” Anh dặn dò vị cộng sự đầy nghiêm cẩn.

"Không thành vấn đề."

Một vị đặc vụ từ phòng ngủ của Adjivia đi tới, sắc mặt nghiêm trọng mà nói. "Tình trạng sức khỏe của 'con trưởng công tước' hình như có chút vấn đề … Hắn chìm vào hôn mê sâu rồi."

Sắc mặt Rio trầm xuống: "Trước đó tôi đã quan sát kiểm tra triệu chứng của hắn rồi, mọi thứ đều bình thường, đang ở trong giai đoạn của thuốc, vì sao bỗng nhiên lại hôn mê?"

Nét mặt của vị đặc vụ liên bang kia có chút xấu hổ, tự giác tránh né ánh mắt đáng sợ của anh: "Lúc chúng tôi chuẩn bị khống chế hắn, thì đột nhiên hắn từ dưới gối lấy ra vũ khí định phản kháng kịch liệt, cộng sự của tôi lúc cướp súng thì vô ý đánh vào sau ót của hắn … Cộng sự của tôi chỉ mới là một thanh niên mới làm việc có 2 năm, lúc làm việc có chút không, à … ổn thỏa … Han! Con mẹ nó mày lăn ra đây giải thích với tổ trưởng đi!"

Rio đưa tay lên che mặt, ngăn chặn phiền táo trong nháy mắt dâng lên, sắc mặt lãnh đạm mà nhìn người thanh niên lo sợ bất an trước mặt, ở trước biểu tình thảm thống hiển thị rõ 'Xong đời, chết chắc rồi', trầm giọng hỏi: "Có mang quân y theo không?"

"… Có, có! Hiện tại chắc đang xử lý vết thương cho các nạn nhân, tôi sẽ lập tức gọi người tới!" Vị đặc vụ tuổi trẻ khó có thể tin được bản thân lại có thể tránh được một kiếp nạn lập tức nói.

"Quên đi, quân y đi theo cũng không nhiều, nạn nhân sẽ khiến họ khá bận rộn! Adjivia còn có một đội ngũ chữa bệnh riêng, tôi từng tiếp xúc qua mấy người, thân phận cũng xem là tương đối đơn thuần, tôi sẽ kêu họ tới đây." Rio suy nghĩ 1 chút, nói thêm. "Lưu lại ở đây ít nhất 1 tiểu đội, nghiêm mật quản chế cục diện hiện trường, không cho phép lại xuất hiện thêm 1 sai lầm nào nữa."

Một lát sau, có ba bác sĩ mặc áo blouse cùng vài y tá đẩy xe thuốc tới, ở sự áp giải của ngươi vội vã chạy tới, sau khi được đặc vụ quản nghiệm trường nghiệm thân phận xong, lập tức tiến hành kiểm tra sức khỏe của Adjivia. Bị bác sĩ dẫn đầu đoàn hỏi Rio qua thành phần chủ yếu của thuốc đã tiêm vào, phát hiện có một số loại thuốc không có được chuẩn bị, liền một y tá quay về lấy.

Sau đó không lâu một y tá nam mang khẩu trang bưng một khay thuốc trở về, dựa theo lời dặn của bác sĩ mà phối nước thuốc tiêm vào ống truyền dịch.

Rio đứng ở giữa phòng nói chuyện với Robert, thỉnh thoảng quan tâm động tĩnh của bác sĩ cùng bệnh nhân, một cảm giác nguy hiểm chẳng biết từ đâu bỗng nhiên xuất hiện rồi quanh quẩn trong lòng anh, tựa như có chỗ nào đó không thích hợp … Ánh mắt anh đảo qua thật kỹ tất cả những bác sĩ y tá trong phòng, sau đó chuyển tới trên người một y tá — rõ ràng trước đó đã xác định qua thân phận, đã tìm được trong kho số liệu công dân tìm thấy được ảnh chụp ăn khớp với mặt, vậy cảm giác còn có khe hở này rốt cục xuất hiện từ đâu?

Đường nhìn của anh cuối cùng dừng lại trên bóng lưng của 1 nam y tá, đối phương đang cúi thắt lưng, lấy kim tiêm đâm vào trong ống truyền dịch, đẩy dòng nước thuốc vào, — chỉ có người đó là người duy nhất rời khỏi đường nhìn của mọi người vài phút trước, sau khi trở về lại mang khẩu trang, bởi vì trước đó đã

có quan niệm chủ quan là mọi người họ ai cũng không khả nghi, nhưng Rio bỗng nhiên ý thức được, trong vòng vài phút ngắn ngủi ở thời điểm không ai biết, người đó hoàn toàn có thể bị người khác bắt cóc rồi giả dạng.

Mà người có động cơ cùng năng lực làm như thế, chỉ có 1 người — K.Green!

Rio trong nháy mắt phản ứng được lập tức rút súng hướng thẳng vào nam y tá kia, quát chói tai: "Mau cản hắn! Mau! Ngăn cản hắn!"

Các vị đặc vụ đang ở gần giường bệnh lập tức phản xạ có điều kiện mà tấn công mục tiêu, nỗ lực cướp lấy kim tiêm cùng đối phương.

Nhưng nước thuốc đã nhanh hơn 1 bước được đẩy thẳng vào trong cơ thể nạn nhân. Mặc dù còn đang hôn mê, nhưng thân thể dưới tác dụng của thuốc vẫn phản ứng với thuốc — Cơ thể Adjivia kịch liệt co quắp, lưng cơ thể mềm quặt rồi chợt cong ra phía sau, biến cơ thể hắn thành một dáng dấp dường như giương cung.

"Chứng co giật!" Một bác sĩ kêu lên. "Tiêm ngay ConVulsion, 5% Paraldehyde."

Trong lúc các nhân viên chữa bệnh và chăm sóc kia đang cuống quít lập tung cái giỏ xách, thì tên nam y tá kia đã quật ngã được gần hơn 4 vị đặc vụ đang vây công hắn, nhanh chóng chạy ra chỗ cửa sổ.

"Chặn cửa sổ!" Rio sớm có phòng bị hạ lệnh. "Đừng đánh với hắn, chỉ vây thôi." Lại quát vào một đám binh sĩ đặc chủng đang định nhào tới. "Binh sĩ, không được phép dùng đạn thực, sử dụng vũ khí phòng ngừa bạo lực."

Thuốc an thần chống co giật đã được tiêm vào, nhưng chứng co quắp vẫn chưa chấm dứt, trong lúc cơ thể của Adjivia vẫn đang méo mó, chợt động tác lại dừng, thẳng tắp nằm thẳng trên giường. Trên da thịt của hắn đang tái nhợt chợt ẩn lên màu hồng sắc, môi càng thêm đỏ tựa như đang dính máu.

"Mạch đập ngừng rồi, hô hấp chấm dứt, kích điện 400WS." Một bác sĩ kêu to.

Một bác sĩ lập tức mở bờ môi của hắn mà ngửi, nhíu mày nói: "Mùi hạnh nhân …" Ông mang khẩu trang, cúi người dùng cánh tay mang bao tay cao su nhặt lên ống tiêm rớt dưới đất, cẩn thận cất vào trong túi ni lông, đưa cho y tá bên cạnh. "Tra thử xem có phải là potassium cyanide (1) hay không — cẩn thận thuốc dính ra ngoài, dùng nước cùng bột tẩy trắng ngâm hơn 24 tiếng."

Ở đầu kia căn phòng, vị nam y tá đang bị các đặc vụ liên bang cùng các binh sĩ đặc chủng bao quanh, quay đầu nhìn cái chết do hắn đã tạo ra, ngữ khí đàm luận: "Là potassium cyanide, không cần mất thời gian nữa đâu, hắn đã xuống địa ngục rồi."

Rio trầm thống nhắm mắt lại, từ giữa môi kêu ra một câu đầy hận thù cũng chứa đầy thất bại: "…

K.Green!"

Vị nam y tá kia tháo khẩu trang xuống, cùng khuôn mặt giả dạng (sau khi tên được kêu ra, một động tác nhỏ của hắn cũng khiến cho toàn bộ cảnh sát ở đó phải run sợ mà lập tức nâng súng), lộ ra một khuôn mặt tuấn mỹ khiến cho Rio trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

"— Hắn chính là K.Green?" Robert giật mình lại hưng phấn mà kêu to. "Quả nhiên, quả nhiên có thể ở đây bắt được hắn …. Vì sao hắn lại có mặt trên đảo Nguyệt Thần … Hey, chết tiệt! Rio! Tôi đã nghĩ hình như anh có chuyện gì gạt tôi, quả nhiên là chuyện khẩn cấp như thế, anh đặt cộng sự của anh ở vị trí gì vậy hả … Khoan đã, sao anh biết hắn ở đây cơ chứ? Đây chính là cái bẫy mà anh lập ra để bắt hắn sao?"

"Không, đây là do hắn lật lọng, tự làm tự chịu!" Sắc mặt Rio âm trầm mà nói. "Nếu hắn không khống chế được dục vọng giết chóc của mình, thì cũng sẽ không điên cuồng quên mình mà sa lưới!"

"Điên cuồng quên mình? Đây là cái từ hình dung gì vậy hả? Nghe như mang ý tiếc hận vậy á." Robert nhỏ giọng lẩm bẩm. "Dù sao chúng ta cũng đã bắt được vị sát thủ liên hoàn sát nhân rồi, hắn cũng chẳng thua kém gì giá trị của tên 'con trưởng công tước' kia đâu … À không, tôi kỹ xét về hàm lượng kỹ thuật mà nói, hắn còn có giá trị cao hơn hẳn phần lớn tên sát nhân trên bảng danh sách phát lệnh truy nã của chúng ta! Nói chung đây chính là chuyện tốt, bắn trúng diều hâu giết chết hồ ly — Sao cái mặt của anh lại như bị người ta đạp nát thẻ tín dụng vậy?" Vị đặc vụ liên bang mắt xám không hiểu mà hỏi.

Rio cắn răng mà hận, không có ý định trả lời câu hỏi của cộng sự mình, con mắt màu lam sắc lạnh lùng nhìn con mồi chẳng biết kiêng nể gì kia: "Muốn tiếp tục dựa vào chổ hiểm để chống lại sao? Còn thủ đoạn gì, lấy ra dùng luôn đi."

K.Green không hề biến đổi khuôn mặt, tựa như dù cho bất kì tâm tình gì cũng không đụng tới được khuôn mặt duyên dáng tựa như vật trang sức kia. Hắn ngẩng đầu, dùng một loại hành vi quá phận vô vị, tự tin đến mức khiến người ta căm tức nhìn những người đang giương cung bạt kiếm chung quanh, chậm rãi giơ lên cánh tay trống.

Những vị đặc vụ liên bang vì chiến tích lừng lẫy của hắn mà căng thẳng thần kinh, ngừng thở, đợi hắn phản kích.

"— Tôi đầu hàng!" K.Green nói.**HẾT CHƯƠNG 49**

(1) Potassium cyanide hay còn có tên gọi là Kali xyanua

51. Chương 50: Một Góc Núi Băng

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Đến tận khi chiếc còng kim loại kia khóa cổ tay của K.Green ra phía sau lưng, Robert vẫn không thể tin được bọn họ rốt cục có thể bắt được tên sát nhân liên hoàn xuất quỷ nhập thần này, cảm thấy đầu có chút mơ hồ. "Hey, việc này," y đưa cánh tay khoát lên vai của K.Green, cực kỳ cảm khái mà nói. "Hey, anh bạn, mày có biết đuổi bắt mày hơn một năm trời khiến tao gầy đi bao nhiêu không? Còn có Rio nữa, anh ta vì mày mà ít nhất có 6 cuộc hẹn hò vì mày mà hỏng hết đó, may là hôm nay mày sa lưới rồi, bằng không biết tên đó còn cố chấp vì mày bao lâu nữa đâu."

"Tao rất vinh hạnh trở thành người huấn luyện thể hình cho mày, cùng với —" K.Green ý vị thâm trường nhìn thoáng qua vị đặc vụ tóc đen đầy lo lắng kia. "— người thứ ba giữa anh ta cùng người vợ tương lai của mình. Vì thế tao có thể yêu cầu nới lỏng cổ tay ra chút được không? Cổ tay tao bị khóa đau quá."

"Khóa chân hắn lại nữa," Rio lạnh lùng nói. "Tôi không hy vọng hắn có lần thứ hai bẻ gãy xương ngón tay để trốn thoát."

"Hừ! Anh đang quan báo tư thù đó Rio." Robert nói giỡn. "Đừng quá nghiêm khắc với vị sát nhân siêu cấp này của chúng ta, anh có biết trong cục đã có một biệt hiệu dành cho hắn không, đó là 'vị đặc vụ ngoài biên chế'."

Rio lộ ra biểu tình 'Thật hoang đường, quả thực không thể nói lý'.

"Hơn nữa tôi có rất nhiều nghi hoặc đang khẩn cấp chờ đợi hắn giải đáp cho đó." Robert vỗ vỗ vai K.Green, rất thành khẩn mà nói. "Nói thật, mấy vụ án trước có rất nhiều thứ tao nghĩ hoài mà chẳng ra, tiết lộ chút thông tin được không? Ví dụ như, mày làm thế nào có thể tạo ra bốn bức phác họa chân dung mà chẳng có chút tương đồng nào với nhau vậy? Mày đeo mặt nạ à? Hay là, cái gọi là thuật cải trang trong truyền thuyết Đông Phương cổ đại có thật là tồn tại?" Y hiếu kỳ mà lấy tay chỉ vào mặt của đối phương mò qua mò lại, cố gắng phá vỡ đi câu đố đã khiến y đau đầu 1 thời gian khá lâu.

Sau đó y như phát hiện ra địa lục mới mà kêu to: "Ha, tên này có một vết thương — nhưng một giọt máu lại chẳng chảy ra —" Y chỉ vào ở phía dưới góc mặt của K.Green có một vết thương thật nhỏ khoảng tầm 2mm — có lẽ đây là lúc hắn bị thương khi cùng các đặc vụ cùng binh sĩ khác đánh nhau, chút bất tri bất giác bị lưỡi dao cắt. Vết thương nứt ra như sợi dây nhỏ, nhưng kỳ dị lại chẳng có chút vết máu nào, dùng đầu ngón tay gảy thì mơ hồ có thể thấy được màu da bên trong.

"Là mặt nạ mô phỏng cao cấp sao? Thật quá giống thật, nếu không tới gần thế này thì căn bản không thể nhìn ra được, màu da, lỗ chân lông, vài tàn nhang, ngay cả từ trên da mặt có thể thấy được mạch máu huyết quản trông rất sống động." Robert hầu như kề sát mũi ngay mặt K.Green. "Nó làm từ chloroethylene (1) à? Đây là kiệt tác của công ty công nghệ nào vậy? Quả thật có thể so với Mission: Impossible – Ghost Protocol (2)!"

K.Green lui về phía sau để tách ra khoảng cách giữa cả hai: "Số lượng có hạng, hàng không bán, mắt nhìn, tay đừng động!"

Đến tận lúc này, hắn cư nhiên còn có tâm tình mà đùa giỡn! Rio kiềm chế cơn tức giận trào dâng trong lòng, đem cái tên cộng tác thích đùa của mình kéo ra, nói với vị sát nhân liên hoàn sa lưới kia: "Đây là lúc vạch trần mặt nạ, để tôi nhìn rõ khuôn mặt thật của cậu đi, K.Green!"

"Tôi cực kỳ không kiến nghị anh nên làm vậy!" Đối phương diện vô biểu tình mà nói. "Dù có muốn xem mặt thật của tôi, cũng không phải do anh làm đâu, Rio, tôi nói thật!"

"Xin lỗi, lời đề nghị của cậu tôi không tiếp thu, tôi cho rằng tôi là người có tư cách làm vậy nhất!" Vị đặc vụ tóc đen trầm giọng nói. "Còn nhớ rõ lời tôi đã từng nói rồi chứ, 'K.Green, cậu che giấu tôi rất nhiều thứ, cả người tựa nu đang giấu ở phía sau lớp sương mù dày đặc' — tầng sương mù dày đặc này, tôi phải đích thân vạch trần, dù cho phía sau đó có khó coi đến mức nào, cũng là sự thật mà tôi phải xem."

K.Green trầm mặc vài giây, đến tận khi anh đưa tay chạm tới gần, bỗng nhiên hắn mới thấp giọng nói: "Để những người khác ra ngoài trước đã! Nếu như anh đã kiên trì tới vậy, thì tôi chỉ có một thỉnh cầu như vậy — Để những người khác ra ngoài trước đã."

Đối với một vị sát nhân chưa từng hé lộ khuôn mặt thật của mình, bắt hắn phải đem dung mạo thực mà mình đã cố công ẩn dấu bao lâu nay ở trước mặt nhiều người bị lộ ra, chắc là một chuyện khó coi tựa như mặc quần áo rách rưới vậy, Rio nghĩ thầm.

Hoặc có thể, còn có một ý nghĩa khác sâu xa hơn? Bọn họ lần đầu tiên chân chính thẳng thắn thành khẩn (cách nói này khiến cho Rio vô pháp tự chế mà nhớ tới động nhân tạo trong bóng tối kia, nhưng anh nhanh chóng đập chết sự mơ màng lỗi thời nghiền nát ngọn lửa), K.Green không hy vọng có người thứ ba ở đây, mà anh … Anh cũng vậy.

"Các anh ra ngoài chờ tôi." Rio nói với những người khác trong phòng, các vị đặc vụ khác không rõ mà nhìn nnhau, nhưng vẫn nghe theo lệnh ra ngoài.

"Robert."

"Tôi? Chắc không cần tôi cũng đi đâu ha?" Robert cười gượng nói. "Dù sao chúng ta cũng như hình với bóng à —" Dưới ánh mắt sắc bén của Rio, y vô ý thức mà rụt cổ lại nuốt từ cuối cùng vào họng, vừa đi vừa nói. "Được rồi, thế giới hai người, là của hai người đó."

Cửa bị đóng lại, trong phòng trống trải chỉ còn lại hai người đối mặt, bầu không khí đọng lại, tựa như một cục đất sét kín không kẽ hở kín không kẽ hở, nặng trịch mà rớt xuống.

"Anh sẽ hối hận đó." K.Green nói. "Vì toàn bộ những chuyện xảy ra sau đó."

Ánh mắt của Rio không chút lãng tránh nào mà nhìn thẳng vào hắn: "Nên hối hận là cậu, vì toàn bộ những tội mà cậu đã phạm trước đó." Tay của anh, bắt đầu từ mép tóc, từng chút từng mà bóc đi lớp rìa mặt nạ một bên mặt.

Đến tận khi khuôn mặt được giấu sâu dưới lớp mặt nạ thật sự hiện ra rõ ràng trước mặt anh, anh vẫn duy trì trạng thái nín thở của mình, phảng phất hoàn toàn quên hô hấp —

Đây là một khuôn mặt huyết thống châu Á thuần khiết, có tròng mắt đen nhánh, làn da màu nâu nhạt cùng ngũ quan đoan chính cao ngất, hòa cùng các góc cạnh của khuôn mặt tạo nên một loại đường cong nhu hòa đầy tuấn tú, nhưng ánh mắt cùng giữa trán thể hiện rõ được nhuệ khí sơ lãnh, tựa như sự nhu hòa tiên thiên đã mài thành một lưỡi dao sắc bén bộc lộ dã tính mười phần, tựa như bất kì lúc nào cũng có thể vươn ra khỏi vỏ mà chém tổn thương người.

— Đây quả thật phải là khuôn mặt của K.Green. Rio vừa thoải mái lại có nhiều hoảng hốt mà suy nghĩ, vì sao, lại cảm thấy khuôn mặt này có chút quen mắt … Nếu như làn da này trắng thêm 1 chút, biểu tình ôn hòa đi 1 chút, ánh mắt dịu dàng đi 1 chút ….

Anh lui mạnh về phía sau!

Đây rõ ràng là khuôn mặt của Lý Tất Thanh

Anh giữa chấn động bất ngờ cùng khủng hoảng cực đại mà cứng ngắc vài, bỗng nhiên lại hiểu rõ được ẩn tình đằng sau đó, một loại phẫn nộ cường liệt hung hãn mạo phạm nhấn chìm toàn bộ cơ thể anh —

“Đây chính là mặt nạ thứ hai mà cậu mang ư? Dùng chính tướng mạo của cậu ấy?” Rio cắn răng lạnh lùng nói. “Sao cậu lại có thể dùng mặt của cậu ấy! Cậu biết rõ cậu ấy đơn thuần thiện lương thế nào, không phải là người cùng chung một thế giới với cậu, nhưng cậu lại cố ý dùng khuôn mặt của cậu ấy để đi giết người, ý định muốn kéo cậu ấy mà trận mưa máu của cậu ư? K.Green, cậu so với tôi tưởng còn thêm lòng dạ hẹp hòi, thủ đoạn ác độc!”

“Cậu ta, đơn thuần thiện lương, tôi, hẹp hòi ác độc?” Khóe miệng K.Green vươn ra một nụ cười méo mó. “Nói nghe thật hay đó, đặc vụ của tôi, xin tiếp tục.”

Rio sắc mặt tái mét mà muốn xé nát cái khuôn mặt khiến cho tim anh đau đớn kia, liên tục dùng ngón tay không ngừng ở mặt đối phương cào xé tạo ra vết máu, nhưng dù cho anh cố sức thế nào cũng không thể tìm ra rìa mặt nạ của hắn, bên tai, cằm, bên mặt, anh lục lọi khắp nơi, nhưng cái mặt nạ này tựa như mọc ra ngày trên mặt đối phương, không cách nào phá nổi …

Đường máu dài nhỏ chảy dài từ thái dương K.Green xuống, ngang qua con mắt đã nhiều đêm không ngủ của hắn, tựa như ngay khóe mắt chảy ra một dòng máu đỏ tươi. K.Green chậm rãi cười rộ lên, giọng mỉa mai, lãnh tuyển, ác ý mười phần: “Đây không phải mặt nạ, đây là mặt thật của tôi, bằng không làm thế nào có thể ở cùng anh sớm chiều mà không bị phát hiện cơ chứ — khiến anh thất vọng rồi, đặc vụ của tôi, là sự tiếc nuối đầy sâu sắc với tôi.”

Rio kinh ngạc nhìn hắn, tựa như hiểu được thâm ý ẩn sâu trong đó. Một suy đoán đáng sợ xuất hiện trong lòng anh, nhưng anh muốn đem toàn bộ cơn gió lạnh giá rét này toàn bộ đẩy ra ngoài cửa, từ chối tiếp nhận sự thật ngay trước mặt này. Anh cực kỳ cường liệt mà đem toàn bộ tình huống đi theo con đường chính đạo, áp chế bản thân trong phạm vi khống chế. “Trên đời nhiều người như vậy, luôn có nhiều người

có tướng mạo giống nhau … Hay là cậu cùng cậu ấy có huyết thống không có ai biết …"

"Đừng lừa dối mình nữa, đặc vụ." K.Green tàn khốc mà phá nát nguyện vọng của anh. "Nếu như tôi cùng cậu ta là hai người, thì sẽ không biết được chuyện quyển sách đầu tiên mà chúng ta cùng nhau nói tới chính là Tiếng thì thầm trước đầu giường , món đầu tiên mà tôi làm chính là cá hương sốt cà, lần đầu tiên bị anh mắng tới cẩu huyết lâm đầu chính là vì ngu ngốc chạy theo bọn cướp điện thoại, lần đầu tiên cùng nhau ngủ chung giường chính là trong cái motel ở thị trấn nhỏ lúc đang nghỉ phép, lần đầu tiên hôn môi chính là vì sau khi anh phát bệnh thần chí không rõ — À, hô hấp nhân tạo sau khi bị đuối nước có tính không?"

Từng một câu nói của hắn, sắc mặt Rio lại càng thêm tới nhợt, câu cuối cùng khi nói xong, hầu như khiến mặt anh không còn chút máu.

"Chuyện này không thể nào …" Vị đặc vụ tóc đen cố gắng trấn an lòng rối loạn long trời lở đất của mình, môi vô pháp ức chế mà run rẩy. Anh nhéo lấy vạt áo đối phương, đẩy mạnh người hắn lên tường. "Cậu cùng cậu ấy, làm thế nào có thể cùng 1 người … Cậu ấy là bạn trai của Molly, ba tháng trước vừa mới tới Mỹ, tôi đã tra qua hộ chiếu, các loại giấy chứng nhận, đều là thật … Lý Tất Thanh, cậu ấy không thể nào là K.Green!"

Người thanh niên còn lại chịu đựng sự đau đớn do hai vai đập vào tường, lộ ra nụ cười châm chọc, đôi mắt đen nhánh tựa như bầu trời đêm không chút ánh sao, không có chút tia sáng nào. Hắn dùng một loại ngữ điệu trêu chọc, nói ra từng câu nói khiến cho Rio triệt để tiến. "Dearling à, có nên nhắc qua anh, giữ giờ là một thói quen tốt, nhất là lúc phải đi ra sân bay đón người không?"

Rio như bị sét đánh.

Anh rốt cục ý thức được, chuyện mà anh làm, là trước khi bọn họ gặp nhau, tựu như đường rẽ, dường như một cái xe lửa đi sai đường ray, một đường chém ngang đầu xe Mercedes, mà bản thân anh lại chẳng hề hay biết …

Từng mảng ký ức nhỏ nhặt từ ở sâu trong đầu từng chút xuất hiện, từ lúc bắt đầu đến tận giờ, từng chút một được khâu vào nhau, một kế hoạch được chủ mưu từ lâu, một khúc mắc thật lớn dần dần hình thành nên một tấm bảng đồ …

("Em trai yêu dấu của chị, đừng nói với chị em đã quên ra sân bay đón bạn trai chị nha. Máy bay 10h tiếp đất, em có thể nói cho chị biết hiện tại là mấy giờ rồi không?"

"Em đương nhiên không quên. Hiện tại cách thời gian máy bay tiếp đất còn có" — Anh đưa tay nhìn đồng hồ 1 chút, xấu hổ nói. '50 phút trước …"")

— Lúc anh đến sân bay, thì so với thời gian dự định chậm trễ tròn 1 tiếng 50 phút, trong khoảng thời gian này cũng đủ để K.Green đem Lý Tất Thanh chân chính đánh tráo, sau đó giả thành dáng dấp đối phương, ở dưới đại sảnh sau chuyến bay chờ mình.

"Lý Tất Thanh Xuất hiện ở trước mặt tôi, hoàn toàn không phải là Lý Tất Thanh chân chính …" Vị đặc vụ tóc đen lẩm bẩm nói.

"Không sai, tên kia vừa xuống máy bay, đã hồ đồ mà bị tôi mang đi rồi. À, được rồi, khi đó tôi tên là Rio Laurence, một tờ chứng nhận đặc vụ 300$ 1 tờ tuy không thể lừa được ánh mắt một người chuyên nghiệp, nhưng có thể qua mặt một tên ngoài nghề. Đợi khi cậu ta nhận ra có chuyện không thích hợp, thì đã đến được nơi tôi chuẩn bị sẵn cho cậu ta. Yên tâm, cậu ta có người chuyên môn phụ trách chăm sóc, không đói chết!"

"Sau đó cậu quay lại, giả thành bộ dáng của cậu ta, lừa tôi."

"Kỳ thực cũng không cần phải giả, tướng mạo của cậu ta vốn có 3 phần tương tự tôi, mà trên mấy tờ giấy chứng nhận luôn sai lệch cực kỳ, tôi chỉ cần nhuộm tóc lại 1 chút, che giấu một chút màu da, điều chỉnh lại một chút khí chất, rất dễ biến thành một người mà anh chưa từng gặp mặt qua, đúng không?"

".. Những cuộc nói chuyện với Molly thì sao? Cậu có thể giả tạo khẩu âm của cậu ấy, nhưng chuyệ riêng giữa hai người làm sao mà cậu biết được?"

"À ha, cái này quả thực mang tính khiêu chiến đó nha. Chị của anh không thể nào giả bộ hồ lộng được, vì thế lần nào nói chuyện tôi cũng phải lo lắng, rất sợ lộ ra sơ hở." K.Green giả bộ lộ ra biểu tình khổ não đầy kịch. "Cho nên chỉ có thể cố gắng nói ngắn gọn, hoặc là làm ra chút gì đó khiến cho cuộc gọi bị gián đoạn, tốt xấu chống được hiện tại. Nhưng như vậy cũng phải cảm ơn Lý Tất Thanh chân chính, một chút thuốc ảo giác có thể khiến cho cậu ta đem các chuyện tư ẩn như tư thế cơ thể mà hai người thích nhất là gì nói ra không sót một chuyện; Đương nhiên, phải cảm ơn anh nhất, phải có sự hội báo phối hợp của anh, dù cho Molly có sinh ra lòng nghi ngờ thế nào, cũng tuyệt không cách nào hoài nghi em trai cô ta đang ở cùng với một người không phải bạn trai mình, nhiều lắm cũng nghĩ hoàn cảnh xa lạ khiến cho cậu ta không kịp thích ứng mà biến hóa."

Rio cắn răng hỏi: "Bạn trai Molly, Lý Tất Thanh chân chính, hiện tại còn sống không?"

"Anh không nên hỏi vấn đề này, tôi không phải là người lạm sát kẻ vô tội, anh biết mà." K.Green có chút ủy khuất nhìn anh.

Rio cố nén dục vọng cường liệt muốn đấm một quyền vào mặt của đối phương. Anh vẫn còn rất nhiều nghi vấn và không giải thích được, muốn biết rõ mọi thứ.

"Vì sao? Vì sao cậu lại làm như vậy? Mai phục tại bên người tôi, có gì tốt với cậu cơ chứ? Tình báo sao? Quả thật, cậu đã khiến tôi cho cậu một tấm thẻ chứng nhận có thể bước chân ra vào tự do trong tòa nhà làm việc FBI, giúp cho cậu nắm được không ít tin tình báo về mấy tên sát nhân liên hoàn khác, các chi tiết không được công khai có thể giúp cho cậu nhanh chóng tìm được chúng mà giết chúng hơn, phải không?"

"Nó chỉ mang tính phúc lợi, không phải phụ thuộc hoàn toàn, dù sao tôi cũng có thể tự mình tìm mà giết được chúng, bất quá thời gian lâu mau mà thôi." K.Green lơ đểnh mà nói.

Rio lạnh giọng nói. “Vậy cậu đến tột cùng là muốn gì? Dù sao cũng phải có động cơ gây án chứ?”

“Động cơ gây án? Này, đừng nói khó nghe như vạy ngay từ đầu, tôi chỉ là muốn một cơ hội tiếp cận anh mà thôi.” K.Green mỉm cười nhìn anh. Nụ cười này tựa như từ vùng đất lạnh băng lãnh trong đêm sinh ra một thực vật hướng dương, mang theo nồng nhiệt không hợp với hoàn cảnh chung quanh, khiến cho phía sau lưng Rio một trận rét run. “Rio Laurence, so với bất kì cảnh sát nào thì truy đuổi tôi lâu nhất, cũng so với bất kì cảnh sát nào tới gần với tôi nhất, thậm chí so với những đặc vụ liên bang mà tôi đã từng gặp qua, thì tôi với anh chính là cực kỳ, cực kỳ cảm thấy hứng thú … Tôi muốn biết, anh rốt cục có giống như những gì đang biểu hiện ở bên ngoài hay không, có như vậy chính trực dũng cảm, không thể phá vở hay không? Phải biết rằng, từ người xem như nghiêm minh chính trực như anh tìm ra những góc khuất như bỏ rơi nhiệm vụ, lấy việc công làm việc tư, đứng giữa dùng chức vụ kiếm tiền chắc cũng chẳng khó khăn gì? Nhưng tôi không ngờ, anh cư nhiên ngay cả sinh hoạt cá nhân cũng bị quản chặt đến kỳ cục — anh hoàn toàn chính là một cái máy làm việc! Mẹ nó chính là cái loại làm không ngừng luôn đó!”

K.Green nói tới đây, cư nhiên mang theo chút tức giận bất bình. “Mẹ nó dù cho anh có thật là cuốn hiến pháp Mỹ đi nữa, ông đây cũng phải biến anh thành một cái trứng gà! Một tên bị chứng ép buộc chính nghĩa, cuồng khống chế, không giúp người khác sẽ chết, tiêu chuẩn chọn bạn trăm năm cho anh thích hợp nhất chính là cái dạng người ôn hòa lại lãnh tĩnh, thiện lương lại không quá thánh mẫu, đơn thuần lại không mất đi trí tuệ, cuộc sống vừa có thể chăm sóc anh, trong công việc lại có thể có thể bang trợ anh, cái loại Bạch Liên Hoa đó phải không? OK, vậy tôi cho anh một đóa Bạch Liên Hoa, xem thử đi, cứ nhẹ nhàng mà bẻ cong được anh luôn!” Hắn không chút ý tốt mà nhún nhún vai. “Kìm lòng không đậu mà yêu anh rể tương lai của mình, vừa tự mình sa vào khoái cảm, vừa tự mình chán ghét mà ở bên cạnh một Lý Tất Thanh ngủ say tự mình tự sướng, cảm giác thế nào, đặc vụ?”

Rio từ sắc mặt trắng bệch hiện ra một tia ửng hồng cảm thấy thẹn và phẫn nộ, không thể nhịn được nữa mà đưa phía sau người hắn đánh thẳng vào mặt, đem cả người hắn đè trên mặt đất. “Con mẹ nó mày chính là thế này lấy tao làm trò vui phải không? Vừa giả bộ lơ đãng tỏ ra dáng dấp thanh thuần mê hoặc tao, vừa nhìn có chút hả hê đứng bên cạnh nhìn tao thống khổ quấn quýt vô pháp tự kềm chế, con mẹ nó mày làm tới mức này rốt cục là muốn gì?”

Bị trói cả hai tay hai chân căn bản không có cách nào khác bảo trì cân đối, chỉ có thể tùy ý chịu đựng đối phương bạo lực, cái ót đau đớn cùng mê muội khiến cho K.Green nhịn không được nôn khan kịch liệt. Đợi khi khó chịu qua rồi, hắn mới khó khăn mà ngồi dậy, cười lạnh nói: “Muốn gì? Chính là thỏa mãn đó. Đúng, tôi luôn tìm thấy được sự thỏa mãn giữa các việc mà tôi cần làm, nhưng tôi không phải anh, công tác chỉ là một phần trong cuộc sống, cuộc sống của tôi không phải chỉ có người chết không rõ máu thịt, dù sao cũng phải tìm thứ gì đó để vui vẻ thêm cuộc sống và tiêu khiển mà? Khi tôi đang chán chết thì, BÙM ~~~ anh từ trên trời giáng xuống, đứng ngay trước mặt tôi, nếu như không tìm cách để chơi anh, thì chẳng phải phụ công sức trời an bài hay sao? Mà anh, Rio Laurence, anh quả thực chính là một kiệt tác! Ở mặt tinh thần, anh bị tôi đùa giỡn, dáng dấp cực lực khắc chế kìm lòng không đậu của anh không biết có bao nhiêu chật vật, về mặt thân thể, anh cũng không thể tránh được sự hấp dẫn của tôi — Anh nghĩ rằng tôi mắc gì phải ở một cái chỗ tối tăm ẩm ướt lạnh lẽo kia mà làm tình cùng anh cơ chứ? Để anh có thể không nhìn ra được mặt nạ giả cùng cơ thể mà anh đã từng thấy qua này đó. Vì sao ở trên đảo này nguy cơ trọng trọng còn phải tiêu hao thể lực? Vì tôi tìm không thấy được cơ hội tốt nhất, bởi vì Molly tháng sau sẽ trở về, so với kế hoạch ban đầu sớm tròn 3 tháng, thân phận giả tạo của Lý Tất Thanh đến lúc đó tất nhiên sẽ bị vạch trần! Nếu như tôi có đủ thời gian, tôi sẽ không cần khiến cho anh một lần cùng K.Green sương sớm nhân duyên mà tâm sinh hổ thẹn với Lý Tất Thanh, tôi sẽ khiến cho anh phải vì đồng thời yêu cả hai người mà lắc lư bất định, thống khổ bất kham, hổ thẹn đến muốn phát cuồng! À, khi anh ở trên người tôi làm tình cũng chính là khiến cho anh phải tăng thêm cảm giác hổ thẹn, tôi thấy hiệu quả cũng không tệ, anh thấy sao?”

Trả lời hắn chính là một trận mưa quyền cước như mưa đá giống nhau từ vị đặc vụ tóc đen.

Rio đem hết toàn lực, tựa như phát điên mà đánh hắn, từng quyền chạm tới thịt khiến cho anh có cảm giác như nọc độc của đối phương đâm vào người khiến cho cả người đau nhức, biến hình, trái tim bị bành trướng đến mức muốn nổ tung.

Tựa như một người bị ung thư thời kỳ cuối đang hút bạch phiến, vì khoái cảm muốn tách ra khỏi cơ thể đầy đau đớn mà cố gắng hết sức lực. Anh không thèm bận tâm tới cái gì mà quy định chức nghiệp, cái gì mà quy phạm quyền phạm nhân. Anh chỉ biết, nếu như anh không làm như vậy, sẽ bị đau nhức tới chết.

Người thanh niên đang nằm dưới sàn nhà không cách nào phản kháng quyền cước của anh, chỉ có thể cuộn tròn tận lực bảo vệ chỗ hiểm, sau đó giữa sự đau đớn, gián đoạn đọc nhấn rõ từng chữ: "Bộ dạng này của anh thật là xấu xí, đặc vụ, thật tốn sức … Súng lục bên hông anh chẳng lẽ để bài biện hay sao? Hay là, anh với tôi tình chưa dứt? Ha, nể mặt chân thành sâu của anh dành cho tôi, tôi hẳn phải để cho anh làm thêm vài lần nữa …"

Khiêu khích điên cuồng của hắn triệt để châm ngòi lửa giận của đối phương, đủ để trong nháy mắt khiến cho lý trí của anh cháy sạch không còn lại chút gì.

Rio rút súng lục từ bao bọc bên hông ra, tháo bảo hiểm, nếu không phải có cánh tay ở phía sau đang cố gắng nắm chặt lại, sợ rằng đạn đã bị bắn ra.

"Đừng nổ súng! Bình tĩnh một chút! Rio! Rio!" Robert Nghe được động tĩnh, chạy ào vào phòng vừa cản anh vừa quát lớn. "Một súng này bắn ra, cả sự nghiệp của anh sẽ bị hủy đó!"

"— Tôi đã bị hủy!" Rio dùng giọng nói lớn nhất của mình mà rít gào. "Chẳng lẽ anh không thấy sao? Tôi đã bị cái tên khốn khiếp này hủy hoại triệt để rồi!" Anh bỏ súng lại, ôm lấy Robert, gào khóc dường như tan vỡ.

Đây là lần đầu tiên Robert nghe thấy tiếng khóc của anh, cực kỳ bi ai mà thảm liệt, tựa như một con thú bị thương vừa bị tộc đàn vứt bỏ, vừa phẫn nộ, oán hận và tuyệt vọng mà kêu rên.

Lòng hiếu kỳ tràn lan khiến cho y tách ra khỏi mọi người mà nghe lén, tuy rằng tiền căn hậu quả hoàn toàn không nghe rõ hết, nhưng K.Green cùng Lý Tất Thanh là cùng một người chuyện này y biết. Trong lúc cảm khái và oán giận không thể tưởng tượng nổi, y không thể hiểu nổi mà cúi đầu nhìn người thanh niên đang cuộn mình trên mặt đất —

K.Green đang cười, cho dù cả người đầy thương tích cũng không thể ngăn cản tiếng cười của hắn, trầm thấp, nghẹn ngào …

Thế giới này thực sự là điên rồi … Robert mờ mịt suy nghĩ. Thế nhưng, cảnh sát cùng sát nhân, người chấp pháp cùng tội phạm giết người — Kết quả này đối với thân phận tuyệt nhiên đối lập mà nói, cũng không ngoài dự tính của mọi người, không phải sao …

Chỉ là người thanh niên ánh mắt bình tĩnh ôn hòa, mỉm cười sạch sẽ mềm mại kia, một thanh niên bởi vì một câu nói vô tâm của y 'lạnh rồi' mà len lén đem toàn bộ đồ ăn một lần nữa hâm lại, một thanh niên vẻ mặt chuyên chú mà giúp đỡ Colin làm bài trắc nghiệm tâm lý mà chẳng hề nghỉ ngơi chút nào … Y không tin người thanh niên chỉ là một người được giả tạo hoàn toàn mà ra.

Dù cho chỉ là một cái bóng mỏng manh, y cũng hiểu được có một Lý Tất Thanh như vậy, chân chính tồn tại trên thế giới.

Chí ít là một chân thành hy vọng hắn như thế — không chỉ vì Rio, mà cũng là một tia sang yếu ớt cũng không tắt tồn tại trong bóng đêm tồn tại.

XXXXXXXXXXXX

Neal ở chỗ cửa động thiên nhiên đi thông ngoài khơi đợi nửa giờ, đến tận khi gã khẳng định K.Green sẽ không đi theo phía sau, đến tận khi dục vọng cầu sinh tựa như chuông gõ không ngừng đánh mạnh vào tim gã. Gã rốt cục cũng từ bỏ tia hy vọng xa vời cuối cùng, nhảy vào cuộn sóng, bám vào vách đá, tìm được một cái điện thoại vệ tinh trong bao không thấm nước, gọi dãy số tiếp ứng.

Đối phương kêu gã bơi ra hướng Nam 1 dặm Anh, có một chiếc thủy phi cơ đang chờ. Neal dùng kim chỉ nam trong bao không thấm nước hiệu chỉnh phương hướng, bơi qua từng cơn sóng mạnh không ngừng gần 1 tiếng, rốt cục thấy được một cái máy bay ngoài khơi, tình trạng kiệt sức bò lên trên.

Phi công là một người đàn ông trung niên huyết thống vùng Trung Đông tóc hơi quăn, thấy gã tiến vào trong khoang thuyền không ngừng ho thì bắt đầu cất cánh, nhịn không được: "Cái tên người da vàng đã thuê tôi trước đó đâu? Hắn nói còn phân nửa tiền sau khi xong việc sẽ trả đó."

Neal lạnh lùng mà nói: "Hắn không tới được. Hắn còn nợ ông bao nhiêu, tôi trả, nhanh cất cánh đi."

Người đàn ông kia không biết là xuất phát từ đạo đức chức nghiệp, hay là do còn lưu luyến với số tiền mặt khả quan kia, do dự nói: "Nếu không, chúng ta chờ thêm 1 chút?"

"Chờ cái rắm!" Neal chợt nổi giận. "Vạn nhất bị máy bay chiến đấu trên đảo phát hiện, thì ai cũng không chạy được!" Gã rút một con dao từ chân ra, đặt ở eo đối phương. "Hoặc là dao, hoặc là 10.000$, mày chọn đi!"

Người kia không nói hai lời, lập tức khởi động.

Máy bay trượt một khoảng rồi bắt đầu bay lên không, Neal thu hồi con dao, từ cửa sổ mạn tàu quan sát Thái Bình Dương rộng lớn, cùng với hai đảo nhỏ lục sắc cực kỳ dẹp tựa như sao song tử, thì thào niệm một câu cầu nguyện đã quên từ lâu, hôn lên ngón trỏ trên bàn tay đang nắm.

Sau này còn gặp lại, K.Green, chỉ mong sẽ có ngày chúng ta có thể gặp lại. Gã yên lặng mà nghĩ, sau đó

ngẩng đầu nhìn ra xa tầng mây miên man phía chân trời.

Gã biết gã rất nhanh sẽ trở lại cái ghế vương quyền kia, trở lại vị trí hiển hách ngày xưa — mang theo 1 số tiền lớn, máu của kẻ thù, dục vọng bành trướng, thủ đoạn hung ác, cùng với ảo mộng mà gã từng có mấy ngày qua, sau đó triệt để biến đó thành một trái tim sắt đá.**HẾT CHƯƠNG 50**

(1) Polyvinylclorua (viết tắt và thường gọi là PVC) là một loại nhựa nhiệt dẻo được tạo thành từ phản ứng trùng hợp vinylclorua.

(2) Nhiệm vụ bất khả thi: Chiến dịch bóng ma (tựa đề tiếng Anh Mission: Impossible – Ghost Protocol) là một bộ phim Mỹ hành động kịch tính, hấp dẫn năm 2011. Đây là phần thứ tư của loạt phim đình đám Nhiệm vụ bất khả thi do đạo diễn Brad Bird lần đầu trực tiếp chỉ đạo thực hiện.

52. Chương 51: Phần 6: Ngục Long - Tiệc Chào Mừng Người Mới Ở Bạch Lâu

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

"Tôi nghĩ tình trạng của hắn không được tốt lắm … Chúng ta có nên mời một bác sĩ tới đây hay không?" Ánh mắt của Hélè dời từ màn hình hiển thị của máy móc, do dự mà nhìn cộng sự của mình. Cô là một cô gái tóc vàng người Pháp ôn nhu văn tĩnh, đôi mắt màu lam tinh khiết không chứa chút tạp sắc, lúc này lại ẩn chứa sự đau buồn âm thầm.

Cô cảm giác những đồng nghiệp ở đây đều không hẹn mà có chung một suy nghĩ, chuyện này có lẽ do sự ám chỉ trước của cấp trên, hoặc là hiệp nghị đã được nói ra, nhưng làm vậy là trái luật, hơn nữa cũng không được nhân đạo lắm — Bọn họ không thể cứ làm như không thấy với một tên nghi phạm mới vừa bị bắt lại bị đánh đến mình đầy thương tích như thế, nào là bầm tím, miệng nứt, vết máu cùng với thương thế có vẻ như gãy xương, không thể làm như không tồn tại được.

Cho dù là tội phạm bị xử tử hình, trước khi bị phán quyết vẫn được hưởng quyền sinh tồn, dù cho ở trong ngục có bị cảm mạo vẫn được quyền gọi bác sĩ tới điều trị, huống chi người này là trước khi có hiệu lực từ phía pháp viện, hắn chỉ mới là một kẻ bị tình nghi! Dựa vào cái gì mà không cho hắn được quyền chữa trị? Hélè rầu rĩ không vui suy nghĩ.

"Tôi nghĩ em đừng quản chuyện này nữa thì tốt hơn." Haydn giản đơn viết ngoáy trả lời. Y thoạt nhìn rất muốn lãng tránh vấn đề này, nhưng cô gái mà bản thân mình yêu thích âm thầm kiên trì dùng giọng điệu khẩn cầu cùng ánh mắt khẩn cầu nhìn y, khiến y nhanh chóng bị đánh bại, kéo cô tới trước bàn làm việc ở căn phòng kế bên thấp giọng nói: "Hắn không phải chỉ là một kẻ bị tình nghi bình thường, em có biết hắn là ai không?"

"Đúng vậy, em biết." Hélè bị bầu không khí khẩn trương tiêm nhiễm, cũng thấp giọng nói. "Tên phụ trách vụ án chỉ nói hắn là kẻ tình nghhi của ít nhất 12 vụ bị khởi tố giết người, nhưng trong lòng tất cả mọi người đều biết rõ, hắn chính là tên sát nhân liên hoàn sát nhân đứng đầu danh sách truy nã của liên bang — K.Green!"

"Vậy em có biết ai bắt được hắn không?"

"Em nghe nói, là tổ trưởng tổ tội phạm hình sự bên tổng bộ, Rio Laurence, kỳ diệu hơn, anh ta chính là đang trong lúc chấp hành nhiệm vụ phá một vụ án lớn mà bắt luôn được hắn."

"Rất tốt, Hélè, tôi biết em là một cô gái thông minh, hiện tại em nói cho tôi biết, nếu như em là người đứng đầu trong cục, với vị đặc vụ nồng cốt lập được hai lần đại công, dự định tổ chức họp báo để khen ngợi công khai, chỉ vì cái lỗi nhỏ xíu như lông gà vỏ tỏi là trong một lúc không kiềm chế mà đánh kẻ bị tình nghi mà xử phạt người đó sao?"

Hélè lộ ra nét mặt đã hiểu vấn đề.

Haydn đánh bạo vỗ vỗ vòng eo của cô, thoải mái nói: "Vậy em đã hiểu tại sao tất cả mọi người đều im miệng chẳng ai đề cập tới vấn đề này rồi chứ, vạn nhất chuyện này bị lộ ra ngoài — Không ai có dự định đi gây chuyện với trưởng phòng tương lai đâu. German Guidí đã sắp nghỉ hưu rồi, mà Rio lại là nhân viên có khả năng mà ông ta cực kỳ yêu quý, đã có luôn thư đề cử nâng chức, rất có tương lai đó."

Hélè gật đầu nói: "Em hiểu rồi … Nhưng dù sao cũng phải gọi 1 bác sĩ tới khám, lỡ hắn chết trong phòng thì sao?"

Haydn lập tức phản bác: "Hắn là K.Green đó, nào dễ chết như vậy! Em biết hắn đã giết chết bao nhiêu tên sát nhân liên hoàn cùng hung cực ác rồi hay chưa? 'Quỷ ăn xác chết', 'Tên đồ tể công viên', 'Dạ ma Oregon', "Sát nhân hoa hồng", còn có thêm một đôi sát nhân lấy cảnh sát làm mục tiêu …"

"Hey, chờ chút đã …" Hélè lên tiếng cản lại vị cộng sự nói không ngừng kia, có chút giật mình nói: "Lẽ nào anh cũng là, à, fan hâm mộ của hắn sao?"

Haydn liếc mắt nhìn quanh, có chút xấu hổ cười cười.

"Thật tốt quá, cộng tác lâu đến thế, ngoại trừ công việc, chúng ta rốt cục cũng có một chuyện có thể nói cùng nhau rồi" Hélè hài lòng mà nói.

Haydn tâm trạng khẽ động: *Vậy nghĩa là gì chứ? Có phải mình đã có được cơ hội tốt rồi hay không?* "Nếu như tám chuyện, vậy trưa mai chúng ta tìm thời gian nào đó tâm sự, sẵn tiện ăn trưa luôn?" Y cẩn thận hỏi. Sau khi nhận được sự chấp thuận của đối phương, y hưng phấn mà đi vòng vo hai vòng, rất muốn tặng một cái hôn gió tới người đang bị tình nghi sát nhân kia, à, nếu có thể giúp cho y có được bạn gái, y thậm chí nguyện ý mạo hiểm đắc tội với vị cấp trên tương lai, lén gọi một bác sĩ tới.

Caleb cùng một vị đặc vụ đứng trước tường mà phát rầu. Dựa theo quy định, bọn họ phải chụp ảnh kẻ bị tình nghi, lấy dấu tay, nhưng trước giờ chưa từng phát sinh chuyện như thế này — Bọn họ không cách nào bắt một người bị tình nghi đang bị thương tới mức không thể đứng nổi cầm bảng tên của mình đứng trước tường mà chụp hình được, dù cho có gọi thêm hai người khác đỡ hắn, cũng chưa chắc hắn đứng thẳng được.

Hơn nữa trên mặt, trên người đối phương tất cả đều là vết máu, bọn họ không nhận được thông báo liên quan tới việc tắm rửa làm sạch, lỡ như máu trên mặt hắn đều là chứng cứ thì sao đây? Nhưng lấy dấu vân tay phải dùng mực in màu lam không phải máu để lấy, thì đây là quy định.

— có ai có thể nói rõ cho họ biết, tên bị tình nghi đáng lẽ rõ ràng phải lập tức đưa vào phòng cấp cứu chứ không phải cứ để mặc cho hắn tùy ý cọ trên mặt đất cùng tường khiến chúng dính đầy máu, khiến cho văn phòng FBI nhìn qua tựa như hiện trường án mạng vậy, bọn họ nên làm gì với hắn đây?

Đang trong lúc do dự, thì cứu tinh rốt cục cũng tới, một vị đặc vụ mắt xám đẩy cửa tiến vào, từ bản tên nhìn ra, thì cấp bậc còn cao hơn cả bọn họ. "Sir …" Cabeb có chút khó xử nhìn người đó.

Người đó khoát khoát tay, ý bảo bọn họ đi ra ngoài trước, sau đó tiến lên vài bước, ở bên cạnh tường ngồi xổm xuống.

"Hi, Robert." Kẻ bị tình nghi đang dựa người ngồi ở bên tường dường như không có việc gì mà bắt chuyện.

Robert không tiếng động thở dài: "Tôi phải gọi cậu là gì đây, là Tất Thanh, hay là K.Green?"

"K.Green đi? Lý Tất Thanh là một người khác, tôi nên trả lại tên cho người đó rồi."

Robert trầm mặc chốc lát, nói: "Chúng ta có thể ở ngồi lên bàn mà nói chuyện không, đừng có làm ra cái bộ dáng hấp hối sắp chết này hù dọa đám lính mới, tôi biết vết thương của cậu thoạt nhìn so với bề ngoài thì nhẹ lắm, Rio dù cho có nặng tay thế nào, cũng không ra đòn sát thủ đâu."

K.Green nở nụ cười, đứng dậy đi tới bên bàn ngồi xuống, động tác tuy nhẹ mà chậm, nhưng không hề khó khăn gì. "Thật tiếc, cho dù vậy, các người cũng không chịu đưa tôi đi bệnh viện, có thể thấy được chính phủ liên bang cũng không có tôn trọng nhân quyền gì cho lắm so với những gì đã tự mình tuyên truyền."

"Chúng tôi không thể mạo hiểm tạo cơ hội cho cậu chạy trốn, cậu biết, đối với toàn bộ giới tư pháp mà nói, thì cậu là một nhân vật rất quan trọng." Robert nói, đem tờ giấy có đóng dấu Miranda rights cùng bút đặt trước mặt hắn. "Bình thường chúng tôi sẽ tìm cách dụ cho kẻ tình nghi buông bỏ quyền im lặng, trong tình trạng không có luật sư biện hộ bên cạnh tìm ra được chứng cứ xác thực. Nhưng tôi không muốn dùng cách hay dùng với những người khác, với cậu làm mấy trò vặt vãnh này. Kiến nghị cậu đừng ký tên lên đây, đợi luật sư tới mới mở miệng, cùng với cố gắng đừng sử dụng luật sư do chính phủ cử tới."

"Vậy quả có chút phiền phức đó, tôi cũng không có luật sư riêng, hơn nữa cũng không dự định đi tìm một luật sư nào đó để cống hiến cho ổng tiền sửa biệt thự, nếu đã có miễn phí, thì làm sao lại không dùng? Thế nhưng, vẫn cám ơn anh đã nhắc." K.Green lơ đểnh trả lời.

Robert nhất thời có cảm giác như lòng tốt bị xem như lòng lang dạ thú. Đối với thanh niên trước mặt này, y vẫn ôm chút tình cảm riêng, cho dù hiện tại đã biết thân phận thực sự của đối phương, nhưng những ký ức ở chung trước đây với người này vẫn rõ ràng như tạc, khiến cho y chẳng cách nào được như Rio kiên quyết dứt khoát mà đem toàn bộ tình cảm trước kia một dao cắt đứt — Hay là do y không phải đương sự, nỗ lực chưa nhiều, đau khổ chưa sâu.

Nghĩ tới trước đó Rio đến cục để bàn giao nhiệm vụ đã hoàn thành, sau đó xin nghỉ phép, toàn bộ chuyện sau đó cứ phủi tay mà giao cho y hết, đến giờ vẫn chưa hề lộ mặt, nét mặt Robert không khỏi ảm đạm, cáu giận mà mâu thuẫn ném một câu: "Tùy cậu vậy, dù sao định tội mà ra mức hình phạt thì cậu 100% không thể chạy thoát, không có bất kì luật sư nào có thể vì cậu mà cãi thắng, giúp cậu biện hộ thành vô tội được đâu — Cậu nên cảm thấy may mắn khi người khởi tố cậu chính là chính phủ liên bang, liên bang thì không có xử tử hình."

K.Green chẳng thèm để tâm mà nhún vai: "Tôi cũng không thích đem hy vọng đặt lên người kẻ khác, nhất là mấy tên luật sư chỉ biết có lợi ích. Về phần chính phủ liên bang, quả thực từ lúc tôi chào đời tới nay, đó là đối thủ mạnh nhất … À, dù cho tôi không đánh thắng được nó, thì với nó vẫn có thể hung hăng cứng cổ một chút, được chứ ha?"

Robert tức giận đến đẩy mặt bàn đứng lên, nghĩ bản thân hiện tại có thể hiểu được cảm giác của Rio rồi — Tên này quả thực là một lưỡi dao sắc bén không hề có chuôi, ai nắm lấy nó đều bị cắt đứt tay, cùng với hình tượng ôn hòa văn nhã của Lý Tất Thanh, hoàn toàn là hai người khác nhau.

Y hận tới nghiến răng, rất muốn quay đầu đi, không bao giờ quan tâm đến chuyện của tên này nữa, đồng thời cũng bi ai phát hiện, cho dù như vậy, thì phần tình cảm ở sâu trong đáy lòng vẫn như trước không hề tan biến. Cuối cùng y vẫn nhịn không được nhắc 1 câu: "Nhớ kỹ cùng luật sư tìm hiểu cho kỹ nội dung giao dịch để tiện biện tố." Sau đó mới mở cửa đi ra ngoài.

Có hai gã đặc vụ đang đứng chờ ở ngoài cửa, Robert dặn dò: "Gọi mấy y tá lại đây, trị liệu cho hắn 1 chút, tắm rửa thay đồ, còn cái khác dựa theo quy định."

"Đêm nay sẽ đưa hắn tới MCC (trung tâm giam giữ của liên bang), hay chờ sáng mai?" Coleb xin chỉ thị. Đối mặt với vị sát nhân cấp bậc siêu cấp này, cậu vừa khẩn trương vừa run rẩy, nhưng vẫn cầm lấy camera để hòa hoãn lại tâm tình mình.

Robert bất đắc dĩ nhìn thoáng qua mấy lính mới này, quyết định đưa ra kiến nghị dựa theo số năm kinh nghiệm có được của mình: "Đối với nhân viên công tác thông báo tuyển dụng cần tiến thêm nghiệp vụ huấn luyện mạnh hơn, nhất là về mặt tiếp nhận sự kích thích."

"Không đưa đi MCC, lẽ nào đưa hắn tới nhà anh ở qua đêm?" Cậu xụ mặt ở lại.

Đối phương vẻ mặt xấu hổ: "Ồ, sorry sir … Hiện tại tôi sẽ đi gọi bác sĩ."

XXXXXXXXXXX

Đây là một tòa nhà cao 20 tầng trong nội thành New York, bức tường bề ngoài màu trắng cùng hình dáng hình thoi bên ngoài khiến cho nó càng thêm hào nhoáng giữa vô số các căn nhà cao tầng. Chỉ có nhìn kỹ thấy rõ được một loạt cửa sổ nhỏ, hòa cùng với kính thủy tinh màu nâu bên trong lộ ra hàng rào sắt thép, mới cảm giác được nó là một nơi đặc biệt dùng để giam giữ hơn mấy nghìn người — trung tâm lưu trữ người của liên bang.

Tên viết tắt của nó là MCC, nhưng tù nhân bên trong lại giống nhau mà gọi nó là "Bạch lâu" — Là một trong những nơi tạm giam người quan trọng của Washington, ở đây giam giữ hầu như tất cả đều là phạm nhân chưa ra tòa, cũng tiện để tiến hành thẩm vấn với pháp viện liên bang gần đó.

11h30 tối hôm đó, một chiếc xe tiến nhập vào sân rộng MCC, hai tên bị tình nghi mang đầy xiềng xích quanh người được vài đặc vụ FBI áp giải xuống xe, tiến hành giao lưu với cảnh ngục của trung tâm lưu trữ.

"Hi, Kim." Một tên cảnh ngục vừa ký tên, vừa cười hỏi. "Hôm nay là hàng cuối cùng của ngày hôm nay phải không, hàng gì thế?"

Một vị đặc vụ mang vóc dáng người Hàn hướng tới một một tên gốc Tây Ban Nha thể trạng cường tráng, mang áo choàng phủ kín cả người hất cằm: "Thành viên 'Fifth Street', kẻ tình nghi buôn lậu thuốc phiện, bắt cóc, xảo trá vơ vét tài sản."

Tên Tây Ban Nha nghe tiếng quay đầu, hướng về phía họ mà kiệt ngạo nhe răng cười.

Tên cặn bã. Cảnh ngục trong lòng âm thầm giám định, lại dùng cây bút lông chỉ chỉ một tên nghi phạm khác đang đứng cách xa đó: "Còn tên kia?"

Đó là một thanh niên châu Á, thân thể thon dài cao ngất, hơi gầy, khuôn mặt ẩn dưới bóng đêm cùng bóng của áo choàng khiến cho chẳng thể thấy rõ được, chỉ tháy trán cùng mặt dùng băng gạc, phần cổ tay và mắt cá chân lộ ra bên ngoài cũng dùng băng vải quấn, dường như bị thương không nhẹ, nhưng vẫn mang xiềng xích nặng nề như trước, bị hai tên đặc vụ kèm chặt hai bên người, làm ra bộ dáng sợ hắn chặt đứt đoạn xích này mà trốn mất.

"Tên đó thì tôi không rõ lắm." Kim nhún nhún vai. "Tên kia do chuyên gia giam giữa, hồ sơ liên quan thì bảo mật cấp A, phỏng chừng cấp trên còn chưa muốn quá nhanh công khai thân phận của hắn. Anh biết mà, truyền thông luôn luôn vô khổng bất nhập, chúng có thể lấy can đảm thay cho súng, cũng có thể chĩa nòng súng bắn anh một phát."

"Cũng đúng, chúng tôi cũng đã chịu đủ cảm giác bị đám phóng viên cùng với mấy tổ chức nhân quyền vây đổ đứng ở cửa ngục giam." Cảnh ngục cảm động mà nói, ký tốt chứng từ rồi trả lại cho người đó.

Lập tức có một tiểu đội chờ lệnh của cảnh ngục mà tiến lên, đem hai tên bị tình nghi mới kia áp giải vào trong.

Thủ tục tạm giam tiến hành từng bước, tựa như những con cá cấp đông trên dây chuyền sản xuất, điền

xong hết một loạt các bảng thông tin rồi tiến vào trong một căn phòng trắng: "Cởi đồ, cởi sạch."

Tên Tây Ban Nha thẳng thắn lưu loát cởi sạch toàn thân, quay đầu nhìn tên thanh niên châu Á đang bắt đầu cởi quần áo, những cơ ngực cùng cơ cánh tay được huấn luyện đầy cường tráng khoe khoang mà khiêu khích dường như run lên, trong ánh mắt mang theo khinh miệt rõ ràng.

Thanh niên Châu Á không hề phản ứng lại với gã, yên lặng mà thay quần lót cùng quần áo tù nhân màu nâu cà phê mà trung tâm lưu trữ đã chuẩn bị cho hắn, cài lần lượt hàng loạt cúc áo.

Tên Tây Ban Nha coi sự trầm mặc cùng lãng tráng của hắn chính là sự sợ hãi đối với mình, với hắn càng thêm đắc ý dào dạt.

Một tên cảnh ngục đem toàn bộ quần áo cùng những vật phẩm mang theo người của bọ bỏ vào một túi giấy, thanh niên châu Á bỗng nhiên mở miệng nói: "XIn lỗi, sir, tôi có thể mang theo bùa hộ mạng kia hay không?"

"Gì cơ?"

Hắn chỉ chỉ vào một sợi xích sắt có tấm bài tử kim loại ở mặt, "Cái này, là do đại sư bên tôn giáo mà tôi tín ngưỡng tự mình khai quang, là một bùa hộ mạng rất quan trọng."

Vị cảnh ngục già nua tóc hoa râm kia nâng sợi xích có bài tử kim loại kia lên nhìn chốc lát, từ hoa văn quỷ dị cùng đồ án kỳ lạ không nhìn thấy được mánh khóe gì, nghi ngờ nói: "Tôi đã thấy qua đám người mang thập tự giá, mang sao 5 cánh, còn có hình tượng phật, còn cái này tôn giáo gì?"

Vị thanh niên Châu Á mỉm cười, dùng tiếng Hoa nói: "Phái Geju."

Sau đó hắn lại dùng tiếng Anh lập lại 1 lần nữa, âm tiết tựa như người nước ngoài nói tiếng Anh, cảnh ngục già nhướng mắt, đến tận khi đối phương lời ít mà ý nhiều mà tổng kết: "Một nhánh khác của Phật giáo," sau đó mới lộ ra biểu tình đã hiểu.

Dựa theo quy định, tù phạm bao gồm cả tội phạm chưa xử tội vẫn cho phép được đem trang sức mang biểu tượng tôn giáo, đã từng có những cảnh ngục tính tình không tốt đem vật phẩm tôn giáo của phạm nhân mà quăng bỏ, kết quả bị luật sư của phạm nhân nắm được nhược điểm, liên hợp tổ chức tôn giáo dùng "Tội gây trở ngại tự do tín ngưỡng" mà đem tên cảnh ngục đó ngược lên tòa án, khiến cho bên phía ngục giam phải bị động chật vật, từ đó về sau ở phương diện tôn giáo tín ngưỡng càng thêm xử lý cẩn thận, ngay cả thảm hành lễ của phạm nhân có đạo Islam cũng được nhà nước cấp cho.

Cảnh ngục gia không phát hiện sợi xích cùng tấm bài nhỏ này có tai họa gì, nên tiện tay trả lại cho hắn, còn có chút nhân tính mà nói: "Phật tổ phù hộ cho cậu."

"Cũng phù hộ cho ông." Vị thanh niên Châu Á nho nhã lễ độ trả lời, ánh mắt văn nhã, thần thái bình thản,

tựa như cả người đều vô hại.

Túi giấy dùng băng dán dán lại, dán lên một tờ giấy, chuẩn bị ký gửi tới nhà của nghi phạm. Tên Tây Ban Nha báo ra một chuỗi địa chỉ, nhưng thanh niên châu Á lại lắc đầu.

"Địa chỉ gia đình?" Vị cảnh ngục già hỏi.

"Không có."

"Vậy bạn thân?"

Vị thanh niên Châu Á suy nghĩ một chút, đề bút viết ra một chuỗi địa chỉ: New York, khu Đông Manhattan, Đường 86, số 103, Rio Laurence.

Suy nghĩ 1 chút, nếu như vị đặc vụ tóc đen kia nhận được túi đồ từ ngục giam gửi tới, sau khi mở ra lại chính là quần áo cùng vật phẩm của mình thì lúc đó biểu tình của anh sẽ thế nào đây … Hắn nhịn không được bướng bỉnh mà nghiền ngẫm cười rộ lên.

Tên nghi phạm khác nhìn thấy được nụ cười của hắn, trong ánh mắt hơn vài phần hèn mọn mang chút hả hê, dùng tiếng Tây Ban Nha nói thầm 1 câu: "Mông của mày sẽ bị thao bạo đó, nhóc con."

"Câm miệng, theo tụi tao đi thôi." Bọn cảnh ngục chờ ở bên cạnh lại một lần nữa còng tay họ lại.

Tầng thứ bảy của Bạch Lâu đã từ lâu tắt đèn chợt sáng đèn lên, vài tên cảnh ngục bao quanh hai tên nghi phạm mới tới tiến vào trong khu nhà tù, đi vào một căn phòng lớn cỡ 7R. Đó là một căn phòng lớn cỡ 150m2, 30 cái giường sắt 2 tầng được xếp thành 3 hàng, WC, phòng tắm, bàn ăn, phòng chia đồ ăn cùng tủ sắt cất giữ đồ vặt tất cả đều nằm trong chung một không gian, giường ngủ tổng cộng 60 cái, tính lưu động rất mạnh, tựa như để đến lúc nhân số quá độ có thể di chuyển giường kê thêm giường ngủ. Lúc này hầu hết các giường đều đã bị chiếm kín, chỉ có một cái giường trên cùng một cái giường dưới ở ngay góc là trống, người chủ tiềm nhiệm của chúng hồi chiều vừa mới bị chuyển phòng.

Một tên cảnh ngục da đen cao lớn vạm vỡ chỉ chỉ một cái giường sắt không, nói với phạm nhân mới tới: "Chính là chỗ đó, giường của tụi mày."

Tên Tây Ban Nha nhìn chung quanh gian phòng đầy giường sắt san sát nhau, không khỏi oán giận: "Còn chật hơn trong tưởng tượng của tao nữa."

Một tên cảnh ngục da trắng còn trẻ khác tiếp lời: "7S càng chật hơn, 120 người 1 phòng, mày muốn qua kia không?"

"Không, cứ ở đây đi. Nếu như có một phòng nào đó dành cho hai người, đừng quên báo tao biết." Gã vừa

ôm đống quần áo vừa đi tới bên giường, vừa không hề quay đầu lại mà nói. Ngay khi phát hiện tên thanh niên châu Á chuẩn bị bò lên trên giường trên, thì gã trừng to mắt mà hùng hổ kêu to: "Này, cút xuống đây, cái tên khỉ đít đỏ kia! Giường trên là của tao."

Cảnh ngục da trắng cười nói với đồng nghiệp của mình: "Nó còn tưởng mình là khách du lịch cơ đấy."

Tên sau không có chút hảo ý mà nói: "Bạn cùng phòng với nó sẽ dạy cho nó biết hiện thực là thế nào."

Vừa dứt lời, những phạm nhân khác đã sớm bị đèn phòng cùng đèn còi báo hiệu đánh thức nhưng vẫn không hề cử động, tựa như nhận được sự đồng ý ngầm, đều vui cười mà nhảy xuống cái giường mà mình đang nằm, vây quanh hai gã mới tới.

Một tên da đen tướng cao như cục sắt lớn tay nắm một điếu thuốc, nụ cười đầy dâm đãng nói với tên Tây Ban Nha: "Đêm nay ngủ với tao, cái này cho mày."

Lập tức có vài cánh tay màu da khác nhau, trong lòng bàn tay cầm mấy hộp tiền, nhiệt tình mà hướng tới hai người họ: "Theo tao ngủ, theo tao ngủ!" "Cái này đáng giá, cầm cái này đi!", "Đừng có ai mong cướp người của tao! Cái mông của nó là của tao!"

Trong trận thế đầy tiếng hét kia, tên Tây Ban Nha sắc mặt trắng bệch, lảo đảo lui về phía sau hai bước, lập tức bị mấy cánh tay ở phía sau nắm lấy. Gã mang vẻ mặt kinh hãi quay đầu lại, thấy có mấy cái chai tắm rửa cùng bảo hộ da lay động trước mắt mình: "Tao có cái này, không đau đâu." "Yên tâm, loại này rất trơn."

"— Bỏ ra! Đừng chọc vào tao! Cút hết cho tao." Tên Tây Ban Nha quơ cánh tay, nỗ lực đẩy tay của đám người kia ra, lại bị đám người kia vây quanh chặt lại một đống.

Trong lúc đưa đẩy nhau, có rất nhiều phạm nhân kêu "Xếp hàng, theo quy củ", mà chạy lên phía trước giành chỗ. Không biết là ai lớn tiếng nhất hét lên "ID, ID!" Vì vậy đoàn người loạn xạ kia dựa theo số thứ tự ID mà bắt đầu xếp thành hai hàng dài, cầm trong tay lễ vật nhỏ mà hưng phấn kêu to. Hai tên da đen to con dẫn đầu hét lớn: "Tao số đầu! Tao lên trước!" "Tao tới trước, mày đi tắm đi!"

Tên Tây Ban Nha run môi, mặt như màu đất, hướng ánh mắt tràn đầy giúp đỡ mà hướng ra nhìn cảnh ngục ở cửa phòng, nhưng phát hiện ngay cả vẻ mặt của mấy tên chấp pháp này vẫn đang cười hì hì ôm cánh tay, thể hiện rõ là đang náo nhiệt, nhất thời đầy tuyệt vọng. Đến tận khi cả hai tên da đen kia đạt thành hiệp nghị "cùng lên", bỏ đi cái áo tù nhân lộ ra nửa người trên đầy cơ bụng, rốt cục tinh thần của gã tan vỡ, liền bụm mặt quỳ gối dưới sàn nhà khóc thét, kêu to cầu xin tha thứ.

Mấy phạm nhân khác đang xếp hàng ở trước mặt gã hết sức vui mừng, ầm ầm cười to.

Mà ở bên kia, mười mấy phạm nhân đang vây bắt tên thanh niên châu Á hai mặt nhìn nhau. Dưới thế tiến công của mấy ngôn dâm lời xấu xa, người phương Đông khuôn mặt tuấn tú kia vẫn diện vô biểu tình đứng thẳng, tựa như một chữ nghe cũng không hiểu. Một tên gốc Mỹ Latin hung hãn nhất hướng đồng bọn mà

hét: “Tao đã sớm nói qua, không cần phải cùng mấy tên người Hoa lãng phí lời, chúng nếu không phải đầu rắn cũng là nhập cư trái phép, 10 đứa có 9 đứa ngôn ngữ bất thông rồi.”

“Nghe không hiểu chẳng lẽ nhìn cũng không hiểu sao?” Đồng bọn của gã phản bác, đồng thời đưa tay tới miết lấy mông của người mới tới kia — mặc dù đang mặc đồ tù nhân xấu không gì sánh được, nhưng vẫn không thể che giấu được vóc người ưu mỹ cân xứng của đối phương, nhất là từ lưng, thắt lưng đến hai chân, một đường thẳng tắp, cái mông cong cong dưới lớp vải rộng thùng thình càng thêm gợi cảm đến cực điểm.

Nhưng tay của gã đó chưa kịp chạm đến lớp vải, thì bị một lực cực mạnh bóp chặt ngăn chặn cổ tay, một cú chấn động, nhất thời phát ra tiếng kêu thảm thiết như gãy xương. Thanh niên Châu Á bóp chặt cổ tay của gã, nghiêng đầu nhìn gã, dường như đang thưởng thức biểu tình méo mó cùng mồ hôi lạnh của gã xong rồi, mới buông ngón tay ra, để cho gã tùy ý ôm lấy cánh tay kia, tựa như con tôm đã bị luộc chín đang cong lại trên mặt đất mà đau đến gọi tới gọi lui.

Tên gốc Mỹ Latin đứng cầm cái hũ đờ ra, tên thanh niên châu Á thoải mái mà cầm lấy cái hũ, sau đó vươn tay ra về phía các phạm nhân khác đang vây quanh mình: “Quà thì tao đã nhận, mấy cái khác thì khỏi đi, mọi người không cần phải khách khí đến vậy.”

Tên người Mỹ Latin sau khi lấy lại tinh thần thẹn quá hoá giận mắng: “Chết tiệt nó, làm cái quỷ gì vậy hả?” Lập tức chạy ào tới muốn cướp lấy cái hũ.

Sau 1s, gã bị đá văng mạnh về phía sau 2 thước. Những người đang vây xem chỉ cảm thấy tay trái cùng vai của tên thanh niên kia dường như chỉ nâng lên 1 chút, ngay cả động tác cụ thể cũng chẳng kịp thấy rõ, thì đã thấy tên mỹ Latin đầu đập xuống đất đang kêu to la đau.

Phạm nhân mới kia từ trong tay đám người đang há hốc mồm vây xem kia từng người một lấy đi điếu thuốc lá, hộp mì sợi, sách … Đến tận khi hai tay không còn cầm được gì nữa, mới cười cười hơi cúi đầu, lễ phép mà nói: “Cảm ơn, mọi người.”

“… Công phu!” Một tên da đen trong đám người đang ngốc lăng kia dường như bỗng nhiên tỉnh ngộ, dùng thanh âm khác thường mà kêu to: “Công phu Trung Quốc chân chính.”

Bọn phạm nhân khác tựa như thủy triều mà xôn xao rồi lùi ra sau mấy bước, dùng nét mặt khó mà tin được nhìn chằm chằm thanh niên tuấn tú trên người mang thương, tựa như hắn là một diễn viên điện ảnh mang công phu đông phương kỳ quái bỗng nhiên nhảy ra đời thật.

Cảnh ngục nhận thấy tình huống có chút không phù hợp dùng cảnh côn mà gõ đi tới: “Được rồi, vậy cũng là được rồi. Thật là, đứa nào mới tới tụi mày cũng chơi nó 1 lần, không chán sao.”

“Hừ, bộ mày không thấy bộ dạng sợ chết khiếp của tụi nó, phải quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, dù nhìn bao nhiêu lần cũng rất thú vị hay sao?” Tên đàn ông da đen nửa thân trần đắc ý dào dạt mà quơ vạt áo của mình. “Trò này quả đúng chơi 100 vui đủ 100.”

"Chẳng phải có một ngoại lệ rồi sao?" Cảnh ngục người da đen trung niên cười, dùng mũi cảnh côn đẩy đẩy cánh tay của thanh niên châu Á. "Làm tốt lắm, nhóc Trung Quốc, mấy tên quỷ gây sự này rốt cục cũng chịu nhìn 1 chút rồi."

Cảnh ngục da trắng tuổi trẻ kia khom lưng xách cái tên Tây Ban Nha nước mũi nước mắt kia, dùng thanh âm đầy đùa cợt nói: "Hoan nghênh mày đã tham gia 'Hội chào đón người mới ở Bạch Lâu', chỗ tụi tao có nhiệt tình hay không hả?"

Tên Tây Ban Nha ngốc lăng ở đó, dường như còn chưa kịp phản ứng trước tình trạng đáng sợ hồi nãy, quả nhiên chỉ là một trò đùa dai của đám phạm nhân đang chán chết cùng đám cảnh ngục trợ giúp tìm trò vui.

Nhưng ở phía sau trò vui đùa ác liệt kia, vẫn đang che giấu quy tắc của ngục giam, chính là tiến hành phán định và kiểm tra đo lường kẻ mạnh tên yếu, tựa như một đám linh cẩu đang ồn ào mà khẽ cắn cổ nhau, không chỉ là đang tìm niềm vui, mà còn vì muốn trong lúc đồng loại tàn sát để kiếm thức ăn, có thể nhanh chóng xé nát cổ họng đối phương.

"Hiện tại tao có thể ngủ giường trên chưa?" Vị thanh niên Châu Á nhìn gã, hỏi một câu hỏi chẳng mang chút trưng cầu gì, sau đó ôm một đống chiến lợi phẩm leo lên giường trên.

"Được rồi, hết thời gian chơi đùa rồi, tất cả đều lên giường ngủ đi. Ai còn dám làm càn, thì chuẩn bị 'ngồi sau' đi!" Cảnh ngục dùng gậy gộc gõ khung giường cảnh cáo, sau đó khóa cửa sắt, đế giày cứng rắn đạp lên nền đất bắt đầu vang xa.

Bóng tối một lần nữa phủ xuống phòng tù đã kín hết người. Tên Tây Ban Nha tâm thần bất an nằm ở trên giường của mình, khi gã phát hiện trong đêm tối vắng vẻ vẫn còn nổi lơ lửng không ít nói nhỏ huyên thuyên, cẩn thận nghe qua, rõ ràng là tiếng Tây Ban Nha cùng tiếng Anh đang nói mấy câu hạ lưu, tựa như nanh vuốt của dã thú đang rục rịch trong bóng đêm, khiến cho gã càng thêm sợ hãi mà cuộn người lại.

Chỉ là gã đã quên 1 việc — trong ngục giam, chỉ cần một ngày mày tản ra mùi của một con mồi, thì đám thú ăn mồi sẽ cuồn cuộn không ngừng mà xuất hiện.

Thanh niên châu Á đem những món quà mà mình thu được đặt ở góc giường, sau đó cùng chúng ngủ. Ở giường trên bên cạnh có một khuôn mặt đặc thù Germanic, đôi mắt lam, ngũ quan thâm thúy đoan chính, mái tóc cắt quá ngắn lộ ra vài phần dã tính tục tằng: "Hi!" Tên đó chần chờ một chút, thấp giọng bắt chuyện. "Tôi tên Alessio, người Italia, cậu tên gì?"

Một sự lặng yên chẳng có hồi âm.

Khi tên đó cho rằng đối phương không muốn phản ứng, phẫn nộ muốn quay đầu đi ngủ, thì thanh âm thanh niên châu Á tựa như gió mát mưa phùn từ giường bên cạnh thẩm thấu qua: "… Lạc Ý."

53. Chương 52: Họa Trong Họa

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Gọi liên tiếp 5 lần vẫn không có ai bắt máy, Robert chuẩn bị tạm thời từ bỏ việc liên hệ với cộng sự của y, đến phút cuối cùng, điện thoại được bắt. Y nghe thấy tiếng động rất lớn, trong bối cảnh tiếng nhạc chói tai kia, thì nghe thấy 1 giọng nói có vẻ không tỉnh táo lắm: "Rober? Tìm tôi có việc gì?"

*Đương nhiên có việc rồi! Có nhiều tới mức tôi muốn phát điên luôn rồi nè!*Robert cố nén xung động rít gào, đề cao giọng nói: "Rio, anh đang ở đâu? Tôi nghĩ chúng ta cần gặp mặt."

"Ở … tôi cũng không biết, có lẽ là ở quán bar nào đó chăng, hay là night club nhỉ?" Lại thêm một tiếng nhạc của một bài nhạc mới do DJ tạo ra như tiếng di động, tựa như ghe độc mộc đang cố thoát khỏi sự khống chế của người cầm lái: "Này cô nhóc, có biết đây là đâu không?"

"Đã nói anh uống nhiều lắm rồi mà … Muốn cùng em thêm một ly nữa không … Hey, anh đẹp trai, cô ta chẳng vui đâu, em cùng anh uống nha …" Một giọng nữ khác mơ hồ lướt qua, dường như không chỉ có một người.

Khuôn mặt Robert bình tĩnh, gân xanh tại thái dương nhảy dựng lên: "— Rio! Con mẹ nó rốt cục anh đang ở chỗ nào?"

"Không biết.. có chút quen thuộc … Mấy ngọn đèn màu tím nè … Tôi nhớ hình như anh cũng từng đến đây rồi …" Đối phương nói năng lộn xộn trả lời.

Robert biết anh đang ở đâu. Là người có sở thích đi mấy cái night club, vị đặc vụ mắt lục kia không chỉ 1 lần tới quán "Yêu nữ đi đêm" này mà HIGH quá mức, sau đó bị cộng sự của y tìm được mà kéo y về lại trong xe. Có một lần y uống quá say không còn biết gì nữa, kéo vạt áo của Rio lại liên tục hỏi: "Anh là cong hay thẳng vậy? Không có bạn gái, cũng không có bạn trai … Anh là đồ thích tự kỷ à?" Kết qủa nhận được một quyền đầy căm tức của cộng sự mình thẳng vào dạ dày, khiến cho bản thân ói đến giày da đều thối.

— Hiện tại ngược lại, hiện tại là y phải đi tìm cộng sự của mình vớt trở về.

Robert quen việc dễ làm mà tìm thấy được cái night club ẩn giấu trong cái hẻm u ám, ra sức đẩy ra đoàn người không ngừng nhảy múa điên cuồng trong đại sảnh, dưới ngọn đèn chập chờn tìm kiếm chung quanh rốt cục ở tại một cái sofa rộng tìm thấy được đặc vụ tóc đen.

Anh hiển nhiên đã say tới mức không còn nhận ra được phương hướng gì nữa, ngã người về phía lưng ghế đằng sau, mái tóc đen thường ngày được chải vuốt sợi cẩn thận tỉ mỉ giờ tùy ý thả xuống, có chút mất trật tự rớt xuống phần trán trơn bóng. Áo khoác âu phục được khoác lên cái tay vịn sofa, cái áo sơmi trắng của

anh được mở ra chí ít hơn 4 cái nút áo, hơn phân nửa bộ ngực bị lộ hết ra ngoài — So với người da trắng gốc, lỗ chân lông của anh rất nhẵn nhụi, lông mao cũng ít, thế nên phần cơ thể rắn chắc cùng làn da trơn truột đột ngột hiện ra thế kia, dưới ánh đèn lạnh càng tựa như đá cẩm thạch màu nhạt điêu khắc thành, dụ dỗ ánh mắt của mọi người dọc theo đường cong kiện mỹ đó tiếp tục lướt xuống, thăm dò phần bộ phận còn được che giấu ở phía trong quần áo.

Lúc này có mấy cái móng tay sơn màu sắc khác nhau không ngừng đưa qua đưa lại vuốt qua phần ngực của anh, một cô gái trang điểm đậm nhiệt tình không ngừng đọng trên phần ngực anh, phần mông dưới lớp váy ngắn không ngừng cọ qua cọ lại ở ngay giữa bắp đùi anh.

Nếu là thường ngày, Robert sẽ cố gắng thưởng thức kỳ cảnh khó gặp này, thế nhưng hôm nay y hoàn toàn chẳng còn chút hăng hái nào, trực tiếp đi lên phía trước: "Được rồi mấy cô em, nên trả anh ta lại cho tôi đi thôi."

Có một cô gái mang hoa tai vòng tròn lớn, cổ có hình xăm, tóc vàng trong số đó, mang biểu tình như chuyện tốt bị phá hư mà ngẩng đầu trừng mắt nhìn y: "Bỏ cái thủ đoạn vụng về của anh đi nha, nhóc, anh ta là của chúng tôi! Anh muốn thử nắm đấm của mấy anh em của tôi trong quán sao?"

Robert lấy ra giấy chứng nhận ở túi áo trong của áo khoác âu phục, huy chương màu vàng lắc lắc 1 chút rồi nhanh chóng được cất vào, khiến cho mấy cô gái kia không nhìn thấy rõ chữ: "Tổ chống tệ nạn. Mấy em có muốn theo tôi về sở kiểm tra nước tiểu không?"

Ba cô gái kia biến sắc, tự mình đứng dậy hậm hực đào tẩu —- Ở mấy chỗ thế này, có ai mà lại chẳng thưởng thức qua mấy cái thứ chất ảo giác kia chứ, sợ rằng trong túi xách của mấy cô gái kia cũng có chứa vài món đi.

Robert không để ý tới mấy cô gái đó, tiến lên lắc lắc vị cộng sự tóc đen ánh mắt mê ly kia, phát hiện anh đã say tới mức thần chí chẳng rõ, đành phải tiến lên nửa đỡ nửa kéo anh ra khỏi night club, nhét vào trong xe, chạy tới khu nhà trọ ở đường 86 khu Đông Manhattan, dùng tay lấy ra chìa khóa trong túi áo đối phương mà mở cửa, có chút khó khăn mà khiêng anh vào trong phòng, dường như hả giận mà đẩy anh ngã vào cái bồn tắm lớn. Sau đó kéo cái vòi hoa sen, dùng dòng nước lạnh mạnh đột ngột, hướng thẳng vào cái tên khốn đầy mùi rượu kia mà tắm

Dưới kích thích của nước lạnh, vị đặc vụ tóc đen dường như nhất thời thanh tỉnh không ít, hai tay che mặt chặn nước lạnh 1 tí, sau đó vuốt mái tóc đen ướt sũng của mình, bước chân lảo đảo mà cố gắng đứng dậy bước ra khỏi phòng tắm.

Robert đỡ lấy tay anh, trong giọng nói tràn đầy lo lắng và bất mãn: "Rio! Tôi không biết từ khi nào anh có sở thích ham uống rượu tới vậy đó."

"Dù sao nó cũng không phải độc quyền của mình anh." Đối phương biểu tình lãnh đạm mà trả lời.

Robert nghẹn 1 hơi, nói ngược lại: "Đây tuyệt đối không phải là Rio Laurence mà tôi quen biết! Anh ta tuyệt đối không phải là người từ bỏ nhiệm vụ trong tay mình, một mình chạy tới night club nhậu nhẹt say

bét nhè, bởi vì anh ta so với bất kì ai đều cực kỳ yêu thích công việc này!"

"Cho nên tôi mới xin nghỉ 1 năm đó." Rio bất vi sở động bỏ tay y ra. "Từ lúc tôi bước vào cục cho đến nay, đã tròn 8 năm, chưa từng 1 lần nghỉ phép qua, lần duy nhất xin nghỉ phép cũng phải bỏ dỡ giữa chừng — Chẳng lẽ bây giờ tôi không thể xin một lần nghỉ phép hoàn chỉnh chứ?"

Robert không nói gì mà chống đỡ. Nhìn anh vừa đi vừa cởi quần áo ướt sũng kia, một đường tùy ý bỏ xuống mặt sàn, cuối cùng lõa thể mà bước vào phòng ngủ, từ tủ quần áo lấy ra bộ quần áo thường ngày. Cho dù 100% khẳng định bản thân là thẳng, thì vị đặc vụ mắt lục kia vẫn nhịn không được quay mặt sang chỗ khác, tựa như cơ thể xích lõa hoàn mỹ của đối phương đang phát ra ánh sáng chói mắt, tiếp tục nhìn nữa sẽ bị tổn thương mắt mất.

"Nhưng anh không thể cứ thế mà mặc kệ được, dù cho vụ án này, hay là … hắn." Robert thở dài nói. "Tôi biết mâu thuẫn giữa hai người các anh rất nặng, vấn đề nghiêm trọng, cũng biết hắn ta từng lừa dối cùng lợi dụng anh — Không, là chúng ta, tôi cũng bị sự giả trang của hắn mà đùa tới xoay vòng vòng mà. Quả thực chuyện này khiến cho người ta phải phẫn nộ, thống hận, cùng với cảm giác như bị sỉ nhục sâu sắc. Nhưng tôi nghĩ, nghĩ rằng, vẫn có thứ gì đó … Không phù hợp cho lắm, dù rằng tôi không nói rõ ra được nó là gì, thế nhưng …"

Y dừng lại 1 chút, tựa như đang vì cái ý nghĩ của mình mà tìm kiếm từ ngữ cho phù hợp, thỏa đáng miêu tả: "Anh có nhớ chúng ta từng phá qua một vụ án buôn lậu cổ vật văn hóa hay không? Chính là cái bức tranh Trung Quốc cổ vô giá vậy đó? Nhìn ở bên ngoài, thì nó hoàn toàn chẳng khác gì mấy bức tranh khác cả, dù cho chúng ta dùng cacbon 14, hồng ngoại tuyến, hay dùng cách thức kiểm tra đo lường gì đi nữa, đều không tra ra được điểm kỳ quặc nào cả, lúc đó tôi đã cho rằng chúng ta đã tra lầm rồi, nó không phải là bức tranh cổ vật mà chúng ta đang tìm. Đến tận khi anh tìm mời tới một đại sư về giấy tới, đem tầng giấy Tuyên Thành ở bên ngoài của nó xé ra, mới lộ ra được thứ nằm ẩn sâu bên trong thực sự, lúc đó tôi mới biết, đây chính là 'Họa trong họa'. Nhiều cái máy tiên tiến như thế vẫn bất lực, mà chỉ cần dùng kinh nghiệm và cảm ngộ của một chuyên gia vào nghề mấy chục năm, bằng kỹ thuật thông minh từ thời xưa, mới có thể vạch trần được sự giả dối mỏng như lớp cánh kia …"

"Rốt cục anh muốn nói gì?" Cộng sự của y hỏi lại.

"Hay là ví dụ này không thỏa đáng ta, nhưng tôi vẫn nghĩ như cũ — K.Green tựa như họa trong họa vậy." Robert dừng lại một chút, nói. "Dù cho ở phía dưới đang ẩn giấu tột cùng là thứ gì, thì bộ dáng của nó cũng không phải thứ nó đang hiển thị hiện tại."

"Vậy thì sao chứ? Hắn không phải danh họa, tôi cũng không có trách nhiệm cùng nghĩa vụ đi tìm tòi nghiên cứu xem ở dưới cái biểu tượng đáng ghê tởm kia có đang ẩn giấu sự thực nào còn đáng ghê tởm hơn không. Bắt lấy hắn, nhiệm vụ của tôi đã hoàn thành rồi."

Rio khom lưng ngồi ở bên giường, khuỷu tay chống đầu gối, hai tay ôm huyệt Thái Dương, từ phía sâu ở đại não quặn đau từng cơn khiến cho anh không thể suy nghĩ được gì.

"Tôi không tin anh lại đơn giản từ bỏ như thế, truy đuổi sự thật phía sau màn đêm gần như trở thành bản năng chấp nhất của anh rồi." Robert không hề từ bỏ ý định mà khuyên nhủ. "Dù cho có gặp phải khó khăn

lớn thế nào đi nữa, anh sẽ không suy sụp, lại càng không dùng cơn say để trốn tránh, anh không phải người như thế!"

Vị đặc vụ tóc đen ngẩng đầu lên từ bàn tay ngước mắt nhìn y, đôi mắt màu lam chung quanh tròng đen đầy tơ máu, cùng với dưới viền mắt là bọng đen, làm cho uể oải do lao lực quá độ khó có thể che giấu mà thẩm thấu ra: "— Anh biết tôi lần trước ngủ được là lúc nào không?" Anh bỗng nhiên chuyển chủ đề.

Robert sợ run một chút. "Tối hôm qua?"

"Ba ngày trước. Từ giây phút bắt được hắn, thì tôi đã không cách nào ngủ được nữa rồi, một phút đồng hồ cũng không ngủ được." Rio hờ hững nói như chuyện này chẳng liên quan gì tới mình. "Anh biết một người nếu tiếp tục hoàn toàn không ngủ được, thì có thể sống được mấy ngày đây?"

"Trời ạ!" Robert biến sắc, ngồi xổm xuống cố sức nắm lấy cánh tay anh. "Vì sao? Chẳng phải anh luôn uống thuốc hay sao … Xin lỗi, không có ý rình mò chuyện riêng của anh, nhưng tôi quả thực có biết anh đang uống một số thuốc an ổn tinh thần, tuy rằng anh chẳng nói ra với ai. Đây cũng không phải chuyện gì quan trọng, với nghề của chúng ta, dù ít dù nhiều cũng có vấn đề về mặt tinh thần … Là thuốc mất tác dụng, hay là do nó gây tác dụng phụ?"

Rio chậm rãi lắc đầu: "Tác dụng phụ của thuốc khá lớn, nhưng tôi đang cai, hơn nữa cũng sắp thành công rồi, vấn đề không phải là ở thuốc … Anh không hiểu sao, Robert? Trước đây, tôi chưa từng thật sự yêu ai qua cả, tìm một cô gái phù hợp, hẹn hò, kết hôn, sinh mấy đứa con, thường thường nhàn nhạt, an an ổn ổn — Tôi cho rằng tình cảm thật sự chính là như thế. Tôi cũng cho rằng mình đủ lãnh tĩnh, cũng đủ lý tính, nên với mấy cái dạng tình yêu đến chết đi sống lại, nhiệt huyết trùng não mà cười nhạt, đến tận khi gặp được Lý Tất Thanh, tôi mới nhận ra, có vài thứ một khi đã tới, thì hoàn toàn không thể dùng lý trí chi phối, lý tính của anh tựa như người leo núi bị cơn tuyết lở mà chôn vùi hoàn toàn. Tôi cam tâm tình nguyện mà vùi mình giữa thiên nhiên to lớn tráng lệ, nhưng lúc quay đầu lại phát hiện, đó là tai nạn do con người tạo ra, hai bên gắn đầy camera ở mấy chỗ bí mật để quan sát, chỉ vì muốn quay lại khoảnh khắc do dự, kinh khủng, say mê của tôi … để tìm lấy niềm vui — Anh có thể hiểu được tâm tình lúc này của tôi không, Robert?"

"— Tôi hiểu!" Vị đặc vụ mắt lục nắm chặt hai tay của anh, cực lực dùng hơi nóng trong lòng bàn tay mình truyền tới đối phương. "Tôi biết anh yêu Lý Tất Thanh, cho tới bây giờ, anh vẫn không thể chấp nhận việc đem cậu ta cùng K.Green hòa thành một, anh thậm chí cho rằng việc K.Green xuất hiện khiến cho Lý Tất Thanh tiêu vong, là K.Green mưu sát cậu ta."

Rio xanh mặt, sau một lúc mới dùng thanh âm mệt mỏi rã rời đến cực điểm nói rằng: "Đúng vậy, đây chính là một vụ mưu sát không có thi thể, không có chứng cứ, không cách nào truy cứu, chỉ có mình tôi biết, hắn đã đem cậu thanh niên kia hoàn toàn xóa bỏ ra khỏi cuộc sống của tôi … Tôi hận hắn, Robert, tôi chưa từng một lần thuần túy xuất phát từ tình cảm cá nhân mà hận qua bất kì ai. Dù cho tội phạm có hung tàn đến cỡ nào, cũng chỉ có được sự căm phẩn của một đặc vụ Rio, còn hắn — nếu như hắn muốn tôi dùng nỗi hận mà nhớ hắn cả đời, hắn đã như nguyện rồi!"

Robert trầm mặc, giờ khắc này bỗng nhiên y nhớ tới ánh mắt của Rio. Ngay lúc vị đặc vụ tóc đen đưa mắt nhìn lên bức tranh phác họa K.Green ở trên tường, thì ở trong ánh mắt tựa như tỏa ra ánh lửa từ tận sâu trong lòng — dù cho ngọn lửa đó đến từ thán phục, thưởng thức hoặc tỉnh táo do bất đồng lập trường, nói

chung, nó vẫn luôn sáng sủa nhiệt liệt, hơn nữa cũng đã kéo dài suốt 1 năm. “Chỉ có hận hắn thôi sao?” Y ma xui quỷ khiến hỏi.

Những lời này tựa như cái chìa khóa mở ra phần lồng giam ký ức, vô số hình ảnh mảnh nhỏ chen chúc chui ra, khiến cho não người phải kêu đau. Rio lấy đưa chặn lại hai bên huyệt Thái Dương, muốn đem chúng một lần nữa khóa trở lại. Nhưng anh đã muộn 1 bước, từng mảnh nhỏ khắc sâu và cường liệt ào tới —

Bàn tay từ từ lướt xuống cơ thể anh ở trong cái động nhân tạo kia.

Đôi môi dính đầy máu ngậm lấy đầu đạn.

Nụ hôn đầy mùi máu tươi ngay trước bức tường đầy đạn.

Hơi thở không ngừng quấn quít trong cái động tối đen.

Đau đớn khi tranh đấu với sức lực ngang nhau.

Sự nghiêm túc và thẳng thắn khi hắn thì thầm rằng hắn thích anh,

Tư thế thần phục nửa quỳ trước người anh không chút do dự khẩu giao.

Sự run rẩy không thể kiềm chế khi tiến vào trong cơ thể hắn — Bởi vì cách làm tình từ phía sau khiến cho hắn cảm giác không an toàn, cực lực áp chế bản năng công kích, mâu thuẫn bài xích ngoại lực xâm lấn nhưng cũng ép buộc chính mình mở rộng thân thể tiếp nhận sự đụng chạm mạnh mẽ mà sản sinh cơn run đầy mâu thuẫn — cho dù coi sự dịu dàng đó là giả dạng, cũng không cách nào xóa bỏ được sự run rẩy thực tâm đó.

Tựa như những hình ảnh đó dùng sức nhào nặn não mình, Rio hai tay thống khổ ôm lấy mái đầu tóc đen của mình, dường như rên rỉ mà nói: “Đúng vậy … Chỉ có hận.”

Robert đứng dậy, đi tới phòng khách, từ tủ thủy tinh lấy ra một chai rượu whisky, mở nắp nhét vào trong tay anh: “Nếu vậy, thì anh cứ uống đi, tốt nhất cứ say mèm, thì anh mới có thể ngủ ngon được một giấc. Nếu như anh không muốn gặp lại hắn, thì toàn bộ công việc tiếp sau đó cứ giao hết cho tôi. Ngày mai luật sư do hội kiểm sát trưởng do nhà nước cử tới, cùng đương sự tiến hành giao dịch biện tố, cố gắng khiến hắn trực tiếp nhận tội tại toà án.”

“Hắn sẽ không nhận tội đâu.” Rio mang mang mà nhìn chằm chằm bình rượu trong tay mình nói: “Hắn cho rằng toàn bộ đều là chuyện hắn phải làm, cũng sẽ không cúi đầu trước bất kì áp lực nào từ bên ngoài đâu.”

“Như vậy cơ cấu tư pháp sẽ phải đánh một trận đánh vừa dài vừa phiền phức đó. Trong cục cũng đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, đã thu thập đầy đủ chứng cứ cung cấp phía kiểm định, đến lúc đó chắc chắn không thể

thiếu phần của vị đặc vụ đã truy đuổi trường kỳ, rồi tự tay bắt lấy hắn, là anh đâu." Robert nói." Kỳ thực tôi hy vọng K.Green có thể chủ động nhận tội để giảm hình phạt, như vậy với ai cũng tốt, đỡ phải khiến quan tòa phải đánh tới cuối cùng lại phán ra quyết định chung thân, đời này cả đời không thể thấy mặt trời. Hắn phải học cách chịu thua cùng xem xét thời thế, tựa như câu ngạn ngữ Trung Quốc mà anh từng nói qua —- người đang dưới mái hiên, không thể không cúi đầu."

— *Hắn sẽ không đâu. Hắn thà rằng khiến bản thân mình bẻ gãy, cũng tuyệt đối không trái lương tâm mà bẻ cong người, trừ phi cái sự uốn lượn bẻ cong này, cũng nằm trong một phần kế hoạch của hắn.* Dưới đáy lòng Rio nói, lập tức đem rượu trong chai rượu whisky rót đầy cổ họng.

Nhìn vị đặc vụ tóc đen rốt cục mê man trên giường, Robert thở dài, giúp anh đắp chăn, sau đó nặng nề bước ra khỏi nhà trọ.

XXXXXXXXXXXXX

7h30 sáng, là thời gian ăn sáng của Bạch Lâu, phòng 7R có phòng cung cấp thức ăn cùng khu ăn cơm riêng, bởi vậy các phạm nhân không cần đến căn tin công cộng của tòa nhà này chen chúc — Nói ngược lại, kỳ thực bàn ăn ở trong phòng tù thôi cũng đã đủ chật rồi.

Alessio bưng bữa sáng (hôm nay là cháo yến, sữa tươi cùng bánh ngọt, táo) đến bàn ăn inox, quét mắt nhìn khu ăn 1 vòng, rất nhanh phát hiện thấy thanh niên người Hoa mới tới kia. Hắn ngồi trong góc phòng không thu hút tầm mắt, vùi đầu ăn cháo yến, mang dáng dấp 1 thân 1 mình. Cái bàn vuông nhỏ chỉ có mỗi mình hắn, hiển nhiên do tiệc đón tiếp người mới tối hôm qua đã lộ ra lực lượng đủ đến chấn động nhân tâm, khiến cho các phạm nhân khác chỉ có thể dùng ánh mắt hàm nghĩa bất đồng mà quan sát hắn, nhưng không ai dám tiến lên — Lấy hai tên gốc Mỹ Latin là ví dụ điển hình trong phòng đi, một đứa thì cổ tay sưng phù như cái củ cải, một đứa thì do cháng váng đầu không ngừng nôn, não chấn động khiến bản thân cứ hư hư thực thực mà bị đẩy vào phòng chữa bệnh quan sát.

Vị thanh niên tóc nâu tuổi trẻ kia không có chút chần chừ nào, quyết định nghênh ngang đi tới, tới đó ngồi xuống đối diện, mang theo khẩu âm Italia rất nhỏ mà nói: "Hey, Li!"

K.Green nâng mắt lên nhìn y: "Gì?"

Alessio có chút xấu hổ ngừng lại 1 chút. "Cậu là lần đầu tiên sao? Ý tôi là, lần đầu tiên, tới đây …" Chết tiệt, cuộc nói chuyện này ngôn ngữ thật không xong mà, y dùng cái muỗng không khuấy cháo yến mạch trong cái dĩa ăn vuông, cực kỳ thất vọng với bản thân.

"Ừ." Đối phương vẻ mặt ôn hoà trả lời, cũng không có thể hiện nét mặt bị mạo phạm. "Trước đó, ngục giam với tôi chỉ là ấn tượng có được trong mấy bộ phim cùng tiểu thuyết mà thôi, cho nên khi vào trong đây thì có chút giật mình," Hắn cùng cái muỗng vẽ loạn phần kem trên bánh gato — tuy rằng vẻ ngoài không đẹp, nhưng nó chính là một cái bánh gato hàng thật giá thật. "Không ngờ phúc lợi trong ngục lại tốt đến vậy."

Có chuyện để nói, khiến cho Alessio cũng thoải mái nói chuyện hơn: "Do đây là sở lưu giữ tạm của liên bang, phần lớn tội phạm trong đây đều chưa bị xử tội, từ mặt pháp luật mà nói, chúng ta là người bị tình

nghi chứ không phải tội phạm. Hơn nữa phần lớn mọi người đều là đang trong quá trình chờ quan tòa thẩm phán, luật sư luôn phải ra vào thường xuyên, quá trình thẩm tra xử lí mấy vụ án lớn đều bị đưa lên báo chí, nếu như phát sinh sự kiện ngược đãi nào, bị đưa ra ngoài thì chẳng khác nào scandal cả, có chút người thậm chí còn lợi dụng chuyện này để tiến hành giao dịch với phía ngục giam, đổi lấy tiền đền cùng giảm hình phạt. Cho nên đãi ngộ ở đây rất tốt. Thái độ của mấy người cảnh ngục cũng khá tốt, thỉnh thoảng có hai ba tên xấu tính nhưng cũng chẳng dám làm chuyện gì quá phận; Đương nhiên, 'Khách ở trọ' cũng không được vì thế mà đùa giỡn quá trớn, bởi vì chưa tuyên án, nếu ngày nào đó vì quy phạm nội quy mà tính vào trong tội án, thì có thể khiến cho phán quyết nặng thêm."

"Nói cách khác, đây là một khu xa hoa của xã hội văn minh, khách trọ thì văn minh, bảo an xứng chức." K.Green dùng đầu ngón tay vẽ một hình gì đó trên lớp vỏ của quả táo. "Chí ít biểu hiện ra thì là vậy."

Alessio nở nụ cười: "Đúng vậy, đây là một quả táo nhỏ, bên ngoài (y dùng ngón tay vẽ vẽ mấy cái hàng rào cửa sổ) là một quả táo lớn, dù cho bên trong thế nào, thì biểu hiện ra ngoài cũng là ngăn nắp xinh đẹp. À, may là cậu phạm phải pháp luật liên bang, đãi ngộ bên ngục của bang có thể coi là kém xa đó, mấy tên CO (viết tắt của Commanding Officer: sĩ quan chỉ huy) bên đó ai cũng là lưu manh cả. Mà mấy ngục giam liên bang, tốt xấu khác biệt khá lớn, dù sao cũng là New York mà, ngục giam là một trong 5 ngục giam xa hoa nhất của nước Mỹ đó, chúng ta gọi nó là 'Hill', còn một cái tai tiếng khác là ngục giam đảo Rex — cậu có biết chúng tôi gọi ngục giam phân thành 10 khu 10 người trên đảo đó là gì không?"

"Cái gì?"

" 'Mộ phần (Grave)'."

K.Green ngừng việc gặm táo, ngẩng đầu nhìn y: "Anh biết rõ tới thế à? Không phải lần đầu vào đây?"

Alessio vội vàng trả lời: "Không, tôi là vừa vào đây đó, là do anh của tôi ở trên ngục giam đảo Rex, bọn chúng không có đem đồng bọn nhốt chung vào trong cùng ngục giam đâu."

"Đồng bọn? Quả là anh em thân thiết cùng đánh hổ, cha con nhà binh cùng ra trận, các anh phạm tội gì, cùng nhau cướp ngân hàng?"

"Không … Sự nghiệp gia tộc thôi à." Vị thanh niên Italia có chút thẹn thùng mà cười cười, thấy đối phương đã gần ăn xong bữa sáng, đứng dậy nói rằng. "Tôi đưa cậu đi tham quan chung quanh 1 chút vậy, hiện tại đến trước giờ tắt đèn 10h tối, đều là thời gian hoạt động tự do, chỉ có chiều 4h cùng tối 9h lúc điểm danh thì phải ở trong phòng giam chờ. Ở đây đều có khu giặt quần áo cùng phòng sưởi, phòng vẽ tranh, phòng vận động, phòng sách báo, có thể sử dụng tùy ý. Điện thoại công cộng là miễn phí, thế nhưng khi đưa ID vào thì cẩn thận bị người ta nghe lén. Trên tầng cao nhất còn có hồ bơi cùng sân bóng rổ, thế nhưng không phải ngày nào cũng mở."

"— Nghe qua cứ như trung tâm nghỉ dưỡng vậy."

"Trên thực tế, ngoại trừ diện tích sinh hoạt quá nhỏ, không thể tùy ý ra ngoài, cùng với mấy cái thủ tục xử lý không xong rườm rà ra, thì quả thực rất giống. Chính phủ liên bang mỗi ngày đều phải tiêu tốn hơn 90$

trên người từng người chúng ta, đây còn cao hơn cả tiền lương của mấy giai tầng tính lương bằng ngày luôn đó."

Đang trong lúc nói chuyện, hai cảnh ngục tiến vào khu dùng cơm, nhìn chung quanh 1 chút, tới bên bàn của họ đứng lại.

"Có vấn đề gì à, Eun, Marcus, tụi tao đâu có phạm quy." Alessio nói với cảnh ngục phụ trách khu 1.

K.Green nhận ra họ, họ chính là hai cảnh ngục tối hôm qua đã áp giải hắn vào đây. Marcus là một tên da đen trung niên cao lớn vạm vỡ, Eun là một tên da trắng thuần, mái tóc vàng tóc quăn ở dưới vành nón, dường như có chút quá trẻ, nhưng từ đầu tới cuối ở trên khuôn mặt đó chính là một nụ cười nhạt mang ý tứ hàm xúc trào phúng, khiến cho tên đó nhìn trưởng thành hơn so với cái tuổi thật của tên đó nhiều lắm.

"Không liên quan tới mày, Alessio." Marcus nói, quay đầu hướng K.Green nâng cằm nói. "3145-107, theo tụi tao."

"Làm gì?"

"Thay quần áo." Tên cảnh ngục da đen theo phép mà trả lời.

54. Chương 53: Mạng Lưới Trong Ngoài

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Trong căn phòng mà hôm qua hắn đã được thay đổi quần áo tù nhân, K.Green thay một bộ quần áo khác do phía nhà ngục cung cấp, một bộ âu phục màu thâm sắc bình thường, tiến hành một loạt thủ tục, sau đó bị 4 gã cảnh ngục kèm ở hai bên, đi qua một con đường ngầm dài âm lãnh.

Con đường này cũng hơn 600m, từ dưới lòng đất của trung tâm câu lưu liên bang (MCC), kéo dài tới tận tầng hầm ngầm của pháp viện liên bang phía Nam New York kế bên, chuyên dùng để áp giải những đối tượng bị tình nghi.

Không biết là nhận được lệnh cấm khẩu từ cấp trên, hay là lười nói chuyện với nghi phạm, dọc theo đường đi, cảnh ngục sắc mặt lạnh lùng, không hề nói gì, chỉ có tiếng đế giày da đạp mạnh trên nền đất xi măng vang vọng trong không gian chật hẹp này. K.Green cũng không hỏi gì, trầm mặc mà tiến vào tầng ngầm của pháp viện, tiến vào trong một phòng ngục 3 mặt là tường, xuyên qua chỉ có một mặt song sắt hướng thẳng ra phía ngoài xem xét.

Bên ngoài của cửa sắt thỉnh thoảng vẫn có thoáng nhìn thấy hai ba bước chân hoặc cái bóng ngang qua, nhưng đều thoáng qua mà thôi. K.Green sờ sờ bàn tay sau khi bỏ đi xiềng xích vẫn còn cảm giác đau mơ hồ, dựa lưng vào tường thầm nghĩ: Dựa theo trình tự bình thường, hôm nay cũng chưa mở một phiên tòa chính thức … Tiếp theo chính là gì, sẽ bị nhân viên chính phủ thẩm tra? Hay là cùng gặp mặt do luật sư bên chính phủ cử tới?

Đúng lúc này, bước chân gấp gáp từ xa tới gần, sau vài giây, một thân ảnh hiện ra trên song sắt tù, cái đầu bóng lưỡng kia phảng phất như con ưng đang chụp mồi, ý đồ trong mắt rõ ràng là muốn chụp lấy con mồi.

K.Green đưa mắt nhìn người đó.

Đó là một tên đàn ông da trắng mang âu phục giày da, khoảng chừng ba mươi sáu bảy tuổi, tướng mạo bình thường, không có gì khiến cho người khác phải ghi nhớ cả, nhưng vẫn chẳng nhìn ra được khuôn mặt ấy vẫn còn thiếu sót điểm nào, nói chung, phiếm thiện khả trần. Mái tóc nâu của người đó được chải vuốt sợi cẩn thận tỉ mỉ, tóc mai cùng cằm được cạo sạch sẽ, bộ âu phục hàng hiệu được cắt may vừa người kéo dài xuống đôi giày da sáng loáng, tựa như một người phát ngôn đầy tinh anh — thu nhập xa xỉ, nhưng không hề cá tính, bất quá chỉ là một trong số đám người trong cái văn phòng đầy thành phần tri thức được trang sức xa hoa mà thôi.

Lúc này người đàn ông kia cảm giác như bị thất thố, mười ngón tay nắm chặt lấy thanh sắt, trong sắc mặt tái nhợt lại ẩn chứa một màu đỏ ửng do vận động mạnh (hoặc là do cảm xúc mạnh), dùng thanh âm cố gắng hạ thấp nhưng vẫn đủ uy nghiêm, nhanh chóng mà nói: "— Hãy nghe tôi nói! Tôi phải trả giá rất đắt mới có thể tới được chỗ này đó, mà thời gian tiếp xúc lại ngắn ngủi vô cùng. Tôi sẽ mau chóng nói xong, hãy nghe tôi nói hết đã —"

Dùng một loại quyền uy và lo lắng đi áp chế, khiến người ta không thể không nín thở mà chờ đợi. Nhưng nếu đặt lên người một tù nhân đang trong ngục, cô lập bất lực, thì lại có thể nhận được một loại hiệu quả khó tưởng được, người yếu đuối sẽ cứ thế mà nghe theo …

… Một tên ngốc thú vị đấy. K.Green tiến lên phía trước hai bước, càng nhìn rõ vào đôi mắt màu xám tro trong cặp mắt hãm sâu dài nhỏ sau bên kia song sắt.

"Tôi biết cậu là ai, cũng biết cậu muốn gì," Đối phương tiếp tục nói. "Có thể lúc này cậu nghĩ rằng nửa bước khó đi, thúc thủ vô sách, bọn chúng tước đoạt đi tự do thân thể của cậu, quyền lợi của cậu, thậm chí mục tiêu của nửa đời sau của cậu — Thế nhưng," Tên đó cố gắng nhấn mạnh để chuyển câu. "Trước đó, cậu vẫn còn một sự lựa chọn, có thể giúp cậu tránh được toàn bộ cục diện tuyệt vọng này — chính là chỗ này, chính là hiện tại."

Tên đó nghẹn 1 hơi nói hết nhiêu đó, dừng lại một chút, phảng phất như để đối phương tập trung toàn bộ lực chú ý để chăm chú lắng nghe tin vui phía sau: "Hãy nghe tôi nói, cậu phải đuổi cái tên luật sư do chính phủ cử tới kia, cái tên kia chỉ là một tên ngu ngốc chỉ biết ăn rồi chờ chết mà thôi, sau đó nói với chúng, cậu chọn tôi — Canning González, làm luật sư tư nhân cho cậu." Tên đó từ bên ngoài khe hở của cửa sắt nhét vào một tấm danh thiếp. "Đây là danh thiếp của tôi, nhận lấy nó đi, Mr.K.Green."

Từ cuối cùng tựa như một đường thẳng thắn lưu loát mà mở ra không khí, khiến cho đáy mắt K.Green xẹt

qua một tia âm u. Trong tình huống mà các FBI cố gắng ém đi tin tức, ngay cả phía ngục cũng không biết thân phận thực sự của hắn, mà cái tên đàn ông tự xưng luật sư này lại có thể chuẩn xác gọi ra được thân phận của hắn, không thể không nói, cũng có bản lĩnh đấy.

"Tôi không muốn hỏi làm sao mà anh biết được thân phận của tôi, ngài luật sư à." K.Green tựa như con báo hoa thong thả bước ra từ trong ngục tối, bước chân nhanh nhẹn bước tới chỗ y. "Nhưng anh vừa nói, anh biết tôi nghĩ gì. Nói đi, nói cho tôi biết, tôi đang nghĩ gì?"

Đối phương dù cho cách một lớp cửa song sắt, vẫn không thể tự chủ được mà lùi ra phía sau, lập tức càng nắm chặt lấy thanh sắt, trong ánh mắt nhìn thẳng K.Green dường như đang phát ra một loại tia sáng hỗn loạn run rẩy và hưng phấn. "Muốn vô tội thả ra! Đúng vậy, tôi tin tưởng tôi có thể làm được, vụ án này không phải chỉ là một tin hot, mà nó chính là truyền kỳ, một ngày được đưa ra ánh sáng nhất định sẽ tạo ra một con sóng lớn trong xã hội! Tạo nên một cơn lốc phô thiên cái địa trong dư luận — Bẻ gãy cột buồm, hoặc là cổ động buồm, chỉ là nhìn cậu sẽ khống chế hướng gió thế nào, chỉ có tôi mới có thể giúp cậu trong cơn bão tố nắm lấy được bánh lái! Tưởng tượng một chút, ngay khi bồi thẩm đoàn được thuyết phục, quan toà gõ xuống búa tuyên án vô tội, giây phút khi cậu thần thái phi dương bước chân ra cửa chính, dưới những tia đèn lóng lánh, phóng viên chen chúc, tiếng thét chói tai của đoàn người, sẽ trực tiếp đem cậu biến thành anh hùng quý giá của thành phố này! Dân chúng nước ta cần một hình tượng anh hùng trảm trừ tà ác, không gì làm không được, cho dù người đó xuất thân từ bóng tối!"

K.Green chậm rãi xoay đầu, tựa như để có thể thông qua cánh cửa song sắt để suy nghĩ về những từ ngữ tràn ngập kích động đó, sau đó tự tiếu phi tiếu mà nhếch khóe miệng: "— Sai rồi. Thế nhưng, anh rất thú vị, ý chí rất lớn, dã tâm càng lớn hơn … Anh muốn lợi dụng tôi, lợi dụng vụ án này, một đêm thành danh. Ánh mắt của anh biết rằng bởi vì anh không cam lòng với tình trạng hiện tại, mà lại có quyết tâm muốn thoát khỏi nó, vì thế dù cho nỗ lực trả giá thế nào cũng sẽ tiếp nhận."

"Tôi thích người có động lực." K.Green tổng kết, vươn hai ngón tay, cầm lấy danh thiếp của đối phương.

"Cám ơn!" Đối phương vui mừng mà nói. "Nhưng thật đáng tiếc hiện tại tôi không thể nói tiếp với cậu, tôi phải đi.."

"Anh chính là cần phải đi, tôi đã nghe thấy được tiếng bước chân của cảnh sát tòa án rồi đấy."

González chấn kinh mà nhảy dựng ra xa khỏi song sắt, dùng cơ thể mạnh mẽ của tuổi trẻ đầy siêu việt, nhanh chóng biến mất trong tầm mắt của K.Green.

Nửa phút sau, một cảnh sát cảnh sát toà án thắt lưng mang vũ khí mang theo một thanh niên mặc âu phục xuất hiện trước cửa song sắt.

Nhìn cái vẻ mặt đầy lười biếng uể oải, dưới mắt còn bọng mắt đen thùi kia là biết vết tích của cả đêm cuồng hoan của cái tên luật sư trẻ tuổi này rồi, gã làm theo trình tự mà giới thiệu, ngay khi gã chuẩn bị đọc đơn khởi tố chính phủ liên bang cho đương sự của mình nghe, K.Green cực kỳ vô lễ mà cắt đứt lời gã. "Luật sư chỉ định? À không, tôi sửa ý định rồi, quyết định đem phúc lợi quốc gia mà tặng cho một người cần thiết vậy. Thật có lỗi, lãng phí thời gian cùng tinh lực quý giá của anh đây, bất quá anh tới đây cũng chỉ là ứng phó một chút thôi phải không, để hợp lý hóa trình tự thẩm lí và phán quyết, cho nên cũng không

tính là lãng phí đi, đúng không, luật sư?"

Vị luật sư tuổi trẻ vốn mang sắc mặt mất cân đối giờ đây càng thêm tái nhợt, hung hăng trừng mắt liếc nhìn hắn xong, bỏ lại một câu "Thượng đế phù hộ anh!" Nghiến răng nghiến lợi rồi lập tức bỏ đi.

Vị cảnh sát toà án nhìn bóng lưng đang nổi giận đùng đùng của gã, dường như còn chưa kịp phản ứng, K.Green chậm rãi nói: "Anh xem đó, trước khi luật sư của tôi tới, tôi gì cũng không nói đâu, cũng không thể lên tòa được, cho nên hiện tại hoặc là các anh đuổi tôi về MCC, hoặc là gọi cú điện thoại theo cái danh thiếp này?" Hắn hé ra tấm danh thiếp qua cửa song sắt.

Cảnh sát toà án tiếp nhận, do dự 1 chút, dường như không có cam đảm tự quyền hành động trước chuyện đột ngột này, dự định tới sếp báo cáo lại. "Chúng tôi cần phải xác định thân phận của đối phương một chút." Người đó nói, sau đó cầm danh thiếp vội vã rời đi.

Cho dù chỉ là vật bày biện, thì luật sư cũng là một vai không thể thiếu, thế nhưng chỉ khác nhau là thông minh hay ngu ngốc mà thôi. *Canning González … Hy vọng mày có đủ thông minh, không muốn phá hỏng trò hay của tao, hoặc là khiến nó càng thêm dệt gấm thêu hoa.* K.Green âm thầm nói, rời khỏi cửa song sắt, một lần nữa tiến vào bóng ma của góc bên tường.

Rất nhanh, tên cảnh sát toà án trở về nhắn lại ý kiến của quan tòa xử án, bởi vì lúc này thay đổi luật sư biện hộ, cho nên có một số tư liệu cần phải xử lý chuẩn bị lại, nên ngày lên tòa lại bị kéo dài thời hạn, bị cáo được áp giải về MCC để chờ thông báo.

Bốn gã cảnh ngục lại một lần nữa xiềng xích K.Green, theo đường cũ trở về.

Thay đổi quần áo tù nhân rồi mới trở về tới căn phòng 7R kia, K.Green thình lình phát hiện, giường ngủ của mình đã bị một tên mập da đen chiếm chỗ. "Tao chỉ mới vừa rời đi —" Hắn ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, nhìn cảnh ngục cười nhếch miệng. "Chưa tới một giờ, cuộc sống của thành phố lớn quả thật tiết tấu quá nhanh nha!"

Cảnh ngục áp giải hắn hiển nhiên cũng cảm thấy có chút kỳ lạ, lúc này Eun lại bước tới nói: "Mày nên cảm thấy may mắn đi, mày được đổi phòng rồi, phòng hai người, có bồn cầu xa hoa cùng bàn viết, mày có cần luôn một cái bồn tắm lớn massage hay không?" Vị cảnh ngục tóc vàng tuổi trẻ trên mặt trước sau như không hề lộ ra nụ cười cười yếu ớt giọng mỉa mai, tựa như nếu không phải có cây súng ép vào thì sẽ không nói vậy. "Được rồi, lấy đồ của mày rồi đi theo tao, ngài bị cáo có 'cấp trên dựa lưng"".

K.Green nhún nhún vai, đi tới bên giường lấy quần áo của mình bỏ vào trong túi.

"Mày không thể cứ thế đi, bỏ lại tao một mình đây được." Cái tên gốc Tây Ban Nha vào cùng hắn kia chợt nhào tới kêu to, "Cái này không công bằng! Dựa vào cái gì mày có thể ở phòng hai người, còn tao lại phải ở trong cái chốn quỷ quái đầy một đám cặn bã thối hoắc này cơ chứ! Không công bằng!" Gã lại rít gào với cảnh ngục. "Cũng phải đổi phòng cho tôi nữa, bằng không tôi sẽ gọi cho luật sư, tố cáo các người nhận hối lộ, không tuân quy định, ngược đãi phạm nhân!"

Nụ cười trên mặt Eun biến thành một đao phong băng lãnh, theo không khí mà khoét ngang da gã, trong ánh mắt tàn khốc ác ý khiến cho tên gốc Tây Ban Nha không thể chịu nổi mà lùi về phía sau vài bước.

"Có tiền mời cả luật sư luôn à, rất tốt nha." Y nói, tiếng nói nhẹ tựa như một con rắn độc. "Tao nghĩ mày cần nhất chính là bằng chứng xác thực đó, để cho luật sư của mày có thể viết lên trong danh sách tố cáo, đúng không?" Ánh mắt y nhìn lướt qua các nghi phạm khác đang đứng quanh phòng, quét mắt qua hai tên da đen như ra lệnh, sau đó y quay đầu rời đi.

K.Green ôm lấy túi xách đi theo phía sau y, trước khi bước ra khỏi phòng, nghe thấy tiếng bước chân chậm chạp bu quanh tới, cùng với giọng mũi của hai tên da đen thân hình to lớn: "Tao vừa nghe thấy gì nhỉ? Thối hoắc, đám cặn bã? Hả?"

Thế nhưng, hắn lại chẳng có chút đồng tình nào dư thừa để cho cái tên gốc Tây Ban Nha kia cả. Bởi vì hắn luôn cho rằng, một người có thể không thông minh, nhưng phải biết cách nhìn thời thế; Có thể kiêu ngạo ương ngạnh, nhưng tiền đề là phải có tiền vốn để kiêu ngạo ương ngạnh.

XXXXXXXXXXXX

Leo thang máy tới thẳng lầu 9, Eun dẫn K.Green đi vòng quanh lối hành lang nhỏ, đứng trước một dãy phòng tù hình ô vuông, mở một cánh cửa sắt trong đó ra. "Phòng trọ mới, bạn cùng phòng mới. Thế nhưng tôi nghĩ hai người đã quen nhau rồi đó." Y đưa ánh mắt nhìn vào người đàn ông đang ngồi ở bên giường trong phòng, trào phúng nói. "Được như ý muốn rồi chứ, Mafia? Điều không tốt ở đây chính là, thằng nhóc này xương cứng lắm đấy, cẩn thận răng của mày."

Y dùng cảnh côn đặt ở phía sau lưng của K.Green đẩy mạnh hắn tiến vào phòng, loảng xoảng một tiếng đóng lại cửa sắt.

"Hey, lại gặp nhau rồi, Li." Thanh niên Italia mắt lam đứng dấy, mang theo nét mặt có chút thấp thỏm, đi tới bắt chuyện với hắn.

K.Green đưa mắt nhìn đưa tay phải của người đó đang vươn ra, diện vô biểu tình hỏi: "Đây là muốn tao hôn tay mày sao, Alessio? Bằng không mày sẽ bỏ tao vào máy xay thịt hả?"

Người sau thu hồi tay, có chút xấu hổ mà nhíu mắt: "Đừng nói thế chứ, Li." Y giải thích ôn hòa. "Đó đều là chuyện cũ rồi, hiện tại chúng tôi cũng không còn bạo lực máu tanh giống như vậy nữa, chỉ là bình thường vẫn còn dùng súng mà thôi."

K.Green thở hắt ra, cầm va-li cầm trong tay ném tới giường ngủ của mình. "Tao không có quen đâu, mày dùng cái biểu tình vô hại như thế, mày làm như thế càng khiến cho lời này nói ra càng thêm đáng sợ mà thôi."

Alessio thẳng thắn nhẹ nhàng khoan khoái mỉm cười, tựa như bản thân mình đang có một công việc rất bình thường, là một công nhân tuân thủ pháp luật. "Nếu như đã khiến cho mày sợ hãi, rất xin lỗi là đây

vốn không phải ý của tao. Được rồi, lần đầu lên tòa cảm giác thế nào?"

"Đầu voi đuôi chuột." K.Green vẻ mặt buồn chán trả lời. "Tao nghĩ tao còn phải ở lại đây thêm một thời gian nữa rồi."

"À, tuy trong ngục mà nói đến vấn đề này là cấm kỵ, mày hoàn toàn có thể không trả lời —" Alessio chần chừ 1 chút, vẫn nhịn không được mà hỏi. "Tụi nó kiện mày chuyện gì vậy?"

K.Green liếc mắt nhìn y, dường như đang tìm hiểu âm mưu phía sau vấn đề này, nhưng ánh mắt đối phương trong suốt, nét mặt bình thản, nhìn không ra được chút âm mưu nào, vì vậy hắn hàm hồ trả lời: "Giết người."

"Trời, nhìn không ra nha." Tên Italia cảm thán. "Tao còn tưởng là mày trốn thuế, buôn lậu, hoặc là … một tội nho nhỏ nào đó. Đó là một đòn bất ngờ đúng không, là do phòng vệ … Tao cũng hiểu mà, xã hội này chính là như htế, luôn có nhiều tên khốn không có mắt, nhìn thấy cậu không có cơ bắp đầy người hoặc là miệng mồm thô bạo thì liền nghĩ cậu yếu đuối dễ ăn hiếp, giáo huấn mấy cái tên khốn như thế cũng tốt đó. Thế nhưng chỉ là một lần lỡ tay, đừng tự trách nhiều, cậu đâu có sai."

K.Green hồi tưởng lại những ký ức huyết nhục không rõ, những thi thể của mấy tên sát nhân liên hoàn bị chết với những bộ dạng kỳ quái, gật đầu nói: "Mày nói đúng, tao cũng nghĩ như vậy."

XXXXXXXXXX

Ngay khi Rio mặc áo ngủ bước ra khỏi phòng nhận thư, thì giấc ngủ không đủ cùng với đau đầu do say rượu dẫn đến vẫn còn khiến xương cốt anh đau nhức, thế nên cánh tay cầm cái hộp vẫn có chút run rẩy.

Anh khẳng định bản thân thời gian qua không có mua cái gì cần phải gửi chuyển phát nhanh tới thế này. Có thể là quà, cho ngày sinh nhật đã lỡ quên mất, ngày kỷ niệm, hoặc là ngày lễ quan trọng gì đó? Anh dùng bàn tay lau sơ mặt cho tỉnh rồi ngồi xuống, thô lỗ mà đem toàn bộ đồ trong hộp đổ xuống sofa.

Một bộ quần áo nam khá tốt, một xấp tiền lẻ, cái di động màu đen, cái bật lửa kim loại … Đều là mấy cái thứ linh tinh gì đó, tựa như là toàn bộ quần áo cùng vật phẩm cá nhân của một người nào đó … Quỷ tha ma bắt, tự nhiên còn có quần lót đã xài rồi nữa!

Đây là một trò đùa dai sao? Ngay khi Rio dự định đem toàn bộ đồ vật cùng cái hộp bỏ vào thùng rác, thì trong đó có một thứ khiến cho anh phải chú ý tới.

Đó là một tờ giấy ghi chú, trên đó có dùng bút lông đen viết ngoáy vài nét chữ tiếng Hoa, chết tiệt, dòng chữ này vô cùng quen mắt —

"Honey à, bọn họ kêu tôi báo địa chỉ gia đình, nhưng mà tôi không có. Ở New York tôi chỉ biết có mỗi một chỗ, đồng thời lại là chỗ mà hai chúng ta từng ngủ qua biết bao đêm, tôi không còn cách nào khác, đành

phải gửi hết đồ tới đây. Xin hãy giữ nó giúp tôi, cho đến lúc tôi quay trở lại lấy.

Người bạn thân cùng kẻ thù đáng tin của anh."

Rio dường như bị rắn độc cắn phập vào tay, khiến cho anh phải quăng mạnh tờ giấy mà nhảy dựng lên.

— Cái tên khốn đáng chết một trăm lần, một nghìn lần một vạn lần! Ác ôn! Đồ vô sỉ! Con mẹ mày ở đó mà Honey! Con mẹ mày ở đó mà 'chỗ mà hai chúng ta đã từng ngủ qua'! Con mẹ nó ở đó mà người bạn đáng tin!

Quả là một dụng ý quá ác độc, quả thực tựa như một luồng khí độc khiến người ta phải buồn nôn! Rio nổi giận ngụm lớn thở phì phò, hầu như có thể nghe thấy tiếng vang không ngừng trong phổi do phập phồng quá độ.

Cái quần lót chói mắt, màu xanh có hoa văn ngang dọc đang nằm ở trên sofa, tựa như đang hé ra một khuôn mặt tươi cười đùa cợt trắng trợn. K.Green chết tiệt, hắn đến tột cùng là muốn làm nhục anh tới mức nào đây! Ngay cả ngồi trong ngục rồi mà còn chưa chịu yên!

Lẽ nào anh còn chưa bắt hắn vào trong đó? Rio đầu cháng váng mà kéo lấy địa chỉ gửi đi, ở trên đó rõ ràng có đóng dấu địa chỉ nơi gửi hộp hàng này, đúng mà, chính là trung tâm câu lưu liên bang — Tên khốn đó dù cho sắp chết, cũng phải cho anh một đòn cuối mới chịu! Chúa ơi, anh cảm thấy đầu mình đau sắp nứt cả ra rồi, tựa như có một thanh cưa bằng kim loại không ngừng đang cà sát qua óc não của anh, nếu như đập đầu một phát vào trong cái bàn trà thủy tinh, mà có thể triệt để cắt đứt đi cái vấn đề mãi không dứt này, có thể khiến cho toàn bộ ký ức về cái tên khốn trong đầu hoàn toàn biến mất — đúng vậy, anh nguyện ý khiến cho cái đầu mình chảy máu!

Anh dùng hai tay ôm chặt lấy đầu mình, thắt lưng cong thành một góc quá mức, đem mặt vùi sâu vào trong đầu gối.

Qua thật lâu, ở sự lặng im khiến cho người khác hít thở không thông, Rio không thể tránh được, giãy dụa rên rỉ đứng lên: "Con mẹ mày … K.Green …"

55. Chương 54: Cá Sấu Và Báo Hoa

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

"Để tao đoán mày đang suy nghĩ gì nha?" Alessio nằm ở trên giường, giơ thẳng 1 chân lên, ống quần màu cà phê rộng thùng thình từ mắt cá chân tuột xuống 1 khoảng, lộ ra dấu vết năm xưa ngay chỗ gân chân. Y

dùng ngón chân trần chạm vào ván giường ở phía trên. “Mày tỉnh rồi, nhưng không muốn rời giường, dự định lười biếng nằm trên giường cho đến trưa, phải không?”

Người bạn cùng phòng của y dùng ngữ điệu đồng dạng lười biếng trả lời: “Tao đã lâu không có ngủ một giấc rồi tự nhiên tỉnh thế này … Hơn nữa, ở chỗ này ngoại trừ ăn cùng ngủ còn có thể làm cái gì? Đi theo đám GAY giành tập dụng cụ thể hình sao?”

Alessio cười rộ lên: “Mày có thể đi đến phòng vẽ tranh hoặc là xem phim mà? Hôm nay tụi nó đang phát The Spirit of St. Louis .”

“À bỏ qua đi, tụi nó có phải đang nghĩ rằng chiếu mấy cái bộ phim về chủ nghĩa yêu nước tẩy não người thì có thể như làn nước tiêu độc trong tim không? Để linh hồn trong lòng chúng ta chấn động về cuộc đời rồi thề rằng sẽ thay đổi triệt để, sau khi rời khỏi đây thì sẽ đi làm nhân viên công ích của khu vực, đến bệnh viện chăm sóc bệnh nhân bệnh ung thư, hoặc là đến ngục giam đăng ký làm cảnh ngục tạm thời?” Thanh âm của K.Green mạn bất kinh tâm từ khe ván giường lò đầu ra nói.

Alessio quả thật nhịn không nổi mà cười to — Tên nhóc nằm ở giường trên còn thú vị hơn trong tưởng tượng của y nữa, cái miệng chua ngoa cùng bề ngoài tuấn tú hoàn toàn tương phản nhau. Y hằng giọng nói: “Vậy thì mày cứ tiếp tục ở lại đây chơi. À, chiều qua 4 giờ một chút, lầu 8 có một khu đánh bài, mọi người sẽ tụ tập ở đó, tao sẽ dẫn mày tới đó coi 1 chút.”

“Vì sao?”

“Vì ở đó sẽ thấy được một thời cơ cực tốt.” Tên Italia giải thích nói. “Tình thế của Bạch Lâu, mày biết mà, — Giữa ‘khách trọ’ và ‘khách trọ’, giữa ‘khách trọ’ và người trông coi, cùng với người trông coi và người trông coi.”

K.Green suy nghĩ một chút, nói: “Tao không nghĩ là ván bài đã đủ người sẽ chấp nhận thêm con người mới đó.”

“Đúng vậy, thế nhưng,” Alessio nhún nhún vai. “Trong đám có một tên khốn đã bị đưa vào ‘Mộ phần’, vì vậy tụi nó thiếu tay đánh mấy ngày này, sắp phát điên rồi.”

“Được rồi, mày là ‘người cũ’, mày quyết định đi.” K.Green trở mình, chuẩn bị ngủ tiếp một giấc, thì có một chuỗi bước chân nặng nề bước tới chỗ phòng tù của họ.

Gõ nhẹ vài cái vào trong cánh cửa thủy tinh ở phía sau cánh cửa sắt, tiếng của cảnh ngục vang lên ở ngoài cửa: ‘3145-107, có khách thăm, theo tôi ra phòng gặp.”

K.Green đi ra nhà tù, nghe Alessio nói thầm ở phía sau: “Tụi nó sao cứ thích gọi số của mày vậy? Mày cũng có phải người máy đâu.”

Người xuất hiện ở phòng gặp mặt cũng không ngoài dự đoán của K.Green, nhưng khả năng hành động biết tranh thủ thời gian của đối phương vẫn khiến cho hắn hài lòng.

Người thanh niên mang Âu phục giày da nhiệt tình đón nhận, cầm tay hắn không ngừng lắc: "Thật vui khi cả hai chúng ta đều cho đối phương cơ hội quý giá. Tôi lần này xin chính thức giới thiệu một lần nữa: Canning González, luật sư thủ tịch của sở luật sư sự vụ (CURTIS) , kinh nghiệm hành nghề 13 năm. Tôi sẽ phụ trách toàn bộ quá trình rồi thắng trong vụ kiện này, tin tôi —" Y nhìn trái phải 1 chút, cẩn thận kề sát tai của khách hàng mình mà nói: "Mr.K.Green."

"Li, ở đây anh có thể gọi tôi như thế." K.Green nói, ngồi ở trước bàn tiếp khách. "Nói đi, sách lược của anh, tôi nghĩ anh không chỉ dựa vào sự nhiệt tình, rồi chạy tới đây mà nói với tôi rằng không lâu sau nữa tôi có thể ra tù ngắm cảnh, phải không?"

Canning ngồi xuống đối diện hắn, sửa lại cravat, trầm giọng nói: "Để có thể thắng vụ kiện này biến cậu thành vô tội, tôi dự định —"

K.Green bỗng nhiên vươn một ngón trỏ, thẳng tắp dựng thẳng trước mặt đối phương.

Canning sửng sốt: "Nghĩa là gì?"

"Nghĩa là, anh chỉ còn lại duy nhất cơ hội cuối cùng." K.Green thu lại ngón trỏ, cùng với ngón cái mà nâng má. "Nước tôi có một câu danh ngôn, 'Sự quá bất tam'. Trong tầng hầm ngầm pháp viện, anh vẽ ra một cái bánh mì lớn rất giả tạo, mà hiện tại chính là lần thứ hai. Nếu như anh còn không chịu thẳng thắn nói rõ với tôi, coi tôi như thằng ngu luật, thì mối quan hệ mỏng mới thành lập giữa hai chúng ta sẽ chính thức kết thúc đó."

Ánh mắt Canning có chút lóe sáng, nhưng vẫn bảo trì thần thái dịu dàng như cũ: "Tôi không hiểu rõ ý của anh lắm, Mr.Li, đối với vụ kiện này, tôi là thành tâm thực lòng …"

"Thành tâm thực lòng mà biện hộ vô tội, nhưng xác suất thắng kiện thì chỉ có, tôi tính cái đã — 0.001%, nó là có được dưới trạng thái xuất sắc nhất của anh." K.Green cười khẩy. "Không, tôi không phải đang nghi ngờ năng lực của anh, mà là cực kỳ hiểu rõ tình trạng hiện tại của mình. Tôi nghĩ là một luật sư chắc anh càng hiểu rõ hơn tôi, những vụ án hình sự do chính chính phủ liên bang công tố, 99% bị cáo đều ngay ở phiên tòa sơ thẩm sẽ nhận được giao dịch nhận tội, đổi lấy được thời hạn thi hành án tốt hơn, phiên tòa sơ thẩm cũng chỉ là một hình thức mà thôi, mà 1% cái tên chết sống không chịu nhận tội còn lại, thì sau khi thua ở phiên tòa sơ thẩm, thì xác suất thắng kiện trong phiên tòa chính còn ít hơn nữa, không phải sao?"

Canning giật mình mà nhìn hắn, dường như có chút nóng nảy, nhưng y không cách nào ngắt đi những câu phân tích sắc bén này.

"Nói ngắn gọn, đối chọi với tòa, anh chỉ là có là thua, phải thua, là thua mà không cần phải lo lắng gì — Bởi vì bên khởi tố chính là chính phủ liên bang. À, dùng ngón chân nghĩ cũng biết, chính phủ làm thế nào mà có thể mất mặt cho được, thua trước tòa? Nếu vậy, vì sao tôi lại phải tiếp nhận lời đề nghị của anh, vì một vụ kiện bất luận thắng thua, anh có thể từ vụ kiện này mà bắt đầu nổi tiếng, phí nói chuyện mỗi lần

có thể tăng từ 100$ đến 800$, tôi thật là một nước cờ tốt nhỉ?"

Canning bị ánh mắt sâu thẳm của K.Green nhìn chằm chằm, thái dương chảy ra mồ hôi lạnh: "Không, tôi nghĩ cậu có chút hiểu lầm, thực sự là …" Y nói năng lộn xộn biện giải, nhưng vài ba câu nói chỉ càng khiến sắc mặt tái nhợt. Sau sự xấu hổ, y dường như buông tha thở dài: "Được rồi, cậu nói đúng, đây không phải là song thắng — chí ít cũng không hề ngang nhau. Nhưng tôi sẽ dùng hết sức mình mà biện hộ cho cậu, để vụ án này có thể nhận được thời hạn thi hành án ngắn nhất có thể, chuyện này tôi có thể thề."

K.Green ở khóe miệng hiện lên bóng cười, cầm lấy cái ly cà phê nóng mà y cầm tới nhấm nháp, dùng một loại ngữ khí để trấn an mấy đứa nhỏ phạm lỗi mà nói: "Anh hẳn nên thẳng thắn sớm một chút, bất quá giờ cũng không tính là quá trễ."

Vị luật sư thân kinh bách chiến hôm nay đã ý thức được, người thanh niên đối diện không phải là loại hình thường mà y đã từng tiếp xúc qua trước giờ: Hắn không hề uể oải, không phẫn nộ, không sợ hãi, không mù mờ, không cuồng vọng, không xao động, không hề có bất kì tâm tình nào của một người đối mặt với án chung thân phải có.

Y nghĩ bản thân hoàn toàn đoán không ra suy nghĩ của đối phương, đầu của người thanh niên này tựa như một cái hồ sâu không cách nào lường được, nét mặt lại như mặt nước không chút gợn sóng sợ hãi.

— Đây quả là một tinh thần cực kỳ mạnh mẽ, một người không hề biết sợ hãi, so với mấy tên sát nhân liên hoàn còn nguy hiểm gấp 100 lần. Trong đầu Canning hiện ra những lời này, nhưng y phát hiện y không hề muốn lùi biết, trái ngược lại, ở phía sau làn da đang run rẩy, chính là cảm giác kích thích do adrenalin tăng mạnh.

Đây chính là một vụ kiện mà mày muốn, vụ kiện lớn! Mà không phải là mấy chó má như mà người tình tranh đoạt tài sản với vợ cả, bà góa phụ kiện trung tâm thú cưng dám cạo sạch lông con chó cưng của bả … một đống vụ chẳng ra đâu vào đâu. Canning khó có thể ức chế mà nắm chặt lòng bàn tay, che ở phía trước môi. Y muốn làm bộ ho khan hai tiếng, nỗ lực che giấu đích tình kích động, dùng hết sức mà lãnh tĩnh nói: "Nếu vậy, hay là cậu muốn ở phiên tòa sơ thẩm tiến hành giao dịch nhận tội? Tôi có thể kết hợp với kiểm sát trưởng cùng tòa.."

"Không, anh hiểu sai rồi." K.Green bình tĩnh trả lời. "Tôi không nhận tội."

Canning nghi hoặc nói: "Nhưng hồi nãy cậu …"

"Đúng vậy, tôi biết vụ này không cách nào thắng được, nhưng tôi không nhận tội."

Canning suy xét thâm ý ẩn trong câu nói của đối phương, thăm dò hỏi: "Ý của cậu là … Lợi dụng sự quan tâm của công chúng với vụ kiện lần này, nhận lấy được lợi ích tốt nhất đúng không? Đúng vậy, đây quả là một cách làm có thể lựa chọn được, kích động dư luận lên cao để làm áp lực cho chính phủ, thế nhưng, tôi không nắm chắc được hậu quả sau đó, sẽ là chính phủ lui bước, hay là càng châm thêm lửa giận ở phía họ … Nhưng tôi thích cách này, đây chính là phong cách của tôi!" Vị luật sư mắt xám hăng hái dâng trào mà đập tay vào mặt bàn. "Đây sẽ là một chiến trường khắc nghiệt, thế nhưng, tôi có thể thấy được sự hưng

phấn không gì sánh được! Tôi sẽ nhanh chóng tạo ra cục diện có thể nắm bắt được."

K.Green hoàn toàn lấp lững với sự hiểu của y, mười đầu ngón tay đan chéo vào nhau chạm dưới cằm: "Đi đi, con chó ngoan của tôi … Trước đó, tôi sẽ cung cấp cho anh một trang bị hoàn mỹ: Đến cái tiệm thu mua đồ cũ ở góc đường số 16, tìm cửa hàng trưởng nói là lấy một cái chìa khóa, sau đó từ đường sắt ngầm số 3 tìm đường xuống dưới, mở tủ giữ đồ số 139, có một thứ trong đó."

Canning đánh giá nét mặt của hắn, nhịn không được hiếu kỳ hỏi: "Là gì thế?"

"Tập bản thảo mới hoàn thành."

"Bản thảo? Là tiểu thuyết sao? Hay là phần tự truyện có liên quan tới vụ kiện này? Có cần tôi liên hệ nhà xuất bản không? Bút danh là gì, hay muốn dùng tên thật để đăng?" Canning liên tục hỏi, tựa như một con chó săn ngửi được mùi máu tươi, đang thở hồng hộc hăng hái chờ lệnh bắt mồi.

K.Green mỉm cười nhìn y: "Ở trang bìa có bút danh của tôi rồi, anh xem rồi tự nhiên sẽ biết phải làm thế nào."

XXXXXXXXXXXX

Trong cao ốc FBI phân bộ New York.

"Tôi có dự cảm không được tốt cho lắm." Robert thả ống nghe điện thoại xuống, thì thầm. "Lúc đó hắn nói thế nào nhỉ, 'Tôi không có luật sư tư nhân, hơn nữa cũng không có dự định đem tiền tặng cho mấy tên luật sư để tu sửa biệt thự, đã có miễn phí, cần gì không dùng?', sao hiện tại lại đột nhiên đòi đổi luật sư? Đây không phải phong cách làm việc của hắn."

"— Cậu có nghĩ đây là một loại tín hiệu? Kế hoạch? Âm mưu?" Y nhíu mày, cầm lấy hồ sơ nằm trên nhất ở bàn nhanh chóng lật xem, cũng không hề quay đầu lại mà hỏi vị trợ lý đặc vụ đang tìm tư liệu phía sau người mình.

"Tôi nghĩa mấy cái từ đó là một đó."

"Không, cũng không phải — Khoan đã, tiếng nói này —" Robert kinh ngạc xoay người, con mắt lam của vị cộng sự nhà y đang đứng ngay cửa mà nhìn y mỉm cười gật đầu.

"Rio!" Robert lớn tiếng kêu to, bởi vì mừng rỡ mà bắt đầu nói liên thanh. "Không phải anh đang nghỉ phép, ở nhà nghỉ ngơi sao, tôi còn nghĩ anh sẽ …"

"Hiện tại chính là đang nghỉ phép mà." Rio sải bước tiến vào, cởi cái áo khoác gió lông nâu ở ngoài bộ âu phục của anh ra, bộ âu phục được cắt may riêng cho chính anh theo từng bước chân của anh mà lưu loát

động.

"Thật tuyệt, anh sống lại rồi." Robert ôm cổ anh, lòng bàn tay ở phía sau lưng anh vui mừng mà vỗ.

Rio cũng vỗ vỗ y: "Tôi cũng không phải chúa Jesus. Chỉ là cần một giấc ngủ đầy đủ mà thôi."

"Xem ra tối qua anh ngủ khá ngon nha." Robert lui về phía sau một bước, con mắt nhìn anh mà chớp mắt vài cái. "Công hiệu của rượu whisky? Lần sau có cần tôi mua thêm vài chai gửi tới phòng trọ của anh không?"

Rio nhún nhún vai không trả lời, nói vòng vo: "Hồi nãy anh đang nói gì, luật sư tư nhân … của hắn?"

Robert trong lòng biết rõ ràng từ 'hắn' này là chỉ ai, gật đầu đưa ra tư liệu: "Canning González, luật sư hắn mời trong lần đầu lên tòa. Nhìn tư liệu tóm tắt của tên này đi, vụ trộm cướp cơ mật thương nghiệp, tuần cảnh nhận hối lộ, cướp đoạt siêu thị … Hình phạt cùng mấy vụ kiện toàn là lông gà vỏ tỏi, cũng có nhiều kinh nghiệm đánh trận, thắng nhiều thua ít. Anh có biết tháng trước y có thể giúp cho một tên chồng đi ngoại tình mà nhận được tới 80% tài sản sau ly hôn không, bởi vì vợ của ông già đó lúc tắm cho con trai, không cẩn thận để trán của đứa nhỏ đụng phải thành bồn tắm, bị y méo mó thành 'hành vi ngược đãi', để không lấy được quyền nuôi nấng, người vợ đó đó đau khổ tự nguyện từ bỏ 30% tài sản để có được quyền nuôi con … À, tên này là một con cá sấu! Máu lạnh, tư lợi, quỷ kế đa đoan, hơn nữa ăn tiền cũng không rẻ!"

"Nhưng hiệp hội luật sư New York cũng không có thu hồi và hủy đi giấy phép hành nghề luật sư của y, nói rõ ra thì y dù chẳng phải quang minh chính đại, thì cũng chưa hề phạm luật." Vị trợ lý đặc vụ xen vào.

Robert không có phản ứng gì với cậu, nghiêm túc hỏi Rio: "Vách núi sát biên giới, là dải đất xám, vì mục đích cá nhân mà tiến hành xiếc dây ở ngay kẽ hở giữa pháp luật và đạo đức … Hình dung này có giúp anh nhớ tới ai không?"

Vị đặc vụ tóc đen mắt xanh chưa hề nhận ra mình đang nhíu mày.

"Hiện tại tôi đã hiểu vì sao K.Green lại chỉ định y. — không đề cập đến nghề nghiệp, thì y giống như bản nhược hóa của hắn vậy." Robert định luận chủ quan.

Rio nhìn chằm chằm tư liệu trong tay, trầm giọng nói: "Tôi nghĩ tên này tựa như súng của hắn, hoặc là dao tam lăng. Loại vũ khí mà hắn luôn mang theo bên mình, cho dù bị tước lấy đẩy vào trong ngục, thì hắn cũng có thể lợi dụng tất cả tài nguyên bên người, tìm cho mình được một thứ vừa tay khác."

"Canning sẽ nhận ra mình đang bị người khác xem là cây súng, nhưng vẫn cam tâm tình nguyện, điều đó chứng tỏ giữa bọn chúng sẽ có được một hiệp nghị gì đó, … một loại hiệp nghị, nguy hiểm." Robert như có chút suy nghĩ mà nháy nháy mắt. "Rio, anh nghĩ chúng ta có nên … Hiện tại đem toàn bộ tin tức công bố ra ngoài, để dân chúng biết chúng ta đã bắt được hắn, cái tên sát nhân sát nhân liên hoàn, vụ kiện này đang tiến hành trong quá trình thẩm vấn? Nói thật, chúng ta cũng không che giấu được thêm mấy ngày, mà truyền thông mấy năm gần đây vô khổng bất nhập."

“Tôi biết,” Rio nói. “Nhưng chúng ta còn cần rất nhiều tiến trình thu thập bằng chứng, gọi tìm nhân chứng, nếu như công bố tin tức quá sớm, sẽ khiến cho dư luận cùng xã hội bị ảnh hưởng cộng đồng — Anh có biết người thân của những nạn nhân đã chết dưới tay của mấy tên sát nhân liên hoàn cảm kích hắn thế nào không, thậm chí ở trên trên internet còn tạo ra một fanpage hâm mộ hắn, gọi là cái gì ‘đoàn thẩm lí và phán quyết thiên sứ hắc ám’ không?”

“Ồ, tên này quá tệ.” Robert thở dài. “Sao tụi nó không đặt là ‘Liên minh người báo thù’?”

Rio bất đắc dĩ dùng xấp giấy gõ đầu Robert: “Đặc vụ, chú ý đạo đức nghề nghiệp!”

“Được rồi, rút lại lời.”

“Chúng ta cần một chút thời gian. Chuẩn xác mà nói, kiểm sát trưởng Matriney cần một chút thời gian, để có thể giúp cho cô ấy ở ngay trước tòa có biểu hiện đặc sắc hơn, càng khiến người ta ấn tượng hơn.”

“Để bà ấy có cơ hội lên chức trong nhiệm kỳ tới, tôi hiểu.”

“Bảo trì, phong tỏa.” Vị đặc vụ thâm niên nói với cộng sự của mình. “Sau đó đi điều tra cái tên luật sư kia một chút, xem y có biết gì không, nhưng đừng để y phát hiện.”

Đối phương hiểu rõ vấn đề mà nói: “Căn cứ vào hiệp nghị bảo mật của luật sư ủy thác, luật sư không thể tiết lộ tin tức về khách của mình, dù cho đó là hành vi phạm tội. Cho nên để thắng kiện, K.Green cần phải cung cấp tin cho y, có thể có khá nhiều chuyện mà chúng ta còn chưa biết … Chuyện này cứ giao tôi, đảm bảo làm không lộ chút vết tích, yên tâm, đặc vụ liên bang hiểu nhất chính là loại chuyện này.” Nói giỡn.

Y mang ý chí chiến đấu ngẩng cao mà mặc áo khoác, đi tới cửa, quay đầu lại hỏi: “Còn anh, Rio, hôm nay có hành trình gì ko?”

Rio suy nghĩ một chút: “Đến gặp kiểm sát trưởng nói chuyện, để bà ấy không cần phải tốn quá nhiều tâm tư trong chuyện chọn quần áo khi ra tòa.”

Robert vì câu nói hai nghĩa của anh mà cười lắc đầu: “Ngoài chuyện đó ra?”

Rio tự hỏi.

“Tôi cho anh một kiến nghị … Có thể anh nên tới MCC, gặp hắn.”

Rio nhìn y 1 cái, nhíu chặt mày lại: “Đó cũng vô dụng, hắn sẽ chẳng nói gì đâu.”

“Tôi không phải vì lo cho vụ kiện này, mà là lo cho anh đó. Mặc kệ thế nào, ở ngay trước tòa với tư cách là

bị cáo và chứng nhân, hai người dù sao cũng phải kết thúc thôi mà. Bình tĩnh, lý trí, vô khiên vô quải mà kết thúc. Như vậy với toàn bộ đều tốt."

Rio trầm mặc.

Robert dùng một loại biểu tình ý vị thâm trường mà nói tiếp: "Tôi không mong anh mỗi tối đều uống say đến mức chẳng còn biết gì cả rồi ngủ, nếu vậy đến lúc anh cai được thuốc thì lại bị nghiện rượu đó."

Cơ thể Rio căng cứng, ngạnh trả lời: "Tôi không muốn ở trước mặt một đám cảnh ngục cùng người bị tình nghi mà đánh hắn."

"Vậy thì đừng đánh hắn, nói chuyện thôi."

"Không có khả năng! Tôi giờ vừa nghĩ tới mặt của hắn, thì đã muốn rút súng!"

Robert không tiếng động thở dài: "Nếu như anh hận hắn như thế, thì càng phải đi gặp hắn, sẽ hết giận đó — Anh có biết một tên nhóc đang bị trọng thương, hành động bất tiện, năng lực tự bảo vệ mình đang bị giảm sút nghiêm trọng mà lại xinh đẹp (từ này y nhấn mạnh), nếu bị đưa vào ngục thì sẽ thành ra cái tình trạng gì không? Đừng nói hắn có thể một chọi trăm, cuộc sống này không phải phim võ thuật."

"Đáng đời hắn. Người ai cũng phải trả giá cho chuyện mà mình làm." Rio lạnh như băng mà nói.

"Đúng vậy, nhưng trả giá là bị giam cầm, bị tiêm thuốc, chứ không phải là bị người khác vũ nhục thể xác và tinh thần." Robert vừa nói vừa nhìn chằm chằm mặt của vị đặc vụ tóc đen, cố gắng tìm kiếm chút biểu tình, nhưng chính là thất bại, bởi vậy tiếc nuối nhún vai. "Tùy anh vậy. Chúc anh tối nay ngủ ngon." Nói xong, y đi ra văn phòng.

Rio thất thần nhìn cửa phòng đóng tự động, tựa như dưới chân mình chợt rơi vào vũng bùn khó bước. Anh rất muốn vùng thoát khỏi nó để leo lên bờ, nhưng vùng lầy mềm mại nhớp dính kéo chặt hai chân anh, sản sinh một loại ấm áp, căng cứng, mê hoặc … Anh ra sức rút 1 chân, kết quả càng khiến cho chân kia nhún chìm sâu hơn.

Anh lắc đầu mạnh, lấy tay xoa mạnh mặt mình, đến tận khi da mặt tê dại đau nhức, mới từ thoát ra khỏi trong ảo giác nguy hiểm.

Xin lỗi, tôi không thể tiếp nhận đề nghị của anh. Rio nói với Robert đã rời đi, *Từ giây phút khi anh đưa tay kéo lớp mặt nạ đó xuống, thì tình yêu của tôi dành cho Lý Tất Thanh cũng đã chết đi, còn lại, chỉ là một cặp kẻ thù ngươi chết ta sống mà thôi.*

XXXXXXXXXXXXXX

Trung tâm câu lưu liên bang (MCC)

Khách thăm đưa tay vào trong máy đọc, trên mu bàn tay xuất hiện ra con dấu mà mắt thường không thể nhìn thấy được, ở dưới tia tử ngoại ánh lên ánh huỳnh quang, biểu hiện ra cảnh giới cùng cấp bậc, thời gian vào của người đó. "Nghiệm chứng xong rồi." Máy điện tử vang lên tiếng nói, cánh cửa sắt nặng nề mở ra.

"Trình tự quản lý." Trưởng ngục Johnson hướng về khách thăm kia một nét mặt đầy hối lỗi 'xin hãy thông cảm'. "Ở sau còn hai cửa nữa."

"Để bảo đảm vạn vô nhất thất." Khách thăm kia thông cảm mà gật đầu. "Cẩn thận là chuyện tốt, nhất là khi ở đây." Nói xong, anh tháo huy hiệu trên ngực xuống, bỏ vào trong túi âu phục. "Ông không ngại chứ?"

"Đương nhiên không." Johnson cười đáp. "Cẩn thận là chuyện tốt chẳng phải sao, đặc vụ cao cấp Laurence."

"Rio, ông có thể gọi tôi như thế." Người đàn ông tóc đen mắt lam nhìn kỹ con đường hai bên là tường trắng, tựa như vừa nhìn là có thể nhìn thấy được hàng dãy tường trắng, thẳng đến chỗ cuối cùng sâu thẳm.

"Xin chờ tại phòng chờ chốc lát, tôi sẽ gọi người tới." Trưởng ngục giam nói.

Dường như ngay trong giây đó, Rio bỗng nhiên thay đổi ý định, liền bật nói: "Không cần cố gắng sắp xếp, ông có thể đưa tôi tham quan tù ngục 1 chút không?"

"Nhưng trước đó cần phải xin chỉ thị trước đã, thế nhưng," Trưởng ngục giam liếc mắt nhìn anh 1 cái, chậm rãi mở ra đôi môi dày. "Trình tự thì chết, người thì sống."

"Nói rất hay, Johnson." Rio vỗ vỗ đôi vai đầy thịt của ông. "Vậy phòng đó?"

"Tên nhóc được đánh số đó hả? À, đúng vậy, để tôi xem." Johnson mở ra tập văn kiện. "Vừa tới thì ở 7R, qua hôm sau thì chuyển qua 9S số 13 khu A."

Rio ngừng bước chân: "Qua hôm sau lại đổi phòng? Vì sao? Xảy ra chuyện … không tốt à?"

"Báo cáo hằng ngày thì chẳng có gì khác thường. Thế nhưng, nếu như anh đang ám chỉ tới cái chuyện 'gì kia'." Johnson khoa trương mím môi, làm ra bộ dáng 'Tôi rất tiếc nhưng chuyện này là ngoài tầm kiểm soát anh hẳn phải hiểu cho tôi'. "Chúng tôi đã cố gắng dùng hết sức mà né tránh, dù sao trong phòng có hơn 100 thằng đàn ông, anh biết mà, cuộc sống không có giới tính, hormone phân bố tràn đầy, luôn luôn có nhiều tên khốn tay chân không sạch sẽ có ý định muốn chiếm tiện nghi — nhất là nhằm vào người mới."

"Cho nên đổi phòng cho hắn, cái này … Mất bò mới lo làm chuồng?" Rio diện vô biểu tình nhìn ông.

Johnson không tự chủ mà tránh ánh mắt của anh, đồng thời có chút căm tức không thể giải thích được với ngữ khí đột nhiên lạnh lùng của vị đặc vụ này. Không ai muốn bản thân ở chỗ của mình bị người khác chỉ trích thất trách, cho dù người đó có là một đặc vụ cao cấp FBI.

Xin lỗi, nhưng lúc mà anh đem hắn bỏ vào trong chỗ chúng tôi, thì cũng không có chỉ định là cho hắn ở trong phòng riêng mà? Ông rất muốn nói lại như thế, nhưng vẫn lý trí mà nhịn xuống.

Cũng may ánh mắt của vị đặc vụ liên bang rất nhanh dời khỏi mặt của ông, tiếp tục bước đi, dường như cũng không dự định tiếp tục tiến sâu hơn vào câu chuyện hồi nãy.

Bọn họ bước vào thang máy, rất nhanh đi tới lầu 9, khu A dãy nhà ngục số 13, nhưng cửa sắt mở rộng ra, bên trong vắng vẻ.

Johnson vẫy tay vị cảnh ngục tuần tra gần đó, xụ mặt hỏi: "Người bên trong đâu?"

Cảnh ngục liếc mắt nhìn đám phạm nhân đang đi tới đi lui trong đại sảnh, chần chừ nói: "Hiện tại là thời gian hoạt động tự do, chắc là … ở đâu đó trong khu hoạt động chăng?"

"Tôi không cần chắc là. Liên hệ phòng quản chế, trong một phút phải nói cho tôi biết, cái tên nhóc người Trung Quốc mới tới kia hiện tại đang ở đâu." Vị Trưởng ngục giam nói.

Cảnh ngục lập tức liên hệ qua bộ đàm, một lát sau trả lời: "Đang trong phòng nghỉ của khu trung ương lầu 8."

Johnson quay đầu ý bảo Rio, hai người lần thứ hai vào thang máy tới lầu 8, thông qua đám cảnh ngục đang không ngừng đi quanh giám sát, các phạm nhân đang gọi điện thoại, nói chuyện phiếm … vào trong một phòng nghỉ tương đối an tĩnh.

Tình cảnh trước mắt hoàn toàn ngoài dự kiến … Chí ít cũng là sự bất ngờ ngoài dự kiến với vị đặc vụ tóc đen.

Bên trong cái bàn vuông nhỏ kế bên sofa trong phòng nghỉ, có 4 người đàn ông ngoại hình khác nhau đang ngồi quanh đó: Một lão già tóc xám trắng mũi ưng, mặc một bộ quân trang kiểu cũ; Một tên châu Á to lớn đầu bóng lưởng, mắt trái có vết sẹo; một tên thanh niên nhã nhặn, tái nhợt gầy yếu đeo mắt kính … cùng với K.Green đang mặc quần áo tù, băng vải còn chưa tháo ra.

Quỷ tha ma bắt, nếu như anh không phải đang nhìn lầm, thì trên mặt bàn kia chính là một đống cục hình vuông nhỏ nhỏ … Nó là mạt chược Trung Quốc?

"Nhị đồng!" Ông già mặc quân trang bỏ ra một quân, chậm rì nói giữa khói thuốc.

“Hồ! Đan điếu nhị đồng!” Tên đầu bóng lưỡng đang ngồi đối diện ông kia cười ha ha đi bắt bài.

“Khoan đã,” K.Green vươn một ngón tay, đặt ở ngay con nhị đồng. “Thượng gia lan hồ.”

“Con mẹ nó! Mày người mới có hiểu quy củ hay không? Bài của tao mà mày cũng dám lan?” Tên đầu bóng lưỡng đập một cái ‘phang’ lên mặt bàn, dùng một đống tiếng phổ thông giọng Phúc Thanh mắng to.

“Bàn bài thì không có anh em. Phá hủy quy củ cẩn thận vận may giảm.” K.Green chậm rãi phun ra 1 câu.

Tên đầu bóng lưỡng sắc mặt dữ tợn, ngay cả huyết quản ở sau đầu cũng đỏ lên, tên thanh niên cực kỳ gầy đang ngồi bên cạnh kia nhẹ nhàng sờ lưng lưng của gã, thanh âm run rẩy mà khuyên: “Quỷ gia, không có quy củ không thành tiêu chuẩn.”

Tên đầu bóng lưỡng như bị con rắn độc liếm trúng mà lùi tay về, có chút kiêng kỵ liếc mắt nhìn đối phương.

Trên sofa đang đưa lưng về phía cửa, chính là hai tên cảnh ngục đang cầm tách trà, trong đó có một tên đang rót trà vào ly của đồng nghiệp mình, đắc ý cười nói: “Thấy chưa, tao thắng, đã sớm nói mày cần phải phải cược phía tây mà.”

Tên kia ảo não nhún nhún vai, châm chọc nói: “Cẩn thận tên mới kia quỵt nợ … đừng quên cái tên Lucas trước đó, tên đó không chỉ dám không đóng phí, mà còn muốn chạy tới chỗ trưởng ngục giam tố cáo mày nhận hối lộ.”

“Cho nên tao mới cho thằng đó tham gia vào một khóa học, tựa là ‘này tên nhóc mày tốt nhất nên biết cách sinh tồn trong ngục giam nếu không cúc của mày sẽ bị bạo nát đó’. ” Đồng nghiệp của tên kia có chút ý mà chọt chọt vào cảnh côn bên hông.

Ngoài cửa phòng nghỉ, Rio quay đầu nhìn vị trưởng ngục giam cái mặt già nua đang đỏ bừng bừng, nét mặt lạnh lùng: “Có thể giới thiệu cho tôi 1 chút, ba tên đang ngồi trên bàn bài kia, có quan hệ gì với thuộc hạ của ông vậy?”

Johnson thẹn quá hoá giận mà thở phì phò, thân thể mập mạp hầu như muốn run rẩy, từ trong cổ họng phát ra tiếng hổn hển, nhưng ông vẫn còn chưa tức giận đến mức mất hết lý trí, cắn răng mà chỉ ra từng tên: “Lão già kia, Liu, đứng đầu tập đoàn buôn lậu thuốc phiện ở khu Tam Giác Vàng; Tên đầu bóng lưỡng, Chen, boss của bang Quỷ Ảnh mafia người New York gốc Hoa; Tên đeo mắt kính, Gan, sát thủ nổi danh ở Hương Cảng — Còn có thể cùng chúng đánh bài, thì xem ra địa vị của tên mới kia cũng chẳng vừa?” Ông giận chó đánh mèo trừng mắt nhìn K.Green, ngược lại ngữ khí không tốt nói với Rio: “Được rồi đặc vụ, tôi đem cái tên nhóc bí mật kia giao cho anh, 1 tiếng đồng hồ, đủ không?”

Khóe miệng Rio giật giật, cứng rắn mà nói: “Không cần!” Lập tức không chút khách khí phủi tay bỏ đi.

Hai tên cảnh ngục đang đặt cược kia lơ đãng quay đầu, thấy thân thể khổng lồ đứng ở ngoài cửa, sắc mặt

không khỏi trắng bệch. Thượng cấp đích nổi giận đùng đùng mà quát lớn: "Hai tụi mày lên văn phòng gặp tao ngay lập tức! Những tên khác, về phòng mình ngay!"

Rio sải bước ra lối nhỏ, nắm tay phẫn nộ thành một đoàn. *Tôi biết, chuyến đi này thật là, một sai lầm ngu xuẩn!* Trong lòng của anh không ngừng rít gào, khi đó mình nhất định là điên rồi, mới có thể nghĩ là một tên chuyên gia như K.Green, một tên tội phạm có cấp bậc như hắn sẽ bị hại ở trong ngục! Tên đó như cá gặp nước, tựa như một con báo hoa vừa sảng khoái vừa bay nhanh về phía rừng xanh, lúc đó bản thân lại đang giãy dụa giữa đống mâu thuẩn rồi cuối cùng quyết định vào đây gặp hắn, thiệt là tự rước nhục!

Mình tuyệt đối sẽ chẳng thèm quan tâm chuyện sống chết của cái tên khốn đó nữa! Rio âm thầm thề, đồng thời quyết định sau khi trở lại, tùy tiện tìm một cớ đánh cái tên Robert kia.

56. Chương 55: Sóng Gió Trong Pháp Đình

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Robert ngậm cái hot dog mới mua xong, trong tay cầm một ly cà phê nóng, phấn chấn mở ra tờ báo tin tức mỗi ngày .

Tiêu đề nóng nhất trang bìa được in đậm phóng to đập ngay vào mắt của y, nhất thời khiến cho y đánh rơi ly cà phê xuống bên chân, dính vào trong ống quần của y: "… Chết tiệt!" Y nhanh chóng nhả cái hot dog, cầm lấy tờ báo chạy tới tòa nhà văn phòng cách đó không xa.

Lúc chạy vào văn phòng, thì y đã thấy Rio đang ngồi trước màn hình máy vi tính, giữa trán lộ ra những vết nhăn khá sâu: "Thì ra anh đã biết," Robert phiền muộn mà nói. "Đây chính là cái gọi là 'Chuyện sẽ phát triển tới mức chẳng thể nào kiểm soát' được hay sao? Dù cho cái đám phóng viên có mũi chó đó luôn biết cách cướp trước một bước – à, tụi nó luôn cướp trước một bước – thì cũng có cần phải dùng cái tiêu đề tràn ngập âm mưu thế này không? 'Sát nhân sát nhân liên hoàn cuối cùng bí mật bị bắt giữ, FBI từ chối cung cấp công khai tin tức, không thẩm vấn trên tòa án?' … Còn cái phần giới thiệu phía sau đó nữa, viết gì mà cứ như tiểu thuyết tình dục bạo lực vậy hả … Gì mà 'Y cố gắng ở ngay đầu xe trước khi bị cưỡng gian thì giết người, cố gắng bắn cái kẻ sát nhân đã bị kim tiêm dính độc tố của gã đâm trúng cổ', làm như chúng nó tận mắt nhìn thấy vậy."

Y thở phì phì quăng tờ báo xuống bàn: "Mau nói cho tôi biết là nó không có mục nát như tôi tưởng tượng đi, anh có phương án đối phó với chuyện này. Bằng không tôi nhất định phải đi tìm cái tên phóng viên bút danh 'laly' này, tùy tiện cho nhỏ đó một tội danh rồi bắt mới được."

"Anh phản ứng quá kích rồi, Robert." Nét mặt của vị đặc vụ tóc đen tràn đầy tỉnh táo. "Tin tức truyền thông không quan tâm chân tướng, chúng chỉ muốn thu được số lượng phát hành cùng tỷ lệ xem cao."

"Nhưng chúng ít nhất cũng không nên ước đoán chủ quan như thế, anh xem ý ẩn chứa trong cái đám chữ này đi, rõ ràng là muốn đem người bị tình nghi mà chúng ta đã bắt biến thành một thiên sứ đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi, là anh hùng chốn bóng tối, đây chính là lầm đạo công chúng! Vậy chúng ta xuất sinh nhập tử là cái gì đây? Là một đám cảnh sát ngu ngốc chỉ biết lững thững đi tới sau đó cùng một đám chó săn thuộc cơ cấu chấp pháp chính phủ ngạo mạn? Chúng không thể lãng phí nỗ lực của chúng ta, tháng trước vừa có một đặc vụ đã hy sinh vì thực hiện nhiệm vụ rồi đó."

Rio trầm mặc chốc lát, trả lời: "Đừng quá quan tâm cái nhìn của người khác, anh đã chọn lựa nghề này rồi. Tôi hiện tại sẽ gọi điện cho kiểm sát trưởng Matriney, để bà ta cùng quan tòa liên lạc 1 chút, mau chóng định ra thời gian tiến hành thẩm vấn."

Tựa như một giọt dầu kém rớt xuống nồi nước sôi, toàn bộ đám truyền thông đã gần như sôi sục. Chỉ trong mấy tiếng, báo chí, đài truyền hình … các phóng viên chen chúc tới tựa như thủy triều từng đợt đập vào tòa cao ốc FBI, văn phòng kiểm sát trưởng cùng trung tâm câu lưu liên bang, Robert hoài nghi nếu họ không rời đi sớm, nhất định sẽ bị cạp sạch thịt chẳng còn chút xương nào.

Ngồi ở trên chiếc Chevelot lần lượt tiếp vô số cuộc điện thoại, toàn bộ đều là phiền phức và không như ý.

"Đây không phải chỉ là một bất ngờ," Robert cúp máy liền nói. "Tôi mới nghe được từ 1 người bạn, hôm qua tên Canning lại chạy tới MCC, có dẫn theo một cô gái, 8/10 chính là cái con nhỏ phóng viên tên Laly kia. Nghe nói họ hợp tác mật thiết, mà con nhỏ đó tựa như con chí dính sát trên lưng con sói, hơn nữa lại là chủ tòa soạn báo chỉ có biết tới lợi ích, nếu như họ lấy được quyền phỏng vấn độc nhất vô nhị với K.Green, thì các nhà đài khác tuyệt đối sẽ vì đỏ mắt mà làm mưa làm gió."

Rio mang theo tai nghe hình răng xanh, vừa lái xe vừa nói: "Tin tôi, tin mà tôi nhận được từ anh càng mục nát hơn đó. Bên tổ kỹ thuật tin tức đã truyền tin tới, họ tìm không ra được tính danh thực cùng các hồ sơ liên quan đến K.Green, toàn bộ đều là một đống tên giả cùng các giấy chứng nhận giả. Chỉ cần là một người trong xã hội, thì tất nhiên sẽ có một quỹ tích nào đó — bệnh viện nơi sinh ra, trường học, đơn vị làm việc, tài khoản ngân hàng các loại — nhưng hắn lại chẳng lưu lại bất kì một vết tích nào cả, DNA cùng vân tay cũng không có ghi lại."

"Nghe qua tựa như một người ẩn hình, hoặc là một hồn ma chết đi sống lại …" Robert trên lưng chợt nổi da gà.

"Hắn đương nhiên là có tên thật, chỉ là chúng ta tìm chưa ra." Rio khẳng định mà nói. "Có lẽ là một phần hồ sơ đã bị phủi đầy bụi, một cái tên đã bị báo tử; Có lẽ là có một tổ chức nào đó cố gắng che giấu. Trên người hắn chứa đầy những điều đáng ngờ, thân thủ, mạng lưới tin tức, nguồn tài chính … Tất cả đều bí ẩn."

"Cho nên anh không mong tòa sớm mở phiên tòa sơ thẩm, đem toàn bộ tin tức liên quan tới vụ án công khai ra ngoài?" Robert nói.

"Thật đáng tiếc, chúng ta đi chậm một bước. Tôi vốn tưởng K.Green sẽ không …"

"Làm lớn chuyện?"

"Và chỉ biết lợi ích trước mắt. Tôi cứ cho rằng, theo tính cách của hắn, hắn sẽ im lặng mà vào tù, sau đó tìm lấy một cơ hội hoặc tạo ra cơ hội để vượt ngục thành công, biến mất trong biển người, tiếp tục sự nghiệp giết người mà hắn đầy yêu thích — Đó chẳng phải là mục tiêu sinh tồn của hắn hay sao? Nhưng giờ thì sao, hắn lại đem chính mình lên trước ngay nơi đầu sóng ngọn gió, rõ ràng mà phơi mình giữa ánh mặt trời, với một tên giết người mà nói thì đây chính là con đường tự tuyệt sinh lộ lại rất ngu xuẩn." Rio nói.

Robert do dự một chút: "Có thể … Hắn chắc rằng hắn có thể vô tội thả ra, dự định từ nay về sau chậu vàng rửa tay?"

"Vậy không có khả năng." Rio diện vô biểu tình mà nhìn xe cộ phía trước. "Tôi có thể cảm nhận được dục vọng sôi trào không ngừng trong cơ thể hắn. Hắn vốn không thể ngừng tay được, chỉ có một việc mới có thể triệt để ngăn cản được hắn — Chết!"

Robert nhỏ giọng nói thầm một câu: "Nhưng tôi lại nghĩ, có lẽ hắn không điên cuồng như anh nghĩ …"

"Anh nói gì cơ?" Rio nhếch mày.

"Không, không có gì. Hiện tại chúng ta phải đi đâu."

"Về nhà tránh đầu sóng ngọn gió, đồng thời làm bộ như mình không có nhà." Rio nói. "Pháp viện quyết định ngày mai mở phiên toà sơ thẩm quyết định vụ án này có lập hồ sơ hay không, 24 giờ kế tiếp chính là thời gian thống khổ nhất của kiểm sát trưởng, chúng ta bất quá chỉ là một trong những nhân chứng trong danh sách chờ được gọi lên tòa, không đáng đi tìm khổ."

"Anh nói vậy, kỳ thực là vì còn hơn đám sát nhân liên hoàn, anh còn sợ đối mặt với đám phóng viên tin tức thích gây sự kia chứ gì?" Robert cười trêu nói. "Tôi nhớ kỹ lần trước trong vụ án giết người liên hoàn Chess, bọn họ đem anh ép vào trong góc dò hỏi tin tức, lúc đó ánh mắt của anh chứa đầy phiền chán cùng sát khí đằng đằng, hình như hận không thể đem súng điện giật toàn bộ họ ngất đi vậy."

"Trên thực tế, nếu như trong tay tôi có súng điện, tôi sẽ làm vậy. Tên đưa tin chết tiệt kia không biết đã tiết lộ bao nhiên tin tức về tên giết người, hiện tại họ chính là dựa vào phản ứng của chúng ta mà điều chỉnh chiến lược, may mà cuối cùng cũng bị dẹp hết."

"Hiện tại nhớ ra, tôi vẫn nghĩ đó là một kỳ tích — Tôi hỏi này Rio, anh thật sự dựa vào chính năng lực của mình, đánh ngã hai tên giết người hung tợn kia, nhất là trong lúc người mang nặng thương tích như vậy?" Robert hồ nghi hỏi.

Rio dường như ngừng thở 1 chút, sau đó lãnh đạm mà nói: "Tôi không muốn nhớ lại chuyện lúc đó."

"Được rồi," Robert nhún nhún vai. "Mỗi người đều có 1 bí mật, giống như ở dưới lớp áo sơ mi của anh thật ra đang có một bộ đồ bó màu xanh có hình chữ S?"

XXXXXXXXXXXXXXX

Canning đi vào một văn phòng trong pháp viện. Kiểm sát trưởng Vanna Matriney ngồi trên một cái ghế bành phía sau bàn vuông cao to trầm trọng, cô là một cô gái da trắng trẻ tuổi, mặc một bộ váy thâm sắc, tóc đen cắt ngắn, một người phụ nữ giỏi giang như không đánh mất tính nữ.

Vừa nhìn thấy Canning, nữ kiểm sát trưởng lộ ra một nụ cười đầy thiện chí, gật đầu chào y.

À, chính là cái vẻ mặt 'chúng ta tiến hành giao dịch đi' này. Canning nghĩ thầm, đáng tiếc lần này khác với trước đây rồi.

"Tôi nói thẳng," Vanna vừa thấy y ngồi xuống thì mở miệng nói. "Nếu như K.Green có thể ký vào thư nhận tội, lại ở ngay trước tòa mà nhận tội, thẳng thắn mà nói rõ toàn bộ quá trình gây án, thì tôi có thể kiến nghị quan tòa phán hắn 30 năm."

Canning lập tức theo quán tính công việc mà phản bác: "Quá lâu. Vậy có khác gì án chung thân, cô có biết những phạm nhân ở trong ngục tuổi thọ trung bình là bao nhiêu không?"

Vanna không vội mà chậm rãi thuyết phục: "Nếu như thái độ nhận tội của hắn tốt, có thái độ sám hối với người bị hại, giảm xuống còn 25 năm."

"Người bị hại? Cô là đang nói tới cái đám giết người liên hoàn kia đó hả? Này, nếu như tôi chuyển lời lại với hắn như thế, hắn nhất định sẽ nổi bão đó, nói không tốt lại sẽ bậy bạ gì đấy với giới truyền thông." Canning đưa ra nét mặt ưu sầu, cực kỳ thành khẩn mà nói với vị nữ kiểm sát trưởng. "Hắn là một tên ngoan cố, nhưng không phải là một tên giết người có nhân cách phản xã hội, trên thực tế, tôi tin tưởng, toàn bộ những gì hắn làm đều xuất phát từ tinh thần trọng nghĩa cùng sự đồng tình …"

Vanna hầu như muốn trợn trắng mắt nhìn trần nhà. Xuất phát từ chuyện hiểu rõ được tâm tình của một luật sư (Trước đó cô cùng có không ít lần hợp tác với đối phương), cô quyết định tốc chiến tốc thắng: "20 năm, mãn 2/3 thời hạn thi hành án — Đừng có cò kè mặc cả với tôi nữa, tôi sẽ không lùi bước đâu."

Canning nghe giọng nói chắc như như đinh đóng cột của cô, phỏng chừng đây chính là cái giá cuối cùng rồi.

Vanna thấy đối phương không nói gì nữa, sắc mặt cũng hòa hoãn chút: "Cứ thế mà quyết định đi. Luật sư Canning, mang theo thư nhận tội tới cho người ủy thác của anh, dạy hắn làm thế nào ở trước tòa mà nói, nếu như hắn dám ngu xuẩn chọc tức quan tòa, thì đừng trách tôi không tuân thủ lời hứa."

Canning bất đắc dĩ thở dài: "Tôi thật sự rất muốn hắn ký vào thư nhận tội, trên thực tế tôi đã nhiều lần nhấn mạnh việc này rồi, nhưng hắn vẫn chết sống không chịu nhận tội."

Vanna sắc mặt nhất thời tối sầm: "Không chịu nhận tội — vậy nãy giờ chúng ta làm cái gì hả? Anh lãng phí của tôi 5 phút đồng hồ rồi đó!" Cô căm tức mà đứng dậy rời đi, trước khi đi còn ngữ khí bất thiện

quăng lại một câu với Canning. “Sáng mai gặp tại tòa.”

Canning nhún nhún vai: “Cô biết là tôi không muốn đắc tội với cô, thế nhưng.. Được rồi, ngày mai gặp lại tại tòa.”

Trong lúc đó, hai vị đặc vụ FBI có tên trong danh sách nhân chứng lại đang nằm trong phòng của 1 người, nằm trên sofa vừa ăn pizza vừa được giao tới vừa coi TV.

Trên màn hình, chính là một người phụ nữ trung niên nét mặt tiều tụy mà nhìn microphone nước mắt nảy ra, khóc lóc kể lể đứa con trai của bà bị tên sát nhân liên hoàn kia giết hại có bao nhiêu thiện lương ưu tú. Ngay khi phóng viên hỏi bà: đối với việc “sát nhân sát nhân liên hoàn” bị bắt, có ý kiến gì không, bà không cần nghĩ ngợi đã lập tức nói: “Họ không thể làm vậy được! Hắn đã báo thù cho con trai tôi … Hắn có gì sai chứ? Những tên bị giết đều là cặn bã, đám tạp chủng đó chết 1 vạn lần cũng đáng …”

Robert cắn một miếng pizza nói: “Xem đi, lừa tình đến mức này luôn rồi … khiến người rơi lệ, lấy mất ánh mắt, đây chính là hiệu quả mà truyền thông mong muốn.”

Rio cầm lấy điều khiển từ xa, chuyển kênh.

Vẫn là một loạt các kênh tin tức, lúc này là một phỏng vấn đột nhiên người trên đường, vấn đề bao gồm: “Bạn có nghĩ những tên sát nhân liên hoàn bị K.Green giết chết có phạm phải luật nhân quyền hay không?”, “Bạn có nghĩ K.Green có tội không?”. Vấn đề trước thì có 8/10 người bị phỏng vấn đều cho ra một đáp án khẳng định, nhưng vấn đề sau, câu trả lời ‘có tội’ và ‘vô tội’ đều chẳng hề rõ ràng, còn một phần dân chúng biểu thị “tuy rằng vi phạm pháp luật, nhưng không tạo nên thương tổn với xã hội, thậm chí còn có tác dụng tinh lọc.’

Rio lại đổi kênh. Lúc này đã không còn là kênh tin tức, mà là một bộ phim truyền hình đang hot: Mũi tên xanh (1) Trên màn hình, chính là nam diễn viên chính anh tuấn suất khí, vóc người mê người đang dùng cây cung chỉ thẳng vào tên khốn xấu xa (hắn luôn có thể tìm được rất nhiều tên khốn làm chuyện xấu), lạnh lùng mà nói: “— Mày không xứng với thành phố này!”

Một tên bắn ra.

Ở ngay giữa ngực.

Ác nhân ác báo, diễn viên chính phiêu nhiên rời đi.

Sau đó dưới sự hỗ trợ của người bạn gái là luật sư, người cha của bạn gái là cảnh sát, hắn được thả ra.

“Xã hội của chúng ta hiện giờ đang bị cái gì vậy —” Rio lẩm bẩm nói.

Robert nuốt lấy miếng pizza cuối cùng: "Chủ nghĩa anh hùng cá nhân vĩnh viễn không bị dẹp. Anh biết không, dù sao cũng cần phải có người đánh bại người xấu, mọi người đều nghĩ cảnh sát chưa đủ ngầu, cho nên người nhện người dơi mới nổi tiếng."

"— Nhưng hắn lại không phải anh hùng! Hắn làm thế đơn thuần là vì thỏa mãn tư dục!" Rio phẫn nộ trả lời.

"Vậy thì anh phải khiến cho quan toà, bồi thẩm đoàn cùng dân chúng tin tưởng nó, ngay trên tòa án ở trước ánh mặt trời." Robert ôm lấy vai của cộng sự mà nói. "Tin tôi, ngoại trừ kiểm sát trưởng, anh có thể làm được chuyện này."

Rio trầm mặc hồi lâu, nói: "Tôi phải ngủ 1 giấc."

XXXXXXXXXXXXXXX

Sáng hôm sau, Rio không có tới pháp viện ngay. Sau khi phiên tòa được mở ra một khoảng thời gian, anh mới lặng yên không một tiếng động mà đẩy cửa tiến đến, đi tới chỗ cuối cùng của thính phòng, ngồi bên cạnh Robert. Từ chỗ này lướt qua vai của toàn bộ mọi người, có thể thấy rõ được thân ảnh đang mặc âu phục xanh đen đang ngồi ở trên ghế bị cáo.

Tựa như nhìn thấy được ánh mắt ở phía sau, K.Green bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn anh một cái, sau đó quay đầu lại, nhanh chóng đến mức khiến người khác kinh hãi.

Rio cũng không thấy rõ vẻ mặt của hắn, chỉ phát hiện toàn bộ băng vải trên người hắn đều đã được tháo bỏ hết — Anh biết bản thân mình ra tay nặng thế nào, thương thế của K.Green nhất thời không thể khỏi hết được.

Hắn hoàn toàn có thể quấn đầy băng vải mà lên tòa, để đổi lấy sự thương xót của bồi thẩm đoàn, tiện đường lên án người chấp pháp lạm dụng chức quyền, tại sao hắn lại không làm vậy? Nét mặt của Rio hờ hững mà suy nghĩ.

Bầu không khí trong phòng cực kỳ căng thẳng, luật sư biện hộ cùng kiểm sát trưởng thỉnh thoảng tóe ra hỏa quang trong ánh mắt lan ra bắn ra bốn phía, hiển nhiên đã không chút khách khí mà giao phong.

Robert tiến đến bên tai Rio, hạ giọng giải thích: "Vừa rồi bị cáo đã thừa nhận chính mình là K.Green, cũng thừa nhận đã giết hại 12 người, hiện nay luận điểm bên tố là có ý định mưu sát, bên biện chính là sát hại chính nghĩa."

Canning đứng dậy, yêu cầu đưa ra vật chứng A với quan tòa cùng bồi thẩm đoàn — một ảnh chụp của một thi thể cực kỳ khủng bố, vô cùng thê thảm, chính là một tác phẩm đầy đắc ý của tên sát nhân liên hoàn.

"Phản đối. Đây chính là tư liệu của một vụ án khác, không có quan hệ với vụ án này." Kiểm sát trưởng

Vanna lập tức mở miệng.

"Đây chính là vật chứng quan trọng lý giải động cơ gây án của bị cáo, tôi cho rằng nó cực kỳ có quan hệ với vụ án này." Canning đáp lại.

Quan toà Lyndon bác bỏ phản đối của bên tố, ảnh chụp được đưa đến tay của bồi thẩm đoàn, 12 thành viên của bồi thẩm đoàn đều lộ ra khiếp sợ, xúc động phẫn nộ, khổ sở và đồng tình.

Canning đi tới trước mặt của bồi thẩm đoàn, bắt đầu dùng thanh âm tình thanh mà bắt đầu kể lại những tội ác của đám giết người liên hoàn tàn nhẫn, phản xã hội, mất đi nhân tính, sau đó còn đưa lên một thân nhân của người bị hại, hỏi về cảm xúc của họ khi mất đi thân nhân.

Vanna lần thứ hai phản đối: "Luật sư bên biện cố gắng dùng tình cảm cá nhân ảnh hưởng phán đoán bồi thẩm đoàn."

Lúc này phản đối của cô được nhận, quan tòa người da đen đầu đầy tóc bạc, khuôn mặt nghiêm túc mà cảnh cáo luật sư bên biện: "Không được đánh quân bài tình cảm."

Canning biểu thị tiếp nhận. Nhân chứng trở lại thính phòng, nhưng thái độ của bồi thẩm đoàn mơ hồ có chút nghiêng.

Vanna nhìn thấy tình thế, liệt kê được toàn bộ quá trình giết người của K.Green, biểu thị những thủ đoạn này cũng chẳng khác gì đám giết người liên hoàn kia, đều là máu tanh, tàn nhẫn, vô nhân tính như nhau.

Hiển nhiên đây là sự thực, Canning không hề phản biện gì, né tránh được việc đáp lại chính diện, tuyên bố bị cáo là một giáo đồ cơ đốc ngoan đạo, nhận được sự hun đúc của hiệp ước xưa , thờ phụng "Ăn miếng trả miếng"… Những thủ đoạn giết người này của hắn, tựa như một giới điều trong tôn giáo, không xuất phát từ bản ý. Luận điểm này miễn cưỡng cũng có chút chấp nhận được, nhưng quá gò ép, thiếu sự thuyết phục.

Robert cảm thấy hứng thú với cái màn đánh võ mồm song phương này, nhưng Rio lại thất thần, tựa như tư duy đã bị đưa đến một thế giới khác. Đến tận khi kiểm sát trưởng gọi trúng tên anh, anh mới như tỉnh lại từ trong mộng mà đi lên ghế làm chứng.

"Nói cho tòa tên cùng nghề nghiệp của anh." Kiểm sát trưởng hỏi.

"Rio Laurence, khoa tội phạm hình sự cục điều tra liên bang."

"Trong suốt 1 năm qua, anh nhận lệnh đuổi bắt sát nhân sát nhân liên hoàn, cũng chính là K.Green, đúng không?"

"Đúng."

"Hắn nhiều lần phạm án, vì sao các anh phải mất tròn 15 tháng mới có thể bắt được hắn?"

Rio không tự chủ được mà liếc mắt nhìn bị cáo, K.Green cũng nhìn anh 1 chút, đôi mắt đen ấy tựa như ngoài khơi nửa đêm, gợn sóng không sợ hãi, u ám thâm trầm. Rio ép buộc chính mình không dời mắt đi khỏi ánh mắt đối phương, ép mình từng chữ một mà nói: "Bởi vì hắn quá đủ thông minh, vạch ra kế hoạch kín đáo, hạ thủ quả quyết, ít lưu vết tích."

Robert ở trong thính phòng suy xét mấy từ này — Chúng thoạt nghe qua tựa như ca ngợi, nhưng đặt ở một chỗ thế này, lại chỉ mang lại hiệu quả ngược.

Vanna nhếch khóe miệng, tiếp tục hỏi: "So với những tên giết người mà các anh từng đuổi bắt, thì hắn còn giảo hoạt, am hiểu chạy trốn, thủ đoạn cũng càng ác nghiệt, đúng không?"

"Đúng."

"Vấn đề cuối cùng: Là một người chấp pháp hiểu rõ bị cáo nhất, anh có cho rằng ngoài trừ những tên giết người liên hoàn mà hắn đã định ra mục tiêu, thì hắn sẽ tuyệt đối không thương tổn những người khác?"

Robert không hề nhận ra bản thân đã thẳng lưng, hướng đầu về phía trước. Vấn đề này quả thực là một cái bẫy xảo quyệt, không ai có thể tuyệt đối đảm bảo cho hành vi của người khác, nhưng nếu Rio đưa ra câu trả lời phủ định, thì chứng minh trong mắt của một người chấp pháp hiểu rõ K.Green nhất, thì hắn có khả năng lạm sát kẻ vô tội.

Rio hiểu được, kiểm sát trưởng đang biện luận cho hướng 'mang tính nguy hại cho xã hội', ở mặt này, anh không có quyền lên tiếng bỏ qua cùng tính quyền uy.

Anh chần chờ một giây, ở trên nét mặt bất động thanh sắc của K.Green, chậm rãi nói ra mấy chữ: "Tôi không thể bảo đảm như vậy."

Vanna truy vấn: "Nói cách khác, anh cho rằng hắn có thể — cho dù lúc trước chưa từng có, nhưng tương lai thì có thể ra tay với người vô tội?"

"… Phải." Rio trầm trọng trả lời. Anh biết, anh có quả cân rất nặng có thể đặt vào bàn cân của bồi thẩm đoàn, giúp cho bàn cân phán đoán của họ nghiêng về phía bên tố.

K.Green trong nháy mắt này nhắm hai mắt lại, lúc mở mắt ra, thì tất cả tình cảm của hắn đã bị đè xuống đáy lòng một cách hoàn mỹ.

"Tôi đã hỏi xong." Nữ kiểm sát trưởng trở lại chỗ ngồi, xoay người đưa ra một cái nhìn đùa cợt với luật sư

bên biện.

Canning trước khi Vanna quay qua nhìn, tận lực giả bộ khuôn mặt khổ sở, nhưng lúc này lại định liệu trước mà đứng lên, đi tới trước mặt Rio, ngữ khí thoải mái mà hỏi: "Xin hỏi, trong văn phòng của khoa tội phạm hình sự FBI, có thư phòng không? Những thứ do phía cục đề cử hoặc là dùng chi phí chung để mua?"

"Phản đối!" Kiểm sát trưởng kêu lên. "Bên biện đang lãng phí thời gian của mọi người!"

"Toàn bộ câu hỏi của tôi đều có chủ đề chặt chẽ, chứ không phải tên bắn không mục tiêu." Canning phản bác.

"Vậy tốt nhất anh nên thẳng vào chủ đề đi." Lyndon lần thứ hai cảnh cáo.

"Mời nhân chứng trả lời câu hỏi của tôi."

"Có."

Canning đưa lên vật chứng B cho phía quan tòa, đó là một cuốn sách, bìa sách tựa như một quyển tiểu thuyết: "Đây là một tác phẩm của tác giả trinh tám Roy Lee, tiểu thuyết trinh thám huyền ảo, bao gồm 3 tuyển tập Tiếng thì thầm trước đầu giường , Con nhộng , Bướm chết , Cánh mỏng , nó nằm ở trong phòng sách của các anh, phải không?"

"Phải." Rio không rõ mà trả lời. Anh không hiểu vấn đề mạc danh kỳ diệu này, có quan hệ gì với vụ án trên tòa ngày hôm nay?

Các thành viên viên cũng đưa ánh mắt chẳng rõ mà nhìn nhau.

"Cho nên những quyển tiểu thuyết được đề cử này, là do có liên quan đến công tác của các anh, đồng thời những suy đoán, thủ đoạn điều tra, cùng các tri thức điều tra phong phú và tâm lý tội phạm, hỗ trợ các anh rất nhiều, đúng không?"

"Đúng vậy," Rio thừa nhận. Đương nhiên do liên quan đến công việc, nếu không thì cấp trên mắc gì lại không đặt mấy cuốn Play boy mà lại đặt chúng, còn về phần có hỗ trợ được gì hay không thì tùy vào cái nhìn của từng người.

Canning lộ ra một nụ cười cười yếu ớt ranh mãnh: "Như vậy, có thể cho rằng thế này, FBI khi vừa đuổi bắt K.Green, vừa đem tác phẩm của hắn làm giáo tài phụ trợ, để đề cao hơn khả năng trinh thám của đặc vụ?"

Toà án lặng ngắt như tờ, mọi người dường như đang suy nghĩ, lý giải tin tức khiến người khác kinh hãi này — sau vài giây, toàn bộ thính phòng dường như ồ lên! Bồi thẩm đoàn bắt đầu châu đầu ghé tai nhau, nữ kiểm sát trưởng trợn tròn hai mắt, cắn lấy đôi môi tô son của mình. Ngay cả vị quan toà biểu tình bình

tĩnh, cũng chợt xuất hiện sự kinh ngạc, sau một lát, ông mới gõ cây búa: "Yên lặng!"

Rio kinh ngạc hỏi lại Canning: "Xin lỗi, anh nói — gì cơ?"

"Xin đưa vật chứng C cùng D." Canning hít một hơi thật sâu. Vì lúc này, y đã cực độ hưng phấn và mong đợi suốt mấy ngày qua, diễn luyện vô số lần, thế nên đến giờ vẫn không hể dẹp loạn nội tâm kích động. Tựa như khi y ở dưới đường sắt ngầm mở ra cái tủ sắt, lấy ra được quyển bản thảo đựng trong túi, khiếp sợ hầu như muốn bất tỉnh. Y nhanh chóng trở lại tìm K.Green để lấy chứng cứ, sau đó quên hết tất cả mà la to, thiếu chút nữa ôm lấy đối phương xoay quanh, nhưng bị cảnh ngục hung hăng cảnh cáo một phen.

"Vật chứng C chính là một bản thảo tiểu thuyết mới vừa hoàn thành cách đây không lâu, là do chính tay K.Green đưa cho tôi, tác giả chính là Roy Lee. Không sai, đây chính là bút danh của hắn. Vật chứng D chính là giám định đối lập bút tích tự viết của Roy Lee được bảo tồn trong nhà xuất bản với bút tích trên bản thảo, chứng thực chúng là của một người."

Cảnh sát toà án tiếp nhận truyền lại vật chứng, quan toà và bồi thẩm đoàn nét mặt tựa như từ hư không rơi xuống mặt đất, không thể tin, nhưng lại không thể không tin.

"Quyển mới chính là Kỳ sinh tử , đây là một vụ án trinh thám dựa vào vụ án giết người liên hoàn Chess tại Chicago hai tháng trước, nội tình bên trong cực kỳ tỉ mỉ xác thực, chi tiết rất thật, khiến người ta không thể không hoài nghi, K.Green trong quá trình thực hiện vụ án, có phải cũng đóng một vai quan trọng trong đó hay không."

"Đặc vụ Laurence," Canning lần thứ hai đưa mắt nhìn nét mặt đờ đẫn của Rio. "Tôi có một chuyện không thể hiểu được, trong vụ án đó, anh cùng cộng sự mình, đặc vụ Robert Simon đã bị tên giết người liên hoàn kia tập kích, anh yểm hộ cộng sự mình chạy thoát, còn bản thân mình bị bắt làm tù binh, tra tấn, nhốt trong 'tòa thành khủng bố Holmes' nơi chốn rừng sâu rậm rạp. Trong lúc đó bản thân cũng đã bị thương nặng, hành động bất tiện, đến tột cùng, anh đã dùng cách nào mà có thể thoát ra được, còn có thể đánh ngã được hai tên giết người liên hoàn, một tên là đấm bóc chợ đen chuyên nghiệp, một tên là bộ đội đặc chủng xuất ngũ? Anh có thể trước quan tòa, bồi thẩm đoàn mà nói, hoàn toàn là dùng chính năng lực của một mình bản thân anh?"

Rio không nói 1 tiếng. Đầu của anh ầm ầm mà vang, tựa như một cái xe lửa chệch đường ray mà cấp tốc cuồn cuộn, ở ngay vách núi đá mà rơi xuống nát bét. Anh mờ mịt nhìn hai tay của chính mình. Ngay lúc đó, đương sự kia ngồi ở phía dưới, mặt đối mặt với anh, bất quá chỉ có vài mét, anh lại chẳng cách nào nhìn thẳng vào hắn, dùng ánh mắt phẫn nộ khiển trách hắn — *Tôi tha cho cậu, chỉ duy nhất 1 lần! Vì bảo hộ cậu, trong báo cáo mà tôi trình cho cấp trên, chưa từng đề cập một câu với cấp trên về sự xuất hiện của cậu! Mà cậu, dĩ nhiên lại đem toàn bộ nội tình nói cho cái tên luật sư này, ở ngay trước tòa án biến nó thành vũ khí công kích tôi!*

"— Xin đừng quên lời tuyên thệ của anh khi tay anh đặt lên Thánh Kinh !" Canning cao giọng mà quát.

"… Không, tôi không thể." Rio dùng giọng nói run rẩy mà trả lời.

“Nếu vậy, người đó là ai? Người hỗ trợ anh đánh bại hung đồ, cứu lấy mạng của anh, đồng thời cũng đang cứu vớt những người bị hại vô tội khác đang bị giam giữa, đến tột cùng là ai?” Canning thanh sắc câu lệ ép hỏi.

Rio thống khổ tuyệt vọng ngẩng đầu lên, nhắm hai mắt lại.

“Anh có thể không cần trả lời ngay giờ. Chỉ cần anh đọc một đoạn phác thảo này —” Nói xong, Canning đưa một trang giấy đến trước mặt anh.

Giấy trắng mực đen trong mắt không rõ mà hoảng động, tựa như từng mảng ký ức loang lổ, tựa như tiên huyết và đau đớn hợp lại biến thành một sự thở dài. Thanh âm Rio khô khốc mà đọc: “‘Thật tốt, tôi nghĩ đã đến lúc chúng ta có thể bước cùng một trận tuyến thống nhất.’, Tên sát nhân sát nhân liên hoàn mỉm cười nói. ‘Nói cách khác, tôi tạm thời chính là an toàn, không cần lo lắng anh ở sau lưng tôi chỉ nòng súng mà kêu ‘Freeze’, đúng không?’

‘Trước khi tôi bắt được Kỵ Binh, đúng vậy.’ Vị đặc vụ liên bang cẩn thận hứa hẹn.”

Canning hỏi: “Đoạn này, chính là tái hiện chân thật tình cảnh lúc đó sao?”

“Phải.” Rio máy móc trả lời.

“Là một đặc vụ cao cấp FBI, anh lại cùng K.Green liên thủ hợp tác, là hành vi cá nhân, hay là kế hoạch của cục?”

Không, chuyện này không liên quan đến cục điều tra, các anh có muốn kéo tôi xuống nước, cũng đừng mong dính tới cục! Rio nhanh chóng trả lời: “Không liên quan đến cục điều tra, đây hoàn toàn là hành vi cá nhân của tôi!”

Câu trả lời của anh quá nhanh, cũng quá kiên quyết, thế nhưng rơi vào trong mắt những người có tâm, lại biến thành một loại giấu đầu hở đuôi không cần nói cũng biết. Canning lại nhìn về phía bồi thẩm đoàn đưa ra một ánh mắt “Xem đi, tấm màn đen không chỗ không ở”, cảm khái tổng kết nói một câu: “Chúng ta có lý do tin tưởng, đặc vụ Laurence cùng ngài K.Green đây đã đạt thành một hiệp nghị bằng miệng về việc cùng nhau đuổi bắt hai tên giết người liên hoàn, dựa vào thân phận của đặc vụ Laurence, tôi không thể suy đoán người đưa ra kế hoạch này có lợi cho bên nào. Nhưng hiển nhiên, bị cáo đã nói thật, cho rằng chính mình chính là sự tồn tại của ‘đặc vụ ngoài biên chế’, ôm lấy tinh thần trọng nghĩa, đồng tình, cùng tâm tính tích cực để phục vụ bộ môn chấp pháp, mới dẫn đến những sự kiện đó.”

Rio tựa như một con sư tử bị buộc đến tuyệt cảnh, dùng ánh mắt âm trầm cùng dị thường bén nhọn, nhìn lướt qua Canning đang đắc ý dào dạt mà đứng trước mặt mình, rơi vào khuôn mặt bình tĩnh của K.Green.

—- Từ khi mình bước vào tòa, cho đến giờ, K.Green không hề mở miệng nói ra 1 chữ nào, nhưng hắn lại dùng một âm mưu đã có từ lâu, xuất kỳ bất ý, cùng lực áp chế hung hãn thật lớn, nắm toàn bộ cục diện trong tay.

Kiểm sát trưởng cố nén ánh mắt thất kinh mạnh đứng lên, nói với quan toà: "Phía tố xin ngừng 48 tiếng!"

Vị quan tòa già người da đen kia trầm giọng nói: "Đồng ý tạm nghỉ." Theo sau đó là một tiếng búa gõ, các phóng viên truyền thông trong thính phòng hầu như giải tán lập tức, dùng tốc độ nhanh nhất mà chạy tới trận địa nhà mình.

Canning khó nén mừng rỡ đi tới ôm K.Green, ghé vào lỗ tai hắn nói: "Khó mà tin được … Chúng ta sẽ thắng, tôi tin chắc!"

"Người thắng, chỉ có một mình mày mà thôi." K.Green trầm giọng nói.

Canning đem nó thành một sự khích lệ, cười càng thêm sáng.

Lúc đi xuống từ ghế nhân chứng, Rio hầu như muốn té ngã, phải nhờ Robert tiến lên đỡ anh.

"… Robert."

Robert nghe thấy cộng sự của mình nhẹ giọng gọi tên y.

"Tôi biết, tôi biết, đó không phải là lỗi của anh … Đây là một cái bẫy vô sỉ, là âm mưu, vốn đã khó mà phòng bị …" Y nỗ lực dùng hết sức mà an ủi anh, tựa như chưa từng có lúc nào như lúc này mà y thấy căm hận sự lãnh khốc vô tình của K.Green như bây giờ.

"Robert," Rio dùng ngữ khí cực kỳ lãnh tĩnh, lãnh tĩnh đến như tro nguội mà nói. "Tôi không muốn mất đi công việc này, nếu bị đuổi, tôi chỉ còn lại hai bàn tay trắng."**HẾT CHƯƠNG 55**

(1) Mũi tên xanh: tên tiếng Anh là Arrow, là một series truyền hình khá nổi tiếng đề tài trinh thám hình sự. Các bạn có thể google và xem thử series này, cũng khá hay đấy ^_^

57. Chương 56: Lưỡng Bại Câu Thương

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Rio không nhờ mình đã gạt bỏ được đám phóng viên bu quanh mình để có thể trở lại văn phòng của mình như thế nào. Toàn bộ thanh âm ầm ĩ chung quanh đến từ muôn ngàn kênh thông tin dường như không thể lọt được vào ý thức của anh, anh đã chẳng thể quan tâm được nữa rồi. Khi anh khóa trái cửa phòng làm

việc, đem toàn bộ tất cả sự quan tâm kia chặn hết ở ngoài cửa, thì cảm giác toàn bộ thế giới chợt trở nên vắng vẻ vô cùng.

Anh ngồi như pho tượng ở trên ghế, mặt không chút cảm xúc, không chút cử động, cho đến khi điện thoại nội bộ vang chuông.

Vang hồi lâu, anh rốt cục nhấn nút trò chuyện.

Tiếng nói của sếp trực tiếp của anh, Gaudí, truyền ra — Vị FBI kỳ cựu này đã sắp về hưu, luôn ăn nói từ tốn, thế nhưng hôm nay lại thể hiện sự nôn nóng khó mà kiềm chế được: "Cậu đang làm cái quỷ gì vậy hả, Rio?"

"Tôi rất xin lỗi." Rio thấp giọng trả lời.

"Không cần phải xin lỗi, cậu không rành mấy chuyện thế này. Tôi chỉ muốn cậu giải thích rõ ràng, vì sao lại khiến cho bản thân trở nên bị động chật vật như thế chứ hả, khiến cho tình thế trở nên không nắm được trong tay thế hả? Cậu khiến cho tôi tưởng người ngồi trên ghế nhân chứng là một người khác đấy." Gaudí cực kỳ nghiêm khắc mà truy vấn.

"… Tôi rất xin lỗi." Rio trầm mặc vài giây, cuối cùng bỏ qua, chẳng nói thêm gì nữa.

Gaudí nổi nóng: "Nếu không phải chuyện khẩn, tôi thật muốn lập tức chạy tới đánh cậu một trận! Tôi sẽ vận dụng toàn bộ 'người của chúng ta' trong giới truyền thông, cố gắng kéo dài chuyện này, khiến cho mức tổn hại danh tiếng xuống mức thấp nhất. Về phần cậu, tôi cho cậu 12 tiếng đồng hồ, mặc kệ cậu dùng cách gì, tôi muốn cậu phải khiến cho cái tên luật sư kia phải ngay mặt phóng viên thừa nhận nó đã cung cấp bằng chứng giả. Rio, đây chính là cơ hội duy nhất mà cậu có thể giải quyết phiền phức này, tôi hy vọng cậu có thể nhận thức được cái lỗ mà cậu vừa đâm thủng kia lớn tới mức nào."

"Tôi hiểu." Rio nói. "Còn có một biện pháp đơn giản hơn để giải quyết chuyện này: Tôi từ chức, ngồi tù."

Gaudí dường như nghẹn một hơi thở, lập tức rít gào: "Chính cậu làm cái chuyện ngu ngốc, thì chính cậu tự đi chùi đít, đừng hy vọng đem cái cục diện rối rắm này quăng vào người khác! Cậu muốn vào tù để dưỡng già hả? Vậy toàn bộ tinh lực, kinh phí mà chính phủ đã tiêu tốn trên người cậu suốt thời gian qua thì sao? Ai trả lại hả? Mấy thằng nhóc con này, quá trẻ! Quá ngây thơ rồi! Cậu cho là nếu chuyện này đã nháo lớn tới mức đó, một mình cậu thì có thể chống lại được hết sao?"

Ông hít sâu, nỗ lực bình phục tâm tình, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà nói: "Hiện tại, lập tức đi, nghĩ cách! Lập tức hành động đi! Đừng con mẹ nó ngồi đó cam chịu, nhớ kỹ cậu chỉ có 12 tiếng!"

Đối phương "Cụp" một tiếng cúp máy, Rio cầm microphone mà đờ ra. Một cái bẫy lớn tới thế này, thế mà Gaudí vẫn che chở cho anh, cực kỳ muốn anh phải đứng vững, điều này khiến cho mắt anh có chút nóng.

Kỳ thực cũng không phải anh thúc thủ vô sách, cũng như Gaudí vừa nói, tên luật sư kia chính là nơi đột phá lớn nhất. Người người đều có nhược điểm, chỉ cần sử dụng một tí thủ đoạn không quá trong sáng, đánh vào chỗ hiểm của đối phương, mặc dù không thể lập tức giải quyết, cũng có thể đẩy chiều hướng có lợi về phía mình.

Anh chỉ là cảm thấy nản lòng.

Với K.Green, với tình cảm mâu thuẫn trong lòng, với ân oán và ràng buộc dây dưa không rõ giữa hai người.

Bọn họ vừa hấp dẫn lẫn nhau vừa bài xích lẫn nhau, vừa hỗ trợ vừa ám hại, không ai có thể đơn phương tự mình kết thúc mối quan hệ khác lạ này. Rio đã thử rồi, ở ngay tại tòa án cố gắng vứt bỏ tình cảm cá nhân, đem K.Green biến thành một người xa lạ, một tên tội phạm, cuối cùng đổi lấy một cái bẫy đầy lưỡi dao sắc bén, cùng với một trận đấu đối kháng đổ thêm dầu vào lửa.

"Anh cho rằng hắn có thể — cho dù lúc trước chưa từng có, nhưng tương lai thì có thể ra tay với người vô tội?"

"...Phải."

Anh vĩnh viễn sẽ không quên, ngay khi anh nói ra chữ này, ánh mắt tràn đầy đau khổ xuất hiện trong tíc tắc của K.Green.

Ánh mắt đó tựa như một bàn tay tái nhợt bóp chặt lấy tim của anh, kéo nó xuống một vực sâu sa ngã. Trong nháy mắt đó anh cho rằng mình nghe thấy được tiếng rên rĩ ở sâu trong linh hồn mình.

Anh biết chỗ đau lòng của K.Green, đó là khi một ai đó, cực độ thất vọng với chính mình — Bởi vì đã đặt người đó ở một vị trí không giống người khác, bởi vì trong lòng mình cực kỳ tin tưởng người đó, cho rằng ở một thế giới đầy sự tàn hại này, sẽ có một người nhất định hiểu và tin tưởng mình.

Anh biết rõ, nhưng trực giác và lý tính vẫn lựa chọn cái sau, dưới sự uy hiếp của K.Green mà đâm một dao thật sâu. Một dao đó, đâm thủng cái phần hòa quyện giữa hai người họ như nước và sữa suốt thời gian qua, kết quả khiến cho cả hai lưỡng bại câu thương.

Đau không, đau chứ, nhưng phải làm quen thôi, Rio tự nói với mình, bởi vì sau này có khi còn đau hơn nữa kìa. Nếu như sự đau đớn này chính là nghiêm phạt cho khẩu thị tâm phi của anh, thì anh nhất định phải tự mình chịu đựng.

Tiếng chuông lần thứ hai vang lên, lúc này đến từ điện thoại di động của anh.

Rio đờ đẫn nhìn một chút điện thoại di động, chữ "Molly" chớp động trên màn hình điện thoại.

Molly! Lý Tất Thanh! Anh gần như quên mất người này … Lúc bắt K.Green, vì cái thái độ của đối phương như không ăn đòn thì không chịu khai, từ chối trả lời toàn bộ những nội dung liên quan đến vụ này, hơn nữa vết thương nghiêm trọng, không thể không bỏ vào trại giam, thế nên anh vẫn chưa hỏi được địa điểm giam lỏng Lý Tất Thanh.

Anh nên đối mặt với Molly đã bị lừa gạt toàn bộ thế nào đây?

Đưa bàn tay cố sức lau mặt, Rio bất đắc dĩ mà tiếp máy. Ngay khi biết được chị gái của mình sáng ngày mốt sẽ đi bay một chuyến quay về New York, anh tựa như tên tù phạm bị phán tử hình được hoãn lại hai ngày chấp hành án. Biết rõ chạy trời không khỏi nắng, nhưng vẫn cảm thấy may mắn.

Chí ít, phải cứu được Lý Tất Thanh ra cái đã. Tội của chính mình, thì chính mình chịu hậu quả, anh đã mất đi người mà anh yêu, thế nào có thể để cho Molly cũng phải gánh chịu cùng một nỗi đau đó. Rio thở phào một hơi dài, dường như rốt cục tìm được mục tiêu hành động, từ trên ghế nhảy dựng lên.

Robert ở ngay trước cánh cửa văn phòng đóng chặt kia không ngừng bối rối, vừa lo lắng, lại chẳng dám dám tùy ý gõ cửa quấy rối người thanh niên đang mang trạng thái tinh thần kham ưu bên trong kia. Ngay đang lúc khó xử, thì cửa bỗng nhiên mở ra, cộng sự của anh xuất hiện, sắc mặt bình tĩnh, bước chân kiên định, giống y như bình thường.

"Robert, tôi đến MCC, anh ra bãi đỗ xe giúp tôi dụ đám phóng viên ra chỗ khác giùm."

"… Rio?"

"Chuyện gì?"

Robert nhìn kỹ mặt của anh, phát hiện không có chuyện gì khác thường, không khỏi có chút chần chừ: "Anh … ổn chứ?"

"Tôi rất tốt." Rio ngắn gọn trả lời, thuận lợi vỗ nhẹ lên cánh tay y, bước đi.

"Phải, quá mức bình tĩnh trái lại lại là điềm báo cho cơn bão tố sắp tới đó." Robert nói thầm rồi vội vã chạy tới chỗ anh. "Anh muốn tới MCC? Gặp K.Green? Khoan đã, súng của anh để ở chỗ tôi đi, xung động chính là anh em của ma quỷ …"

Rio lần thứ hai đi tới chỗ tạm giam. Trưởng ngục giam không có mặt ở đây, nên vị cảnh ngục phụ trách tiếp đón cực kỳ khách khí với anh, không nói hai lời lập tức chuẩn bị một căn phòng có điều kiện tốt nhất.

Căn phòng không lớn, có cái giường, tuy rằng chỉ là một cái giường sắt bị rỉ sét quá hạn, nhưng đệm giường chăn đơn thoạt nhìn ngăn nắp sạch sẽ. Bên cạnh đang mở một cái cửa sổ, dùng giấy dán màu cây xanh mặt cỏ để tạo ra phong cảnh khu vườn giả. Ở góc phòng còn có một cái sofa giản dị, còn có thêm một cái bàn trà nhỏ ở trên có đặt sẵn tạp chí cùng bình hoa plastic, trên tường còn dán mấy giấy dán tường hoa,

tuy rằng rất đơn sơ nhưng tất cả đều cố gắng tạo nên một bầu không khí ấm áp. Đây là một cái phòng được gọi là "phòng vợ chồng", dùng để cung cấp khi bạn đời của phạm nhân tới thăm, ở chỗ này hưởng thụ quyền riêng tư, cho nên cung không đủ cầu. Chỉ cần dùng nhiều tiền 1 chút, dùng thái độ khó xử muốn gặp riêng người ta một chút, thì sẽ được sắp xếp ở đây.

Dựa theo quy định, thời gian thăm hỏi là 1 tiếng, khi tiếng cánh cửa đóng lại báo hiệu cảnh ngục rời đi, thì đến lúc hết thời gian mới có thể mở cửa ra lại.

Ngay khi Rio vào phòng, thì K.Green hai tay hai chân bị khóa đang lẳng lặng ngồi ở mép giường.

Nghe được động tĩnh hắn chậm rãi nâng mặt lên, nở nụ cười nhìn người thanh niên đang bước vào: "Thật khiến người khác bất ngờ đó, đặc vụ à, tôi còn tưởng cả đời này anh sẽ chẳng bao giờ chủ động tới tìm tôi nữa đó — Trừ khi tôi đào một cái lỗ ở đây rồi trốn đi."

Rio nghiêm mặt, kéo cái ghế bành, đặt trước mặt hắn rồi ngồi xuống.

"Lý Tất Thanh đang ở đâu?" Anh hỏi thẳng.

"Không hỏi thử tôi ở đây thế nào sao, tôi nghĩ anh ít nhất cũng có đến thăm tôi, dù chỉ một lần."

"Cậu từng nói qua có người trông coi, nếu như biết cậu đã bị bỏ tù, thì bọn chúng có khi nào làm thương tổn cậu ta không?"

"Tôi nhớ trong phòng trọ của anh có mấy quyển sách của tôi, không bỏ đi chứ? Xin lỗi trước đó không có nói thân phận khác của tôi cho anh biết, vì tôi chỉ là một tác giả thích ẩn danh, trước mặt fan hâm mộ vẫn có chút xấu hổ, anh biết mà."

Rio cố gắng cắn răng, mắt điếc tai ngơ tiếp tục hỏi: "Cậu thừa nhận mình là một tên sát nhân có nguyên tắc, chẳng lẽ lại muốn ngoại lệ với Lý Tất Thanh hay sao? Bị nhốt, bị lợi dụng, cậu ta chỉ là một người vô tội, vì sao lại bắt cậu ta chịu hết tất cả?"

"Lần trước anh đánh quá nặng tay đi, xương tôi gãy đến giờ còn chưa lành nè." K.Green dùng tay đang mang xiềng xích chỉ chỉ sườn trái cùng đầu gối. "Chỗ này, còn chỗ này, dây chằng cũng bị nứt ra. Hiện tại tôi ngồi chồm hổm cũng có chút khó khăn đó, phỏng chừng dù cho có khỏi hẳn, cũng không thể hoàn toàn khôi phục thân thủ trước đây."

Đây hoàn toàn là một cuộc đối thoại không cùng một chủ đề, dường như đến từ hai hành tinh riêng biệt. Rio kiềm chế xung động muốn đánh đối phương tơi bời một hồi, trầm giọng nói: "Nói cho tôi biết Lý Tất Thanh ở đâu đi! Cậu nhằm vào tôi mà, không dính dánh tới người bên ngoài, muốn ra điều kiện gì thì cứ thống thống khoái khoái nói, đừng có như đứa con gái mập mờ chẳng rõ như thế!"

"Được rồi, anh có nhận được vật phẩm cá nhân tôi gửi bưu kiện tới chứ, giúp tôi giữ nó, đừng có ném đó

nha, nhất là cái điện thoại di động …"

Rio đứng dậy, một quyền nhắm thẳng tới mũi của hắn. K.Green giơ lên cổ tay bị trói cản lại, hai người lùi về phía sau té lên cái nệm, K.Green lợi dụng lòng bàn tay mà nắm chặt lấy tay Rio, nhìn con mắt màu lam đang tràn đầy lửa giận kia, bỗng nhiên mỉm cười: "Moly đã về rồi, đúng không?"

Rio không đáp, hít thở dồn dập.

"Tìm không được Lý Tất Thanh, anh sẽ không thể đối mặt ăn nói với cô ta. Tôi dù sao cũng thân trong nhà tù rồi, không có gì có thể mất được nữa, còn anh thì sao? Anh muốn mất đi người chị duy nhất của mình, cùng cô ta về sau như hai người xa lạ sao?"

"— Bớt nói xàm đi, nói điều kiện của cậu đi! Muốn giảm bao nhiêu năm?" Rio quyết tâm, vừa ra khỏi MCC phải lập tức đi tìm Canning ngay, cho dù phải dùng thủ đoạn ti tiện thế nào, cũng phải khiến cho đối phương lâm trận phản chiến. Còn về K.Green, cho hắn ở trong ngục ngồi cả đời luôn!

K.Green thu lại nụ cười, nghiêm túc nhíu mày nhìn kỹ anh, lộ ra một sự ủy khuất mang tính trẻ con: "Anh cho rằng tôi làm như vậy là vì muốn giảm hình phạt?"

"Nếu không phải muốn giảm hình phạt, chẳng lẽ vì muốn lên ghế điện ngồi? Nhưng tôi vẫn hy vọng pháp luật liên bang phá lệ cho cậu đó!"

"Thật khiến người ta thương tâm mà …" K.Green thì thào nói. "Anh muốn tôi chết, nhưng tôi lại muốn làm tình cùng anh."

Biểu tình Rio nhất thời cứng ngắc: "Cậu — con mẹ nó — đang nói cái gì?" Anh trong lúc kinh sợ đã nói bậy. (Ở đây Rio nói chính là cái từ f**k)

"Không sai, F***ng, chính anh chẳng phải cũng đã nói ra rồi sao? Nói thật, hiện tại tôi rất muốn làm anh, trong ngục giam luôn tràn đầy cái vị đạo chẳng được thỏa mãn đó … Lần trước chúng ta đã thỏa thuận rồi, 'lần sau anh sẽ ở dưới', còn nhớ rõ không?" K.Green dùng cực kỳ bình thản nhìn anh.

Sắc mặt Rio tái nhợt, từ hai môi bật ra tiếng nói băng lãnh tựa như ngọn dao: "Cậu muốn chọc tôi tức giận rồi chết dưới tay tôi nữa chứ gì? Nếu đã vậy, thì cậu thật đúng là tìm đúng người rồi — Cậu cho là với toàn bộ lừa dối, trêu đùa và nhục nhã trước giờ, lúc này cậu còn có thể leo lên trên người tôi sao?"

"Tôi chính là muốn leo lên người anh một lần đó."

Rio không thể nhịn được nữa mà đánh hắn. Hai tay chân của K.Green bị xiềng xích ràng buộc, không thể đánh lại cùng chống đỡ, chỉ có thể cố gắng để nắm tay của anh không trúng vào chỗ hiểm. Đến tận khi hai tay của Rio kiềm chế lấy cổ họng của hắn, mà hắn cũng có thể thấy rõ được sát khí khó chặn được hiện rõ trong mắt đối phương, thì không thể không làm ra thủ thế đầu hàng.

“Khụ … khụ …” Hắn vất vả lắm mới đẩy được tay của Rio ra, ho sặc một lát, mới có thể nói ra thanh âm tối nghĩa: “Đây không phải trêu đùa, cũng không phải nhục nhã … Là uy hiếp, hoặc nói đúng hơn là giao dịch, với trinh tiết của anh (hắn cúi đầu cười nhạo 1 tiếng) cùng mạng của Lý Tất Thanh, anh chỉ được chọn một, vị đặc vụ tinh thần trọng nghĩa của tôi ơi, anh sẽ chọn cái nào?”

“— Cậu thực sự là điên rồi.” Rio lạnh lùng mà nói. “Một tên sát nhân điên cuồng, bướng bỉnh, tự đại, biến thái, bệnh tâm thần.”

“Anh có thể trong cái định nghĩa đó thêm vào một cụm nữa: Người nắm giữ mạng sống của anh rể tương lai của anh.”

Rio cắn răng, thở hồng hộc. Anh không thể giết hắn, tuy rằng rất muốn, nhưng anh không thể không nghĩ tới hậu quả … Suy nghĩ tới Molly, anh không thể tự tay mình hủy hoại đi hạnh phúc cả đời này của chị ấy được … Cái tên khốn ác độc, biến thái phản xã hội này, cho dù anh có dùng hết toàn bộ lời chửi bới có được mắng trên đầu trên cổ của hắn, thì cũng không thể thay đổi được sự thật: Nếu như K.Green không muốn nói, thì chẳng ai có thể ép hắn nói được.

“Anh thấy đó, loại quyết định đưa ra chẳng chút khó khăn gì cả, dù sao lần trước anh cũng đã chuẩn bị tốt tâm lý rồi hay sao. Chỉ cần anh để tôi làm anh 1 lần, tôi lập tức đem anh rể yêu dấu của anh trả lại cho anh — Anh biết tôi sẽ lừa dối anh, nhưng tuyệt đối không nói rồi nuốt lời.” K.Green nói.

Rio hít sâu 1 hơi, cảm thấy một cảm giác mê muội không thể nói lý đến từ đối phương, cái sự mê muội này cũng khiến cho anh cảm thấy bản thân có chút thần chí không rõ: “Nói địa chỉ ra trước đi.”

“Thề trước mộ ông bà cố tổ của anh trước đi.”

“Được rồi, tôi xin thề, cùng cậu lên giường, như cậu mong muốn, có thể chưa?” Rio không nhịn được mà nói. “Hiện tại nói cho tôi biết Lý Tất Thanh ở đâu.”

K.Green tiến đến kế bên tai anh, cúi đầu nói ra 1 câu, sau đó vươn lưỡi vói vào trong vòm tai anh.

Rio giật mình, thất thanh nói: “Không thể nào.”

“Chính là sự thật,” K.Green tự tiếu phi tiếu mà nói. “Ngay trong căn phòng an toàn của các anh. Tôi làm cho cậu ta một thân phận giả là nhân chứng mật quan trọng, cho người giả hai đặc công không ngừng trông coi 24h, tròn 3 tháng, các anh đương nhiên không phát hiện được rồi.”

“Vậy không xảy ra vấn đề gì chứ?”

“Hiện tại không phải lúc để quan tâm đến lỗ thủng của thể chế đâu, darling à.” K.Green đem hai tay bị khóa lại vươn lên trước mặt anh. “Giúp tôi mở khóa 1 tay ra, tôi thích dùng hai tay mình ôm lấy thắt lưng anh.”

“Phải, tôi cũng giống vậy.” Rio nói xong, một chân đá mạnh hắn xuống giường.

Đầu của K.Green đụng vào sàn nhà, trước mắt từng đợt biến thành màu đen. Chờ khi hắn khôi phục tri giác, phát hiện lưng mình đang đặt ở cái bệ cửa sổ giả cao cao, hai chân bị tách ra theo đúng chiều dài của xiềng xích, hai tay mang còng tay bất lực mà vươn ra phía trước, cổ tay đặt lên cái cửa sổ không cách nào mở ra.

“Anh đã thề rồi, Rio!” Hắn kêu to. “Tôi biết anh không phải loại người này!”

“Cậu nói đúng, tôi không bao giờ làm chuyện nói không giữ lời, cho nên dự định thay đổi nội dung lời thề: ‘cùng cậu lên giường, như cậu mong muốn’, không phải là giống thế này sao?” Rio lãnh đạm mà nói, hai ba cái liền đem quần tù nhân của đối phương kéo tuột xuống mắt cá nhân, đồng thời kéo thắt lưng mình xuống.

Anh chỉ đem quần lót âu phục của mình hở ra 1 tí, lấy ra cậu bé không mềm không cứng, rất nhanh vuốt ve vài cái. Nói thật anh hoàn toàn không nghĩ tới, còn có thể cùng K.Green dính dáng gì tới chuyện cơ thể, nhất là ở cái nơi lồng sắt quỷ quái này, nhưng nếu đây là do đối phương tự tìm, thì anh cũng không cần phải thủ hạ lưu tình.

Hậu huyệt khô khốc không có bất luận cái gì bôi trơi cực kỳ khó vào, anh dùng ngón tay thô bạo mà mở rộng. Khi anh điều chỉnh cậu bé của mình đi vào, rút ra, lại đi vào, cảm giác một cổ hơi nóng chợt ào ra … Chính là máu của K.Green.

K.Green phát ra tiếng kêu đau đớn. Trong lòng hắn ảo não, bởi vì khi cùng một chỗ với Rio, cái cảm giác nắm trong tay sự việc, từng bước ép đối phương vào đường cùng quá mức tốt đẹp, khiến cho hắn nhất thời sơ sót không chú ý tới lỗ thủng trong lời nói của đối phương, nên đơn giản mà bị lật lọng. Nhưng xét tới cùng tình thế còn mạnh hơn ý người tính — Nếu như không có xiềng xích vướng bận, thì Rio chưa hẳn chiếm được thượng phong.

“Tôi không thích tiến vào từ phía sau … Càng thống hận làm trên bệ cửa sổ.” Hắn hít một hơi lạnh, gián đoạn mà nói.

Rio không hề để ý tới. Anh đã có chút không khống chế được tiết tấu của chính mình, cơ thể của K.Green trời sinh ra sự hấp dẫn khó cưỡng, còn mạnh hơn sự tưởng tượng của anh. Anh vốn tưởng rằng mình không có hứng thú, nhưng sau khi đi vào, lại phát hiện cậu bé đã cương cứng tới mức đau nhức.

Đây là một cuộc làm tình đầy đau đớn do lâu rồi không được thỏa mãn, không dùng trừu sáp mãnh liệt và tiến vào mạnh bạo thì không thể nào thỏa mãn. Anh dùng hai tay ôm chặt lấy thắt lưng mềm dẻo của đối phương, dùng lực mạnh không ngừng đánh úp về phía cái mông nhô lên của đối phương, trong tiếng nước dâm mỹ đến cực điểm cẩn thận lắng nghe được tiếng rên rỉ của đối phương — Đến từ K.Green, là tiếng rên rỉ đau đớn thật khẽ, khiến cho thần kinh của anh càng thêm hưng phấn, có một loại khoái cảm bạo hành không thể kiềm chế.

K.Green bị chèn ép đến loạng choạng thân thể, hai tay bị xiềng xích trói lại cùng một chỗ, các ngón nắm

chặt đến trắng bệch. Để giảm bớt đau nhức không ngừng kéo tới, hắn cố gắng thả lỏng cơ thể, nhưng chợt thấy vô ích, chỉ có thể tùy ý để mặc cho cơn sóng đau đớn không ngừng ập tới, cắn răng chịu đựng.

Rio hiểu rất rõ, đây chính là cường bạo, nhưng anh vẫn tiếp tục. Đối phương tự làm tự chịu — Anh chính là dùng cái cớ này mà nói với chính mình, đồng thời cảm giác một phần hắc ám trong cơ thể, đang cố gắng tự hạn chế, rồi lại thong thả mà dữ tợn tuôn ra.

Hắc ám này luôn tồn tại, nó chỉ là đang ẩn nấp rất sâu, nhưng vẫn tựa như mắt mèo lóe sáng ra, từ thời đại niên thiếu kiệt ngạo bất tuân nói năng thô lỗ hết lần này tới lần khác, từ tín niệm chấp nhất đến gần như cố chấp, từ những hiện trường giả bộ được bố trí lãnh tĩnh dày công tính toán, hắc ám đó chậm rãi thẩm thấu ra.

Cậu ngh ĩ rằng tôi chính là người như vậy? Anh rất muốn cười lạnh hỏi K.Green, *ngay cả tôi còn không bi ế t bản thân mình chính là loại người như vậy? Có thể nói đ ây mới là tôi, một tôi bị chứng trầm uất, là nguyên nhân dẫn tới việc nghiện thuốc — Tôi cuối cùng cố gắng xua tan đ i sương mù dày đ ặc của hắc ám, nhưng không có ý thức đ ược, nó đ ã hòa quyện cùng một chỗ với linh hồn tôi.*

Nó chính là một phần của tôi.

"Chết tiệt … Rời xa cửa sổ ra … Con mẹ nó, tôi nói không làm ở bệ cửa sổ!" Phảng phất dường như bị rơi vào bóng đè vô pháp giãy giụa, tiếng của K.Green khàn giọng, hai tay cố sức kéo sợi xích, giữa hai cổ tay in đậm dấu ấn màu đỏ sậm.

"Câm miệng!" Rio nôn nóng, vươn tay đè lại cái ót của hắn.

58. Chương 57: Không Thể Chạm Vào

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Câm miệng! Câm miệng! Câm miệng! Câm miệng … Vô số âm thanh hỗn loạn quanh quẩn bên tai, dường như là tiếng rít của các u linh. Chúng không ngừng cuồng bay loạn vũ trong đầu hắn, vươn móng tay muốn xé nát óc hắn. Hắn bị tấn công, bị đưa đẩy, bị bóng đen phía sau áp chế, không thể động đậy, mềm yếu vô lực, ngoại trừ thét chói tai và khóc lóc thì chẳng thể làm gì khác.

Hắn khóc, thét lên, bị kiềm hãm trong nọc độc của đau đớn và sợ hãi, mà đau đớn và sợ hãi lại vĩnh viễn kéo dài.

Khuôn mặt nghiêng của hắn bởi vì bàn tay chèn áp đè siết mà méo mó, chỉ có đôi mắt che giấu mờ mịt và

khủng hoảng hiện ra giữa các lọn tóc, nhờ vào sự đưa đẩy kia mà càng lúc càng tan rả tiêu cự.

Trước mắt không ngừng toát ra mảnh nhỏ quang ảnh điên cuồng, bóng đen kéo dài từ cửa sổ ra ngoài, kéo dài ra phía rừng cây đằng xa, cuối cùng hòa nhập vào bóng tối sâu thẳm.

Đầu của một người phụ nữ đặt ở trên mặt cỏ nhìn hắn, mái tóc đen rối tung như mạng nhện, con mắt mở to trừng trừng, tựa như một cái nấm vừa mới được mọc.

Bà nhìn hắn. Nụ cười nhe răng, ác dục và hung ác, toàn bộ cầu xin, khóc và thống khổ, đều được nhìn chằm chằm. Nhưng chỉ là nhìn chằm chằm.

Đừng nhìn con như thế! Không nên nhìn … Hắn cầu bà, mắng bà, gọi tên bà, nhưng không nhận được sự đáp lại nào.

Đôi môi đầy máu đỏ tươi mở to của bà.

Hắn nghe được tiếng bà kêu rên. Dù cho bao nhiêu năm đã qua, hắn vẫn có thể nghe thấy tiếng rên của bà, cả ngày lẫn đêm, hòa quyện trong khu vườn, quanh quẩn dưới bầu trời …

XXXXXXXXXXXXXXXXX

Rio khi thấy K.Green bắt đầu nôn khan cùng giật run thì phát hiện có gì đó không ổn. Mái tóc đen dưới lòng bàn tay bị mồ hôi làm cho ướt nhẹp, sau lưng áo tù nhân cũng ướt đẫm biến thành màu thâm, khiến cho người thanh niên đang nằm trên bệ cửa sổ nhìn qua cứ như xác chết trôi mới vừa vớt từ dưới nước lên.

Rio do dự 1 chút, buông tay. Cơ thể run rẩy của đối phương càng siết chặt phía dưới của anh, anh nhịn xuống khoái cảm mạnh mẽ trào dâng trong người, nâng khuôn mặt của người dưới thân mình lên.

Sự run rẩy nhanh chóng ngừng lại, khuôn mặt K.Green trắng bệch như tượng sáp, lộ ra không khí trầm lặng sinh cơ tẫn thốn, hai mắt chẳng có chút ánh sáng, dường như hai hạt châu cùng một tông màu nâu, ánh mắt thất thần đang dừng ở một không gian khác, viền mặt tràn đầy nước mắt sinh lý.

Bất an và khủng hoảng bắt đầu siết chặt cổ Rio, tựa như một ngọn gió mạnh mang theo khí lạnh, xua tan đi bóng tối của hận ý, lãnh khốc trong lòng. Anh cảm thấy bản thân vừa mới tỉnh dậy từ trong một cảnh mơ đầy méo mó, anh trong mộng đó rõ ràng không phải là anh, nhưng cũng chính là anh.

Chỗ giao hợp, máu tươi từng giọt rơi xuống, anh dường như mới bị luồng nhiệt lạnh lẽo nào đó kéo tới siết chặt, khiến anh rút ra phần đang chôn sâu trong người đối phương.

"… K.Green?" Rio trầm thấp khàn khàn gọi 1 tiếng, xoay cơ thể vô lực của người dưới thân mình qua.

Anh vuốt ve cái trán ướt sũng của K.Green. Con mắt vẫn tuấn tú nhưng ảm đạm không ánh sáng kia mở to, tựa như nham thạch nóng chảy triệt để bị làm lạnh rồi ngưng kết thành một tầng tầng nham thạch màu nâu, hiện ra một cánh đồng hoang vu không người. Nó khiến cho Rio cảm thấy sợ hãi đến mức trước nay chưa từng có, toàn bộ thể xác và tinh thần vì sợ hãi này mà run rẩy, cổ họng bị siết chặt đến mức không phát ra được tiếng nào. Một sự dụ dỗ không lời xung động thúc đẩy anh cúi người xuống, cố gắng hôn lên đôi môi cùng nước mắt ngay viền mắt của hắn.

Sau đó tầng nham thạch rồi đột nhiên vỡ tan.

Phảng phất có một luồng lực lượng rừng rực, sắc bén, không thể bẻ gãy phá vỡ tầng nham thạch, trừ phần tro tàn phía dưới tuôn trào ra.

Rio chưa kịp thấy rõ được ánh mắt đó thế nào, nhưng dưới cảnh giác đã được mài giũa nhiều năm trong mưa bom bão đạn tấn công mạnh vào thần kinh, khiến cho anh trong nháy mắt đem cả nửa người trên ưỡng ra phía sau một chút.

Đòn tấn công đó rơi vào khoảng không. Nó vốn nên dọc theo một đường vòng cung tinh chuẩn, đâm thẳng vào động mạch cổ của đối phương, khi rút ra thì sẽ tuôn trào một luồng máu tươi.

Nhỏ, nhưng trí mạng. Trên thực tế, nó chỉ là phần cán bàn chải đánh răng nhựa được mài nhọn, nhưng khi rơi vào tay của một tên giết người, thì bất kì thứ gì cũng có thể biến thành vũ khí giết người. Cho dù người đó hai tay có bị xiềng xích.

Một kích không trúng, đòn thứ hai lập tức tới. Rio bất ngờ không phòng bị, nhưng phản xạ có điều kiện do trường kỳ huấn luyện hình thành đã cứu vớt được mạng anh, anh ôm lấy sợi dây xích còng hai tay của K.Green, kéo hai tay hắn siết lại đặt ngay trước đối phương.

"K.Green —" Anh khẽ quát 1 tiếng. Tứ chi đối phương cứng ngắc hòa cùng với ánh mắt đằng đằng sát khí quỷ dị, khiến cho anh cảm giác đứng trước anh không phải là một con người, mà là một Quỷ Hồn đầy máu tanh bị căm hận chiếm đoạt.

K.Green tựa như tỉnh lại từ trong mộng, chấn động.

Hắn chậm rãi chớp mắt, dường như thấy rõ được người thanh niên trước mặt mình là ai, hoặc là vừa như thất vọng, vừa như may mắn mà khẽ mở đôi môi gọi. "… Là anh." Hắn lười biếng mà nói, hòa cùng với giọng nói dường như uể oải và tức tối như bệnh nặng mới khỏi. "Sao nào, còn muốn tiếp tục à, vậy con mẹ nó cách xa bệ cửa sổ 1 chút, lên giường đi."

Rio tại gang tấc nhìn hắn, nét mặt phức tạp đến cực điểm. Sau một lúc trầm mặc, anh cầm lấy sợi xích còng tay kéo về phía mình, rồi sau đó dùng hết sức mà ôm siết lấy K.Green.

"Cái tư thế này thật ngu xuẩn, còn làm bộ dịu dàng thân thiết làm chi." K.Green dùng ngữ khí đùa cợt. "Hai thằng đàn ông phơi mông ra không phải là để làm nhau hay sao?"

Rio càng ôm chặt lấy hắn hơn. "Người cậu hận không phải tôi, người muốn giết cũng không phải tôi. Không sai, cậu với tôi toàn bộ đều là lừa dối, trêu đùa, bức bách, giẫm đạp phần tình cảm của tôi dành cho 'Lý Tất Thanh', dù cho xuất phát từ nguyên nhân gì, cũng không phải là hận."

"Anh quả là có tự tin đó, anh đẹp trai." K.Green trả lời. "Trên thực tế, tôi hầu như muốn khiến cho anh phải thân bại danh liệt — Có thể ngay ngày mai khi báo mới ra, thì có một sự khó chịu khiến cho anh còn muốn chết hơn. Tôi chính là cố ý, anh biết rõ mà, bằng không cũng không tức giận đến mức phát điên, chạy tới đây cưỡng bức tôi."

"Tôi thừa nhận tôi cực kỳ căm tức cậu, lòng mang hận, không chỉ bởi vì lập trường đối lập, mà vì tôi không thể hiểu được cậu, mà cậu thì lại thấy tôi quá rõ." Vị đặc vụ tóc đen cay đắng mà nói. "Tôi vạch trần được mặt nạ trên mặt cậu, nhưng không cách nào thấy được nội tâm chân thực của cậu. Tuy rằng tôi không muốn thừa nhận chuyện này, thế nhưng … Đúng vậy, tôi ôm một thứ ảo tưởng không thực tế với cậu, lại bị cậu một lần lại một lần mà đánh vỡ nó."

"Vậy anh tốt nhất đừng có ôm huyễn tưởng với tôi nữa, bởi vì tôi có thể tiếp tục đánh vỡ nó."

"Vì sao — Vì sao lại bức tôi phải hận cậu như vậy?"

K.Green nghiêng đầu suy nghĩ 1 chút, mỉm cười nói: "Bởi vì như anh đã nói, tôi chính là một tên sát nhân điên cuồng, bướng bỉnh, tự đại biến thái, bệnh tâm thần."

Rio lần thứ hai trầm mặc.

Sau một tiếng thở dài không tiếng, anh đưa tay kéo quần của K.Green lên. "Hậu môn của cậu đã bị xé rách rồi, nên tới phòng y tế kiểm tra và cầm máu đi."

"Lời kiến nghị đến từ người phạm tội cưỡng bức, cám ơn." K.Green nói.

"Kỳ thực cậu hoàn toàn có thể đừng dùng cách nói mang đầy súng ống như thế, đã tới lúc này rồi, cậu đã không còn cách nào khiến tôi tức giận nổi nữa đâu." Rio điều chỉnh lại quần áo của mình, từ trong tới ngoài đều đã khôi phục lãnh tĩnh nhất quán. "Quả thật, hôm nay ở tòa cậu đã khiến cho tôi gặp một rắc rối cực lớn, nhưng tôi có thể giải quyết. Thật đáng tiếc là cậu phải tiếp tục ở lại ngục giam rồi — hoặc có thể là phải ngồi cả đời — Thế nhưng yên tâm, tôi nhất định sẽ thường tới thăm cậu. Cậu biết không, vừa lúc nãy, tôi chợt cẩn thận suy nghĩ lại: Trên thế giới này sẽ có một người, sẽ có mối quan hệ dây dưa không rõ vừa tương hỗ vừa tương nghịch, không giống với những người khác, không thể dùng cách bình thường để đối xử với người đó, nếu như cậu chính là người đó của tôi, thì tôi cứ tiếp nhận hiện thực, không cần phải phản kháng nữa."

"Thời gian thăm hỏi kết thúc, tôi phải đi." Vị đặc vụ tóc đen đi tới cửa, bỗng nhiên dừng lại bước chân, quay đầu lại nhìn K.Green, ánh mắt dịu dàng khác hẳn với lúc bình thường, dường như đang lo lắng sẽ xúc phạm tới cái gì đó, nhưng lại không thể không quan tâm. "Ở bệ cửa sổ, đã từng phát sinh ra chuyện gì à?" Anh hỏi. "Tôi cảm giác nó là một cơn ác mộng — Ác mộng không thể nào thoát được, tôi cũng từng nằm trong ác mộng, là do cậu đã kéo tôi ra. Hiện tại, đến tôi tới kéo cậu ra."

Còng tay ở cổ tay K.Green phát sinh một tiếng lay động. Ánh mắt của hắn lúc này vừa băng lãnh mà hắc ám, giống như đáy biển mà không có tia sáng nào có thể rọi tới, mai táng vô số hài cốt tử vong bí ẩn. Trong mắt của hắn, Rio cảm thấy một loại cảm giác hít thở không thông, nhưng rất nhanh phát hiện đó chỉ là một ảo giác, đối phương chỉ là mạn bất kinh tâm nhún nhún vai: "Phát sinh chuyện gì à? Vừa nãy, tôi vừa bị một người cưỡng bức đó? Cần báo cảnh sát không, sếp?"

"… Tôi biết hành vi vừa rồi của tôi là sai, nhưng tôi sẽ không vì thế mà xin lỗi đâu." Rio nói xong, cắn chặt môi, rồi mở cửa đi ra khỏi phòng.

K.Green ngồi yên ở đó, không chớp mắt nhìn Rio rời đi. Đến tận khi cảnh ngục tiến vào, bắt hắn phải trở về phòng tù của mình, hắn mới thở ra một hơi thật dài, vũ khí nhỏ ngay giữa các ngón tay giấu ngược vào trong tay áo.

XXXXXXXXXXXXX

Alessio chán đến chết nằm ở trên giường, duỗi thẳng đầu ngón chân, lơ lửng không chạm vào ván giường ở giường trên. Nghe được tiếng bước chân từ xa tới gần, y nhảy dựng người lên, đón tiếp bạn cùng phòng trở về.

"Cậu nhìn qua khí sắc chẳng tốt, bệnh hả?" Y vừa thân thiết hỏi, vừa dùng ánh mắt ý bảo tên cảnh ngục áp giải mau chóng đóng cửa lại cút đi.

"Có chút mệt, muốn ngủ chút." K.Green trả lời lấy lệ, dùng mấy bước đạp lên bậc thang.

Ánh mắt chuyển tới được phía sau của hắn, sắc mặt Alessio nhất thời âm trầm xuống tới, bỗng nhiên đưa tay kéo vạt áo tù nhân của hắn.

K.Green quay đầu lại, không nhịn được nhìn y.

Lạnh lẽo thoáng qua nhanh chóng, đôi mắt màu lam của người Italia vẫn là dáng dấp nhẹ nhàng khoan khoái ôn hòa như trước, tựa như một người thanh niên không sầu vị đời. "Phía sau quần của cậu đều là máu," Y vẻ mặt lo lắng. "Cậu bị thương à?"

"Không có việc gì, không cần mày xen vào."

"Nhưng mà cậu bị thương chảy máu kia, tôi phải kêu người tới đưa cậu vào phòng y tế."

K.Green đẩy tay của y ra. "Tao nói không có việc gì. Tao không muốn tới phòng y tế, mày để yên cho tao ngủ 1 giấc, được không?"

"Đương nhiên …" Alessio có chút xấu hổ mà trở lại giường của mình, một lát sau mới lú đầu ra. "Tôi có

thuốc giảm nhiệt, còn có thuốc mỡ cầm máu, băng gạc, cậu cần không?"

K.Green mới vừa nhắm mắt lại bất đắc dĩ thở dài: "Cho tao đi."

Alessio lập tức nhảy xuống giường, lục tung tìm ra được một đống đồ chữa bệnh, trải ở trên chiếu. "Nếu tay cậu với không tới, tôi giúp cậu bôi thuốc cho."

"Không cần, tao tự làm." K.Green lười biếng nằm xoay người ra mép giường, Mép giường lộ ra nửa khuôn mặt có chút uể oải của người bạn cùng phòng, hắn thở dài, khởi động nửa thân thể tiến đến trấn an. "Xin lỗi, Alessio, hôm nay tâm tình tao không được tốt."

"Bởi vì người vừa gặp hồi nãy? Tụi nó giày vò cậu à? Vì vụ án? À, tôi đã biết thân phận của cậu, từ báo, nói thật, tôi đến giờ vẫn không thể tin được, cậu chính là 'sát nhân liên hoàn sát nhân' đại danh đỉnh đỉnh." Alessio cảm khái mà nói. "Cậu thoạt nhìn nhã nhặn, thanh tú như vậy mà."

"Mày thoạt nhìn cũng không giống một tên Mafia giết người không chớp mắt. Thế giới này vốn trong và ngoài chẳng đồng nhất mà." K.Green nói. "Tao bị giày vò, nhưng không phải vì vụ án."

"Vậy là vì sao?" Alessio chuyển con mắt vào bộ ngực nằm sấp của hắn. Từ giữa vạt áo, lóe ra một thẻ bài kim loại màu xám bạc, giống như thẻ bài của lính, điều khác biệt, chính là trên thẻ bài vuông vắn 2 tấc Anh này không có khắc tên, bên ngoài chỉ vẽ những hoa văn quỷ dị, ở giữa là một cái hố đỏ sậm được khoét vào, giống như máu trên mặt kính, ở bên giới là những đường viền giống như thái dương phóng xạ ra. "Hay là ân oán năm xưa, như, giữa các bang phái?"

K.Green lập tức đưa tay cầm lấy thẻ bài mà trước đó ở Nguyệt Thần Đảo đã lấy được từ trên người của Neal, bỏ vào trong áo, lơ đãng đáp: "Không, tao không phải xã hội đen."

Alessio lộ ra nét mặt 'dù cho cậu có phủ nhận tôi cũng đã biết rõ rồi', nói: "Yên tâm đi, tuy rằng Mafia New York cùng Huyết Bang lúc đó có một khoảng thời gian chẳng mấy thoải mái gì, nhưng dù sao cũng đã là chuyện cũ. Laoag cũng chết nhiều năm đến vậy rồi, sẽ không còn mấy đứa con nuôi của ổng làm khó dễ gì nữa đâu."

"Đám con nuôi của Laoag?"

"Không phải sao, một trong người sáng lập ra Huyết Bang cực mạnh, điều tiếc nuối nhất cuộc đời ổng chính là không có hậu duệ đời sau, cho nên trong con nuôi của ổng chọn ra một đứa. Có người nói ổng đã từng làm ra 7 cái bảng tên, phân ra những đứa con nuôi mà ổng ưu ái nhất, lẽ nào đây không phải là một trong số đó?"

"Nghe qua rất có lợi hại đó nha, đáng tiếc tao chưa từng nghĩ cái thẻ bài này có chỗ lợi gì."

"Thời đại thay đổi mà, nếu quá lỗi thời thì sẽ bị loại mất, có thể 20 năm trước còn có người nhận ra được

giá trị của cái thẻ bài này, nhưng hiện tại … Chỉ có thể đặt trong viện bảo tàng của đám xã hội đen, nếu như nó có tồn tại."

"Nói như vậy, dù sao tao có mang hay không cũng không có sao? Dù sao cũng là đồ vật gia truyền mà, tao cũng không muốn tùy tiện đánh mất."

"Hẳn là được, dù sao sau cái chết của ông trùm kia, người thì ẩn lui, người thì hoạt động ngầm, có người chắc cũng xuống mồ rồi … À, còn có một đám bị nhốt ở 'Phần Mộ' nữa, phạm phải 30 trọng tội, nhận khoảng thi hành án hơn 100 năm, phỏng chừng ngay cả đầu khớp xương cũng dính vào tường phòng giam luôn rồi. Có thể cậu đã nghe thấy tên của người đó, Lafare Stoker, cũng là một trong số đám con nuôi của Laoag."

" 'Phần Mộ'? Mày đang nói đến ngục giam đảo Rex?" Đáy mắt của K.Green xẹt qua u quang không thể thấy rõ.

"Chính là hòn đảo đó, ở trên đó có 10 tòa ngục giam cảnh giới không giống nhau, trong đó có 5 căn là để giam những phạm nhân trọng tội. Sẵn nói luôn 1 câu, ông anh xui xẻo của tôi cũng nằm ở trong 1 tòa của đám đó."

"Mày cũng đã nói, này là chuyện cũ năm xưa, vậy sao một người mới 20 tuổi như mày lại biết rõ chuyện này?"

Alessio mang theo tiếu ý ngượng ngùng: "Tựa như cậu nói đó, đồ gia tộc truyền lại mà." Y vừa nói, vừa xoa lớp thuốc mỡ giảm nhiệt, cẩn thận ở ngay miệng ống đâm 1 lỗ nhỏ. "Thật sự không cần tôi hỗ trợ sao? Kỳ thực loại chuyện này cũng không phải chuyện gì lớn, chỉ là giống bị đâm mấy dao thôi mà, năm 15 tuôi tôi thiếu chút nữa vì chuyện này mà tự tay mình nhét súng vào trong miệng, nhưng sau đó lại suy nghĩ cẩn thận lại, chỉ vì một tên khốn nên xuống địa ngục mà tự hại chính mình, thật quá ngu xuẩn."

"… Vậy mấy tên đó sau này thế nào?"

Alessio nhún nhún vai: "Máy xay thịt dùng rất tốt." Y kéo ống quần, để K.Green thấy chỗ vết thương cũ ngay gót chân mình. "Tôi vẫn không xóa đi vết sẹo này, chính là để nhắc nhở bản thân mình: Nếu như mày bị ai đó thương tổn, thì đơn giản nhất, giết nó."

K.Green trừng mắt nhìn, rất giống một đứa học trò ngoan không thể giải được bài toán khó: "Nhưng tôi không muốn giết người đó."

Alessio rất muốn thuận tay mà kiểm tra thử đôi lông mi đen dài thẳng của hắn, nhưng vẫn cố nhịn xuống: "Vậy đòn trả lại đòn, ăn miếng trả miếng."

K.Green gật đầu: "Nói rất đúng — cũng sẽ có một ngày như thế."

XXXXXXXXXXXXXXXXX

Sau khi Rio đi ra khỏi MCC, thấy Robert đang ngồi ở trong xe chờ anh. Vị đặc vụ mắt xanh lục vừa thấy cộng sự của mình ra lập tức hỏi: "Sao rồi, không tức tới mức bóp chết hắn chứ, vậy công việc của anh nhất định mất tiêu luôn đó."

"Yên tâm, hắn còn sống. Thế nhưng," Rio dừng lại 1 chút. "Chắc sẽ có một khoảng thời gian hơi khó khăn 1 chút."

Robert vỗ vỗ vai của anh: "Đừng có thể hiện cái ánh mắt hổ thẹn này chứ, đó là do hắn tự tìm lấy mà. Được rồi, thừa dịp anh đến chỗ này giáo huấn tiểu bại hoại đó, tôi đã tìm kiếm quỹ tích nhân sinh 36 năm qua của tên Canning, tìm được một bước đột phá khá tốt. Y có một bà vợ xinh đẹp cùng hai đứa con gái, còn có một đứa con trai nhận nuôi từ trại trẻ mồ côi, trên thực tế, đứa con nuôi trên danh nghĩa này lại là con của y cùng tình nhân, mà tình nhân này lại là cháu gái của vợ y — có phải rất trái luân lý đạo đức hay không? Cuộc đời quả thực như vở kịch máu chó mà. Anh nói thử xem nếu như bà vợ người mẫu cùng ông cha vợ nhiều tiền của y mà biết chuyện này, có thể sẽ tát mạnh lên mặt y mấy cái, sau đó đem tờ giấy ly hôn quăng thẳng vào mặt y hay không?"

Rio gật đầu nói: "Làm bên có lỗi, y không những mất đi quyền giám hộ con gái, phải đưa ra một khoản dưỡng phí khá cao, mà còn bị truy cứu trách nhiệm pháp luật, nếu như y dám cùng cháu của vợ mình thông dâm, mà đứa cháu đó còn chưa thành niên, thì y chết chắc rồi."

"Giữa việc phải ly hôn vợ xa con, với với hậu quả của tội danh 'Nhất thời sơ sảy mà cung cấp chứng cứ lệch lạc' thì so ra, hậu quả thứ hai nhẹ hơn nhiều." Robert nhấn ga, khoái trá huýt sáo. "Tôi rất muốn nhanh chóng chạy tới gõ đầu y một phen, tên cá sấu chỉ biết tư lợi, quỷ kế đa đoan."

Hơn hai tiếng sau, bọn họ đã ở trong văn phòng của Canning Gonsales, nhìn cái tên luật sư ngồi ở phía sau bàn đứng ngồi không yên mặt như màu đất, liên tiếp chà lau mồ hôi hột không ngừng tuôn rơi kia, chợt có một khoái cảm cường thế khi trở được mình.

Canning sau một thời gian đấu tranh tư tưởng, cuối thất bại hai tay ôm đầu, vò đầu bứt tai: "Được rồi, các anh thắng, nhưng chúng ta sẽ ký hiệp nghị …"

Đúng lúc này, điện thoại di động của y vang lên tiếng kêu. Canning táo bạo lấy điện thoại ra nhìn, nhấn nút trò chuyện. Vài giây sau, biểu tình trên mặt y đọng lại, ngay ra đó, lại hiện ra nét mặt không thể tưởng tượng nổi, như gãi đúng chỗ ngứa. Sau khi cúp máy, y nhìn hai vị đặc vụ FBI đang ngồi đối diện giọng mỉa mai cười: "Tôi nghĩ, các anh đã không thể cùng tôi thương lượng được nữa rồi, cá lớn đã sa lưới, thì còn cần đến một con tôm nhỏ như tôi sao?"

"Có ý gì?" Robert hỏi.

"Ý là, vụ án mà các anh quan tâm nhất, người bị tình nghi khiến các anh vướng tay chân nhất — Mr.K.Green, vừa đồng ý nhận tội, cùng với chính phủ liên bang tiến hành giao dịch biện tố."

XXXXXXXXXXXX

"Chuyện quái gì thế này?" Trở lại trong xe, Robert khó có thể tin mà hỏi Rio. "Cái tên K.Green ngoan cố kia lại tự nhiên nhận tội sao? Rio, hồi nãy anh làm cái gì hắn vậy, dùng nước thánh tẩy rửa linh hồn cho hắn hả?"

Rio bất giác nhíu mày: "Chuyện này hoàn toàn không hợp với phong cách của hắn, trừ khi … Hiện tại hắn lại có kế hoạch gì mới nữa rồi. Nói chung, tôi vẫn cảm thấy không ổn."

"Tôi cũng vậy." Robert nói. "Nhưng nếu muốn nhận tội thì hắn nhất định phải nói cho rõ ràng mọi chuyện, chí ít chúng ta cũng sẽ biết được thân phận thật của hắn."

"Cái gọi là 'thân phận thật' của hắn nói, anh tin sao, là tôi thì sẽ không tin." Rio cười khẩy, chuyển tay lái, tới cao ốc FBI. "Anh thông báo cho nhân viên liên quan đến việc điều tra thân phận thật sự của K.Green, đem toàn bộ tư liệu có được chuyển hết qua cho tôi."

"Anh muốn đích thân điều tra sao? Nhưng vụ án …"

"Anh kết thúc nó giùm tôi đi, dù sao hắn cũng đã nhận tội rồi mà."

"Chính vì hắn đã nhận tội, thì anh cớ sao lại phải tích cực như thế? Tư liệu suốt 20 mấy năm, dường như mò kim đáy biển, đủ sức khiến cho anh không ăn bận rộn mấy tháng, mà chẳng có ý nghĩa lớn gì cả." Mặc dù biết rõ cộng sự của mình cố chấp tới mức nào, Robert vẫn chưa từ bỏ ý định khuyên can.

Rio trầm mặc chốc lát, trầm thấp mà nói: "Bởi vì tôi muốn biết, ở bệ cửa sổ đã từng phát sinh ra chuyện gì."

59. Chương 58: "phần Mộ"

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

"Sát nhân sát nhân liên hoàn" đột nhiên nhận tội đã nhấc lên một làn sóng dư luận xã hội mạnh mẽ, tin tức truyền thông không ngừng đưa tin, công chúng cũng chia ra thành từng phần mà đưa ra kết luận, ở mấy diễn đàn online còn cãi nhau ầm trời, tiêu điểm tranh cãi đã chuyển từ "Dùng bạo chế bạo có tội hay không" trở thành "Vì sao ở trong quan tòa sơ thẩm có được lợi thế giờ lại tự dưng nhận tội", về liên bang chính phủ cùng với cục có phải có động thái gì mờ ám hay không, những dư luận không ngừng dâng trào. Bên ngoài chung cư của Rio cùng Robert luôn chật ních các phóng viên. Do đoàn fan hâm mộ của K.Green vây quanh và kháng nghị, cho nên nơi tạm giam quả thực tựa như pháo đài giữa trời mưa bão, thiếu chút nữa xuất động cảnh sát chống bạo lực cùng phi cơ trực thăng ra ngăn cản.

Trong văn phòng, Robert vừa kiểm tra tin trên internet, vừa chửi tục: "… Tra tấn bức cung? Vô nghĩa, hắn cũng không phải bị nhốt trong một tòa tháp ma …" 'Giao dịch chẳng ai biết được'? Vậy tại sao tụi mày lại biết được chứ hả? Rio … mấy đứa phóng viên này, con mẹ nó quá điên cuồng rồi, lại còn dám nói anh cùng K.Green có —

Tim của Rio chợt nhảy không ngừng.

"— À, xem lộn, xin lỗi, ngại quá, cái này là văn huyễn tưởng của mấy 'fangirls'."

"Fangirls?" Rio không hiểu được mà hỏi.

Robert nhìn lén một chút Rio, nghĩ nét mặt ánh mắt của anh khá bình thường, tựa như đã triệt để thoát khỏi được đau khổ trước đó, chắc đây cũng không cần cố gắng giấu giếm đi chuyện có chút nhạy cảm này. "À, chính là tranh chấp giữa fan LK và KL, chủ yếu là fan nữ trẻ đó mà."

(L là Laurance, họ của Rio, K là K.Green, LK là Rio công K thụ, KL là ngược lại)

"Tôi không hiểu cho lắm."

"Chính là fan của hai người các anh, cái vụ mà … trên dưới gì đó."

Rio chấn động nhìn y, đối phương liên tục xua tay biểu thị vụ này không dính tới y.

"Đều do cái bản truyện 'Kỳ sinh tử' chết tiệt kia, Canning đem một phần ngắn trong đó cắt ra bán cho mấy trang web, khiến cho người trên trên internet liền oanh động, anh có biết bao nhiêu nhà xuất bản tranh nhau quyền xuất bản lần đầu tập truyện đó không, toàn do người trong nghề đó truyền tin ra cho chúng ta đấy. Được rồi, tiện nói luôn 1 câu, toàn bộ tiểu thuyết đã được xuất bản trước đó của Roy Lee hiện tại đều đã bán sạch, có người nói hiện tại còn đang tiếp tục tái bản này."

"… Thế giới điên cuồng." Rio bình ổn hơi thở, cảm thấy mình sắp bị nghẹn chết rồi. Cư nhiên hiện tại lại có nhiều người chỉ bởi vì một quyển tiểu thuyết đã phán đoán người chấp pháp cùng người bị tình nghi có quan hệ với nhau sao? Chết tiệt, K.Kreen sẽ không đem những chuyện không nên viết mà viết hết vào trong đó hết rồi đi? Ví dụ như dùng miệng lấy viên đạn, thậm chí lúc đó … Anh không thể không tuyệt vọng mà suy nghĩ, danh dự của FBI chắc chắn sẽ bị hủy hoại trong vòng chưa đầy 1 phút.

"Cũng không thể nói vậy được, trước đây lưu hành chính là fan hâm mộ viết thư tình cùng cầu hôn mấy tên sát nhân, hiện tại đổi thành lập fanpage cùng tạo CP." Robert nhún vai, có chút ít châm chọc mà nói. "Thời đại tiến bộ mới đúng."

Rio lấy tay nâng trán, cúi đầu rên rỉ 1 tiếng.

“Không có gì đâu,” Vị cộng sự mắt lục thoải mái vỗ vỗ bờ vai của anh. “Chỉ là một số fangirl có ý nghĩ bậy bạ thôi mà, sẽ không ảnh hưởng tới cuộc sống và công việc của anh đâu, hơn nữa tôi cũng sẽ giữ kín như bưng. Thế nhưng nói thật, tôi cũng rất hiếu kỳ — hai người các anh rốt cục ai trên ai dưới?”

Câu hỏi này khiến cho Rio ngay cả lực rên rỉ cũng không có. Anh dùng quyển báo trong tay cố sức gõ đầu Robert: “Đội đột kích bên kia thế nào rồi, giải cứu Lý Tất Thanh ra chưa?”

“Tin vừa mới truyền tới, đã thành công nghĩ cách cứu viện, còn đưa cậu ta vào trong bệnh viện tiến hành kiểm tra toàn thân, ngoại trừ tinh thần còn có chút hoảng hốt, cái khác không có vấn đề gì. Điều tiếc nuối chínhl là, người phụ trách trông coi đã sớm nghe tin rồi chuồn, nên không có bắt được, bằng không có thể hỏi được một chút nội tình của K.Green rồi.”

Rio như đã dự liệu được từ trước: “Dù cho bắt được cũng chưa chắc hỏi được thứ gì, hắn đã lập mưu rất chắn rồi mới hành động.”

“Cho nên tôi mới giật mình khi hắn bỗng nhiên nhận tội như thế.” Robert nói. “Tôi nghe kiểm sát trưởng Matriney sáng nay đã thành công tiến hành giao dịch biện tố với hắn — Hắn muốn tại tòa thẩm vấn nhận tội và sám hối, thể hiện thân phận thực sự của mình trước cục, nguồn tài chính cùng nguồn tin của bọn đồng bạn, còn trước mặt phóng viên và công chứng thừa nhận tình tiết trong tiểu thuyết chính là sáng tác văn học, không phải sự thật, đổi lấy thời hạn thi hành án 17 năm.”

“17 năm.” Rio trầm giọng nói, ánh mắt nhìn xuống ảnh chụp của K.Green ngay trang bìa tờ báo.

“Kỳ thực cũng không dài đến mức đó, chỉ cần mãn 2/3 thời hạn thi hành án là có thể xin tòa cho chấp hành giám ngoại rồi …” Robert cảm thấy bầu không khí có chút không thích hợp, vội vã chuyển câu chuyện. “Anh có biết nhà hắn ở Phoenix, tên thật là Elvis Lee không? Cha mẹ hắn —“

Robert đột nhiên ngừng nói, bởi vì trên khuôn mặt của vị đặc vụ tóc đen đối diện đang hiện rõ biểu tình đùa cợt: “Tin nó là anh thua chắc”.

“Được rồi, tôi biết anh sẽ không buông tha mà tự mình đi điều tra vụ này.” Y nhún nhún vai. “Cái đồ cố chấp, chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế.” (1)

(1) Chứng bệnh OCD (Obsessive Compulsive Disorder), chứng bệnh rối loạn ám ảnh cưỡng chế.

Rio cười cười, đang định nói tiếp, thì có tin nhắn vang lên. Anh lấy điện thoại ra nhìn dòng chữ trên màn hình, sắc mặt biến hóa vi diệu, chợt đứng dậy, cầm lấy áo ba-đơ-xuy màu đen khoác trên lưng ghế. “Tôi có tìm được một đầu mối từ một tập hồ sơ từ 20 năm trước, hồ sơ này ở bang Utah. Robert, có một nhiệm vụ muốn giao cho anh.”

“Nhiệm vụ? Bảo đảm hoàn thành nó.” Robert cà lơ phất phơ nâng tay lên để lên trán như chào theo nghi thức quân đội.

"Đến sân bay đón một người tên là Molly Laurence, nữ, chuyến bay của chị ấy vừa mới đáp xuống."

"Molly Laurence …" Robert mở to con mắt, bỗng nhiên như giật mình từ cơn ác mộng mà kêu to. "Molly! Không không, anh không thể đem cái việc xuất sinh nhập tử này cho tôi được! Anh nói thử coi tôi phải giải thích với chị ta thế nào, nói là anh hại anh rể thật bị giam lỏng rồi giờ đang nằm trong bệnh viện điều trị, còn anh rể giả thì sau khi lên giường với người ta xong thì đẩy người ta vào ngục? Trời ạ, tôi thật không dám tưởng tượng biểu tình của Molly lúc đó thế nào đâu nha. Nghe này, Rio, trốn tránh không thể giải quyết bất luận vấn đề gì! Dù sao chị ta cũng là chị gái anh, dù cho tức giận thế nào cũng không giết anh, còn tôi thì khác đó … Rio! Rio!"

Vị cộng sự tóc đen của y không hề quay đầu lại mà bước nhanh ra khỏi văn phòng, gần như là đẩy tung cửa ra, chạy trối chết.

XXXXXXXXXXXXXX

"Cậu phải đi sao?" Trong phòng giam MCC, Alessio hỏi K.Green đang ngồi ở mép giường đợi cảnh ngục tới gọi tên. "Nghe nói cậu thật sự đã nhận tội, cái này tôi thấy cũng không phải giật mình gì, điều khiến tôi giật mình chính là, cậu tự dưng lại chỉ định muốn tới ngục giam ở đảo Rex, còn dùng nó là một trong các điều kiện giao dịch biện tố?"

K.Green không hề trả lời, cũng không cảm thấy kỳ quái vì sao tên người Ý này lại biết được vụ đó — Y thoạt nhìn tựa như một tên không hề thiếu thủ đoạn, có một mạng lưới quan hệ rắc rối khó gỡ.

"Chẳng phải tôi đã từng nói với cậu, đảo đó còn có tên gọi là 'Phần Mộ' hay sao?" Alessio ngồi xuống bên cạnh hắn, dùng một ngữ khí đầy khuyên bảo hắn mà nói. "Hãy nghe tôi nói, phần lớn các ngục giam đều không như trung tâm câu lưu, chúng tôi ai cũng biết rõ mấy ngục giam giam cầm trọng tội chính là cái dạng quỷ quái thế nào, nhưng tin tôi đi, 'Phần Mộ' so với tưởng tượng của cậu về tất cả các ngục giam khác đều càng khó mà tưởng nổi."

K.Green đẩy cánh tay của y đang khoác lên vai mình ra, mạn bất kinh tâm mà đáp: "Tao biết."

"Vậy sao cậu còn –" Alessio bỗng dưng ngừng nói. Trong thời gian ngắn ngủi vừa qua y đã sớm hiểu được phần nào bạn cùng phòng này của mình, biết đối phương nhìn như một cơ thể khá bình thường lại đang ẩn chưa một sức bật mười phần cứng cỏi lợi hại. Người như thế, một khi đã quyết định làm chuyện gì đó, cho dù là thượng đế cũng không cách nào ngăn cản.

"Được rồi," Alessio thở dài nói. "Nếu như cậu chính là cố ý làm vậy, thì tôi chỉ muốn cậu giúp tôi một việc." Y đưa tay vói vào trong áo tù nhân của mình, từ trong người lấy ra một cái nhẫn nằm trong cái túi trong, đặt vào lòng bàn tay K.Green. "Xin giúp tôi giao cái nhẫn này tới tay cho anh tôi, y gọi là Timothy Berardi, ở khu 5 của ngục giam đảo Rex."

K.Green nhìn nhìn cái nhẫn, ở trên mặt nhẫn có khắc hình hai con rắn hoa trắng đang quấn đầu vào nhau, một cái nhẫn khá đắt. "Tao nghĩ không chỉ đơn giản là cái nhẫn, hơn nữa bản thân mày cũng có cách để có thể đem nó tới ngục giam đảo Rex mà."

Alessio nói. “Đúng vậy, nhưng tôi chỉ tin cậu. Với lại, nó không chỉ là một cái nhẫn, mà chính là con dấu của gia tộc, gia tộc Berardi của Ý, tôi nghĩ là cậu đã từng nghe qua.”

“Ồ, con dấu của đầu lĩnh mafia.” K.Green trêu chọc. “Chẳng lẽ tụi mày còn giữ thói quen dùng con dấu đóng như thời cổ sao?”

Alessio có chút thẹn thùng mà nói: “Cũng là tín vật truyền lại của gia tộc thôi, kỳ thực chúng tôi lại hay gọi nó là ‘chiếc nhẫn bị nguyền rủa’. Bác của tôi, cũng là chủ nhân của nó trước đó, chết vì bị ám sát; tiếp theo là tới anh họ Derrick của tôi mang nó, chẳng hiểu sao ở trên du thuyền lại bị điện giật bất ngờ bỏ mình; một anh họ khác của tôi Vincent tiếp nối mang nó, kết quả lại bị cái thang máy đang đi bị trục trặc bị rơi từ tầng 10 xuống phấn thân toái cốt..”

“Mày tin chuyện này?” K.Green hỏi lại.

“Nó không phải chuyện quan trọng, quan trọng là.. dù cho tin hay không, thì tôi cũng không định mang nó, nhưng anh của tôi hiển nhiên không nghĩ như vậy.” Alessio nhún vai. “Tôi đoán nếu tôi không đem nhẫn giao cho y, coi chừng lúc nào đó tôi cũng sẽ chết bất ngờ đấy.”

“Tình cảm của anh em mày không tốt?”

“Không, rất tốt — Chỉ cần không liên quan tới lợi ích.”

K.Green cân nhắc chốc lát, nói: “Được rồi, tao giúp mày, coi như cảm ơn mày trong thời gian qua chăm sóc tao. Nhưng tao không nhận ra anh mày.”

“Cậu vừa tới có thể lập tức nhận ra, tôi đảm bảo.” Alessio mỉm cười nói.

Lúc này, cảnh ngục đi tới, dùng côn gõ gõ cửa sắt, nhắc nhở đã đến giờ xuất phát. K.Green đem cái nhẫn bỏ vào túi trong của đồ lót, đứng dậy đi tới cửa. Alessio nhịn không được nắm lấy cổ tay hắn, trước khi đối phương giãy ra, kề sát tai của hắn nói. “Cẩn thận … từng người.”

K.Green khẽ gật đầu, đi ra cửa ngục đã được cảnh ngục mở ra.

Lúc đi qua hành lang, hắn nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc — Đó chính là một trong đám chơi mạt chược, sát thủ chuyên nghiệp của một bang xã hội đen lớn ở Hương Cảng. Tên thanh niên châu á mang mắt kính đứng trước mặt bọn họ, thoạt nhìn tái nhợt gầy yếu, không hề có tính công kích, nhưng lại khiến cho bọn cảnh ngục cảm giác như vừa thấy một con độc xà, lập tức đề phòng.

“Đừng khẩn trương, tôi chỉ muốn tới đây cảm khái một chút thôi mà.” Y dùng tiếng nói vừa nhỏ vừa run mà nói. “Hắn đi rồi, bọn tao lại thiếu một tay.”

Vừa nói y vừa đi tới bên tai K.Green, nhẹ giọng mà nói ra một câu: "Thấy mày chơi bài rất tốt, nên cho mày một món quà nhỏ — dưới viên đá ở phòng quần áo ở khu 6 'Phần Mộ', tìm cẩn thận đi nha."

Đợi đến khi bọn cảnh ngục tiến lên ngăn cản, thì y đã như con rắn xà nhanh chóng lẻn đi.

K.Green dường như có chút suy nghĩ, miệng chợt nâng lên.

Xe chuyển ngục chỉ có duy nhất một hành khách, ở trong bóng đêm thâm trầm rời khỏi nơi tạm giam liên bang New York.

Alessio đứng ở ngay trước cửa sổ lầu 7 MCC, nhìn theo xe bị bóng đêm nuốt chửng, vươn tay ra bên cạnh. Điện thoại di động từ túi trước của cảnh ngục được đưa tới bàn tay của y, thanh niên người Ý kia nhấn một dãy số, sau đó chỉ nói 3 chữ: "Hắn tới rồi."

XXXXXXXXXXXXXXX

Đường ven biển hoang vắng ẩn hiện trong ánh bình minh. Một hòn đảo đơn độc cách đường ven biển 2km, chỉ có duy nhất một cây cầu dài nối giữa đất liền và đảo, tựa như một khối u ác tính không bình thường chợt phát triển lan nhanh ra khắp nơi đầy đột ngột. Trên đảo kia có rất nhiều tòa kiến trúc thấp bé, bên cạnh đảo còn có một sà lan lớn từ lâu đã không thể sử dụng dành cho con thuyền bỏ neo, mặt khác còn có một con thuyền đã qua năm lần sơn phết chồng lên nhau — toàn bộ những kiến trúc này chỉ có một công năng duy nhất: ngục giam.

Hàng rào điện bọc trên các tường cao tầng tầng vờn quanh khu ngục giam đảo Rex chia thành 10 khu vực, con đường quanh co nối giữa chúng tựa như mê cùng, tự chúng mỗi tòa nhà đều đứng lặng, ngăn cách.

Nơi này là một góc chết bị toàn bộ thế giới phỉ nhổ và lãng quên.

Từng phạm nhân được đưa tới đây, điều đầu tiên muốn làm, chỉ có tắm.

Do phạm nhân bị giam giữ số lượng rất nhiều, nên phòng tắm được chia thành 3 cử sáng trưa chiều sử dụng thay phiên, lúc có hai gã cảnh ngục áp giải một phạm nhân mới vào phòng tắm khu 5, thì không gian to lớn lập tức trở nên hỗn độn.

Cảnh ngục áp giải Simon hầu như chỉ dùng ánh mắt đồng tình nhìn thoáng qua tên tù nhân mới tới: Ở một nơi mà hormone nam tính bị chèn áp tới mức muốn nổ tung cả bụng này, thì một khuôn mặt quá mức tuấn tú với tụi chúng mà nói quả thực chính là địa ngục cuồng hoan, còn với mục tiêu thì chính là bi kịch đã định trước.

Nhưng những tên bị đẩy vào đây cũng chẳng ai là ngọn đèn cạn dầu, Simon hiểu rõ chuyện này, nhưng trong mắt cũng chỉ là nhìn lướt qua, rồi dùng cảnh côn uy hiếp gõ vào đường ống nước hai cái: "Thành thật mà tắm rửa cho sạch đi! Hôm nay đừng có ai mong làm ra cái chuyện gì."

Gã cùng một tên cảnh ngục khác cũng coi như làm hết phận sự mà đứng canh tên tù nhân mới ở một phòng tắm khác tắm rửa dưới con mắt hạ lưu chung quanh — Dù sao cũng là ngày đầu tiên, nếu xảy ra chuyện gì bạo hành, thì bọn gã cũng khó mà ăn nói với cấp trên — Sau đó mới đẩy tù nhân mới kia vào phòng y tế, tiến hành trắc nghiệm tâm lý xem có khuynh hướng tự sát hay không.

Còn đám đàn ông xích lõa đang đứng chậc phòng kia lại tựa như muốn tìm bất mãn mà không ngừng quấy nhiễu, mang đầy ý xấu trong đầu.

Một tên da đen mập mạp ít nhất cũng 125Kg đang hưởng thụ hai tên bên cạnh phục vụ chà lưng, vừa dặn dò một tên tâm phúc khác: "Tao muốn cái tên nhóc mới tới kia tối nay vào trong phòng giam của tao, nói cho Lari, tao đồng ý trả gấp hai giá bình thường."

"Tao trả gấp 3." Trong đám người ở một góc phòng tắm, một tên da đen vóc người cực kỳ khôi ngô mang theo nét mặt khiêu khích mà nói. Gã từ đầu tới chân đều đầy là hình xăm, tựa như một cái tháp sắp lõa thể đầy hình vẽ xấu xí của mấy bộ tộc lạ kỳ.

"Lang Côn, tao muốn đem da của mày từng tấc mà cắt bỏ, đem nó biến thành rèm cửa sổ cùng tấm lót bồn cầu …" Tên mập mạp đen kia nheo lại con mắt dường như không có kia càng khiến cho nó nhỏ lại, âm trầm mà nói.

"Mày cũng chỉ có thể làm được mấy cái việc đàn bà này thôi, Marves." Đối phương không chút khách khí trả lời lại một cách mỉa mai. "Từ lần trước thiếu chút nữa cậu nhỏ bị thằng mới tới cắn đứt, giờ mày vẫn còn có thể cương sao? Hay là nói, mày đã mở ra một cái cổng nhỏ ở ngay sau mông nhà mày rồi?"

Nếu đổi lại là bình thường, thì hai tên đang đối địch gay gắt này đã sớm tung quyền mà đánh nhau, đánh tới đầu rơi máu chảy. Hôm nay, bầu không khí càng thêm cổ quái cùng áp lực, cả hai bên cũng không hề cam nguyện mà cố ý khống chế bản thân mình, tựa như có một luồng khí khác thường ở ngoài khơi, mây dày không mưa nhưng vẫn đang nổi lên một một cơn lốc thật lớn tối tăm trời đất.

"… Chờ đó, Lang Côn, chờ đó." Marves nói, trong mắt chớp động hung quang thô bạo như dã thú.

Lang Côn ha ha cười, ngón tay bất tự giác mà co rúm, dường như đang nắm một vũ khí máu chảy đầm đìa: "Chờ coi, tên chó mập."

Tên Lari phụ trách sắp xếp phòng giam chợt rơi vào tình thế khó xử và khổ não, Marves cùng Lang Côn, cả hai bên gã chẳng muốn đắc tội một ai. Tuy rằng chúng là tù nhân còn gã là cảnh ngục, nhưng gã còn có cha mẹ người thân đang ở New York, dù cho đắc tội tên lão đại của cái bang xã hội đen què hay là tên lão đại của một bang xã hội đen máu tanh, thì đều có thể khiến cho người nha của mình gặp nguy hiểm — Dù cho tên lão đại đó đã vào tù.

Đây quả thật là một công việc làm là chết mà, Lari có chút suy nghĩ, người mới vào đây ngày nào cũng có, bọn chúng cũng đâu cần cùng lúc coi trọng một tên đâu chứ! Nhưng đã dính thì bắt buộc phải làm rồi! Ngay lúc gã đang đau đầu lựa chọn, Simon cầm hai ly cà phê đi tới, đặt một ly lên bàn gã: "Làm gì nhìn chằm chằm bản phân công mà rầu rĩ thế? Công việc mà anh đang làm béo bở nhất rồi còn gì."

Lari cố sức thở dài, với đồng nghiệp vừa là bạn thân mà nói: "Nếu cậu có thể giúp tôi giải quyết vấn đề này, thì tiền của hai bên, 1250 ngàn đó cho cậu hết."

Simon có chút có hứng thú sau khi nghe xong, làm ra bộ dạng "chỉ có việc nhỏ thế mà lại làm khó anh sao", hài hước nói: "Chuyện này chẳng phải đơn giản sao? Cho cái tên tù nhân mới kia một phòng đơn đi."

"Nhưng nếu vậy chẳng phải đắc tội cả hai bên hay sao?"

"Hãy nghe tôi nói hết đã, phòng 1317 chẳng phải vừa mới có một chỗ trống sao, cứ đẩy hắn vào đó là được."

Ánh mắt của Lari sáng rực lên: Nếu như nói ở khu 5 ai có thể chống lại được Marves cùng Lang Côn, thì chẳng còn ai khác chính là cái tên tù nhân đang ở trong phòng đơn 1316 kia. "Thế nhưng, 'Giáo phụ' không có sở thích đó …"

Simon chỉ tiếc rèn sắt không thành thép dùng mấy cái muôi gõ vào trán của gã: "Có quan hệ gì đâu! Chỉ cần nói khéo cho hai tên Marves cùng Lang Côn, để cho chúng nghĩ đây là ý của 'Giáo phụ' là được."

Lari bừng tỉnh đại ngộ bắt đầu điền tên vào phiếu sắp xếp, mới vừa viết "Elvis", thì chợt lo lắng mà ngẩng đầu hỏi: "Mà cái tên Larry ở phòng 1317 trước đó chết thế nào, chẳng lẽ cậu không nhớ sao? Hôm nay chưa nói trước 1 tiếng mà cho một tên mới vào, có thể khiến 'Giáo phụ' tức giận hay không đây?"

Simon chỉ vào ảnh chụp của tên mới vào đang hiển thị trên màn hình vi tính — Cho dù đứng ở trước song sắt giơ bảng tên, thì cái tên thanh niên tên 'Elvis Lee' này vẫn tuấn mỹ hoàn toàn khác hẳn với ngục giam này: "Anh nghĩ 'Giáo phụ' sẽ xem hắn là một món quà, hay là một khiêu khích địch ý đây?"

Lari nhìn ảnh chụp, nhịn không được lại nhìn thoáng qua, cuối cùng gật đầu thừa nhận: "Dù là một dị tính, thì tôi cũng phải công bằng nói 1 câu, hắn so với mấy cảnh ngục nữ cùng y tá trên đảo mình còn đẹp hơn. Dù cho không có thú tính, thì để ở bên cạnh nhìn cũng khá được."

"Cái này được." Gã uống hết ly cà phê của mình, đứng dậy nói: "Tôi còn phải tiếp tục phiên trực đi, tiện đường cho mấy cái tên trí nhớ kém kia nhìn chút nhan sắc — Đắc tội không được mấy tên lớn, chẳng lẽ không xử lý được mấy tên nhỏ hay sao? Mẹ nó, thấy mấy ngày nay bầu không khí không thích hợp, tựa như có chuyện gì xấu chuẩn bị phát sinh vậy."

"Cái miệng đừng có quạ đen quá." Lari nói. "Còn có chuyện nào cặn bã hư thối hơn chuyện ở ngay trong "Phần Mộ' chứ?"

60. Chương 59: Dây Thép Móc Ngược

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

K.Green ôm lấy đống đồ dùng cá nhân được phát cho tù nhân đi vào phòng giam số 1317. Khác với MCC, chính là phòng giam ở đây chỉ có mỗi một lưới sắt chẳng có chút không gian tư nhân gì cả, được cái tốt là nó là phòng giam đơn, nên không cần phải tranh giành giường trên giường dưới.

Ở hai cái phòng giam ở phía đối diện phòng của hắn, cách nhau một cái hành lang hẹp, có hai tên tù nhân người da trắng đứng sau lồng sắt huýt sáo, trong đó có một tên còn trực tiếp cởi thẳng quần lót của mình ra, cầm lấy cậu bé tự an ủi, một tên thì không ngừng dùng mấy lời dâm tục nói với hắn.

K.Green chẳng thèm để ý, quan sát căn nhà mới của hắn.

Trong phòng giam không gian chật chội, phía bên phải là một cái giường đơn có drap giường màu xanh da trời, có cái rửa mặt inox, bồn cầu, cái mặt bàn dài bằng gỗ cố định trên tường chiếm phần lớn không gian. Cái gương được gắn chặt vào trong tường, cho dù có đập vỡ cũng khó mà nát thành từng miếng nhỏ.

Mấy lớp dơ mờ mờ có thể thấy rõ khắp mặt tường, tựa như những đốm xám dơ loang lổ trên thi thể. K.Green để ý thấy có một vết bẩn ám nâu trên một khối đá màu tối, khẳng định đó là vết máu chỉ mới để lại vài ngày gần đây chứ không phải từ thời xa xưa. Nếu vậy, thì cái phần màu trắng vàng dính kế bên có thể là óc của tên nào đó.

Hắn dời tầm mắt, bắt đầu nhìn chung quanh căn phòng tìm kiếm. Hầu như từng tù nhân đều có vật phẩm cá nhân nho nhỏ, có lúc đi quá nhanh chưa kịp mang nó theo, đương nhiên, bọn chúng dù chết hay là ra tù cũng không muốn dùng lại chúng. Hắn hy vọng có thể tìm được một thứ gì đó, nhìn như không đáng, nhưng lúc quan trọng có thể phát huy công dụng.

Hai quyển tạp chí sắc tình, vài con tem, một cái cái bật lửa thấp kém, thậm chí còn có nửa bao thuốc lá bị ẩm. Nhưng mấy thứ này không dùng được, hắn lại tìm được một cây bút máy không có nắp, lặng lẽ nhét vào trong vớ.

Ở khe hở giữa tường và giường, hắn tìm thấy một ít mảnh vụn tứ chi — tứ chi của người — một lóng ngón tay út, cùng với một ít da đầu máu thịt không rõ, mang theo một ít lông tóc hơi xoăn. Do nhiệt độ mùa đông khá thấp, nên chúng chưa bị thối rửa hoàn toàn.

Nếu chúng là di vật của tên khách trọ trước hắn, hiển nhiên gã đó đã đi trên một chiếc xe xuống địa ngục trải qua cuộc hành trình khá là đau đớn, hơn nữa tên cảnh ngục phụ trách dọn dẹp hiện trường chắc cũng chỉ làm lấy lệ, K.Green nghĩ, sắc mặt không đổi mà lấy mấy mảnh vụn đó bỏ vào trong bồn cầu xả nước.

Sau đó hắn giũ giũ tấm chăn, rồi lao lên giường.

Tên da trắng đối diện hắn càng thêm lộ liễu, sướng tới bắn tinh, tinh dịch bắn xuống sàn nhà của hành lang, lập tức có cảnh ngục đi tới quát lớn, kéo gã ra bắt gã phải lau sạch sàn nhà — bằng chính lưỡi của gã.

Mấy tên tù nhân ở chung quanh thấy cái cảnh đó liền cười to đầy quái dị, tựa như một đám người đang thưởng thức một buổi hài kịch — Cuộc sống trong ngục khô khan chán nản, dù sao mọi người cũng phải tự mình tìm chút niềm vui thôi.

Lúc chiều được thả giải lao tự do, cảnh ngục Simon nhìn thấy hai thủ hạ của tên Marves đi vào phòng giam 1317.

Y biết rõ thói quen của cái tên mập mạp da đen kia: Thích dằn vặt người mới. Không phải chỉ đơn giản là đánh nhau và cưỡng gian, mà Marves cực kỳ hưởng thụ khi thấy người mới từ khẩn trương, phẫn nộ, chống trả đến sợ hãi, tan vỡ, cầu xin tha thứ, sau đó cuối cùng đành khuất nhục chết lặng rồi tiếp nhận toàn bộ quá trình, cuối cùng tựa như một con rối hư bị quăng vào trong thùng rác.

Nhưng cứ thế, mấy cảnh ngục đã nhận được tiền hối lộ cũng cứ thế nhắm mắt bỏ qua, chỉ cần đừng chơi tới chết người là được. Nhưng lần này Simon vẫn có chút do dự, nghĩ có nên tiến lên giải vây cho người mới hay không. Dù sao hôm nay cũng mới là ngày đầu, mà mấy tên khốn này lại khó mà chịu nổi rồi. Cảnh ngục trẻ tuổi kia cảm thấy khó khăn.

Lúc này, tiếng của người đồng nghiệp Kim vang lên cùng với tiếng bước chân tới gần.

"Tới giúp 1 tay đi, Simon." Kim nói.

"Sao thế?"

"Một tên cặn bã không biết sống chết, chúng ta cần phải xử lý tên khốn đó." Kim nói với Simon, một tên tù nhân nhân cơ hội tấn công nữ y tá mới tới, tuy rằng chưa thành công, nhưng lại khiến cô gái ấy sợ quá, cảnh ngục bên cạnh phải xông lên ngăn cản, bị gã đó ném đống phân cùng nước tiểu. "Nữ y tá khóc sướt mướt bỏ chạy, thật đáng tiếc, ở đây khó khăn lắm mới có được một nữ tới …" Kim tiếc nuối vừa giận vừa tức nói. "Alex đề nghị dùng 'Túi'."

"Túi" chỉ đám cảnh ngục lấy cái túi có hai cái lỗ lớn khoác vào người rồi che khuất diện mạo, vây quanh tên tù nhân đánh một trận, như vậy dù cho tên tù nhân bị đánh tới chết khiếp, cũng không cách nào liên lạc với luật sư chỉ điểm xác nhận, tố cáo tên đã đánh mình.

Simon cứ thế không yên lòng bị đồng nghiệp của mình lôi đi.

Vì vậy, y không thấy được cũng không ngờ tới cảnh xảy ra sau đó — Hai tên to lớn cao lớn vạm vỡ, quanh năm chỉ biết đánh lộn ở đầu đường xó chợ, lại bị mặt mũi bầm dập, cả người đầu máu văng ra khỏi phòng 1317.

Trong đó có 1 tên còn lăn trên mặt đất 2 vòng, trúng ngay vào một đôi chân dài mang giầy thể thao xa hoa. Đối phương không chút khách khí giơ chân 1 cước đập thẳng vào xương ngón tay của gã. Gã kêu to một tiếng đầy đau đớn, mặt lộ ra sát khí dùng tay kia nắm lấy cái khoan thiết đâm vào chân của đối phương. Mà trong nháy mắt tiếp theo, cây khoan thiết kia đã rời khỏi tay của gã, mạnh mẽ gâm cẳng tay của gã

dính sát vào mặt đất, tựa như một cây đinh đâm xuyên qua tiêu bản con sâu vậy.

Gã phát sinh một tiếng kêu thảm thiết thê lương. Đợi khi ngẩng đầu nhìn thấy khuôn mặt của đối phương, tiếng kêu thảm thiết kia mới biến thành một tiếng cầu xin sợ hãi đến cực điểm: "Xin tha cho tôi, 'Giáo phụ' …"

"Không phải ai cũng có tư cách gọi tao thế đâu, nhóc con." Một người đàn ông mắt lam ngữ điệu lãnh đạm nói, mang theo sự ưu nhã mạn bất kinh tâm cùng cường ngạnh của một người nắm quyền hành. "Nói cho Marves, nó nên có lời nói rõ ràng với tao đi."

Một tên hạ thủ khác của Marves thấy thế thì chạy đi, chỉ còn lại cái tên xui xẻo kia đang bị dính trên mặt đất kêu rên. Mấy tên tù phạm thích xem kịch vui không ai dám phát sinh ra tiếng nào, ngay cả cảnh ngục tuần tra cũng đi ra xa xa, dường như không biết ở đó đang xảy ra chuyện gì.

Ánh mắt của người đàn ông mắt lam kia dọc theo vết máu trên mặt đất ở hành lang một đường kéo dài vào trong căn phòng 1317, hơi lộ ra nét mặt hứng thú, cất bước vào trong đó. Tư thế bước đi của y cao ngất trang trọng, tựa như một nhân sĩ thượng lưu từ nhỏ đã nhận được sự giáo dục cao cấp, áo tù nhân màu màu đỏ cam cùng giầy thể thao ở trên người lại khiến người ta lầm tưởng y đang mặc âu phục giày da.

K.Green quả nhiên vừa liếc mắt đã nhận ra được y: Timothy Berardi. Dung mạo của y có 8 9 phần tương tự với Alessio, nhất là tròng mắt màu lam tựa như ngoài khơi trời đầy mây, tựa như thuốc màu được điều phối ra từ cùng một bản. Nếu không phải thoạt nhìn cảm giác tuổi tác có phần trưởng thành hơn, mang theo khí tức của một người đức cao vọng trọng, thì hai người họ chẳng khác nào anh em song sinh cả.

Timothy Berardi đứng trước mặt K.Green, từ đầu tới chân quan sát hắn 1 hồi, tựa như đang thưởng thức tỉ lệ thân thể của người mới. Sau vài giây y kiêu căng mà không mất lễ nghi, cười: "Thân thủ không sai, thế nhưng muốn ở chỗ này mang bộ dạng của người sống, dựa vào thân thủ thôi thì không đủ đâu, mày rất nhanh sẽ biết."

K.Green tựa như một con thú con đang bị người khác xâm lược vào lãnh thổ của mình, bày ra bộ dạng đề phòng, tùy thời chuẩn bị phản kích. Nhưng ở trong mắt của Timothy, thì chính là cái độ khó "Có chút vướng tay chân, nhưng chỉ cần mất chút khí lực là có thể đối phó" — không quá mạnh tới mức khiến y cảm giác bị uy hiếp, cũng không mềm yếu tới mức khiến y chẳng hứng thú, mà là độ khó của một kẻ nằm ở giữa.

"Này, tao không muốn đắc tội bất kì ai, chỉ muốn an tĩnh chờ đợi mà thôi."

Y nghe thấy con người mới sắc bén nhưng cũng cẩn thận nói, cười ý vị thâm trường: "Vậy cũng không dễ nha, nhất là với mày … Ở đây, chuyện đầu tiên mà mày phải học, chính là đứng thành hàng, đừng làm sai đội hình." Nói xong, y xoay người ra khỏi phòng giam.

Thủ hạ của Marves còn nằm trên mặt đất rên rỉ, máu loãng làm ướt nửa áo tù nhân. Timothy nhíu mày, phảng phất đang thấy một khối trang trí xấu xí ở trên sàn nhà, hờ hững nói: "Tao tha cho mày 1 mạng, lần sau nếu còn đến tìm nó gây chuyện, thì đừng có cọ tới ống quần của tao."

Mấy tên tù nhân đang đứng vây xem ánh mắt nhìn vào phòng giam số 1317 nhất thời có chút thay đổi: Bọn họ cứ tưởng rằng "giáo phụ" vì muốn thể hiện quyền bảo hộ với tên nhóc này mà ra tay, xem ra hôm nay hoàn toàn là bởi vì cái tên quỷ xui xẻo trên sàn nhà không có mắt nhìn. Nói cách khác, con người mới này tứ cố vô thân, không có chút thế lực, trong khi giãy chết, lại phát ra bộ dạng khiến người khác phải thèm nhỏ dãi — Quả thực là một bàn ăn lễ Nô-en được tặng sớm.

Nếu như Marves vì kiêng kỵ cảnh cáo của "Giáo phụ" mà không dám hành động thiếu suy nghĩ, thì nói không chừng có thể để ăn trước rồi … không ít người nghĩ.

Tới bữa tối, cảm giác nôn nóng, bất an tựa như mạch nước ngầm bắt đầu khởi động tích lũy tới cực hạn. Ngay khi K.Green bưng một phần khoai tây hầm chẳng có miếng thịt bò nào cùng sandwich cá ngư tiến vào khu dùng cơm, thì có một tên tù nhân thừa dịp hắn đi ngang qua người, đột nhiên đưa chân ra ngáng chân hắn.

Hắn chợt lảo đảo, lập tức có vài cánh tay tới kéo lấy hắn.

"Buông tay!" Hắn quát, cố sức giãy dụa, nhưng lại như bị vô số dây cuốn quấn lên trên người.

"Thế nào, mới vừa giúp mày 1 chút, mà không nói tiếng cám ơn sao." Một tên tù nhân tóc ngắn màu vàng rám nắng, vóc dáng cao gầy đắc ý dào dạt tiến lại, một ngụm nước bọt nhổ vào trong bữa cơm của hắn. "Xem ra mày không mấy thỏa mãn với bữa tiệc chào đón người mới này ha, vậy tao bổ sung cho mày chút protein, thế nào?"

"Tao xin mày đó, Basil, nước bọt của mày làm gì có chút protein nào, rõ ràng chính là HIV, sao mày không mang bao cao su vào lưỡi luôn đi." Hắn làm dạng oán giận mà nói.

"Fuck!" Basil cười mắng. "Không biết mấy thằng Trung Quốc chú ý nhất là cái gì sao, cái gì mà hàm súc, hàm súc, ai như mày, trên giường rên lớn tới mức cả khu sát bên cũng nghe thấy."

Khửu tay K.Green lập tức đâm thẳng vào xương sườn tên tù nhân ở phía sau mình, nhân cơ hội giãy người, xoay người rời đi.

"Muốn đi đâu vậy hả? Cơm tối của mày còn chưa ăn mà?" Basil túm lấy cánh tay của hắn, tay kia bóp mông hắn 1 cái. "Ngoan ngoãn ngồi xuống ăn đi, tên điếm."

K.Green an tĩnh, cúi mặt xuống. Nếu có ai có thể thấy được đôi mắt đen ở dưới hàng lông mi dày của hắn, có thể thấy được trong ánh mắt trầm tĩnh kia đột nhiên trở nên băng lãnh sắc bén tựa như lưỡi dao.

Hắn ngồi xuống lại bàn ăn, bộ dáng dịu ngoan đó của hắn khiến cho toàn bộ phạm nhân ở đây ai cũng hưng phấn, sau đó đem cái mâm inox — kể cả đống đồ ăn chất chồng trên mâm hung hăng quăng thẳng vào mặt của Basil.

Basil phát ra hét thảm một tiếng, không tự chủ được mà cong lưng, lấy tay che mặt, máu cùng mỡ của thức ăn không ngừng từ khe hỡ của ngón tay chảy ra. Gã thống khổ ho khan vài tiếng, từ hàm răng phun ra bụm máu.

Các tù nhân khác giật mình lập tức xao động, có vài tên tựa như hổ đói đổ nhào về phía K.Green. Hắn nhanh chóng nghiêng cơ thể né tránh, một quyền đánh trúng vào mũi của mấy tên tấn công mình, nhất thời khiến máu văng ra.

Một tiếng huýt còi bén nhọn của cảnh ngục vang lên.

Simon cùng hai cảnh ngục khác lập tức chạy tới: "Lập tức dừng tay, bằng không tao nhốt vào phòng tối."

Chiêu này dùng với mấy tên tù nhân rất được, không ai muốn ở trong một cái phòng tối thui chỉ có 3 mét vuông chẳng có giường cùng bồn cầu suốt 10 ngày nửa tháng, không có thông khí, không có bất luận cái gì tiêu khiển, không có ai nói chuyện, chỉ có cô độc cùng giam cầm, rất dễ khiến người phát điên.

Mấy tên tù nhân dưới tiếng cảnh côn nện xuống đất lập tức dừng tay, căm giận lui trở về trong đám người.

Simon nhìn đầu lĩnh của đội quân kiếm chuyện này, mũi của gã đã bị đánh tới nghiêng qua 1 bên, vẻ mặt toàn máu, đau tới nhe răng trợn mắt.

"Tên chó đẻ, hắn làm gãy mũi tôi, còn mất cả cái răng nè!" Basil mơ hồ không rõ kêu lên.

"Mày nên cảm thấy may mắn khi thứ bị gãy không phải cậu em nhỏ của mày đi." Simon cười. "Coi như cho mày một bài học vậy, không phải thằng nào mày cũng đè được đâu."

Đội trưởng cảnh ngục Alex nhìn cảnh tượng trước mặt, liền kêu đem Basil tới phòng y tế, đồng thời căn dặn Simon: "Tên nhóc mới tới này cũng là một tên ba gai, một tên dã tính khó thuần đó nha."

Simon chần chờ một chút, nói: "Elvis, nghiêm phạt tội đánh người, sau bữa tối mày dọn sạch toàn bộ tầng này cho tao, dụng cụ thì tới chỗ Wilson mà nhận."

Alex vừa đi vừa liếc mắt nhìn. Nghiêm phạt này quả thực có chút quá ít rồi. Nhưng hôm nay dù sao cũng có Simon tham gia cùng vào chuyện "Túi" nên ông cũng ngầm đồng ý.

K.Green trầm tĩnh nhìn Simon, ngữ điệu lễ phép, thậm chí còn mang theo chút cảm kích: "Yes, sir."

Bóng lưng rời đi của hắn dưới ánh đèn càng thêm cao ngất, từ lưng, mông đến hai chân đều lưu sướng hoàn mỹ, phối hợp với tư thế bước đi ưu nhã, tản ra ra khí tức chủ nghĩa cấm dục trong trẻo nhưng lạnh lùng.

“Coi con mẹ nó hình dạng đứng đắn kia kìa, khiến người khác thật muốn làm nó mà!” Một tên tù nhân nói.

Lập tức có người phụ họa: “Muốn làm không?”

“Gì mà không chứ, tên đó thiếu bị làm mà.”

“Chí ít hôm nay cái tên Basil kia cũng đừng mong đi đầu, nó cũng mang lại chút ích lợi đó.” Có tên đè thấp cười nói.

Trên hành lan tỏa ra ánh sáng trắng, chiếu rọi vào song sắt đang bong từng lớp sơn cùng sàn nhà màu xám, băng lãnh mà thảm đạm.

Nước vệ sinh cùng thùng nước bị đẩy qua 1 bên, K.Green bị mấy tên da đen hình thể cường tráng ba chân bốn cẳng đè trên sàn nhà. Một tên tù nhân đem hai tay của hắn bắt chéo sau lưng, tên thì đè chặt sau cổ hắn, còn có hai tên khác nắm chặt lấy chân của hắn rồi tách ra rộng hai bên, kiên quyết ngăn lại bất luận cái gì động tác phản kháng có thể gây ra tính uy hiếp nào, thuận lợi kéo quần của hắn xuống tận đầu gối. Bọn chúng vốn đã rất quen thuộc với tiết mục này.

“Nó quả thực là cực phẩm! Nhìn cái mông nó kìa! Còn có đường cong thắt lưng nữa!” Một tên tù nhân hưng phấn mà thở dốc, bàn tay thô ráp đặt lên cái mông rất tròn nhếch lên của hắn, khẩn cấp đem ngón tay đâm vào trong. “Con quỷ nó, chặt thiệt mà!”

Một tên đá mạnh vào phần bụng dưới của K.Green 1 cái: “Thằng điếm chó, thả lỏng chút mày!”

K.Green ho mạnh, phần lưng trơn bóng tựa như một con thuyền nhỏ bất lực trong cơn sóng không ngừng mà phập phồng, càng khiến người khác có dục hỏa muốn cưỡng bức.

“Mày ngu hả Kinnig, mày khiến nó càng thêm chặt rồi kìa! Chết tiệt, cứ thế mà tiến vào thì lột da chết mất!”

Tên đang bóp chặt sau cổ của hắn vì thất thần mà có chút buông lỏng, K.Green bỗng nhiên tránh được kiềm chế, nhanh chóng nắm lấy nước vệ sinh ở bên cạnh, mở nắp bình, tát thẳng vào mặt của tên ở ngay sau mình.

“Mắt của tao —” Tên đó bưng con mắt khóc thét.

“Thực là con ngựa điên mà! Tụi mày, cho nó biết chút mùi đi.”

Vài tên nhào tới, trong đó một tên tù nhân còn cầm theo cây chổi giơ lên: “Cái này thì sao?”

“Được đó.”

K.Green phát ra tiếng gào thét tựa như dã thú sa lưới, điên cuồng giãy dụa, một tấm thẻ kim loại từ trong cổ áo tù nhân bị rớt ra ngoài.

“— Khoan đã!” Trong chỗ âm u của hành lang bỗng nhiên truyền ra tiếng của một người đàn ông, mang theo giọng mũi tựa như u hồn, cao độ.

Cơ thể của Lang Côn từ trong chỗ tối chợt xuất hiện, ngũ quan tục tằng kiên cường bại lộ dưới ánh đèn, cái đầu bóng lưỡng cùng thân thể đầy hình xăm. Vừa rồi y một mực đứng trong chỗ tối quan sát và thưởng thức hành vi bạo lực kia, nếu không phải có cái tấm thẻ kia, thì y đã dự định chờ nanh vuốt của thủ hạ mình giày vò hắn được rồi, thì y sẽ đích thân tự thân xuất mã.

Tên đang cầm chổi kia bởi vì dục huyết sôi trào, tay cũng chưa kịp ngừng lại, bị anh cả nhà mình xách cả người lên đập mạnh vào trên vách tường. Lang Côn ngồi xổm xuống, ngón tay thô to cầm lấy miếng thẻ bài kim loại trên cổ K.Green, cẩn thận xem xong, y trầm giọng nói: “Thứ này từ đâu có?”

K.Green căm tức, ánh mắt quật cường kịch liệt nhìn y: “Từ chỗ mẹ mày đó!” Hắn nói.

Lang Côn nở nụ cười: “Ở trước mặt tao bày vẻ, mày không chịu nổi hậu quả đây, thú con à.” Y tới gần nửa bước, dùng đũng quần đang cương cứng của mình cọ qua cọ lại ngay mặt của hắn, cách 1 lớp vải, vẫn có thể nhìn thấy được hình dáng kinh người của cậu nhỏ ẩn sâu phía trong quần. “Tao dám đảm bảo, mày không mong muốn nhận được tư vị của “đại bác” đâu.”

Con người mới như dự liệu của y mà trắng bệch mặt, nhưng khóe miệng vẫn quật cường như trước nâng lên, nhưng lông mi lại khẽ run tỏa ra sợ hãi nội tâm. Lang Côn thoả mãn dùng ngón cái xoa lấy khuôn mặt của hắn: “Nói thật đi, tao sẽ cân nhắc việc buông tha cho mày.”

“… Gia truyền.” Đối phương cuối cùng thỏa hiệp, thấp giọng trả lời.

“Nói dối, mày họ Lee.” Lang Côn lại dùng ‘ Đại bác’ uy hiếp khuôn mặt của hắn.

“Đó là họ của mẹ tao, tao chưa được 2 tuổi thì đã rời khỏi cha tao, ổng họ Festival,” Con người mới mạnh mẽ ức chế lửa giận, cắn chặt răng. “Có người nói đây là vật kỷ niệm ổng để lại cho tao.”

“Festival …” Lang Côn nheo mắt. “Là Shawn Festival sao? Tao nhớ ổng chỉ có một đứa con trai, rất giống ổng.”

K.Green lập tức trả lời: “Đó là anh cùng cha khác mẹ của tao, tên là Neal.”

“Không ngờ, Shawn lại đem thứ này cho thằng con riêng.” Lang Côn suy tư một chút, đứng dậy đồng thời

cũng kéo K.Green đứng lên cùng, nhìn hắn nhanh chóng mặc quần vào. “Cha mày chính là người của mafia, mày cũng vậy. Trong ngục giam này, tao có thể bảo hộ mày, nhưng một ngày nào đó, tao cần mày lấy cái thẻ này ra cùng với những vật liên quan, nếu lúc đó mày dám nói 1 chữ ‘không’, thì tao sẽ khiến cho mày sống không bằng chết, nghe thấy không?”

K.Green nhìn y, không trả lời, phân nửa chống cự, phân nửa kiêng kỵ.

Lang Côn dùng phần dưới mình kề sát người hắn, đặt cả người hắn lên tường.

“Nghe thấy rồi.” K.Green không cam lòng mà nói.

“Nhóc ngoan.” Lang Côn ngửi lấy mùi của hắn, nhịn không được vươn đầu lưỡi, cực kỳ tình dục mà trên mặt hắn liếm một chút. “Từ lần đầu tiên vừa thấy mày, tao đã muốn đem mày đặt lên tường mạnh mẽ làm mày, thế nhưng … tao không ra tay với người cùng trong bang, nên mày cố gắng giữ mình 1 chút, đừng có chọc cho tao ‘nóng’.”

“Được rồi,” Y quay đầu nói với thuộc hạ của mình. “Đây là anh em mới của tụi mày, nếu tụi mày không tôn trọng nó, tao sẽ dạy dỗ tụi mày đó.”

Mấy tù nhân ở đây đều biết quyết định của anh hai mình đã ra thì sắc bén không gì sánh được, bản thân chỉ có thể tuyệt đối nghiêm túc chấp hành, đồng thời còn nhiệt tình mời người anh em mới của mình hưởng dụng điếu thuốc lá và ma túy mà mình giấu.

“Nhưng tao còn phải lau sàn nhà.” K.Green vẻ mặt vô tội mà nói.

“— Cứ để cho tụi tao.” Cái tên Kinnig vừa nãy còn đạp hắn 1 cước, lập tức nhặt cây lau lên, ba người khác nhanh chóng đi thu dọn thùng nước cùng nước vệ sinh.

Lang Côn ôm lấy thắt lưng của K.Green không ngừng vuốt ve trên dưới, dùng phương thức quấy nhiễu tình dục mà cho hắn 1 lời khuyên: “Cẩn thận tên mập tên Marves kia, trình độ biến thái của nó cũng cao như hàm lượng mỡ trên người nó vậy, đừng quên bang chúng ta với chúng chính là đối thủ một mất một còn.”

“ ‘Giáo phụ’ thì sao?” K.Green hỏi. “Y ở ngay sát vách tao đó.”

“Y khá ẩn mình, nhưng thế lực khổng lồ, thủ đoạn tàn nhẫn, nhất là thống hận người phản bội. Phòng giam mà mày đang ở trước đó là của Larry, nó từng là tâm phúc của Timothy, nhưng sau đó y phát hiện tên đó dám bòn rút tiền của y, nên … Tin tao đi, mày không muốn biết chi tiết của việc này đâu.”

Tao đã đem toàn bộ chi tiết lưu lại trong phòng đó bỏ vào bồn cầu rồi, K.Green yên lặng suy nghĩ.

61. Chương 60: Thành Thạo

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Cảnh ngục Simon ở lối đi đến phòng sách thì gặp K.Green. Y không nghĩ tới con người mới này có thể lông tóc không tổn hao gì mà vượt qua được ngày đầu tiên ở ngục giam đảo Rex, chuyện xảy ra ở hành lang tối hôm qua y cũng có nghe thấy, đến lúc điểm danh nửa đêm cũng có chạy tới phòng giam 1317 để xem, thì phát hiện người mới này đang say giấc trên giường như một đứa trẻ con.

Giờ gặp nhau trực tiếp thì y có chút do dự, ánh mắt bất giác né tránh, rồi nhịn không được mà kêu: "Elvis."

"Chuyện gì, sếp?" K.Green dừng bước, nho nhã lễ độ hỏi. Hắn nhớ kỹ Simon, tên cảnh sát người da trắng trẻ tuổi này bề ngoài bình thường, mang khuôn mặt đại chúng, ở trong cái nhà giam này khó có được một tính cách tương đối hòa ái.

"Chuyện dọn dẹp tối hôm qua, tôi không nghĩ là sẽ xảy ra chuyện thế này …"

K.Green cười rộ lên: "Chuyện đó chẳng liên quan anh, sếp, hơn nữa bản thân tôi cũng chẳng có gì."

Simon ngưng mắt nhìn nụ cười của tên tù nhân mới, nụ cười này ôn hòa mà thuần túy, không hề che lấp, dường như ánh bình minh phía Đông đang rọi sáng trên người bọn họ vậy, không hề nhiễm chút ô uế nào của chốn tù giam, khiến y muốn đui mù cả mắt. Đại não của y tựa như chết, bên trong tràn ngập dào dạt ấm áp, đến tận khi đối phương thể hiện nét mặt "Có chuyện gì sao" thì tư duy của y mới hồi phục lại được.

"Tôi biết người mới vào thường chẳng mấy yên ổn, nhất là khi tên Marves cùng Lang Côn với cậu đều … Cho cậu kiến nghị nhỏ, à, đương nhiên, là ý kiến cá nhân … Quên đi, coi như tôi chưa nói gì." Y càng nói càng lắp, cuối cùng quyết định không nói.

"Chờ chút đã, sếp." K.Green gọi lại y, mang tính trẻ con mà nháy mắt với y. "Tôi muốn biết kiến nghị đó là gì, xin nói cho tôi biết"

Lúc này Simon hoài nghi chính mình có đúng hay không tâm luật thất thường. Y vừa thầm mắng bản thân không được ổn định, tựa như một thằng nhóc mới qua tuổi mới lớn, vừa nhanh chóng mà nói: "Người mới như cậu muốn có được chỗ tốt, biện pháp tốt nhất chính là gia nhập vào một nhóm có thế lực đủ mạnh, so với Lang Côn cùng Marves, thì cậu nên chọn "giáo phụ", đó chính là nguyên nhân vì sao tôi lại sắp xếp cho cậu ở ngay phòng 1317, chí ít thì y với cậu cũng sẽ không bị.." Y cố nuốt xuống cổ họng từ 'cái mông' sau câu nói "Thèm nhỏ dãi ba thước."

"Phòng tù đơn, thì ra là do anh cố ý." K.Green dùng một sự chân thành khiến người ta mặt đỏ mà nói. "Cám ơn, sếp."

Câu cám ơn này khiến cho Simon xung động muốn nói gì đó, nhưng câu chưa tới miệng đã nuốt trở lại. K.Green gật đầu chào y, lễ phép bước đik.

Simon đứng ngốc tại đó, đến tận khi Alex tới nói với y: "Cậu không thể thế được, Simon."

"Gì cơ?" Y mờ mịt hỏi.

"Với tù nhân. Cậu có thể đánh chúng, thu tiền của chúng, thậm chí có nhu cầu thì đem chúng thành phụ nữ để dùng cũng được, nhưng không thể thật tâm." Đội trưởng cảnh ngục nghiêm túc nói. "Nó trái với đạo đức nghề nghiệp."

"Tôi đâu phải đồng tính luyến ái …" Cảnh ngục tuổi trẻ xấu hổ nỗ lực giải thích.

"Người ở đây hơn phân nửa vốn dĩ cũng không phải đồng tính luyến ái." Alex bày tỏ cái biểu tình "tự giải quyết cho tốt", vỗ vai y rồi rời đi.

Simon nhìn bóng lưng của ông, kinh ngạc mà hộc ra nửa câu sau. "Tôi cũng không muốn đem hắn biến thành phụ nữ."

Trong phòng sách, ngón tay của K.Green đang lướt ngang qua một dọc gáy sách, dùng lại ở một quyển. Bỗng có một cánh tay từ bên mặt hắn lướt qua, không nhanh không chậm mà cầm lấy quyển sách, động tác ưu nhã lưu loát.

K.Green quay đầu thấy rõ người. "Giáo phụ?"

Timothy đứng ở sau hắn, cằm sạch sẽ, tóc ngắn nâu được chải gọn không một ngọn tóc loạn, tựa như bản thân y không phải đang ở ngục giam mà là đang ở trong quán cà phê. "Mày nghĩ mày có tư cách gọi tao thế sao, người mới? Nhất là tối hôm qua sau khi mày đã gia nhập vào Huyết Bang?" Y dùng ngón tay thon dài ở bìa sách nhẹ nhàng vuốt phẳng, khí định thần nhàn mà nói. "Nói thật tao có chút tiếc nuối, còn tưởng mày sẽ kiên trì lâu thêm một chút."

" 'Kiên trì' ở chỗ này không có ý nghĩa gì hết, thưa ngài, tôi không muốn đến lúc đầu rơi máu chảy rồi mới nhận ra đạo lý này." K.Green nói.

Đôi mắt màu lam sắc của Timothy âm trầm xuống tới: "Mày rất thông minh, sẽ biết tự bảo vệ mình, thân thủ cũng tốt, chính là tầm mắt quá ngắn. Nói cho tao biết, nếu lựa chọn Lang Côn, vì sao lại còn muốn vào phòng 1317 ở? Không ai nói cho mày biết đó là địa bàn của ai sao?"

K.Green lộ ra nét mặt đầy cảnh giới, châm chước trả lời cho qua: "Đó không phải chuyện tôi có thể quyết định. Với lại … thoạt nhìn tôi không được hàng xóm hoan nghênh cho lắm."

“Mày đang chỉ trích tao hôm qua không giúp mày?”

“Không, anh hoàn toàn không có nghĩa vụ này, tôi cũng không có hy vọng xa vời. Tựa như người dù sao cũng phải biết tự mình hiểu lấy, có lúc anh sẽ biết được quyền chủ đạo là đang trên tay ai.”

Timothy nở nụ cười, y khẳng định đối phương không có ý định nịnh họt, nhưng ngôn từ lộ ra ý kính nể khiến cho y có chút hưởng thụ. Quả thật, lúc biết được K.Green gia nhập vào Huyết Bang, y cảm giác bản thân mình đã bị mạo phạm: Tuy nói bản thân vẫn chưa có quyết định sẽ thu nhập tên người mới này vào dưới trướng mình, chỉ là lúc đó chỉ là ý định nhỏ nhoi trong đầu mà thôi, nhưng đối phương … ít nhất … cũng phải có chút nhãn lực, thấy rõ được ai mới là người nắm quyền chính ở khu 5 này, chủ động tới khẩn cầu y. Y có thể khảo nghiệm, tiếp thu đối phương, cũng có thể từ chối, nhục nhã đối phương — tất cả quyền lựa chọn phải nằm trong tay y.

Thái độ lúc này của người mới khiến cho sự không hài lòng của y biến mất, nhưng y vẫn không tha thứ: “Mày đã có nhóm, thế thì cố gắng ổn định mà sinh tồn tiếp đi. Mày có thể tiếp tục ở lại phòng 1317, nhưng oan hồn ở đó sẽ nói cho mày biết, hậu quả của việc đắc tội người không nên đắc tội là thế nào.”

Timothy nói xong, ngón tay buông lỏng, để mặc cho quyển sách đó rơi xuống đất, xoay người rời đi.

K.Green cúi người nhặt quyển sách đó lên, nhìn trên bìa mặt quyển sách ghi “Tâm lý học biến thái”, mỉm cười, đem nó bỏ ngược vào lại trong kệ sách.

XXXXXXXXXXXXXXX

Bang Utah, Salt Lake City. (1)

(1) Nguồn: https://vi.wikipedia.org/wiki/Th%C3%A0nh_ph%E1%BB%91_Salt_Lake

Rio vừa xuống máy bay, thì đã từ sân bay tới thẳng cục cảnh sát thống nhất của thành phố Salt Lake. Cảnh trưởng Justin Sihoy đem lòng muốn tiếp đãi vị đặc vụ đơn thân độc mã, biết được đối phương muốn điều tra vụ án bắt cóc giết người liên hoàn phát sinh tại nơi này 20 năm trước, liền tìm hơn 2 tiếng đồng hồ, từ đống hồ sơ cổ xưa tìm được phần mà anh muốn xem.

“Chính là cái này. Lúc trước là do đích thân tôi xử lý vụ án này, ấn tượng rất sâu.” Cảnh trưởng Sohoy đưa hồ sơ cho Rio. “Hung thủ tên gọi Chris Šuker, đến lúc chúng tôi bắt được gã thì gã đã bắt cóc 8 đứa bé nam, ngược đãi và sát hại hết 5 trong số đó, ba bé khác thì được giải cứu. Šuker ở toà án thẩm vấn 3 năm sau thì xử tử hình. Theo chúng tôi điều tra, thì đứa con trai 12 tuổi của gã cũng có tham dự vào trong đó, nhưng phía bên biện cho rằng nó bị ép buộc một cách bạo lực, không có năng lực chịu trách nhiệm hình sự vì chưa trưởng thành, nên đã trực tiếp phóng thích.”

“Có ảnh chụp hoặc tin tức của người bị hại không?” Rio hỏi.

“Có, đều trong hồ sơ hết đó, cần tôi tìm phụ không?”

“Không cần, cám ơn, tôi có thể tự mình tìm.”

Cảnh trưởng Sohoy khách khí cáo từ, Rio ngồi ở bên cạnh bàn trong phòng hồ sơ, bắt đầu tỉ mỉ lật xem từng hồ sơ đã ố vàng. Anh xem hết hiện trường thê thảm của 5 đứa bé nam bị hại, rút ra ảnh chụp của 3 đứa bé được giải cứu, đồng thời đặt ở trên mặt bàn, đều là những đứa bé tướng mạo đoan chính, trong đó có một đứa là người Châu Á.

Rio từ trong túi hồ sơ lấy ra ảnh chụp, đó chính là ảnh chụp dựa trên cơ sở hiện nay của K.Green mà giả thuyết hợp thành dung mạo lúc 7 8 tuổi, nhờ đồng nghiệp ở phòng phục vụ tin tức dùng kỹ thuật vi tính hỗ trợ. Anh lấy ảnh chụp hợp thành cùng ảnh chụp trên mặt bàn kề sát lại so sánh, nỗ lực tìm kiếm điểm tương tự giữa hai khuôn mặt.

Sau một hồi, Rio thu hồi ánh mắt. Anh vẫn không cách nào khẳng định hai ảnh chụp này có phải cùng một người hay không — bọn họ đều là những đứa nhỏ châu Á thanh tú, nhưng ngũ quan của K.Green dường như lập thể hơn, nhiều hấp dẫn hơn.

“Còn những đương sự hiểu rõ nội tình năm xưa, ví dụ, những đứa trẻ được cứu ra, hiện tại có khi cũng hơn 23 tuổi rồi.” Rio đi ra khỏi phòng hồ sơ, đi kiếm cảnh trưởng Sohoy.

Đối phương nhíu mày: “Có thì có, nhưng anh biết đó, 20 năm trước xã hội bảo thủ đến thế nào, một đứa bé nam bị cưỡng gian gặp phải lời lời đồn đãi và kỳ thị đến thế nào, cho dù đứa bé chỉ là người bị hại. Tôi nhớ kỹ sau vụ án chẳng bao lâu, thì cả gia đình của cả ba người đó đều rời khỏi thành phố này.”

Rio trầm mặc chốc lát, Sohoy bỗng nhiên nói rằng: “Đúng rồi, đứa con trai của Chris Šuker, nhóc con Šuker cũng biết nội tình đó. Sau khi hiểu chuyện gã đối với chuyện năm xưa cũng cảm thấy hổ thẹn, mười mấy năm qua một mực làm nhân viên công ích trong viện phúc lợi, để bồi thường lại thương tổn mà lúc xưa hai cha con đã gây ra với những người vô tội, anh có thể hỏi gã.”

Rio không nói hai lời, lập tức đi xe chạy theo lời hướng dẫn của Sohoy mà chạy tới viện phúc lợi, tìm được nhóc Chris Šuker mới 32 tuổi đã tóc bạc đầy đầu. Nói tới chuyện lúc xưa, gã tỏa ra sự hổ thẹn khó có thể nói thành lời: “Sau ngày bị bắt, tôi chưa từng có một buổi tối nào ngủ ngon giấc, những khuôn mặt đau khổ cùng đôi mắt cầu xin của tụi nhỏ vẫn luôn xuất hiện trong đầu tôi, tôi nghĩ dù tôi ở đây cả đời làm việc thiện, cũng không thể bù đắp được thương tổn mà lúc xưa cha con tôi đã gây ra cho họ cùng gia đình họ. Tôi chỉ có thể càng không ngừng làm việc, để mình có thể vĩnh viễn bị giam cầm trong mệt nhọc không cách nào suy nghĩ — Dù pháp luật không có nghiêm phạt tôi, thì tôi cũng muốn tự mình nghiêm phạt chính mình.”

“Khi đó anh cũng chỉ là một đứa nhỏ. Người có lỗi lớn nhất chính là cha của anh, mà cha thì không ai có thể lựa chọn được.” Rio nói, đưa cho gã một tấm ảnh. “Anh còn nhớ rõ hình dáng của họ không, những đứa nhỏ được cảnh sát cứu ra, hoặc là những đứa nhỏ không được đề cập tới trong hồ sơ? Anh có thể nhận ra được người trong ảnh chụp có phải là một trong những người bị hại năm xưa ko?”

“Tôi nhớ kỹ từng người bọn họ, khuôn mặt của họ suốt mười mấy năm qua vẫn luôn khắc sâu trong đầu tôi.” Šuker trầm thống mà trả lời, tiếp nhận tấm ảnh, quan sát một chút. “Không, người này không phải người bị hại năm xưa.”

“Anh có thể khẳng định sao?”

“Đúng vậy, tôi khẳng định.” Šuker khẳng định mà nói.

Đầu mối bị đứt, Rio vừa thấy tiếc nuối, vừa cảm thấy may mắn — Hắn không cần phải chịu thương tổn và thống khổ lớn như vậy khi hắn chỉ mới là một đứa nhỏ. Thế nhưng, điều gì đã khiến cho hắn một tín niệm méo mó đến vậy, hành động cố định cùng thân thủ siêu phàm thế này? Có khi nào quá khứ của hắn càng phủ một màn hắc ám hơn nữa không?

Vị đặc vụ tóc đen không muốn suy nghĩ sâu xa, rồi lại không thể không ép mình phải suy nghĩ.

“Có chuyện gì mà anh thấy quan sát, nhưng lại bị cảnh sát bỏ sót mất không?” Trước khi đi, Rio xuất phát từ bản năng nghề nghiệp mà hỏi lại một lần nữa.

“Chắc là không có, toàn bộ những gì tôi biết đã nói cho cảnh sát hết rồi.” Šuker nói.

Lúc Rio đi ra xa hơn 10 thước, đối phương đột nhiên ở sau lưng gọi: “Chờ chút đã, đặc vụ, chờ chút!” Gã nhanh chạy tới. “Có một chi tiết, tôi không nhớ đã từng nói cho cảnh sát biết hay chưa, lúc đó tôi còn quá nhỏ, không để ý tới, giờ nghĩ lại, có chút không bình thường. Cha tôi có một người bạn thư rất thần bí, ổng gọi người đó là ‘Người thầy tâm linh’, người nọ bình thường hay cùng ổng thư từ qua lại. Sau khi cảnh sát tham gia điều tra phá án, thì có ngày tôi chợt thấy ổng đem hết thư từ của mình đốt hết. Kỳ thực còn có một bức mới tới, tôi mới lấy từ hòm thư ra, chuẩn bị đưa cho ổng, nhưng lại nghĩ chắc thế nào ổng cũng sẽ đốt, vậy thì quá đáng tiếc, đều là giấy chất lượng tốt, mang mùi hương của giấy viết, vì vậy tôi đem nó giấu ở trong hòm giữ đồ. Hiện tại nó vẫn còn đang ở căn phòng cũ đó, lá thư này nếu như vẫn chưa bị lấy đi, thì chắc là còn nằm ở trong hòm giữ đồ trên lầu.”

“Có thể phiền anh giúp tôi tìm thử, nó có thể là đầu mối quan trọng.” Rio nói.

Šuker đồng ý. Nửa tiếng sau gã lái xe trở về, đem cái lá thư đã phủ đầy bụi cho Rio, nó thậm chí còn không có niêm phong.

Rio mang cái bao tay cao su, cẩn thận mở nó ra, bên trong có một đoạn khiến cho anh phải chú ý: “… Anh có thể trước luyện can đảm, luyện khả năng, nhưng phải biết rằng, nếu như chỉ đem mục tiêu săn bắn đặt ở những thú non, vậy thật chẳng thú vị, phải biết rằng những thợ săn giỏi thì có thể bắt được cả ổ.. Anh đã từng nghe qua tiếng rên rĩ của mấy con lộc mẹ chưa? Nếu như anh ở trước mặt nó giết chết con của nó, thì nó sẽ rớt xuống giọt nước mắt xinh đẹp chẳng khác gì trân châu, cảnh tượng đó quả thật là thê mỹ đến mức khiến người ta tan nát cõi lòng —- Lòng của tôi cũng chính vì hưng phấn quá độ mà vỡ nát, còn có khoái cảm nào so với cái này mãnh liệt hơn …”

Anh cắn răng xem hết mấy câu chữ hàm nghĩa khắc sâu này, lại một lần nữa kiểm tra phong thư một chút, dấu bưu kiện cho biết nó được gửi từ bưu cục của Orange County, Los Angeles. Cuối thư có chữ ký "Enjoyer", nhưng có thể khẳng định đây chỉ là tên giả.

"Cám ơn, nói không chừng anh đã giúp cho tôi đại ân." Đối mặt với người đàn ông bị chịu tội dằn vặt cả đời còn lại, Rio thành khẩn mà nói. Anh không biết đối phương đã mất đi màu sắc cuộc đời có thể vì chuyện này mà có lại chút sáng sủa hay không, nhưng anh biết bản thân phải lần thứ hai mã bất đình đề chạy tới Los Angeles, truy đuổi thân ảnh và chân tướng ở phía sau phong thư này.

—- Anh có thể vì người khác, vì pháp luật và chính nghĩa mà truy đuổi chân tướng, nhưng lúc này, không chỉ vì một mình K.Green, mà còn vì chính anh.

XXXXXXXXXXXXXXXXXX

Ngục giam đảo Rex.

"Này, Lee!" Một tiếng gọi thô lỗ kêu lên. K,Green đang ngồi trên ghế dài ở bên thao trường ngẩng đầu lên, thấy một gã cảnh ngục xa lạ đứng ở cách xa 2 thước, dùng cảnh côn trong tay chỉ vào hắn: "Theo tao lại đây."

"Chuyện gì, sếp?"

"Báo cáo kiểm tra tâm lý của mày đã có rồi, theo tao tới phòng y tế xác nhận một chút."

K.Green đứng dậy, theo gã đi qua hành lang dẫn từ thao trường ra ngoài, vào một phòng cũng giống như phòng thay quần áo. "Ở đây không phải phòng y tế, sếp." Hắn nói.

"Chờ chút, tao đi rót cà phê." Cảnh ngục nói, đi ra ngoài, trở tay khóa cửa lại.

K.Green hai tay đút trong túi quần nhìn bốn phía chung quanh một chút, 7 8 thân ảnh từ phía sau tủ quần áo dần hiện ra, dẫn đầu là một tên da đen hình thể cực kỳ mập mạp, trên cằm có vết sẹo lồi hầu như che khuất cái cổ, chính là Marves của bang Lame.

"Mày nghĩ là tìm được chỗ dựa vững chắc, thì vạn sự đại cát sao?" Marves cười đến hung ác nham hiểm, ánh mắt bao hàm hạ lưu nhìn chằm chằm vào K.Green, tựa như muốn xuyên qua lớp quần áo, nhìn thẳng tới phần cơ thể bên trong. "Nói cho tao biết, thằng Lang Côn đó làm mày thế nào hả? 'Hung khí' của nó đã gây tai họa cho không ít người đó, trong đó có một tên trực tiếp chết ở trên giường, máu nhiễm cả drap giường. Cái lỗ nhỏ của mày có chịu được nó không vậy, tiểu mỹ nhân?"

"Không liên quan tới mày, Marves, thức thời thì cách xa tao ra một chút." K.Green không chút khách khí mà nói.

Nụ cười của Marves biến mất ở ngay khóe miệng, lúc này gã chẳng khác gì một mãnh thú, cơ khát khó nhịn mà muốn rống lên: "Miệng thực cứng, người mới, điều này càng khiến tao thêm chờ mong chuyện tiếp theo, mày sẽ khóc lóc liếm ngón chân ngón chân tao thế nào, cầu tao khiến mày thoải mái thế nào …"

"Ở đây không có máy quan sát à?" K.Green nhìn lướt qua trần nhà, cắt ngang lời Marves.

"Cho nên mày cũng đừng hy vọng sẽ có người thấy — Cảnh ngục, cũng là chủ nhân mới của mày, chúng cuối cùng chỉ có thể thấy được một thi thể xích lõa, huyết nhục không rõ."

Thủ hạ của Marves bắt đầu vây quanh hắn, tựa như một đám sói lang đói quá tàn nhẫn vây quanh một con cừu lạc.

"Không ai sẽ thấy — chính là điều tao cần." K.Green mỉm cười, rút hai tay từ trong túi quần ra.

XXXXXXXXXXX

"Nghe nói chưa, Marves cùng đám thủ hạ của gã bị đập cho một trận." Kinnig vừa trong miệng ngậm hamburger, vừa mi phi sắc vũ mà y miêu tả tình cảnh. "Cảnh ngục mở cửa phòng thay quần áo thì, thấy tụi nó mặt mũi bầm dập nằm trên mặt đất, toàn thân bị cởi sạch, dùng quần áo trói chặt lại thành cuộn như lạp xưởng. Có người nói lúc cảnh ngục cắt dây, thì Marves trong miệng còn đang ngậm cậu bé của thằng đàn em, không biết tụi nó đang chơi trò dâm loạn gì nữa? Tên mập đó mặt mũi đều mất hết, toàn bộ ngục giam lại có trò vui rồi, hahha!"

Lang Côn hồ nghi liếc mắt nhìn K.Green, người đang ngồi bên người y, an phận ăn bữa tối, rất giống một đệ tử ngoan ngoãn.

"Là mày làm?" Y không khẳng định mà hỏi.

K.Green vô tội mà nhíu mày: "Một chọi chín, mày chắc không vậy? Hơn nữa lúc đó tao đang ở phòng y tế ký tên."

Lang Côn cũng biết khả năng này không lớn, nhún nhún vai nói: "Mặc kệ là ai, thì nói chung bang Lame lúc này đã mất thể diện, thứ tốt nhất để cọ rửa khuất nhục chính là máu, sợ rằng chiến tranh sắp xảy ra rồi."

"Chiến tranh gì?"

"Hồng Lam Chi Chiến. Thường vào lễ tạ ơn vào tuần thứ 4, bởi vì khi đó cảnh lực yếu, chúng ta cần phải chuẩn bị sớm một chút, có khi sẽ xảy ra sớm hơn. Kinnig, cho người chúng ta biết phải chuẩn bị vũ khí cho tốt. Còn phần mày, Elvis, đây chính là cơ hội tốt để mày có thể chính thức tiến nhập vào bang một cách chính thức, chỉ cần giết được 2 trong số đối phương, làm công trạng đầu tiên của mày, thế nào?"

"Không thành vấn đề." K.Green nói, nuốt xuống một ngụm rau dưa cuối cùng.

"Chuyện xấu lớn nhất của mày chính là tên hàng xóm người Ý kia." Lang Côn nói. "Mỗi lần khai chiến mặc dù y chỉ đứng ở bên ngoài không nhúng tay, nhưng âm thầm giúp đỡ cho thủ hộ của Marves cung cấp không ít lợi, có thể đối phương hứa hẹn cho y không ít tốt, nên chúng ta đang rơi vào hoàn cảnh bị động. Lần này nếu chúng ta mượn hơi y trước, thì dù không biến y thành viện quân, chí ít cũng khiến y đứng vững thế trung lập. Elvis, tao muốn mày canh chừng y, nếu như bên Bang Lame kia định lén tiếp xúc với y, thì mày phải cho tao biết."

K.Green suy nghĩ một chút nói: "Chuyện tao có thể làm có thể nhiều hơn đó."

"Cẩn thận 1 chút, y còn khó đối phó hơn Marves." Lang Côn đặt tay lên bờ vai của y, ngón tay cái nhân cơ hội vuốt ve cổ của hắn, nửa là cảnh cáo, nửa là trêu đùa. "Hơn nữa y rất 'thẳng', sẽ không vì khuôn mặt của mày mà thương hương tiếc ngọc với mày đâu."

"Tao sẽ cho y biết cái tao có không chỉ là khuôn mặt." K.Green chẳng hề để ý trả lời.

Lang Côn cúi đầu cười rộ lên: "Tao rất chờ mong bản lĩnh của mày đó, cũng bao gồm cả trên giường luôn … Mày khẳng định tối này không chơi một ván cùng tao sao, kỹ thuật tao rất cao siêu đó nha, đảm bảo mày sẽ rất sướng."

"Không cần, cám ơn." Tay của hắn không chút do dự từ chối. "Đem đại bác của mày giữ lại đối phó với người ngoài đi."

62. Chương 61: Đồng Minh Và Phóng Khách

(* Phóng khách: Khách tới viếng thăm)

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Lợi dụng thời gian nghỉ xả hơi ngắn ngủi sau bữa tối, K.Green đi tới phòng giam số 1316.

Timothy đang ngồi dựa ở khung giường, cùng hai tên da trắng ngồi trên sàn nhà chơi bài. "Mày chắn ánh sáng rồi, cút ngay." Y không hề ngẩng đầu lên mà nói.

"Tôi đến tìm anh bàn công việc." K.Green nói. "Nói riêng."

Timothy nâng đôi mắt hôi lam sâu thẳm của mình lên, nhìn kỹ hắn vài giây. "Mày tốt nhất đừng nên lãng phí thời gian của tao, người mới." Y nói xong, rồi ra dấu bảo hai tên kia ra ngoài.

K.Green đi vào, thắt lưng dựa vào cái bàn dài gắn sát tường, hai tay cắm ở túi quần, đứng ngay trước mặt y. "Vừa nãy tôi có thấy thủ hạ của Marves ra từ phòng của anh, là vì cuộc chiến sắp xảy ra?"

"Mày quả thực là gọn gàng dứt khoát." Timothy tay trái cầm bài pu-khơ, đầu ngón tay tay phải lại lướt qua những lá bài, dường như đang chuẩn bị chọn lá bài nào sẽ bị vứt bỏ, nét mặt thì khó lộ cảm xúc. "Lang Côn phái mày tới làm thuyết khách à? Xem ra nó quả thực tín nhiệm mày, hoặc nói đúng hơn … sủng ái? Hiện tại toàn bộ mọi người trong khu này đều biết nó mới có một tình nhân mới, hận không thể từng phút đeo trên lưng quần mang theo."

"Tôi cùng y không phải cái loại quan hệ như anh nghĩ đâu." K.Green bình tĩnh trả lời.

"Mặc kệ phải hay không, thì tao cũng chẳng có hứng thú. Tao cảm thấy hứng thú, chính là mày đã làm điều đó thế nào, một mình mày chống lại chín người — đừng có chối." Timothy giơ lên một ngón trỏ, ánh mắt tựa như con dao phẫu thuật đao mà cắt cốt nhục, đem hết toàn bộ bí mật máu chảy đầm đìa trong cơ thể đối phương mà kéo ra ngoài. "Có người thấy mày được cảnh ngục dẫn vào trong căn phòng đó, sau đó một mình mày rời khỏi. Đừng quên đây là ngục giam, tai mắt khắp nơi. Điều tao hiếu kỳ chính là, mày đã có thể dễ dàng một mình đối phó Marves, vì sao lại dựa vào Lang Côn làm gì? Mày trà trộn vào Huyết Bang, mục đích cuối cùng là gì?"

K,Green nhìn y, khóe miệng chậm rãi khơi mào một tia cười yếu ớt: "Quả không hổ danh là 'Giáo Phụ', cái gì cũng chẳng gạt được anh. Quả thực, hôm nay tôi đến tìm anh, chính là cũng không phải vì cuộc chiến Hồng Lam ngu xuẩn gì kia — Ai lại quan tâm đến thắng thua của hai cái bang quỷ đó chứ?"

Lời này lại nói trúng ngay lòng của Timothy: *Ai quan tâm đến thắng thu của hai cái bang quỷ đó? Thứ mà y muốn chỉ có lợi ích của bản thân, là lợi ích thực tế, luôn là vậy.*

"Vậy mày có ý đồ gì?"

"Lợi ích, tôi chính là người theo chủ nghĩa thực dụng." K.Green cúi người, từ cổ áo rút ra một vòng trang sức, đem mặt kim loại hình vuông kia giơ trước mặt y. "Anh nhận ra được cái thẻ bài này, đúng không?"

"… Thẻ bài của Shawn?" Timothy nheo mắt. "Tao cứ cho rằng chúng đã sớm theo cái tên già buồn cười kia xuống mồ rồi chứ. Nghe nói ổng cho 7 đứa con nuôi mỗi đứa 1 cái, tựa như tấm thẻ bài của chó, ổng muốn chúng từ thân đến tâm đều là đồ của ổng … Sẵn nói luôn, ổng cũng bị một trong đám đứa con nuôi đó cắt cổ mà chết, tựa như câu thành ngữ gì đó, "Dưỡng hổ vi hoạn"."

"Đây là cái nhìn của người ngoài. Trên thực tế, cái thẻ bài này không phải là thẻ dành cho chó, mà là một cái chìa khóa."

"Chìa khóa gì?"

"Một cái chìa khóa mở ra đế quốc máu tanh. Shawn cả đời đa mưu túc trí, nhưng ngay cả hậu đại quan hệ huyết thống cũng chẳng có, gã là có ý muốn chọn ra 1 đứa trong đám 7 đứa con nuôi một người thừa kế, tiếp tục thống lĩnh Huyết Bang khi gã chết. Gã đều cho 7 đứa con nuôi những nhiệm vụ, quy định thời gian hoàn thành, muốn chọn người nổi bật nhất, người may mắn này chính là Lafare Stoker. Nhưng gã cũng không phải người chiến thắng cuối cùng, bởi vì gã cùng 5 tên anh em khác của mình đều tuân thủ quy tắc trò chơi, chỉ có một tên lại chẳng hề tuân theo nguyên tắc nào cả, phá hư trật tự, cắt cổ của cha nuôi kiêm chủ nhân mình, cuối cùng chiếm được vị trí đó. Cho tới giờ, kẻ thắng lợi cùng gia tộc của gã vẫn đang vững vàng chiếm miền bờ biển phía tây, so với gã, thì Lang Côn bất quá chỉ là một tên thủ lĩnh nhỏ nhoi không đáng để vào mắt trong đám Huyết Bang. Lafare bị truy sát trốn vào ngục giam, thà rằng ngồi chồm hổm cả đời trong ngục cũng không muốn rơi vào tay gã. Còn tôi, chính là từ một đứa con nuôi khác của Shawn Festival, Neal, lấy được thẻ bài này."

Timothy nghe hắn nói xong toàn bộ lịch sử của Huyết Bang, ngữ châm chọc mà nói: "Lợi ích đâu? Tao hình như không có nghe ra được từ này ở trong đoạn nói chuyện vô ích của mày."

"Ngay trên thẻ bài, nhưng không phải thẻ của tôi. Anh có biết tên soán vị sau khi giết chết Shawn, đã luôn một mực đau khổ tìm kiếm kho tàng bí mật của ổng không? Cho dù là kinh tế có lạm phát, thì đám kho tàng đó cũng cỡ 5 tỷ đô Mỹ. Suy nghĩ thử đi, tên Shawn đó sẽ để lại di chúc cho ai?"

Timothy chợt lóe sáng đôi mắt, tựa như một tia sáng phát ra ở ngay ngoài khơi mù mịt. "Lafare Stoker? Lẽ nào, di sản đó cùng thẻ bài có liên quan? Chẳng lẽ chính gã cũng không biết?"

"Tôi nghĩ vậy, Shawn chết quá đột ngột, căn bản chưa kịp nói cho gã biết. Hiện tại anh đã biết vì sao tôi gia nhập Huyết Bang rồi chứ, tôi sẽ nhân cơ hội này tiếp cận Lafare, đánh tráo hai cái thẻ bài, rồi về cẩn thận nghiên cứu di sản bí mật kia. Đáng tiếc là, tôi vốn tưởng Lafare đang ở khu 5, nhưng mấy ngày nay tôi lại chẳng nghe thấy chút tin tức nào của gã, tôi cứ nghĩ Lang Côn biết gã ở đâu."

"5 tỷ đô Mỹ. Mày lại hào phóng như vậy mà nói tao biết, chuyện này khiến tao phải nghi ngờ tính xác thực của mày đó nha. Elvis, mày muốn gì từ tao?" Timothy đứng dậy, trên mặt thể hiện nụ cười ưu nhã mà nguy hiểm, đem cái tay không kia lặng lẽ tiến vào phía sau.

"Một vị trí."

"Đơn giản như vậy?"

"Chỉ đơn giản như vậy." K.Green nhún nhún vai. "Dù cho anh tin hay không, thì tôi cũng chẳng ăn một mình hết được phần tiền đó. Nếu như tôi không muốn nửa đời sau sống dưới sự truy sát của Huyết Bang, thì tôi nhất định phải tìm cho mình một vị trí đủ mạnh, cũng đủ tin cậy để dựa. Đó chính là anh, ngài 'Giáo Phụ'."

"Vị trí ở chỗ tao rất quý giá, không thể lãng phí ở một sự cống hiến chẳng có chút giá trị nào, hay một người ngoài không chứng minh được sự trung thành. Hơn nữa mày cũng cần một người có đủ tiếng nói tiến cử nữa đó." Timothy nói.

K.Green mỉm cười: "Vừa vặn toàn bộ chúng, tôi đều có. Nếu như có được phần tiền đó, tôi chỉ muốn 1/5, cái khác thuộc về anh, có phải là có đủ giá trị cống hiến không? Còn người tiến cử, người đó gọi là Alessio. Alesssio Berardi."

Trong nháy mắt đó, trong mắt Timothy hiện lên u quang khiến người ta cực sợ, nhưng nó nhanh chóng biến mất, tựa như một giây lạnh lẽo đó chỉ là ảo giác. "Em trai ruột của tao, mày cùng nó có quan hệ gì?" Y nhẹ giọng nói, trong thanh âm đè nặng một tia ẩn dụ khó thành lời.

"Chúng tôi chỉ là bạn, so với bạn bình thường thì có chút thân thiết hơn 1 chút — 'Bạn thân'." K.Green dùng một loại ngữ khí 'anh biết có một số thứ không thể nói rõ ra mà' mà trả lời. "Ở MCC chúng tôi ở cùng một phòng."

"Vậy mày nên biết, ở hai bên đầu gối của nó có một vết sẹo."

"Anh là đang nói hai bên mắt cá chân sao?"

"Đó là do vào năm 18 tuổi, ở một lần đánh nhau ngoài đường lưu lại."

"Tôi nghĩ phải sớm hơn 1 chút chứ, 15 tuổi, hơn nữa cũng chẳng phải đánh nhau ngoài đường đơn giản như vậy. Y cũng phải chịu dằn vặt khá lớn, thế nên tinh thần ở ngay lúc đó gần như tan vỡ, nhưng tôi cảm thấy may mắn khi y tiếp tục sống, còn đem người dám tổn thương y bỏ vào trong máy xay thịt. Y nói với tôi, y vẫn không xóa đi vết sẹo này, chính vì muốn nhắc nhở chính mình: Nếu như mày bị người nào đó tổn thương, thì đơn giản, giết nó. Y làm được rồi. Y kiên cường hơn vẻ bề ngoài nhiều, phải không?" K.Green vẫn mỉm cười như trước, nhưng ở phía sau nụ cười khiến người khác hoa mắt kia, chính là một sự bi thương tràn ngập yêu thương chậm rãi phóng xuất ra, tâm tình ẩn nhẫn mà nồng nặc, nhiều đến mức tựa như cả cơ thể không thể bỏ xuống được, không thể không phát ra.

Timothy căng người, dường như một điêu khắc diện vô biểu tình, lát sau mới mở miệng: "Tao không nghĩ nó có thể đem cả chuyện đó nói cho mày nghe. Nó nhìn qua tuy ôn hòa, nhưng lại chẳng hề thể hiện chút tình cảm nào với người khác, nhớ lại lúc tụi tao còn nhỏ, chuyện gì nó cũng nói tao biết, còn hiện tại …" Y không có nói thêm gì. Chỉ sau vài giây ngắn ngủi, nét mặt của y lại trở lại như lúc ban đầu, nghiêm khắc mà kiêu căng, dịu dàng trước đó tựa như một sự rung động nhẹ trên mặt hồ dưới cơn gió nhẹ thổi qua, ngắn ngủi và hoàn toàn không tạo nên sự nhận thức về tồn tại.

"Tao có thể cho mày một vị trí ở hàng đơn vị, nhưng cũng không phải dạng sai vặt sát biên giới, mà là một phần tử trong gia tộc. Nhưng phải chờ tới khi mày nộp lên 4/5 giá trị cống hiến mà mày nói, hứa hẹn này mới chính thức có hiệu lực." Timothy hờ hững nói. "Hiện tại, nói cho tao biết, mày dự định làm thế nào để Lang Côn nói ra chỗ mà Larafe đang ở?"

K.Green vươn tay phải, đầu ngón tay ở mặt trái của những bài pu-khơ đang úp sấp trong tay đối phương lướt qua. Hắn nhẹ nhàng rút ra một tấm, dùng hai đầu ngón tay rút ra, chính là lá Joker: "Vậy còn phải mượn lực của anh rồi, 'Giáo Phụ'."

Timothy đưa tay túm lấy thẻ bài trên cổ của đối phương, kéo sát lại chính mình. Hơi thở hai người kề sát

nhau, gần tới mức dường như có thể ngửi được mùi hương ngọt ngào tản mát ra từ sâu trong cơ thể của đối phương. Y quen thuộc mùi vị này — Đó chính là khát vọng cực độ với tiền tài và quyền thế, mặc kệ đội dưới lớp da khác nhau thế nào, về bản chất vẫn là tương đồng. "Mày biết tao hận nhất chính là gì không? Lừa dối, phản bội. Nếu như tao phát hiện mày lừa tao, còn cả Alessio." Vị thủ lĩnh Mafia ở bên tai K.Green nói nhỏ, mềm nhẹ tựa như lời nỉ non của tình nhân. "Mày sẽ chết cực kỳ thong thả, cực kỳ thống khổ, tao đảm bảo."

XXXXXXXXXXXXX

"Mày đối phó được y rồi hả? Mày là nói, không phải chỉ 'Khoanh tay đứng nhìn', mà giờ thành 'liên minh'?" Lang Côn khó mà tin được, đề cao âm thanh. "Mày làm thế nào hay vậy?"

"Nói chính xác, chính là 'liên minh bất ổn định'. Tao cùng 'Giáo Phụ' nói chuyện một lần, để cho y hiểu rõ, còn hơn tên Marves kia, chúng ta có thể cho y một lợi ích lớn hơn nữa. Vì thế tao tự chủ trương mà đồng ý, dù cho bên kia cho y được gì, thì bên chúng ta có thể cho lại gấp đôi — Chắc chuyện này chẳng có vấn đề gì ha, Boss?" K.Green nhìn Lang Côn, trong ánh mắt trưng cầu lộ ra chút thấp thỏm.

Lang Côn cố sức xoa đầu hắn: "Đương nhiên. Nếu như có thể đánh thắng được trận này, chúng ta thanh uy đại trướng, thu hoạch lớn không chỉ có mỗi vậy đâu. Trên thực tế tao cũng từng phái người tới chỗ Timothy nói chuyện qua, nhưng y luôn thể hiện bộ dáng chẳng chút hứng thú. Tao rất muốn biết, mày rốt cục dùng gì mà đả động được y vậy?"

K.Green nhún nhún vai: "Mị lực cá nhân? Tao nghĩ vậy."

Lang Côn mở rộng miệng, lộ ra một đám răng: "Hay là tao không nên cho mày tiếp tục tiếp xúc y nữa, honey à, hiện tại tao rất lo lắng cái tên Italia đó không có 'thẳng' như tao tưởng."

K.Green chẳng chút để ý mà trả lời: "Tao cũng không muốn khi cùng y đối mặt nói chuyện, còn phải cảnh giác con đao răng cưa mà y giấu ở phía sau lưng. Đem công việc mà mày đã dặn nói với y, tao đoán ngoại trừ điều kiện của chúng ta ra, y còn muốn thêm vào đó một số lợi ích nữa, nếu như quá phận, thì cứ nên suy xét lại đã."

"Cái này không cần mày quan tâm." Lang Côn nói. "Tao sẽ đem tên Italia đó lập=lên cùng một thuyền, sau đó đá chết cái mông mập mạp khốn khiếp kia."

XXXXXXXXXXX

Sau thời gian thư giãn bữa trưa, các phạm nhân ở thao trường chơi bóng, nói chuyện phiếm, tập thể hình, hoặc phơi nắng.

K.Green cùng thủ hạ của Lang Côn đang ngồi chơi cờ nhảy. Hắn đã quen thuộc với đám người này rồi, buộc đối thủ sử dụng xa luân chiến, sau đó không lưu tình mà thắng được hai bao thuốc lá, một hộp chocolate đậu cùng một con dao nhỏ tự chế.

Cảnh ngục Simon đi tới nói: "Elvis, có người thăm tù, theo tôi."

Đã qua thời gian thăm tù tập thể, K.Green suy đoán chắc vị cảnh ngục này đã ưu ái tạo cơ hội riêng cho hắn, nên tặng cho đối phương một nụ cười cảm kích: "Cám ơn, sếp."

Simon hướng hắn gật đầu, dẫn hắn qua thao trường, đi vào phòng thăm tù thoáng.

Khách thăm tù quả thực ngoài dự kiến của K.Green. Hắn cứ tưởng rằng chính là vị luật sự Canning. Tuy rằng đã nhận tội lấy hình phạt, nhưng Canning vẫn còn đang phụ trách một ít văn kiện pháp luật liên quan, cùng với hành động cực kỳ không chính quy đàng hoàng mà gã đã từng làm với nhà xuất bản, truyền thông trước khi mở phiên tòa sơ thẩm.

Nhưng người thăm tù hôm nay không phải là Canning.

Người đến là một người có vóc dáng cao vóc, dưới mái tóc nâu vàng cắt ngắn vừa phải, là một đôi mắt màu lục hẹp dài sâu thẳm, mũi quá cao, môi lại mỏng đến mức nhìn sắc bén, nhưng nếu xét tổng thể, thì vẫn là một người đàn ông phong độ, có mị lực.

"— Hi, Neal." K.Green hai tay ngực, dựa vào lưng ghế dựa, vui vẻ bắt chuyện.

Neal trong nháy mắt nhìn thấy K.Green, vẫn có một chút giật mình về sinh lý. Quá trình ở trên hòn đảo chết chóc kia, vừa mệt mỏi, vừa bị tên sát nhân điên cuồng này trêu đùa, để lại ấn tượng quá sâu trong trí nhớ của gã. Thế nhưng sau này ở cùng với mấy tình nhân người Châu Á có tướng mạo tuấn tú (Đúng, gã chính là cố ý lựa chọn người có dung mạo tương tự) để lên giường, thì thường thường sẽ nghĩ không chừng có một lưỡi dao lưỡi dao sắc bén từ phía dưới lặng yên không một tiếng động cắt đứt cổ của gã, rồi chợt giật mình ra mồ hôi lạnh.

Mày là đồ tự ngược sao? Đương nhiên không rồi! Neal tự nói, *lúc đó mày không có tiền, không có quyền, không thể không bị người quản sai, nhưng hiện tại khác rồi, thời thế thay đổi, mày giờ đã là một nhân sĩ thành công có thân phận có địa vị, còn hắn chỉ là một tên tù. Mày làm gì mà không thể làm chuyện mày muốn chứ?*

Nghĩ như vậy, trên mặt của gã chợt hiện ra sự dối trá, nụ cười từ trên cao nhìn xuống, mỗi một sợi tóc đều tản mát ra sự ưu việt: "Đã lâu không gặp, K.Green. Ở "Phần Mộ' đã quen chưa? À, có thể vừa lúc bắt đầu sẽ có chút khó khăn, ngục giam nào cũng giống nhau cả, thường hay thích ăn hiếp người mới, dù sao ở đây cũng toàn là dân tù do giết người, bán thuộc phiện, phần tử xã hội đen, dù là sát nhân sát nhân liên hoàn cũng không thể tránh khỏi được, đúng không?"

K.Green mang nét mặt tự nhiên mà trả lời: "Quả thực có chút không quen. Nhưng so với loại người ở chỗ này bị bức khổ, ngồi chồm hổm hơn 7 năm lẻ bốn tháng, sau khi rời khỏi đây thì bị chúng bạn xa lánh, khốn cùng chán nản mà sống, thì tao nghĩ tao vẫn sống tốt lành hơn nhiều."

Miệng vẫn sắc bén như trước, khiến cho Neal hận tới răng ngứa. Gã nghiên người về phía trước, từ tứ chi

đến ngôn ngữ đều hướng đối phương truyền lại tin tức uy hiếp: "Nay khác xưa rồi, K.Green, hiện tại tao đã có tiền, đang dùng máu của kẻ thù mà rửa sạch vết dơ trên giày — Tên phản bội đã dám mật báo tao năm xưa là kẻ đầu tiên, nó đã bị giết tới mức cha mẹ nó nhận chẳng ra nó. Sau đó là đám tiểu nhân vong ân phụ nghĩa, bỏ đá xuống giếng, còn có đám trộm dám lấy cắp địa vị và quyền thế của tao …"

"Mày có thể giết người như thú vui, nhưng vậy thì liên quan gì tới tao?" K.Green duỗi dài thắt lưng, hầu như muốn đem hai ngón chân chỉ thẳng vào mũi của gã. "Trong mắt tao, mày vĩnh viễn chỉ là một con chó săn chỉ biết phô trương thanh thế, xui xẻo cực độ."

Neal nghẹn một hơi thở. Gã không thể nhịn được nữa mà kéo lấy vạt áo đối phương: "Mày có thể nào ngưng lại việc thích nói về những chuyện đã qua hay không hả? Tao đã không phải là cái tên thất bại ngay cả chơi điếm cũng không đủ tiền rồi, tao đã vực dậy được rồi. Mày không thể dùng thái độ này nói chuyện với tao!"

"Có vấn đề gì à?" Simon tay cầm cảnh côn đứng ở cạnh cửa đề phòng mà đi tới.

K.Green đưa tay ngăn cảnh y: "Không có gì đâu, sếp, chỉ là gã này bị chứng tâm thần, đặc biệt là dễ phát tác trong hoàn cảnh kích thích."

"Buông tay, bằng không thăm nuôi kết thúc." Simon dường như cảnh cáo mà liếc mắt nhìn người thăm tù, sau đó xoay người bỏ đi.

Neal bi phẫn buông ra, nói thầm: "Tên cảnh ngục này là mới tới rồi, nếu là tên cũ, thì tuyệt không dám dùng giọng điệu này nói chuyện với tao …"

"Thôi đi, chó săn của tao." K.Green mười ngón giao nhau, mu bàn tay nâng cằm, cười đến gợi cảm mà nguy hiểm: "Nói đi, mày chạy tới đây làm gì, sau khi tìm được cái đĩa bay nên giờ muốn chạy tới tìm tao để lấy bích quy nhận thưởng sao?"

Neal đã gần như bỏ qua kế hoạch ban đầu muốn tới đây khoe vinh quy với hắn rồi, không thể tránh được mà nói: "Tao muốn lấy lại vòng cổ của tao."

Ngón tay thon dài của K.Green đặt ở giữa xương quai xanh, dọc theo vải vóc ngực mà chậm rãi trượt: "Mày đang nói cái này, 'vật kỷ niệm' mà mày cho tao?"

Cụm từ cuối cùng mà đối phương nói ra, khiến cho Neal cảm nhận được sự mất mặt xấu hổ chột dạ thật lớn. Gã đương nhiên không muốn làm cái chuyện mất mặt này, nhưng nghĩ tới lợi ích lớn ẩn sâu dưới tấm thẻ bài này (nếu sớm biết một chút thì tốt rồi) — Cho dù gã đối với K.Green vẫn là cái loại hỗn hộp giữa dục vọng, tình cảm và sự né tránh như cũ (thật đáng buồn, gã tự nghĩ), thì cũng không chống lại được lợi ích. Gã đã hạ quyết tâm, không biết xấu hổ mà nói: "Đúng, hiện tại tao đổi ý, tao muốn lấy lại nó."

K.Green không khỏi phì cười, Neal chẳng bao giờ thấy được hắn cười tùy ý đến vậy, hầu như có thể xem là cười hài lòng: "À, à, mày quả là cực phẩm đó, Neal." Hắn cười rồi cong lên ngón giữa cùng ngón cái búng

mạnh vào giữa trán của gã, tựa như một vị chủ nhân đang quát lớn nhưng không mấy nghiêm khắc với con chó dám cắn mình. "Tao sẽ không trả lại cho mày đâu, có bản lĩnh tự mình cướp về đi — nếu không mày trở lại ngược vào đây đi, thế nào?"

Neal xanh mặt, nghiến răng nghiến lợi mà nói: "Mày cho là ngoại trừ nó ra tao không còn cách nào hay sao? Mấy tiếng trước tao mới từ Los Angeles bay qua, mày đoán được ở đó tao gặp ai không? Đúng, chính là thằng tình nhân FBI của mày đó, lẻ loi một mình, cực kỳ vội vã. Mày có biết nếu chợt có nòng súng nào đó từ nơi bí mật hướng thẳng vào nó, chỉ có giác quan thứ sáu mới giúp được nó tránh được biết luồng đạn bất ngờ hay không."

Los Angeles? Đáy lòng K.Green chợt xuất hiện một sự kích thích do tò mò, chua xót chát đắng từ lâu đã bị phủ bụi chợt rắc nứt nhẹ. Hắn bất động thanh sắc trả lời: "Bởi vì lúc trước anh ta đem mày bỏ vào ngục, nên giờ mày muốn một tên trúng hai đích sao? Được đó, coi như cũng giúp tao báo thù luôn đi. Nhưng đừng hy vọng tao cám ơn mày, tao còn chờ sau khi báo tin này xong sẽ được giảm hình phạt đó, sau đó mày có thể vui sướng mà tiến vào trong đây làm bạn tù với tao luôn nè."

Neal nghĩ tiếp tục nói với hắn chỉ là tự rước lấy nhục, phẫn nộ xoay người rời đi. Gã sẽ không từ bỏ, dù sao K.Green cũng bị nhốt trong ngục, gã vẫn còn thời gian và thủ đoạn, lấy lại được thẻ bài thuộc về gã.

"Gã bị thần kinh à?" Simon đi tới, chuẩn bị đưa K.Green về lại khu giám sát. Tuy rằng y không nghe rõ được hai người nói gì, nhưng nét mặt của người thăm tù kia quả thực khá ấn tượng.

"Đích xác, nhưng cũng giúp giải sầu được mà, đúng không?" K.Green cười khẩy trả lời.

Bên cạnh hắn, vị cảnh ngục tuổi trẻ tận lực thả chậm bước chân, ánh tà dương ở bên ngoài khung sắt của hành lang tà tà chiếu vào, bọn họ cứ như vậy sóng vai mà đi, từng bước đạp lên các ô vuông ánh sáng. Cứ vậy cũng tốt, rất tốt, Simon nghĩ, có một số việc, chậm rãi một chút cũng tốt.

63. Chương 62: Lệnh Truy Nã Màu Xanh

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Rio đi tới bưu cục của Orange County, tuy rằng đã sớm chuẩn bị tâm lý với kết quả này, nhưng vẫn không che giấu được nét mặt thất vọng. Dù sao cũng cách tới 20 năm, những người phụ trách lúc xưa của bưu cục nào là người xử lý thư, người phát thư, hòm thư, máy giám sát … toàn bộ các chứng cứ đều đã mất đi tính kiểm nghiệm. Nếu phải kiểm tra, công xưởng sản xuất giấy viết thư cùng cửa hàng bán giấy cũng đã cảnh còn người mất, điều duy nhất mà anh có thể làm, chính là đem bức thư này chụp lại gửi về cho tổng bộ, hy vọng đồng nghiệp ở khoa phân tích có thể từ trong bút tích này mà tìm ra chút manh mối nào đó từ những nghi phạm trước kia.

Con đường trang trí cho lễ tạ ơn, cũng không thể mang đến chút tia ấm áp nào cho khí trời u ám kia, những chiếc lá rụng bị cơn gió cuốn đi, những con bướm sắp chết không ngừng đập mạnh theo chiều gió vướng vào vạt áo của anh. Rio bỗng nhiên có cảm giác mình đang bị theo dõi, tựa như có một cây sắt nhọn đang đâm thẳng ở ngay phía sau mình, như bóng với hình, không có hảo ý. Anh theo bản năng nghề nghiệp mà bắt đầu cảnh giác, nhìn quanh bốn phía: Không phải góc đám nữ sinh cao trung đang líu ríu chụp ảnh kia, cũng không phải mấy bà nội trợ nhìn cái điện thoại ở bên trong chiếc xe bình thường kia …

Ánh mắt của anh rất nhanh quét qua đám người, tựa như một cái máy tinh vi đang thao tác, đột nhiên quay đầu nhìn tòa nhà cao tầng ở ngay phía sau. Ngay giây phút khi anh quay đầu lại, cảm giác bị nhìn lén kia chợt biến mất, tựa như toàn bộ cảm giác khác lạ kia đều là do mấy ngày nay tinh thần bị áp lực mà sinh ra ảo giác.

Nhưng Rio biết đó không phải là ảo giác — Quả thực là trong nháy mắt, anh biến thành một con mồi nằm lọt trong tầm mắt của ai đó. Loại cảm giác này trong suốt 8 năm hành nghề không hề xa lạ gì với anh, dù sao anh cũng từng đem biết bao tên phần tử khủng bố, tên giết người biến thái vào trong ngục giam, nếu như những ánh mắt cừu hận cùng ý niệm trả thù trong đầu mấy tên đó thật sự biến thành thực chất, thì bản thân anh đã từ lâu thiên sang bách khổng.

Tiếng chuông điện thoại di động vang lên, anh vừa nhấn nút trò chuyện, vừa bước nhanh tới xe hơi của mình.

“Hey, Rio? Anh đang ở Orange Country à? Ở chỗ tôi có một tin xấu, cùng một tin bất ngờ, anh hy vọng tôi nói cái nào trước?” Cộng sự của anh đang ở đại lục Bắc Mỹ nói vọng lại.

“Theo trình tự mà nói.”

“Aha, tôi biết anh sẽ nói thế mà. Trên bức thư cùng bìa thư ngoài không hề có vân tay, hiển nhiên đối phương rất cẩn thận, xem xét bút tích, thì bên khoa phân tích cũng chỉ cung cấp được nét viết trong độ tuổi, nhưng khá rộng, nên cũng không thể giúp được cho chúng ta được bao nhiêu đầu mối.”

“Khoảng bao nhiêu?”

“Độ tuổi từ 18 đến 50, tay phải, tính cách tự tin giảo hoạt, ý chí kiên định, có tính xung động — tựa như vậy.”

Rio thở dài: “Tôi giờ hy vọng nghe được tin vui của anh đây.”

“Tôi không dám cam đoan, nhưng vẫn nghe thấy có chút kỳ quái. Tối hôm qua tôi có cùng một người bạn cũ lâu năm không gặp ở quán bar uống rượu —“

“Anh còn có thời gian để uống rượu? Có biết mấy ngày nay tôi ngủ cũng chưa được 6 tiếng không hả?”

"Này, tôi không phải cố ý chọc giận anh, chỉ là giao tình của tôi cùng người đó cũng tốt … Người đó là cảnh sát quốc tế thường trú Âu Châu." Robert chột dạ mà nói. "Tối hôm qua tôi cùng người đó vừa uống vừa trò chuyện, chẳng biết thế nào lại nói tới chuyện của 'Sát nhân sát nhân liên hoàn', anh biết dù có phán tử hình, thì vụ án này vẫn nóng hổi mà. Uống tới có chút say khướt, thì người đó liền nói cho tôi nghe chuyện vài năm trước đã từng có một chuyện phải phát ra lệnh truy nã màu xanh, nói trong lúc người đó phá án thì có biết được một đường dây, chuyên cung cấp cho các phú hào, độc tài, chính quyền vũ trang giật dây bắc cầu, tìm một ít người chuyên nghiệp giúp cho họ giải quyết một số việc phiền phức …"

"Người trung gian của tổ chức dong binh và hộ khách?" Rio lời ít mà ý nhiều khái quát.

"Đúng vậy. Tên kia rất láu cá, chính là điển hình của 'tên hai đầu', Duy có lúc cùng tên đó ăn. Tên màn hình TV vừa mới phát tin tức liên quan đến 'sát nhân sát nhân liên hoàn' sa lưới — đó là Hot News, người nọ vừa nhìn ảnh chụp của K.Green trên TV, chợt thất thanh nói một câu 'Hắn không phải —', sau đó dường như ý thức được mình lỡ lời, nên không nói gì nữa. Lúc đó biết được thì ra tên đó biết K.Green, nhưng nghi phạm đã quy án, nên không để trong lòng, tối hôm qua nếu không phải vừa lúc nói tới chuyện này, thì chắc cũng không nhớ ra."

Cảnh sát quốc tế, lệnh truy nã màu lam … Rio nhận ra được trong cục lúc đang điều tra thân phận của K.Green hình như đã quên gì đó — Có thể hắn căn bản không phải công nhân Mỹ như đã ghi nhận, có thể bản thân hắn có rất nhiều quốc tịch, có thể toàn bộ những quốc tịch đó đều giả; Hắn ở trong kẽ hở của các chính quyền, chẳng thèm để ý tới pháp luật quốc gia, có phương thức hành sự cùng quy tắc sinh tồn của chính mình, tựa như trên khắp thế giới này đâu cũng có chỗ cho hắn — Hắn chính là một (hoặc từng là) người làm nghề tự do, chính là một lính đánh thuê quốc tế!

Chỉ có như vậy, mới có thể giải thích được thân thủ xuất sắc của hắn, năng lực ngụy trang kinh người, phong cách đánh cận chiến của dân bộ đội cùng thói quen dùng dao gâm tam lăng, sự tinh thông với các kỹ năng chuyên nghiệp. Điều duy nhất không thể giải thích được chính là, hai năm trước, chính hắn là người đã tự mình khoác lên danh hiệu 'K.Green', bắt đầu có kế hoạch bắt giết các tên sát nhân liên hoàn, đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì, khiến cho hắn bỗng nhiên rời khỏi tổ chức dong binh có rất nhiều lợi ích, cũng đi lên cùng một con đường đầy máu tanh, nhưng lại không hề có chút lợi ích nào?

Rio trầm mặc thật lâu, thế cho nên khi Robert cho rằng tín hiệu xảy ra vấn đề, cứ gọi hoài chẳng có ai trả lời, thì liền cúp máy.

Trở lại phòng khách sạn, Rio nhấn số gọi cho dãy số trong bộ: "Kerry, là tôi, có chuyện muốn nhờ anh. Tôi biết anh có quan hệ với phía ICPO, có thể giúp tôi điều tra một chút, hai năm trước, là tổ chức dong binh quốc tế nào xảy ra chuyện … là chuyện cực lớn, chí ít cũng có ảnh hưởng đến biến động nhân viên hạch tâm, đúng, hai năm trước, cũng bao gồm luôn công ty quân sự tư nhân cùng nhà thầu … Cám ơn, xin gửi tới mail của tôi."

Suy nghĩ một chút, anh nghĩ tốt nhất là hai người cùng tìm sẽ hay hơn, nên anh nhấn số gọi cho Robert, dặn y từ chỗ người bạn cũ đó tìm ra tin tức và thân phận của đường dây cung cấp người đó.

"Chuyện này sợ không dễ." Robert có chút khó xử. "Anh thấy đó, chúng ta đều luôn bảo vệ đường dây trong của mình, tựa như bảo vệ mồi câu của người câu cá vậy."

"Đúng, nhưng chúng ta là bạn câu cá, mồi câu đôi lúc cũng có thể cho mượn được mà. Nói với người đó, nếu như cần câu chính là con cá mà người đó đang muốn câu, tôi sẽ tặng cho người đó."

"Được rồi, tôi sẽ cố gắng."

XXXXXXXXXXXXX

Ngục giam đảo Rex, New York.

Ngoại trừ thịt gà tây cùng bí đỏ trên thực đơn cho cơm trưa cùng bữa tối ra, thì 'Phần Mộ' chẳng có chút không khí nào của Lễ Tạ Ơn cả. Có thể đám cảnh ngục nghĩ rằng mấy cái tên bỏ mạng này chẳng thuốc nào cứu được này thì làm gì mà có chuyện khôi hài tới mức đi 'tạ ơn' ai. Lúc đội trưởng Alex đứng phát biểu thì: "Thứ duy nhất mà các người nên cảm ơn chính là chính phủ liên bang đã hủy bỏ án tử hình, thế nên tiền thuế mà người dân phải đổ tiền mồ hôi nước mắt nộp lên cũng phải rút ra để nuôi dưỡng cái đám sâu độc xã hội các anh đó. Lễ Tạ Ơn vui vẻ, còn giờ, tự mình chạy về cái ổ thúi hoắc của mấy người đi."

Ngay khi ông vừa quay đầu, thì Lang Côn nhìn sang mấy tên thuộc hạ của mình. Mấy tên kia lập tức xông lên trước, hướng thẳng tới mục tiêu mà mình đã chọn lựa từ trước mà đánh tới, từ tay áo lập tức xuất hiện một loạt các dụng cụ tự chế từ đồ gọt cắt trái cây, đâm thẳng vào bụng đối phương, rút ra, rồi đâm lại, từng chút càng thêm hung ác độc địa, giữa sân nhất thời kêu vang, máu văng tung tóe.

Dường như một thùng máu vừa được đổ ra biển rộng, chợt kích thích những con cá mập bắt đầu trở nên hưng phấn. Các tù nhân bắt đầu ồn ào, phát sinh ra tiếng kêu gào như lang sói, cửa sắt lay động không ngừng phát sinh ra tiếng đánh nhau của kim loại. Càng nhiều người tiếp nhận lệnh chiến, tựa như đàn thú không thể buông tay, phấn đấu quên mình rút ra 'Vũ khí' giấu ở trên người, hướng thẳng về thành viên mà mình không hề vừa mắt của bang phái đối địch.

"Làm tốt lắm! Lên đi các anh em, giết nó."

"Cắt đứt cổ họng nó! Rút hết ruột từ bụng nó ra."

"Máu! Máu! Máu!"

Thậm chí có người còn cất giọng hát: "Chiến tranh ơi mau quay lại đi, các chiến sĩ ta mãi vĩnh tồn." (**)

Cảnh ngục cùng đội trưởng Alex sắc mặt chợt biến. Do ngày nghỉ nên nhân viên không đủ, lực lượng hiện tại của họ so với ngày thường càng theo yếu ớt, mà một đợt bạo lực đại quy mô với dùng binh khí đánh nhau như thế hiển nhiên không thể dùng cảnh côn hoặc mấy bình nước ớt nhỏ nhoi mà cảnh ngục mang theo bên người là cản lại được. Alex vừa dùng bộ đàm trên vai kêu gọi trợ giúp, vừa chỉ huy các cảnh ngục khá nhanh chóng lùi về phòng trực ban, nhấn còi vang của cảnh sát.

Toàn bộ tù nhân ở đây dường như đều bị mùi máu tươi trong không khí nhuộm đẫm, rồi chợt rơi vào trạng

thái điên cuồng, tiếng kêu đánh đầy hưng phấn cùng tiếng kêu vang đau đớn thành cơn thủy triều, hòa với còi cảnh sát, tiếng báo động chói tai, trộn lại, tựa như toàn bộ khu nhà giam này đang rơi vào địa ngục.

Ở cơn tiệc giết chóc cuồng hoan, bước chân của K.Green nhẹ nhàng di động, vô thanh vô tức ẩn vào trong phòng giam 1316.

Timothy đang nhàn nhã ngồi ở mép giường đọc sách, tựa như hoàn toàn cắt đứt với chiến trường máu tanh ở ngoài, giam mình trong thế giới của mình. Chiến hỏa đã từ hành lang tiến vào trong phòng giam, nhưng không có tên phạm nhân nào dám bước chân vào lãnh địa của y. "Không tham gia chiến trường sao, bản thân mày cũng là thành viên của Huyết Bang mà?" Y dùng một loại ngữ khí trêu chọc nói, nhưng tầm mắt vẫn không rời khỏi trang sách.

"Chiến trường chân chính không ở đâu xa," K.Green ý vị thâm trường mà chỉ chỉ vào ngực mình. "Mà là ở ngay đây. Đáng tiếc rất nhiều người mất cả đời cũng không hiểu được."

"Thoạt nhìn mày cả hai loại đều rất am hiểu." Timothy nói, đầu ngón tay tiến vào mép rìa của quyển sách, kéo ra một tờ giấy, bắn cho hắn. "Đây là nơi mà mày muốn."

K.Green mở ra nhìn: "Khu 6?"

"Lafare Stoker quả nhiên không ở đây, xem ra mày không cách nào tiếp cận gã rồi."

"Nhưng gã vẫn còn đang trên đảo này, đúng không?"

Timothy cười nhạo một tiếng: "Mày đang có chủ ý gì, chuyển tới khu 6? Vậy hơi bị khó đó, trừ khi mày có thể khiến bản thân trở thành một tên tinh thần phân liệt — Đó là khu chuyên để giam giữ phạm nhân bệnh tâm thần đó."

K.Green hạ mi mắt suy tư, chợt cười rộ lên: "Kiến nghị tốt đó, tôi sẽ cân nhắc. Với lại, nghe ngữ khí của anh, dường như có chút vui vẻ khi thấy tôi gặp phiền phức ha, anh đã quên hiện tại chúng ta là đồng minh sao?"

Timothy đứng dậy, từng bước tới gần hắn, cho đến khi thân thể của đối phương đang dưới ánh đèn bị toàn bộ cơ thể mình bao trùm. "Nghe này, thú nhỏ, mày đang thỉnh cầu sự bảo hộ của tao đó. Nếu như không phải có liên quan tới Alessio, thì tao hoàn toàn có thể nắm lấy cổ mày bóp tới mày tắt thở, rồi tự mình tao đi tìm thẻ bài kia, như vậy tao không chỉ có mỗi 4/5 đâu. Có thể ở một đâu đó trên thế giới này mày chính là vương trong đám sát nhân hạ lưu cấp thấp, nhưng ở đây, mày chẳng là gì cả." Y khoái ý cười nhạt. "Hiểu rõ chưa vậy, sát nhân sát nhân liên hoàn?"

Hiển nhiên đối phương đã tra qua nội tình của hắn, có khả năng cũng liên quan đến Alessio. Nhưng K.Green cũng không mấy lo lắng việc này, bởi vì theo như những lời mà Alessio nói, 90% đều là sự thật. Còn về 10% kia, cũng chính là phần của 'bạn thân', hắn biết trong đáy lòng của Alessio mong muốn nó thành sự thật — Hắn luôn dễ dàng nhận thấy rõ được tình cảm của người khác dành hắn, và luôn sẵn tay

lợi dụng nó. Điều khiến hắn cảm thấy kỳ quái chính là, chiếc nhẫn quan trọng tượng trưng cho quyền lực gia tộc, Alessio không hề đề cập với người anh trai của mình? Hay là, toàn bộ câu chuyện quyền lực thực ra chính là một cấm kỵ không thể phạm tới giữa các anh em ruột? Ý niệm trong đầu K.Green bắt đầu chuyển, nét mặt lộ ra một nụ cười yếu ớt vân đạm phong: "Hiểu rồi, 'Giáo Phụ'."

Timothy giật mình một chút, dường như ngờ tới đối phương nguyện ý cúi đầu chấp nhận. Nhưng vậy cũng tốt, một tên biết thức thời so với một tên phần tử nguy hiểm không thức thời vụ còn dễ đối phó hơn, y như khen ngợi mà uy hiếp, phủi hạt bụi chẳng hề có trên ngực đối phương, nói: "Vậy đi lấy thứ mà tao cần phải có đi, với lại, đừng có làm em trai tao đau lòng, bằng không mày cũng chẳng dùng tới trái tim nữa đâu."

XXXXXXXXXXXXXXXX

Khu Orange Country, Los Angeles, California.

Rio ăn ở trong một tiệm thức ăn nhanh, vừa giải quyết bữa tối, vừa đợi hồi âm từ phía Robert hoặc là Kerry. Hamburger thịt bò phó mát của tiệm này vị cũng được, nhưng anh không yên lòng, nên dùng tốc độ nhanh nhất mà giải quyết, ngoắc ý bảo nhân viên phục vụ tính tiền.

Cảm giác bị theo dõi này lại xuất hiện. Không chỉ là bị theo dõi, mà sát khí ác ý bén nhọn này tựa như một đường đạn vô hình, hầu như muốn xuyên thủng cơ thể của anh. Rio đứng mạnh dây, đồng thời, cùng nữ nhân viên có nụ cười chuyên nghiệp kề sát anh mà nói: "28.5 đô, cám ơn."

Rio từ trong túi móc ra tờ 50 đô, kín đáo đưa cho đối phương rồi vội vã rời đi. Nữ nhân viên cầm lấy tờ tiền mặt, vẻ mặt tiếc nuối ngưng mắt nhìn bóng lưng của anh chàng đẹp trai tóc đen kia: so với phần tiền típ 21.5 đô, thì cô càng mong có thể nhận được số điện thoại của đối phương.

Rio chạy tới khách sạn, trên con đường xe cộ qua lại không ngừng, mọi người tụm năm tụm ba mà đi qua đi lại, bóng đêm bao phủ thành trấn đèn rực rỡ mới lên, cảm giác nguy hiểm kia lại tựa như bị biển người nuốt hết.

Đến tột cùng là ai? Hay là bản thân mình tinh thần khẩn trương, phản ứng quá độ? Rio cũng có chút mê hoặc.

Ở một chỗ tối nơi mà anh không thấy, có một một khẩu súng chậm rãi rút trở lại. Ngay trong lúc nữ nhân viên kia vô tình ngăn cản mục tiêu, thì chủ nhân của nó đã biết mình để lỡ mất đi thời cơ tốt nhất. Thế nhưng gã vẫn có thời gian và kiên trì, có thể tiếp tục đợi.

Điện thoại di động vang lên, Rio tránh vào một góc đường, bắt máy.

Là Kerry, người đó từ chỗ bên ICPO nhận được một tí tư liệu nội bộ. Trên thực tế, tổ chức dong binh quốc tế muôn hình muôn vẻ, có quá nhiều, có hắc có bạch, có tổ chức tư nhân, có chính phủ quốc gia âm thầm điều khiển, còn có một số công ty khoác áo công ty bảo an mà đục nước béo cò ở khu chiến loạn. Nhưng có quy mô chân chính, thực lực cường hãn cũng chưa tới mười mấy, bởi vì đa số đều tinh anh, thành viên

trung tâm tương đối cố định. Dựa theo yêu cầu của Rio, loại bỏ phần do chính phủ Mỹ khống chế (số lượng cũng không ít), hai năm trước, tổ chức dong binh xảy ra biến cố cực lớn chính là 'God Arming' bởi vì việc bắt trẻ nhỏ cùng thiếu niên huấn luyện nặng khiến cho cảnh sát quốc tế nghiêm khắc đả kích, vị thủ lĩnh đời thứ 4 Hitler chết, nữ thủ lĩnh kế nhiệm Alexandra mang theo một ít thành viên bí mật chủ yếu, sau đó mai danh ẩn tích Nhưng cảnh sát hoài nghi tổ chức vẫn còn những phạm vi hoạt động ở các quốc gia khác.

"Không, không phải cái này." Rio không hề nghĩ mà nói. "Còn gì nữa không?"

Kerry do dự 1 chút: "Còn một cái, nhưng mà tôi không chắc lắm, vì tư liệu liên quan quá ít … 'Fjällräven', có lẽ đã có người từng nghe qua cái tên này, nhưng với tin tức cụ thể của nó thì không biết gì cả. Một tổ chức khá là thần bí ly kỳ, thành lập năm 1984, thành viên 34 người, dù cho có cũ đi mới vào, con số cũng nằm ở mức 34, đại bộ phận là làm thuê cho tư nhân, có lúc cũng chấp hành một ít nhiệm vụ trái với công pháp quốc tế, bắt cóc, ám sát, giết mấy người đứng đầu chính quyền gì đó … Có người nói," Y có chút nhấn mạnh cụm từ này, "Hai năm trước trong một lần hành động nguy hiểm cực đoan, khiến tổ chức bị thương nghiêm trọng, nhiều thành viên bộ phận chiến vong hoặc rời bỏ."

"Thành viên bộ phận, có thể nói rõ hơn 1 chút không? Ví dụ như tính danh hoặc danh hiệu?"

"Này, bạn của tôi ơi, dù cho anh có đồng ý thanh toán toàn bộ nhân tình mà anh thiếu tôi trước giờ, thì tôi cũng không làm được tới mức đó đâu." Kerry ngữ điệu khoa trương mà nói, tựa như có thể thấy được trên mặt anh tuấn của Rio xuất hiện bộ dạng thất vọng, haha cười rộ lên. "Có người nói —" Y lại một lần nữa nhấn mạnh cụm từ này. "Fjällräven từng có một thành viên châu Á, nhưng giờ thế nào thì chỉ có thượng đế biết." Nói xong, y cúp máy.

Rio nắm chặt điện thoại di động, cẩn thận nuốt từng con chữ trong phần tin tức này, hai hàng lông mày duyên dáng mà cong lại. Tổ chức dong binh xuất quỷ nhập thần này, thành viên châu Á trong lời đồn có phải là K.Green hay không? Rio không thể khẳng định. Nếu như phải, sau khi rời khỏi tổ chức, tại sao lại trở thành sát nhân sát nhân liên hoàn? Có liên quan gì tới chuyện xảy ra lúc hắn còn nhỏ hay không? Còn quá khứ của K.Green vẫn như trước sương mù dày đặc, nhưng Rio nghĩ, anh vẫn hy vọng có thể nhìn thấy được móng vuốt của lân, là móng vuốt chân chính, giữa đám sương mù dày đặc kia. Anh không biết, khi đã vạch trần ra được lớp ngụy trang trọng trọng bao trùm này, thì sẽ là sự thực tiên huyết nhễ nhại hoặc thối rữa dữ tợn đến mức nào, nhưng anh tin, nếu như có thể vạch trần được nó, tìm hiểu hết nó, đem nó vĩnh viễn trầm luân hắc ám, thì lúc đó mới có thể khiến cho dục vọng méo mó không khống chế được kia triệt để nuốt hết.**HẾT CHƯƠNG 62**

(*) Lệnh truy nã màu xanh: Là một trong 7 màu trong lệnh truy nã của cảnh sát quốc tế. Tức là 'lệnh phát lệnh truy nã dựa vào tình báo quốc tế', toàn bộ chỗ ở, thân phận, lý lịch phạm tội của tội phạm quốc tế kia đều phải nhờ vào tình báo liên quan.(

(**) Câu hát gốc: Wars come and go, but my soldier stay eternal.

Là một câu nói của ca sĩ và diễn viên Mỹ, Tupac Shakur (1971 – 1996)

64. Chương 63: Giải Đất Màu Tro

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Do cuộc đánh nhau bạo lực của đám phạm nhân, mà khiến cho đám phạm nhân chết mất 25 tên, khiến cho khu 5 ngục giam đảo Rex tiến vào trạng thái giới nghiêm cấp 1. Sau khi tiến hành lục soát đại quy mô các vật phẩm cấm, ngục trưởng ra lệnh cho toàn bộ phạm nhân đều bị khóa trong phòng giam của mình, nghiêm cấm ra ngoài, tắm rửa, không cung cấp thức ăn, chỉ cung cấp một lượng ít ỏi đủ dùng, duy trì liên tục 72 tiếng đồng hồ, coi như khiển trách.

Mấy ngày nhịn đói chịu khổ này cũng khá là gian nan, các phạm nhân từ lúc đầu thì còn hùng hổ, đến sau thì chẳng còn chút hơi sức nào để kêu la, chỉ biết tiết kiệm nước bọt, có khi còn dùng mấy món quý giá mà mình giấu được để đổi lấy mấy thứ ăn no bụng với cảnh ngục.

So ra, mấy phạm nhân bị thương nằm trong phòng y tế còn đỡ hơn, tuy rằng nhân viên y tế không đủ, thái độ hờ hững, nhưng ít nhất còn được ăn cơm no bụng. 8 tên bị trọng thương được nằm ở khu giám hộ, còn lại hơn 10 tên bị thương nhẹ, sau khi vết thương được xử lý xong, thì bị cảnh ngục áp giải về trong phòng giam.

Ngục y Famo đang xử lý một vết thương gây ra do con dao sắc bén, nó từ bụng bên trái qua thắt lưng kéo dài đến phía sau lưng, vết thương dài khiến cho máu me nhễ nhại, thoạt nhìn nghiêm trọng, nhưng kỳ thực chỉ là một vết thương ngoài da, thậm chí còn chẳng cần khâu lại, chỉ cần dùng băng gạc khử trùng cùng mấy miếng vải băng bên ngoài là đủ rồi. Famo viết ngoáy, băng bó vết thương xong, đang định quay đầu lại nói với cảnh ngục "Người này có thể đưa về" thì trong lòng bàn tay chợt được nhét vào một tờ tiền mặt đã nhăn nhúm.

"Tôi xin ông, cho tôi ở lại phòng y tế nghỉ ngơi 1 đêm đi, nếu không về thì chẳng có cơm để ăn." K.Green thấp giọng nói, mái tóc đen ướt sũng hòa cùng với đôi mắt đầy khẩn cầu, khuôn mặt không chút máu, tái nhợt, càng thêm vẻ hiền lương. "Có thể chứ, tài khoản của ngài cuối tuần này có thể thêm được 500 đô."

Famo liếc liếc mắt nhìn giá trị tờ tiền mặt, im lặng mà nhét vào trong túi áo khoác, nói với cảnh ngục: "Người này vết thương nghiêm trọng, cần lưu lại tĩnh dưỡng."

K.Green đưa một ánh mắt đầy cảm kích nhìn ông, vẻ mặt suy yếu nằm lên giường bệnh.

Bữa tối qua, Fampo theo phép tắc mà phải chạy vội tới kiểm tra cho mấy người bị thương nặng. Lúc đi tới bên giường K.Green, ông cúi đầu thì thầm bên tai đối phương: "Nhóc con, mày biết ở trong ngục mà lừa dối bác sĩ sẽ bị gì không hả?"

"Đương nhiên, các ông chính là bác sĩ mà, có ai lại ngu tới mức đi chọc giận thiên sứ chứ?" K.Green mỉm cười trả lời. "Cuối tuần tiền nhất định sẽ vào tài khoản. Với lại, nếu tôi nói từng tháng đều có tiền chuyển vào tài khoản của ông, thì ông có thể cùng tôi nói chuyện một chút chứ? Nhưng đây không phải chỗ tốt để

nói chuyện, đúng không?"

Famo suy nghĩ vài giây, rất nhanh ra quyết định — Cảnh ngục giăng một lưới rất rộng, có khi có cơ hội kiếm được khá nhiều khoản riêng, nhưng ngục y thì không nhiều cơ hội kiếm chác, nên đây chính là cơ hội khá tốt. "Hắn cần đưa đến phòng trong làm kiểm tra dị ứng da," Ông nói với đám cảnh ngục sau lưng mình, ngay lúc có một tên cảnh ngục lười biếng dự định đi theo ông, thì ông chợt nói thêm. "Không sao, tự tôi làm được."

Mấy tên cảnh ngục chỉ mong được nghỉ ngơi, nên nhân cơ hội chạy tới phòng nhỏ hút thuốc.

Famo cùng K.Green vào phòng trong, khóa trái cửa, mở miệng liền mở ra từ "Mày" đầu tiên, nhưng chợt có một con dao kề ngay gáy, trong nháy mắt chợt ngất đi.

"Xin lỗi bác sĩ, tuy rằng ông là thiên sứ, nhưng tôi lại không phải tín đồ cơ đốc." Tên tập kích chẳng chút thành ý mà nói, khom lưng lấy ra một chiếc điện thoại ở trong túi áo blouse, nhấn một dãy số.

"Blue Spider, bạn cũ của tôi, gần đây làm ăn được không?"

(* Lam tinh lang chu, , tên của một loại nhện)

"Cũng được. Nghe nói anh đang nghỉ phép dài hạn ở đảo Rex, tôi còn tưởng anh định tu thân dưỡng tính." Một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng khá trẻ của nam vang lên từ đầu bên kia. Âm thanh rõ ràng, so với người thường thì thiếu hụt tình cảm, dường như đã trải qua kỹ thuật xử lý rồi.

"Tin tôi đi, ở đây không có chỗ nào có thể 'tu thân dưỡng tính' được đâu. Thời gian có hạn, không nói chuyện phiếm, giúp tôi một chuyện." K.Green sờ sờ thẻ tên ngay trước ngực của ngục y, "Famo Michelle, ngục y khu 5, tôi cần một số nhược điểm không ai biết của ổng."

"Đơn giản. Ai cũng có nhược điểm. Muốn nhiêu?"

"Đủ để ép ổng phải sửa lại hồ sơ chữa bệnh trong ngục, đem tôi chuyển sang khu bệnh tâm thần."

Đối phương bật cười: "Vậy cũng không tính là quá nhiều. Tôi tin tưởng căn cứ vào cách anh gọi điện thoại để nói, ổng sẽ rất thích thú mà đem anh cột lên giường đó."

"Tôi cũng nghĩ vậy."

Đang nói chuyện, vị hacker đứng đầu "B.S" đã thu hoạch toàn bộ tin tức, lời ít mà ý nhiều mà kể lại cho K.Green.

“Cám ơn, có thể ghi sổ không, chờ sau khi tôi kết thúc ngày nghỉ sẽ trả sau?”

“Lần này không thu tiền, anh có thể dùng một kiến nghị để trao đổi — Tôi biết anh là một cao thủ biết đùa giỡn người khác.”

“ ‘Đùa giỡn’ không phải là một câu khen ngợi đâu, anh có thể nói rõ là ‘lợi dụng’ hoặc ‘thấu suốt’. Nếu là phương diện này, thì anh cứ hỏi đi.”

“Làm thế nào để một tên …” Hacker hiếm thấy mà chần chờ một chút. “Một người có thiên tính có mới nới cũ học được cách thế nào là chung tình?”

K.Green không tiếng động nở nụ cười: “Thiên tính? Honey à, cái này không dễ sửa nha. Tôi chỉ có thể nói, khiến cho ‘người cũ’ kia cứ mỗi ngày đều tự làm mình biến thành một cái mới càng thêm đẹp đẽ hơn, khiến cho người đó vĩnh viễn không có cơ hội tiếp xúc ‘người mới’.”

“Tôi sẽ cân nhắc.” Đối phương nói xong, kết thúc trò chuyện.

XXXXXXXXXXXXXXXXX

Người đàn ông trung niên tóc hoa râm nằm úp sấp trên mặt đất, hai tay cứng ngắc khoát lên mép bàn, vũng máu nhiễm ướt cả trang sách cùng hòa cùng với khuôn mặt đang nằm úp, sau đó máu từ chỗ cổ tay mà nhỏ giọt xuống, tựa như một con rắn đỏ.

Rio đi tới trước bàn học, kiểm tra cổ của người đàn ông máu me chẳng rõ kia, thực quản và cổ động mạch bị lưỡi dao sắc bén cắt đứt, chỗ cắt chẳng có chút miếng da thừa nào, hiển nhiên là một đao trí mạng, thủ pháp hung thủ thành thạo, thẳng thắn lưu loát. Anh đưa tay sờ thi thể, từ nhiệt độ cơ thể mà coi ra, tử thần chỉ vừa mới lấy đi mạng gã.

Mấy tiếng trước, Robert gọi điện thoại tới, không hề phụ lòng mong đợi của anh mà từ chỗ người bạn học cũ lấy được địa chỉ của người cung cấp tin. Vị đặc vụ tóc đen lập tức bay thẳng tới San Francisco, tìm cách đột nhập vào một khu nhà trọ cũ ở vùng ngoại ô, cuối cùng ở một phòng sách vắng vẻ thấy được cảnh này.

Có người đã tới trước 1 bước, trước khi anh kịp tới đã giết người diệt khẩu.

Trong phòng một mảng tĩnh mịch, nhưng Rio có thể cảm nhận được, người đó vẫn còn ở trong phòng, dùng ánh mắt đầy sát khí mà nhìn chằm chằm vào anh.

“— Tao biết mày đang ở đây.” Rio nhìn quanh bốn phía, giương giọng nói rằng. “Tao biết mày suốt quãng thời gian qua đều theo dõi tao, từ Orange tới San Francisco. Bởi vì suốt thời gian qua tao bận điều tra, xúc động thần kinh của mày, khiến cho mày cảm thấy bị uy hiếp phải không? Nhưng công bằng mà nói, tao cũng không phải đang nhằm vào mày, ngược lại, chúng ta hoàn toàn có thể ngồi xuống nói chuyện. Nếu như có thể dùng được cái gì mà tao đang có, thể để đổi lấy một tí tình báo từ chỗ mày, thì tao cũng chẳng

ngại cân nhắc 1 chút đâu, 'Fjällräven'."

Chung quanh chẳng có chút động tĩnh, cứ như anh đang nói chuyện với không khí.

Cửa phòng lặng yên mở ra từ phía trong, cửa trục đã cũ phát ra tiếng lay động, Rio nhìn ra phía cửa, theo phản xạ có điều kiện có đưa tay về chỗ hông mình. Ngón tay chưa kịp mò lấy súng, thì anh đã cảm giác có một đường đạn lạnh lẽo nhắm thẳng vào ót của anh, thanh âm đã qua máy biến thanh thành méo mó truyền tới phía sau: "Giơ tay lên, đặc vụ, đừng làm chuyện gì dư thừa, cả mày và tao đều chuyên nghiệp đấy."

Rio thong thả đưa hai tay lên: "Chúng ta nói chuyện, có thể không?"

"Chúng ta không thể nói chuyện." Đối phương lạnh lùng nói.

"Đừng có cảnh giác như thế, tao cũng không phải có ác ý gì, án của tụi mày không trực thuộc FBI quản — nếu như tụi mày có án. Nhưng tao nghi rằng đám cảnh sát quốc tế bên kia còn phải bận rộn cho mấy vụ án có tính nguy hại nhiều hơn nữa kia, nên chỉ cần tụi mày không có làm mấy chuyện khác người như đám 'God Arming' kia thì nhiều lắm cũng chỉ lập hồ sơ mà thôi."

"Cái đám rác rưởi đó." Đối phương chẳng đáng xì một tiếng.

"Đương nhiên, chúng không thể đánh đồng với tụi mày. Tao biết Fjällräven luôn hành tung quỷ bí, thâm tàng bất lộ, nhân viên rất thưa thớt, nhưng thực lực khó lường, nếu không phải 2 năm trước xảy ra chuyện kia, thì tụi mày có thể vẫn còn sinh động hoạt động trên vũ trường quốc tế." Rio cân nhắc từng câu từng chữ mà nói. Nếu như anh suy đoán chính xác, thì đây chính là chỗ duy nhất mà đối phương mong muốn, cũng là lợi thế giao dịch duy nhất mà anh có.

Quả nhiên, đối phương hỏi: "Chuyện hai năm trước, mày được biết bao nhiêu?"

"Hiện này chỉ mới coi là biết sơ. Nhưng mày cũng biết lực lượng chính phủ không có bất kì ai hoặc tổ chức nào qua mặt được, nhất là về phương diện tình báo, nếu như mày muốn tra ra chân tướng sự kiện đó, thì đó là việc nhỏ không đáng kể, tao nghĩ rằng tao cùng cơ cấu của tao có thể làm điều này tốt hơn bất kì ai."

Sau một thời gian ngắn trầm mặc, truyền tới một tiếng tiếng gài chốt bảo hiểm, trong không gian vắng vẻ càng thêm kinh tâm động phách. "Kiến nghị khá tốt, nhưng thật đáng tiếc, tao không nghĩ mày là một người đáng tin."

"Là vì K.Green?" Rio rèn sắt khi còn nóng mà hỏi. "Bởi vì tao đã đem người bạn năm xưa của mày vào trong ngục. Mày ở Organ thiếu chút nữa nổ súng phi pháp bắn tao, chính là vì chuyện này?"

Đối phương phát ra một tiếng cười nhạt: "Vận khí của mày khá tốt, đáng tiếc lại không kéo dài."

Ngầm thừa nhận vế thứ hai tức là khẳng định vế thứ nhất.

Rốt cục cũng có thể xác định được, phần thật sự bi che giấu của K.Green, Rio thở sâu, dùng sự thành khẩn trước nay chưa có nói: "Biết không, mày vì K.Green mà nhấn cò giết tao, tao lại cảm thấy vui mừng, vì nó nói rõ vẫn còn có người chân chính quan tâm hắn, lo lắng cho hắn, hắn cũng không có cô độc như bề ngoài."

Đối phương dường như bị câu này khiến cho nghẹn giọng: "Mày bị tâm thần sao?" Người đó châm chọc. "Là chính mày bắt hắn, bắt hắn vào trong một chỗ quỷ quái, vậy mà giờ còn nói thế này, cứ như là mày với hắn —"

"Đúng vậy." Vị đặc vụ tóc đen bình tĩnh mà cắt đứt lời của đối phương. Đây là lần đầu tiên anh bày tỏ thật lòng mình với người khác, cũng với chính mình, tự mình thừa nhận phần tình cảm mà không thể lưu lại hậu thế. "Tao có tình cảm với K.Green, phần tình cảm vượt qua cả đối thủ, người xa lạ, bằng hữu, thậm chí giống như tình cảm của một cặp tình nhân. Tao không biết dùng từ gì hình dung. Gì mà kích tình, yêu say đắm gì đó, đều quá nông cạn. Mỗi người đều nghĩ bản thân là một cá thể hoàn chỉnh, nhưng đến khi có một ngày mày gặp phải một người, bỗng nhiên nhận ra bản thân mình thì ra trước giờ không hề hoàn chỉnh, bởi vì mâu thuẫn giãy dụa mà thống khổ, bởi vì không không trọn vẹn không được đầy đủ mà khát cầu, vì vậy mà mày sẽ phát hiện được bén nhọn cùng yếu đuối của hắn, cũng như trì độn cùng cứng rắn của bản thân, tựa như thế mà kín kẽ khảm cùng một chỗ, cứ như trước giờ trời sinh hai người chính là một khối — Nếu như một lúc nào đó mày có cảm giác này, mày sẽ hiểu được ý của tao."

"… Tao vẫn nghĩ mày là một tên bệnh tâm thần." Đối phương giật mình giây sau, nhịn không được hỏi. "Vậy hắn với mày thì sao?"

"Đây chính là điều mà trước giờ tao luôn trốn tránh, thậm chí tận lực bẻ cong, thương tổn. Nói thật, bản thân tao cũng không rõ lắm," Vị đặc vụ tóc đen tự giễu cười cười. "Bởi vì hắn đã quen thâm tàng bất lộ, cũng giống như Fjällräven vậy, tao không thể nào khẳng định được rằng ở dưới nụ cười hài hước của hắn đang ẩn giấu tình cảm thực sự gì. Nhưng vẫn có thể khẳng định, hắn chưa từng hận tao."

"Cho dù mày đã bắt hắn vào ngục?"

"Đúng vậy."

Đối phương lần thứ hai trầm mặc, một lát sau đã mở miệng, ngữ khí quái dị khiến cho cả máy biến thanh cũng không thể che giấu. "Chuyện giữa hai người tụi mày tao không xen vào, nhưng chuyện này có thể giải thích tại sao hắn lại cự tuyệt viện thủ của tụi tao, kiên trì ở lại ngục giam … Hắn tự có chủ trương, nhất quán như vậy."

Người đó chẳng chút kiêng nể ở trước mặt vị đặc vụ liên bang nói rõ ý đồ tội phạm, nhưng dưới tình cảnh này, lại kỳ diệu không khiến cho người sau phản ứng. "Đúng vậy, hắn luôn nhất quán tự có chủ trương, làm theo ý mình." Rio bất đắc dĩ khẽ thở dài. "Từ nhỏ hắn đã thế sao?"

Đối phương khẽ cười một tiếng: "Đây là đang tình báo sao? Nếu như mày muốn biết về quá khứ của hắn, thì dùng sự kiện hai năm trước làm giao dịch đi, tra ra trong nhiệm vụ đó, đến tột cùng là ai dám liên hợp

cố chủ, người trung gian cùng mục tiêu, khiến cho chúng tao phải rơi vào tuyệt cảnh tứ diện mai phục, tra ra đội trưởng của tụi tao đến tột cùng chết ở trong tay ai."

Rio lập tức trả lời: "Không thành vấn đề, nhưng trước tiên mày phải đưa ra tiền đặt cọc, đừng lo lắng tao không không tuân thủ lời hứa, kẻ bắn lén bên mày chẳng phải luôn một mực âm thầm ngắm bắn tao sao."

Đối phương tự hỏi một chút: "Tao có thể cho mày trước 1 cái địa chỉ, có thể tra được bao nhiêu thì còn tùy vào bản lĩnh của mày nữa." Người đó nói ra một dãy địa chỉ chính là Los Angeles cách Organe này không xa."Tụi tao chính là ở đó lần đầu gặp được hắn, lúc đó hắn 15 tuổi, đã có một đôi mắt không hề giống người thường, nếu theo cách nói của đội trưởng chúng tao, chính là 'Hắn trời sinh chính là một chiến sĩ'."

Điện thoại di động ở túi trước của Rio vang lên, anh chậm rãi buông 1 tay, lấy điện thoại di động ra ngắt tiếng chuông, sau đó lại cầm điện thoại di động chậm rãi giơ lên, thể hiện rõ bản thân mình hoàn toàn không có ý đồ gì khác — cho dù đối thoại lâu như vậy, nòng súng phía sau vẫn đề phòng vẫn như cũ mười phần nhắm vào anh.

"Thành giao. Vậy tên tuổi cùng cách liên hệ?"

"Mày có thể gọi tao là 'Macedonian', phương thức liên hệ thì không cần." Đối phương lãnh đạm mà nói. "Chờ khi mày điều tra có thu hoạch, tao tự khắc sẽ tìm tới mày. Sẵn tiện hỏi 1 câu, mày định để hắn ở trong ngục bao lâu?"

Rio không cần (phải) nghĩ ngợi trả lời: "Pháp luật quy định bao lâu thì ở bao lâu."

"A! Đây là tình cảm của mày đó hả?"

"Của thượng đế thì sẽ về với thượng đế, của Caesar thì sẽ về với Caesar."

"… Khác biệt rõ ràng như thế, không sợ tinh thần phân liệt rồi chết sao?" Đối phương trào phúng nói. "Mày con mẹ nó chính là một đứa bị bệnh tâm thần."

Rio nghe phía sau động tĩnh rất nhỏ, tựa như thủy triều từ xa thừa dịp bóng đêm thối lui, anh biết "Macedonian" đã lặng lẽ rời đi.

Thả xuống cánh tay tê dại, anh nhấn cái điện thoại đã bị tắt tiếng kia: "Robert. Vừa rồi có tình huống đặc biệt nên không có cách bắt máy … Ừ, tôi tìm được người đó rồi, thế nhưng, người đó đã chết."

"Cái gì? Chết?" Robert thất thanh kêu to. "Chết thế nào? Xong rồi xong rồi, tôi sẽ bị tên kia mắng chết thôi! Anh biết hắn luôn ngại tên kia khẩu thị tâm phi đầu tường cây cỏ, chính là một tên khốn nạn chỉ biết có tiền, nhưng dù sao cũng là tên tình báo cung cấp nguồn nhiều năm, nên không thể cứ vậy mà chết được."

“Nói với người đó, tôi xin lỗi, nguyện ý làm bồi thường. Ở chỗ này tôi có một clip quay được mặt của hung thủ, nếu người đó cần thì tôi sẽ gửi qua.”

“Clip quay mặt hung thủ? Sao mà anh có vậy?”

“Tiểu xảo cá nhân.” Rio nói.

Vừa lúc mà anh tắt chuông, một lần nữa cầm điện thoại giơ lên, thì anh đã lén nhấn nút camera sau, camera từ giữa hai kẽ tay của anh mà nhắm thẳng vào người cầm súng ở phía sau, thu được một đoạn phim độ 50s.

Chính như anh đã nói, của Thượng đế thì sẽ thuộc về Thượng Đế, của Caesar thì sẽ thuộc về Caesar. Cùng Macedonian giao dịch là một chuyện, nhưng có người bị giết, thân là người chấp pháp cần phải truy bắt hung thủ là một chuyện khác. Đây chính là một cách biến báo vừa lấy được lợi cho bản thân vừa không vi phạm nguyên tắc, mà trước đây không lâu, Rio căn bản không thể tưởng tượng được chính mình sẽ làm ra được sự lựa chọn như vậy. K.Green đã khiến cho anh bị một ảnh hưởng khó mà nhận thức được, dường như so với những gì anh biết thì càng nhiều hơn, thế giới này không hề có trắng đen rõ ràng, anh không biết đến tột cùng là sa ngã hay là tiến hóa, có thể xem như đang giấu một linh hồn khác kích thích năng lực bùng phát, nhưng anh biết bản thân mình hiện nay đã không bằng xưa.

XXXXXXXXXX

Khu thứ 6 của ngục giam đảo Rex vẫn là một ngục giam như cũ, nếu như nói nó có điểm gì khác biệt so với khu 5, thì đó chính là toàn bộ khu giám sát bởi vì động tĩnh của các phạm nhân bệnh tâm thần phân hoá hai cực mà càng thêm điên cuồng và tĩnh mịch.

K.Green buộc ngục y Famo phải kiếm cho hắn một chứng bệnh tâm thần trong danh mục, không nặng cũng không nhẹ, dưới sự giới nghiêm ngày tiếp theo được chuyển sang khu 6. Ngay khi cảnh ngục Simon đi vào đại sảnh hoạt động của khu 6, nhìn thấy hắn đang cùng một một người bệnh tâm thần ngồi xem Tom & Jerry .

Simon bình tĩnh đi qua, nói với hắn: “Elves, chúng ta nói chuyện được không?”

“Hắn là một bệnh nhân tâm thần, tôi thấy hai người khó mà trò chuyện được đó.” Một hộ công đứng bên cạnh cười nói.

Simon trừng mắt nhìn người đó: “Tôi biết mình đang làm gì.”

Hộ công nhún vai, không chút thú vị mà bỏ đi.

Simon một tay kéo lấy cổ tay của K.Green, kéo vào trong một căn phòng trống gần đó:”Chuyện gì vậy? Tôi đã xem qua báo cáo khám chữa bệnh trước đó của cậu, không hề có bệnh tật gì, giờ bỗng nhưng lại bị chứng Rối loạn stress cấp tính (1), bút tích còn khá mới, chuyện này có phải có gì đó ẩn tình hay không?

Có người muốn hãm hại cậu?"

(1) Acute Stress Disorder: , tiếng Việt là chứng **Rối loạn stress cấp tính**

Nguồn: http://www.blogtamly.com/v403/Tim-hieu-ve-roi-loan-stress-cap-tinh.html

Nếu là cảnh ngục khác, K.Green có khi sẽ tùy tiện ứng phó, nhưng tên cảnh ngục này từ đầu tới đuôi luôn thể hiện sự thân thiết cùng thiện ý khác thường với hắn, hắn cũng không muốn đùa giỡn đối phương quá. "Đây là chuyện nằm ngoài phạm vi chức trách của anh, sếp à, cần gì tìm phiền phức cho mình vậy?"

"Đừng nói vậy!" Simon nhíu mày nói. "Nếu như thật có người muốn dằn vặt cậu, tôi không thể khoanh tay đứng nhìn được. Tuy rằng tôi chỉ là một cảnh ngục bình thường, nhưng loại chuyện này một khi bị phát giác, thì dù cho là trưởng ngục cũng phải bận tâm, không ngồi yên để cho điều lệ chế độ bị phá hư đâu."

K.Green bị nhiệt tâm tình nguyện từ 1 phía của y mà khiến cho có chút dở khóc dở cười: "Anh xem đi, hai chúng ta chỉ là bình thủy tương phùng, không có chút giao tình, tất nhiên cũng không hề có bất kì liên quan nào, anh cứ làm cảnh ngục của anh, tôi làm tù phạm của tôi, cứ vậy chẳng phải dễ dàng sao? Nói thật, tôi không tin trên đời này có sự quan tâm nào tự dưng mà có cả, anh làm vậy, chỉ khiến tôi càng thêm hoài nghi động cơ của anh mà thôi."

Simon ngây ngẩn cả người. Một loại thảm thống, kích động và bi thương hỗn hợp pha trộn trên gương mặt y, khiến cho khuôn mặt vốn chẳng xuất chúng của y càng thêm phình to, y giật môi, dùng thanh âm cực thấp thì thào: "Trên đời này xác thực không có quan tâm vô duyên vô cớ, cậu với tôi mà nói, cũng không chỉ đơn giản là một tù nhân … Còn nhớ rõ 'đồ tể công viên' không, tên biến thái cặn bã sát hại 8 thiếu nam thiếu nữ, còn phân thây bọn họ, một trong số những người bị tên đó hại chính là em gái sinh đôi của tôi … Em ấy tên là Shallia, khác với tôi, em ấy đẹp hơn, mái tóc vàng rất đẹp, em ấy luôn là kiêu ngạo của tôi, nhưng đến khi cảnh sát báo tôi kêu tôi tới nhận thi thể, thì lúc đó tôi gần như chẳng thể nhận ra được em ấy …" Vị cảnh ngục tuổi trẻ cắn răng, tựa như đang cố nén nghẹn ngào đang muốn trào dâng khỏi cổ họng. "Từ đó về sau, tâm nguyện duy nhất của tôi cùng cha mẹ, chính là muốn tận mắt nhìn thấy cái tên ma quỷ kia ngồi trên ghế điện, nhưng cảnh sát không thể bắt được gã, người bị hại cứ lần lượt từng người tăng lên, đến tận khi … đến tận khi cậu bắt được gã, khiến gã phải giống như em gái tôi tứ phân ngũ liệt! Ăn miếng trả miếng, đòn trả lại đòn! Cậu biết cảm giác của tôi lúc đó không, cậu cứ như một thiên sứ thẩm lí và phán quyết đi ra từ Thánh Kinh vậy! Tôi khóc cảm ơn nhân ái và công chính của thượng đế, cảm tạ ngài đã cử sứ đồ hạ phàm đến nhân gian, cho tới bây giờ, tôi vẫn chưa bao giờ quên được cảm giác lúc đó!"

"Cho nên xin đừng nói chúng ta chỉ là bình thủy tương phùng, không hề liên quan, với chuyện của Shallia, thì hãy để tôi có thể làm bất kì chuyện gì mà tôi có thể làm cho cậu, K.Green!" Simon dùng hai tay che mặt, nước mắt từ khe hở chảy ra.

K.Green giơ tay lên, do dự không biết có nên đặt lên vai của đối phương hay không, đây là lần đầu tiên hắn nhận được sự cảm kích trực diện đến từ gia thuộc người bị hại, chẳng biết vì sao có chút xấu hổ, cảm thấy có vài thứ quá mức thẳng thắn cùng không thích hợp để mình chạm vào. Hắn suy nghĩ 1 chút, nói: "Tôi có thể nói ra một đống câu từ an ủi, tựa như 'cô ấy đang ở thiên đường cũng không hy vọng nhìn thấy anh khóc', 'quá khứ đã qua, người cần hướng về tương lai', nhưng hiện tại tôi không muốn nói mấy lời đó, bởi vì nó đều là vô ích. Tôi làm thế, cũng không phải báo thù riêng cho ai cả, mà là chuyện tôi nghĩ tôi cần phải làm, là dựa vào năng lực của tôi. Simon, với chuyện của nhà anh, hành vi của tôi chỉ là một cử chỉ vô

tâm, anh không cần vậy mà mang ơn."

Cảnh ngục lau đi nước mắt, trầm mặc cố chấp lắc đầu.

K.Green bất đắc dĩ thở dài: "Được rồi, nếu như anh không nghĩ vậy, thì hiện tại tốt nhất đừng nên quấy rối tôi, để tôi yên tĩnh làm chuyện mà tôi muốn làm, đây chính là báo đáp dành cho tôi."

"… Cậu vẫn muốn ở lại đây?" Simon hỏi.

"Khó nói, có thể rất nhanh sau đó tôi sẽ trở lại khu 5."

"Nếu lúc đó cậu cần tôi giúp — lúc mà một người cũng cần phải có một người khác hỗ trợ, cho dù lực lượng của người đó rất nhỏ bé." Simon kiên trì nói. "Đến lúc đó, xin hãy tới tìm tôi."

"Nếu đến lúc đó hãy nói." K.Green đành trả lời.

Simon gật đầu, thật sâu nhìn hắn một cái, xoay người rời đi.

Đó là một biến số mới, cũng đáng để nhét vào sự cân nhắc toàn diện, K.Green yên lặng suy nghĩ.

65. Chương 64: Hắc Ám Vãng Lai

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Khi hắn vừa mới bước xuống bậc thang trước cửa, thì tòa nhà ở phía sau đã không thể gọi là nhà nữa rồi, nó đã hừng hực cháy, bốc ra làn nhiệt cao, tựa như một đoàn lửa khói thật lớn trong đêm đen, trán phóng thê liệt.

Hắn cũng chẳng hề quay đầu lại, cứ thế chạy trốn, dòng mồ hôi ẩm ướt không ngừng chảy trước trán, trên người vẫn còn đang mặc áo ngủ ngắn tay cùng quần soóc, chật vật chẳng khác gì một con chó mới vớt được từ dưới nước lên. Hắn không biết phương hướng nào, cũng không có mục đích, cứ thế mà chạy, cho đến khi đụng phải một người đàn ông đang chuẩn bị lên xe, bị bật ngược lại, mới ngã sấp xuống xi măng mặt đất.

"Nhóc con, bộ không có mắt à? Chạy nhanh vậy muốn chết à?" Người nọ thô lỗ mắng.

"Quên đi, chỉ là một thằng nhóc thôi mà." Một người đàn ông khác ở bên cạnh nói. So với người bạn khôi ngô cao to của mình, thì người này có ngũ quan cương nghị, mang nét châu Á có ngữ điệu bình thản hơn nhiều, thậm chí còn dự định tiến lên đỡ hắn ngồi dậy, sau đó thấy cánh tay gầy nhòm lộ ra ngoài phần áo, hòa cùng với nhiều vết thương xanh tím. "Bị thương? Cần tới bệnh viện không?" Xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo, người đó thuận miệng hỏi.

Hắn rút tay về, cố gắng giấu nó ở sau lưng, mắt đen đầy cảnh giác nhìn chằm chằm đối phương. "Không cần." Dường như lo lắng bị ai đó đuổi kịp, hắn có chút hoảng hốt quay đầu lại, sau đó lại quay đầu nhìn người đó hỏi. "Có thể cho tôi một đôi giầy không?"

Người đó chuyển tầm mắt nhìn về phía bàn chân trần dơ bẩn của hắn, ở trên đó vẫn còn dính một chút máu, nên nói: "Tôi không có giày dư, nhưng có thể cho cậu chút tiền, tự mình đi mua."

Hắn do dự 1 chút, tiếp nhận tờ tiền mặt, phát hiện trên người không có túi tiền, nên đành phải cầm vùi nó trong lòng bàn tay. "Cám ơn," Hắn thấp giọng nói, như một người lòng đầy sĩ diện nhưng lại không thể không cúi đầu trước hiện thực. "Tôi sẽ trả lại tiền cho ông."

Người đó nhỏ giọng cười: "Được rồi, nếu chúng ta còn có thể gặp lại hãy nói tiếp."

Hắn gật đầu, chạy bỏ đi. Người to con vạm vỡ bị đụng trúng kia không hài lòng mà lầm bầm. "Thằng nhóc cổ quái. "

"Đừng tính toán với nó nữa, Macedonian". Người đàn ông tóc nhạt màu nói. "Chẳng lẽ anh chẳng thấy vết thương do gậy đánh cùng dây lưng quất vào trên người hắn hay sao, có vài vết sẹo do tàn thuốc nữa, thoạt nhìn cũng chỉ mới 14 tuổi, một vật nhỏ đáng thương."

Người da đen to lớn tên Macedonian kia nhún nhún vai: "Có câu kia nói thế nào nhỉ, "Người đáng thương tất có chỗ đáng trách", tôi đây 12 tuổi đã lấy cái cái vặn vít đâm thẳng vào bụng thằng cha biến thái của tôi rồi, mấy tên nhu nhược đáng đời mới bị giày xéo."

Bọn họ lên xe, chỉ mới lái chưa tới mấy trăm mét, thì thấy một căn phòng ở đang rừng rực cháy, nó đã mau thành phế tích rồi, một đôi nam nữ trung niên tựa hồ là chủ nhân của căn nhà, đang đứng ở bên viện cửa hô to gọi nhỏ, kích động chửi bới.

"... Tôi đã sớm nói không nên thu dưỡng nó mà! Con mẹ nó, thằng đó chính là vô ơn không dưỡng thuần được." Tên đàn ông hướng về phía bà vợ già của mình tóc tai bù xù.

Bà vợ không cam lòng tỏ ra yếu kém đẩy chồng mình một cái: "Hiện tại nói cái này được cái giống gì nữa! Sao ông không chịu khóa, nhốt nó kỹ lại!"

Bên trong chiếc xe việt dã đang giảm tốc độ, người đàn ông Châu Á kia nhìn người bạn đồng hành của mình bằng một ánh mắt hài hước: "Xem ra thằng nhóc mà hồi nãy tôi giúp đỡ, cũng có dũng khí đó, đúng không?"

Tiếng xe cứu hỏa truyền tới càng lúc càng rõ ràng, Macedonian nhìn đôi vợ chồng vẫn không ngừng cãi vã kia, hừ một tiếng nói: "Được rồi, tôi thừa nhận ấn tượng về thằng nhóc đó cũng có chút thay đổi, nhưng nó vẫn là một kẻ đáng thương có cái tay cái chân gầy guộc, mà lúc tôi 15 tuổi thì cao lớn bằng hai lần thằng nhóc đó đó."

"Anh hoàn toàn không hề biết, với một người đàn ông mà nói, cơ thể rất quan trọng, nhưng không phải là quan trọng nhất." Người bạn đồng hành còn lại nói. "Tôi thích ánh mắt của thằng nhóc đó, nói thế nào nhỉ … Một con sói con của vùng hoang dã."

"Thôi đi đội trưởng, năm ngoái lúc anh thu nạp 'Quick', anh cũng nói y chang như vậy." Macedonian không cho là đúng, nhe răng. "Chúng ta cũng không phải trung tâm cứu nạn động vật."

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Rio đi tới căn nhà trọ hai tầng ở ven đường. Dựa theo địa chỉ do Macedonian cung cấp, anh suốt đêm chạy về Los Angeles, tìm được chỗ nhà ở này.

Bên trong là một nhà 5 người cùng 2 con chó, ông chủ nhà là một kế toán viên cao cấp, bà chủ nhà là một nội trợ, lý lịch trong sạch, không có tiền sử phạm tội, 7 năm trước dọn tới đây ở. Bọn họ chỉ biết khi dọn tới thì căn nhà này cũng mới vừa tu sửa cách đó không lâu, còn trước khi họ tới thì chuyện gì xảy ra, họ hoàn toàn không biết.

Rio lại liên tiếp tới hỏi thăm vài căn nhà hàng xóm khác, cuối cùng từ miệng của một bà già mà biết được, nhà ở đó tầm 11, 12 năm trước đã từng bị lửa thiêu cháy rụi, ở đó vốn dĩ là một cặp vợ chồng nhưng sau đó đã bán đất dọn đi, bên địa ốc đã cho xây lại rồi bán cho người khác.

"Tôi còn nhớ rõ họ … Logan, đúng rồi. Tên Logan đó là một cảnh sát, thái độ làm người tương đối nghiêm khắc, nhưng không tới mức khó sống cùng, vợ chồng họ không có con, từ viện phúc lợi nhận nuôi về một đứa bé gái, sau đó bé gái bị bệnh chết, bọn họ đau lòng vô cùng, rồi lại nhận nuôi tiếp một đứa bé trai." Bà già đó nói liên miên cằn nhằn, không ngừng nhớ lại. "Đó là một cậu nhóc người Châu Á khá đẹp, sợ người lạ, không thích nói chuyện, Logan nói thằng nhóc có chút tự kỷ."

Rio móc từ trong túi mình ra một tấm ảnh chụp, đưa cho bà già đó nhìn cậu nhóc người châu Á khoảng 7 8 tuổi. "Xin cẩn thận nhìn rõ một chút, có phải là cậu nhóc này không?"

Bà già đó hí mắt nhìn hồi lâu: "Có chút giống, nhưng phải lớn hơn chút nữa kìa, bộ dáng 13 tuổi ấy, khí sắc cũng chẳng tốt được vậy đâu."

13 tuổi … Rio trầm tư chốc lát, hỏi. "Vậy chuyện lửa thiêu cháy rụi là sao thế?"

"Ai biết, tên Logan kia nói là do chập mạch. Nhưng tôi nhớ kỹ, là tối hôm đó thấy hai vợ chồng họ ở trong sân chửi bới nhau, nói là do chính thằng nhóc mà họ nhận nuôi đã đốt nhà. Từ đó về sau, tôi chẳng thấy thằng nhóc kia đâu cả, Logan nói rằng thằng nhóc đó bỏ nhà đi rồi, bọn họ tìm quá chừng, nhưng cuối

cùng cũng chẳng được gì."

"Xin làm phiền lần cuối, bà có biết cậu bé đó họ nhận nuôi từ viện phúc lợi nào không?"

Bà già lắc đầu chẳng biết.

Rio đành phải cám ơn bà, lên xe sử dụng sau này vệ tinh địa đồ tìm ra các viện phúc lợi gần đó, tổng cộng có 3 viện, anh quyết định đi điều tra ở chỗ gần nhất.

Macedonian nói rằng họ chính ở đây gặp được K.Green năm 15 tuổi, nếu như nhà Logan nuôi dưỡng cậu nhóc châu Á trẻ tuổi kia và cậu nhóc đó chính là K.Green, thì vì sao hắn lại muốn phóng hỏa thiêu hủy nhà ở của cha mẹ nuôi, trước đó là vì sao mà hắn lại vào trong viện phúc lợi? Rio vừa lái xe vừa yên lặng nghĩ.

Một người cha nuôi là cảnh sát có thái độ làm người nghiêm khắc, nguyên nhân hỏa hoạn bị che lấp, sau hỏa hoạn đứa con nuôi chợt mất tích … Từ lượng tin tức có vẻ vụn vặt bề bộn, lại cất giấu những từ ngữ then chốt, dường như là một bản đồ được lắp ráp rất quan trọng, chỉ cần sàng lọc lại, tìm ra được mối liên hệ giữa chúng, thì có thể tìm được sự thật được che giấu ở phía sau, đây chính là một trong những công việc của một đặc vụ điều tra liên bang.

Không, bỏ qua đi công việc, đây chỉ là một cái cớ! Anh không ngừng vất vả cực nhọc mà bôn ba, hoàn toàn chẳng có chút liên quan gì tới công việc cả, hoàn toàn là do tâm tình cá nhân — Anh chỉ là chưa tới đủ gần K.Green, nên càng muốn tiến thêm vào sâu hơn nữa. Anh cứ vậy không ngừng bức thiết muốn dò hỏi quá khứ của hắn, tìm hiểu nội tâm của anh, anh muốn biết khuôn mặt thực sự của đối phương đang được bao trùm tầng tầng lớp lớp giả tạo giảo hoạt này, muốn coi thử là chuyện gì đã xảy ra để khiến một đứa nhỏ mềm mại đơn thuần thành một sát nhân liên hoàn méo mó, đầy tay máu tanh, giết chóc thành tính.

Từ lúc nào? Anh không ngừng tự hỏi chính mình, dù cho có biết thì sẽ thế nào đây? Bản thân mình đến tột cùng là muốn cái gì? Vì chuyện này mà anh đã từng mê đắm, mâu thuẫn, phẫn nộ, cũng thống khổ, nhưng hôm nay lại không còn vì nó mà bị dày vò. Đúng vậy, quá khứ của K.Green anh không thể tham gia, nhưng cuộc sống tương lai sau này, anh hy vọng có thể ở bên hắn — Anh phải mất tới 2 tháng trời mới có thể nghĩ thông suốt được vấn đề này, việc cưỡng bạo ở trong phòng thăm tù ở Trại tạm giam không phải nhân tố quyết định, nhưng cũng chính là một lần bạo phát khi tình cảm tích lũy đến điểm cực hạn.

Cho tới hôm nay, anh với K.Green vẫn chính là yêu hận đan xen: Một là Rio không thể ngăn chặn mà bị hấp dẫn, trầm luân ái dục; Còn một là Đặc vụ thì vẫn chưa thể mất đi chức trách, vẫn luôn đề phòng cẩn thận.

Có thể Macedonian nói đúng, mình con mẹ nó là một thằng tâm thần, Rio tự giễu cười cười, nhìn vào kính chiếu hậu thấy được một khuôn mặt anh tuấn tối tăm — tối tăm, nhưng không do dự, một ngày anh đã ra quyết định, thì tuyệt không quay đầu.

XXXXXXXXXXXXXXX

Lần thứ hai gặp lại người đàn ông Châu Á kia, thì hắn đang ở trong một quán bar, dùng cổ chai bia bị đập vỡ, đâm trúng mắt của một tên say rượu. Tên khốn đó thừa dịp men say mà đè hắn xuống ghế sofa ở chỗ tối, ngay vừa lúc đang cởi quần áo thì bị trúng đòn, ôm mắt kêu to thảm thiết.

Bọn người đồng bọn ở bên cạnh thấy vậy lập tức hung ác độc địa nhào về phía hắn. Hắn linh hoạt mà từ nách đối phương chui ra, chạy ra cửa sau của quán bar, ở ngay cửa toilet nam, lần thứ hai đụng thẳng vào trong lòng ngực Macedonian.

Lần này người da đen kia không có mở miệng mắng hắn, hai quyền liền đánh cho cái đám đang đuổi theo hắn ngã xuống sàn nhà ướt sũng.

Macedonian xách cổ của hắn, tựa như xách cổ của con mèo, trở về ghế của mình.

Đội trưởng cùng Quick đang chơi xúc xắc, Aurora đang cầm một ly Depth charge, ép Yukihara phải uống hết.

Thấy Macedonian xách một niên thiếu tuấn tú mặc đồ tạp vụ tiến vào trong phòng, mọi người đều nhất thời lộ ra vẻ bất ngờ.

Nhưng chỉ có đội trưởng thoáng cái nhận ra hắn, mỉm cười nói: "Cậu tới trả tiền cho tôi à?"

Nhìn những ánh mắt nhìn chằm chằm, hắn xấu hổ cọ đầu ngón chân, từ trong túi lấy ra một đám tiền lẻ, đặt lên bàn trà. "Tôi … chỉ có nhiêu đây thôi, còn lại khi nào có tiền lương tôi trả ông sau."

Aurora cà lơ phất phơ khoác lên bờ vai hắn, vòng tai khoen mũi, khoen môi dưới ánh đèn không ngừng lóe sáng, khiến cho hắn có chút quáng mắt. "Hey, nhóc con thật đẹp nha, đến uống cùng anh vài ly đi, tiền thiếu còn lại anh thay cưng trả."

"Xin lỗi, tôi không bồi rượu."

"Vậy bồi ngủ thì sao?"

Hắn ở dưới tiếng cười to ồn ào biến sắc mặt, huy quyền đánh thẳng vào mặt đối phương. Đối phương mạn bất kinh tâm mà bắt được cổ tay hắn, tựa như một tay bắt bóng nhẹ nhàng bắt được trái bóng chày đang bay nhẹ tới. Nhưng đó chỉ là dương đông kích tây, đầu gối của hắn liền nâng lên hướng thẳng tới khố hạ của đối phương, Aurora dùng tay kia chặn thế tiến công, vui cười nói: "Giảo hoạt quá —" Câu nói còn chưa dứt, thì mặt đã bị một ly rượu tát thẳng vào mặt.

Thi ra ngay lúc tay phải của hắn tấn công, thì tay trái đã lén cầm lấy ly rượu trên bàn, một tâm tam dùng, hư thực giao nhau, khiến cho Auraro vì khinh địch đã đánh mất mặt mũi.

Mọi người đều ồ lên 1 tiếng.

Aurato dùng tay áo lau đi rượu trên mặt, nhìn thần sắc như thường, nhưng đáy mắt đã lộ ra hàn quang. Đội trưởng đứng dậy đi tới nói: "Bản thân lơ là, đừng có giận chó đánh mèo." Auraro phẫn nộ quay đầu bỏ đi, đội trưởng tiến lên hỏi hắn: "Nhóc con, phóng hỏa rồi, tiếp theo nhóc định thế nào, đi tới cảnh cục tự thú, hay là báo án là do bị cha nuôi ngược đãi?"

Hắn nhấp nhé môi, dùng một loại thành thục và lạnh lùng khác xa với tuổi mà trả lời: "Có tác dụng sao, cha nuôi của tôi là một cảnh sát. Còn phần tự thú, tôi cũng không thấy bản thân làm sai, vì sao phải tự thú? Trước khi châm lửa không có bỏ thuốc ngủ vào nước uống của họ, đã là tôi kiềm chế lắm rồi."

Đội trưởng nở nụ cười, nhịn không được xoa tóc hắn: "Cừ thật, trời sinh chính là một chiến sĩ. Một trái tim lãnh tĩnh, kiên định, không vì bên ngoài mà lay động, so với toàn bộ lực lượng cùng kỹ xảo càng thêm mạnh, bởi vì cái sau là do luyện tập, còn cái trước chính là thiên phú. Thế nào, có hứng thú tham gia vào đội tôi không? Tôi có thể giúp cho nhóc bồi đắp được lực lượng và kỹ xảo đang thiếu, chỉ cần 5 năm, không, chỉ cần 3 năm, tôi có thể khiến nhóc trở thành một lợi kiếm vô kiên bất tồi."

Hắn nghiêng đầu suy nghĩ 1 chút — Động tác này lộ ra được chút nét bóng trẻ con, nhưng rất nhanh đã biến mất trong trong ánh mắt tối tăm — cẩn thận mở miệng hỏi lại: "Những lực lượng và kỹ xảo này, có thể giúp tôi truy tìm được tà ác ẩn thân hắc ám, giết chết bất luận kẻ nào mà tôi căm hận hay không?"

Mọi người lại một lần nữa cười ha hả: "Đương nhiên, đó chính là nghề nghiệp của chúng ta." Quick xen mồm.

"Chuyên gia giết người." Yukihara lạnh như băng bổ sung.

"Xuất thủ bất phàm, người mang tuyệt kỹ, lên trời xuống đất, không gì làm không được …" Auraro đắc ý dào dạt nói.

"— Chúng tôi chính là 'Fjällräven'." Đội trưởng nói.

XXXXXXXXXXXXX

Lúc đang điều tra nghe ngóng ở viện phúc lợi thứ hai, thì Rio thuận lợi tìm được một người biết được nội tình, đó là một quản lý cỡ 50 tuổi, suy nghĩ rõ ràng, mồm miệng lanh lợi. "Chính là thằng nhóc này, Roy Lee, tên là tiếng Trung là Lâm Thanh Trúc, cỡ năm 1997 thì được đưa vào viện của chúng tôi, lúc đó 9 tuổi. Ấn tượng của tôi với thằng nhóc đó rất sâu." Ông cầm tấm ảnh chụp, so sành với hồ sơ năm xưa, khẳng định nói.

"9 tuổi? Vậy hắn có người thu nuôi không?" Rio hỏi.

"Lúc mới được đưa tới thì tâm lý của cậu nhóc đó không được tốt lắm, nghe nói trước đó do toàn bộ người

nhà bị giết hại, ở bệnh viện tâm thần dành cho thiếu nhi điều trị suốt 1 năm, đợi đến khi có chút ổn định, mới đưa tới chỗ của chúng tôi. Cậu nhóc ấy là một cậu nhóc vừa đẹp vừa thông minh, nhưng do vấn đề tâm lý, nên khiến cho không ít gia đình muốn nhận nuôi phải chùn bước. Anh thấy đó, ở đây có ghi lại cụ thể: 10 tuổi thì có một gia đình nhận nuôi, nhưng chưa được 3 tháng lại gửi trả về, nguyên nhân là cậu nhóc cứ tới nửa đêm thì lại phát cuồng thét chói tai, đem toàn bộ đồ vật đập vào bệ cửa sổ … Vài năm sau đó cậu nhóc cũng được thêm vài gia đình khác nhận nuôi, nhưng đều không được lâu, cuối cùng là năm 2002, 14 tuổi, lúc đó cậu nhóc được gia đình Logan thu nuôi, lần này là lâu nhất, sắp gần 1 năm. Sau đó nghe nói nhà Logan bị cháy, cậu nhóc rời nhà đi, về sau chẳng thấy tung tích nữa, chúng tôi cũng đã thử đi tìm qua, nhưng cuối cùng cũng chẳng được gì cả."

Rio chạm tới bộ hồ sơ đã vàng ố, thần kinh đầu ngón tay hơi hơi co quắp, ở trên đó bất quá chỉ là một ít chữ số con chữ ngắn gọn, nhưng lại mang tới một cảm giác cổ áp lực, u ám, thậm chí đau đớn tuyệt vọng ở giữa những hàng chữ không ngừng ập tới — Lần lượt ra đi với nhiều chờ mong, nhưng sau đó bị trả về với cảm giác bị vứt bỏ, với một cậu nhóc còn nhỏ như thế mà nói, là một chuyện rất tàn nhẫn. Mấy gia đình tự coi mình là từ thiện nhận nuôi trẻ mồ côi, chẳng lẽ không ai có thể cho hắn một chút yêu thương và kiên trì so với những đứa trẻ bình thường khác hay sao? Còn có vụ hỏa hoạn kỳ quặc kia, nếu như đúng theo lời vợ chồng Logan nói trong đêm đó, do chính hắn phóng hỏa, thì đến tột cùng hắn đã phải trải qua những gì ở trong gia đình đó, mới phẫn nộ đến hận không thể đem toàn bộ thế giới đốt quách cho rồi?

"Vậy các ông có tiến hành định kỳ thăm hỏi các gia đình nhận nuôi hay không?"

"Đúng vậy, chúng tôi đều luôn dựa vào quy định chung."

"Bao gồm luôn cả gia đình đã nhận nuôi hắn suốt 1 năm?" Vị đặc vụ tóc đen nghiêm mặt hỏi.

Đối phương chần chờ một chút, nói: "Logan là một cảnh sát nổi tiếng, hẳn cũng không tới mức tri pháp phạm pháp, chúng tôi cũng không cần quá gắt gao làm gì, hơn nữa cậu nhóc đó khó có được ở lâu trong một gia đình tới thế …"

Rio bén nhọn hỏi lại: "Nói cách khác, nếu như vợ chồng Logan quả thật có hành vi ngược đãi trẻ nhỏ, thì các ông cũng không thể phát hiện đúng lúc, thậm chí có khi còn nhắm mắt bỏ qua, vì bỏ đi được một củ khoai lang bỏng mà cảm thấy may mắn?"

Đối phương lại càng hoảng sợ, nói lắp trả lời: "Không, không có chuyện này đâu, nếu thật có chuyện đó, thì chúng tôi nhất định đón cậu nhóc đó về, trẻ nhỏ vô tội mà."

"Chỉ hy vọng là thế." Rio ngữ điệu băng lãnh mà nói. "Tôi sẽ tiếp tục điều tra, hắn có đúng là đã từng bị ngược đãi hay không, cùng với cô bé được gia đình Logan nhận nuôi trước đó nữa chết như thế nào, hy vọng đến lúc đó các ông có thể tiếp tục phối hợp điều tra."

"Đương nhiên, chúng tôi nhất định tận lực phối hợp điều tra!" Đối phương không ngừng hứa hẹn.

Vị đặc vụ tóc đen cũng không muốn thêm gì nữa, lên xe lập tức tới khu nhà ở của lão Logan, từng nhà mà hỏi han từng người, từ miệng của mấy người hàng xóm lúc đó kiếm được không ít đầu mối vụn vặt, kết hợp

lại, khả năng ngược đãi trẻ nhỏ của vợ chồng Logan hơn 8/10. Sau đó, anh chạy tới cảnh cục Los Angeles, điều tra tên Steven Logan, nhưng đối phương ba năm trước đây đã về hưu, cùng vợ ra nước ngoài.

Trong thời gian ngắn khó mà lấy được khẩu cung của đương sự, Rio đành phải chuyển sự chú ý của mình lên tên quản lý nhân viên của viện phúc lợi kia, để tìm hiểu chuyện cả nhà của Roy Lee bị giết hại trước khi chuyển tới.

Phòng hồ sơ của cảnh cục đã từng bị nổ đường ống gas mà hư hỏng, một phần văn bản chỉ có duy nhất 1 bản chính đã bị hủy, trong đó bao gồm những hồ sơ án hình sự của 20 năm trước. Rio không thể không đến thăm hỏi từng vị cảnh sát đã hoạt động ở khoảng thời gian đó — Có người thì đã chuyển qua thành phố khác, có người đã về hưu. Anh quả thật gặp không ít khó khăn, mới tìm được một người cảnh sát thời đó.

Người cảnh sát đó đã tóc hoa râm, đi đứng bất tiện, ngồi ở xe lăn, nhưng nhớ lại vụ án tàn nhẫn lúc đó đến giờ vẫn chưa phá được, vẫn mang nét mặt trầm thống và bi phẫn. "Hung thủ sớm đã có âm mưu, quả thực cực kỳ tàn nhẫn." Ông cắn răng nói rằng, tựa như câu chuyện cũ cách đây 20 năm chợt ập tới trước mắt, mang theo mùi máu tanh khiến người ta phải buồn nôn. "Đầu tiên chính là có kế hoạch tiếp cận gia đình người bị hại, sau khi đạt được tín nhiệm của đối phương, ẩn danh tặng các vật phẩm uy hiếp, giết chết vật nuôi để đe dọa đối phương, nhưng ở ngoài mặt thì làm bộ ra vẻ đang bảo hộ, rồi ập vào nhà, trước tiên làm khó dễ, sau đó dùng gậy đánh bóng chày đập thẳng vào não của ông chủ nhà đến chết, rồi giết hại, phân thây bà chủ nhà, còn làm ra hành vi cưỡng thi nữa, cuối cùng chính là cưỡng bức đứa con trai mới 8 tuổi của họ. Nếu không phải có một chiếc xe bị ăn trộm ở gần đó, bất ngờ vang lên tiếng cảnh báo, khiến cho hung thủ chấn động liền vội vàng bỏ trốn, thì sợ cậu nhóc đó cũng khó tránh được cái chết."

"Lúc thấy tình cảnh đó, tôi đã phát thề phải đưa hung thủ ra được ánh sáng! Thế nhưng, chúng tôi chẳng ai có khả năng bắt được gã … Đó chính là bất lực của cảnh sát chúng tôi!" Ông kích động tới mức ngay cả cơ thể tật nguyền kia cũng phải run lên. "Từ thủ pháp gây án của hung thủ, tôi hoài nghi hung thủ cũng không phải lần đầu tiên gây án, lớn mật, khéo léo, có quy luật, gã khẳng định trước đó đã từng gây ra chuyện giống như vậy — Gã là một tên giết người liên hoàn! Tôi đã đem hoài nghi của mình viết thành báo cáo, nhưng lại không được cấp trên coi trọng … Lúc đó thị trưởng chính mới được bầu lại, họ không muốn khiến cho sự tình này càng thêm phức tạp, không muốn thành phố vì lời đồn có 'giết người liên hoàn' khiến cho lòng người hoảng sợ … Nên vụ án đó đến giờ vẫn còn đó, không có ai tới hỏi han điều tra, cho nên cuối cùng bị sớm đẩy vào thùng hồ sơ … Nhưng tôi vẫn chưa bao giờ quên vụ án đó, lại không quên được người còn sống đó, nhiều năm trôi qua, ánh mắt của cậu nhóc đó vẫn như cái gai đâm sâu vào lòng tôi, chỉ cần nhớ tới, tôi liền hổ thẹn không ngớt, không ngừng hối hận bản thân năm xưa tại sao lại không kiên trì tới cùng."

Lời sám hối của ông lão cảnh sát cũng không hề truyền vào tai của vị đặc vụ tóc đen.

Lúc này đại não Rio đã bị chi tiết của vụ án năm đó ầm ầm chiếm giữ. Anh thình lình phát hiện những chi tiết này có một cảm giác quen thuộc như mình đã từng biết tới, anh nhất định là đã thấy ở đâu đó rồi. Ở đâu? Là ở đâu …

Hãy click vào link và nghe nhạc để cảm xúc thêm dâng trào nào

https://www.youtube.com/watch?v=8NforO-W_uw

Anh bỗng nhiên đứng dậy, chạy khỏi nơi đó, dùng tốc độ nhanh nhất chạy thẳng ra đường. Nhà sách, nhà sách! Ở gần đây chỗ nào có nhà sách? Anh bắt lấy một người đi đường, như phát điên mà hỏi, đến tận khi có người chỉ ở đầu đường góc có một cái. Anh thở hồng hộc như điên mà chạy tới đó, ở chỗ bán sách dễ dàng tìm thấy sách của tác giả Roy Lee, bìa cứng chính là dòng chữ Tiếng thì thầm ngay đầu giường đã được tái bản, vội vã bỏ lại tờ tiền mặt, chạy ra nhà sách.

Ở dưới tàng cây ngay góc đường, anh nhanh chóng xé rách gói plastic đóng ngoài, mở ra một trang sách:

"… Cô khóc, thét chói tai, lại tựa như bị ngâm giữa nọc độc của đau đớn và sợ hãi, mà đau đớn và sợ hãi đó vĩnh viễn không chừng mực …

Khuôn mặt nghiêng của cô bởi vì bàn tay và mặt bàn đè ép mà biến dạng, chỉ có đôi mắt kinh khủng mà mờ mịt giấu ở giữa những khe tóc rối bời, do sự hoảng động không ngừng mà càng lúc càng tan rả.

Trước mắt phát ra những mảnh nhỏ quang ảnh điên cuồng, ở mặt cỏ đen từ ngoài cửa sổ trải dài ra, kéo dài tới phía rừng cây quái dị xa xa, cuối cùng nhập vào làm một với bóng tối sâu thẳm.

Đầu của mẹ đặt ngay ở vườn hoa nhìn chằm chằm cô, mái tóc đen dài rối tung như mạng nhện, con mắt mở to rất tròn, tựa như một cái nấm mới vừa được mọc lên.

Bà nhìn chằm chằm cô. Toàn bộ nụ cười tàn độc, ác dục và hung ác, toàn bộ những cầu xin, khóc và thống khổ, bà vẫn nhìn chằm chằm. Chỉ là nhìn chằm chằm.

Đừng nhìn con như thế! Không nên nhìn.. Cô cầu xin bà, mắng bà, gọi bà, nhưng chẳng nhận được lời đáp lại nào.

Đôi môi méo mó đầy máu của bà mở to.

Cô nghe được tiếng bà kêu rên. Dù cho qua bao nhiêu năm, cô vẫn có thể nghe thấy được tiếng bà kêu rên, cả ngày lẫn đêm quanh quẩn trong vườn, quanh quẩn ở dưới bầu trời trên căn nhà này …"

Rio rốt cục đã hiểu tất cả.

Trong câu chuyện huyền nghi này, gia đình người bị hại có một cô con gái thiên chân khả ái, Còn trong vụ án ở hiện thực, gia đình người bị hại cũng đồng dạng có một đứa con trai thiên chân khả ái.

Cậu nhóc này may mắn tồn tại ở trong một thế giới ẩn chứa những tàn nhẫn ác độc, không có ai thực hiện chính nghĩa, không kẻ ác nào phải chịu tội, không có bất luận ai hoặc chuyện gì có thể trấn an linh hồn đã mất. Cậu nhóc này đã một mình sinh tồn, lần lượt bị những hư tình giả ý tiếp thu rồi vứt bỏ, cho đến khi triệt để tuyệt vọng, cho đến khi từ tuyệt vọng toát ra được một khát cầu mạnh mẽ, cho đến khi quyết tuyệt bước đi trên con đường đầy máu tanh, có chí thì nên.

Cuối cùng hắn đã trở thành một sát nhân sát nhân liên hoàn, biệt hiệu K.Green.

Hắn cũng tự mình phân liệt, một người là một tên báo thù cực đoan cố chấp, giết người không chớp mắt; Một người khác lại như những người vô hại sinh sống nhờ việc viết sách.

Hắn đem toàn bộ những ác mộng của mình giấu trong những trang sách, ở trong tiềm thức bí ẩn chờ mong có người có thể phát hiện nó, đem toàn bộ nó phá hủy đi. Nhưng hắn thất vọng rồi.

Đau xót của hắn toàn bộ thế giới có thể thấy, nhưng không ai để ý tới, không ai cho là thật. Hắn ở chỗ sáng là một cái tên cực kỳ nổi tiếng, nhưng trong bóng tối lại là một linh hồn so với bất kì linh hồn nào khác càng thêm cô độc.

Đây chính là quá khứ của K.Green — *Mày đã thỏa mãn chưa, Rio?* Anh ngơ ngẩn hỏi chính mình, quyển sách từ ngón tay rơi xuống.

XXXXXXXXXXXXXXXX

K.Green giật mình tỉnh giấc từ cơn ác mộng, tựa như một con dã thú bị tấn công chợt nhảy dựng lên.

Mồ hôi ướt đẫm phía sau lưng của hắn, tâm thần hắn chưa định mà thở phì phò … Vì sao lại mơ thấy những thứ đã cố gắng quên? Hắn biết rõ tâm lý học chỉ là một trò hề, thôi miên cũng tốt, ám chỉ cũng được, chỉ cần có thể đem toàn bộ những hồi ức hắc ám niêm phong cất vào kho sâu nhất trong óc.

Nhưng hôm nay, nó lại tựa như một con quái vật không thay đổi, dữ tợn, xấu xí, hết hy vọng, không ngừng bò qua lại trong đại não hắn, hắn vẫn có thể nghe thấy được tiếng nhấm nuốt và xé rách ác độc của nó, cố gắng phá hủy toàn bộ những gì mà hắn khó khăn lắm mới xây dựng được, khiến bản thân nhìn qua chẳng khác gì một tên bình thường.

Hắn dùng bàn tay bóp chặt trán, dường như nếu làm vậy có thể đem con quái vật đó phong ấn.

Hồi lâu sau đó, hắn mới thở dài một hơi thật sâu.

Khom lưng từ dưới gối lấy ra được một cái chìa khóa hình ba miếng kim loại, đây là trước khi tắt đèn, từ ngăn kéo của y tá phụ trách trộm được, có thể dùng để mở cửa phòng tù của chính mình, cửa sắt đi ra khu phòng bệnh, cùng với cửa phòng tù của Lafera.

4h30 sáng, thời điểm mọi người đều chìm sâu vào giấc ngủ, hắn quyết định hành động.**HẾT CHƯƠNG 64**

Mai_kari: Khi đọc tới chương này, Mai nghĩ tới một bài hát

P/s: Mai dịch theo kiểu feeling hợp với nội dung chương này nhé, không được xỉa xói nha, Mai hờn ^)-(^

"Xin đừng nhìn tôi như thế

Nếu có thể tôi muốn được trả lại ánh mắt đó

Đó không phải là điều tôi mong muốn

Nên xin người, đừng quay lưng đi.

Tôi đã từng hoảng sợ

Và giờ thứ mà tôi cần là sự dũng cảm

Có lẽ đây là thứ duy nhất mà tôi có thể giữ lại.

Vì thế, tôi sẽ đứng lên trên cái gọi là công lý

Chính tôi sẽ kết liễu những bất công

Sẽ có một hàng dài người đông đảo, mong ước rằng họ cũng giống như tôi

Tôi có thể nhìn thấy nó trong mắt họ

Những sự thật sau lớp màn dối trá bị phơi bày

Tôi sẽ nói với họ rằng, "Hãy yêu quý cuộc sống hiện tại của các bạn, vì nó tốt hơn rất nhiều so với tôi."

Vì dù thế nào đi nữa, mọi người cũng sẽ không quên được rằng,

Tôi vẫn là một con quái vật.

Hãy lắng nghe tiếng tôi gầm thét."

66. Chương 65: Bách Kế Thiên Tâm

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Lafare bị một con mắt mở to nhìn chằm chằm mình khiến cho hoảng hồn phải bật tỉnh giấc từ trong giấc mộng, phát hiện ác mộng đó đã biến thành hiện thực: Ở đỉnh đầu của gã có một bóng đen đang áp bách, một thứ bén nhọn băng lãnh đặt ngay cổ họng, tựa như giây tiếp theo sẽ cắt đứt cổ họng gã. Gã nuốt tiếng kêu to ngược về trong họng, cố gắng vươn tay đụng vào cái nút ở ngay bên giường bệnh, đó chính là nút dành riêng cho những ai bị liệt nửa người trong khu 6 này.

Cái vật bén nhọn kia lập tức đâm vào mu bàn tay đang cố hoạt động kia, khiến nó phải rớt xuống lại trên giường. "Hư," Bóng đen bịt miệng của gã. "Hợp tác chút, Mr.Stoker. Chỉ cần mày hợp tác, tao đảm bảo giữ mày một mạng."

Lafare đau đến mồ hôi lạnh chảy ròng, nhưng vẫn không mất bình tĩnh, cứ thế gật đầu, biểu hiện rõ ràng sự phán đoán tình thế nhanh chóng của một người từng đứng đầu nhóm xã hội đen. Từ bóng đen, gã có thể ngửi thấy được mùi nguy hiểm cực độ, sắc bén như đao, đậm đặc tới mức muốn nhuốm đầy máu — Gã quen thuộc với khí tức hắc ám này, biết được lúc này phản ứng tốt nhất chính là ngoan ngoãn nghe lời.

Bóng đen buông lỏng tay ra. Lafare cố sức thở hổn hển rồi thử hỏi: "Mày do Repper phái tới? Tao đã vào tận đây rồi, nó còn không chịu buông tha cho tao?"

Bóng đen lạnh lùng nói: "Yên tâm, chuyện tranh quyền đoạt thế của mấy anh em nuôi mấy người tao không chút liên quan."

Lafare thở phào nhẹ nhõm: "Vậy mày là …"

"Tìm mày tìm hiểu tin tức của một người."

"Ai?"

"Enjoyer."

"Enjoyer? Không, tao không biết người nào có cái tên này." Lafare nói.

"Cố gắng nghĩ kỹ, cẩn thận nhớ lại một chút." Bóng đen nói. "Đây chỉ là một bí danh, một cái danh hiệu, có thể gã ở trước mặt mày không có tự xưng như thế, nhưng tụi mày quen thuộc nhau đến vậy, mày nhất định biết hứng thú đam mê của gã, biết gã đã từng trải qua những chuyện không thể chịu đựng, hoặc là chỉ thỉnh thoảng một hai lần gì đấy, mày đã từng thấy cái tên này dưới chữ ký trong bức thư của gã …"

Được đối phương hướng dẫn từng bước mà chỉ điểm, một cái tên chợt nhảy ra khỏi đầu của Lafare.

"Nói ra đi, cái tên đó." Bóng đen ra lệnh. "Mày chỉ có một giây, cái tên của gã cùng cái mạng của mày, cái nào quan trọng hơn."

Lafare lập tức đưa ra sự lựa chọn: "Hayden Korten."

Bóng đen không tiếng động hít vào một hơi, sau đó chậm rãi thở ra, tựa như đang cố gắng đè ép một lực lượng kịch liệt mà cuồng bạo đến mức tận cùng, nếu một ngày nào đó được thả ra, chắc chắn ầm ầm bạo phát, phá hủy tất cả.

Lafare cảm thấy cổ họng bị siết chặt, một sự sợ hãi không hiểu rõ vượt qua cả sự đau đớn của bàn tay bị đâm kia, khiến cho ngực thậm chí không tự chủ được mà run rẩy.

Sau một lúc lâu, bóng đen trầm giọng hỏi: "Mày có biết làm thế nào để tìm được gã không?"

Lafare lắc đầu: "Tao cùng gã đã rất nhiều năm không liên hệ rồi, trước đây tụi tao cũng chỉ quen biết sơ —" Giữa trán chợt bị một đầu ngón tay lạnh lẽo điểm, khiến cho gã phải lập tức im miệng.

"Tao biết, so với mày tự cho thật ra thì biết rất rất nhiều." Bóng đen nói. "Tụi mày đã từng là tình nhân. Gã ở phía tây Hải Ngạn bị dính mấy cái án tử, nhưng vẫn chưa bị cảnh sát bắt được, một phần là xuất phát từ sự giảo hoạt đanh đá chua ngoa của gã, một phần chính là nhờ quyền thế mà lúc mày còn nắm quyền bảo hộ gã, đúng không?"

Lafare giật mình, không có gì phản bác.

"Gã lợi dụng mày, đến tận khi mày ở ngay đỉnh cao của Huyết Bang mà thất bại, lập tức như muốn phủi đi đám bụi chồng chất trên người, không chút do dự mà đá bỏ mày, thậm chí còn dám bán đứng mày trước Repper để lấy một khoản tiền lớn, mày mới phải lâm vào tình cảnh này, đúng không?"

"Nhưng mày vẫn còn tình cảm với gã, nhưng ngược lại cũng cực kỳ hận gã, khó mà không muốn đi tìm gã, tự tay mình bắn một viên đạn vào trong trái tim tà ác đó, chỉ là không có năng lực thực hiện, phải không?"

"Hiện tại cơ hội tới rồi. Cung cấp đầu mối của tao, toàn bộ đầu mối liên quan tới gã, mày sẽ phát hiện năng lực của tao vượt qua sự tưởng tượng của mày, mà thù lao tao sẽ trả cho mày — Gã trước khi chết sẽ nghe thấy tên mày, mày có muốn biết nét mặt của gã lúc đó thế nào không?"

Tựa như bị một con ác ma trong bóng đêm không ngừng đầu độc, Lafare nheo lại mắt, một quang mang dị dạng ở khóe mắt đã thành nếp nhăn dần dần nổi lên. "Thần tình lúc đó của nó chắc chắn rất đẹp …" Gã thì thào nói, mang theo hồi ức khắc cốt ghi xương cùng khoái ý ác độc, cuối cùng cười rộ lên. "Woa, tao rất muốn tận mắt thấy."

Bóng đen sớm có chuẩn bị mà lấy một miếng vải vụn mềm giấu ở dưới gối nhét vào miệng của gã, hờ hững nói: "Mày sẽ biết thôi."

Ẩn thân trong bóng tối, người đàn ông vẫn chưa từng lộ diện kia bất chợt rời đi, Lafare cắn răng rút ra cây bút máy đang ghim chặt trên mu bàn tay mình như bị đóng đinh, tựa như con cú mèo trong rừng đen phát ra âm rung như cười lại như khóc.

XXXXXXXXXXXXXXXX

Ngục giam đảo Rex – Khu 5

Phòng giam 1317 vừa vắng người trong một thời gian ngắn, thì lại chào đón chủ cũ trở về. Cảnh ngục sau khi khóa cửa thì nhanh chóng rời đi, K.Green vừa mới đặt vật dụng cá nhân lên giường xong, thì chợt nghe thấy tiếng bước chân ở ngoài cửa.

"Để tao phải mất nhiều khí lực đưa mày từ khu 6 trở về, tốt nhất mày nên nói cho tao biết mày đã lấy được thẻ bài của tên Lafare Stoker kia." Timothy vai dựa lưới sắt, trong tư thế mạn bất kinh tâm lại ẩn chứa ý tứ hàm xúc uy hiếp, nghiêng mặt nói với hắn.

K.Green mỉm cười nhìn y: "Hôm nay tôi sẽ là người cuối cùng tới phòng giặt quần áo."

Chạng vạng, thời gian vệ sinh sắp kết thúc, thì K.Green ôm một giỏ quần áo bẩn đi tới phòng giặt quần áo, quả nhiên thấy bên trong hoàn toàn vắng lặng. Timothy ngồi trên cái ghế dài, thong thả mà đọc một quyển sách.

"Tôi nghĩ anh cần phải kiên trì một chút nữa, 'Giáo Phụ', chí ít cũng phải chờ tôi đọc được mật mã trên thẻ bài." K.Green nói.

Timothy buông quyển sách xuống, đứng dậy nói: "Mày chỉ cần lấy được thẻ bài là được rồi, cái khác tao sẽ tự giải quyết." Y ưu nhã vươn bàn tay ra phía trước, tựa như một vị quân chủ đang tọa thượng thỏa mãn chờ quần thần hiến tế, rồi ban ân phước cho họ được hôn lên ngón tay của y. "Cầm tới đây, như trước đó đã đồng ý cho mày 1/5."

Nhưng K.Green mỉm cười lắc đầu nói: "Sao tôi lại có cảm giác, một khi anh đã lấy được thẻ bài này, thì tôi sẽ không thể thấy được ánh mặt trời ngày mai nhỉ? Tôi biết theo thủ đoạn của anh, chí ít có hơn 100 cách để có thể khiến tôi phải lặng yên không một tiếng động chết ở trong ngục giam, tôi không thể mạo hiểm như vậy."

Timothy tự tiếu phi tiếu mà nhếch khóe miệng, nhướng mày, đó chính là điềm báo y đang tức giận: "Nếu như mày hiện tại không đưa cho tao, thì tao đảm bảo ngay cả bữa tối nay mày cũng sẽ không thấy được."

"1/5, 100 ngàn đô Mỹ, một khoản tiền lớn thế, đáng giá để khiến loại người giống tôi phải bỏ mạng hay

sao." Ngay trước khi sắc mặt đối phương triệt để âm trầm, K.Green từ trong túi lấy một cái nhẫn cực lớn, coi như đồ chơi mà không ngừng đung đưa. "Quả nhiên chỉ có vàng bạc thật mới có lực mê hoặc, thứ trang sức này nhìn văn nghệ quá, khi đốt cháy cũng chẳng được mấy đồng."

Vừa nhìn thấy cái nhẫn đó, sắc mặt của Timothy lập tức biến đổi, lớn tiếng nói: "Nó sao lại nằm trong tay mày? Là do Alessio? Chết tiệt, ngay cả 'Con dấu' nó cũng cho mày? Ngu xuẩn! Bại hoại! Hai người tụi mày —" Y nhắm mắt lại, lại nhanh chóng mở ra, dường như trong nháy mắt đang kiềm chế lửa giận, nhưng sát ý lại không cách nào che giấu tỏa ra từ khuôn mặt trắng bệch kia.

"Đưa nhẫn cho tao!" Y từng chữ một nói.

"Không thành vấn đề," K.Green rất sảng khoái mà đồng ý. "Làm trao đổi đi, để thẻ bài ở chỗ tôi thêm vài ngày nữa, được không?"

Timothy không có trả lời, nhưng trong ánh mắt màu hôi lam lại cực kỳ lạnh lẽo.

K.Green biết đối phương rốt cục cũng miễn cưỡng đồng ý, ngón tay bắn ra, ném cái nhẫn qua, cười nói: "Đừng nóng giận, 'Giáo Phụ', từ phương diện nào đó mà nói, thì đây cũng là một chuyện tốt với anh đó. Anh coi đi, em trai của anh cũng không giống như anh nghĩ mà để ý 'con dấu' này tới vậy, cho thể tùy tiện ủy thác tôi mang nó giao trả lại cho anh, y nói chỉ cần không liên quan tới lợi ích then chốt, thì tình cảm anh em của hai người vẫn có thể tiếp tục. Mà với tôi mà nói, thì đây cũng là một chuyện tốt, nói rõ sự để tâm của Alessió với tôi tới trình độ nào, so với tôi tưởng tượng càng sâu hơn nữa, thế nên mới có thể đem một vật quan trọng tới thế đặt vào tay tôi. Nói tóm lại," Hắn cố gắng nói chậm, còn dừng lại một chút, nghe qua có cảm giác đắc ý dào dạt. "Anh lấy được 'Quyền trượng', tôi có được 'Chân tình', vẹn toàn đôi bên chẳng phải sao? Anh sẽ không muốn giết tôi thật chứ, muốn cho em trai anh phải đau lòng tới chết luôn sao?"

Timothy một tay tiếp được cái nhẫn, mặt không cảm xúc mà nhìn thẳng vào hắn, cuối cùng cứng rắn phun ra một câu: "Không biết xấu hổ!"

K.Green đanh đá xòe hai tay ra hai bên: "Nhưng em trai anh yêu tôi."

'Giáo Phụ' cảm giác như huyệt Thái Dương của mình không ngừng đau nhói. Y mang nhẫn vào ngón tay cái bên bàn tay phải, dường như thỏa hiệp mà hừ một tiếng: "Cho mày một tuần, lập tức giải được mật mã của thẻ bài, nói cho tao biết chỗ cất giấu kho vàng bí mật của lão Shawn."

"Tuân lệnh, bệ hạ." K.Green gập cánh tay cúi mình vái chào tựa như đang trên sân khấu kịch.

Timothy cơn giận còn sót lại chưa tiêu mà rời đi, hai người thuộc hạ canh ở ngoài của y cũng theo y rời đi. Phòng giặt quần áo chỉ còn lại một mình K.Green.

"Thấy mày chơi bài tốt đến thế, tặng cho mày một món quà chia tay — Ở dưới gạch của phòng giặt quần áo của khu 5 'Phần Mộ', cố gắng tìm đi."

Khi nhớ lại câu thì thầm của tên rắn xà kia, K.Green mỉm cười, đường nhìn đảo qua toàn bộ gian phòng: Quà của một tên sát thủ, sẽ là cái gì đây … Dao găm? Súng? Hay là mấy thứ không giống của người thường?

XXXXXXXXXXXXXX

Lúc bữa tối, K.Green ở ngay vị trí cố định không thấy được thân ảnh của Lang Côn, mà cái tên Marves mập mạp hay núp trong góc tối cũng chả thấy đâu. Kinnig nói cho hắn biết, bởi chuyện đánh nhau mấy bữa trước nháo quá lớn, nên cảnh ngục cảnh cáo hai bên bang phái, bắt Lang Côn cùng Marves nhốt vào trong phòng tối, hơn nửa tháng rồi chưa về.

"Bắt người giam ngắn vậy, coi như cũng cho lão đại chút mặt mũi, nếu dựa theo đúng quy định, thì chí ít cũng phải hai ba tháng." Kinnig mang một cánh tay bị thương đang treo mà nói. "Thế nhưng không quan trọng, giam ở đâu thì cũng là bị giam mà. Vừa nghĩ tới việc chúng ta có thể đánh tơi bời cái đám bang phía kia, hung hăng giải tỏa được khó chịu, lão tử cảm thấy rất sảng khoái! Không biết lần đánh nhau sau là lúc nào, ngày trôi qua quả thật buồn chán quá đi …"

Ánh mắt của K.Green lướt qua người gã, xẹt qua các phạm nhân khác — Mỗi ngày đều bị nhốt, sự vô vọng khi không thấy ánh mặt trời, khuôn mặt của những người này đều giống nhau mà nhuộm đẫm một màu sắc ảm đạm chán chường, chỉ có một chút máu tươi là có thể kích thích thần kinh chết lặng của họ, tựa như một đám chuột được nuôi dưỡng trong mấy căn lồng bụi bặm chồng chất, chỉ cần một miếng thức ăn cũng có thể cắn chết nhau, cho dù ăn no cũng chỉ biết giết lẫn nhau, bởi vì ngoại trừ chém giết, bọn họ không biết làm gì khác nữa.

K.Green đẩy bàn ăn inox trước mặt, đứng dậy rời khỏi phòng ăn, tới điện thoại cố định nằm ở cuối con đường nhỏ. Cà qua thẻ ID, hắn gõ số điện thoại di động của Canning, không quan tâm tới sự ân cần thăm hỏi của đối phương (hắn biết rõ đối phương đã thu về được bao nhiêu lợi từ vụ án của mình), trực tiếp nói: "Nói cho tao biết tin tức cụ thể, có phải Neal đã từng tiếp xúc qua với mày đúng không? Nói cho nó biết, kêu con chó săn đó gặm đĩa ném về chỗ tao để nhận thưởng, tao đã chuẩn bị sẵn bánh quy xương cho nó rồi."

Sau khi buông ống nghe, hắn xoay người, thì thấy chỗ góc hàng lang đối diện xuất hiện thân ảnh — Chính là Simon, dường như đã đứng đó nhìn hắn một hồi, đang do dự có nên đi tới hay không, coi như không có việc gì mà bắt chuyện, hay nói một cái gì đó để biểu đạt tâm tình kích động của mình.

Thấy vị cảnh ngục tuổi trẻ kia trong bộ dạng muốn nói lại thôi, K.Green hầu như muốn bỏ qua một phần trong kế hoạch của mình — Nhưng đó chỉ là dao động trong nháy mắt, ánh mắt của hắn nhanh chóng lạnh xuống, chủ động tới chỗ Simon chào hỏi: "Good night, sir."

"Cậu có thể trực tiếp gọi tôi là Simon." Đối phương nhẹ giọng nói.

"Được rồi, Simon." K.Green nói. "Tôi cần anh giúp."

Ánh mắt Simon sáng rực lên, có thể coi như một khuôn mặt xấu xí bỗng nhiên phát ra ánh sáng đầy sức

sống. “Là, là gì? Xin nói cho tôi biết, tôi có thể giúp cho cậu được gì?”

K.Green mang theo một nét mặt cực kỳ lãnh tuyển, tiến đến bên tai đối phương nói nhỏ, dưới ánh đèn huỳnh quanh mập mờ, gương mặt y tái nhợt như xác chết.

XXXXXXXXXXXXXXX

Một tuần sau.

Timothy ở ngay sân vận động mà cản K.Green lại: “Đã đến giờ, mày giải được mật mã chưa? Nếu không làm được thì cứ đưa thẻ bài cho tao.”

“Tối nay đến phòng tôi đi.” K.Green bỏ lại một câu, bước qua người y.

Tối 9h, toàn bộ các phạm nhân đều đi ra vành vàng đứng thành hàng, điểm danh, sau khi kết thúc thì các tù nhân tự động trở về phòng, trên cửa sắt khóa, đi ra tắt đèn. Timothy lùi về sau vài bước, vào căn phòng sát vách, thế nhưng dường như cảnh ngục điểm danh lại như không có phát hiện, nên cứ thế tiến lên đóng cửa.

Phòng tù sau khi tắt đèn thì trở nên u ám, chỉ có thể miễn cưỡng thấy được đường viền bóng người đang ngồi ở mép giường. Đợi khi con mắt đã thích ứng được với bóng tối, thì Timothy tiến lên nói: “Nói đi, đừng có làm thêm trò gì nữa …”

“Tao không giải được mật mã.” K.Green cắt đứt lời y nói. “Dựa theo ước định, thẻ bài đưa cho anh, anh có thể tự mình nghiên cứu, nhưng phần của tôi 1 phần 5 không thể ít hơn.”

Timothy ở trong lòng cười lạnh một tiếng, vươn tay về phía hắn.

K.Green đứng dậy tháo xuống vòng trang sức ở cổ, đưa qua. Ngay khi ngón tay đối phương vững vàng nắm được thẻ bài, trong nháy mắt, hắn cố sức kéo căng người, lập tức khom người nâng đầu gối đá thẳng vào tiểu phúc đối phương.

Bất ngờ không phòng bị, Timothy bị hắn đập trúng, phát ra tiếng kêu đau đớn. Nhưng bản thân là người đứng đầu đám xã hội đen, y đã biết không ít công phu đánh nhau, nên chịu đau lập tức ra đòn phản kích.

Trong nháy mắt cổ tay bị nắm lấy, y chỉ cảm thấy một trận thiên toàn địa chuyển, cằm cùng ngực đập mạnh xuống khung giường, màng tai ông ông tác hưởng. Vài giây sau y mới thanh tỉnh lại, phát hiện cổ tay cùng mắt cá nhân đã bị dây giày cột ở sau lưng, không thể động đậy.

… Cứ thế mà kết thúc? Y thậm chí còn chưa kịp ra đòn nào nữa!

Mang theo một cảm giác không phải là thực với toàn bộ thế giới, Timothy mơ màng nằm dưới sàn nhà, tâm tình không cách nào diễn tả bằng lời. Thì ra đối phương ở trước mặt y không ngừng tỏ ra bộ dáng kiêng kỵ, khẩn trương, đề phòng, tất cả chỉ là giả? Tựa như một con dã thú cố gắng thu hồi nanh vuốt, im hơi nín nhịn, chỉ có lúc bắt đầu đuổi bắt con mồi mới bộc lộ tài năng!

K.Green đặt mông ngồi xuống thắt lưng sau của y, hắn cầm lấy thả bài ngay giữa các ngón tay của y, một lần nữa mang vào cổ. "Đừng có buồn, 'Giáo Phụ', so với mấy cái vụ đánh đấm tay chân này, tôi biết anh am hiểu dùng súng hơn." Hắn vỗ vỗ vai của Timothy, hài hước nói.

"Mày muốn làm gì, độc chiếm phần tiền đó?" Timothy rốt cục cũng lấy lại được tinh thần từ sự hoảng loạn, cắn răng hỏi. "Muốn dùng một mình mày mà đối phó với toàn bộ bang phái? Biết ba chữ Mafia có nghĩa gì không hả, tên ngu?"

"Đương nhiên, ý nghĩa tới mức dù cho tôi cũng không muốn đi đắc tội với con quái vật lớn đến thế." K.Green lơ đểnh trả lời. "Nhưng tôi không thể để cho anh tựa như một cái máy giám thị cứ giám sát tôi chằm chằm, như thế sẽ phá hư kế hoạch của tôi." Hắn vừa nói, vừa xách Timothy lên giường, dùng chăn bộc kín y từ đầu tới chân. Khi làm những động tác này hắn cực kỳ dịu dàng nhẹ nhàng, thậm chí còn cẩn thận dịch lại góc chân, tựa như muốn dùng hành động thực tế mà chứng minh cho đối phương thấy: *Anh thấy đó, tôi rất là tôn trọng thân phận cao quý của anh đó nha.*

Timothy lần đầu tiên trong cuộc đời rộng rãi to lớn quyền uy của y mà sản sinh cảm giác thất bại trước nay chưa từng có. "Mày chết chắc rồi, Elves." Ngữ thanh của y trầm thấp mà nói. "Tao sẽ dùng hết toàn lực mà truy sát mày, đem mày tỏa cốt thành tro, dù cho có là Alessio cũng không thể ngăn cản …"

"Lý tính chút đi, 'Giáo Phụ', làm vậy cũng không thể khiến cho anh cùng bang phái của anh mang lại chút lợi ích thực tế nào cả, muốn xả giận lên một tên bỏ mạng trên giang hồ, thì không đáng đâu …" K.Green dùng sự lãnh tĩnh trước này chưa từng có khiến cho người ta phải phát điên mà nói. "À, sẵn nói luôn một câu, đừng có để tâm vào cái vụ 5 tỷ đô kia nữa, cái gì mà kho tiền vàng gì đó của lão Shawn là giả đó, tất cả đều là tôi tự bịa dựa trên mấy cái câu chuyện truyền miệng đó mà. Sự thật giống như anh nói đó, 7 thẻ bài kia là do lão Shawn cấp cho mấy đứa con nuôi, đều là vòng đeo cổ của chó, dùng để biểu thị quyền khống chế của chính mình."

Timothy hầu như muốn phun máu. Y mơ hồ không rõ nói ra câu gì đó, nhưng bị vây dưới lớp chăn bông nên chẳng thể nghe rõ được, K.Green dùng băng dán bịt lại miệng của y, đứng dậy đi tới bên cửa.

Đợi một lát sau, tiếng bước chân từ xa đến gần, cửa sắt được mở ra, Simon đưa nửa người vào, có chút khẩn trương hỏi. "Thế nào, chuẩn bị xong hết chưa?"

K.Green gật đầu, hướng cằm nhếch về phía giường. "Nhìn ra được không?"

Simon dùng đèn pin chiếu chiếu, thấy được nửa cái ót, gật đầu nói: "Chắc là không bị phát hiện."

Một giờ sáng còn có thêm một lần điểm danh nữa, nhưng cảnh ngục sẽ không bước vào phòng giam, chỉ thông qua lớp lưới sát mà dùng đèn pin chiếu vào, chỉ cần thấy có người trên giường là được. Còn về phòng

1316, thì K.Green dùng mấy cái gối đầu cùng chăn đối phó một chút, hôm nay là cảnh ngục thuộc về nhóm người của Timothy, nên căn bản sẽ không vào phòng của y để kiểm tra.

Như vậy hắn có tới mấy tiếng để hoạt động, thuận lợi thì hoàn toàn kịp giờ.

Simon mang theo K.Green đi ra khu giám sát, từ một chỗ bí mật mà lấy được một bộ cảnh phục cho hắn thay. Dùng thẻ ID của Simon, bọn họ nhanh chóng thoát ra khỏi khu 5, ngồi lên chiếc xe chuyên dụng của cảnh ngục đậu bên đường, chạy thẳng tới Tây Bộ của Đảo Rex

"Khu 10" trong màn đêm cũng không u ám, xà lan thật lớn của tòa nhà 5 tầng chồng chất nhau trông chẳng khác gì một động vật biển khổng lồ, khí thế bàng bạc đứng ở bên bờ. Thỉnh thoảng đèn pha đảo qua đám tuyết trắng khiến cho nó phản ra tia sáng chói mắt, cũng đem cái xe đang đậu lại cùng hai cảnh sát bước xuống xe chiếu rõ ràng.

K.Green kéo vành nón xuống. Simon lấy tay che ánh sáng chói mắt, hướng đối phương ra thủ thế chỉ dành cho nội bộ, đèn pha lập tức rời đi.

Bọn họ ra bến tàu. Cho dù đã tới gần biển, ở đây khắp nơi cũng đều toàn là hàng rào điện bằng sắt, khiến cho đảo Rex tựa như một quan ải canh phòng nghiêm ngặt tử thủ, ngăn chặn tất cả khả năng chạy trốn và xâm lấn.

"Chỉ có lan can boong tàu phía ngoài xà lan là không có lắp đặt hàng rào điện, bởi vì thân tàu là một không gian kín, nên các tù nhân không có khả năng leo được đến boong tàu." Simon lấy ra một tấm thẻ ID khác có màu sắc khác hẳn. "Tấm thẻ này dùng để thông hành vào khu 10, là tuần trước khi tôi thay ca thì đến lúc thay thẻ, mà số hiệu này còn chưa bị gạch bỏ, nên vẫn có thể dùng nó để mở ra cửa sắt boong tàu."

K.Green nói: "Cùng tôi rời đi đi, anh có biết sáng mai nếu chuyện này lộ ra, thì nếu tra cứu xuống, anh nhất định không thoát được. Tôi hy vọng anh sẽ không nhận bất kì hình phạt nào vì tôi."

Simon lắc đầu: "Tôi không có cách nào giống cậu cứ thế mà bỏ mạng thiên nhai, tôi không có năng lực này, sớm muộn gì cũng bị bắt, thậm chí là bị giết. Tôi thà rằng thành thật chờ ở đây, đợi pháp luật cân nhắc quyết định."

K.Green trầm mặc chốc lát, nói: "Tôi là đang hại anh, lợi dụng anh, chỉ cần anh kêu to một tiếng, hoặc là nhấn nút cảnh báo, là có thể ngăn cản lại tất cả, cứu lại mạng mình. Anh cần phải cân nhắc rõ ràng, Simon, đây không công bằng với anh … Anh đã vì tôi mà làm tới nước này, hiện tại dù cho anh lại đem tôi nhốt ngược lại khu 5, tôi cũng sẽ không có bất kì bất mãn nào với anh cả."

"Nếu muốn nói không công bằng, thì toàn bộ sự hờ hững của xã hội với mấy tên khốn đã hủy hoại Shallia, sự vô tâm đối với sự tổn thương mà nhà tôi phải gánh chịu, thì mới chân chính không công bằng." Simon kiên quyết trả lời. "Từ đầu tới đuôi đều là tôi chủ động giúp đỡ cậu, hiện tại muốn tôi bày ra bộ dạng của người bị hại, rất vô tội, xin tha thứ, tôi không làm được. K.Green, tôi là tòng phạm của cậu, là tôi tự nguyện cùng đồng thời cam tâm tình nguyện làm tòng phạm của cậu, cho dù bị phạt, tôi cũng hiểu là tôi phải làm vậy. Đây chính là ý nguyện của tôi, cho dù là cậu, cũng không thể ép tôi làm ngược lại ý nguyện

của mình, đúng không?" Cuối cùng, y như đùa mà nói.

K.Green khẽ thở dài, cố sức ôm y một chút: "Được rồi, tôi nợ anh."

"Cậu không nợ bất kỳ ai, là họ nợ cậu." Simon nhét thẻ vào tay hắn. "Đi đi, K.Green, xe tôi không thể dừng quá lâu ở đây, sẽ bị nghi ngờ, con đường tiếp theo, tự mình cậu đi."

Cuối cùng K.Green xoay người nhìn y một cái, rồi xoay người đi hướng xà lan.

Hắn thuận lợi leo tới boong tàu, vượt qua lan can, nhảy vào trong biển, lặng yên không tiếng động mà vượt ngục ra khỏi đảo Rex. Ở dưới nước cách đó không xa, có một tàu ngầm mini dân dụng, đang chờ đợi hắn, lần này nó không giống như thuỷ phi cơ ở Nguyệt Thần Đảo nhanh chóng rời đi, bởi vì chủ nhân tàu ngầm vì "5 tỷ đô la Mỹ", ngay cả linh hồn đều có thể không chút do dự bán cho ác ma, huống chi chỉ là một cái bảng pháp luật.

XXXXXXXXXXXX

Khu 5, phòng giam 1317.

Timothy nghe thấy tiếng mở cửa sắt lần nữa, dùng hai chân bị trói trụ ra sức đá chăn bông. Góc chân ở trên mặt bị lệch, y có thể thấy được mặt của cảnh ngục Simon.

"U … U …" *Giúp tao cởi trói!* Y giãy dụa mà nói.

Dây giày cột rất chặt, tay khó mà cởi ra được. "Xin chờ một chút," Simon nói, ở trong phòng giam tìm kiếm chung quanh. Rất nhanh y tìm thấy một dụng cụ dụng cụ cắt gọt tự chế, đó chính là do thuộc hạ của Lang Côn khi thua trận thì đưa cho hắn, ở trước đêm "Chiến tranh" y đã từng thấy K.Green mang bên người.

Simon cầm lấy tiểu đao đó, đi tới bên giường cúi lưng.

Timothy đưa hai tay hai chân bị trói chặt ra thẳng mặt đối phương, bỗng nhiên cảm thấy sau tim mát lạnh. Cảm giác lạnh lẽo đó nhanh chóng từ lồng ngực khuếch tán toàn thân, sau đó cảm giác đau nhức mới bắt đầu thấm. Y khó mà tin được mở to hai mắt.

Simon dùng toàn bộ khí lực mà đè chặt Timothy, ngăn cản đối phương giãy dụa, đến tận khi lực giãy dụa từ mạnh chuyển sang yếu bớt, xụi lơ rơi xuống bên giường. Y thở phì phò từng ngụm từng ngụm, trái tim ở dưới áp lực cực lớn không ngừng tan nát, khẩn trương và sợ hãi chiếm đầy não, bên tai chỉ có thể nghe thấy tiếng máu lưu động ồ ồ cùng tiếng hít thở trầm trọng gần chết của đối phương … Thanh âm đó chẳng khác gì tiếng kim loại đang cưa đồ không ngừng qua lại bên màng tai, y dùng lực che lại hai bên tai, run rẩy toàn thân như đang ở trong băng thiên tuyết địa.

Hồi lâu sau đó, thanh âm biến mất. Simon chống cái thân thể như nhũn ra của mình bò lên giường kiểm tra. Tên thủ lĩnh mafia đã từng oai phong một cõi đã tắt thở, trong một phòng giam âm u ngục giam, sắp tới lúc được mãn tù thì chết. Mà tới tận giây phút trước khi chết, hai mắt của y vẫn mở to như không thể tin được, tựa như còn không biết tại sao y lại ra tay, thể hiện một ánh mắt phẫn nộ không thể tin được.

Tâm tình của Simon cơ bản bình phục. Y từ ngón tay cái của Timothy tháo xuống cái nhẫn, bỏ hung khí lại ở trong thi thể, kéo lại chăn bông sắp xếp gọn lại, mới cởi ra bao tay mỏng, nhét nó cùng nhẫn vào trong túi, đóng cửa ra khỏi khu giám sát. Ở trong phòng trực ban không một bóng người, y từ ngăn kéo lấy ra điện thoại di động, nhấn một dãy số: "Chuyện đã làm xong, y đã chết … Tôi dùng dao của K.Green, ở trên đó có dấu tay của hắn, cho dù không có, cũng có người chứng minh dao đó là của hắn … Tao không biết K.Green đi đâu, sau khi tắt đèn thì chẳng thấy hắn đâu nữa … Mày phải thả người trước, tao mới trả nhẫn cho mày … Mày phải thả cha mẹ tao ra trước, bằng không tao ném nhẫn vào biển, mày con mẹ nó nghe rõ không hả?"

Y không khống chế được tâm tình mà rít gào, quăng cái điện thoại mạnh xuống sàn, sau đó thoát lực ngồi xổm xuống, hai tay che mặt, trong bóng đêm thấp giọng khóc nức nở.

Ở ngay phiến cửa sổ sát đất ở trại tạm giam New York, Alessio khinh miệt hừ lạnh một tiếng, chẳng thèm để tâm tới sự uy hiếp mềm yếu từ đầu bên kia điện thoại. Y biết chỉ cần y còn nắm giữ chặt cha mẹ tên kia trong lòng bàn tay, Simon tuyệt không dám phản kháng, nếu có thể vì thế mà lấy oán trả ơn, cũng tất nhiên đem tính mệnh của Timothy cùng cái nhẫn ngoan ngoãn dâng hiến.

Vĩnh biệt nhé, anh trai, nếu là trong một gia đình bình thường, tôi cũng mong làm anh em tốt với anh, đáng tiếc … Alessió tiếc nuối nhún vai. Còn về K.Green, cứ thế mà mang oan ức này trên lưng, nghênh tiếp súng hỏa báo thù từ gia tộc Berardi.

— Cảnh ngục áp giải đi tới, dùng cảnh gõ cửa sắt, nhắc nhở đã đến giờ xuất phát. K.Green đem cái nhẫn bỏ vào túi trước quần áo, đứng dậy đi tới cửa. Alessio nhịn không được nắm lấy cổ tay hắn, trước khi đối phương giật tay ra, ghé sát tai của hắn mà nói: "Cẩn thận … từng người."

"Tôi đã từng nhắc nhở cậu, cẩn thận từng người —" Ánh mắt của Alessio trong nháy mắt xuất hiện sự ảm đạm, nhưng lập tức bị dã tâm bừng bừng nuốt trọn. Y đẩy cửa sổ ra, hít sâu làn hơi lạnh của ngày đông giá rét, rồi thở ra câu nói mà lúc đó y đã không nói. "Nhất là tôi đó."

67. Chương 66: Phần 07: K.green - Người Báo Thù

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Khi nhận được điện thoại của sếp, thì Rio đang ở trong "Phòng vật chứng" tại tổng cục ở Los Angeles, tìm kiếm lục lọi trong một đống ngăn kéo chứa rất nhiều thứ linh tinh.

Tuy rằng "Phòng hồ sơ" do ngấm nước mà bị hỏng mất không ít hồ sơ năm xưa, nhưng những vật chứng quan trọng trong mấy vụ án chưa giải quyết xong hẳn vẫn còn lưu lại, anh nỗ lực tìm kiếm trong đó coi có tìm được gì hay không.

Trong ngăn kéo được đánh dấu là "Vụ án giết hại hai vợ chồng họ Lee 13/4/1996", anh phát hiện có khá nhiều bản ghi chép đã ố vàng, mực bút máy ghi trên đó đã có chút rời rạc, nhưng chữ viết vẫn đọc được. Lấy ra so sánh với vết tích của bản ghi chép ở chỗ con trai của Šuker, phát hiện ở cả hai bên, đuôi của chữ "Y" theo thói quen mà cong lên một chút. Rio hoài nghi đây là bút tích của cùng 1 người. Nếu quả thực là cùng một người, thì đây chính là cái tên Enjoyer "Pháp sư tâm linh" bạn của Chris Šuker, 8/10 chính là hung thủ đã khiến cho cả nhà K.Green phải cửa nát nhà tan.

Chỉ dựa vào đầu mối vụn vặt ấy, muốn từ biển người tìm ra được "Enjoyer", hiển nhiên sẽ là công trình cực kỳ gian khổ, nhưng Rio đã quyết tâm, dù cho có bao nhiêu trắc trở, thì phải đem cái tên ma quỷ đã nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật suốt hơn 20 năm kia quy án. Đây chính là điều duy nhất mà anh có thể làm được cho K.Green đang ở trong ngục, cũng chính là việc thành ý thật tình duy nhất mà anh có thể làm cho hắn bây giờ.

Tiếng chuông điện thoại di động đúng lúc này vang lên.

"Dù cho cậu đang ở đâu, cũng lập tức quay về cho tôi." Gaudí trực tiếp nói.

"Chuyện gì?"

" 'Sát nhân sát nhân liên hoàn' đã vượt ngục khỏi đảo Rex."

XXXXXXXXXXXXXXXX

Sân bay New York.

Robert mắt sắc ở trong dòng người đông đúc thấy được Rio, lập tức chạy tới cho anh một cái ôm. "Hey cộng sự, rốt cục anh cũng chịu về! Có biết anh lại chạy mất ngay lúc bão tố hay không, tôi chịu rất nhiều dằn vặt về tinh thần đó. Molly tìm không thấy anh, thiếu chút nữa hủy nát cửa chính nhà tôi luôn rồi, tôi thiếu điều đi mua bảo hiểm nhân thọ cho mình rồi đó."

"Molly ở đâu?" Rio hỏi. Mấy ngày nay anh ở ngoài cùng có nhận được điện thoại của Molly, nhưng cứ mượn có "Đang trong lúc chấp hành nhiệm vụ", ấp úng vài cái rồi cúp máy, phỏng chừng lửa giận của chị gái anh đã tích góp từng tí một đến trình độ phát nổ luôn rồi.

"Trước đó cô ta cùng hôn phu của mình ở trong viện chờ 1 tuần, cậu ta khôi phục khá tốt rồi. Sau đó Molly thấy trong thời gian ngắn anh không có ý định trở lại, nên dự định cùng … Lý Tất Thanh," Robert không được tự nhiên nói ra cái tên này. "Ra ngoài nghỉ phép giải sầu vài ngày, hình như là đi Las Vegas, hôm qua mới bay."

Rio tự dưng thở phào nhẹ nhõm. Hiện tại anh có thể ở mặt tâm lý đem Lý Tất Thanh chân chính cùng với K.Green trước đó đã sắm vai "anh rể" của mình tách biệt, nên so với Robert càng thản nhiên. "Nghỉ phép? Trước kia chị ấy có bao giờ làm trò này với mấy người bạn trai trước đâu, coi chừng hưng phấn quá, hai người ngay Las Vegas trực tiếp kết hôn."

"Cũng có thể." Robert cười rộ lên.

Bọn họ rời khỏi đại sảnh sân bay, ngồi trên SUV Chevelor đen, hướng tới nội thành.

Trên đường, Robert dù lái xe cũng không ngừng hướng nhìn vị cộng sự đang ngồi ghế phó, trông anh có vẻ ít nghỉ ngơi, nên sắc mặt có chút tiều tụy, nhưng trạng thái tinh thần so với thời gian trước kia đang chìm đắm trong men rượu thì đỡ hơn nhiều, con mắt màu lam sắc ẩn sâu dưới hàng lông mi, ánh mắt trầm tĩnh, tựa như ngoài khơi bình tĩnh mà thâm thúy.

Người đàn ông đã trải qua sương gió và phong ba tình cảm, so với trước đây càng thêm hấp dẫn. Robert vừa cảm khái vừa đố kỵ mà suy nghĩ.

"Nếu hiện tại anh mới phát hiện là đã yêu tôi, thì cũng không coi là quá trễ đâu." Vị đặc vụ tóc đen phát hiện ánh mắt lén nhìn của cộng sự mình, trêu chọc nói. "Hiện tại tôi không có hôn phu."

Robert suýt nữa bị sặc nước bọt, ho hai tiếng: "Kỹ năng ve vãn của anh đã lên tới điểm nào rồi? Hai năm trước nếu anh có thể biết cách nhận biết tình hình như thế, thì Eve đánh thương cũng không đến mức được toàn bộ phân bộ thương cảm. Anh có biết người ta khuyên cô ta thế nào không, 'Từ bỏ hy vọng đi cô bé, đừng có thử nói chuyện yêu đương với máy móc'."

Rio không khỏi bật cười: "Tôi trong mắt mấy người đến mức đó luôn hả?"

"À không, anh là tinh anh, nhưng vì anh quá tinh anh, nên người ta chỉ thích hợp làm cộng sự của anh, không thích hợp làm người yêu. Anh trong đầu mỗi dây thần kinh đều chỉ chứa chấp pháp, truy hung, phá án …. mà thôi, trong công việc không nói chuyện tình cảm, có biết chuyện này mang tới bao nhiêu áp lực cho người chung quanh anh không?" Robert chuyển đề tài. "Thế nhưng hiện tại cảm giác này phai đi không ít, anh dường như càng trở nên … có tình vị rồi." Y vừa liếc mắt nhìn Rio, làm càn cười trêu nói. "Hoặc là vị tình yêu nhỉ? Đây là công của ai đây?"

Rio ánh mắt hơi hơi buồn bã: "Hắn vượt ngục rồi à?"

Tuy rằng chỉ gọi là 'hắn', nhưng Robert trong lòng biết rõ ràng: "Đúng vậy, sáng nay phía bên ngục lúc điểm danh đã không thấy bóng dáng hắn đâu, trên giường trong phòng của hắn là thi thể của phạm nhân sát vách, tay chân bị cột chặt, giữa cơ thể trúng 1 dao, có phạm nhân chỉ ra và xác nhận, đao tự chế đó là của hắn. Càng tệ hơn, người chết chính là Timothy Berardi."

Rio nhíu mày: "Chính là Berardi 'kia'?"

"Đúng vậy, chính là Berardi 'kia' đó." Robert nhịn không được thở dài. "Thế giới ngầm này lại chuẩn bị nổi lên một trận tinh phong huyết vũ rồi. Anh nói K.Green muốn chọc ai cũng được, sao lại đi chọc trúng cái gia tộc mafia chết bầm kia chứ."

"Trời biết là ai chọc ai trước." Rio có chút không hài lòng. "Việc này có chút kỳ quặc, hắn dù cho có chán ghét đối phương cũng không đến mức hại chết người trong chính phòng giam của mình, còn để hung khí tại hiện trường, đây không phải phong cách của hắn. Có người hãm hại hắn, Robert."

"Có thể, nhưng cái chuyện vượt ngục thì chắc chắn không ai hãm hại hắn." Robert nói. "Nói thật tôi cũng chẳng mấy bất ngờ gì, tôi đã sớm nghĩ, người này sớm muộn gì cũng sẽ từ trong ngục mà chuồn mất, mấy cái tường rào đầy lưới điện kia không giam được hắn đâu."

Rio vẫn như trước mà bắt được chỗ hiểm trước y. "Điểm then chốt là, vì sao lại chọn ngay thời điểm này? Nếu như K.Green muốn vượt ngục, thì ở MCC càng có nhiều cơ hội, vì sao muốn tới đảo Rex đề phòng sâm nghiêm, lại từ đó mà vượt ngục? Ở đó đến tột cùng có gì khiến hắn phải hứng thú đến vậy? Là người, hay là vật? Hay là đầu mối cho chuyện gì đó …"

"Ai biết được, tên này tâm tư rất sâu. Còn tin hắn vượt ngục, cấp trên đang nghiêm mật phong tỏa, tôi quả thực không dám tưởng tượng, vụ án của K.Green vừa mới lắng yên trên xã hội xong, nếu như tin này được phát ra, còn tạo ra sóng to gió lớn gì đây." Robert nói.

"Cho nên Gaurdí kêu tôi nhanh chóng quay về để bắt hắn lại. Sẵn nói luôn, 'mau chóng', ý là 'nếu không thể trong vài ngày mà xử lý xong việc này, lễ noel năm nay khỏi được nghỉ luôn'."

"Thế nhưng từ đây đến lễ Noel còn chưa được hai tuần." Robert phiền muộn mà nói. "Cá đã vào biển kêu chúng ta làm sao tìm, lẽ nào chuyện bắt K.Green này cũng có thể trước lạ sau quen sao?"

"Nói chung, tới đảo Rex điều tra trước đã."

XXXXXXXXXXXXXXX

Trong các đầu mối ở ngục giam đảo Rex, khiến cho Rio cùng Robert lưu ý nhất chính là vị cảnh ngục Simon đã mất liên lạc.

Từ 9h tối qua, máy quản chế của khu 5 bị tắt, đến tận sáng nay lúc 7h cảnh ngục tới giao ban mới phát hiện, thì lúc đó mới khởi động máy lại. Khu vực bị tắt máy giám sát vừa vặn chính là khu vực có phòng giam 1317, cùng với lối đi nhỏ thông ra ngoài khu giám sát, không có bất kì phương pháp ghi hình nào có thể tra ra được.

Cũng mấy máy giám sát trên đường ở quanh khu vực đảo đã từng ghi lại được Simon cùng một người đàn ông mặc chế phục cảnh ngục, họ lái xe từ khu 5 phía Tây ra, đến khu 10, thì xuống xe ở sà lan bến tàu. Tên đàn ông kia lấy ra thẻ ID đi vào sà lan, Simon lái xe trở lại khu 5.

Người đàn ông kia kéo sát vành nón xuống, nên phương pháp ghi hình không thể thấy rõ khuôn mặt của người đó, nhưng theo mấy ghi hình ở khu 10, thì thẻ ID của Simon này một đường thông suốt từ sà lan ngục giam tầng 1, cuối cùng đến mở thẳng cửa sắt boong tàu. Hiển nhiên đây chính là đường vượt ngục của K.Green.

"Đây chính là phương thức vượt ngục nhẹ nhàng nhất khoái trá nhất mà tôi từng thấy đó. Tên cảnh ngục Simon kia biết pháp phạm pháp, thà rằng bản thân ngồi tù cũng muốn giúp K.Geen trốn thoát, tên đó bị tẩy não rồi … A, anh coi!" Robert chỉ vào màn hình nói với Rio. "Một cái ôm cực kỳ cực kỳ thâm tình nha! Tôi dám cá cái tên cảnh ngục kia nhất định yêu hắn tới chết đi sống lại rồi. Lúc này bỏ tù chưa tới 1 tháng, mà vị anh hùng hắc ám của chúng ta lại thu về được một tên hâm mộ cuồng rồi."

"Câm miệng của anh lại, Robert." Vị đặc vụ tóc đen bình tĩnh nói.

Robert bật người thu lại cợt nhả, thay vào đó là nét mặt nghiêm túc đứng đắn. "Tôi nghĩ chúng ta hẳn phải bắt Simon trước, dù cho mất tích, thì tìm y so với tìm K.Green hẳn dễ hơn nhiều."

Đối với một đặc vụ liên bang mà nói, tìm một công dân đã có cố định nơi ở cùng thân phận xác nhận, quả thực là một chuyện dễ. Hơn 1 tiếng đồng hồ sau, bọn họ ngay ở trên con đường hoang vắng, tìm thấy được thi thể của Simon.

Từ vị trí rơi xuống, thì y ngã xuống từ một tầng lầu 12 tầng, thi thể vô cùng thê thảm. Trên sân thượng không có dấu vết giãy dụa, mũ, khăn quàng cổ cùng giầy chỉnh tề đặt ở bên lan can, cùng với một di thư "Tôi nhất thời hồ đồ, biết pháp phạm pháp, cũng không còn mặt mũi nào đối mặt với pháp luật cùng xã hội", nhìn qua chính là nhảy lầu tự sát không thể tranh luận.

Nhưng Rio cùng Robert kinh nghiệm phong phú có thể phát hiện ra mùi vị ám sát.

Thi thể của Simon đã được cảnh sát mang đi, giao cho pháp y kiểm nghiệm, dù cho tự sát hay là bị giết, thì đầu mối truy tìm K.Green coi như gián đoạn.

Ngay khi Rio cùng Robert cho rằng lại cần phải lập phòng thủ để đánh một trận lâu, thì chạng vạng hai ngày sau, một cú điện thoại báo thẳng tới 911, báo rằng có một tội ác đang phát sinh, thủ phạm rất ác liệt, thủ pháp máu tanh, khiến cho FBI quan tâm, tin đó cũng truyền thẳng tới hai người họ.

XXXXXXXXXXXXXXX

Do tụi nhỏ cứ một mực đòi hỏi, nên cả nhà Raymond đã sớm bắt đầu trang trí cây thông Nô-en. Ông Raymond đem một cây thông cao tới 5m đem thẳng vào đại sảnh nhà, dựng đứng bên cạnh tường ở cạnh lò sưởi, tụi nhỏ thấy vậy không ngừng nhảy nhót mà treo ruybăng, chuông cùng mấy ngôi sao nhỏ lên cây thông. Bà Raymond đã làm xong một cái bánh gato, cười mỉm mà gọi tụi nhỏ vào rửa tay để ăn bánh.

Đúng lúc này, tiếng gõ cửa vang lên

Raymond có chút bất ngờ. Nếu có khách ghé thăm, thì bảo vệ ở chỗ đăng ký ngay cửa sắt trước sân sẽ báo cho quản gia danh phận của khách, sau đó quản gia mới báo chủ nhân, đợi khi gã gật đầu, thì khách mới có thể dưới sự hướng dẫn của người hầu mà dẫn người vào trong biệt thự.

Nhưng lúc này gã lại chẳng nhận được bất kì báo cáo nào, chuông cửa biệt thự đã reo. Là cái tên phóng viên nhỏ cứ theo miết gã đòi viết một bài phỏng vấn về gã à, hay là một tên người hầu mới không hiểu luật ở đây? Trước khi gã kịp nhấn nút gọi báo cho bảo vệ biết, thì đứa con gái 6 tuổi hoạt bát của gã đã chạy tới trước cửa, mở cửa ra.

Một thanh niên châu Á tuổi còn trẻ đứng ở ngoài cửa, mặc một áo khoác hưu nhàn ngăn nắp sạch sẽ. Thấy cô bé tóc vàng đang đứng ngay cửa rộng, hắn vươn tay tháo mũ xuống, trên gương mặt tuấn tú lộ ra nụ cười mỉm nho nhã lễ độ: "Good night, baby."

"Good night, sir." Cô bé cười nói. "Chú tới tìm ba cháu à?"

"Ba cháu là Irving Raymond à?"

"Đúng vậy."

"Vậy là đúng rồi." Người thanh niên tiến vào, cửa phòng ở phía sau hắn không tiếng động mà đóng lại. Hắn tiện tay lấy từ trong túi áo khoác ra một kẹo que đủ màu, đưa cho cô bé. "Quà Noel nè." Cô bé vui vẻ hoan hô, tiếp lấy, quay đầu mà cười giảo hoạt ngọt ngào với cha mình. "Con có thể ăn nó, đúng không baba? Đây chính là quà Noel."

Raymond nhìn vị khách chẳng hề quen mặt, đột nhiên xuất hiện này, nhíu mày, ngữ điệu nghiêm khắc: "Cậu là ai? Vào đây bằng cách nào? Xin lập tức ra ngoài, nếu không tôi gọi bảo vệ."

Vị khách làm như chẳng thấy sự không vui và bài xích của vị chủ nhân, tự nói: "Về phần ông, Hayden Korten, đây chính là quà Noel mà tao tặng cho mày." Tay phải nãy giờ vẫn đặt ở sau lưng hiện ra, trong tay cầm một cây rìu chữa cháy dài, lưỡi rìu sắc bén ở dưới đèn treo mà phản xạ ánh sáng.

Khuôn mặt Raymond chợt tái nhợt, dường như trong nháy mắt mất đi máu, dưới chân bất tự giác lui về phía sau nửa bước. "Tao không biết mày đang nói gì, tao không phải tên đó, mày nhận sai người rồi! Mau cút đi, không thì tao sẽ không khách khí nữa! Shirley!" Gã quay đầu quát với người vợ đang kinh hoàng sửng sốt nói. "Dẫn tụi nhỏ trốn ra phía sau, nhấn nút cảnh báo!"

"Mày biết tao đang nói gì mà. Hai mươi năm quả thực là một thời gian khá dài, nhưng vẫn chưa tới mức khiến mày trở nên ngu ngốc mà, phải không?" Vị khách không mời nói. Ngữ thanh của hắn bình tĩnh, nhưng lại mang sự bình tĩnh đến khác thường, là do cừu hận thấu xương cùng với lạnh lẽo cực độ ngưng kết thành, tựa như đã hóa thành thực chất, từ lỗ chân lông trên cơ thể của hắn vô khổng bất nhập thẩm thấu đi ra.

Hắn từng bước tiến lên, cán rìu cầm trong tay, lưỡi rìu theo từng bước chân mà cọ sát dưới lớp đá cẩm

thạch, phát tiếng "cạch cạch" … Tựa như tiếng chuông từ địa ngục truyền tới.

Người vợ thét chói tai, tiếng khóc của tụi nhỏ chợt vang vọng chung quanh, nhưng hắn vẫn bình tĩnh như chẳng hề nghe thấy, chỉ là từng bước hướng tới mục tiêu. "Biết không, mày vẫn luôn xuất hiện trong những cơn ác mộng của tao, đã dằn vặt tao rất nhiều năm … Mấy năm qua tao chưa từng một lần ngủ thực sự, bởi vì chỉ cần nhắm mắt, tao sẽ lập tức thấy được đầu của mẹ tao đặt ở bên ngoài cửa sổ nhìn chằm chằm tao, nghe tiếng kêu rên chưa bao giờ ngừng của bà … Tao còn nhớ toàn bộ những gì mà lúc trước mày đã làm với tao, biết cảm giác đó là gì không, thật giống như toàn bộ thế giới chính là địa ngục, ngoại trừ đau đớn, đau đớn, đau đớn, chỉ có hai bàn tay trắng."

Raymond mặt không chút máu lui về phía sau, dường như bị một áp lực thật lớn vô hình bức bách, không thể không cực lực co rút lại không gian sinh tồn của chính mình. *Mày chính là* … Gã há to miệng, làm ra bộ dáng muốn nói nhưng chẳng nói ra được gì.

"Tao nói mấy cái này, cũng không phải muốn từ chỗ mày nhận lấy mấy cái phản ứng đó, khiếp sợ, hổ thẹn, hối hận … mấy cái đó không có ý nghĩa với tao." Vị khách nghiêng đầu cười cười, nụ cười đó tràn ngập máu tanh, tàn nhẫn, chờ mong, cơ khát, khó nhịn như muốn xé nát gì đó. "Tao chỉ muốn khiến mày sợ hãi, bởi vì có người nói nếu sợ hãi, thì sẽ khiến con người càng thêm đau đớn."

Raymond, không, phải gọi là Hayden Korten áp lưng vào ngăn tủ ở bên tường ngay lò sưởi, ngón tay cầm chặt lấy ngăn kéo, cố gắng dựng thẳng đứng cơ thể đang mềm nhũn.

K.Green đột nhiên nâng lên cán rìu, tốc độ nhanh tới mức chỉ là một tàn ảnh. Ngay giữa cổ tay của Hayden, nhất thời phát sinh tiếng gãy xương, giữa tiếng kêu gào thê thảm một cánh tay rơi xuống, rớt xuống sàn nhà. Ngay sau đó là một đòn mạnh giáng xuống, xương cổ tay bên tay kia của gã cùng da thịt nát bấy, Hayden ngã xuống đất, duy trì liên tục tiếng kêu thảm thê lương, hai tay chỉ còn gốc thịt ôm lấy chính mình.

Để có thể thấy rõ được đau đớn của gã, người tập kích ngồi xổm xuống trước mặt gã, cẩn thận nhìn gương mặt méo mó kia, nhìn cơ thể ngã nhào mồ hôi lạnh, run rẩy kia, tựa như đang thưởng thức một ca kịch đã ngưỡng mộ trong lòng từ lâu.

"Tha cho tôi đi … Tôi đã cải tà quy chính …" Hayden đau nhức đến muốn ngất đi, gián đoạn cầu xin. "Tôi đã gặp được Shirley, mới phát hiện trước đó mình đã đáng sợ và ghê tởm đến thế nào, đã sống qua ngày tháng cầm thú thế nào … Tôi không muốn tiếp tục sống trong dục vọng đáng sợ này, tôi vì cô ấy, trở thành một người bình thường … Tôi muốn trở thành một người cha tốt, làm cha của 3 đứa con, sau đó không thương tổn ai khác nữa … Xin cậu đừng giết tôi, đừng khiến cho con tôi còn nhỏ vậy đã mất cha, cửa nát nhà tan …"

K.Green chợt phát ra một tiếng cười to cuồng liệt: "Mày cầu tao đừng khiến mày cửa nát nhà tan? Sau khi mày đã hủy hoại một gia đình, giết chết hơn một đứa nhỏ, giờ mày mới mày muốn có gia đình của mày, muốn có con của chính mày? Quả là một sự cải tà quy chính tuyệt vời!" Hắn chống cán búa, cười tới ngửa tới ngửa lui. "Từ này biết cách dùng đó nha! Dù cho trước đó mày đã làm ra chuyện tàn khốc ác độc đến cỡ nào, phạm phải hành vi mất đi nhân tính tới cỡ nào, bỗng nhiên một ngày mày muốn cải tà quy chính, buông dao mổ, đạp đất thành Phật, chuyện trước đó cứ thế mà xóa bỏ? Mày biến thành một người bảo vệ cho một người phụ nữ cùng tụi nhỏ, quả là tình yêu sâu đậm, quả là tình cha con vĩ đại nha, nếu ai không

bị mày khiến cho cảm động, thì đó chính là tim sắt đá — Mày có muốn tao nghĩ như vậy không?"

"Đến trước mặt Thượng Đế mà cầu xin tha thứ đi." Hắn thu lại tiếng cười, đứng lên lạnh lùng nói. "Dù cho thiên hạ tha hay không tha cho mày, dù cho mày có đang tự tha thứ cho mày — Thì tao cũng tuyệt không tha thứ cho mày!" Nói xong, hắn lại dùng búa chặt đứt hai mắt cá chân của Hayden, khom lưng lên xách đối phương lên, kéo đối phương tới bên bệ cửa sổ.

Shirley cả người run rẩy đứng ngay góc tường, gắt gao ôm chặt lấy ba đứa nhỏ, nút báo cảnh sát đã nhấn xong, trong đình viện lại chẳng hề có chút động tĩnh nào, nhiều người hầu cùng bảo vệ như vậy chợt đột nhiên biến mất hết, không có bất kì đáp lại nào. Bà nước mắt đầy mặt, nhưng lại cố nén tiếng khóc, cầm lấy điện thoại tay không ngừng run rẩy mà quay số, trong miệng liên tục nói: "911, 911 …"

Sau vài giây đợi chờ máy thoại, điện thoại chuyển được, bà nghe thấy được tiếng của điện thoại viên, tựa như giữa cơn hồng thủy ôm lấy được đoạn gỗ, thất thanh khóc to …

Tiếng kêu thảm thiết của chồng truyền đến từ phòng khách, đau đớn của bà bên tai, đứa con gái nhỏ 6 tuổi đột nhiên kịch liệt giãy dụa: "Baba, baba …" Sau đó nhào ra khỏi lòng bà.

Bà giật mình hét ầm lên: "Jenny, không, không!"

Jenny chân trần đứng ở ngay phòng khách, cái váy nhỏ tinh xảo cùng tóc vàng mất trật tự khiến bé trông chẳng khác gì một con búp bê không cẩn thận bị rơi xuống đất. Con mắt lục sắc xinh đẹp của bé trợn tròn, vẫn không nhúc nhích nhìn hết toàn bộ những chuyện đang phát sinh bên bệ cửa sổ.

Bé nhìn thấy búa vung lên, nhìn máu bắn tung ra, nhìn người cha của mình từ hình hài rõ ràng chợt biến thành một khối thịt huyết nhục không rõ, nhìn người chú làm khách cả người lẫn mặt dính đầy máu, đó chính là người chú vừa hồi nãy còn cười cho bé một que kẹo … Bé cứ như mộng du mà đứng ngay đó nhìn hết tất cả, trên mặt không có chút biểu tình.

K.Green bỏ búa xuống, hai tay cầm lấy đầu của Hayden — Đó là thứ duy nhất không bị chặt nát, sau đó nhảy xuống từ bệ cửa sổ, nhảy xuống mặt cỏ rộng, đem cái đầu đó ngay ngắn đặt ở trên bãi cỏ, để hai mắt chết không nhắm của nó hướng ngay bệ cửa sổ. Hắn nhẹ nhàng thở dài ra, đầu ngón tay vuốt qua mặt mình, mang theo máu còn ấm, vẽ loạn lên môi của cái đầu đó như đang tô son.

"Đòn trả lại đòn, ăn miếng trả miếng." Hắn nói với cái đầu, sau đó quay đầu, nhìn cô bé nãy giờ diện vô biểu tình nhìn chằm chằm toàn bộ, lộ ra nụ cười máu tanh mà yên tĩnh. "Xin lỗi, bé, quả là một đêm trước Noel chẳng mấy tốt đẹp gì."**HẾT CHƯƠNG 66**

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tôi vốn chẳng bao giờ chính diện miêu tả quá trình giết người của K.Green, dù cho quá trình mổ bụng lấy ruột của Eden, hay là việc lấy xương sọ của William làm tàn thuốc, đều chỉ là sơ lược, nên mọi người không có cảm thụ trực quan. Đây chính là lần miêu tả đầu tiên và duy nhất, hiện tại mọi người đã cảm thụ được chưa — Dù cho thế nào, thì tôi cũng là một thanh niên khỏe mạnh có tinh thần lành mạnh đó.

68. Chương 67: Tên Sát Nhân Cuối Cùng (phần 1)

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Con quỷ kia, hắn không thấy rõ diện mạo của nó. Trong trí nhớ của hắn, nó chỉ là một bóng đen khủng bố, áp bách thân thể hắn, bám víu vào linh hồn, không thể chống lại, khó mà tiêu diệt, dưới sự bao phủ của nó chỉ có đau khổ méo mó mà thôi. Nó đã từng mạnh tới mức khiến cho hắn phải run rẩy và tuyệt vọng, còn lúc này, hắn có thể đột nhiên thấy rõ được diện mạo thật của nó —

Chỉ là một khối thịt nát vụn chết nhầy mà thôi. So với mấy tên sát nhân liên hoàn mà hắn đã từng giết trước đây, cũng chả khác gì mấy, thậm chí càng thêm nhỏ yếu, càng thêm bất lực.

HIện tại, nó cùng toàn bộ hồi ức mà nó chiếm giữ sẽ không cách nào chạm tới mình được nữa … K.Green suy nghĩ, thật buồn cười, bản thân mình khi còn nhỏ lại có thể bởi vì một tên rác rưởi này mà trong đêm tối không ngừng gặp ác mộng tới mấy năm liền.

Bỏ mặc đám thịt máu nát bét ở khung cửa sổ, hắn tiến ngược lại vào phòng khách, nhặt lại cây búa dài đã dính đầy vết máu.

Jenny tựa như chợt tỉnh lại từ cơn mê. Cô bé kinh hoàng mà khóc lớn, chạy tới nơi mà mẹ mình đang trốn.

K.Green cũng không có tấn công bé, hoặc tấn công những người khác trong phòng. Mục tiêu của hắn chỉ có một, chính là Hayden.

Hắn cầm theo cây búa, thong thả mà bước tới chỗ ra vào của phòng khách, đưa tay cầm lấy tay cầm bằng đồng thau.

XXXXXXXXXXXXX

Phi cơ trực thăng của Rio cùng Robert đáp xuống mặt cỏ của sân vườn. Xe cảnh sát đã vây quanh toàn bộ biệt thự tráng lệ này, vô số cảnh sát vũ trang súng vác vai, đạn lên nòng, hướng thẳng tới bên trong căn nhà.

Người đi đầu lên tiếng gọi nhưng lại chẳng được câu đáp lại, ra dấu, đội đột kích mạnh mẽ tiến vào biệt thự. Rio trong đám cảnh sát tìm được người phụ trách hiện trường, hỏi: “Nghi phạm còn ở bên trong sao?”

“Chắc là vậy. Chúng tôi từ khi nhận được cảnh báo thì trong vòng 10 phút đã có mặt ở hiện trường, bao

vây biệt thự này, tôi dám đảm bảo không có bất kỳ ai có thể từ bên trong đi ra mà thoát khỏi tầm mắt của chúng tôi." Đội trưởng nói.

Rio nói: "Vậy để tôi đi vào cùng đội đột kích."

"Vậy quá nguy hiểm, nghi phạm còn đang giữ vũ khí có tính sát thương …" Chợt nhìn thấy nét mặt chẳng có chút gì là sẽ thương thảo được, đội trưởng liền thỏa hiệp nói. "Ít nhất anh cũng phải mặc áo chống đạn."

"Không cần." Rio sải bước đến gần biệt thự, trong ánh mắt đầy ngạc nhiên của đội viên đột kích vũ trang hạng nặng, đưa tay nắm lấy tay cầm của cánh cửa biệt thự.

Cửa chính không có bị khóa trái, anh cứ đơn giản mà mở ra, rồi bước vào.

Trong không khí tràn ngập mùi máu tươi khiến cho người hít thở không nổi, Rio mang nét mặt nghiêm trọng mà nhíu mày: Dựa theo miêu tả của người báo án về nghi phạm, thì anh có thể khẳng định người đó chính là K.Green. Nhưng lúc trên máy bay, anh có tranh thủ điều tra về vị chủ nhân của biệt thự này: Owen Raymond, một thương nhân khá thành công, không có tội hình sự nào, gia đình mỹ mãn, nhìn mặt nào cũng không hề nằm trọng danh sách "Tên giết người hàng loạt đang nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật" cả, vì sao K.Green lại ra tay với gã?

Hơn mười cảnh sát khác từ phía sau Rio tiến vào trong căn phòng hiện tại chẳng còn một bóng người, rất nhiều người lập tức lấy tay che mũi lại.

"… Oh my God, nhìn cửa sổ kìa!" Một cảnh sát thất thanh kêu lên.

Mảng thịt, nội tạng, xương tựa như bị nổ tung mà văng tung tóe khắp nơi trên bệ cửa sổ, tường, sàn nhà, thậm chí cả trần nhà cũng nhuộn một mảng màu đỏ hồng, tản ra mùi hôi tanh chẳng khác gì độc khí tỏa khắp phòng.

Có một vị cảnh sát nhịn không được nôn mửa.

Rio chậm rãi đi tới bệ cửa sổ, đứng ở ngay bên ngoài rìa vũng máu, nhìn về khung cửa sổ nửa mở. Trên mặt cỏ tối tăm ở bên ngoài khung cửa sổ, một cái đầu người đang mở to hai mắt nhìn chằm chằm vào bệ cửa sổ, đôi môi méo mó mở to đầy máu tanh tựa như đang trong lúc kêu to thì bị giết.

"Enjoyer …" Rio lẩm bẩm nói, hoàn toàn đã biết được động cơ gây án của hắn.

Đòn trả lại đòn, ăn miếng trả miếng, đây chính là một sự chấp nhất và âm mưu kéo dài suốt 20 năm, là một sự trả thù mà ngay cả thượng đế cũng chẳng thể nào cản.

Đây chính là mục tiêu cuối cùng của 'Sát nhân sát nhân liên hoàn'

"Quả nhiên chính là phong cách nhất quán của tên đó, bao gồm cả việc có thể lẫn trốn mất dạng ngay trước khi cảnh sát tới." Robert đi tới bên cạnh Rio, nét mặt đầy phức tạp mà nói. "Hiện tại anh dự định sao?"

"Bắt hắn, ném vào ngục, một lần nữa." Vị đặc vụ tóc đen chẳng chút biểu cảm mà nói.

Robert không tiếng động thở dài. Sâu trong nội tâm của y, từng có một sự kỳ vọng cuối cùng thầm lặng — Lúc mà K.Green vượt ngục, xuất phát từ sự quý trọng tự do, có thể chậu vàng rửa tay, trải qua cuộc sống của một người bình thường. Nhưng hiện thực vô tình đã tàn nhẫn tát thẳng vào mặt y một cái, dùng máu thịt cùng thi thể mà cho y biết cái gọi giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời.

Y thoải mái mà vỗ vai cộng sự của mình: "Sau này triệt để quên hắn đi, hai người các anh căn bản không thể chung một đường."

Rio trầm mặc, đôi mắt lam bởi vì chứa nhiều tâm tình mà không ngừng va chạm, càng tỏa ra sự sâu thẳm khó dò. "Anh có từng đọc qua quyển tiểu thuyết Tiếng thì thầm trước giường của hắn chưa?" Anh bỗng nhiên mở miệng hỏi.

Robert không giải thích được sợ run một chút. "Không có, lúc mà tôi định đọc thì một loạt tiểu thuyết của hắn đã khẩn cấp bị đem đi quăng khỏi phòng sách báo của mình rồi."

"Vậy anh có thể đi kiếm đọc thử." Rio nói, sau đó xoay người rời khỏi hiện trường.

XXXXXXXXXXXXX

Đứng dưới vòi hoa sen dùng nước ấm để tẩy rửa đi vết máu trên người, ở dưới sàn nước có thể thấy được một mảng đỏ sẫm nhìn mà giật cả mình. K.Green chân trần đứng dưới máu loãng, trắng và đỏ đối lập tiên minh.

"Khăn tắm và áo ngủ của mày." Neal ôm cánh tay dựa vào cánh cửa phòng tắm, trên vai có khoác khăn cùng áo, nét mặt lại đầy biểu cảm, đó chính là biểu cảm thấp hèn của tình dục.

K.Green đưa tay tắt vòi nước, cơ thể cân xứng thon dài như ẩn như hiện dưới lớp sương mù của dòng nước. Hắn dùng tay để vuốt mái tóc ướt của mình ra đằng sau, hờ hững nói: "Mày nên học cách gõ cửa đi."

"Xin lỗi, bổ sung nè." Neal không hề có thành ý mà dùng ngón tay gõ hai cái lên cánh cửa. "Mày tự ra lấy, hay tao đưa vào?"

K.Green mở cửa kính, bình thản ung dung mà đi tới, lấy khăn tắm trên vai của gã, chà lau nước trên người. Ánh mắt của Neal tham lam quan sát khắp cơ thể của hắn, cuối cùng dừng lại ngay tấm kim loại ngay cổ của hắn.

"Đây chính là thẻ bài của Lafare cho mày?" Gã dùng tiếng nói khá u ám hỏi, đồng thời muốn đưa tay tới chỗ ngực của đối phương.

K.Green không chút khách khí đẩy ra cổ tay của gã: "Nó giờ không còn thuộc về mày nữa rồi."

"Nhưng ít nhất cũng có phần nửa là của tao mà." Trong ánh mắt màu lục tối Neal xẹt qua một tia u lãnh, "Mày đã đồng ý chia 4/6, chắc không đổi ý chứ?"

"Yên tâm, tao không như mày thay đổi thất thường, lật lọng." K.Green nói, mặc vào quần lót CK màu lam mới tinh, khoác áo ngủ, cột dây lưng.

Neal trời sinh tính đa nghi, cho dù nghe hắn nói vậy, trong lòng vẫn chẳng yên, nhưng gã biết hiện tại chuyện này chỉ có thể dừng lại ở đây, trước khi giao dịch của hai người họ hoàn thành xong, thì chọc giận đối phương không phải sự lựa chọn sáng suốt.

"Tao đã cho người tới nhà hàng Per Ser đặt món Pháp, cùng đi ăn đi?" Gã dùng lời nói đầy dịu dàng hỏi.

"Mày đi đi, tao không có hứng."

"… Tâm tình của mày nhìn qua có vẻ không tốt lắm. Tao cho rằng khi thuận lợi giết chết được một tên nào đó, thì dù không thấy hưng phấn, cũng phải thấy thoải mái chứ? Hay là, ngài 'Sát nhân sát nhân liên hoàn', lại có thể sở thích ai điếu cho con mồi bị giết của mình?"

Lúc K.Green đi ngang qua gã, liền một tay bóp chặt cổ họng của Neal: "Câm miệng, trừ khi giờ mày muốn bị tao giết!" Hắn không nhịn được hiện ra nét mặt lạnh lẽo bén nhọn, tựa như một con mãnh thú tàn bạo, đang dưới lớp da mặt tuấn tú này xao động bất an, có thể xét da thoát ra. Điều này khiến cho người khác cảm giác được một sự tê dại, lạnh lẽo, trái tim rung động, không tự chủ được mà vươn đầu lưỡi liếm môi — Nguy hiểm cực kỳ, nhưng cũng mê người cực kỳ! Nếu như có thể đem người thanh niên mà đặt dưới thân … Neal không tự chủ mà bắt đầu mơ màng, lúc này cảm thấy lực hấp dẫn của dolla Mỹ có khi còn không bằng được người này.

Nếu như mình tự nguyện bỏ qua đi cái phần đó — như mấy trăm vạn gì đó — thì liệu hắn có đồng ý cùng mình hưởng lạc 1 đêm tình không? Neal vì hít thở không thông mà mặt đỏ lên, dưới sự đau đớn của phổi mà không ngừng thở dốc, ngón tay không tự chủ tiến vào trong vạt áo ngủ đang hở nửa chừng của đối phương.

K.Green với cái tên khốn "Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu" này, không biết nên phỉ nhổ hay thấy buồn cười, tùy ý buông cổ họng gã ra, khiến cho gã ho sặc sụa.

"Đừng có khiến tao phải đổi ý, chó săn." Hắn trêu chọc mà vò tóc của Neal thành một đống rối tung. "Tao không có hứng thú với mày đâu."

Neal khó khăn mà bình phục hơi thở, không cam lòng hỏi: "Vậy mày có hứng thú với ai, tên FBI kia à?"

K.Green cực kỳ thẳng thắn mà thừa nhận: "Đúng, tao chỉ có hứng thú với anh ta."

"Nó bắt mày, đem mày bỏ vào ngục, bây giờ chẳng khác gì con chó săn đang dương nanh múa vuốt mà rượt ở phía sau mày — Cho dù vậy mày vẫn có hứng thú với nó?"

"Không được sao?" K.Green. "Bộ hai chuyện đó có gì mâu thuẫn sao?"

"… Tao quên mất, mày chính là một tên sát nhân điên cuồng thích nguy hiểm mà." Neal thất bại mà cười. "Đối với mày, thứ gì càng có tính khiêu chiến thì càng có sự hấp dẫn, còn cái tên kia vẫn chưa từng khuất phục trước mày, dù cho cơ thể có cong, thì trong khung vẫn chính là thẳng, cho nên mày mới hứng thú, đúng không?"

"Hiểu thế nào là chuyện của mày. Nhưng tao cảnh cáo mày lần cuối, đừng có làm hỏng kế hoạch của tao, bằng không —" K.Green lại lộ ra nụ cười nhạt mùi máu tươi, vỗ vỗ mặt của gã, xoay người vào phòng ngủ.

Neal rùng mình 1 cái, kêu to trước bóng lưng của hắn: "Yên tâm, tao sẽ tới gần đảo Rex chờ điện thoại của mày, hiện tại lập tức đi! Mà mày tốt nhất đừng có quên khoản tiền của tao, nếu không —"

K.Green đóng cửa sầm một tiếng, khiến hắn phải nuốt ngược lại nửa câu uy hiếp sau đó.

XXXXXXXXXXXXXXXXXX

"Có người tiếp ứng hắn." Rio chỉ vào màn hình nói với Robert, trên đó chính là hình ảnh thông qua máy giám sát của đường đi. "Anh xem thời gian xuất hiện cùng rời đi trên con đường này, hoàn toàn trùng khớp với thời gian xảy ra vụ án, lúc đó có lẽ hắn đã trên xe."

Đáng tiếc cửa sổ xe lại lắp đặt kính chống đạn, nên họ chẳng thể thấy rõ được tình hình bên trong xe, chỉ có thể miễn cưỡng thấy được biển số xe.

"Điều tra chiếc xe này." Rio dặn nhân viên kỹ thuật của phân bộ FBI New York. "Tôi cần biết chủ chiếc xe là ai, cùng với hiện tại nó đang ở đâu."

Lợi dụng hệ thống giám sát của toàn bộ quốc thổ để tìm kiếm chiếc xe, chính họ cũng gặp khá nhiều khó khăn, giữa chừng nó thay đổi biển số, còn giảo hoạt mà thay đổi tuyến đường đi, họ mấy lần mất dấu, nhưng cuối cùng cũng tìm thấy lại được.

Rio nhìn ảnh chụp của chủ nhân chiếc xe cùng các tin tức liên quan tới người đó trên màn hình vi tính, đoạn ký ức trên Nguyệt Thần Đảo lập tức ào vào trong não: "Neal Festival … Là gã, thảo nào."

“Là ai?” Robert hiếu kỳ hỏi.

“Một con sói lang âm hiểm. Vốn là phần tử xã hội đen, 8 năm trước từng bị tôi bắt vào ngục nên ghi hận tôi trong lòng, rất muốn trả thù. Lúc tôi còn nằm vùng trên Nguyệt Thần Đảo, chính là gã đem thân phận của tôi bán đứng cho tên bá tước kia, hại tôi suýt nữa phá hỏng cả nhiệm vụ.”

“Sao gã lại cùng với K.Green?”

“Gã luôn có ý đồ với hắn.” Rio nói đơn giản lại chẳng rõ ràng, Robert có thể thấy được chẳng đáng và tức giận trong ánh mắt của anh, nhất thời hiểu được: *À, quả nhiên chính là một tên tình địch quá âm hiểm, thảo nào một người trầm ổn như Rio cũng có thể lộ ra ánh mắt này.*

“Khó trách gã có thể cam nguyện mạo hiểm vì K.Green.” Robert cảm khái.

“Sắc mê tâm khiếu.” (ak Mê trai) Rio lạnh lùng nói. (Mai: Chứ làm như anh không có mê thằng nhỏ ấy!!)

Đang nói chuyện, thì nhân viên kỹ thuật ở khoa tin tức đã tìm được chỗ hiện tại của chiếc xe, nó đang từ khu Manhattan chạy ra hướng Đông, nhìn theo hướng đi là rõ ràng muốn tới sân bay để rời khỏi New York.

“Chúng ta mau chóng xuất phát, bắt chúng.” Rio cầm lấy áo khoác ngay tại lưng ghế, ý chí chiến đấu mười phần bước nhanh ra khỏi phòng.

Robert vội vã đuổi theo: “Tôi cảm thấy có gì đó không ổn, Rio, nếu quả thật là K.Green, thì lúc này quá thuận lợi..”

“Anh nói không sai, đó có thể là cái tròng, nhưng có thể chúng hy vọng chúng ta nghĩ đó là cái tròng, sau đó ngay lúc chúng ta đang do dự, mà nhân cơ hội trốn đi — Còn nhớ tôi đã từng nói gì với anh không?”

“Nếu như lần thứ 11 có thể ra tay bắt được hung thủ, thì sai lầm 10 lần trước chính là cần thiết.”

“Rất tốt, rất nhanh thôi anh có thể tự mình hoạt động rồi.” Rio nói, sau đó chống cửa khoang mà leo lên trực thăng đang chờ.

Ngay sau đó Robert tiến vào: “Muốn đẩy tôi đi khỏi sao? Ngay cả cửa cũng chẳng có đâu! Hai chúng ta chính là cặp đôi hợp tác hoàng kim đó.”

69. Chương 68: Tên Sát Nhân Cuối Cùng (phần 02)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Cánh quạt phi cơ trực thăng rít gào, ánh sáng trắng của đèn pha rọi từ trên cao xuống, chiếu sáng khắp nơi. Sau đó có tới 7-8 chiếc xe cảnh sát không ngừng lóe sáng đèn, còi cảnh sát vang vọng, nhanh chóng lướt trên con đường cái vào đêm khuya.

"Nó ở đằng kia." Phi công nói, đèn pha chiếu rọi vào một chiếc xe màu đen đang chạy như bay. Nó ở trong con đường cái của thành nội không ngừng tung hoành, khí phách mười phần, dường như xem xe cảnh sát FBI đang truy đuổi ở phía sau chẳng là gì cả.

Rio nheo mắt nhìn vài giây, khẳng định đó chính là chiếc xe mà họ đã từng phát hiện trong máy giám sát ghi hình. Nhưng anh lại không thể khẳng định người lái xe là ai, bởi vì trước sau đã cách nhau 2 tiếng, chiếc xe đó đã từng biến mất 3 lần từ máy giám sát giao thông trên đường, thời gian biến mất dài nhất cũng là 12s, nói cách khác, cho dù ngay từ ban đầu K.Green có leo lên chiếc xe này tẩu thoát, thì hắn cũng có đủ thời gian để cho thể chạy trốn khỏi chiếc xe này.

Hiển nhiên, Robert cũng có cùng suy đoán. "Tôi nói tên nhóc đó trốn rồi, nói không chừng lúc này đang cùng cái tên "Sói lang âm hiểm" ở cái tòa nhà bí mật nào đó ăn khuya dưới nến đó, mà chúng ta lại bụng đói đi đuổi theo một chiếc xe hơi chạy tự động." Vẻ mặt của y mang sự tức tối.

Hình ảnh mà y miêu tả, bắt đầu xuất hiện trong đầu của Rio, trong đó mấy chi tiết nào là "cùng nhau", "ánh nến" bất chợt lóe qua, khiến cho vị đặc vụ tóc đen cực kỳ khó chịu, có cảm giác muốn đem tên cộng sự của mình đạp ra khỏi trực thăng.

"Nổ súng, ép nó dừng xe." Anh nói vào bộ đàm mini.

Trực thăng và xe cảnh sát cùng lúc giáp công, khiến cho chiếc xe đó điên cuồng chạy thêm được vài km, cuối cùng bị ép chạy ra khỏi thành phố, dừng ở chỗ ven sông. Đội đột kích mang vũ trang hạng nặng vây quanh, hơn 10 nòng súng nhắm thẳng cửa xe.

Cửa xe chậm rãi mở ra, một đôi tay được giơ tay vươn ra trước, xuống xe là một thanh niên còn khá trẻ.

Châu Á, tóc đen, mi thanh mục tú, mặt xa lạ.

Robert có chút nghi hoặc mà quan sát từ trên xuống dưới, cảm giác vóc người này có chút quen quen, vì vậy nhìn qua Rio đưa ra câu hỏi bằng mắt "Anh nói có phải hắn lại mang một chiếc mặt nạ khác nữa hay không".

Rio không phản ứng, anh biết tên này không phải K.Green. Không thể nói rõ ra được nguyên nhân, nhưng anh tự tin nếu đối phương thực sự là K.Green, thì cho dù hắn có đổi sang một trăm gương mặt khác nhau, thì anh cũng có thể lập tức nhận ra — Cảm giác của anh hôm nay đối với K.Green, đã vượt qua hạn chế của các giác quan rồi, đã tiến vào cảnh giới của việc thấu hiểu không cần dùng lời.

Trên chiếc xe cũng không có người thứ hai, vị thanh niên châu Á kia dưới nòng súng vây quanh, toát ra một cảm giác khẩn trương cùng khủng hoảng được cực kỳ che giấu, chưa đợi tên đó mở miệng nói tiếng nào, thì hai đặc công đã nhào tới gắt gao đè tên đó lên trước động cơ, hai tay bắt chéo ra sau khóa lại.

"Tên này chỉ tên đỡ đạn." Robert tiếc nuối đưa tay vỗ trán.

Tiếng chuông điện thoại di động chợt vang lên, giai điệu quen tai từ xưa khiến cho người ta phải oanh động. "Ở bên kia núi, bên kia biển, có một tên vượt ngục, hắn hoạt bát lại thông minh, hắn nghịch ngợm lại lanh lợi. Hey, đặc vụ đuổi theo chẳng bỏ kia, mau tới tiếp máy đi!"

"— Mở loa!" Rio không chút cảm xúc nói, đi tới chỗ tên đang bị bắt kia lấy từ túi áo của gã một điện thoại di động, nhanh chóng nhấn nút trò chuyện, kết thúc tiếng ca dào dạt đắc ý kia.

“Honey à, ăn tối chưa? Tôi chưa có ăn khuya nè.” Ngữ điệu của K.Green rất nhẹ nhàng.

Rio không để tâm đến sự khiên khích của đối phương, gọn gàng dứt khoát nói. “Enjoyer đã chết, cậu đã báo được thù, nhưng dù cho cậu định chậu vàng rửa tay hay là tiếp tục làm mưa làm gió, thì cũng không cần bày ra trận thế này, đến tột cùng cậu muốn cái gì?”

“Làm gì?” K.Green cười khẩy 1 tiếng. “Còn cần phải nói sao, với loại người ‘tên sát nhân bệnh tâm thần điên cuồng, bướng bỉnh, tự đại, biến thái’ như tôi, đương nhiên là muốn dùng hết khả năng của mình để trả thù xã hội rồi.” Không đợi Rio trả lời, ngay sau đó hắn lại nói. “Bây giờ, leo lên trực thăng, cho bay cao một chút, nhìn về hướng Bắc, tôi muốn bắn pháo bông.”

Rio nhíu mày do dự một chút, xoay người đi tới phi cơ trực thăng. Robert không hiểu gì hết mà đi theo sau.

Phi cơ trực thăng bay đến trên cao trăm mét, Rio dùng ánh mắt lợi hại nhìn chằm chằm thành thị đang đầy ắp ánh đèn dưới bầu trời sao, đáy lòng có một cảm giác bất an. Quả nhiên, chỉ sau một khoảnh khắc yên ắng, biên giới nội thành bỗng nhiên phát ra một loạt các tia sáng thật lớn, tiếng nổ lớn vang vọng, Robert kinh ngạc há to miệng: “Đó là … nổ! Chết tiệt, là chỗ đó bị nổ!”

Tiếng thét của y tiến vào trong microphone, K.Green haha cười rộ lên: “Một nhà giam xấu xí, một ‘Phần Mộ’ đầy mùi hôi. Yên tâm, bên trong đó có 10 hết 7 tên là cặn bã, còn lại 3 tên là biến thái, sống thì chỉ lãng phí tài nguyên của xã hội mà thôi. Anh thấy đó, tôi đã vì chính phủ liên bang tiết kiệm một khoản khá lớn đó nha

”

Mặt của Rio mang đầy sự lo lắng: “Đảo Rex? Cậu cho nổ ngục giam của đảo Rex?”

“Chính xác mà nói, thì cái khu 5 nghiệp chướng nặng nề.” Cũng nhờ có phần lễ vật chia tay tình cờ có được. Hắn vốn tưởng lễ vật của một tên sát thủ bị bắt ngồi trong nhà giam nhiều lắm cũng chỉ có dao, súng lục gì đó, ai ngờ, trong phòng tắm giặt của khu 5, lại cất giấu thuốc nổ plastic C4 (1) đã được lắp đặt ngòi nổ cẩn thận, cùng với trang bị kíp nổ. Trước khi vượt ngục, thì hắn đã thuận lợi nối xong mạch điện, hai mươi phút trước, tàu ngầm mini của Neal đã chạy tới được đáy nước gần đảo Rex, cầm trong tay kíp nổ từ xa, chỉ đợi hắn ra lệnh.

(1) Thuốc nổ Plastic C4: s://vi.wikipedia.org/wiki/C-4

“… Cậu điên rồi.” Rio không thể kìm được hít sâu rồi thở dài 1 hơi, nhắm chặt hai mắt, lần thứ hai mở ra thì đáy mắt một mảnh dày đặc. Y như trong dự liệu, chẳng phải sao, chính mình đã sớm đoán được —

“Hắn cùng với mấy tên giết người biến thái khác chẳng có gì khác biệt: giết người, chính là niềm yêu thích. Có một ngày khi hắn phát hiện ra con mồi thích hợp nữa, thì hắn sẽ không thể khống chế được dục vọng giết chóc, bắt đầu ra tay giết những người vô tội. Tôi có thể khẳng định 100%. Loại chuyện giết người này, chỉ cần một ngày bắt đầu, thì tựa như có đôi tay vô hình nào đó luôn thúc giục mày, buộc mày phải bước tới ngày cuối cùng đi tới cuối sinh mạng!”

Mà ngày này, rốt cục vẫn không thể nghịch chuyển, cũng tới rồi.

“Tôi nghĩ anh theo đuổi tôi nhiều năm như vậy, điều tra quá khứ của tôi nhiều như vậy, sớm nên biết chứ. Mấy tên giết người biến thái luôn có một bóng tối bọc sau màn, trên TV chẳng phải luôn chiếu như vậy sao? Anh xem, ân oán tình thù của chúng ta cũng nên chấm dứt đi. Khói lửa đó, chính là chiến thư mà tôi đưa cho anh, giữa hai ta phải phân rõ thắng bại, mà thất bại thì phải trả bằng sinh mạng.”

“K.Green!” Rio thét vang một tiếng, tựa như tiếng hét trầm thống, cũng như lời cảnh báo đầy phẫn nộ.

Đối phương chỉ đáp lại một tiếng cười khẽ mơ hồ: “Đến đây, Rio! Tới chiến cùng tôi nào! Để trận chiến này càng thêm thú vị, tôi sẽ cho anh một địa điểm, để anh có thể nhanh chóng tìm được tôi!

Chỗ đó là — ‘Lễ giáng sinh của một người’. Nhanh lên nào, honey của tôi, nếu không trong lúc chờ đợi mà buồn chán, tôi sẽ lại muốn phóng pháo hoa đó.”

Trong di động truyền tới tiếng tít tít tắt máy, sắc mặt Rio tái nhợt.

Robert cứng họng nhìn anh, không biết nên nói gì cho phải: "Hắn … rốt cục hắn muốn làm gì … hiện tại chúng ta phải làm gì bây giờ?"

"Hắn muốn cùng tôi chấm dứt." Rio hờ hững nói. "Tôi bắt được hắn, hoặc là … hạ gục hắn."

Robert ngây ngẩn cả người.

"Hắn dùng điện thoại di động có định vị. Chúng ta tìm người tìm kiếm tần suất của điện thoại di động, là chỗ này." Robert lấy tay chỉ cách đó một cây cầu lớn cách đó không xa, tự giễu cười cười. "Thảo nào nắm rõ nhất cử nhất động của chúng ta như lòng bàn tay, hắn chỉ cần một kính viễn vọng bình thường."

Rio nhìn những thanh sắt thép trên cây cầu lớn đằng kia, thì thào: "Lễ giáng sinh một người."

Robert có chút không hiểu, vẫn nói tiếp: "Không thể nào, đêm mai chính là đêm trước Giáng sinh. Lễ Giáng sinh năm nay lại phải cùng mấy vụ án cùng xe cảnh sát mà trải qua sao?"

Phía chân trời từ từ nổi lên ánh rạng đông, nhưng tầng mây lại ẩn chứa âm lãnh, một lát sau, Rio cảm giác được mặt mình có chút lạnh lẽo ẩm ướt. Anh ngẩng đầu nhìn, tuyết bắt đầu rơi.

Trong đầu phảng phất có một tia sáng lướt qua, anh nhanh chóng nắm bắt nó, đó là một cuộc đối thoại lơ đãng

XXXXXXXXXXXX

Khi đó K.Green chính là "Lý Tất Thanh", trong căn nhà trống của cha mẹ anh để lại, bọn họ cùng nhau kề gối ngồi dựa vào sofa mà vừa uống bia vừa xem mấy tiết mục TV vô vị …

New York vào mùa đông sẽ có tuyết à? Nhìn cảnh tuyết trong bộ phim truyền hình nào đó, Lý Tất Thanh thuận miệng hỏi.

Có, hằng năm ngay trước đêm Giáng sinh đều có tuyết rơi, có lúc sớm hơn. Rio nói.

Khi đó Molly hẳn là sẽ trở lại, chúng ta có thể cùng nhau ăn lễ. Lý Tất Thanh nói.

Rio trầm mặc hai giây, đạm đạm cười: Nói không chính xác rồi, tôi là 24 tiếng đều đợi mệnh, một cú điện thoại là phải đi ngay. Cậu có biết lễ Giáng Sinh năm ngoái tôi trải qua thế nào không, chính là có một đám học sinh ngu ngốc uống say, dự định tổ chức một cuộc thi đấu giết người, gọi điện thoại tới FBI kêu tôi cho tụi nó mấy ý kiến chuyên nghiệp để có thể đề ra được quy tắc cuộc thi. Lúc đó tôi cùng các tổ viên phải mạo hiểm vượt tuyết, ở một tòa nhà bỏ hoang ở vùng ngoại ô thành phố tìm tòi hơn cả nửa đêm, rốt cục mới có thể bức được tụi ngốc đó ra. Cậu xem, công tác của tôi so với tưởng tượng của cậu có phải càng thêm chán, đúng không?

Lý Tất Thanh nghiêng người, đầu gối lên đùi của anh. Lễ Giáng Sinh Năm nay nếu như cũng có bọn ngốc như vậy, tôi sẽ giúp anh đi xử tụi nó, sau đó cùng nhau về ăn lễ. Cậu nhóc uống bia, cười tủm tỉm mà nói, mà lễ Giáng Sinh của các anh cũng giống như tết âm lịch bên chúng tôi vậy, quan trọng nhất chính là phải cùng người nhà sum họp.

"… Lễ giáng sinh một người." Rio thở dài, mang theo một sự uể oải chẳng thể nói thành lời. Anh dùng đầu ngón tay xoa lên mí mắt khô khốc, quay đầu nói với Robert. "Tôi biết hắn đang ở đâu."

"Đâu?"

"Tạm thời không thể nói anh biết, hắn yêu cầu 1 mình tôi đi."

"Cứ vậy 1 người? Chơi trò gì vậy, chúng tôi có cần ở bên cạnh lò sưởi ấm vừa ăn gà vừa chờ tin chiến thắng của anh hùng không?" Vị đặc vụ mắt lục cất cao thanh âm mà kịch liệt phản đối.

"Nếu hắn phát hiện cảnh sát đang nỗ lực vây bắt, nhất định sẽ trước khi toàn bộ lực lượng tới mà bỏ trốn mất dạng, sau đó lại tạo ra một pháo hoa lớn như vậy. Anh có biết hắn cứng đầu thế nào không?" Rio hờ hững nói.

Robert im lặng âm thầm phát hỏa, nhỏ giọng nói thầm 1 câu: "Cũng liều mạng giống ai đó thôi."

"Cho nên quyết định như thế đi, tôi sẽ dùng máy định vị, toàn bộ máy giám sát của các anh, chú ý trước khi tôi phát tín hiệu, thì phải giữ khoảng cách 2km."

Cơn tuyết rơi vẫn còn khá thưa thớt, phần lớn rơi xuống đất còn chưa hòa tan, nên trong không khí càng thêm ẩm ướt.

Rio một mình chạy tới một khu vui chơi lớn của một nhà kinh doanh do làm ăn không tốt mà phải đóng cửa ở vùng ngoại ô. Anh dừng xe ở trước cửa sắt, hai tay không đi vào. Mặt đất của khu vui chơi đầy những mảng vụn, cỏ dại khắp nơi, ngựa gỗ xoay tròn bị bóc lớp sơn cùng tượng hề điêu khắc bị mất đầu dưới sắc trời âm u mà hướng thẳng nhìn anh, xa xa chính là vòng đu quay tiều tụy chỉ còn lại khung.

Anh ở dưới sân rộng tĩnh mịch đó chờ đợi 1 lúc lâu, lại đi chung quanh. Chẳng biết từ chỗ nào truyền tới động tĩnh, nhưng lại tựa như tiếng gió thổi, anh cảnh giác nhìn chung quanh, lại chẳng phát hiện được thân ảnh của bất kì ai.

Lẽ nào mình đã hiểu sai ý của K.Green? Rio dừng bước, cẩn thận suy nghĩ kỹ lại, đột nhiên con ngươi co rụt lại, ngón tay vô ý thức mà cầm lấy cây súng ở trong tây trang.

"Noel vui vẻ, honey!" Phía sau vang lên tiếng của một người thanh niên, tuổi trẻ, phong duệ, ưu nhã, nhưng lại chẳng khác gì lưỡi dao sắc bén lưỡi dao sắc bén tinh mỹ hoa văn.

Rio nắm chặt súng, chậm rãi xoay người, nhìn người đó: "K.Green!"

K.Green không hề mang mặt nạ, cũng dùng chính giọng nói thật của mình, hai tay đặt ở trong túi quần rộng, mặc bộ đồ màu xám chuột, thoạt nhìn tựa như sinh viên đi dạo. "Thật vui khi anh không kêu toàn bộ mọi người đều tới," Hắn nói. "Như vậy chỉ còn lại một bóng đèn mà thôi."

Bóng đèn? Hắn đang nói ai? Rio ngẩn ra, nhìn theo tầm mắt của K.Green, hướng về phía sau một chút.

Giữa không trung tầm 7-8m, một thuyền hải tặc đã bị hỏng hóc nặng bỗng nhiên xuất hiện, một bóng người từ trên đó rơi xuống, lại bị dây thừng cột ngang trên người giữ lại, khiến cả người lơ lửng giữa không trung. Hai tay của người đó bị dây thừng trói lại ở phía sau, ngoài miệng dán băng, vừa kêu ô ô, vừa liều mạng giãy dụa đá hai chân.

— Robert! Rio hầu như thất thanh đi ra. Không phải đã dặn y phải ở phía sau hậu phương chờ tín hiệu hay sao, vì sao lại cãi lệnh của anh mà lén theo đuôi tới đây? Hiển nhiên đã gặp phải rủi ro chạm trán K.Green, anh vừa nghe thấy tiếng động nhỏ hồi nãy, chắc là tiếng Robert bị K.Green khống chế rồi cột lên như vậy.

"Cho y xuống!" Rio trầm giọng nói. "Chuyện giữa hai chúng ta không liên quan tới y, để y đi đi."

"Sau đó chờ y mang một đội quân tới đây? Tôi không thích tự tìm phiền toái như thế."

"K.Green! Y là Robert! Tôi nghĩ giữa hai người dù không phải bạn, cũng ít nhất có chút giao tình mà phải không, cậu thật có thể ra tay với y sao?"

K.Green cười nhạt: "Tôi với anh chẳng phải không ngừng có giao tình sao, còn có cả giao hoan nữa, mà có khi nào anh hạ thủ lưu tình với tôi đâu?"

Rio tựa như bị nghẹn giọng, ngừng lại 1 chút rồi nói: "Chuyện giữa hai chúng ta — đó — đó … ngay từ đầu chính là sự lệch lạc!"

"Tôi cũng cho rằng như thế!" K.Green khẽ gật đầu, trên mặt hỉ nộ khó lường, tựa như mặt nước tuyệt đối bình tĩnh, khiến người ta không cách nào đo lường được tâm tình thực sự. "Tiêu khiển cũng chỉ là một trò tiêu khiển, một ngày anh chơi đùa xong bắt đầu nhận thức được sự việc, thì chuyện này cứ xong lại tới chuyện khác xui xẻo tới. Quen anh hơn 1 năm, tôi quả thực đã đem thương tích cả nửa đời sau nhận đủ hết, lại còn bị anh đem quăng vào ngục giam —"

"Đó là chính cậu muốn vào trong đó! Cậu làm toàn bộ dư luận xã hội cùng bộ chấp pháp khiến cho gà bay chó sủa, khiến tôi chút nữa mất việc, chính yếu nhất chẳng phải chính là vì muốn lợi dụng người trong ngục giam đảo Rex, để tìm kiếm tung tích của Enjoyer sao?"

K.Green nhún vai: "Vấn đề là, tôi chỉ muốn vào trong đó nghỉ ngơi vài ngày, còn anh lại muốn tôi vĩnh viễn ở trong đó định cư luôn. Anh xem, hai chúng ta từ hình thái ý thức đến tập quán hành vi đều là thiên địch,

nếu mâu thuẫn vĩnh viễn vô pháp điều hòa, vậy tiêu diệt nó luôn đi. Nói thật, Rio, bỏ qua nhân tố khác, đơn thuần chỉ về mặt thân thể, tôi với anh khá là có tính thú đấy, thế nhưng thật đáng tiếc … Tôi với các chuyện khác ngoài anh ra, vẫn còn có nhiều hứng thú hơn."

"Giống như giết người?" Rio chua ngoa hỏi lại.

K.Green mân mê miệng mà nghiêng đầu, có vẻ tuấn nhã lại vô hại: "Câu trả lời là, anh rất thông minh, Rio, thế nhưng thế giới này người thông minh không phải chỉ có một mình anh. Tôi nghĩ tôi có thể tìm được một người khác có năng lực, có tay chân, có thông minh để làm người thay thế, khiến cho cuộc sống bình thường này của tôi sẽ càng thêm rạng rỡ vinh danh."

Rio lạnh lùng trầm mặc hồi lâu, cuối cùng nói: "Tôi không muốn tiếp tục thấy cậu nữa, dù là một cái nắm tay."

K.Green chẳng thèm để tâm mà hừ 1 tiếng: "Vậy dùng vũ khí khác mà quyết đấu đi! Nhưng trước tiên, tôi phải xử lý bóng đèn."

Ngón tay trong túi quần của K.Green trong nháy mắt nhúc nhích, một lưỡi dao báo động mức độ cực kỳ nguy hiểm lập tức đâm thẳng vào não của Rio. Anh dùng hết sức lực cùng tốc độ của mình mà rút ra súng lục, đồng thời nghiêm nghị phát hiện, nòng súng của đối phương còn nâng lên trước mình sớm 1 bước.

—- Cho dù chỉ có vài giây, cũng là ưu thế trí mạng!

Anh dùng trực giác phán đoán nòng súng đối phương, tựa như thấy được quỹ đạo đạn trong không khí bắn ra một đường sáng, phát hiện hướng bay của đạn không phải hướng tới mình, mà hướng thẳng tới Robert đang nằm lơ lững giữa không trung ngay sau mình.

Đến tận khi tiếng súng vang lên, anh mới ý thức, toàn bộ tất cả không chỉ là tưởng tượng trong não, mà nó lại chẳng có chút do dự, cực kỳ lãnh khốc mà xảy ra!

Ngay khóe mắt thấy ngực trái Robert xuất hiện máu đỏ, thì trong đầu đích một mảnh trống trải. Ngón trỏ của anh dường như hoạt động độc lập không cần tới trí não, trước khi đại não kịp chỉ đinh, mà nhấn cò.

K.Green lảo đảo về phía sau hai bước, cúi đầu nhìn ngực, phần áo màu xám chuột nhanh chóng bị máu đỏ nhuộm đỏ thẫm, khiến cho phần đó trở thành một màu nâu tối đầy vô vọng. Hắn trừng to mắt, trên mặt là một sự mờ mịt, sau đó ngẩng đầu nhìn Rio — Ánh mắt của Rio lại không hề nằm trên người hắn, mà đang nhìn Robert, đưa tay nhấm súng bắn đứt dây thừng, tiếp lấy phần cơ thể đang rơi xuống.

Khóe miệng hắn xuất hiện một nét cười đạm, súng rơi xuống từ trong tay.

"Robert!" Rio lấy tay bịt lại phần chỗ máu chảy không ngừng kia, vừa xé đi lớp băng dán trên miệng của y. "Tỉnh lại, cộng sự, tôi đã gửi tín hiệu khẩn cấp rồi, anh không được chết!"

Robert hai tay giãy dây thừng, ngụm lớn thở hổn hển, hít lấy không khí liền nói: "Đừng, đừng nổ súng! Rio, hắn không phải …" Y lung tung xé đi áo trước của mình, đến khi cúc áo bung ra, phần cơ thể lộ ra trước mặt Rio. "Hắn dùng đạn giấy, còn để trước ngực tôi một túi máu giả!"

Rio cứng người. Anh hỗn loạn thu hồi tay, nhìn vết máu đỏ sẫm trên tay mình, bên tai toàn là tiếng sụp đổ.

"Hắn đang đùa cợt anh đó! Tôi không biết tên khốn này rốt cục muốn làm gì, thế nhưng anh …" Robert thở 1 hơi, đỡ Rio đứng lên. "Anh cứ thế mà nổ súng sao?"

Rio không nghĩ ngợi mà nói: "Tôi không —" Sau đó mặt của anh trong nháy mắt đọng lại.

Anh đã nổ súng!

Hoặc là tố chất đã được huấn luyện trong anh, đem bàn tay phải từ chiến đấu thành bản năng, phản kích là một phần tử phạm tội cực độ nguy hiểm, mang tội giết người.

Hoặc là, sự lo lắng cho an toàn tính mạng của Robert chiếm toàn bộ tư duy của anh.

Hoặc là, thấy sự sở tác sở vi của đối phương, lại trải qua một đoạn đối thoại vừa rồi, khiến cho anh cảm giác như nhân tâm bị đùa bỡn mây mưa thất thường, với K.Green coi mạng người như chuyện vặt đã triệt để thất vọng.

Hoặc là, ngay trong giây phút triệt để tuyệt vọng kia, anh đã từng nghĩ tới việc hạ gục đối phương.

Thế nhưng, ngay khi ý nghĩ này từ trong đầu biến thành sự thật, thì anh cảm thấy một cảm giác trống trãi lẫn sợ hãi thật lớn, thật giống như thân thể đến tinh thần bắt đầu sụp đổ, giống như toàn bộ thế giới đều ầm ầm sập không còn tồn tại nữa …

Anh nổ súng … bắn K.Green? K.Green?

Tựa như bị một lực tác dụng nào đó không hình dung được chi phối, Rio xoay người, hầu như toàn bộ tay chân mà hướng tới thân ảnh màu xám chuột nằm trên mặt đất kia. Anh quỵ dưới đất, nâng nửa người trên của K.Green, một tay bụm lại lỗ máu trên ngực hắn, tay kia run rẩy hướng tới cổ động mạch —

Mạch đập yếu, hơi thở nhẹ như tơ nhện, K.Green còn sống!

Rio nhìn K.Green đang rơi vào con shock, máu mất hết kia. Khóe miệng đối phương còn giữa lại một tàn ảnh yếu ớt, tựa như vui mừng và thoải mái khi đền bù được mong muốn, hoặc là tự giễu và bất đắc dĩ thất bại trong gang tấc.

Nụ cười này tựa như vụ khí sắc bén nhất thế gian, Rio bị bắn trúng đau đớn tới phấn thân toái cốt, đem mặt vùi sâu vào trong cổ của đối phương. Anh muốn khóc rống, muốn rít gào, muốn hủy diệt tất cả — bao gồm cả bản thân, bao quát cả thế giới tràn ngập ác ý này — Vô số tâm tình sôi trào, trở mình, thống khổ bất kham, cuối cùng biến thành một cái ôm tha thiết.

Thanh âm gào thét cánh quạt của phi cơ trực thăng trên bầu trời truyền đến, phần hậu viện đang đợi mệnh ở cách đó mấy km sau khi nhận được tin lập tức chạy tới. Robert đi tới, trấn an vỗ vỗ vai Rio.

Rio ngẩng đầu, đó là nét mặt đầy sắc bén và nặng nề mà Robert chẳng bao giờ gặp qua. Anh ôm lấy K.Green đang hôn mê, sau đó hai ba bước chạy thẳng tới phi cơ trực thăng, quát với lái viên: "Đi tới bệnh viện gần nhất, mau!"

Phi cơ trực thăng cấp tốc lên không, Robert thiếu chút nữa bị bỏ lại, vội vã leo lên rồi ngồi ổn định bên cửa khoang thuyền. Ánh mắt của y chuyển từ K.Green đang hôn mê bất tỉnh, chuyển qua trên người Rio đang mất hồn mất vía, cuối cùng thở dài nói: "Đừng tự trách mình. Nếu đổi thành tên khác, thì cự ly gần như thế nếu ngay cả tim bắn cũng không trúng, anh chẳng biết chết từ lúc nào rồi. Anh cơ bản không ra tay với hắn nổi, nhưng hắn cứ không ngừng tìm đường chết, anh cũng hết cách rồi."

Rio không nghe thấy, chỉ nhìn chăm chú vào người trong lòng, ngón tay nhiễm máu nhẹ nhàng vuốt qua môi hắn, vuốt lên đôi môi đang hé mở nhếch lên kia.

Cậu muốn nói gì với tôi, K.Green? Tôi biết ở phía sau muôn ngàn mặt nạ đó, ở ngay sâu tâm nguyện trong lòng, có rất nhiều thứ cậu muốn nói cho tôi biết, có rất nhiều lời muốn nói tôi nghe.. Nói đi, tôi sẽ nắm lấy tay cậu cẩn thận lắng nghe, trong lòng vĩnh viễn ghi nhớ, để chúng biến thành bí mật của riêng hai tay, cho nên … cầu cậu, nhất định phải sống, K.Green!HẾT CHƯƠNG 68

Mai_kari: Khúc sau đoạn hai người họ căng thẳng đối mặt chỉa súng vào nhau, chẳng hiểu sao Mai lại nhớ tới một trích đoạn trong ca khúc Con Tin do A-Mei trình bày.

Giữa em và anh tồn tại một mối quan hệ nguy hiểm

Cả hai đều đang nắm giữ điểm yếu của đối phương

Nhưng em lại nghĩ điều đó càng khiến cho tình yêu thêm ý nghĩa

Nên em cứ ngu ngốc mà bảo vệ anh

Tình yêu đã biến thành trò chơi tồi tệ với những hoài nghi và ngờ vực

Nhưng sự dịu dàng của anh lại là thứ duy nhất khiến em đắm chìm

Cứ nhắm thẳng vào tim em và nổ một phát súng

Hãy để mọi việc trở về số 0 trong tiếng súng vang dội này

Nếu yêu nhau thì dù nói thế nào cũng sẽ không buông bỏ được

Em không đấu tranh vì dù sao em cũng không làm được

Con tin sẽ được phóng thích ngay trong khoảnh khắc này

Tình yêu rồi sẽ rơi vào kết cục như thế đấy

Anh đã vừa lòng chưa?

Giờ chúng ta chẳng cần nói dối nữa đâu

70. Chương 69: Tên Sát Nhân Cuối Cùng (phần 03)

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Khi Robert giật mình tỉnh giấc từ cơn buồn ngủ, đèn đỏ của căn phòng giải phẫu vẫn đang sáng. Y dùng cánh tay dài coi như khăn mặt cố sức chà xát mặt mình, quay đầu nhìn cộng sự của mình.

Vị đặc vụ tóc đen ngồi ở ghế dài ngay hành lang, ánh mắt nhìn chăm chú vào bức tường trắng đối diện, tựa như đang trầm tư. Robert phát hiện tư thế ngồi của anh vẫn y như từ lúc bắt đầu, vẫn không hề thay đổi qua.

Y hơi do dự, mở miệng nói: "Dạ dày đang kêu gào rồi, tôi đi mua chút đồ ăn đây."

Rio khẽ gật đầu.

Robert có chút khẩn cấp đứng dậy bước đi — Tuy y từng nói nhất quán là một chuyện rất hay, nhưng cái không khí lúc này lại khiến cho y sợ hãi, hoàn toàn không có ý định muốn nó tiếp tục.

Y rời đi không được bao lâu, thì đèn của phòng giải phẫu chuyển sang màu xanh, vài nhân viên y tá bước ra ngoài, tháo khẩu trang ra, uể oải bất kham đi tới chỗ anh. Rio lập tức chạy tới, lập tức hỏi: "Hắn thế nào?"

Vị bác sĩ đi đầu trả lời: "Quá trình giải phẫu thuận lợi, viên đạn xuyên thủng qua phổi khiến cho phần ngực bị tổn thương, nhưng không có ảnh hưởng tới tim."

"Có thể hồi phục không?"

"Năng lực thay thế và hồi phục của con người vốn rất mạnh, với lại vết thương này cũng không ảnh hưởng quá lớn tới cơ thể, nhưng sau phẫu thuật cần ít nhất 3 tháng để điều dưỡng."

Rio cảm giác cơ thể đã căng cứng suốt mấy tiếng đồng hồ qua chợt được thả lỏng, anh thở hắt ra.

Bác sĩ nhìn khuôn mặt trắng xanh của anh, giờ như đã lấy được lại hồn vía, có được chút huyết sắc, thoải mái an ủi: "Yên tâm đi, sau này quá lắm là không thể chạy quá 20km, hoặc là tham gia mấy cuộc thi vật lộn gì đó thôi. Còn cuộc sống hay công việc bình thường thì chẳng có vấn đề gì."

Đối với K.Green mà nói, cuộc sống hay công việc bình thường còn có cường độ lớn hơn cả thi vật lộn nữa, vậy sẽ ảnh hưởng bao nhiêu tới khả năng của hắn đây? Một người coi trọng sức mạnh như hắn, chuyện vậy có thể chịu được hay không … Vừa đau xót vừa nuối tiếc, sâu trong nội tâm Rio bỗng nhiên lại cảm thấy có chút may mắn: Có thể nhờ vậy mà hắn sẽ quý trọng tính mạng của mình hơn nữa, sẽ thu lại cái sở thích ác liệt thích đi dây giữa vách núi, từ nay về sau triệt để chậu vàng rửa tay.

Đi theo xe đẩy chở người bệnh đang trong trạng thái gây tê đi ra khỏi phòng, Rio tạm dẹp đi ý niệm đang phân loạn trong đầu, theo nhân viên y tế đi vào phòng bệnh.

Dựa theo lời bác sĩ nói, thì hắn trong vòng 24 tiếng đồng hồ sẽ tỉnh lại. Nhưng 24 tiếng đã qua, 48 tiếng, lại thêm 72 tiếng, K.Green vẫn không hề tỉnh lại.

Rio nhíu chặt chân mày, chạy đi hỏi bác sĩ, nhưng đối phương cũng không thể nói rõ được nguyên nhân tại sao lại như thế, chỉ nhấn mạnh bản thân đã phẫu thuật rất thành công, hơn nữa từ kết quả kiểm tra, thì các chỉ tiêu sinh lý của bệnh nhân không có gì dị thường.

"Vậy tại sao hắn vẫn hôn mê? Là quá trình phẫu thuật có vấn đề gì?" Rio hỏi, ngữ khí rất nặng.

Bác sĩ vì sự thất lễ của anh mà nhíu mày, nhưng vẫn không muốn xảy ra xung đột với một vị chấp pháp đã suốt 3 ngày không hề ngủ này. Nhưng vị trợ thủ trẻ tuổi ở bên cạnh ông lại thẳng thắn lưu loát trả lời: "Quá trình phẫu thuật rất quan trọng, nhưng ý chí sinh tồn của chính bản thân bệnh nhân lại càng quan trọng hơn. Nếu như bản thân hắn không muốn tỉnh, thì sinh lý bị tiềm thức chi phối, có thể tính thành hôn mê tâm lý hoặc sống thực vật."

*Không muốn tỉnh lại? Mất đi ý chí sinh tồn? Người đó đang nói tới K.Green sao?*Rio thể hiện nét mặt không thể tin được, cười nhạt nhìn người đó: "Dù cho hắn có bị nòng súng chỉ vào, cũng có thể tay không quật ngã một đám người, cậu chính là nói một người như thế không có ý chí sinh tồn hay sao?"

Đối phương tựa như đang ở trong mùa đông bị ép nuốt một khối băng, rụt cổ lại. Vị bác sĩ lập tức giảng hòa, mang theo vị trợ thủ của mình xấu hổ rời đi.

Rio sắc mặt bất thiện nhìn thoáng qua bóng lưng của họ, ngồi xuống bên mép giường, đưa tay vuốt nhẹ lên những lọn tóc đang vươn trên mặt của K.Green. Vị thanh niên châu Á kia an tĩnh nhắm hai mắt, lông mi ở dưới viền mắt phóng ra bóng ma tối tăm, tựa như một cánh bướm chẳng chút sứt mẻ, càng tô điểm thêm đôi má gầy gò, cùng đôi môi tái nhợt. Tay của Rio ở trên gương mặt hắn ngừng lại 1 chút, sau đó từ phía bên cạnh mặt tới mũi, đến miệng, một đường vuốt vẻ, trầm giọng nói: "Em bị người ta coi thường kìa, K.Green, tỉnh dậy đá mông tên đó đi."

"Mau tỉnh lại. Nếu em muốn tiếp tục vượt ngục, hiện tại chính là thời cơ tốt nhất — Ở đây chỉ có một tên đặc vụ đang đói bụng sắp chết, tên đó không phải đối thủ của em đâu."

"Đạn giấy của em khiến cho Robert bị bầm tím rồi, y oán hận em sao không chịu mặc áo chống đạn cho y kìa."

"Thuốc nổ của em cũng đặt sai vị trí rồi, không phải em nói muốn cho nổ tung khu 5 sao, sao lại cho nổ cây cầu tiến vào trong ngục giam thế? Em biết khi nhận được báo cáo thương vong của nhân viên, thì mặt anh trông ngu thế nào không, lại bị tên Robert cười nhạo một phen đó."

"Còn tên Neal nữa, tên sói lang giảo hoạt kia thiếu chút nữa bị bắt, đáng tiếc cuối cùng cũng chạy thoát rồi. Nhưng bọn anh đã phát lệnh truy nã toàn quốc, phỏng chừng gã cả nửa đời sau phải trải qua ngày tháng lang bạc xui xẻo rồi."

"..."

Trong phòng bệnh vắng vẻ, chỉ có tiếng nói gián đoạn của một người đàn ông, dường như muốn đem toàn bộ những gì muốn nói nhưng suốt 1 năm quen biết kia ra chẳng thể nói được, ở trong vòng mấy tiếng đồng hồ một loạt đều nói hết.

Điện thoại di động vang liên tục, nhưng Rio lại không bắt máy.

Cửa phòng bệnh được mở ra, hai vị đặc vụ mặc thường phục bước vào, nói với Rio rằng họ tới giám thị thay ca cho anh, trong cục gọi anh lập tức trở lại.

Rio ngồi ở bên giường không hề phản ứng, bọn họ nói gì cũng chẳng nghe rõ được — Hiện tại anh chỉ có mỗi một dục vọng là muốn nói chuyện với K.Green đang hôn mê trên giường mà thôi, những người khác nói gì cũng chẳng vào được tai của anh. Đến tận khi có một vị đặc vụ nhịn không được nữa lấy điện thoại gọi cho sếp, thì tiếng kêu đầy lửa giận của Gaudí từ trong điện thoại ré vang: "Rio! Con mẹ nó sao cậu dám không bắt máy hả? Lập tức trở về cho tôi! Lập tức! Cấp trên còn đang chờ báo cáo của cậu đấy!"

Đập mạnh 1 tiếng, tựa như đối phương đã quăng luôn cái điện thoại. Rio cầm lấy điện thoại di động, yên lặng xuất thần chốc lát, quay đầu nói với hai đặc vụ kia: "Nếu như hắn tỉnh lại, xin báo tôi biết trước tiên."

Sau đó anh không hề quay đầu lại mà ra thẳng phòng bệnh.

Ngày hôm sau, không biết người nào trong bệnh viện lại để lộ tin tức, đám truyền thông không ngừng chen chúc tới, cảnh sát khẩn cấp điều phái nhân viên, cách ly vũ trang khu phòng bệnh của K.Green. Nhưng đám truyền thông trước sau như một luôn thích dùng thủ đoạn tồi tệ nỗ lực tiến váo trong, còn không ngừng viết mấy bài "Sát nhân sát nhân liên hoàn sau khi vượt ngục lần thứ hai gây án, lại bị FBI đuổi bắt khiến cho hôn mê" hấp dẫn mọi người xem, cũng đủ sức để tạo nên tiêu đề nóng hổi. Fan hâm mộ của K.Green số lượng không ít cũng nhận được khá nhiều tin tức, vây chặt bệnh viện. Thậm chí còn có một cô bé gái tóc vàng mắt xanh nhỏ tuổi, mặc bộ quần áo cưới, không ngừng đá đấm để chạy vào trong vòng cảnh giới, vừa cuồng nhiệt vừa thét chói tai "Cút ngay! Mấy tên côn đồ này! Đồ tể! Đừng có cản trở hôn lễ của tao! K.Green, vợ của anh đang ở đây nè! Để tao vào —"

Đêm cùng ngày hôm đó, FBI xuất ra một đội hành động đặc biệt, tiến hành dời K.Green đi trong bí mật, dùng phi cơ trực thăng vận chuyển đến bệnh viện nội bộ của cảnh sát.

Robert đứng ngoài cuộc mà sinh động kể lại cứ như người trong cuộc cho Rio nghe, nhưng cộng sự của y lại hoàn toàn chẳng nể tình, ngay cả ánh mắt dư thừa cũng chẳng để cho y. Trên bàn công tác đặt ra một xấp hồ sơ, Rio đang xử ký công vụ chồng chất trong suốt quãng thời gian qua, lần lượt kết thúc từng nhiệm vụ một. Anh hầu như không ngủ 1 ngày 1 đêm, mất ăn mất ngủ làm việc — Tuy nói trước nay anh là đồ cuồng công tác, nhưng chưa từng đến giống như mức chẳng màng cơ thể như thế này, khiến cho Robert hết hồn. Y nỗ lực khuyên bảo Rio không cần phải tự ngược như thế, phải coi trọng sức khỏe, nhưng đối phương chỉ giản đơn đến cực điểm mà nói lại 2 chữ: "— Bỏ đi!"

Robert vô kế khả thi, nhìn ánh mắt Rio, tựa như đang nhìn thấy một ma pháp sư điên cuồng đang không ngừng xem qua tài liệu về pháp thuật đến mức muốn thiêu cháy cả thân thể cùng linh hồn. Cuối cùng y đầu óc mê muội ra chiêu cuối cùng, nói với Rio: "Bên bệnh viện có gọi điện tới, nói hình như K.Green có chút phản ứng …"

Rio lập tức bỏ xuống thứ đang cầm trong tay, lập tức chạy ra cửa.

Kết quả anh thiếu chút nữa đánh Robert ngay tại hành lang bệnh viện. Bác sĩ mang nét mặt nghiêm túc nói với họ, người bệnh đã hôn mê suốt 17 ngày, ý thức đã mất, nhưng hệ thống thần kinh vẫn đang tự duy trì sự hô hấp cùng nhịp tim, nếu như còn tiếp tục như vậy qua 1 tháng, thì hắn sẽ chính thức tiến vào trạng thái đời sống thực vật.

"Thật là kỳ quái." Bác sĩ nói. "Từ kết quả kiểm tra não mà chúng ta đã tiến hành nhiều lần, thì không hề phát hiện thấy có bất kì thường tổn não hay bệnh lý nào, theo lý thuyết hắn phải sớm tỉnh lại từ lâu rồi. Con ngươi của hắn trước ánh sáng vẫn có phản ứng, ánh mắt tuy không tập trung như vẫn có chu kỳ tỉnh và ngủ như bình thường, khi cung cấp chất dinh dưỡng thì hoàn toàn bình thường, hệ thống sinh tồn vẫn ở mức bình thường, tôi nghĩ sự hôn mê này của hắn … thuộc về mặt tâm lý rồi."

Việc này Rio cũng đã từng nghe bác sĩ ở bệnh viện kia nói qua, khiến cho anh lập tức phản bác: "Nói bậy!"

Bác sĩ nghẹn giọng, cố gắng dùng từ ngữ đơn giản nhất để giải thích với vị đặc vụ hầu như sắp phát điên kia: "Đây là một chứng bệnh tinh thần dẫn đến khi tinh thần bị tổn thương mạnh. Các anh có thể hiểu, tiềm thức của bệnh nhân xuất phát từ việc muốn tránh thoát khỏi sự thương tổn, tự mình muốn bảo vệ mình, nên mới đóng kín thế giới tinh thần của mình lại, không muốn tiếp xúc với thế giới bên ngoài, vì vậy ở mặt sinh lý mới từ chối việc thức tỉnh. Dưới tình huống này, thì thuốc cũng chẳng có tác dụng gì, tôi

kiến nghị các anh nên thử liệu pháp ám chỉ."

Rio nhiều lần suy nghĩ, rồi mới hỏi bác sĩ: "Là như thế nào?"

"Có thể tìm một người hoặc vật gì đó có ý nghĩa quan trọng với bệnh nhân, bao gồm cả mùi, thanh âm, dùng động tác, ngôn từ cùng hoàn cảnh mà tiến hành kích thích, thì hắn có thể tỉnh lại."

"Chúng ta có thể ở bên giường của hắn chiếu mấy bộ phim điện ảnh, như Saw , Zodiac gì đó suốt 24h không?" Robert nhỏ giọng nói với Rio. "Hay mấy cái kịch bản nào đó liên quan tới phạm nhân gì đó."

Rio cơn giận còn sót lại tiêu liếc mắt nhìn y, đi vào phòng bệnh, khóa trái cửa.

Anh lại 1 lần nữa ngồi xuống bên giường, ngưng mắt nhìn K.Green đang ngủ say, khuôn mặt càng thêm gầy gò.

"Thật sự là em không muốn tỉnh lại sao, K.Green?" Anh nhẹ giọng nói. "Vì sao? Bởi vì anh sao? Hay vì bóng ma hồi còn nhỏ? Hay bởi vì câu "Thế giới này đáng bị phá hủy" trong miệng em? Thế giới này đã khiến em thất vọng tới mức này sao, khiến em ngay cả mí mắt mở ra cũng không muốn sao?"

Không có bất kì câu trả lời nào.

Nhưng Rio lại nghĩ, cũng không đơn giản như vậy. Chân tướng được che giấu sâu trong cõi lòng K.Green, nếu anh cứ tìm kiếm nhờ vào những câu nói hoặc việc làm ám muội của hắn, thì chẳng khác gì như đang lục lọi hoàng kim dưới bãi cát sông Hằng. Anh biết K.Green am hiểu ngụy trang, am hiểu diễn kịch, am hiểu đổi trắng thay đen khẩu thị tâm phi, nhưng anh mơ hồ trực giác được, tại một chỗ nào đó của K.Green — là một nơi nào đó nhỏ bé tới mức khiến người không để ý thấy — đang giữa lại 1 cánh cửa, đó chính là kẽ hở để tiến vào thế giới tinh thần của hắn, tựa như tập truyện Tiếng thì thầm trước giường .

Anh phải tìm thấy kẽ hở đó, đẩy ra được cánh cửa đó. Rio âm thầm nói với K.Green. *Lúc này em sẽ không phải thất vọng nữa đâu, anh nhất định sẽ đi tìm em đang ẩn núp ở sau cánh cửa đó, sau đó mang em ra.*

Anh đứng dậy rời khỏi phòng bệnh, không có đi tới văn phòng, mà trực tiếp trở lại khu nhà trọ tại Manhattan.

Ở trong căn phòng mà hai người họ đã từng ở cùng nhau, tựa như trên chiếc sofa vẫn còn lưu lại nhiệt độ cơ thể đối phương. Rio nhắm lại hai mắt, lẳng lặng hồi ức. Toàn bộ tất cả hồi ức mà anh có cùng K.Green —- Từ lần đầu tiên khi anh nghe thấy danh hiệu đó, từng câu nói, từng chữ một trong cuộc đối thoại của hai người họ, mỗi một ánh mắt, mỗi một lần giao thủ, mỗi một chút ăn ý ngầm hiểu, mỗi một quyết đấu yêu hận đan vào …

Tựa như một bộ phim điện ảnh thật dài thật dài không ngừng chậm rãi lướt qua trước mắt, từng hình ảnh đã bị che đậy dưới lớp dối trá, giờ đây càng thêm rực rỡ trong trí nhớ. Thì ra hắn đã ở trong nội tâm cùng

trí óc của anh khắc sâu dấu vết như vậy, vì vậy dù chỉ là một chi tiết hình ảnh lướt nhẹ qua, đều khiến cho cơ thể anh không tự chủ được mà run rẩy.

— Đến tột cùng anh đã trì độn tới thế nào, mới mất nhiều thời gian đến vậy, trả giá lớn đến vậy, mới khẳng định được tầm quan trọng của đối phương? Mới phát hiện được câu nói "Của Thượng Đến thì sẽ thuộc về Thượng Đế, của Caesar thì sẽ thuộc về Caesar", là một câu nói lừa mình dối người buồn cười hoang đường đến thế nào?

—- Nếu như anh thực sự yêu hắn, thì anh có đủ dũng khí để đối nghịch lại với toàn bộ thế giới. Bởi vì một nỗi đau của đối phương, đều có thể khiến cho lòng anh tiên huyết nhễ nhại.

— Sao anh lại có thể nhẫn tâm mà đẩy hắn vào trong ngục giam, tự tay anh phá hủy đi quyền lợi "Tự do" của hắn?

Rio mở to mắt, nước mắt từ cặp mắt mặc lam sắc thâm thúy kia rơi xuống, dọc theo khóe mắt mà chảy xuống.

Tựa như tâm linh cảm ứng, một câu nói của K.Green chưa từng xuất hiện trong trí nhớ chợt xuất hiện, chính là trước lần anh lỡ cưỡng bức hắn khiến cho anh cực kỳ hối hận: "Đúng rồi, anh có nhận được vật phẩm tùy thân của tôi gửi anh rồi chứ, nhớ bảo quản kỹ giúp tôi, đừng có ném đi đó, nhất là cái điện thoại di động …"

Nhất là cái điện thoại di động.

Đúng vậy, đó chính là kẽ hở.

Mà lúc đó mình đáp lại hắn thế nào?

— Anh đứng dậy, một quyền đánh thẳng vào mũi hắn.

Rio đau khổ đứng dậy, hai tay đè chặt đầu mình lại. Sau một hồi, anh mới bình tĩnh rồi thở dốc, lung lay cơ thể đứng lên, bước vào phòng ngủ, từ trong ngăn kéo nằm dưới cùng, lấy ra cái điện thoại di động màu đen mà K.Green đã từng gửi bưu kiện tới cho anh.

Do đã lâu không sử dụng, nên đã hết pin. Rio cài dây sạc điện, khởi động máy, cẩn thận xem lướt qua từng hạng mục một trong điện thoại.

Rất nhanh, anh tìm được thứ mà anh cần tìm, đó là một đoạn ghi âm hơn 10 phút, nằm cô độc trong một văn kiện thanh âm. Anh tựa như mới bị phỏng mà lập tức nhấn mạnh ngón cái, không hề chút do dự nhấn nút mở file.

"Rio Laurence."

Là tiếng của K.Green. Ngắn ngủi, dừng lại 1 chút, sau đó mới đổi thành tiếng Trung. *"Tôi hy vọng người nghe được đoạn ghi âm này là anh, chứ không phải một tên đầu đường xó chợ nào đó tình cờ lụm được cái điện thoại này trong thùng rác, hoặc là một tên nhóc nào đó trong tiệm điện thoại cũ. Đương nhiên, đó chỉ là nguyện vọng của một mình tôi, có thể khi anh tức giận lỡ chân đập hư luôn nó — Từ một mặt nào đó mà nói, Rio, việc đo lường tâm tư của anh, với tôi là một sự thất bại."*

Sau đó là tiếng cười trầm thấp, tựa như một tiếng cười tự giễu.

"Hiện tại tôi đang suy nghĩ, động cơ gì lại khiến cho tôi phải thu đoạn ghi âm này cho anh. Anh biết tôi trước giờ làm việc đều có kế hoạch rất chu đáo, cho dù tâm huyết dâng trào, cũng phải lập mưu trước rồi mới hành động, nhưng lúc này, tôi thật không rõ động cơ gì, khiến tôi phải làm vậy. Nhưng tôi đoán, khi anh nghe thấy đoạn ghi âm này, có lẽ tôi đã không còn ở nhân gian nữa rồi."

Rio run mạnh một cái, nắm chặt lấy điện thoại di động dưới cả người phát lạnh.

"Haha, có phải mới vừa dọa sợ anh rồi không, tôi chỉ muốn thử một chút mấy cái mấy câu nói buồn nôn của giới trẻ thời nay thôi, trên thực tế, tôi có thể bỗng dưng đổi ý, giết chết anh, sau đó lại tiếp tục nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật. Anh cảm thấy mê hoặc, phải, tôi đã sớm đem trận quyết đấu giữa hai chúng ta lập kế hoạch rồi. Nếu không phải anh chết, thì là tôi mất mạng.

Tôi đang suy nghĩ, một năm qua tại sao tôi cứ thích trêu chọc anh, khiêu khích anh, để ánh mắt của anh cùng đường đạn cứ mãi nhằm vào tôi. Ở Nguyệt Thần Đảo tôi đã từng nói qua, đó là một tiêu khiển thú vị, là thời gian giải trí của tôi ở bên ngoài thời gian làm việc, đúng không? Ngay từ đầu chính là vậy, hiện tại trên người anh tôi đã tìm được niềm vui, đồng thời, tôi cũng đang khảo sát anh. Tựa như trong một đống vũ khí loạn thất bát tao, cẩn thận chọn ra một cái thuận buồm xuôi gió, uy lực cường đại, trong một đám cảnh sát cùng đặc vụ, tôi chọn anh.

Tôi nghĩ anh nên thấy vinh hạnh thì hơn, anh thấy sao? Nhất là khi anh mang vẻ mặt nghiêm túc nói với tôi, 'Một người, dù sao cũng phải phụ trách với việc mà mình đã làm, chúng ta đều giống nhau, không phải ai cũng thích muốn làm gì thì làm', lúc đó, tôi biết tôi đã tìm được đúng người.

Biết không, có câu mà anh nói con mẹ nói quá đúng, lúc anh nói với tôi: 'Tôi biết cậu hận chúng, nhưng cậu cũng đang dần trở thành chúng, tin tôi, cậu sẽ không muốn lúc nhìn vào trong gương, thì thấy 1 người mà chính cậu muốn tự tay giết chết'. Đúng vậy, từ đầu tới cuối, tôi đều biết rõ chuyện này, cho nên mỗi lần nhìn vào gương, tôi chỉ thấy một tên sát nhân liên hoàn mà chính tay tôi muốn giết chết nó. Từ ngày khi tên đầu tiên tắt thở trong tay tôi, thì tôi đã không có gì khác với chúng nữa rồi, cùng là một máu tanh đầy tay, tàn nhẫn lãnh khốc như vậy. Nhưng tôi chưa từng hối hận. Có lúc tôi nghĩ, sau khi tôi chết, 8/10 chắc là sẽ gặp lại dưới địa ngục đám sát nhân liên hoàn mà tôi từng giết. Đương nhiên, tôi không ngại giết chúng thêm lần nữa, dù sao cũng không còn chỗ nào tà ác hơn có thể đi được nữa rồi.

Giết người càng nhiều, thì tôi càng cảm thấy chẳng có gì quan trọng, bởi vì kết cục đã định trước từ lâu. Trước khi tôi tìm được Enjoyer báo thù rửa hận, tôi sẽ tiếp tục một đường tinh phong huyết vũ mà bước tiếp. Nếu như tôi có thể đưa tên Enjoyer vào địa ngục, như vậy, tiếp theo cũng nên tự tôi đi thôi."

Thanh âm lần thứ hai dừng lại chốc lát, bỗng nhiên trở nên mềm nhẹ đẹp đẽ: *"Darling, biết vì sao tôi lại đặt cho mình danh hiệu K.Green không?"*

Rio giật mình. K.Green … Kill … Green … Sát … Thanh …? Anh sợ hãi cả kinh.

"Đúng, cái mà anh đã nghĩ đó. Chỉ khi nào dùng tiếng Hán để đọc, mới có thể hiểu được chân ý của nó —

Tôi giết nhiều tên sát nhân liên hoàn như vậy, mà tên sát nhân liên hoàn cuối cùng mà tôi muốn giết, chính là bản thân mình."

Thanh âm dị thường bình tĩnh. Từ trong sự bình tĩnh lại lộ ra một lãnh khốc tro nguội — Chính là lãnh khốc với chính tính mạng của mình.

Anh rốt cục minh bạch cường đại và bất ổn định của K.Green là từ đâu mà có. Rio nghĩ. K.Green không sợ chết, thậm chí còn mong cái chết. Thời điểm khi hắn một đao giết chết kẻ địch, cũng là một đao chém chết đi 1 phần ấm áp và quang minh trong linh hồn mình, sau đó dùng máu tanh và lãnh khốc, đạm nhiên đối mặt với kết cục tử vong mà bản thân đã chuẩn bị tốt từ trong tới ngoài.

— Tới cuối cùng, hắn đã đi trên con đường tự hủy diệt rồi.

Còn bản thân, chính là người hành hình mà hắn lựa chọn.

Anh luôn luôn chẳng phân biệt được mấy loại khiêu khích, chọc giận, cố ý khiến cho anh phải nổi trận lôi đình, khiến cho anh phải hận nghiến răng nghiến lợi, bởi vì hắn luôn hy vọng cuộc đời đầy hắc ám của "K.Green", có thể đến cuối cùng kết thúc trong tay một người chấp pháp thiện lương, dũng cảm, chính trực, quang minh. Đây chính là tâm nguyện của hắn, cũng là nguyện vọng tốt đẹp cuối cùng mà hắn có trên thế giới này.

Rio từ ở chỗ sâu trong cổ họng phát ra 1 tiếng rên rỉ nghẹn ngào khó có thể hình dung.

Mà thanh âm lại tiếp tục dừng lại một khoảng thời gian khá lâu, sau đó tiếp tục vang lên, dường như có chút hoang mang mờ mịt: *"Còn anh, Rio, tác động của anh tới tôi, đến tột cùng từ khi nào mà chậm rãi biến vị nhỉ … Tôi cũng không rõ lắm, nhưng đó không phải là hiện tượng tốt, nó khiến tôi trở nên mềm yếu, khiến hiệu suất hoạt động thấp, thậm chí có khi khiến tôi sản sinh ra huyễn tưởng không thực tế — huyễn tưởng tôi cư nhiên còn có lý do để tiếp tục sinh tồn."* K.Green cười lạnh một tiếng. *"Ngây thơ quá! Đúng không? Biết rõ chính là thiên địch thủy hỏa bất dung, còn không chịu từ bỏ cứ không ngừng thử, tìm một cách khiến anh cả đời không thể quên tôi, kết quả cuối cùng cứ như là hai thiên thể di chuyển theo một quỹ đạo, vừa chạm vào, chính là cả hai đều bị hủy diệt.*

Không cần phải như vậy, Rio, không cần phải khiến cả hai cùng hủy diệt. Một mình tôi bị hủy diệt là đủ rồi.

Để lại một mình anh, tiếp tục phát quang phát nhiệt, thay tôi nhìn thế giới này.

Con mẹ nó, thế giới đáng bị phá hoại."

Trong phòng vắng vẻ một mảnh, bảng ghi âm kết thúc.

Rio vẫn đứng nguyên tại đó, dường như ý thức đang đặt ở một không gian khác — Ở một nơi nào đó, một tên sát nhân liên hoàn cực kỳ tinh ranh đang đem tâm nguyện cuối cùng của mình gửi gắm lại, ngồi ở trên sofa, cầm điện thoại di động, vừa ghi âm, vừa nhoẻn miệng cười.

Sau một hồi, Rio phảng phất giãy dụa từ hít thở không thông, thật dài hít vào một hơi, sau đó ngồi xuống trước bàn học, rút ra giấy bút, không chú do dự ngay giữa trang giấy viết đơn từ chức.

71. Chương 70: Bạo Quân Molly

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Ngày thứ 20 K.Green hôn mê bất tỉnh.

Tổ chuyên án của vụ "Sát nhân sát nhân liên hoàn" bên FBI sau khi mở cuộc hội nghị, chính Gaudí là chủ quản văn phòng cũng tham gia, đề tài thảo luận chủ yếu của hội nghị chính là vấn đề xử lý K.Green.

Bên bệnh viện đã cung cấp báo cáo kiểm tra, tuy rằng xuyên suốt chính là mấy cái từ ngữ quen thuộc như "tỷ lệ, không loại trừ" gì gì đó, nhưng ý nghĩa thì ai xem qua cũng hiểu — Bác sĩ chính cho rằng, nếu dựa theo tình huống này cứ tiếp tục, thì K.Green sẽ tiến vào trạng thái đời sống thực vật.

Đương nhiên, họ vẫn có thể để hắn ở trong bệnh viện, nhưng tiền phòng mỗi ngày, phí thuốc men, phí dinh dưỡng, phí hộ lý … Nếu tính ra thì đó không phải là một con số nhỏ, hai ba tháng thì còn có thể chịu được, chứ hai ba năm thì lại là chuyện khác? Lỡ hai mươi ba mươi năm thì sao? Đây chính là một cái hố không đáy. Nếu dựa theo quy định, thì bản thân hắn trong quá trình bị bắt dẫn đến trọng thương, thì chính phủ liên bang phải dưỡng hắn. Huống hồ bản thân hắn ngay cả một người nhà có khả năng chịu trách nhiệm giám sát cũng chẳng có ai. Càng phiền phức hơn nữa là, trong bệnh viện khó mà giữ được bí mật, quá nhiều người biết, họ còn phải đề phòng 24/7 bọn truyền thông làm mưa làm gió cùng đám fan hâm mộ quần ma loạn vũ, lỡ như trong đó lòi ra hai ba tên tâm thần gì đó, thừa dịp hỗn loạn giết chết hắn … Được rồi, để cảnh sát thay phiên canh giữ thì lại tiêu hao nhân lực, tài lực không đáng.

Nghĩ tới đây, chủ quản tài chính Tense thở dài, khuôn mặt tối đen, Gaudí đau đầu mà không ngừng xoa huyệt Thái Dương, thở dài nói: "Cho tôi nghe ý kiến nào, nhóc con."

"Nếu đưa hắn vào trong bệnh viện tâm thần thì sao, gần đó cũng có một chỗ khá được." Một đặc vụ kiến

nghị, nhận được sự tán thành của 2 người khác.

Rio nét mặt lãnh đạm, chậm rãi chuyển động cây bút máy trong tay, án binh bất động mà trầm mặc.

Robert chú ý tới sắc mặt của cộng sự mình, từ nét mặt diện vô biểu tình đó đọc ra được hàm nghĩa thâm tầng, vì vậy mà cà lơ phất phơ cười rộ lên: "Bỏ vào phòng trắng sao? Ý kiến hay, đừng để ý tới mấy cái công kích kháng nghị gì đó của tổ chức nhân quyền, tụi chúng thì nhìn cái gì cũng chẳng được hết trơn. Chúng ta chỉ cần đối phó hơn 100 nhà đài truyền thông cùng cả chục ngàn fan hâm mộ K.Green là được rồi … À, dựa theo thống kê chưa chính thức của mạng online, thì hắn hình như có tới 250.000 IP thì phải? Fan hâm mộ hắn càng lúc càng tăng, diễn đàn của hắn cũng trên 10 cái. Hy vọng bệnh viện tâm thần đủ bí mật cùng kiên cố, mà ý chí của nhân viên chữa bệnh và chăm sóc cũng kiên cường."

"Dựa theo anh nói, ngoại trừ chúng ta cứ đưa hắn trở về ngục giam, thì chẳng còn phương pháp nào khác?" Tên đặc vụ kia phản bác.

"Tôi không có nói vậy." Robert láu cá nhún vai, học y chang cách nói của người lãnh đạo trực tiếp mà nói: "Tuân thủ nghiêm ngặt quy định! Dựa theo quy định làm việc! Nhóc con, nếu các cậu không muốn bị quở trách hay bị kiện."

Đối phương phẫn nộ hừ một tiếng.

Rio yên lặng viết hai dòng chữ, đưa tờ giấy cho thượng cấp đang ngồi bên tay trái của mình. Lông mi của Gaudí nhướng lên, tiếp nhận mở ra xem. Trên tờ giấy dùng chữ viết cường tráng mạnh mẽ mà viết: "Bí mật chuyển đến nơi ở tư nhân, toàn bộ quá trình do tôi phụ trách, đợi dư luận lắng xuống."

Gaudí nhiều lần đọc qua đọc lại, cảm thấy giữa những dòng chữ này có tin tức nào đó tiềm tàng mà không ngừng suy xét. Ông đưa ánh mắt đầy thâm ý ẩn hàm nhìn thoáng qua thuộc hạ của mình, gấp tờ giấy lại vào lòng bàn tay, nói: "Nói sau đi, tan họp."

XXXXXXXXXXXXXXX

Ngày thứ 23 K.Green hôn mê bất tỉnh.

Trong một bệnh viện nội bộ nào đó của sở cảnh sát, trong khu phòng bệnh cá nhân có một bệnh nhân được lặng lẽ dời đi, ngay cả cảnh sát mặc thường phục giám sát cũng biến mất. Đám săn tin tin tức truyền thông có khứu giác còn nhạy cảm hơn cả chó săn liền phát giác giờ đây chỉ còn lại khoảng không, chờ được chúng trà trộn vào trong bệnh viện, thì phòng bệnh đó từ lâu đã người đi giường trống không rồi.

Đồng thời, trong một phòng khách của khu nhà trọ nằm ở khu Manhattan, có một thanh niên châu Á hôn mê bất tỉnh. Hắn chẳng có chút phản ứng nào với toàn bộ thế giới, đương nhiên cũng không biết trên cổ tay mình có gắn một cái vòng kim loại màu đen có công năng định vị GPS. Vòng tay này rộng 5cm, dày 3cm, hai điểm sáng ở trên đó có quy luật mà phát sáng. Ở trong đó có bố trí thuốc gây tê cùng máy cảm ứng, nếu người đeo nó cố gắng dùng vũ lực để tháo bỏ hoặc đi ra khỏi phạm vi được quy định, thì sau 10s

thuốc gây tê trực tiếp tiêm vào cơ thể, khiến cho người đeo nó chìm vào hôn mê ít nhất 12 tiếng. Đồng thời, cánh báo đặc thù cũng sẽ lập tức vang lên trong trung tâm xử lý tin tức FBI, tiến hành định vị, để cảnh sát mau chóng tới bắt về.

"Hạn chế, định vị, bảo hiểm double." Ba ngày trước Gaudí gọi anh vào trong văn phòng để nói chuyện, Rio đưa ra đề nghị này, "Vạn nhất một ngày nào đó hắn chợt tỉnh lại, thì chúng ta có thể biết trước đầu tiên, cũng đồng thời cùng đối sách tương ứng."

"Đề nghị rất tốt, nhưng tôi muốn biết ý định thực sự của cậu là gì." Gaudí vuốt phần tóc ngắn hoa râm ngay trước trán, tự tiếu phi tiếu mà nói.

Rio trầm mặc vài giây.

Gaudí ôn hòa vỗ vỗ cánh tay anh: "Cậu đặt khá nhiều tâm tư vào người hắn, nó sẽ khiến cậu gặp rất nhiều phiền toái."

"Tôi biết. Nhưng tôi không thể cứ thế mà mặc kệ, tôi có trách nhiệm, cũng muốn quản chế cá nhân mình, tự mình thu thập tàn cục." Rio hạ mi mắt trả lời.

"Nhưng cậu không có thời gian."

"Tôi có. Tôi có 20 ngày, sẽ hoàn thành toàn bộ tất cả nhiệm vụ đang có, đem toàn bộ báo cáo cùng tài liệu gửi sếp."

… Toàn bộ? 20 ngày? Gaudí kinh ngạc mà nhíu mày. Lượng công việc của Rio ông biết rất rõ, cho dù toàn bộ vụ án trong tay có xong, thì cũng chỉ mới tính là kết thúc phần nội dung chính, chứ không thể nào dựa vào nửa tháng là có thể kết thúc toàn bộ. Ông ngẩng đầu nhìn Rio, rốt cục cũng hiểu được tình trạng kiệt sức hiện tại của đối phương, sắc mặt tiều tụy cùng với trạng thái tiêu hao năng lượng tột cùng là thế nào.

"Vậy còn nhiệm vụ mới thì sao?" Gaudí bất động thanh sắc mà nói.

"Nhiệm vụ mới, chỉ sợ tôi không phải người thích hợp." Rio từ trong túi văn kiện lấy ra phần báo cáo viết tay, nhẹ nhàng đặt trên mặt bàn làm việc của sếp, giấy trắng mực đen thấy rất rõ. "Tôi có bất đắc dĩ, đồng thời cũng có lý do cực kỳ chính đáng."

XXXXXXXXXXXXXX

Robert hấp tấp chạy ào vào văn phòng Rio, ngay cả cửa cũng chẳng gõ, vừa vào liền hỏi. "Rio, tên khốn! Tôi nghe nói anh gửi thư từ chức với Gaudí hả?"

Rio ngừng lại động tác, hỏi: "Ai nói anh nghe?"

"Tường có lỗ tai đó, anh không cần hỏi ngược lại, trả lời vấn đề của tôi đi."

Rio cầm lấy vài tờ báo cáo đưa cho y: "Đây là bản photo copy."

Robert nhanh chóng xem lướt qua, thở phào nhẹ nhõm: "Thì ra là tạm thời từ chức, anh không qua được cửa kiểm tra tâm lý và tinh thần sao? Sao tôi chẳng biết nhỉ? Còn có thêm báo cáo kiểm tra do chính bác sĩ Wyatt nữa cơ chứ.. Trời ạ, ổng viết luôn việc anh có dùng thuốc cấm á hả?"

"Tôi kêu ổng viết đó." Rio cười cười. "Bằng không sao mà qua ải này được."

"… Cái này sẽ khiến cho anh thêm một biệt hiệu con nghiện nữa đó." Robert vô cùng đau đớn mà nói. "Anh có biết nó ảnh hưởng tới tiền đồ của anh thế nào không? Lần này Gaudí về hưu, anh sẽ được thăng chức đó."

Rio không quan trọng nhún nhún vai.

Lúc đó Gaudí cũng nói với anh như vậy, nhưng anh trả lời: "Tôi mệt rồi, chín năm qua tôi làm việc không hề có một ngày nghỉ nào, muốn nhân cơ hội này tự mình điều tiết 1 chút. Sếp thấy đó, dù là tạm thời cách chức, tôi cũng phải giúp cảnh sát canh chừng K.Green mà, cũng phải xin phụ cấp chứ."

Thượng cấp trợn trắng mắt: "Không có phụ cấp! Cậu muốn dưỡng thằng nhóc đó thì tự mà bỏ tiền của mình ra đi. Báo cáo tôi sẽ theo quy định mà trình lên trên, nhưng cậu nhớ kỹ cho tôi: Thứ nhất, thời gian tạm thời cách chức không được vượt quá 1 năm, thứ hai, nếu thằng nhóc đó thật sự tỉnh lại, thì phải dựa theo trình tự tư pháp, bắt hắn vào đúng nơi hắn phải ở. Hiểu chưa?"

Rio gật đầu biểu thị tiếp thu.

XXXXXXXXXXXXXX

Ngày thứ 25 K.Green hôn mê bất tỉnh.

Rio về tới nhà trọ số 6 Khu đông Manhattan.

Không có vụ án nào, không có cuộc gọi nào, không có mấy cái hội nghị, thần kinh luôn căng thẳng của anh chợt được thư giãn, khiến anh cảm thấy bỗng nhiên chưa quen.

Nhưng bản thân anh một phút cũng không hề rảnh rỗi. Mỗi ngày đều phải làm thức ăn lỏng cho người thanh niên hôn mê trên giường kia, thông qua đường mũi mà cho hắn ăn, dọn dẹp dịch dinh dưỡng, xử lý vệ sinh cho hắn, rửa dụng cụ, massage cơ thể, tắm rửa thay quần áo, thời gian còn lại thì cùng hắn nói chuyện, cả ngày bận rộn vô cùng.

Buổi tối, bọn họ ngủ cùng trên 1 cái giường.

Rio cẩn thận nâng ót của K.Green lên, để hắn gối lên đầu vai của mình, tay kia thuận thế thì khoát lên ngực hắn. Cơ thể có phần ngực nguyên bản rắn chắc vì thời gian dài nằm trên giường mà giờ đây trở nên mềm mại, Rio đau lòng sờ soạng.

Trong bóng tối, anh cúi đầu ngửi mùi dầu gội đầu hương bạc hà tươi mát trên đầu K.Green, vô thì vô khắc mong mỏi đối phương sẽ mở mắt ra. Một tháng qua, hy vọng cùng thất vọng phảng phất tựa như thanh cưa không ngừng kéo qua kéo lại cưa nát lòng ngực anh, nhưng anh cũng tin chính mình có đủ thần kinh cứng cỏi, cũng với đủ kiên trì ôn nhu. Bởi vì đối phương là K.Green.

"Tạm thời cách chức chỉ là kế tạm thời thôi." Anh nghiêm túc giải thích với K.Green đang mê man. "Anh có hai dự định, nếu như trong vòng 1 năm em mà không tỉnh lại, thì anh sẽ từ chức để chăm sóc em cả đời. Nếu như em tỉnh … Không không, đừng có mà cười khẩy anh nhé, anh sẽ không để em vào lại trong ngục đâu … Anh sẽ nghĩ ra một biện pháp hoàn mỹ."

"Đừng cười, em không tin anh sao? Quên đi, sẽ có một ngày anh chứng minh được."

Rio ôm lấy K.Green, tựa như một người chìm vào trong nước rốt cục tìm được chỗ bám víu, thả lỏng và xoắn xít không ngừng khuấy động. "Có thể có một nụ hôn chúc ngủ ngon không?" Anh thấp giọng hỏi.

Vài giây sau, anh cúi đầu, ngậm lấy đôi môi lạnh lẽo mềm mại của K.Green, chậm rãi liếm hôn, mút vào, sau đó đơn giản mở ra đôi môi luôn đóng chặt kia, quấy rối đầu lưỡi an tĩnh.

Cho dù là một nụ hôn không được đáp lại, cũng khiến cho anh lưu luyến, thật lâu không muốn rời khỏi đối phương.

Một lát sau, hô hấp của anh trở nên gấp gáp, một nụ hôn ẩm ướt rơi vào xương quai xanh của K.Green, thanh âm khàn khàn hỏi: "Có thể chơi bắn pháo được không?"

"Được rồi, đừng có đuổi anh đi, anh biết là anh đang lợi dụng lúc em khó khăn."

Anh một lần nữa hôn lên sợi tóc ngay trán của K.Green, nhẹ giọng nói: "Ngủ ngon, honey."

XXXXXXXXXXXXXX

Ngày thứ 40 K.Green hôn mê bất tỉnh.

Rio đang ở bên bàn bếp lấy dao cắt hành, thì cửa chính nhà bị người bên ngoài mở ra. Một cô gái vóc người cao gầy đứng ngược sáng, mang giày cao gót bước vào.

Cô mặc một bộ đồ tây nữ liền thân thuần trắng, càng làm nổi bật thắt lưng nhỏ cùng đôi chân dài, vạt áo trước giao nhau mở lộ ra phần ngực áo màu đen. Mái tóc dài màu bạch kim, được cột cao trên đỉnh đầu được cố định lại, tạo thành một đuôi ngựa dài thẳng tắp. Ngũ quan của cô sắc sảo, chính là tướng mạo người da trắng tiêu chuẩn, toàn thân trên dưới không có một đồ trang sức mỹ phẩm nào, nhưng lại toát ra được phần tự tin, chặt chẽ, khêu gợi của một người phụ nữ trưởng thành thành đạt, tựa như ánh dương quang giữa trời thu khiến người ta phải lóa mắt.

Dao trong tay của Rio chặt mạnh xuống thớt, phát ra tiếng vang.

Cô gái đó trực tiếp đi tới trước mặt anh, khóe miệng khơi mào một nụ cười yếu ớt: "Hi, anh đẹp trai, em muốn tránh chị tới lúc nào đây?"

Chân Rio lùi về sau nửa bước, khô cằn mở miệng: "… Molly."

"Chị nghĩ, em nợ chị, rất nhiều, rất nhiều, lời giải thích." Molly tiện tay cầm lấy cây dao trên thớt, nhìn cũng không nhìn mà cắt 1 cái. Củ hành răng rắc một tiếng, chẻ thành hai nửa. Mỗi một từ, tay của cô lại chặt xuống 1 nhát, nói xong câu đó, thì củ hành đã nát bét.

Rio lùi bước, biểu tình trên mặt có thể nói là đặc sắc, nếu bị đồng nghiệp trong cục thấy được, phỏng chừng sẽ kinh hãi lắm đây. *K.Green, không chỉ có mình em là bị bóng ma hồi nhỏ ám ảnh*, vị đặc vụ tóc đen buồn bã suy nghĩ.

"Em muốn thẳng thắn khai báo, hay muốn chị tra tấn bức cung?" Molly hỏi.

Rio lập tức giơ lên hai tay: "Em cần một thời gian đủ dài, một người nghe đủ kiên trì, cùng một bầu không khí đủ thoải mái."

"Được rồi," Molly bỏ dao xuống, nhún nhún vai. "Em sẽ có một bầu không khí thoải mái. Chúng ta tới bên sofa đi, nhưng em phải đi pha trà trước đã, sẵn tiện đi lấy cái nệm dựa xe Jeep mà chị thích tới luôn."

Rio dùng hơn 2 tiếng đồng hồ, đem toàn bộ chuyện từ lúc Molly gọi anh tới sân bay đón người nói rõ. Trong quá trình đó có một số chuyện không thể nói rõ (mà cũng coi là khá nhiều), thì tránh nặng tìm nhẹ mà lướt qua; Cùng một số chuyện thì anh đánh chết cũng không dám nói.

Molly khoác 1 chân, ngón tay đặt dưới cằm lắng nghe, toàn bộ quá trình không hề mở miệng xen mồm hoặc cắt đứt. Đợi khi Rio nói xong, cô thả tách trà xuống, đứng dậy đi tới trước mặt Rio, từ trên cao nhìn xuống mạnh mẽ tát 1 cái bạt tai.

"Cái tát này, là vì cha mẹ. Em có biết họ hy vọng em có thể kết hôn sinh con, tạo nên một gia đình hạnh phúc mỹ mãn đến thế nào không, mà giờ em lại nói cho chị biết, con mẹ nó em là gay hả?"

Rio lau đi tơ máu bên khóe miệng, nghiêng đầu không dám nhìn nét mặt tức giận của chị mình, trong lòng

tràn đầy hổ thẹn với cha mẹ.

Molly lại tạt thêm 1 cái bạt tai vào phía má kia của anh: "Cái tát này, là vì người bị em bắn 1 phát súng kia. Dù cho em có là gay, thì cũng phải cư xử như Straight, cẩn thận yêu thương đối xử với người yêu của mình, chứ không phải con mẹ nó bắn 1 viên đạn vào ngực người ta! Đúng, em là đặc vụ, nhưng quan trọng nhất em là một thằng đàn ông!"

Rio lấy tay che mặt, phát sinh ra tiếng cười trầm thấp run rẩy: "Chị nói rất hay, Molly, từ nhỏ đến lớn, em chưa từng bao giờ cảm thấy cam tâm tình nguyện như hôm nay khi bị chị đánh."

Molly khẽ thở dài, kéo lấy đầu của anh, đem mấy sợi tóc rối tung kia vuốt nhẹ: "Được rồi, bỏ qua ân oán giữa hai chị em mình đi. Hiện tại, đưa chị đi nhìn tên dám làm em chị biến thành gay đi."

Rio phản xạ có điều kiện bắt lấy cổ tay cô: "Nhìn thì nhìn, nhưng chị không được đụng tới hắn."

Molly cười phong tư hàng vạn hàng nghìn: "Em yên tâm, chị đã có anh rể rồi."

Giữa phòng ngủ, Molly nhìn chằm chằm vào K.Green đang hôn mê, tinh tế đoan trang. Một lát sau, cô thất bại thở dài: "Chị rất muốn hà khắc mà kéo lấy cậu ta xử 1 trận, nhưng mà quả thật, cậu ta thoạt nhìn chẳng có điểm nào có thể xoi mói được cả. Vấn đề duy nhất là, mỹ nhân nhà em lúc nào thì tỉnh?"

"Không biết, nhưng em sẽ không bỏ cuộc." Rio nói.

"Nếu tới chết mà nó vẫn không tỉnh, chẳng phải sẽ liên lụy em cả đời sao?" Molly nói, trong phút chốc sắc mặt âm trầm.

Rio cảnh giác tiến về phía trước vài bước, bày ra tư thế chuẩn bị đem bà chị đang nổi điên kia đuổi đi.

"Thế nhưng, nếu như nó chết thật, thì thằng em trai của chị chẳng phải sẽ đau lòng mà chết luôn hay sao?" Molly chậm rãi thả ra nếp nhăn giữa trán, khiêu khích thoáng nhìn qua Rio. "Nghe nói nó là một tên phạm tội, thân thủ không tệ lắm nhỉ? Hai đứa nếu đánh, đứa nào thắng?"

"À, một nửa một nửa đi. Nếu như đánh thẳng tay, chắc là hắn thắng." Rio thành thực trả lời.

Molly cười ha ha, đưa tay ngắt 1 cái trên khuôn mặt K.Green: "Thật tốt, nửa đời sau của thằng em ngu ngốc của tôi, để cho cậu xử lý vậy! Dù sao tôi cũng chơi nó hơn 30 năm rồi, cũng chán ngấy rồi, nên để lại cho cậu đó. Nhưng trước đó, ân oán giữa chúng ta phải tính lại cho đúng mới được —"

Lời còn chưa dứt, cô cố sức tát mạnh một cái vào bên tai K.Green.

Rio bất ngờ không phòng bị kinh ngạc nửa giây, chạy tới muốn đánh nhau với chị mình.

Molly lơ đểnh tùy ý để cho em trai mình xuất ra thủ đoạn sấm sét, áp chế cô lên trên mặt đất, trên mặt mang nét cười mà nói: "Cái tát đó, là chị đánh giùm cho Lý Tất Thanh. Cậu ấy vừa ngây thơ lại vô dụng, nhưng lại là người đàn ông mà chị xem trọng, chị không cho phép ai đụng tới cậu ấy."

Trước khi đi, cô vui vẻ mà vỗ vỗ cơ ngực Rio: "Em đã thử đủ hết phương pháp, nhưng chưa có cách nào khiến nó tỉnh lại?"

Rio gật đầu.

"— Vậy làm nó đi! Lẽ nào em không nghe người ta nói, sex là liều thuốc mạnh mẽ nhất sao?"

Rio không nói gì mà cố gắng đứng vững.

Trở lại phòng, anh lấy một thay nước ấm, đau lòng chà lau gương mặt bị đánh sưng đỏ của K.Green, đồng thời rất muốn chửi Molly 1 tiếng. "Mẹ nó" thì quá thấp kém. "Fuck you" thì bản thân mình cũng trúng đạn, cuối cùng nghĩ tới nghĩ lui, liền dùng tiếng Trung mắng: "Đồ đàn bà thúi!"

Ngay sau đó, anh thấy lông mi K.Green dường như hơi hơi run.

Chỉ là một tia rung động yếu ớt, tựa như cánh bướm chợt nhẹ run.

Anh hoài nghi chính mình có phải vì khát vọng quá độ mà sản sinh ảo giác hay không.

Nhưng một khắc sau, anh biết đó không phải ảo giác — Tay phải K.Green thật sự nhúc nhích, tựa như một viên đá thức tỉnh trong một trận ma pháp, hắn hơi cong ngón tay mình lại.

XXXXXXXXXXXXXXX

Tác giả: Người chị gái mà các bạn chờ đợi từ lâu rốt cục đã lên sân khấu rồi.

P/S: Nhớ ở trong phần "Căn phòng của thiên sứ", Rio cùng Lý Tất Thanh lúc ở motel, có từng thảo luận về mặt trái tâm tình cùng vấn đề tinh thần của vị đặc vụ nhà ta chứ, nếu việc kiểm tra tinh thần mà không vượt qua được thì sẽ bị cách chức tạm thời, ừ, cái cụm đó dùng được nhất chính là ở chỗ này.

72. Chương 71: Till The End Of The Line (đại Kết Cục)

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

K.Green mất tới mấy tiếng đồng hồ mới mở hai mắt, lại mất thêm gần 1 ngày mới chậm rãi tìm lại được công năng ngôn ngữ. Huyết quản phảng phất như bùn nhão, cơ thể lại như hải miên nhúng nước, hắn hôn mê quá lâu, nên về mặt cơ năng sinh lý tạo thành một sự tổn thương nhất định, ngay cả việc nhỏ nhặt như nâng lên cánh tay cũng đều trở nên khó khăn.

Rio chẳng bao giờ thấy hắn suy yếu tới vậy, thậm chí suy yếu tới mức bất lực. Trong ấn tượng của anh, K.Green từ trước tới nay đều rất cường đại, cứng rắn mà phong duệ, cho dù thỉnh thoảng lộ ra một chút mềm mại mê hoặc, thì cũng là một sự trêu đùa hay thử nửa thật nửa giả.

Đối mặt với K.Green sắc bén như thế, Rio có thể đối chọi gay gắt, nhưng hôm nay toàn bộ sự không phòng bị cùng với nhu nhược không thể phản kích thế này, khiến anh không biết phải làm thế nào.

Anh nắm lấy đôi tay dịu ngoan của đối phương, mở miệng, cuối cùng lại không hề kêu cái tên danh hiệu mang máu tươi kia — "K.Green", mà gọi cái tên gốc của hắn: "Roy."

Không có câu trả lời. Anh lại dùng tiếng Trung kêu 1 tiếng: "Lâm Thanh Trúc?"

Sau một hồi, đối phương mới mở miệng tạo hình một chữ: Nước.

Rio từ đầu giường lấy một ly nước ấm, nhẹ nhàng đặt ống hút vào trong đôi môi hắn.

Uống hơn nửa ly, K.Green mới từ từ tập trung đường nhìn vào Rio, dường như đang hồi ức lại phần ký ức trước khi mình ngất đi, sau đó nhẹ giọng hỏi: "Tôi hôn mê bao lâu rồi?"

"40 ngày lẻ 8 tiếng 23 phút." Rio lập tức trả lời.

K.Green hết sức chăm chú ngưng mắt nhìn Rio, ngay cả một chút nhúc nhích giữa hai hàng chân mày cũng không hề bỏ qua, một lát sau mới dùng ngữ khí chắc chắc mà nói: "Anh đã nghe đoạn ghi âm rồi."

Rio lặng lẽ gật đầu.

K.Green chậm rãi mở to con mắt, một nụ cười hài hước xuất hiện bên khóe miệng của hắn: "Sau đó rốt cục cũng yêu tôi?"

"Không," Rio nói. "Anh đã sớm yêu em rồi. Có thể vừa mới bắt đầu chỉ là hấp dẫn, sau đó biến thành chấp niệm, cuối cùng lại biến thành dây dưa, rồi sau đó … Chờ khi anh nhận thức được, thì phát hiện bản thân đã hãm quá sâu, không thể bức ra được."

K.Green cảm thấy sợ run một chút trước sự biểu lộ thẳng thắn thành khẩn này của anh, trong nụ cười mang chút tàn bạo, càng thêm chút đắc ý: "Anh là đối tượng tù binh khó nhất mà tôi từng gặp phải, tôi hầu như muốn từ bỏ rồi." Hắn dùng đầu ngón tay vuốt nhẹ vào lòng bàn tay đối phương. "Cho nên đến cuối cùng vẫn là tôi thắng, phải không?"

Rio đã sớm quen với thói quen cứ thích nói ngược lòng mình thế này, cũng chẳng tính toán với hắn mà nói: "Biết không, với anh mà nói, tình yêu trong cuộc đời chiếm tỷ lệ quá ít. Anh vẫn cho rằng, đàn ông cần phải đặt tâm trí vào những phương diện rộng hơn, giống như trách nhiệm, sự nghiệp, xã hội … Cho dù anh có tìm được một cô gái thích hợp rồi kết hôn, cũng chỉ muốn làm tốt bổn phận làm chồng, sau đó vẫn dành nhiều thời gian đặt vào công việc."

Vị đặc vụ tóc đen nắm lấy ngón tay đang tác quái trong lòng bàn tay của mình, tự giễu mà nói: "Năm thứ 3 khi bắt đầu nhận việc này, anh thiếu chút nữa thì kết hôn. Nhẫn đính hôn cũng đã mua, nhưng cô ấy rốt cục vẫn không thể chịu nổi cảnh giữa đêm anh lại chạy ra ngoài, quên mất luôn cả ngày kỷ niệm, mấy bữa tối đã hẹn cuối cùng lần nào cũng trễ hẹn, cứ thế đến một hôm, cô ấy ném nhẫn vào người anh mà nói 'anh đi mà kết hôn với công việc luôn đi', sau đó thì anh không bàn tới chuyện yêu đương nữa."

"Ồ, số phận bi thảm của đồ nghiện công tác nha." K.Green có chút hả hê mà cảm thán. "Xem đi, ngoại trừ tôi ra, không ai chịu được anh đâu."

"Em cũng vậy thôi. Ngoại trừ anh ra, không ai có thể kéo một tên thích tìm đường chết như em trở về được cả. Mà anh thiếu chút nữa thất bại rồi." Rio cúi đầu hôn hắn 1 cái. "Anh rất may mắn."

"Cho nên, quyết định cuối cùng của anh là?"

"Đúng vậy, em thắng rồi. Em so với công tác còn quan trọng hơn, so với trách nhiệm còn quan trọng hơn, so với tính mạng của anh càng thêm quan trọng."

"So với Molly cùng cha mẹ anh?"

"Quan trọng giống nhau."

K.Green cười rộ lên: "Khó trách anh luôn bị mấy cô gái bỏ … Lúc này chẳng phải nên dùng mấy câu dỗ ngon dỗ ngọt mà nói hay sao, gì mà vì em anh nguyện ý từ bỏ cả gia đình, bỏ cả mạng, hủy diệt thế giới, thần đáng sát thần, phật đáng sát phật hay sao?"

Rio cũng cười: "Hey, em cũng đã trưởng thành rồi, cũng không phải mấy cô gái đam mê mấy cái tiểu thuyết ngôn tình gì đó mà. Một tên ngay cả nhân tính cũng chẳng có thì có tư cách gì nói tới chuyện yêu đương?"

"Cho nên đây cũng là một trong những nguyên nhân mà tôi yêu anh nhỉ?" K.Green cười ôm lấy cổ anh. Bọn họ tiến vào một nụ hôn cực kỳ dài, dịu dàng thắm thiết.

Sau một hồi, hai người thở hồng hộc tách ra, K.Green nói: "Nguyên nhân thứ hai, chính là cái này, anh có thể khiến tôi dục hỏa sôi trào."

Rio cắn vành tai hắn: "Em chỉ mới sôi trào thôi sao, anh thì đã bốc hơi luôn rồi … Nhưng giờ vẫn chưa được, em vừa mới tỉnh, thương thế chưa tốt …"

"Dù sao cũng chẳng phải tôi chưa từng bị thương qua. Chẳng phải anh lần trước cũng bị thương rất nặng, cuối cùng cũng đánh tên 'ma vương' được đó hay sao?"

"Đó chỉ là nhất thời, honey à, chúng ta còn rất nhiều 'thời gian về sau', anh không muốn chỉ mới được phân nửa thì em đã ngất xỉu."

K.Green bất đắc dĩ cắn anh một cái cho hả giận, nói: "Được rồi, anh giúp tôi đi lấy chén cháo."

Để có thể nấu nướng hầu hạ cho một người bị hôn mê, Rio rốt cục cũng đã lấy lại được tài nghệ nấu nướng đã từ lâu bỏ phế của mình — Tuy rằng anh vốn cũng chỉ là một tên chẳng chuyên, nhưng luộc cái trứng, chiên cơm, nấu miếng cháo cũng biết làm.

XXXXXXXXXXXXXXX

Rửa chén xong, anh trở lại phòng ngủ, phát hiện K.Green cũng không có dựa theo yêu cầu của anh mà ngoan ngoãn nằm ở trên giường dưỡng thương. Anh lên lầu, tới phòng tập thể hình, vị sát nhân quả nhiên ở bên trong, mồ hôi như mưa đang đánh bao cát.

"Sao mà em không chịu nghỉ ngơi vậy hả?" Rio tức giận mà nói. "Bác sĩ nói ít nhất em phải tịnh dưỡng 3 tháng, mà hiện tại chỉ mới có 56 ngày."

"Thôi đi, nằm nữa em sẽ trở nên mốc meo mất, vết thương của em không nghiêm trọng như anh tưởng đâu."

"Phổi của em bị thủng 1 lỗ đó! Muốn đem nhuộm đỏ cả cái áo sơ mi của em luôn kìa! Vết dao trên ngực cũng chưa có khép lại đâu."

"Ồ, em nghe nói mấy bà đẻ khi sinh con cũng chảy máu nhiều lắm đó, đa số cũng phải cỡ một vết dao, nhưng họ chỉ cần ở cữ 1 tháng là được rồi mà." K.Green ngừng lại động tác, hướng quyền của mình về phía anh, cười khẩy: "Anh nghĩ em lại không bằng được phụ nữ à?"

Rio bị câu nói già mồm át lẽ phải khiến cho rất bất đắc dĩ, thở dài nói: "Anh chỉ lo cho sức khỏe của em."

K.Green đi tới, ôm lấy cổ anh, tựa như con mèo mà cọ lỗ tai của anh.

Mái tóc thấm ướt mồ hôi, tràn ngập khí tức hormone tinh khiết, hơi thở nóng hổi phì ra ngay bên tai Rio, khiến cho anh nhịn không được giật mình, thuận thế ôm lấy sau lưng của đối phương. Đường cong cơ thể dưới bàn tay so với trước đây mỏng hơn trước, mang theo sự gầy gò do bệnh nặng mới khỏi. Khó trách hắn lại vội vã rèn đúc thân thể, khôi phục thể năng, phỏng chừng muốn mau chóng trở lại như cũ, Rio nghĩ, đau lòng, càng thêm hối hận với phát súng của mình.

"Anh chỉ định kiểm tra thôi sao?" K.Green nỉ non bên vành tai của anh.

Rio bất động thanh sắc mà lùi về sau, để đũng quần của mình cách xa phần bụng dưới của đối phương xa một chút, trầm giọng nói: "Đúng vậy, bệnh nhân."

"Em muốn tắm." K.Green nói.

"Anh giúp em đi mở bồn nước." Rio mượn cơ hội muốn bứt ra.

"Nhưng thể lực của em chống đỡ không nổi, không đi nổi." K.Green túm lấy cổ tay anh không buông, đem toàn bộ cơ thể dựa vào cơ thể của đối phương, nhu nhược mà nói. "Honey à, ôm em đi tắm đi."

"Sự nhu nhược" của kẻ sát nhân, khiến cho vị đặc vụ tóc đen nhất thời lại có cảm giác sợ hãi giống như đã từng quen. Nhưng anh lại chẳng từ chối, khom lưng ôm lấy phần đầu gối theo kiểu bồng công chúa, hướng thẳng tới phòng tắm.

Cởi bỏ đi lớp quần áo, tiến vào trong bồn nước, K.Green vươn tay về phía người đàn ông vẫn áo mũ chỉnh tề bên cạnh: "Vào đây giúp em chà lưng."

Rio có chút miễn cưỡng cười cười, xoay người đi.

K.Green vươn 5 ngón tay, nắm lấy một mắt cá nhân của anh, kéo ngược lại.

Trong bồn tắm văng tung tóe bọt nước, Rio ướt đẫm ngoi lên từ dưới nước, lấy tay xoa đi phần nước nóng quanh mặt mình. Bởi vì ướt đẫm dính sát vào vải vóc của cơ thể, khiến cho phần thân dưới của anh càng thêm thấy rõ phần đang nhô lên.

K.Green cười to: "Đặc vụ à, anh nhẫn nhịn như thế, có cần chính phủ liên bang phát huân chương cấm dục cho anh không hả?"

"— Em chết chắc rồi!" Rio tức giận mà nhào tới.

Hai người đàn ông ở trong nước đánh đấm, nhưng rất nhanh đã khiến bầu không khí trở nên khẩn trương. Đặc vụ đặt tên sát nhân ở ngay bên rìa bồn tắm hôn nồng nhiệt, người kia thì nhanh chóng cởi bỏ toàn bộ quần áo của đối phương.

Rio một đường hôn từ môi, cằm, hầu kết của K.Green xuống thẳng tới xương quai xanh, lưu lại một hồng ngân. Da thịt trơn truột tràn ngập co dãn dụ dỗ cho đôi môi anh phải trầm mê vào đó, khiến cho bụng của anh kêu gào cơ khát tựa như dã thú đang đói bụng, toàn thân từng tế bào trên dưới đều phát ra tiếng kêu gào bất mãn. Ngay khi anh hôn đến ngực hắn, thì bỗng nhiên ngừng lại, kinh ngạc nhìn chằm chằm vào vết đạn vừa khép lại — phần thịt màu hồng nhạt mang màu máu không đủ, có thể thấy rõ được đường chỉ may. Anh đặt trán mình kề sát vào vết thương đó, cảm thấy thống khổ, nghĩ lại viên đạn kia là thế nào mà xuyên qua cơ thể xinh đẹp này, sau đó từ phía sau lưng phun ra một lỗ máu …

K.Green dường như hiểu được suy nghĩ của Rio, hai tay ôm lấy mặt anh, tách anh ra khỏi ngực mình, sau đó dùng trán mình kề sát trán anh. "Nghe em nói, Rio … đừng vì phát súng đó mà canh cánh trong lòng nữa. Đúng, đạn là do anh bắn ra, nhưng người ép anh phải nhấn cò là em. Cuối cùng là do chính em cài bẫy anh, từ đầu tới đuôi, thói quen khó sửa, bởi vì em biết anh không thể ra tay giết chết em được, lần nào, em cũng lợi dụng chính sự không đành lòng này của anh mà trêu đùa anh, em dường như đã nghiện cái trò chơi ác liệt này luôn rồi …"

"Em thiếu chút nữa đem mạng mình liều vào cái trò này luôn rồi." Rio thanh âm khàn khàn mà nói. "Chơi vui đến vậy sao?"

K.Green cúi đầu cười rộ lên: "Nếu đối tượng là anh, thì thực sự chơi chẳng chán. Cho dù em có tính sai, thật sự phải chết trong tay anh … Vậy kết cục cũng tốt mà."

"Tên điên!" Rio trách cứ nhưng cũng không quá mức nghiêm khắc, sau đó vẫn nghiêm túc nói. "Không cho em có mấy cái ý niệm điên cuồng gì đó nữa, em phải sống tốt cho anh."

"Đương nhiên, chết thì không thể hưởng thụ được nữa rồi." K.Green dùng thân dưới của mình cọ cọ phần thân dưới của đối phương, cảm nhận được dục vọng huyết mạch sôi sục ở đó, đang căng phồng dưới nước.

Cử động này dường như bỏ thêm dầu vào lửa, dẫn phát ra phản ứng dây chuyền long trời lở đất, hai người lập tức cuồng nhiệt liếm hôn, vuốt ve, hận không thể đem đối phương tiến vào trong cơ thể của mình. K.Green thở hồng hộc cầm lấy phân thân của đối phương, cùng chính mình bắt đầu ma sát cùng một chỗ, khoái cảm từ bụng dưới chợt bốc lên, chiếm lấy toàn bộ cơ thể.

Nhưng vậy vẫn còn chưa đủ. Tay hắn thì phần lưng rộng rắn chắc của Rio trượt xuống phía dưới, tiến vào trong khe rãnh mê người ở phía dưới mông.

"Muốn làm sao?" Rio nghiêm phạt mà cắn lấy núm vú của hắn.

"Muốn làm anh." K.Green thẳng thắn trả lời, đầu ngón tay ở giữa huyệt cùng tinh hoàn của đối phương không ngừng cọ sát. "Đừng quên anh đã hứa với em, lần sau để em lên trên đó."

"À, vậy để lần sau đi." Rio thở phì phò nói.

"— Con mẹ nó, anh dám lừa em?" K.Green nghiêng người, đảo vị trí giữa hai người. "Vậy đừng trách em từ ân ái biến thành cưỡng gian nha."

Rio tựa như bị nghẹn lời, ánh mắt nặng nề tràn ngập một tầng sương. "Được rồi, em ở trên." Anh thuận theo mà nói.

Nhưng K.Green cứng người lại 1 chút, ôm lấy anh bất động. "Không, đó không phải trả thù … Lần trong ngục kia, em kỳ thực không có trách anh … Được rồi, đúng là có lúc nhớ lại, cũng sẽ tức giận …"

Rio dùng nụ hôn chặn lại câu nói của hắn: "Anh biết. Ai trên ai dưới, kỳ thực cũng không phải chuyện quan trọng mà phải không? Quan trọng là, tình cảm của hai chúng ta, chúng ta hai người là hoàn toàn bình đẳng, dù là cơ thể, hay là nhu cầu, tình cảm, cũng không hề tồn tại trên dưới, chỉ có kết hợp."

"Anh nói đúng, là do em suy nghĩ nhiều." K.Green dịu dàng nâng lên 1 chân của anh. "Nếu vậy, anh chuẩn bị đón nhận em sao?"

"Đúng vậy, tới đi." Rio nói.

Mượn xà phòng để làm bôi trơn, K.Green cũng không quá khó khăn để tiến vào nơi đang khát cầu kia. Hắn có thể cảm giác được khẩn trương của cơ thể cùng sự chống lại theo bản năng của người đàn ông dưới thân mình, nhưng đối phương bất luận là động tác hay là nét mặt, cũng không có biểu hiện ra bất kỳ chống cự nào, mà chỉ cố gắng thả lỏng cơ thể, dung nạp sự xâm lấn của hắn.

— *Biểu hiện của ảnh so với lần đầu tiên của mình thì tốt hơn nhiều.* K.Green có chút xấu hổ mà suy nghĩ.

Rio cố gắng hít thở, mái tóc màu đen ướt sũng dính trên trán, càng hỗ trợ thêm phần tuấn mỹ và gợi cảm không chê vào đâu được, con mắt lam sắc bởi vì dục vọng mà bắt đầu thất thần, cơ bụng rõ ràng bởi vì phong tình mà phập phồng … Lúc này trên người vị đặc vụ luôn thể hiện sự tự hạn chế nghiêm trọng lại bày ra phong tình, chính là một kỳ cảnh mà không có sự vật hay ai có thể sánh bằng, khiến cho thị giác cùng tâm lý của K.Green nhận được kích thích song song cực đại, khiến cho dục vọng của hắn không thể khống chế được —

K.Green hầu như không thể khống chế được độ mạnh yếu cùng tiết tấu của chính mình, chỉ có bức thiết muốn tiến vào chỗ sâu nhất trong cơ thể của đối phương, sau đó lại một lần thêm một lần mà không ngừng tiến vào, rút ra … Mỗi lần rút ra khỏi dũng đạo nóng chặt của đối phương, đều là một cảm giác trống trải khó có thể chịu được, lại phải càng thêm mãnh liệt mà tiến vào, mới có thể tiến vào chỗ sâu nhất … Khoái cảm không ngừng cùng thỏa mãn tựa như cơn sóng triều không ngừng đánh vào, nâng cơ thể hắn lên, thẳng tới đỉnh núi vô pháp ngôn dụ.

Rio dưới dục vọng không ngừng thở dốc, khoái cảm cường liệt khiến cho bản thân anh phải rên lên, nhưng khoái cảm này phần nhiều đến từ tâm lý chứ không phải từ sinh lý, bởi vì đối phương là K.Green nên tiềm

thức phóng đại. Đến tận khi K.Green cầm lấy phân thân trướng căng của anh, không ngừng lỗ động theo tiết tấu của chính mình, đồng thời phần phía dưới cũng đánh trúng tới tuyến tiền liệt nơi phát ra khoái cảm nguyên bản của đàn ông, rốt cục anh tựa như bị lôi điện đánh trúng trước mắt chợt hiện ra một mảng trắng xóa, từ sâu trong cổ họng phát ra tiếng gầm nhẹ khó có thể ức chế.

K.Green dùng hết sức lực mà xông tới thêm vài cái, trong cơ thể anh bắn ra. Mà phân thân của anh trên tay của K.Green cũng phun trào, tinh dịch dính vào da thịt đang kề sát nhau, tựa như chất môi giới kết dính linh hồn giữa hai người, khiến cho hai người họ không còn chút khoảng cách nào mà gắn bó cùng một chỗ.

Hai người tha thiết ôm, tựa như toàn bộ cảm quan của bản thân đã không còn ở trên thế giới này, chỉ tập trung vào khoảnh khắc này.

Một lát sau hơi thở dốc từ từ bình ổn, K.Green có chút ảo não mở miệng, mang theo giọng mũi nồng đậm: "Được rồi, vết thương của em quả thực chưa lành hẳn, thể lực không chống nổi."

Rio khàn khàn khẽ cười một tiếng: "Nhưng sức bật kinh người, tựa như báo săn trên thảo nguyên vậy."

K.Green lại bất ngờ mà đỏ mặt: "Anh là đang cười em làm chưa đủ dài phải không? Nghỉ ngơi 10 phút, chúng ta làm lại!"

"Không không, đã đủ rồi." Rio ôm hắn, để cho phần dưới của cả hai tiến vào trong nước.

Ngực kề sát nhau, tiếng tim đập dần dần hòa cùng một tần suất, bọn họ vẫn duy trì tư thế cùng 1 chỗ như thế, cảm giác được một sự cảm thấy mỹ mãn chẳng bao giờ từng có. Vải áo sơmi quần tây do hồi nãy bị xé rách nổi lềnh bềnh trên mặt nước, tựa như liên hoa hắc bạch giao nhau, kết hợp lại từ sống chết và yêu hận.

"— Xin lỗi." Rio bỗng nhiên nhẹ giọng nói.

"Vì sao?" K.Green hỏi.

"Vì tất cả …"

K.Green trầm mặc vài giây, sau đó trịnh trọng mà nói. "Cám ơn anh."

"Vì sao?"

"Vì tất cả."

Bọn họ không hẹn mà cùng cười rộ lên.

XXXXXXXXXXXXX

Một tháng sau.

Vết thương của K.Green đã khỏi hẳn, thể năng cũng cơ bản khôi phục đến gần như trước khi bị thương. Hắn kéo Rio đi đánh vài trận. Vị đặc vụ giấu giếm tay nghề không chịu ra hết sức khiến hắn rất tức giận, nhưng hắn không thể không thừa nhận, bởi vì một số vết thương ngầm không thể đụng tới, mà thân thể của hắn giờ đây chỉ còn lại bằng 8/10 so với thời kỳ đang thịnh.

"Honey, đừng tức giận." Rio an ủi hắn. "Dù chỉ có 8/10, thì em cũng có thể dùng tay không đánh ngã 10 tên mang súng rồi."

"Nguyên bản chính là 12." K.Green cực kỳ khó chịu mà lắc lắc vòng cổ tay trên cổ tay mình. "Lấy cái thứ này ra khỏi tay em đi, nó làm ảnh hưởng độ nhạy của em."

"Xin lỗi, anh không thể, nếu em muốn trong vòng 10s sẽ bị bị tiêm thuốc mê, sau đó bị xe cảnh sát chở ngược về đảo Rex." Rio ngăn lại hành vi trẻ con của hắn.

"Anh — Cùng với cái tên Gaudí thượng cấp đang kết cấu làm việc xấu với em à — Muốn dùng thứ này trói buộc em cả đời sao? Nằm mơ."

"Anh đang suy nghĩ biện pháp vẹn toàn đôi bên."

"Nghĩ ra chưa?"

"Có rồi, nên giờ anh phải về lại cục 1 chuyến."

K.Green nhíu mày, hồ nghi nhìn kỹ anh. "Chẳng phải anh đang tạm thời cách chức một năm sao? Lúc này còn chưa được 3 tháng. Nghiện công tác lại tái phát à?"

"Em thì sao? Nghiền giết người cũng tái phát à? Tối hôm qua lúc xem TV thấy em cứ nhìn chằm chằm tên giết người liên hoàn được đưa tin, nếu ánh mắt cùng ý niệm có thực chất, tên kia sợ rằng đã bị em lột da cắt thịt rồi."

K.Green: "Cho nên, anh phải trông coi em cho cẩn thận, bằng không ngày nào đó dã thú trong lòng em lại rục rịch, phá rào chạy ra. Đến lúc đó, đừng nghĩ cái thứ này sẽ khóa được em." Hắn uy hiếp mà quơ cổ tay.

Rio cầm lấy cổ tay của hắn, tiến lên hôn bờ môi của hắn. "Anh sẽ trông chừng em, đến tận khi con mắt này không thể mở ra được."

Do hồi sáng sớm hai người họ đã từng phát tiết qua 1 lần, cả hai đều rất thỏa mãn, nên nụ hôn nồng nhiệt này cũng không có vì nguyên nhân nào đó khiến cho biến chất đi. Rio cuối cùng vẫn đứng dậy trở về trong cục.

Lần này anh đi là một lần tròn 3 ngày. K.Green cuộn người trong phòng trọ, nửa bước cũng không có bước ra ngoài, thứ nhất là nếu ra khỏi đó 500m thì chuông trên cổ tay này sẽ lập tức báo cảnh sát, thứ hai hắn tin chắc rằng Rio sẽ trở về.

Khi Rio trở về, có chút uể oải, nhưng hưng phấn cũng cao. Anh hừng hực hỏi K.Green: "Trong tay em có một mạng lưới thông tin phải không? Trong đó có thông tin của bao nhiêu tên sát nhân liên hoàn vậy?"

K.Green có chút cảnh giác nhìn anh 1 cái, nhưng miệng vẫn không chút nào che lấp mà trả lời: "35 tên. Ngoại trừ 12 tên đã chết, còn 23 đang chờ."

"Thật tốt, đưa chúng cho anh."

"Cho không? Không có cửa đâu."

"Không cho không. Anh đã giúp em xin một danh ngạch 'cố vấn trung gian' rồi."

"Đó là cái quỷ gì? Em chỉ biết nhân chứng trung gian thôi. Nếu là giao dịch trao đổi, thì em cũng đã làm rồi, nhưng lúc đó nếu bên tòa án không chịu, kiên trì muốn bỏ em vào trong tù hơn chục năm thì em nhất định khiến cho toàn bộ liên bang máu chảy thành sông." K.Green cười nhạt.

"Cái này khác, so với cái kia thì đặc biệt hơn." Rio vòng vo trọng tâm câu chuyện rồi hỏi. "Em biết Ronald Tuckman (1) không?"

(1) http://www.nbweekly.com/news/world/201001/11258.aspx

K.Green suy tư 1 chút: "Cái tên nghiện vượt ngục à?"

"Đúng, trong vòng 25 năm vượt ngục thành công 28 lần, không quản tới ngục giam đề phòng sâm nghiêm thế nào cũng chẳng thể trấn áp được cái tên vượt ngục thiên tài này. Chỉ cần tính chi phí bắt, thẩm lí và phán quyết cùng giam giữ gã thôi cũng hơn 1.200.000 rồi. Thời gian thi hành án từ lúc đầu chỉ có 3 năm tăng thành 78 năm, nhưng gã vẫn cứ thích vượt ngục, lần lượt bị bắt, lại tiếp tục vượt ngục. Cuối cùng cục không thể chịu nổi nữa, vào năm 2010, nhờ văn phòng bảo đảm an toàn ngục giam đứng ra đảm bảo, cùng gã ký kết 1 bản giao dịch." Rio một hơi mà nói.

K.Green có chút hiểu được ý của anh: "Nội dung giao dịch là?"

"Mướn gã trở thành cố vấn cho kế hoạch phản vượt ngục của FBI. Nếu như gã đồng ý hợp tác, thì cục sẽ

tiến hành đàm phán với bên tòa án, giảm phân nửa thời hạn thi hành án của gã, thậm chí còn có thể tại ngoại thi hành án."

"Ôi, thật là sáng ý." K.Green cười khẩy bình luận. "Vì vậy anh có được linh cảm?"

Rio nhún nhún vai: "Pháp luật cũng đâu phải là dạng quy định giống nhau cho tất cả đâu, một vụ án có thể dựa vào độ khó khác nhau mà quyết định mà, mà trong bang này trước đó cũng có một vụ án tương tự như vậy, nên dẫn ra một ngoại lệ. Chúng ta có thể áp dụng nó, lấy tư liệu của 23 tên sát nhân liên hoàn làm lợi thế, tranh thủ xin danh ngạch 'cố vấn trung gian' cho 'kế hoạch phản sát nhân liên hoàn'. Anh nghĩ nếu trong năm nay tỷ lệ phá mấy vụ án giết người liên hoàn tăng cao, thì xã hội dư luận nhất định sẽ khen ngợi không ngừng, mà cục trưởng cũng sẽ tích lũy được chút hiển hách trước khi về hưu, so sánh ra vào, thì một người chấp pháp thuộc về bóng tối cũng không có tính uy hiếp cao lắm, đúng không? Huống chi, còn được tiến hành kế hoạch bảo hộ, để chính phủ ra tay tẩy trắng thân phận, tin tức truyền thông cũng sẽ không nắm được nhược điểm."

"Có rất nhiều chuyện chính là một sự giao dịch, chỉ xem bản thân bạn có giá trị giao dịch hay không." Cuối cùng, vị đặc vụ tóc đen tràn ngập cảm thán tổng kết một câu.

K.Green nhìn anh 1 cái, nói: "Đặc vụ, anh sa ngã rồi."

"Không, anh chỉ thăng hoa thôi. Tựa như có một câu ngạn ngữ Trung Quốc có nói qua, 'Ẩn dật'." Rio nghiêm túc trả lời.

K.Green cười đến ngửa tới ngửa lui: "Được rồi, tiếc nuối duy nhất là, em không thể tiếp tục viết tiểu thuyết được nữa, sẽ bại lộ thân phận."

"Đúng vậy, nhưng em có thể viết cho 1 người xem, anh chính là fan hâm mộ trung thành nhất của em, nhớ kỹ không?"

K.Green ôm lấy cổ anh mà hôn: "Đây chính là phần thưởng mà tác giả anh hâm mộ tặng cho nè."

Rio ôm lấy thắt lưng K.Green, đẩy ngã người xuống thảm nhà dưới ánh nắng mặt trời chiếu rọi vào — Ở đó một mảng sáng sủa, dương quang xuyên qua tấm màn mỏng tiến vào, xua tan đi hắc ám và bóng ma. Tựa như hai người họ, đã từng bị thương tổn, nhưng hôm nay toàn bộ đều đã qua, tương lai chính là cùng nhau làm bạn đi đến ngày cuối cùng của cuộc đời.

XXXXXXXXXXXX

Tác giả: Viết ra được "Hoàn", dồn hết toàn bộ thống khổ và vui sướng suốt 2 năm qua, kéo dài và kiên trì, hầu như mụn đầy mặt.

May là, nhờ có mọi người cổ vũ, rốt cục kiên trì được tới ngày hôm nay.

Rio và K.Green chính là truyện mà tôi viết lâu nhất, cũng chính là đôi bạn mà tôi có cảm tình nhất, cảm ơn hai người họ đã cùng tôi vượt qua 2 năm nay, cảm ơn tình yêu của các bạn đọc giả, đã tạo ra linh quang cho hai người họ.

Cuối cùng, tôi muốn nói, phiên ngoại chắc chắn sẽ có, nhưng mà thời gian khi nào có thì … không biết.

Yêu các bạn, cúi đầu từ biệt.**HẾT CHƯƠNG 71**

HẾT PHẦN 07

TOÀN VĂN HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/sat-thanh